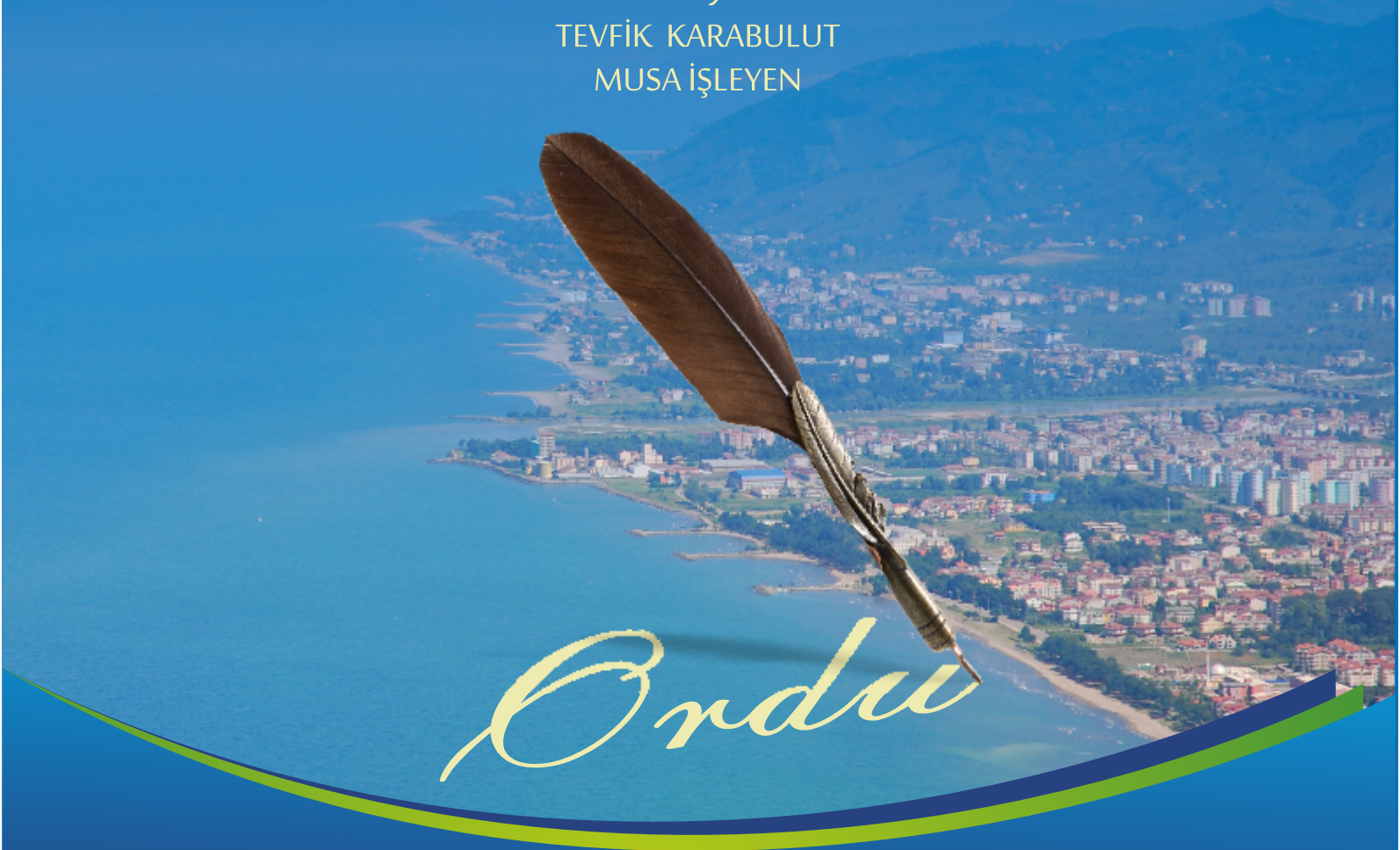
ORDU'LU ŞAİRLER VE YAZARLAR ANTOLOJİSİ

Derleyen
TEVFİK KARABULUT
MUSA İŞLEYEN

ORDU BÜYÜKŞEHİR BELEDİYESİ

KÜLTÜR YAYINLARI

ORDU BÜYÜKŞEHİR BELEDİYESİ
KÜLTÜR YAYINLARI

ORDULU ŞAİRLER VE YAZARLAR ANTOLOJİSİ

BÜYÜKŞEHİR ÇAĞRI MERKEZİ 444 1 052
OrduBBld
Ordu.bel.tr

T.C.
ORDU BÜYÜKŞEHİR BELEDİYESİ
Kültür ve Sosyal İşler Dairesi Başkanlığı
Kültür Yayınları - 13

ISBN:
978-605-83558-7-3

GENEL KOORDİNATÖR
Hikmet YILDIRIM

YAYINA HAZIRLAYANLAR
Servet GÜNGÖR
Abdullah ÖZKAN

EDİTÖR
Abdullah ÖZKAN

DERLEYENLER
Tevfik KARABULUT
Musa İŞLEYEN

REDAKTÖRLER
Özge ÖNKOL
Mustafa DAĞIDIR

GRAFİK TASARIM
Ahmet Metin SEZER
Muhammet Cihat DÖLEŞ

BASKI
ORDU İSTİKBAL GAZETESİ
BASKI TARİHİ
KASIM 2016
BASILDIĞI YER
ORDU
BİRİNCİ BASKI
750 ADET

**Bütün yayın hakları saklıdır. Kitapta yer alan yazılar ve görseller,
telif sahibinin izni alınmadan kısmen veya tamamen basılamaz ve çoğaltılamaz.**

Para ile satılmaz.

ORDULU ŞAİRLER VE YAZARLAR ANTOLOJİSİ

BAŞKAN'DAN

Kuruluşu çok eski tarihlere dayanan, üzerinde hayat bulan pek çok medeniyetten izler taşıyan; tarihi ve kültürel değerleri, doğal ve ekonomik yapısı, öncü kişilikleri ve sanatkârlarıyla değerine değer katan Ordumuzu tanımak; yetiştirdiği evlatlarını fark edip bu şehrin ruhuna kattıklarını anlamakla mümkündür.

İnsanımızın gönlüne ve düşünce dünyasına seslenen ve kalıcı etkiler bırakan sanatçılarımızın bu coğrafyanın manevi ikliminden nasıl ilham aldıklarını, toplumun nabzını tutmada nasıl büyük yankı uyandırdıklarını, ortaya koydukları eserleri ve elde ettikleri başarılarıyla görüyoruz.

Ordu Büyükşehir Belediyesi olarak, insanını tüm güzellikleriyle sarıp sarmalayan bu bölgede doğup büyümüş, bu şehrin tarihi ve kültüründen beslenmiş kıymetli sanatçılarımız ve bilim insanlarımızın kentimizin gelenekleriyle yoğrulmuş yaşanmışlıklarını kaleme aldıkları birbirinden değerli eserlerinden oluşan "Ordulu Şairler ve Yazarlar Antolojisi"ni sizlere takdim ediyoruz.

Hazırlamış olduğumuz bu çalışmamıza isimleri ve eserleriyle katkı sağlayan değerlerimize ve emek veren herkese sonsuz teşekkürlerimi sunuyorum.

Enver YILMAZ
Ordu Büyükşehir Belediye Başkanı

İÇİNDEKİLER

BAŞKAN'DAN 5
ÖNSÖZ 10
ORDU ŞAİRLER YAZARLAR VE SANATSEVERLER BİRLİĞİ
KÜLTÜR DERNEĞİ (ORŞAYAB) ÜZERİNE 12
Abdurrahman TOMAKİN, Dr.-Araştırmacı-Yazar 14
Adnan YILDIZ, Araştırmacı-Yazar 17
Ahmet ÇAKIR, Eğitimci-Şair 19
Ahmet DURAN, Eğitimci-Şair 23
Ahmet GÜRSOY, Yard. Doç. Dr.-Yazar 25
Akif BAYAZIT, Şair-Besteci-Koro Şefi 26
Ali ERGÜN (Güvenç Dede), Ozan 28
Ali MALKOÇOĞLU, Ozan 31
Ali ÖZTÜRK, Şair-Gazeteci 33
Alper ZOROĞLU, Ozan-Şair-Besteci-Müzisyen 36
Avni KARAKUŞ, Emekli eğitimci-Yazar 40
Avni KAYSAL, Şair-Besteci-Müzisyen 43
Aydın ALTINÖZ, Yazar 47
Ayhan NASUHBEYOĞLU, Vali-Yazar-Şair 48
Ayşe Nilgün TOMAKİN, Avukat-Şair 52
Aziz EKŞİ, Prof. Dr.-Yazar 53
Bahaeddin YEDİYILDIZ, Prof. Dr.-Araştırmacı-Yazar 59
Barış ŞENSOY, Yard. Doç. Dr.-Yazar 67
Benhür FELEK, Şair 69
Berkant DOĞAN, Gazeteci-Şair-Yazar 70
Bilal DİNDAR, Prof. Dr.-Yazar 71
Birol ÖZTÜRK, Ordu Ticaret Borsası Genel Sekreteri-Yazar 76
Cafer VAYNİ, Eğitimci-Yazar 83
Celal ÇUKURLU, Yazar-Şair 88
Cemil YAPAR, Prof. Dr.-Yazar-Şair 90
Cemile DÜZGÜN, Eğitimci-Şair 95
Cengiz DİLAVER, Şair-Besteci-Müzisyen 98
Cevat YILDIRIM, Eğitimci-Yazar 101
Coşkun ÖZBUCAK, Eğitimci-Yazar 104

Çetin ORANLI, Yazar 108
Devrim DEMİRAL, Şair-Yazar 110
Dilek SAĞESEN, Şair 111
Döndü ŞİNEL, Şair-Yazar 112
Durmuş Ali ÖZTÜRK, Uzman Öğretmen-Araştırmacı-Yazar 115
Dursun Ali AKINET, Şair 117
Dursun YILMAZ, Şair 121
Enver TOPALOĞLU, Gazeteci-Şair 122
Erhan ÖZÇELİK, Şair-Yazar-Tiyatro Sanatçısı 124
Erkan PERŞEMBE, Prof. Dr.-Yazar 126
Erol AKKUŞ, Eğitimci-Yazar 129
Erol KARAER, Gazeteci-Yazar 132
Ertan ALP, Eğitimci-Şair 135
Ertan KÖROĞLU, Eğitimci-Şair 138
Fehmi YENER, Eğitimci-Şair 140
Fuat HUYSUZ, Şair 142
Gülay ABU, Şair 145
Gürol ÖZCÜRE, Doç. Dr.-Yazar 146
Gürsel YILDIRIM, Eğitimci-Yazar-Şair 149
Hasan GENÇAY, Şair-Müzisyen-Besteci 151
Hasan ÜREL, Avukat-Yazar 154
Haydar YILDIRIM, Eğitimci-Araştırmacı-Yazar-Şair 157
Hicran TERCAN AKTÜRK, Eğitimci-Şair 161
Hikmet PALA, Eğitimci, Araştırmacı-Yazar 165
H. Naim GÜNEY, Yazar 169
İbrahim DİZMAN, Araştırmacı-Yazar 173
İbrahim ÖZTEK, Prof. Dr.-Yazar 178
İhsan GÜRDAL, Müzisyen-Sanatçı-Şair 185
İlhan KIRCA, Şair 188
İlyas TUNÇ, Şair 190
İrfan Yıldız BEŞLİOĞLU, Avukat-Şair-Yazar 192
İsa YAR, Şair-Yazar 196
İsmet ERÇAL, İş Adamı-Şair 200

Kaya DEMİRAL, Avukat-Şair 202
Kemal MENCELOĞLU, İlahiyatçı-Şair 205
Melih ARSLAN, Arkeolog-Yazar 208
Meltem VURAL,Yazar 213
Meral KARAKAYA, Eğitmci-Şair 216
Mesut ÇAPA, Prof. Dr.-Yazar 218
Mithat BAŞ, Eğitimci-Araştırmacı-Yazar 226
Mithat KARATAŞ, Şair 230
Muharrem SALTI, Halk Ozanı 232
Murat KİRPİTCİ, Eğitimci-Şair 235
Murat KÖMÜR, Eğitimci-Yazar 237
Musa İŞLEYEN, Eğitimci-Şair-Yazar 239
Mustafa KARADEMİR, Yazar-Şair 243
Mustafa Uğur ALAN, Şair 246
Mustafa Serhat TUNA, Avukat-Şair-Sanatkar 246
Mustafa ŞADİ, Şair 253
Mustafa Şinasi TEPE, Eğitimci-Şair 254
Muzaffer GÜNAY, Eğitimci-Araştırmacı-Yazar 257
Müjgan HAZİNEDAR, Şair 262
Nahit TOP, Gazeteci, Yazar 264
Necati DEMİR, Prof. Dr.-Araştırmacı-Yazar 265
Necati KIRIŞ, Avukat-Şair-Yazar 267
Necmi KIRAN, Müzisyen-Şair-Besteci 271
Nimet KARABULUT, Şair 275
NURİ KAHRAMAN, Eğitimci-Şair-Yazar 277
Nuran DÜNDAR ŞEYHOĞLU, Şair 280
Oğuz Selim YAZICI, Eğitimci-Yazar 282
Oktay GÜVEMLİ, Prof. Dr.-Araştırmacı-Yazar 284
Özcan ÜNLÜ, Gazeteci-Şair-Yazar 288
Recep AZAKLI, Eğitimci-Yazar 292
Rüstem GÜRLER, Mali Müşavir-Şair-Yazar 297
Sabri YENER, Prof. Dr.-Yazar 300
Sadık KILIÇ, Prof. Dr.-Yazar 304

Salim YURDAKUL, Şair 306
Sema ÇELİK ALTUNTAŞ, Eğitimci-Şair 309
Seraceddin ÇELEBİ, Şair 311
Serhat YENER, Akademisyen-Sanatçı 314
Sertaç ÇINAR, Şair 315
Servet YERLİ, Emekli İl Kültür Müdürü-Şair 317
Sevgi KOYUN, Prof. Dr.-Yazar 320
Seydi Ahmet ERİBOL, Avukat-Şair 323
Sezai KESKİN, Gazeteci-Yazar 325
Süreyya ŞİŞMANLAR, Eğitimci-Şair 329
Şafak DELİÇAKAR, Gazeteci-Şair 331
Şanser TUĞRAN, Avukat-Şair 333
Şefik DURSUN, Prof. Dr.-Yazar 334
Şener GÖK, Müzisyen-Besteci-Şair 337
Şenol TOMBAŞ, Şair 341
Şevki KAYSAL, Müzisyen-Şair 343
Taner CAN, Müzisyen-Besteci-Şair 345
Tevfik KARABULUT, Avukat-Araştırmacı-Yazar-Şair 347
Ufuk ERSOY, Tiyatro Sanatçısı-Yazar 353
Uğur GÜRSOY, Gazeteci-Yazar 359
Uğurcan KÜÇÜKAĞAOĞLU, Emekli Bürokrat-Şair 362
Ulvi GÜNDOĞDU, Şair 365
Ünal YILDIRIM, Şair 366
Ünzile YAMAK, Eğitimci-Şair 369
Volkan ODABAŞ, Eğitimci-Şair. 371
Yaşar ARGAN, Eğitimci-Yazar 373
Yaşar KARADUMAN, Şair 376
Yavuz KALYONCU, Eğitimci-Yazar 379
Yekta AYDIN, Eğitimci-Şair-Yazar 381
Yılmaz DERE, ... 387
ŞairYılmaz İMANLIK, Eğitimci-Şair 388
Yusuf Nurettin İSMAİLÇELEBİOĞLU, Prof. Dr.-Yazar-Şair 391
Zekeriya ERUZUN, Gazeteci-Yazar-Şair 394
Zeki ORDU, Eğitimci-Şair 396

ÖNSÖZ

Hepimiz biliyoruz ki insanlık tarihi aynı zamanda kültürlerin, bilimin, sanat ve edebiyatın türlü dallarının, yazılı ve görsel eserlerin yani aynı zamanda medeniyetlerin de tarihidir.

İnsanlık aleminin geçirdiği sürekli gelişim ve yenileşmenin en önemli dayanaklarından birisi hiç kuşkusuz dünün maddi ve manevi mirasını bugüne, bugününkünü de yarına aktaran yazılı ve sözlü eserler ve bunlarda kendini gösteren değerlerdir. Bu değerlerin bir yanı yerel, milli ve kendine özgü özellikler gösterirken bir kısmı da insan olma ortak paydasının doğal sonucu olan ortak evrensel değerlerdir.

Toplumların maddi ve manevi değerlerinin toplamı da denilen kültürlerin, ilginç bir özelliği vardır. Tıpkı insanlar gibi doğarlar, yaşarlar ve eğer varlıklarını sürdüremezlerse yok olup giderler. Bu yok oluş başka bir kültürün içerisinde eriyip yok olma şeklinde olabileceği gibi kendini geliştiremeyip tamamen unutulup tarihin tozlu sayfalarına karışmak şeklinde de olabilir.

Kültürlerin yok olmasının, onlarla varlığı şekillenen toplumların hatta milletlerin yok olmaları ve tarih sahnesinden silinmeleri demek olduğunu söylemeye sanırım gerek bile yoktur.

O halde yapılması gereken şey açıktır. Kendi kültürel değerlerine sahip çıkmak, onları korumak, geliştirmek ve yaşatmak. Ve bu çabaların ayrılmaz bir parçası olarak kültür ve sanat insanlarına, bilim insanlarına, şairinden yazarına, sanatçısına gereken değeri vermek ve onlara yaptıkları saygın çalışmalar dolayısıyla bir nevi teşekkür olarak da nitelenebilecek saygıyı göstermektir. Bunu bir nevi borç ödeme olarak da ifade etmek mümkündür.

Aslında yapılması gerekenin yalnızca bununla da sınırlı olmaması gerektiği, yerli ve milli kültürün, sanat ve edebiyatın, bilimin olabildiğince desteklenmesi; bilim, kültür, sanat ve edebiyat insanlarına her türlü desteğin verilmesi, teşvikin sağlanması gerektiği tartışmasızdır. Zira unutulmalalıdır ki medeniyet yarışında gelişmişlik ölçüsünün salt maddi zenginliklerle ifade edilmediği; bilim, kültür, sanat ve edebiyat alanındaki gelişmelerin de en az maddi zenginlikler kadar önemli olduğu kuşkusuzdur. Yani ülkelerin hazinelerinde ne kadar para olduğu kadar hatta onlardan daha fazla bilimsel gelişmişlik düzeylerinin ne olduğu, dünya kültür sanat ve edebiyat ailesinde yerlerinin ne olduğu, daha da detaylandırırsak söz gelimi yılda ne kadar araştırma yapıldığı, ne kadar eserin basılıp yayın hayatına girdiği, yılda kişi başına okunan kitap sayısı, dünya çapında saygın ne kadar kültür, sanat ve edebiyat insanı, bilim insanı yetiştirildiği gibi hususlar da gelişmişliğin ölçüleri olarak dikkate alınmaktadır.

Ordu ili ve ilçelerinde öncelikli bir faaliyet alanı bulunan Ordu Şairler Yazarlar ve Sanatseverler Birliği Kültür Derneği yani kısa adıyla ORŞAYAB bünyesinde bulunan, her biri başlı başına değerli kültür, sanat, edebiyat ve bilim dostları olan arkadaşlarla bu konuları değerlendirirken düşündük, tartıştık ve şu karara vardık:

"Biz, öncelikle yerel ve milli değerlerimizi korumalı, geliştirmeli ve yaşatmalıyız. Bu, bize öncelikle bir aydın sorumluluğudur. Bunu yaparken de bunun doğal sonucu olarak Ordu'nun değerlerini, Ordu'nun kültür, sanat, edebiyat ve bilim insanlarını, bu alanlarda ortaya eser koyan, emek veren değerleri ortaya çıkarmalı, onları sahiplenmeli ve onların eserlerini öncelikle Ordu ve Ordulular olmak üzere Türkiye'ye ve insanlığa tanıtmalıyız."

"Ordulu Şairler ve Yazarlar Antolojisi" adlı bu çalışmanın temel hareket noktası budur.

Hemen ifade edelim ki, Ordulu şairler ve yazarlar yalnızca bu çalışmada isimleri bulunanlardan ibaret değildir. Bu sayının katbekat üzerinde Ordulu şair ve yazarımızın, bilim insanımızın bulunduğunu gururla ifade edebiliriz. Ama takdir edersiniz ki herkesi içine alacak çok geniş kapsamlı böyle bir çalışma uzun bir zaman ve daha geniş imkânlar istemektedir. Ayrıca klasik aydın hastalığımız olan ekabir duygularının da istenen hedefe ulaşmanın önünde önemli bir engel olduğunu ifade etmek zorundayım.

Yine de ifade etmekten memnuniyet duyacağımız husus şudur ki; bu çalışma bu zamana kadar yapılan her biri değerli benzer çalışmaların daha da ötesinde kapsayıcı ve geniş bir çalışmadır. Umuyorum ve inanıyorum ki gelecekte çok daha kapsayıcı, kucaklayıcı ve değerli olanları yapılacak ve gelecek nesillere aktarılmak üzere kültür tarihimizde yerlerini alacaktır.

Son olarak ifade etmeliyim ki, halen hayatta olan Ordulu yazar ve şairleri konu alan, değerli arkadaşım Musa İşleyen'in özel katkıları ile yapılan bu çalışmanın arka planında büyük bir ekip çalışması ve yardımlaşma ruhunun olduğu tartışmasızdır. Bu bakımdan ben ORŞAYAB faaliyetleri kapsamında yapılan bu çalışma sırasında çok değerli desteklerini veren ORŞAYAB'ın değerli yönetici ve üyeleri Musa İşleyen, Muzaffer Günay, İrfan Yıldız Beşlioğlu, Ünal Yıldırım, Servet Yerli, Hasan Gençay, Mithat Baş'a, çok değerli kültür, sanat ve edebiyat insanları Avni Kaysal, Yekta Aydın, Ahmet Duran, Ufuk Ersoy, Birol Öztürk, Hikmet Pala, Fuat Huysuz ve diğerlerine sonsuz teşekkürlerimi ifade etmeyi önemli bir borç biliyorum.

Ve en önemli teşekkürü de bana/bize bu çalışmamızda yardımcı olan, katkı sunan, bu çalışmanın içerisinde isimleri ve eserleri ile yer almakta tereddüt göstermeyen her biri Ordu'nun çok değerli birer evladı olan kültür, sanat, edebiyat ve bilim insanlarına sunuyorum.

Daha nice çalışmalarda buluşmak ve daha nice kültür, sanat, edebiyat ve bilim eserleriyle karşınıza çıkmak dileğiyle...

Tevfik KARABULUT

ORDU ŞAİRLER YAZARLAR VE SANATSEVERLER BİRLİĞİ
KÜLTÜR DERNEĞİ (ORŞAYAB) ÜZERİNE

Ordu Şairler Yazarlar ve Sanatseverler Birliği, yani kısa adıyla ORŞAYAB 13.12.2007 tarihinde kurucular kurulu üyeleri Tevfik Karabulut, Gökhan Akçiçek, Ünal Yıldırım, Murat Karacan, Dursun Yılmaz, Bahadır Baş, Birol Öztürk, Benhür Felek, İhsan Gürdal, Salim Yurdakul, Ali Malkoçoğlu, Şener Gök, Muzaffer Günay, Taner Aksoy, Mehmet Kefeli, Kenan Çebi, Necati Kırış, Yrd. Doç. Dr. Salim Küçük, Yrd. Doç. Dr. Salih Okumuş, Yrd. Doç. Dr. İlhan Ekinci, Macit Gür, Halil Mermer, Cemile Düzgün, Dr. Mithat Yağlı, Mehmet Şener, Meral Karakaya, Hicran Tercan Aktürk, Önder Yazgan ve Fehmi Yener tarafından kurulmuştur..

17.12.2007 tarihinde toplanan kurucular kurulunca dernek başkanlığına Tevfik Karabulut, başkan yardımcılığına Ünal Yıldırım, saymanlığa Gökhan Akçiçek, yazmanlığa Dursun Yılmaz, üyeliklere de Murat Karacan, Bahadır Baş ve Birol Öztürk getirilmiştir.

Zaman içinde yeni katılımlarla üye sayısı 70'e yaklaşan derneğin ana gayesi dernek tüzüğünde de açıkça belirtildiği üzere; kültür, sanat ve edebiyatın her dalında etkin hizmet vermek, bu arada öncelikle Ordulu şairler, yazarlar, sanatçılar ve sanatseverler arasında birlik ve dayanışmayı artırmak, birlikte çalışma kültürünü yaygınlaştırmaktır. Bunları yaparken de bir yandan yerli ve yeni değerlerin ortaya çıkmasına yardımcı olmak, onları ve eserlerini tanıtmaktır.

ORŞAYAB yönetiminde halen Tevfik Karabulut (Başkan), Ünal Yıldırım (Başkan Yardımcısı), Musa İşleyen (Genel Sekreter), S. Zeki Kalyoncu (Muhasip), Servet Yerli, Muzaffer Günay ve Salim Yurdakul (Yönetim Kurulu Asil Üyesi); Fehmi Yener, M. Serhat Tuna, İhsan Gürdal, Gülağa Kurucu, Mecit Gür, Hasan Gençay ve Yüksel Kaytaz (Yönetim Kurulu Yedek Üyesi) bulunmaktadır.

Denetim Kurulunda ise Halil Mermer (Başkan), Cemile Düzgün ve Dursun Yılmaz asil üyeler olarak, Durmuş Ali Öztürk, Hicran Tercan Aktürk ve Şener Gök yedek üyeler olarak faaliyet göstermektedirler.

ORŞAYAB, kuruluşundan bu yana geçen süre içerisinde kuruluş amaçlarına uygun olarak gerçekten güzel işler yaptı ve yapmaya da devam etmektedir.

Ordu'nun yetiştirdiği çok değerli kültür ve sanat insanı hepimizin İhsan Abisi "İhsan Gürdal'a Saygı Etkinliği", yine Ordu'nun yetiştirdiği çok değerli sanatçı-eğitimci Şener Gök için yapılan "40. Sanat Yılı Onur Gecesi Etkinliği", ilköğretim okulları ve liseler arasında yapılan şiir ve kompozisyon yarışmaları, hemen her yıl yapılan "Şiirden Müziğe" konulu geceler, Ordu'nun kültür ve sanat hayatına katkıda bulunanlara onur plaketleri verilmesi, ülke çapında belki de ilk ve tek olan Ordulu şairlerin şiirlerinden Ordulu bestecilerin bestelediği şarkı ve türküleri Ordulu müzisyenlerin seslendirdiği program, Ordu'nun muhtelif ilçelerinde ve muhtelif mekanlarda yapılan kültür ve sanat gezileri ve etkinlikler bu faaliyetlerin sadece birkaçıdır.

ORŞAYAB'ın Ordu kültür ve sanat hayatına yaptığı en önemli etkinliklerden birisi de hiç kuşkusuz Ordulu kültür ve sanat insanları arasındaki dayanışma ve işbirliği anlayışını güçlendirerek Ordulu şair, yazar ve sanatçıların geçmiş yıllara oranla daha fazla eser vermelerine yaptığı katkıdır. Nitekim gururla ifade edebiliriz ki artık Ordu'da geçmiş yıllara oranla her alanda daha çok eser verilmektedir. Bunların gelecekte Ordu'nun kültür, sanat ve bilim hayatına önemli katkılar sağlayacağından kuşku yoktur.

Ordulu Şairler ve Yazarlar Antolojisi; şimdiye dek birçok etkinlikte bulunarak Ordu'nun kültür ve sanatına, bilime hizmet eden/katkı sağlayan Ordu Şairler, Yazarlar ve Sanatseverler Birliği Kültür Derneği'nin (ORŞAYAB) kuruluş amaçları doğrultusunda yaptığı bir çalışmasıdır. Bu çalışma, her ne kadar yerel nitelikte olsa da ulusal kültür ve sanat dünyamıza artı değer katan bir belge niteliği taşıyacaktır.

2007 yılının Aralık ayında kurulan, şimdilerde yetmişi aşkın üyeye ulaşan ORŞAYAB, sanat anlayışına ve dünya görüşüne bakmaksızın -sanatın evrensel özelliğinin bir tezahürü olarak- sanatçıları ve sanatseverleri bir çatı altında toplama çabasını bu antoloji ile de güçlendirerek sağlamış olacaktır.

Daha ayrıntılı bir çalışmada, unuttuklarımızı ya da bu antolojide yer almak isteyenleri de mevcut şair ve yazarlarla bilim insanlarına ekleyerek daha kapsamlı ve kalıcı bir belge oluşturabilmek dileğiyle…

Musa İŞLEYEN

ABDURRAHMAN TOMAKİN

1956'da Ordu'da doğdu. 1967'de ilkokulu, 1973'te Ordu İmam Hatip Okulunu, 1982'de Erzurum Tıp Fakültesini bitirdi. 1989'de İç Hastalıkları-Dahiliye Uzmanı oldu. 1996 yılına kadar SSK Çorum Hastanesinde Dahiliye Mütehasısı, 2001 yılına kadar SSK Ordu Hastanesi Başhekimi, 2006 yılına kadar SB Boztepe Hastanesi Başhekimi olarak mesleki ve idari görevlerde bulundu. 2013 yılında SB Ordu Üniversitesi Eğitim Araştırma Hastanesinden emekli olduktan sonra halen özel bir hastanede İç Hastalıkları Uzmanı olarak çalışmaktadır. Değişik dernek ve vakıflarda görev almış, evli ve dört çocuk babasıdır.

Eserleri şunlardır:
1- Kur'an'da Dünyevi Bilgi
2- Müslüman ve Halkların Siyaseti ve Cumhuriyet
3- Emperyalizm, Şirk, Adalet Üçgeninde Üç Boyutlu Müslüman

Yazar, eserleri ile ilgili şu bilgileri vermiştir:

"İnsanın şükür ve teşekkür idraki kâinat ve eşya ile başlar, Efendimize salat-selam ve Allah'a hamd ile en yüksek bilince erişir. Allah; insan ile şey/eşya arasındaki ilişkilerin meşruiyetini tüm insanlığa haber vermektedir. Haberde konu edilen; Allah, insan ve eşya arası ilişkilerdir. Söz, davranış ve fiiller üzerinden tezahür eden hak temelli ilişkiler; sadakat, ihanet ve inkâr şeklinde üç boyutlu olarak karşılık bulur.

Hayatı inşa edici unsur haktır. Bunun Müslümanlık içinde açılımı; özgürlük, güvenlik, adalet, barış ve refahtır. Müslümanlık; hürriyet, bağımsızlık ve adalete karşılık değerler kümesidir. Mesele sosyal bir düzeni hakkaniyet ve meşruiyet temelinde toprak ve insan unsuru üzerine tesis etmektir. Asıl tehlike insandaki gücün kontrol edilemezliğidir. Oysa Müslüman kendini kayıt altına alır, tenkit ve sorgulanmaya imkân tanır.

Diğer yandan beyin; akıl ve kalp olmak üzere iki merkeze sahiptir. Kalpte yuvalanan şirkin; psikolojik eşiği bir iç hastalık olarak riyadır, sosyolojik eşiği de içgüdülerin menfaat damarından beslenen zulümdür. Zulüm ve sömürü büyük balık küçük balığı yutar mantığından hareket eder. Şirk ilişkili zulüm ve sömürü; dün de bugün de tağuttur ve emperyalizmdir.

'Üç boyutlu Müslüman' bir bilgi sunumudur. Hangi din, ırk ve cinsten olursa olsun kız, oğlan, gençler başta olmak üzere her makam ve mevkiden bilhassa yöneticiler ve öğreticiler bilgiye ihtiyaç duyar. Bilimin kurumsallaştığı çağımızda sadece ehli kitap, ümmiler, pagan, deist ve ateist müşrikler değil Müslümanlar da sorgulanmaktadır. Her insana; Müslüman ise inanç temellerinin, değilse şirk ile inkâr nedenlerinin bilinmesine imkân sunulmaktadır.

Temel insan hakları olarak din, ırk ve vatandaş kimliği bir anayasada yer almak zorundadır. Müslüman onun dini aidiyeti iken Türk, Kürt, Arap, Fars vb. onun ırkını, kendi geldiği fıtrat köklerini ifade eder. Ülkesine ait taşıdığı vatandaş kimliği ferd olarak onun hem içte kanuni haklarını hem de milletlerarası hukukunu temin eder. Onun için Müslümanlık kişiye yapışık bir şey değildir. Her ırktan herkes Müslüman olmakla kendi mertebesini yükseltebilir. Oysa kişinin ırkı ona bir ahlâk kazandırmaz.

Ahlâk temelinde ve tarih şuuru perspektifinde ümmet, millet ve vatan şuuruyla yoğunlaştırılmış Müslüman kimliğin kazanılması beşeriyetin medeniyetine haysiyet sermayesidir. Dinde tahrif, yönetimde haksızlık ve adalette zafiyet ve devlet-i âliye ihanet dolu bir tarihi ümmet ve millet eksik ve yanlış bilmekte ve içinde bulunduğu türbülanstan çıkmayı denemektedir.

Devlet-i âli tarihi süreç içinde adaletin tevziini temin için diğer dinî ve sosyal kesimler ile Müslüman ümmetin merkezî ve sosyolojik güç birlikteliğidir.

Sağcı, solcu, ulusalcı, milliyetçi, milli, yerli, modern, demokrat, laik, ateist velhâsıl her bir kimlik kapsayıcı olduğu kadar dışlayıcıdır da. Müslüman kimliği; hak, hürriyet, din, devlet, şeriat, hukuk, şura, adalet, refah, ezan, bayrak, cihat, şehit, barış, vatan, uluemir-lider, itaat hâsılı toplumsal konsensüs için zengin bir kimlik içeriğine sahiptir. Diğer yandan şeriat, cihat, hilafet vb. şemsiye kavramlar üzerinden örgütlenen illegal yapılarla terörize bir Müslümanlık algısı, Allah'ın merhamet ve adalet çağrılarına bir iftiradır. Bunun kadar hatta bundan daha sinsi bir durum ise tasavvufî velayet üzerinden Müslümanlık içinde oluşturulan esrarlı bir yapı ve örgütlenmedir ki hedefi; Müslümanı vicdanen ipotek altına almaktadır. Bu nasıl bir velayettir ki sona ermiş bir nübüvvetten daha güçlüdür ve Allah'ın insanlığa lütfettiği hikmeti hayattan soyup sıyırmış, insanları mankurtlaştırmıştır.

Allah'ın nitelediği şirk insanın kendini, kendine yeter ve müstağni görmesidir. Bunun bilimsel ifadesi Darvinizm ile "güçlü olan hayatta kalır" teorisi ve nazariyesidir. Simith'in kapitalist serbest piyasa rekabeti ve Marks'ın komünizm ve faşizminin ortaya çıkardığı sınıf savaşları bu nazariyeden mülhemdir. Yalan ve iftiradan beslendiği için bu; şirktir, emperyalizmdir.

Tanrılarına tapınmadığı için Hz. İbrahim'in ateşe atılması, iktidar uğruna doğan erkek çocukların öldürülmesi insanlığın siyaset ve ahlâkta yüzleştiği tarihi zulümlerdir. *Bu nedenle Allah insanlığı köleliğe, sömürgeciliğe ve emperyalizme karşı elçiler hareketi üzerinden kendi yolunda mücadeleye çağırmaktadır.*

'Müslümanlığın tek millet oluşu ile küfrün tek millet oluşu' hayatın gerçeğindeki ikili değer sisteminin sosyal bir yansımasıdır. O nedenle Müslümanlık tüm zamanların gerçeği olarak dünya barışı için iki bloktan birini daima tek başına temsil etmeye mecburdur. Şirkin yalan ve iftirasına dayalı menfaatten beslenen emperyalizmin; işgal, istila, enerji ve ülke kaynaklarını talan ve soykırımı karşısında, tek sığınak; ümmetin adalet gücünü temsil eden devlet-i âlidir. Emperyalizm kendi hesabına göre islamofobi üzerinden Müslümanları terörize ederek düşman yaratmaktan geri durmayacaktır. İnsan düşmansız, dünya savaşsız olmaz.

Çalışmada; ahlâk, ibadet-dua ve maişete dair pek çok pratik bilgilere yer verilmiş ve pek çok referans bilgi paylaşılmıştır. Bu bilgi sunumu ile insanlar inkâr ve imanlarında ayrışma yaşamaları doğaldır. Umulur ki elde edilen bilgi malumattan öte aidiyete ve marifete erişebilsin.

Allah; mağdur, mazlum ve zayıfların yanındadır. 'Açlık ve kölelik' ile mağdur ve mazlum duruma düşen insanlık; kurtuluşunu ancak Allah'a yöneltilen imanda ve insanlığa üretilen amel- i salihte bulacaktır. Amel-i salih iyi kavranamadığı ve Allah'a güven bağıyla ilişkisi sağlanamadığı için tabulaşmış ve dogmatik bir din algısı oluşmuştur.

İlim ve fende 12. asır Müslüman medeniyeti yok sayılmakta ve Müslümanlık; hırpani kılıklı hind fakirliğinde yüceltilmeye gayret edilmektedir. Bu durum tabulaşma ve dogmatikliğin tabiatı gereği insanları akletmeden red ya da kabule sevk etmektedir. Günlük hayatta özellikle eğitimli insanlar arasında kendini dindar hisseden ve akletmeyip Allah'ın üzerlerine pislik yağdırma tehlikesiyle karşı karşıya olan nice şahsiyetler sırf dinin fıtrat bağlantılarını kurmadıkları için gizli ret ve inkâr (şirk) içindedirler. Fakirlik, cehalet ve terörü yok edinceye kadar ümmetin dışlanmışlık içinde olması mukadderdir.

Allah'ın insanlığa sunduğu büyük haberin temel özelliği; ilmi olmasıdır. Bunun da büyük bir kısmı varoluşsal (akaidi) bilgidir. Ahlâka dair bilginin yanında Allah'a karşı amellere ve insanlığa karşı amel-i salihe dair bilgiler de önemli bir paya sahiptir. Bu temel bilgiler kadar hadise ve fenomenlere de yer verilmiş ve çok önemli süreçler konu edilmiştir.

Çalışma; gençler, eğitimciler, yetki ve hüküm sahipleri Müslüman ya da değil herkesedir. Gaye; kabul edenin delile dayanarak kabul etmesi, red edenin delile dayanarak red etmesidir.

Dil ve kavramlar açısından bazı özellikler göze çarpmaktadır. Medeniyet mefkûresi kelime ve kavramlarla inşa edildiğinden Türkçeleşmiş her kelimeye yer verilmiş, okurun konu bütünlüğünü sağlamak için sözlük, konulara erişimi kolaylaştırmak için fihrist eklenmiştir.

Hak, hürriyet, refah ve adalet için ilim ve ahlâk temelli iyilik hareketine çağrıya olumlu katkı vereceği düşüncesiyle hikmet diline özen gösterilmiştir. Allah'ın dinine yardım etmeye karşılık olarak Allah'ın ayaklarımızı sabit kılacağı umut ve duasıyla yeniden gözden geçirilmiş ikinci baskı için gayret bizden tevfik rabbimdendir."

ADNAN YILDIZ

1969 yılında Ordu ili Harami köyünde doğdu. İlk orta ve lise öğrenimini Ordu'da tamamladıktan sonra üniversite eğitimine Ondokuz Mayıs Üniversitesi İlahiyat Fakültesinde iki yıl devam etti. Daha sonra tekrar sınavlara girerek 1988 yılında Türkiye'de ilk defa açılan İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Bilgi-Belge Yönetimi (Arşivcilik) Bölümüne kaydoldu ve 1992 yılında mezun olduktan sonra 1993 yılında T.C Başbakanlık Devlet Arşivleri Genel Müdürlüğü Osmanlı Arşivi Daire Başkanlığında uzman olarak göreve başladı. Kurumunda birçok birimde görev yapmanın yanı sıra kamu kurumlarının arşivlerinin denetlenmesi, eğitim, belge ve doküman yönetim sistemlerinin oluşturulması gibi görevleri yürüttü ve ayrıca mesleğinin verdiği birikimle birçok araştırma yazıları ve eserler yayımladı.

Yazarın; mesleki ve tarihi araştırma konularında ulusal basında yayımlanmış yazılarının yanında özellikle Ordu tarihi ve kültürüne yönelik olarak uzun yıllar yerel gazete ve dergilerde çok sayıda araştırmaları yayımlanmıştır. Basılmış üç eseri mevcuttur.

Eserleri şunlardır:

1- "Avrupa Milletlerinin Karakter ve Psikolojileri": Araştırmacı yazar Orhan Sakin'le birlikte yayıma hazırladıkları eser 2012 yılında İdil Yayınları'ndan çıkmıştır. Eserin önsözünden bir bölüm şu şekildedir:

"Aydınlanma Çağı'nda Avrupa'da her şeye yönelen merak ve araştırma yanında, özellikle yayılmacılık ve sömürgecilik operasyonlarında araç olarak kullanılan 'ötekini tanıma' çalışmaları hız kazanmıştır. Bu kapsamda Avrupa'da, kendisiyle birlikte dünyanın bütün kültürlerini ve toplumlarını tanımaya yönelik çeşitli eserler de ortaya konmuştur. Fransız felsefe tarihçisi ve düşünürü Alfred Fouille (1838-1912) tarafından 1903 yılında Paris'te yayınlanan 'Esquisse Psychologique Des Peuples Europens' adlı eser, belirtilen kapsamda ortaya konmuş çalışmalar arasında önemli bir yer tutar. Avrupa uluslarının etnik kökenleri, kültürleri ve tarihleri ile birlikte toplumsal ahlâk, karakter ve davranış kalıplarını da anlamaya yönelik olan eser, yayınlandığı dönemde Avrupa'da olduğu kadar Türkiye'de de ilgi uyandırmıştır. Nitekim Türkiye Büyük Millet Meclisi Hükümeti tarafından 'Avrupa Milletleri Ruhiyatı' adıyla 1923 yılında Türkçeye çevirtilmiştir. Mustafa Rahmi (Balaban) tarafından özet olarak çevrilen eser; Mustafa Kemal tarafından da nerdeyse her satırının altı çizilerek ve notlar düşülerek okunmuş ve tavsiye edilmiştir.

Türkiye'nin Avrupa ile ilişkilerinin uzun geçmişi yanında, gittikçe artan boyutları da göz önüne alınırsa bu gibi çalışmaların önemi kendiliğinden anlaşılacaktır. Fakat cumhuriyetin kuruluş yıllarında önemsenip çevrilen Fouillee'nin kitabının zamanla adeta unutulmaya terk edildiğini görüyoruz. Günümüz Türkiye'sinde tek yönlü algı oluşturmaya yönelik egemen medya tarafından sunulan bilgiler dışında Avrupa hakkında yeterli bilgi sahibi olunduğu söylenemez. Bu açıdan kitabın yeniden yayınlanması yararlı görülmüştür.

Eserin yayına hazırlanmasında öncelikle Balaban'ın 1923 yılında eski harflerle yayınlanan çevirisinden yararlanılmıştır. Ancak bununla yetinilmemiş, Fransızca nüshayla karşılaştırmalar yapılarak düzeltmeler ve eklemeler yapılmıştır. İlave olarak, Balaban'ın çevirisinde kapsam dışı bırakılan bölümler tespit edilmiş, orijinalinden çevrilerek eklenmiştir."

2- “Osmanlı Belgelerinde Ordu”: Kültür Bakanlığının ve Ordu Valiliğinin katkılarıyla hazırlanan eser 2013 yılında prestij eser olarak yayımlanmıştır. Eserde; belgelere dayalı geniş bir Ordu tarihçesinin yanında ayrıca Osmanlı Arşivi’nden seçilmiş çok sayıda belge günümüz harflerine çevrilmiş ve özetleri yapılmıştır.

3- “Ordu Tarihi Yazıları”: Uzun yıllara yayılan arşivlere birinci el kaynaklara dayalı araştırmaların ürünü olan ve bir kısmı çeşitli gazete ve yayın organlarında yayımlanmış olan yazıların yeniden düzenlenmesiyle hazırlanmış olan eserde Ordu tarihine ve kültürüne yönelik birçok bilinmeyen aydınlatılmıştır. Eserde yer alan bazı yazıların başlıkları şu şekildedir:

Ordu’nun Fındıkla Buluşması ve İlk Fındık Tüccarları, Dünden Bugüne Ordu-Sivas Yolu (Dereyolu) Çalışmaları (1864-2014), Düzce Ormanlarındaki Ordulular, Ordu Sahilini Yağmalama Teşebbüsleri, Güzelordu Tayyaresi, Soytarıoğlu İsmail, Yusuf Furtun Cinayetinin Perde Arkası, Ordu-Giresun Havaalanı, Ordu’da Açlık, Mayıs Yedisi ve Temelleri, Oluklu Çeşmesinin Şifreleri.

AHMET ÇAKIR

1952 yılında Gölköy'ün Akçalı köyünde doğdu ve ilköğrenimini o köyde yaptı. Orta ve liseyi Ordu İmam Hatip Lisesinde bitirdi. Yüksek eğitimini, İstanbul Yüksek İslam Enstitüsünde tamamladı.
Öğretmenlik ve İlçe Milli Eğitim Müdürlüğü yaptı. 2008 yılının başında emekli oldu. Evli ve üç çocuk babasıdır.
Çeşitli gazetelerde köşe yazarlığı da yapan Ahmet Çakır'ın yayınlanmış 7 kadar eseri mevcuttur.

Eserleri Şunlardır:
1- Manzum Tecvit (İlk yayınlanan eseridir. İmam Hatip Liseleri için yazılmış yardımcı ders kitabıdır.)
2- Nabzımda Atan Şafak (İlk şiir kitabıdır.)
3- Başarılı İletişimde Düşüncenin Gücü (İletişimle ve bireysel gelişimle ilgili bir kitaptır.)
4- Bilgi Çiçeği (Eğitim ve öğretmen konulu şiirlerinden oluşan bir kitaptır.)
5- Kahpe Pusu (Piyes)
6- Arifler Köyü Öğretmeni (Piyes)
7- Kopyacılar Kıralı (Piyes)

ŞİİRLERİNDEN ÖRNEKLER

BOĞAZ'DA MEHTAP
Büyülü mehtabın aynası Boğaz,
Bu haşmetli duruş ve akışıyla.
Ürperten rüyanın aynısı Boğaz,
Akşam ufuklara son bakışıyla.

Uçar kanatlanmış bir beste gibi,
Serin sularında yıkanan rüzgâr.
Altın ışıklarla kaplanır dibi,
Güneş ufka veda edene kadar.

Hayali bir başka iklime çeker,
Çamlıca'dan bakan hülyalı çamlar.
Billur sularına gümüş renk döker,
Mehtapla beraber gelen akşamlar.

MECNUNVARİ
Buruşturdun yüzümdeki,
Teni Leyla, teni Leyla.
Göstermedin sinendeki,
Beni Leyla, beni Leyla.

Mecnun'u sen çektin dara,
Açtı gönlü onmaz yara.
Çöle düştü sora, sora,
Hani Leyla, hani Leyla.

Fanidir bu aşk feneri,
Her gün bira kaçar feri,
Gönül ister bundan geri,
Yeni Leyla, yeni Leyla

Leyla hayal çok uzakta,
Sonu gelmez ip yumakta,
Kulun artık aramakta,
Seni Mevla, seni Mevla

SÜRGÜN DUYGULAR

İlk atam Adem'le öbür diyardan,
Bu fani mekâna sürüldük dostlar.
Elest meclisinde ayrılıp yardan,
Fanilik harcıyla karıldık dostlar.
Sıladan gurbete sürüldük dostlar.

Tatmış olduk bir kez yasak meyveden,
Dünya sürgününe bu oldu neden,
Ruh denen cevhere giydikte beden,
Nefsanî güçlerce sarıldık dostlar,
Sürüldük sefilce sürüldük dostlar.

"Çağlar üstü" deyip, çağdan sürdüler,
Dağdakiler gelip bağdan sürdüler,
Döner diye üç kıtadan sürdüler,
Öz yurdumuzda hor görüldük dostlar,
Bir tutsak misali sürüldük dostlar.

Hasretle yâd eder cepheler bizi,
Gaflet kahreyleyip tepeler bizi,
İhanet elekle hep eler bizi,
Kahpe bir pusuyla vurulduk dostlar,
Sürüldük hoyratça, sürüldük dostlar.

Can evime inen kalleş darbeye,
Bir yetmedi diye dört beş darbeye,
Ölümcül hamle şol baş darbeye,
Tahammül etmekten yorulduk dostlar,
Uçurumlar boyu sürüldük dostlar.

Sakıncalıyız biz devşirmelerce,
Şafak söker elbet, biter bu gece,
Mazlum Hakk'a tapar zalimse güce,
Netameli ağla örüldük dostlar,
Tuzaktan tuzağa sürüldük dostlar.

Bunlar şahsi değil milli çiledir,
Bülbülün sitemi yine güledir,
Mecnun olanların yolu çöledir,
Göç dengine döndük dürüldük dostlar,
Sürüldük, sürüldük, sürüldük dostlar.

GEÇMİYOR

Hazana meyletti ömür mevsimim,
Artık aynalara nazım geçmiyor.
Haykırsam maziye sorsam ben kimim,
Feryadım duyulmaz, sözüm geçmiyor.

Tevellüt eskimiş büker belimi,
Eklemler yıpranmış tutmaz elimi,
Makamlar görmüyor arzuhalimi,
İmzamız anlamsız, yazım geçmiyor.

Hayal olan dünüm ne renkli gündü,
Değişti nabızlar başımız döndü,
Tellerden yansıyan nameler söndü,
Kırıldı mızrabım, sazım geçmiyor.

ÇILGIN İSYANLAR
Hakk'a varmaz ise tutulan bir yol,
Yakın isyan eder, uzak çıldırır.
Gölgesinden geçse uğursuz bir kul,
Ağaç isyan eder, yaprak çıldırır.

Doymuyor gözler doysa da mide,
Düşman belletilir toruna dede,
Hainlere mesken olan beldede,
Taşlar isyan eder, toprak çıldırır.

Bozdular inancı, dini ve dili,
Onların gözünde bu millet deli,
Dokunsa ipine uğursuz eli,
Sancak isyan eder, bayrak çıldırır.

Miadı dolmuştur kutsanan putun,
Parçaya meyletme olalım bütün.
Mayası bozuksa emdiği sütün,
Ana isyan eder, bebek çıldırır.

MAVERA YURDU
Kemter bir yolcuyum Hakk'ın izinde,
Kurcalar sonsuzu akıl çomağı,
Hakikat incisi sır denizinde,
Ey yedi kat sema, sırlar yumağı.

Yıldızlar küçülür, parlar uzakta,
Kişi rüyasında gözsüz de görür.
Ecel pusu kurmuş ruhum tuzakta,
İnsanoğlu doğar, büyür ve ölür.

Zaman medcezirde, dünya bir topaç,
Dün gafletle geçti, düşün yarını.
Nefis sefil, vicdan kara, fikir aç,
Mideye yedirmiş beyin zarını.

Ey mukaddes ritim, ilahi beste,
Zihnimi kemiren bilmece kurdu,
Söyleyin maksudum hangi adreste,
Arıyorum fizik ötesi yurdu.

Galaksiler boyu gezdim zamanı,
Sonsuzluğa daldım ışık hızıyla.
Yakinen okudum Hakk'a imanı,
Kaderin yazdığı sönmez yazıyla.

Bu nizam boşuna değil anladım,
İşaretler vardır mutlak gerçeğe.
Hakk'ın birlik mührü hep adım adım,
Vurulmuş güneşe, aya, çiçeğe.

BÜLBÜL
Bahar geldi bülbül nutka başladı
Bir yapraktan söyler bir gülden okur
Hazanı hicvetti kışı taşladı
Bir çiçekten söyler bir baldan okur

Şerh edip duruyor bir aşk masalı
Kürsü olmuş ona her gülün dalı
Kerem'in ateşi, Ferhat'ın hali
Bir Mesnun'dan söyler, bir çölden okur

Gülü şarkı şarkı beste eylemiş
Derlemiş toplamış reste eylemiş
Gönül diyarına posta eylemiş
Bir zarfından söyler bir puldan okur

Sanki deli olmuş bülbül aşkından
Feryat eylemekte bir gül aşkından
Yurt oldu Mecnun'a o çöl aşkından
Bir gurbetten söyler bir yoldan okur

Ne ötersin bülbül ser zakir gibi
Dertli misin yoksa ben fakir gibi
Bir veda eyledi evet der gibi
Bir Allah'tan söyler bir kuldan okur

YOLLAR

Ağır ağır gider hasret kervanım
Sılayı gurbete bağlayan yolda
Ayrılık derdinden yanıyor canım
Elemi kalbimi bağlayan yolda

Gurbetin kanunu çekmek getirmek
Yolların adeti almak götürmek
Garibe cefadır ömür bitirmek
Hasret gözyaşıyla çağlayan yolda

Kaç aşık bu yoldan menzile erdi
Kaç yiğit bu yolda canını verdi
Acep garibanın biter mi derdi
Hancıya menfaat sağlayan yolda

Bitişir bu yollar son bulur zahmet
Her derdin sonunda görünür rahmet
Daha ne söylesem bilmem ki Ahmet
Senden başka var mı ağlayan yolda

LEYLE

Muhabbet ilini harap eyledin
Aşkınla olmakta virane gönül
Vuslat ümidini serap eyledin
Koşmakta yine de divane gönül

Vasfını okumuş aşk kitabından
Şifa diye içmiş sevda kabından
Yine de sen onu kovdun kapından
Buna da bulmakta bahane gönül

Aşk illeti bir kez etmiş sirayet
Mecnun oldu diye çıkmış rivayet
Hasretinle çölde yansa da şayet
Hakk'ın cemaline pervane gönül

AHMET DURAN

1979 yılında Ordu ilinin Kumru ilçesinde doğdu. İlk ve ortaöğrenimini Kumru'da tamamladı. 1998 yılında Ondokuz Mayıs Üniversitesi Eğitim Fakültesi Türkçe Öğretmenliği Bölümünde üniversite eğitimine başladı ve 2002 yılında mezun oldu. Aynı yıl Milli Eğitim Bakanlığında Türkçe Öğretmeni olarak çalışmaya başladı ve halen de çalışmaktadır. Ordu Üniversitesi Fen Edebiyat Fakültesinde Halk Edebiyatı alanında yüksek lisans yapmaktadır. Ayrıca Anadolu Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi Kamu Yönetimi alanında, Açık Öğretim Fakültesinde eğitimine devam etmektedir.

Şiir konusunda; Bekir Sıtkı Erdoğan, Cemal Safi, Dursun Ali Akınet, Halil Gökkaya gibi şairlerden feyiz aldı. Şiirleri Halk Edebiyatı Dergisi'nde yayınlanmaktadır.

ŞİİRLERİNDEN ÖRNEKLER

AH ÇOCUKLUK
Bak! Masada siyah beyaz bir resim
Ne güzel çocukluk hatıraları
Her an aklımda durur binbir isim
Ne güzel çocukluk hatıraları

Akar şırıl şırıl serin bir dere
Serer berrak suyunu yerden yere
Pabuçlarım delik ayaklar yara
Ne güzel çocukluk hatıraları

Kâğıt helva bir de halkalı şeker
Raflardan sürekli bizlere bakar
Okulda sıradayız teker teker
Ne güzel çocukluk hatıraları

Dondurma, uçurtma ve sarı balon
Topu al da koş bomboş bizim salon
Değmesin duvarlara kirli elin
Ne güzel çocukluk hatıraları

SENİN İÇİN
Yeşil gözlerinle ağladığın gün
Dayanamaz sana koşar gelirim
Verdiğin hükümle yesem de sürgün
Dayanamaz sana koşar gelirim

Kemanlar da susmuş ney son nefeste
Kapımda âhenkle çalsa son beste
Bir haber gönder sen yeter ki iste
Dayanamaz sana koşar gelirim

İstersen ismimi söyleme anma
Uzaktasın diye unuttum sanma
Dönmez o deseler aldanıp kanma
Dayanamaz sana koşar gelirim

Adın bir duadır söylüyor dilim
Olduğun yerlere düşer hep yolum
Kapımı çalsa da bin defa ölüm
Dayanamaz sana koşar gelirim

CEYLAN MI SANDIN?

Kışa benzer yazların
Kurşun gibi sözlerin
Pusu kurmuş gözlerin
Ceylan mı sandın beni

Sevdadan yana dağım
Önüne düşmüş avım
Hedefte solum sağım
Ceylan mı sandın beni

Sarp yolları geçerim
Durgun sudan içerim
Köşe bucak kaçarım
Ceylan mı sandın beni

Şimşeklerin çakarken
Yeri göğü yıkarken
Öyle ürkek bakarken
Ceylan mı sandın beni

Dağda kırda her günüm
Unutulmuş bir dünüm
Elinden oldu sonum
Ceylan mı sandın beni

TARİFSİZ AŞK

Leyla Mecnun, Kerem Aslı
Desem aşkı anlatamam
Kralın şahın gözü yaşlı
Desem aşkı anlatamam

Nasıl şekli kim biliyor
Derya dense az geliyor
Ferhat dağı tek deliyor
Desem aşkı anlatamam

Bülbül gülün gönül eri
Meşkten konmuş dala arı
Papatyalar aşktan sarı
Desem aşkı anlatamam

İnsan suskun lisan suskun
Nerde hanın nerde köşkün
Azgın selden daha taşkın
Desem aşkı anlatamam

Cemal Safi, Bekir Sıtkı
Anlatmışlar hepsi aşkı
Tarif olmaz kara tutku
Desem aşkı anlatamam

AHMET GÜRSOY

Emekli öğretim üyesi ve 1952 yılında Ordu ili Mesudiye ilçesi Beyağaç köyünde doğdu. İlkokulu aynı köyde 1964'te bitirdi. 1970'te altı yıllık Samsun Ladik Akpınar İlköğretmen Okulunu bitirerek ayın yıl Erzurum Eğitim Enstitüsüne girdi ve 1973'te mezun oldu.

1987'de Gazi Üniversitesi Gazi Eğitim Fakültesi Sosyal Bilimler Bölümü Coğrafya Eğitimi Anabilim dalında lisansını tamamladı. Aynı üniversitenin Sosyal Bilimler Enstitüsünde 1990-1993 yılları arasında yüksek lisans yaparak Türkiye'de ortaöğretim kurumlarında "Coğrafya Öğretimi Sorunları ve Çözüm Önerileri" isimli tezini vererek tamamladı. 1993'te Gazi Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsünde doktorluğa başladı. "Şehir Coğrafyası Yönünden Ordu" isimli doktora tezini vermesiyle Türkiye'de ilk defa belediye idare alanı içinde Ordu şehri mahalle ölçeğinde incelendi.

1998 yılında doktorasını aldı. 20.05.1999'da Gazi Üniversitesi Kırşehir Eğitim Fakültesinde yrd. doç. dr. olarak göreve başladı.

Çalışma hayatına 1973'te Burdur-Bucak ilçesi Kocaeliler Ortaokulu Sosyal Bilgiler Öğretmeni olarak başladı. 1977-82 yılları arasında Ordu-Mesudiye ilçesinde Mesudiye Lisesi Sosyal Bilgiler Öğretmeni ve Müdür Yardımcısı olarak çalıştı. 1982'de Gazi Üniversistesine bağlanan Kırşehir Eğitim Yüksekokuluna atandı. Sonradan Kırşehir Eğitim Fakültesi olan bu okulda 22 yıl çalıştı. Bu okulda kendi branşı ile ilgili dersleri okutmuş olup, Sosyal Bilimler Öğretimi ve Vatandaşlık Bilgisi isimli iki yarı ders notu (ders kitabı niteliğinde) hazırlamıştır. 1996'dan itibaren Milli Eğitim Bakanlığı-YÖK-Dünya Bankası işbirliği ile yürütülen İlköğretim Sosyal Bilgiler program geliştirme çalışmalarına katıldı.

Eğitim Fakültesi bünyesinde Sosyal Bilgiler Eğitimi Coğrafya Eğitimi Anabilim dalında 1998-2001 yılları arasında toplam 38 öğrenciye tez danışmanlığı yaptı. 1999-2000 öğrenim yılında Kayseri Erciyes Üniversitesine bağlı Fen Edebiyat Fakültesi Eğitim Bilimleri Bölümünde açılan ilköğretim sertifika programında Sosyal Bilgiler Öğretimi dersini yürütmüştür.

Kırşehir Eğitim Yüksekokulu ve Kırşehir Eğitim Fakültesi bünyesinde İlköğretim Bölümü Sınıf Öğretmenliği Programı ve Coğrafya Eğitimi Anabilim dalında alanıyla ilgili Coğrafya Sosyal Bilgiler Öğretimi ve Vatandaşlık Bilgisi derslerini okutmuştur. 18.07.2004 tarihinde emekliye ayrılıp Ordu'ya yerleşti. 2008 yılında emekli öğretmen Mithat Baş ile birlikte "Ordu Yöresinde Oğuz Boyları" isimli çalışmayı kitap olarak yayınladılar.

Evli ve iki çocuk sahibidir.

AKİF BAYAZIT

1964 yılında Ordu'da dünyaya geldi. İlkokul, ortaokul ve liseyi Ordu'da tamamladı. Üniversite eğitimini Açık Öğretim Fakültesi Yönetim ve Organizasyon Bölümünde 1999 yılında tamamladı. 1988 yılında Emniyet Teşkilatına girerek Polis memuru olarak göreve başladı. Sırasıyla İstanbul, Diyarbakır, Avusturya-Viyana Büyükelçiliği (Güvenlik Ataşesi) ve Sinop'ta görev yaptıktan sonra 2005 yılında kendi isteği üzerine emekli oldu. Avusturya Büyükelçiliğinde Ataşe olarak görev yaptığı dönemde kayak sporunu öğrendi. Yine Avusturya'da bulunduğu dönemde NTV televizyonu ve Türkiye Trafik Kazalarını Önleme Derneği ile trafik konusunda Avrupa ülkelerinin kanun ve uygulamaları hakkında çalışma yürüttü.

Türkiye'ye döndükten sonra müziğe olan ilgisini, Türk Müziği Konservatuarı, Türk Sanat Müziği Bölümünü bitirerek pekiştirdi. Çok değerli hocalardan (Tekin Aktaş, Aziz Uzun, Orhan Yılmaz, Nuri Karagülle, İbrahim Kocabıyık, Hayri Şensu, Ömer Karabulut) nazariyat ve ud dersleri aldı. Çeşitli korolarda korist ve solist olarak çalıştı ve ayrıca bir musiki cemiyetinde ud çalmaya devam etti. 2008 yılında ilk beste çalışmasını yaptı. TRT Repertuvar Kuruluna Türk Sanat Müziği alanında eserler gönderdi.

Ordu Şairler, Yazarlar ve Sanatseverler Birliği Kültür Derneğine 2014 yılında üye olarak katıldı. Çeşitli internet siteleri ve dergilerde şiir ve makaleleri yayınlandı.

İngilizce ve Almanca biliyor. Evli ve bir çocuk babasıdır.

ŞİİRLERİNDEN ÖRNEKLER

SORDUN MU
Bir gün olur da kaderin seslenirse,
Sana ses vermem diyebilecek misin?
Zamanla ecel seni isterse eğer.
Ben ölemem ki diyebilecek misin?

Tanrı misali o kadar sevildin ki.
Aşkı tatmadım diyebilecek misin?
Bir gün gelecek ki soracaklar beni.
Sevmedim onu diyebilecek misin?

UNUTMADIM BEN
Unutmadım ben, unutmadım, yıllar kâr etmiyor.
Gel demedin ki, dön demedin, sensiz gün geçmiyor.
Öyle derin ki, bıraktığın izler, silinmiyor.
Gel demedin ki, dön demedin, sensiz gün geçmiyor.

BİLSEYDİM
Bilseydim bırakacaksın, elimi verir miydim?
Bilseydim kıracaksın kalbimi, al senin der miydim?
Kırmadık ne kaldı, başka ne istersin meleğim,
Bilseydim unutacaksın, hiç seni sever miydim?

NERDESİN

Yıllarca bekledim bir haber diye,
Ağladım gözyaşım durmuyor yine,
Sakladım resmini bakarım diye,
Gelmedin birtanem nerdesin yine.

Bu şehir karanlık sen yoksun diye.
Ağlamak kâr değil olmuyor yine,
Resmine bakamam ağlarım diye,
Gelmedin birtanem nerdesin yine.

MAKAMGİLLER SOKAĞI

Sabah uyanırsın,
Gün başlamıştır çoktan,
Saba bitmiş, Zemzeme el sallıyor,
Başka Dügâhlar ararsın, Hicaz'da, Hümayun'da, Uzzal'da, Zirgüle'de.
Bir bakarsın Uşşakta, Hüseynide, Bayatide, Kürdide ve Muhayyerde,
Bir Muhayyerkürdîde ararsın Dügâhı, bir Buselikte bir de Karcığarda,
Neva, Tahir, Şehnaz, Nişaburek, Acem, Gerdaniye derken Gülizar'da bulursun dügâhı.

Hüzzam bekler yolunu, Segâh ve Müstear durur mu?
Çargâh oturur yanda, 5 çayına davet eder.
Bize de uğra deyiverir,
Kıramazsın, davete icabet gerek deyip, Yegahgillere gidersin. Kapıda Sultaniyegâh karşılar, Ferahnüma, Şedaraban hemen arkasında,
Ferahfeza duyar, Araban ona katılır ağırlar bizi.

Hüseyni Aşiran küsmesin diye bir selam verir, halini hatırını sorarsın,
Suzidil, Ruhnevaz, Aşkefza, Nühüft ve Canfeza el sallar pencereden.

Acemaşiranın kahvesi iyidir.
Şevkefza ile kahve içer sonra da falına bakarsın.
Irakgiller çok ırakta değildir.
Komşudur Acemaşirana.
Evcara, Bestenigâr, Eviç, Ferahnak beraber otururlar.

Rastgiller yan komşudur, uğramadan olmaz.
Dedeleri Rast toplamıştır etrafına aileyi; Mahur, Suzinak, Hicazkâr, Nihavend çıkar karşına,
Safa Geldiniz deyiverir Kürdilihicazkâr.
Sazkâr, Nikriz, Zavil, Şevkidil, Pesendide, hoş geldinize onlar da katılırlar.

Günü, yorgun ama muhteşem tatlarla bitirmişsindir.
Bu tadı bilen kaç kişiden birisin, ne mutlu sana.

ALİ ERGÜN (GÜVENÇ DEDE)

05.05.1955 tarihinde Ordu ili-Gürgentepe ilçesi Akören Mahallesi'nde dünyaya gelmiş bulunan Ali Ergün'ün (Güvenç Dede) çocukluğu Samsun ili Terme ilçesi Sakarlı beldesi Hürriyet Mahallesi'nde geçmiştir. İlkokul dönemimi Terme Sakarlı Hürriyet Mahallesi'nde bitiren Güvenç Dede, 1973 yılında evlenip tekrar Ordu Gürgentepe Akören Mahallesi'ne geri dönmüştür. Geri kalan hayatını memleketi olan Gürgentepe'de devam ettirirken dedelik hizmetini de gönüllü olarak, severek başarıyla devam ettirmektedir. Evlilik hayatında 4 tane çocuğu dünyaya gelmiş bulunmaktadır. Çocuklarının ilk ve orta tahsillerini Gürgentepe'de devam ettiren Güvenç Dede, 1995 yılından sonra çocuklarının yüksek öğrenimini devam ettirmeleri amacı ile İstanbul-Sancaktepe'ye yerleşmiş bulunmaktadır.

Güvenç Dede, halen dedelik hizmetini sürdürmektedir.

Güvenç Abdal Araştırma Eğitim Kültür ve Tanıtma Derneği kurucu üyesi olan Ali Ergün (Güvenç Dede) aynı zamanda Hacı Bektaş Vakfı Gönüllü Dedeler Kurulu üyesidir.

ŞİİRLERİNDEN ÖRNEKLER

MEMLEKETİM
Benim güzel memleketim
Canım Ordu'm Gürgentepe'm
Zordur senden ayrılmak
Canım Ordu'm memleketim

Çok candandır insanların
Billur gibi akar suların
Hayat doludur yaylaların
Canım Ordu'm memleketim

Altındır toprağın taşın
Çok çalışkandır insanların
Unutulur mu Boztepe Çambaşı'n
Güzel Ordu'm memleketim

Yokluk mecbur etti gurbete
Bir gün döneceğiz geriye
Senin sevdalındır Güvenç
Güzel Ordu'm memleketim

YALNIZIM YALNIZ
Gözlerin uykusuz balığın susuz
Kaldığı gibi yalnızım yalnız
Toprağın yağmursuz derelerin susuz
Kaldığı kadar yalnızım yalnız

Dağların dumansız karsız
Arıların çiçeksiz balsız
Kuşların yuvasız yavrusuz
Kaldığı kadar yalnızım yalnız

Güvenç Dede her derdi yazmıyor kalem
Sana senden olur korkma kimseden
Bülbülü ayırmışlar vatanından gülünden
İşte ben o kadar yalnızım yalnız

VARDIR
Haksız düzene boyun eğmeyen
Şah Hüseyin gibi pirimiz vardır
Zalimin zulmüne teslim olmayan
Zülfikar sahibi Ali'miz vardır

Binince Düldül'e aşardı dağları
Kırardı kafirleri vermezdi amanı
İmamlar imamı Allah'ın arslanı
Evliyalar şahı Muhammed Ali'miz vardır

Güvenç Dede bir gün sorulur hesaplar
Nerede şahlar hani sultanlar
Utansın insana cana kıyanlar
İnsana sevgi saygımız vardır

İNSAN İNSANDIR KÖLE DEĞİLDİR
Fark etmez dili dini rengi
İnsan insandır köle değildir
Herkesin inancı kendi hesabı
İnsan insandır köle değildir

Korkma nasibi Yaradan keser
Kalmadı dostlar sahte sergiler
Utansın insanı ayırıp bölenler
İnsan inasandır köle değildir

Sonumuz Güvenç Dede sonumuz toprak
Bağışlar kulunu yücedir Allah
Yobazlıktır dışlayıp insan ayırmak
İnsan insandır köle değildir

GİTTİLER
Ehli dostlar ile eylerdik sohbet
Bir hayal düş gibi sır oldu gittiler
Var idi ak sakallı nur yüzlü canlar
Karıştı toprağa sır oldu gittiler

Severlerdi sohbeti can ile candan
Güzeldir sözleri tatlıydı baldan
Dönmezlerdi asla verdikleri ikrardan
Hani neredeler sır oldu gittiler

Şad olsun ruhları anılsın adları
Bozuldu dünyanın kalmadı tadı
Unutmaz Güvenç Dede eski dostları
Bir mezar iki taş sır oldu gittiler

BİLİNMEZ İMİŞ
Aşk denizinde ummana dalmış
Kılavuzsuz kaptan olunmaz imiş
Kudret kalemiyle yazılan yazı
Hak bozmayınca bozulmaz imiş

Ulaş menzile vaden bitmeden
Bıkmadan canından kendi kendinden
Hangi limandan hangi gemiden
Son yolculuk nereye bilinmez imiş

Vefasız dosttan olmuyor fayda
Teslim etmek gerek canı canana
Güvenç Dede azrail bekler bizi sırada
Bize ne zaman gelecek bilinmez imiş

NEYLERSİN
Bozulmuş dünyanın düzeni tadı
Sohbeti neylersin sözü neylersin
Bürünmüş kurtlar kuzu postuna
Çobanı neylersin sürüyü neylersin

Alemin ilmi dinlenmez olmuş
Her dedeyim diyen posta oturmuş
Meydanlar cühela cahile kalmış
Sohbeti neylersin sözü neylersin

Hal ehli olmayan anlamaz halden
Ayırma Güvenç Dede insanı insandan
Haksızdan hesabı sorar Yaradan
Darı neylersin görgüyü neylersin

GİTTİ
Neler çektik ah neler yaşadık
Sohbetler sözler yok oldu gitti
Hani nerde bizim Aliler Veliler
Bir hayal düş gibi sır oldu gitti
Bazen güler bazen de ağlardık
Bir gün görüşmesek birbirimizi arardık
Biraz aç biraz tok dürüst yaşardık
Nerde o sevgiler yok oldu gitti

Tuz ekmek komşuluklar vardı
Kaynana gelinler beraber yaşardı
Güvenç Dede yaşlılar yalnız köylerde kaldı
Nerde saygı sevgiler yok oldu gitti

GERÇEKLER YIKILMAZ KALIR AYAKTA
Kararır dünyan belin bükülür
Zalimin zulmünü gördüğün zaman
Adaletsiz düzene boyun mu eğilir
Haklıyı haksızı gördüğün zaman

Bozulmuş dünyanın tutmaz düzeni
Olmayasın nefsinin kulu kölesi
Bitmez dünyanın gamı, kederi
Haklıyı haksızı gördüğün zaman

Gerçekler yıkılmaz kalır ayakta
İnsandan insana olmuyor fayda
Güvenç Dede anlat gerçeği saklama
Haklıyı haksızı gördüğün zaman

HAKİKAT YOLUNDA GÖNÜL YOLCUSU
Hakikat yolunda gönül yolcusu
Hakk'ın yolunda yorulmaz imiş
Yorulmuş bedeni tükenmiş bitmiş
Gerçekler kolay bulunmaz imiş

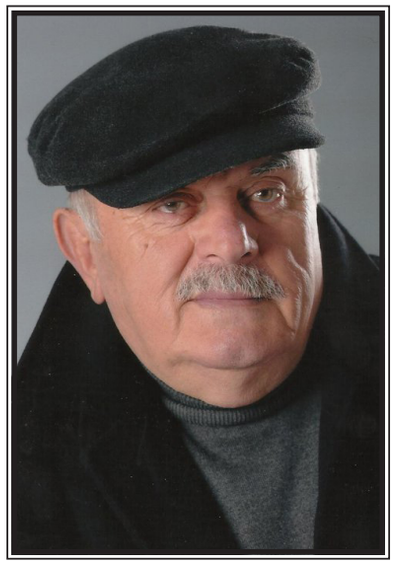
İyi tut bırakma tuttuğun elden
Sana senden olur korkma kimseden
Taktir Allah'tandır gayret de senden
Gerçekler kolay bulunmaz imiş

Dik tut başını ulaş menzile
Söyle gerçekleri haksızın yüzüne
Yol sürülür Güvenç Dede ehliyle
Gerçekler kolay bulunmaz imiş

HER GÖNÜLDE SEVGİ BULUNMAZ İMİŞ
Zamanı gelmeden ekilmez tohum
Nefret ekip sevgi biçilmez imiş
Viran olmuş bahçeler toprak kurumuş
Kuru toprağa tohum ekilmez imiş

Çiçekler solmuş boynu bükülmüş
Bahçıvanlar uykuya dalmış uyumuş
Bülbüller gülsüz sevgisiz kalmış
Her bahçede sevgi bulunmaz imiş

Arılar hasrettir çiçeğe bala
Değişir sevgiler insandan insana
Aşıktır Güvenç Dede cana canana
Her gönülde sevgi bulunmaz imi

ALİ MALKOÇOĞLU

03.05.1942'de Ordu'da doğdu. İlk, orta ve lise eğitimini bitirir bitirmez 1963 yılında Kütahya, Konya ve Bursa'da jandarma eri olarak vatani görevini yaptı. 1966 yılında Almanya'ya işçi olarak gitti. 18 yıl çalıştıktan sonra 1984 yılında kesin dönüş yaptı.

Bazı iş kollarında esnaflık yaptı. Ordu televizyonlarında program yapımcısı olarak Ordu'nun ilçe, belde ve köylerini karış karış gezdi. Aynı zamanda Ordu Şairler Yazarlar ve Sanatseverler Birliği Kültür Derneğinin kurucu üyesidir. Evli iki kız, bir erkek babası ve beş torun dedesidir.

Ali Malkoçoğlu okuyucularına söyle seslenmektedir: "Benim çok değerli izleyiciler ve okuyucularım. Hepinizi en derin kalbi duygularımla selamlıyorum. Elde mevcut şiirlerimden birkaçını sizlerle paylaşmak istedim. Umarım beğenirsiniz. Yaylaların obasıyım, evlerinizin sobasıyım, Ordulların ozan babasıyım."

ŞİİRLERİNDEN ÖRNEKLER

İŞTE GELDİM GİDİYORUM

Yetmiş yıldır yürüyorum
Bir adamlık yol diyorum
Yakından bitecek biliyorum
İşte geldim gidiyorum…

Yeltenmedim hiç yalanlara
Yazıklar olsun çalanlara
Selamım dürüst kalanlara
İşte geldim gidiyorum…

Kime niyet kime kısmet
Kolay değil çekip gitmek
Boşunadır sitem etmek
İşte geldim gidiyorum

Fazla yükseltme sesini
Boşa tüketme nefesini
Bu dünyanın sevdin nesini
İşte geldim gidiyorum...

Feryadım dağları deler
Ahmet, Mehmet, Ferideler
Annen baban neredeler
Aha geldim gidiyorum…

Güvenme başındaki taca
Ocak söner tütmez baca
Bu dünya bir aldatmaca
İşte geldim gidiyorum...

BEN SİZLERDEN AYRILAMAM

Sular akar şıldır şıldır
Biraz ara verdik bıldır
Şaka maka tam bir yıldır
Ben sizlerden ayrılamam

Bizde her şey ayan beyan
Çok köyleri gezdim yayan
Dayan Ozan Baba dayan
Ben sizlerden ayrılamam

Benim işim dimdik durmak
Asla değil bir kalp kırmak
Gönüllerde taht kurmak
Ben sizlerden ayrılamam

Bana Ozan Baba derler
Beni tanır bütün köyler
Gelen neyler giden neyler
Ozan Baba gönül eyler
Ben sizlerden ayrılamam

OZAN BABA DİYOR Kİ

Bölgemiz engebeli Tanrım böyle istemiş
Yeşilin her tonunu fazla cömertçe vermiş
Orta Karadeniz'e iki inci yerleşmiş
Ordu ile Giresun'a sabırla bekle demiş

Ok yaydan fırlamıştır hızla gider menzile
İki vilayet bir olduk havaalanı yaptık denize
Bu devletimizin bir diyet borcudur bize
Şimdi geldi zamanı dünyada ikincidir Ordu-Giresun havaalanı

Devletimiz bir taşla iki kuşu vurmuştur
Her iki vilayetin gönlünde taht kurmuştur
Ozan Baba gerçekçi gözü hep yüksektedir
Ulu Önder ne demiş istikbal göklerdedir

ALİ ÖZTÜRK

1947 yılında Ordu'da doğdu. Babası, Ordu Merkez Çavuşlar Mahallesi'nden olup Ordu'da kasap olarak uzun yıllar esnaflık yapmış olan merhum Ali Osman Öztürk; annesi, 4 yaşındayken mübadelede ailesi ile birlikte Selanik-Drama'dan Ordu'ya gelmiş olan merhum Fatma Çakmak Öztürk'tür.

Elmalık Mahallesi'nde doğup büyümüş olan Ali Öztürk, ilk ve orta öğretimini Ordu'da tamamladıktan sonra Ankara DTCF'den mezun olmuştur. 1969'dan 1977 yılına kadar Sağlık Bakanlığında eski Ordu milletvekili merhum Bilal Taranoğlu'nun başkanlığını yaptığı Teftiş Kurulu Başkanlığında büro memuru olarak görev yapmış, daha sonra naklen geçtiği TRT kurumunda 27 yıl çalıştıktan sonra 2004 yılında Tahakkuk Müdür Yardımcısı iken emekliye ayrılmıştır.

"Taflan Yaprağı" adlı bir şiir ve gazetelerdeki günlük yazılarından derlediği, "Ordu'yu Seyrediyorum Mazinin Penceresinden" adlı 2 kitabı bulunmaktadır. Bu her iki kitabın gelirinin tamamını başkent Ankara'daki Ordu Kültür ve Kalkınma Vakfına bağışlayan Ali Öztürk halen Ankara'da ikamet etmektedir. Şiirleri genellikle güncel olaylarla ilgili taşlama ve hiciv türündedir.

ŞİİRLERİNDEN ÖRNEKLER

EY İNSAN!

Zengini, fukarayız orta halli kimimiz
Şu yalancı dünyada misafiriz hepimiz

Zaman gelip geçtikçe akıp giden sel gibi
Sen de bir gün gidersin bu dünyadan el gibi

Dünya gelip geçici, ayrılma Hak yolundan
Yaradan sormaz mı hiç, hesabını kulundan

Helali yeter sana başka nimet arama
İradene hakim ol, yanaşma hiç harama

Kula kulluk eyleme, o da bir kul nihayet
Edeceksen yalnız et sen Allah'a ibadet

Yaşadığın şu hayat bir imtihan bunu bil
Kafandaki o akıl saksıda çiçek değil

HEY GİDİ GÜNLER!..

Ordu'yu seyrediyorum mazinin penceresinden,
Bu zamanın, bu anın seneler öncesinden!
Kendimi var sayıp bir hayal aleminde,
Sahil boyu yürüyorum bir sonbahar gününde!...
Mahalle arkadaşlarımı görüyorum;
Çift kale maç yapıyorlar kumsalda, Buzhanenin önünde
Denizin ortasından patırdayıp gidiyor
Bordo renkli bir çapar…
Yine bugünkü gibi uçuşuyor çığlık atıp martılar
Deniz sakin, sütliman hava da güzel gayet,
Kumsalda ise ha gayret, bereketli bir manyet;
Çekiyor balıkçılar!
Taşbaşı'ndan sanki gülümsüyor beyaz badanalı şirin evler…
Boztepe'nin gerdanına inci gibi dizilmişler.
Taş duvarları bahçelerinde mandalina ağaçları;
Dallarında mandalinalar altın gibi sapsarı!
Bu güzel bahçeler, bu şirin evler,
Bilmezler ki bir gün gelecek;
Yerlerine insafsızca dikilecek,
Beton yığını sevimsiz devler!...

****

Ordu'yu seyrediyorum mazinin penceresinden…
Bir rüya görür gibiyim seneler öncesinden
Görünen rüyadır artık, yorsak da, yormasak da hayıra
Bir hafta günü Takıl Pazarı dönüşmüş panayıra
Köyden gelen kadınlar yağ, yoğurt, pancar, melocan,
Yumurta, tavuk, taflan, tirmit pazarlıyor
Nuri Çavuş yine öfkelenmiş,
Ortalığı kirleten birini azarlıyor.
Pazardaki bir esnafsa köylüden yağ almış,
Hesaplarken parasını,
Köylü diyor ki ***"çok düşisin emice küleğin darasını !..."***
Derken bir ses yükseliyor pazarın,
İspirlinin fırını tarafında…
Kemençeci Kör Osman bu,
Köylüler halka olmuş, dinliyor etrafında.
Türkü yakmış;
Geçen ay Kömür pazarında vurulan delikanlıya,
Lanetler yağdırıyor vuran eli kanlıya…
İnliyor nağmeler kemençe tellerinde,
Ağlıyor nineler, mendili ellerinde…
Bir yandan söylenirken bu ağıt,
Radyolu hamal Koreli, elinde bir tomar kağıt
Güregentepe'de kaynanasını girebiyle keserken
Taş olan gelinin destanını satıyor.
Bu uyduruk olayı, gerçekmiş gibi de anlatıyor.
Deli Abdullah yine sinirlenmiş:
-Olur mu böyle şey? deyip sövüyor,
Harun Usta, ha gayret, dondurmayı dövüyor.
Takıla gelenin mümkün müdür hiç tatmadan durması?
Baldan kaymak sanki Harun'un dondurması!...
Sucu Hasbi, başında ak külahı, sırtında süslü güğümü;
Var gücüyle bağırıyor.
Yüreği yananları su içmeye çağıyor.
"Buz iç buz... Çobanbağırtandan iç!..."
Buz atıp soğutsan da şebeke suyu,
Yayla suyu olur mu hiç ?
"Keskin bit ilaçları, boynuz tarakları,
Yirmi telli don lastiği, DTT var!" diyor
Bir başka seyyar satıcı…
Dolaşıyor pazarı ha bire bulmak için alıcı…
"Yazıyooor!..." diye bağırıyor gazete satan çocuk,
Flaş bir haber varmış gibi adeta
Ne var ki yazılanı değil de;
Kendi tekerlemesini sıralıyor kerata:

Akif'in kayığını,
Deli Emine'nin yayığını,
Keçiköylünün ayığını,
Ünyeli Memed'in bıyığını yazıyooor!...

****

Ordu'yu seyrediyorum mazinin penceresinden;
Bir telaş görüyorum seneler öncesinden!...
Ağustos aylarında bu fındığın telaşı
Kepelek Mustafa'yla Yılancı Osman bu yıl da;
Çarşı amelesini paylaşan iki rakip daybaşı,
Kopmuş gelmiş; Gölköy, Gürgentepe, Aybastı, Korgan
Ellerinde birer sepet ve sırtlarında yorgan
Bütün fındık amelesi Köprübaşı'nı tutmuş mekan
Karısını, çocuklarını, yaşlı anasını dahi
Getirenler var yanında;
Bahçe sahiplerini bekliyorlar Yürürlerin Hanında!...
Gel gör ki birazdan fındık bahçelerinde,
Ne türküler, yakılıp da çağrılacak
Coşkuyla havaya, kim bilir kaç mermi sıkılacak
Ağustosa erkek ayı derler;
Fındık harmana bir gelsin
Artık para bulunur uyuz kedide bile
Ne var ki fındığın parasını,
Kestirenler o kadar çok ki gözüne;
Çadır tiyatrosuyla, uçan salıncak kurulmuş bile,
Çoktaaan Millet Düzüne!...
****
Ordu'yu seyrediyorum mazinin penceresinden
Nice umutlar görüyorum seneler öncesinden
Fındık bahçeleri arasından kıvrılan,
Köyün çamurlu dar yolunda
Ayağında kara lastiğiyle bir talebe
Şehre doğru iniyor bohçası var kolunda
Yoğurt bakracını ise diğer eline almış
Yüzü şehre dönük olsa da
Aklı yine de köyünde kalmış
Orta mektebe gidiyor besbelli;
Başında sarı şeritli okul kasketi
Yazık, daha şimdiden düşmüş yüreğine
Neneciğinin hasreti!
Bakracında yoğurdu, bohçasında:
Çökeleği, turşusu, biraz da mısır ekmeği
Kiralık köhne bir şehir odasında
Hafta boyu yemeği!...
Lakin, bir umuda doğru yürüyor,
Sanırsın ki koşar gibi…
Attığı her adımda bir engeli aşar gibi!...
****
Ordu'yu seyrediyorum mazinin penceresinden;
Ne insanlar görüyorum seneler öncesinden
Sanki süzülür gibi damla damla tülbentten
Göç etmişler o aleme bu güzel, şirin kentten
Hayal olmuş cisimleri;
Orada, burada resimleri
Mezar taşlarında yazılı, şimdi artık isimleri…
Bir buruk tebessüm ve rahmetle anarken onları ben;
Hep o şarkının sözleri gelir geçer içimden:
"Dünyada ölümden başkası yalan"
Ve ardından şu sözler uçuverir dilimden:
"Bir hoş sedaymış bu kubbede baki kalan"
Perdeee

KEÇİKÖYLÜ HAMDİ
Kaptan valfı takmazsak gemimiz batar dedi.
Dursun Reis hiç merak etme Hamdi var dedi.
Dalar iner derine, takar valfı yerine
Başlarsınız mühimmat sevkiyatına yine

Yeni yetme bir uşak fidan boyludur Hamdi
Civan bir Orduludur, Keçiköyüdür Hamdi
Haydi Hamdi gel Hamdi, dal denizi yar Hamdi
Askerin mühimmata ihtiyacı var Hamdi

Hamdi daldı derine taktı valfı vanayı
Yüzer artık gemimiz boşalttık mı suları
Yola çıktı mühimmat tez ulaşsın cepheye
Bir de selam söylesin bizden Duatepe'ye

Yeni yetme bir uşak fidan boyludur Hamdi
Civan bir Orduludur, Keçiköyüdür Hamdi
Haydi Hamdi gel Hamdi, dal denizi yar Hamdi
Askerin mühimmata ihtiyacı var Hamdi

Kahyamız Hakkı Reis, kayıkçıyız hepimiz
Hür doğmuş, hür yaşamış bizim yedi ceddimiz
Esaret zincirine baş eğmeyiz biz gülüm
Ne diyor Kemal Paşa: "Ya İstiklal Ya Ölüm!"

MEZAR TAŞI YAZILARI
Asgari Ücretli:
Zar zor yaşıyordum asgari ücretle
Oh, nihayet kurtuldum ahrete hicretle

Yeşil kartlı:
Devletten makarna, bulgur, kömür
Yarı aç, yarı tok geçti gitti bir ömür

Gariban:
Bu dünya yaşamaya değmezmiş meğer,
Anam avradım olsun bir daha gelirsem eğer

Muhabbet Tellalı:
Merhum kadın satarak bu yoldan olmuştu zengin
İtibarı yine de çoktu, parası var diye pezevengin

Siyasetçi:
Milletvekilliği, bakanlık yaptım birkaç dönem
Halkın sorunlarına vermezdim pek önem
Buraya da artık yavaş yavaş alışıyorum
Kontenjandan cennete girmeye çalışıyorum

Hortumcu İş Adamı:
Öldüğümde tüm sayfalar doldu ilan
İyi insan, hayırsever falan da filan
Gazeteler sayemde dar boğazdan çıktılar
Az parayla yazılmaz ki bu kadar da çok yalan

Müteahhit:
Hemen cennete doğru yöneldim buraya gelir gelmez
Ne yazık ki kapısında yazıyordu, 'müteahhitler giremez'

Hiç:
İnsan olarak bir hiçtim.
Sadece yiyip içtim
Şu yalancı dünyadan
Ben de bir gelip geçtim

Fakir:
Dünyada olmadı ne malım, mülküm ne de evim barkım
Şimdi buradaki zenginlerden benim de yok hiçbir farkım

Tefeci:
Faizle emip de kanını
Aldım insanların ahını
Şimdi burada faizle
Çekiyorum günahımı

Çömez:
Liderim karaya ak dese de
Ben hiç hayır demezdim
Her devrin adamıydım
Çok makbul bir çömezdim

Cimri:
Yaşarken paramı yemeye kıyamadım
Kefenin cebi yoktu, gelirken koyamadım

Onursuz:
Aldırmazdım hiç gururum, vakarım için
Çok kıçlar öptüm menfaatim çıkarım için

AYDIN ALPER ZOROĞLU

03.03.1969 Ordu ili Akkuş ilçesi doğumludur. Müziğe, emekli öğretmen olan babası Recep Zoroğlu'nun bağlama çalmasıyla, onun yardımıyla 7 yaşında başladı.

1992 yılında Ordu ili Akkuş ilçesi Salman beldesine işçi kadrosuna, 1994 yılında memur kadrosuna atandı. Yaklaşık 2 yılı aşkın bir süre burada görev yaptıktan sonra 1994-1995 yıllarında Samsun Ondokuz Mayıs Üniversitesine memur olarak tayin oldu. Bu süre içerisinde Samsun Belediye Konservatuarında 4 yıl Halk Müziği eğitimi dalında bağlama ve ses eğitimi alarak mezun oldu. Çeşitli Halk Eğitim ve Kültür Müdürlüklerinde Türk Halk Müziği Koro Şefliği yaparak resmi ve özel kuruluşlarda bağlama, gitar ve ney dersleri verdi.

5 yıl Ondokuz Mayıs Üniversitesinde çalıştıktan sonra, 1999 yılında eş durumundan Recep Tayyip Erdoğan Üniversitesi Fındıklı Meslek Yüksekokuluna tayin oldu. Yazı işleri ve birçok büro işlerinde görev yaptı. Halkla İlişkiler ve İşletme Fakültesini bitirdi. Yine Rize-Fındıklı, Ardeşen ve Çayeli ilçelerinde bağlama, gitar ve ney dersleri verip, Rize ilinin bazı ilçelerinde Türk Halk Müziği koroları çalıştırdı. Bu coğrafyada kaldığım süre içerisinde aynı zamanda Karadeniz müziğini bilimsel olarak daha da yakından inceleyip tanıma fırsatı oldu. Yaklaşık on yıldır Kemençe uğraşında da bulunarak yer yer özel ve resmi kuruluşlarda da kemençe dersleri verdi. On iki yılı aşkın bir süredir profesyonel olarak müzik kayıt çalışma tekniklerini araştırıp geliştirerek kendi albüm kayıtlarını kendisi yaptı.

Bağlama, gitar, ney ve kemençe çalma birikimlerini pek çok beste çalışmalarıyla birlikte profesyonel doğrultuda müzik kayıtlarına yansıtmaya çalıştı. 2013 yılında kendi çalışmalarından oluşan Karadeniz ve Ordu eserleri ağırlıklı bir albüm çalışmasında bulundu. Yaklaşık olarak 150'nin üzerinde yöresel, özgün ve türkü formunda beste çalışmaları yaptı. Bunlardan yaklaşık 40'a yakın eser kendisine aittir ve Ordu türküleri ağırlıklıdır. Albüm çalışmalarıyla birlikte bu eserlerinin bir kısmını, "youtube", "facebook" gibi sosyal ve görsel medyada klip şeklinde yayınladı. Recep Tayip Erdoğan Üniversitesi Sağlık Kültür ve Spor Daire Başkanlığı Şef kadrosuna atandı.

Dört yıl bu kuruluşta görev yaptıktan sonra, Recep Tayip Erdoğan Üniversitesi Tıp Fakültesi Dekanlığında görev yapmaktadır. Evli ve iki çocuk babasıdır.

ŞİİRLERİNDEN ÖRNEKLER

AHU GÖZLÜ BİR YAR SEVDİM ORDULU
Ahu gözlü bir yar sevdim Ordulu
Kaşları yay kirpikler beni vurdu
Bir gün olsun beni sordu mu?
Arayıp da yârim diye buldu mu?

Boztepe'de açan gonca gül müsün?
Yoksa cennetten gelen Huri misin?
Beni beni yüz pareye bölmüşsün
Ateşini bu yüreğe vermişsin

ÜNYE AKKUŞ ARASINDA
Ünye Akkuş arasında
Gitmiyor bir kara duman
Arabam kaldı burada
Vermedi şu yollar aman

Ben Ordu'ya gidemedim
Selam söylen o yarime
Yol alıp da süremedim
Şu Fatsa'dan Perşembe'ye

Uzadıkça uzanıyor
Sanki sırat yollar bana
Sevdiğim beni bekliyor
Geçit vermez dağlar bana

Sen üzülme sevdiceğim
Gelirim belki yarına
Yaşlarını sileceğim
Kavuştursa Mevla'm sana

O YAR FINDIK TOPLUYOR
O yar fındık topluyor
Bazı bana bakıyor
Sevdalıyım sevdalıyım
Hiç aklımdan çıkmıyor

Gel yanıma Ordulum
Ben sana çok vurgunum
Koşturma beni öyle
Çok nazlanma yorgunum

Sevsem de sevdirmiyor
Gel desem de kaçıyor
Gözlerine bakınca
Kaşlarını eğiyor

Dalda fındık olayım
Ellerine dolayım
Dalları kemer diye
Bellerine sarayım

PERŞEMBE YAYLASINA
Gide gide yoruldum
Perşembe Yaylasına
Ben sana çok vuruldum
Yine düştün aklıma

Aybastı viran olur
Ben seni görmedikçe
Şu dünya yalan olur
Yar sana doymadıkça

Gelin mi olacaksın
Varıp yaban ellere
Nasıl da bakacaksın
Sevmediğin gözlere

Peşembe Yaylası'na
Duman çökmüş yürütmez
Benim yaralarımı
Sensiz merhem kar etmez

ÇOK ÖZLEDİM ORDU'YU
Dolaştım her gurbeti
Yaktı sıla hasreti
Bir de sevdiğim vardı
O da beni kül etti

Çok özledim Ordu'yu
Unuttum ben uykuyu
Gözlerimde tütüyor
Hem havası hem suyu

Dağlar çiçek açmıştır
Dostlar dolup taşmıştır
Gözü yaşlı anam da
Yollarıma bakmıştır

Bu yıl da böyle geçti
Kısmet seneye biçti
Üzülme sevdiklerim
Çekerim bu hasreti

GÖLKÖY DÜZYAYLADIR SILAM
Benden haber söylen turnam
Gölköy'den geçer iseniz
Haber getirin yârimden
Düzyayla'da görürseniz

Gölköy Düzyayla'dır sılam
Bu hasret öldürür beni
O yar ile kanar yaram
Gurbetlik soldurur beni

Ulugöl'ün başlarında
Şimdi çiçekler açmıştır
Yarimin gözü yollarda
Gelirim diye bakmıştır

Uçun hey turnalar uçun
Gölköy kalesine doğru
Aydoğan köyünden geçin
Selamlayın Güzelyurd'u

AKKUŞ YOLUNU
Kara duman almış Akkuş yolunu
Bu zalim ayrılık kırdı kolumu
Nice karlar yağmış dağlar başına
Sana gelemedim bir çare yok mu?

Gide gele yordu gurbetlik beni
Kül gibi savurdu hasret yelleri
Erisin Akkuş'un karı boranı
Geleceğim yârim üzme kendini

Zoroğlu'yum seni çok özlemişim
Ana baba hasret hep tükenmişim
Argan Yaylasında kuzu melerken
Yeter ki ağlama tez geleceğim

KUMRU'NUN KUMRUSU MUSUN
Şu Kumru'nun yaylaları
Şen oluyor yaz ayları
Yine düşmüşsün aklıma
Yüzüm gülmez senden ayrı

Kumru'nun Kumrusu musun
İçimde yanan kor musun
Ben seni sevdim seveli
Yüreğimde ağrı mısın

Koyun olup da meleyim
Ardına düşüp de geleyim
Eğer beni sormaz isen
Bırak da burda öleyim

Dereler çağlayıp gider
Şu ömür ne çabuk biter
Şu Kumru'ya yaz gelse de
Sen olmazsan kışa döner

ULUBEY'İN GÜZELİ
Geldi fındık ayları
Dolay gurbet yolları
Bahçelerde gül açmış
Ulubey'in kızları

İçlerinden birisi
Ulubey'in güzeli
Arada beni süzer
Ela ela gözleri

Kız sepetim dolmuyor
Sana doyum olmuyor
Akşamı çoktan ettim
Fındık dalda duruyor

Yolbaşı'ndan öteye
Gidelim Sarpdere'ye
Al canım kurban olsun
O bakışa gülmeye

MESUDİYE BAŞINDA
Mesudiye başında
Harman döverim harman
Yorulup dayandım da
Dizlerimde yok derman

(Bağlantı)

Haydi gel Melet gibi
Seni kimse görmeden
Dövelim ekinleri
Kuşluk vakti gelmeden

(Bağlantı)

Kız ben seni özlerim
Ölürüm yana yana
Yollarını gözlerim
Böyle zor gelir bana

Ben dirgeni alsam da
Koşsan sen de düveni
Sen yanımda olsan da
İstemem gerisini

KİMİ DER Kİ
Kimi der ki bir ayyaşım
Beni hor gören gardaşım
Sen bu dünyanın malına
Bense gönülden sarhoşum

Kimi der ki saz çalarım
Dünyayı boşa yaşarım
Sen nefrete doymaz iken
Ben de aşk ile coşarım

Bana beş vakiti kıl der
Kendisi bilmem ne halt eder
İnsana yüzünü dönmüş
Bu dünyada kaç pul eder

Sen kendine bak gardaşım
Sanma her ümmet yoldaşım
Doğruluk değilse yolun
Boşadır secdeye başın

Zoroğlu'yum tatlı dile
İnsan seven her gönüle
Yürüdüm hep gece gündüz
Coşa geldim sazım ile

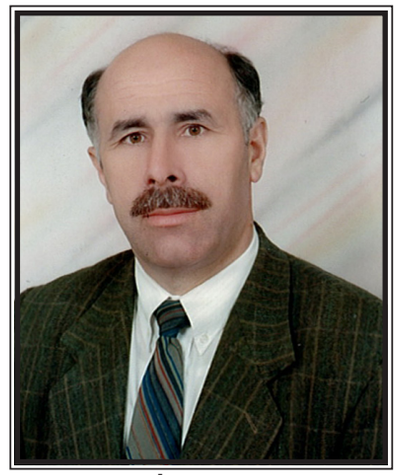
YAŞAR İKEN BİTER
Durmadan bilenir ömür törpüsü
Keskin bıçak gibi tam yüreğine
Ne geceyi bilir ne de gündüzü
Nere gitse düşer derdin peşine

Akşamın kasveti büyür içinde
Kör pencere soğuk duvar yoldaşın
İçten ağlarsın yaş olmaz gözünde
Yalnızlığa teslim eğilir başın

Sanki ölüm bile dargın canına
Bu kaçıncı hazan yine yaşarsın
Sam yelleri vurur kırık dalına
Eğilir bükülür yine yaşarsın

Tuttuğun her dal kopar ellerinde
Paramparça beden bir yana düşer
Acıların büyüdükçe içinde
Ömür dediğin şey yaşarken biter

Boş ver gülüm hepsi benim olsun
Ne acı kalsın sana ne de keder
Bütün gülen yüzler hep sana gülsün
Sen üzülme hiç hepsi bana yeter

AVNİ KARAKUŞ

19.03.1948 tarihinde Perşembe-Sırakovancı köyünde doğmuştur. İlkokul yıllarından önce çıplak ayakla tozlu, çamurlu, karlı köy yollarında ve meydanlarında zamanını taş ve bilye oyunları ile geçiriyordu. Sonra koyun, keçi, sığır çobanlığı yaparak aileye yardım derken 1956 yılında Kutluca Köyü İlkokulu bitti. Aynı yıl girdiği Samsun Ladik Akpınar İlköğretim Okulu devlet parasız yatılılık sınavını kazandı. Bu sonuç hayatında cumhuriyet güneşinin bir doğuşu oldu. Akpınar'da 1966 yılına kadar okudu. Son sınıfı okumadan not derecesi çok iyi olduğu için İstanbul-Çapa Yüksek Öğretmen Okulu Hazırlık Lisesini bitirdi.

1967 öğretim yılında İstanbul Üniversitesi Fen Fakültesi Biyoloji Botanik Zooloji dalına kayıt oldu. Fikri ve fiili kavgaların aktif olduğu bu dönemde zamanından önce gerekli krediyi tamamlayarak Haziran 1971'de üniversiteyi bitirdi. Üniversitede lisans derslerine devam ederken yüksek öğretmen okulundaki mesleki formasyon derslerinin sınavlarını da aynı süre içinde vererek yüksek öğretmen okulunu bitirdi.
Biyoloji öğretmeni olarak 1971 yılında ilk ataması yapıldı.

1971-1974 arasında İskenderun Lisesi Biyoloji Öğretmenliği, 1974-1976 Perşembe Lisesi Biyoloji Öğretmenliği ve Müdür Yardımcılığı, 1976-1978 Samsun Eğitim Enstitüsü Biyoloji Öğretmenliği, 1978 yazı Suşehri Biyoloji Öğretmenliği, 1978 kışı biyolog unvanının alınması, 1978-1980 Ulubey Lisesi Biyoloji Öğretmenliği, 1980-2002 Ordu Lisesi Biyoloji Öğretmenliği, 2002-2003 Ordu Ticaret Meslek Ve Anadolu Ticaret Meslek Lisesi Biyoloji Öğretmenliği görevlerinde bulunmuştur.

2003 yılında Ordu Milli Eğitim Müdürlüğünden emekli oldu.
Eserleri:
1- Adres ve Ses (2013)
2- Merhaba ve Elveda (2015)

Doktor, biyolog ve perinatolog mesleklerini sürdüren üç çocuğu vardır. Avni Karakuş okuyucularına şöyle seslenmektedir:

"Hayatta görevim eğitimcilik oldu benim,
Vatanı korumak emridir yüce Peygamberin,
İnsanlara hakkı (doğruyu) söylemek hep gayem oldu,
Mücadele kaderidir Karakuş AVNİ'nin…"

ŞİİRLERİNDEN ÖRNEKLER

ADRES VE SES
Allah (c. c) adıdır, hilalimiz,
Muhammed (s. a. v.) der, yıldızımız,
Şehit kanı mirasımız,
Ay yıldız bayrağımız…

Türklük bizim kanımız,
İslam hayat kaynağımız,
Şehitlik son durağımız,
Sağ olsun bu vatanımız…

Vatanımız Anadolu,
Türk'ün ebedi yurdu,
Görevimiz korumaktır,
Bunlar bize namus borcu,

Hayatta ne muradımız?
Hakk'a kulluk amacımız,
Yoksa iman (hizmet) azığımız…
Ateştir son durağımız…

Gönüllerde hep bismillah,
La ilahe illallah,
Kavuşalım saadete,
Muhammeden Resulallah!

Karakuş Avni'nin sesi,
Gösterdi doğru adresi,
İman ilim aşkı ile,
Verin dedi son nefesi!..

ÇEVRE VE İNSAN
Hayatın adıdır çevre ve insan,
İnsanlık temiz bir dünyaya hayran,
Sağlık, zenginlik ve mutluluktur her an!
Sağlıksız toplumda sürer feveran!

Ozon delindi, mor ötesi ışınlar arza ulaştı,
Hava kirlendi, sular içilmez oldu tortulaştı,
Toprak radyasyonlandı, kanser çevreye bulaştı
Sakat doğumlar çoğaldı, hayat kamburlaştı.

İnsanlığın ruhu çöktü, ahlâkı bulandı,
Çevre kirlendi, erozyona uğradı,
Tehlike sezildi, hayata çare arandı,
Mana unutuldu, çözüm hep maddeye bağlandı.

"Kainatta her şey bir ölçüye bağlıdır."
"İnsanlar kendilerini ateşe atmamalıdır."
Ekosistem yaşanmaz hale sokulmamalıdır.
Bu ilahi mesaj insanlığa rehber olmalıdır.

İnsanın ruhu temizlenmeden korumak mümkün değildir,
Ekosistem ve çevreyi,
Tecrübe ile veriyor bu ilmi mesajı biyolog, Karakuş Avni

ADAM FORMÜLÜ
3i (iman-ibadet-ilim): 1 A (Ahlâk): ADAM
3İ = 1A = Adam
İman-ibadet-ilim üçgendir üç İ (3İ)
İnsan için bunlardır ahlâkın temeli (A)
Sağlıklı toplum olma yoklunda bu mesaj,
Biyolog Karakuş Avni'nin fikridir fikri…

Ahlâk olmadan insan, olur mu adam?
Başka şey düşünmek, cüzzamdır cüzzam!
Yaratılış sırrına uymadır mutluluk…
Karakuş Avni'den bunlar selamdır selam…

İman amentünün 6 (altı) şarttır.
İnsan için hayatın gayesi vardır.
İmansız yaşanan bir hayatın,
Bir gün gelir ki; sonu intihardır…

İbadet, İslam'ın şartlarıdır,
Kul için gerçek, buna uymaktır.
Kulluktan uzak bir hayat sürmek,
Dünyada boşuna dolanmadır…

İlim, kendini tanıyabilmedir.
Kainat sırrını kavrayabilmedir,
İlimsiz bir hayat şekli aramak,
Karanlıkta ışıksız yürümedir.

Hayatta görevim, eğitimcilik oldu benim,
Vatanı korumak emridir, yüce Peygamberin,
Gayem, insanlara hep doğruyu söylemek oldu…
Mücadele kaderidir, Karakuş Avni'nin…

BAŞARI YOLU
Hayatın kendisi kural ve disiplindir,
Düzenli oluş medeni insanın prensibidir,
Yaratılış sırrını ifade eden bu kural,
Başarıya giden yolun göstergesidir.

Başarı daim azim ve gayret ister,
Kolaydan zora giden yolda plan ister,
Bu yol ümit ve mutluluk yoludur,
Pes değil daima direnmek ister…

BAYRAĞIM
Şehitlerin emanetisin sen!
Bağımsızlığın simgesisin sen!
Dalgalan dağın her yer vatandır,
Minarede ezanın sesisin sen…

Dalgalanınca gece gündüz göklerde,
Milletçe hür yaşarız daim gölgende,
Hilalin Allah (c. c.) adı, yıldızın Muhammed'dir (s. a. v.).
Senin için can veririz, barışta ve seferde…

Şehit kanı üzerindeki ay yıldızın varlığı
Tarih boyunca hür yaşamış Türk milletinin ahı
Kıyamete kadar Türk milletinin varlık sembolüsün
Senin gölgende yazdı Karakuş Avni bu duyguları

GENÇLİK REÇETESİ
Gereklidir daim, zihin için bir meşguliyet
Günlük yaşamın olmazsa olmazıdır hareket
Yeşil salata ve balık birer katalizördür,
Sağlık için, zeytin yağı ve meyvedir bereket.

Yaşamın ögeleri, su, perhiz ve hareket,
Kimyasal içecekleri, terk etmek gerek,
Yoğurt ve uykudan iyi gıda yoktur,
Seherde kalk ayağa, kainatı seyret!

Genç kalmak için, yetmez dengeli metabolizma,
İnsani ilişkilerde, sakın hiç kırıcı olma,
Musibetleri, sabırla RAHMET vesilesi bil,
Hakk'a dayan, kendine güven, DUA'yı unutma!

Doğruluk ve ahlâki safiyet, davranışın süsü olmalı,
Ailede bireyler arası, güven ve sevgi asıl olmalı,
Kainattaki bütün varlıklar, insan mutluluğu içindir,
Onun için, hayata bakış gözlüğü, adalet ve sevgi olmalı

O sevgi ki; imanın davranışa bir yansımadır,
Kişinin kendisi ve çevresiyle kucaklaşmasıdır,
Yaratılanı, yaratandan dolayı hoş görüdüğü için,
İnsanın haz dolu, bir hayat kevserinde yaşamasıdır.

Bollukta ve darlıkta Allah yolunda harcama yapmak
Öfkeleri yenip insanları affetmek, kucaklamak
Allah iyilik yolunda olanları elbette sever,
Gençlik reçetesinin adıdır, HAKK'IN emrine uymak

VATAN
Bayrak ile toprak, birlikte olur vatan,
Ezan ile Kur'an getirir meydana İslam
Duyarlı olmazsak eğer bu ideallere
Milletçe halimiz, çok yaman olur yaman

Bu mesajlar, milletimizin hayat soluğudur.
Şehitlerin mirasını korumak namus borcudur,
Kanla yoğrulan toprak terle imar edilmezse,
Sonumuz hüsran, düşmana esaret kulluğudur.

En kötü yaşam şekli vatansızlıktır,
Bu, her yerde itilmek ve kakılmaktır,
Özgürlük, çok yüksek bir onur ve şereftir,
Onun için vatan sevgisi imandandır.

Vatan aile ocağı, ana kucağıdır,
Şehitler diyarı, gaziler otağıdır,
Bu kutsal yuvayı korumak için,
Barışta savaşta hep, can fedadır!

AVNİ KAYSAL

Fatsa'nın Sazcılar köyünde doğdu. İlkokul yıllarında başlayan ve aile büyüklerimden gelen müzik ve enstrüman çalma yeteneği, zamanla büyüdü. İlkokul yıllarında bağlama çalmayı kendi gayretiyle öğrendi. Avrupa'nın ve Türkiye'nin çeşitli yerlerinde konserler yaptı, programlara ve gecelere katıldı. Eşi Vahide Kaysal, oğlu Fikri Kaysal ve kızı Serap Kaysal ile Fatsa'da ikamet etmektedir. Yaşadığı dönemlerde kemençe enstrümanında Fatsa'da etkili olan ve ismi günümüzde de anılan kemençe sanatçısı Fikri Kaysal'ın oğludur.
Avni Kaysal kendisini şöyle anlatmaktadır:

"1980'li yılların bende büyük anıları, acıları, sevinçleri olmuştur. O yıllarda Avrupa'da olmamdan kaynaklanan memleket hasreti, dost hasreti, ya da gurbet akşamlarının hüznü gibi etkenler beni önce şiir yazmaya zorladı. İçimdeki gizli kalmış yeteneğimin ortaya çıkmasıyla, ardından yazdığım şiirleri beste yapmak gibi yeteneklerimi, en güzel uzaklarda kaldığım zamanlarda kullanmışımdır.

Şimdi Fatsa Belediye Konservatuarı Müdürü ve THM Şefi olarak görev yapmaktayım. THM koroları çalıştırdım ve birçok konser yaptım. Bunlarla beraber Türk Halk Müziğine yeni eserler kazandırmaya ve üretmeye devam ediyorum.

Yazmış olduğum şiirlerin birçoğunu kendim, birçoğunu da ulusal besteciler alarak beste yaptılar. Eserlerim birçok ulusal sanatçının kasetlerinde yer aldı.

2010 yılında Leyli Vakti isimli bir şiir kitabım yayınlandı, 2014 yılında ikinci şiir kitabım olan Yele Verdim Resimleri okuyucuyla buluştu.

2015 yılında üç yıldır üzerinde titizlikle çalışarak ortaya koyduğum "Fatsa Türküleri-Lazotlar Salkım Saçak" isimli, 420 sahifelik notaların da yer aldığı bu kitap çalışmasını ve Fatsa müzik kültürünü okuyuculara ulaştırmaktan son derece mutluluk duyuyorum.

Fatsa'nın kültürel değerlerini araştırarak Fatsa'nın müzik alanında önemli bir yeri olduğunu ve müzik üretimi açısından çok zengin bir ilçe olduğunu rahatlıkla söyleyebilirim.

Fatsa'daki anonim eserlerle birlikte günümüzün sevilen popüler bestelerinin bulunduğu, duyguların, düşüncelerin, sevda ve hüzünlerin kaynak olduğu türkülerin yer aldığı bu kitapta mümkün olduğu kadar Fatsa'nın sanatçı, müzisyen ve şairlerini tanıtmaya çalıştım.

Bugünün besteleri olarak kitaba koyduğumuz eserler, yarın Fatsa'nın anonim formatındaki türküleri olma yolunda önemli bir çalışma olduğunu ve önemli bir hizmet olduğunu düşünüyor, saygılar sunuyorum."

ŞİİRLERİNDEN ÖRNEKLER

ANNEM
Bilinmesin, annem dara düştüğün
Bu günler de gelir geçer üzülme
Bilinmesin ahu zara düştüğün
Bu günler de gelir geçer üzülme

Hüzünler gül açmış gönül burcunda
Hava bozuk kirpiğinin ucunda
Mor çizgiler, kınalı avucunda
Bu günler de gelir geçer üzülme

Ne güzel süslemiş ak saçlar seni
Kimse bilmez gül yangını sineni
Hüzün limanından yol aldı gemi
Bu günler de gelir geçer üzülme

Hep senin adın var türküde sazda
Hep senin kokun var baharda yazda
Şurada ne kaldı, gayret biraz da
Bu günler de gelir geçer üzülme

Sen ağlarsan benim bahtım gülemez
Sen ağlarsan ilkbaharlar gelemez
Sen ağlarsan kuzuların melemez
Bu günlerde gelir geçer üzülme

BU NE DÜNYA VELİ DAYI
Geçiyordum yolum düştü
Bu ne dünya Veli Dayı
Dolaştıkça dilim düştü
Bu ne dünya Veli Dayı

Arif de yok eren de yok
Selam alıp veren de yok
Seni beni gören de yok
Bu ne dünya Veli Dayı

Ne ozanın dili kalmış
Ne kalemi eli kalmış
Saydım iki deli kalmış
Bu ne dünya Veli Dayı

Şu tozlu yer köy pazarı
Şurası da bey pazarı
Meydan olmuş oy pazarı
Bu ne dünya Veli Dayı

Aç geziyor aç yüz binler
Bir değil ki kaç yüz binler
Kimin elinde dizginler
Bu ne dünya Veli Dayı

Ah desen de vah desen de
Geç kaldık eyvah desen de
Duymuyorlar yuh desen de
Bu ne dünya Veli Dayı

DOST KÖYÜNE GİDEN YOLLAR
Dost köyüne giden yollar
Tükendikçe başa döner
Merhametsiz karlı beller
Ben erirken taşa döner

Can öğüten yalan dünya
Başıma dar olan dünya
Sen binlerce dolan dünya
Bir gün çarkın boşa döner

Güzel görür güzel bakan
Bir nazardır kalbe akan
Gönül yaylasına çıkan
Yaralanmış kuşa döner

Gün olur devrilir tahtın
Merhamet eylemez bahtın
Yalandır yeminin ahtın
Yaz baharın kışa döner

GELEMEM
Ay ışığı yamaçlara yaslanır
Beşli martin kayalardan seslenir
Yaralıyım yaralarım ıslanır
Yağmur boran sele döndü gelemem

Ben ömrümü ele verdim eledim
Yarınlara güzel günler diledim
Sağ yanımı sarmaladım beledim
Sancılarım sola döndü gelemem

Yel eser hüznümü bir yana yığar
Bu sevda ne yere ne göğe sığar
Bilmiyorum güneş ne zaman doğar
Gecelerim yıla döndü gelemem

Beraber yürüdük beşler oncalar
Yol boyunca karanfiller yoncalar
Gözyaşımla suladığım goncalar
Gül yüzünü ele döndü gelemem

Geceler sabaha ermedi yine
Kucak açamadık yeni bir güne
Bir ateş düştü ki sinem üstüne
Yüreciğim küle döndü gelemem

GÜLLÜZAR
(Orduca)
Soluğun duncukur hava alamuk
Böğün imeciye varma Güllüzar
Ötöö gün çok yağdı dere bulanuk
Sambılada suya girme Güllüzar

Göynememiş çıtımanlar gart olur
Boztepe'nin örüsgarı sert olur
Oynaşları bekiroya dert olur
Cıppan çalıp ümit verme Güllüzar

Çare minkin yok mu diyesiceler
Andır palanları giyesiceler
Mesoo geçer davun yiyesiceler
Elin yosmasını sarma Güllüzar

Erceplerin ıraz gızı süslenir
Hingildim attıkça eyni ıslanır
Apul emmim elleem sana seslenir
Gelyom de göynünü gırma Güllüzar

Bıldır evlenmeye madam varıdı
Yığma gar tam guşak barabarıdı
Evim palas pandras odam darıdı
Yine yalooz galduk sorma Güllüzar

Gostil tarlasında fraktu bozulmuş
Camuş girmiş tıkıl balcan ezilmiş
Nasibimiz hep avkuru yazılmış
Kefin kenarında durma Güllüzar

Nerde Gülfidan'ın baygın bakışı
Nerde lazot gibi kahkül döküşü
Şimdi gakurmaynan çıkar yokuşu
Gasbaana hayaller gurma Güllüzar

Sene çımuk geçti cepler gavara
Şansım tıkıltıkmak ikbalim gara
Vallahi bir tahtam noksan bu ara
Öte var bi de sen vurma Güllüzar

Habbe abum şal giyerdi eynine
Paasa söykenirdi peşko öynüne
Daklaşırsan gan çıkacak beynine
Başına çorabı örme Güllüzar

Gel guşluğa gada yoldaş olalım
Gaynat gahveleri faldaş olalım
Gel böğüce senen haldaş olalım
Her işi yokuşa sürme Güllüzar

SÖZLÜK:
Andır palan: Ölüden geri kalan eski giysiler
Anoovv: Bir hayret seslenişi
Avkuru: Yanlamasına
Bıldır: Geçen yıl
Böğüce: Bu gece
Böğün: Bugün
Çare minkin: İmkan
Çımuk: Yağışlı
Çıtıman: Mısır sapı
Dirgen: Ağrı
Elleem: Heralde
Gasbaana: İnadın
Gatavaz: Büyük-irice
Gostil: Patates
Göynememiş: Olmamış
Hingildim: Hareketli oyun
Kavara: Boş
Lazot: Mısır püskülü
Mangasak: Uyuşuk
Mesoo: Dedikodu
Ötöögün: Önceki gün
Parpu: Azar işitmek
Pasa: Sürekli
Peşko: Soba
Sambılada: Düşünmeden-aniden
Soluğun duncukur: Nefesin tıkanır
Söykenmek: Uzanmak
Tıkıl balcan: Küçük domates
Tıkıltıkmak: Tepesi aşağı
Tingiltoş: Tahtırevalli
Yaykun: Kızılağaç

NEDENDİR
Uykudan uyanıp gece yarılar
Dolu dolu gözlerimiz nedendir
Dost dilinden bal yaparken arılar
Zehir gibi sözlerimiz nedendir

Gönül dağlarımız tutuştu yandı
Sineciğim al kızıla boyandı
Alevler büyüdü arşa dayandı
Erimiyor buzlarımız nedendir

Gör neler dolanır aklım içinde
Ümitlerim iki büklüm içinde
Onca renk var yedi iklim içinde
Benzi soluk yüzlerimiz nedendir

Aşkın yeli şu sinemi döğerken
Kahkülleri al yanağa değerken
Cümle melanete boyun eğerken
Yare karşı nazlarımız nedendir

Bilmem ki azınan doyamadık mı
Ne var ise çoğa sayamadık mı
Yoksa bu dünyaya sığamadık mı
Göğe çıktı tozlarımız nedendir

SEN NASIL TABİPSİN GEL BAK YARAMA
Ne gece ne gündüz öyle bir an ki
Yıldızlar yollara dizilmiş sanki
Çok hastayım çok yorgunum inan ki
Sen nasıl tabipsin gel bak yarama
Ben sendeyim uzaklarda arama

Buğulu gözlerin ateşli silah
Sen bana yasaksın sen bana günah
Geceler sabaha ermiyor eyvah
Ya gel uykularla barıştır beni
Ya da sensizliğe alıştır beni

Yarin bakışları sitemkâr gibi
Yavaş yavaş eriyorum kar gibi
Sanki dört yanımda ateş var gibi
Hazan rüzgârları esti bağlara
Benim sevdam geri döndü dağlara

Bir bakarsın karlar yanar sinemde
Bir bakarsın ateş donar sinemde
Bir acaip sevda döner sinemde
Sana gelmek zorun ötesinde zor
Çaresiz kalmayı gel de bana sor

SONBAHAR YAĞMURLARI
Senin derdi sevinci paylaşımın böyle mi
Cehennem bana düştü, cennet sana öyle mi
Gün olur devran döner sakın unutma emi
Allı morlu mevsimler bize de düşer bir gün
Sonbahar yağmurları size de düşer bir gün

Al şafaklar kırıyor karanlığın belini
Sevmeye geç kalırsın az çabuk tut elini
Yaşanası düşlerin süslü püslü gelini
Susuz değirmenlerin taşı da döner bir gün
Yüksekte duranların başı da döner bir gün

SÖYLENMEMİŞ SÖZLER SÖYLE
Gidersen beni de götür bu akşam
Söylenmemiş sözler söyle gelirim
Ya benim sevdamı bitir bu akşam
Ya bir çılgınlık yap öyle gelirim

Sensiz olmadı de yapamadım de
İsmini aklımdan atamadım de
Haklısın sözümü tutamadım de
Ufaktan gönlümü eyle gelirim

Ne ben göğe erdim ne de sen erdin
İsteseydin beni Mecnun ederdin
Bir gece benimle olmaksa derdin
Kadehle şişeyle meyle gelirim

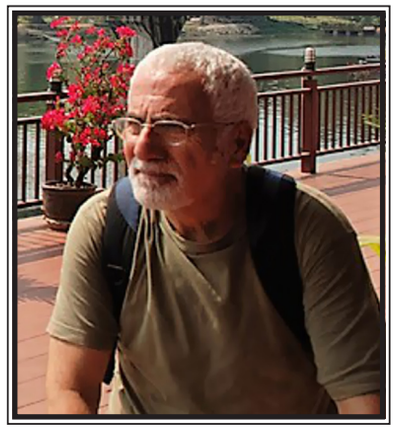
Bu gece gözlerin bir ömre değer
En güzel besteler sendeymiş meğer
Ah bir de arguvan okursan eğer
Tamburayla sazla neyle gelirim

VAY BENİM ÖMRÜM
Dikenler üstende koşar gibisin
Güllere mi küstün vay benim ömrüm
Sırtımı yaslasam düşer gibisin
Dallara mı küstün vay benim ömrüm

Yeşil yaprağına karlar mı yağdı
Kem göze mi geldin nazar mı değdi
Gözüm seyiriyor yıldız mı kaydı
Fallara mı küstün vay benim ömrüm

Hayaller puslanır zaman boyunca
Mevsimler yok olur hazan olunca
Ha soldu solacak son kalan yonca
Yıllara mı küstün vay benim ömrüm

Menekşe gözlerin değişti birden
Yüzünde çizgiler yoktu eskiden
Seni kucağına alıp da giden
Yollara mı küstün vay benim ömrüm

AYDIN ALTUNÖZ

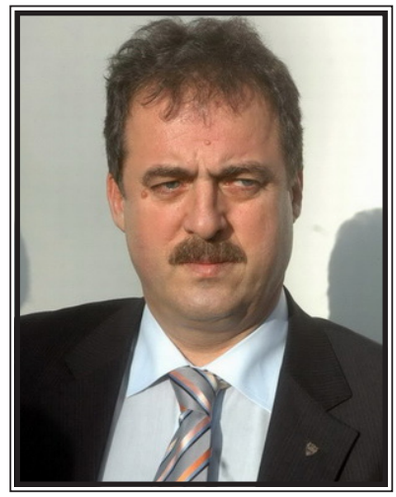
Aydın Altunöz 1949 yılında o zamanki adı Gebeme nahiyesi olan Ordu ili Mesudiye ilçesi Topçam beldesi Merkez Mahallesi'nde doğdu. İlk ve ortaokul öğrenimini Ordu ilinin Gölköy ilçesinde tamamladıktan sonra Giresun İlköğretmen Okulunu 1965 yılında bitirdi. Bir yıl ilkokul öğretmenliği yaptıktan sonra Trabzon Fatih Eğitim Enstitüsü Matematik Bölümü sınavlarını kazandı. Ağrı Doğubeyazıt Lisesi, Ağrı Naci Gökçe Lisesi, Ordu Lisesi ve Giresun Öğretmen Lisesinde Matematik Öğretmeni olarak çalıştıktan sonra 1978 yılında Milli Eğitim Bakanlığı Özlük İşleri Genel Müdürlüğüne Şube Müdürü olarak atandı. 1980 yılında değişen siyasal iktidar kararıyla önce YAYKUR Plan. Proje Öğ. Değer. Bşk. Şube Müdürlüğüne; ardından Cebeci Ortaokulu, Ankara Battalgazi Ortaokulu ve Abidinpaşa Lisesi Matematik Öğretmenliğine nakledildi. 1987 yılında Ankara Kız Lisesinden istifa ederek devlet görevinden ayrıldı. 5 yıl özel eğitim kurumlarında matematik öğretmeni olarak çalıştıktan sonra Ankara Bala Avşar İlköğretim Okulunda yeniden devlet görevine girdi. Kısa bir süre Ankara Etimesgut Lisesinde müdür yardımcılığı yaptıktan sonra Ankara İncesu Lisesinde, son olarak da Ankara Kaya Beyazıtoğlu Lisesinde görev yaptı. 1996 yılında emekli oldu. Bu hızlı yaşam içinde ilkokul öğrencileri için "Tam Öğrenme Ansiklopedisi", "Yardımcı Matematik" kaynak; lise öğrencileri için "Matematik 1", "Matematik 2" ve "Geometri 1, Geometri 2" ders kitaplarını yazdı. Çok sevdiği Ordu ilini heykel sanatının güzellikleriyle süslemek için Ordu Uluslararası Taş Heykel Sempozyumu koordinatörü olarak görev aldı. İletişim çağına uyum sağlayabilmek için sanat, siyaset, gezi, eğitim ve fotoğraf ile ilgili birikimlerini, oluşturduğu www.apolitize.com sitesinde yayınlıyor.

Aydın Altunöz'ün 2011 yılında 1. baskısı yapılan "Meletliler" adlı bir öykü kitabı da bulunmaktadır. 304 sayfa olan öykü kitabı toplam 18 öyküden oluşmaktadır.

Söz konusu kitap, 1856 yılından bu yana yörenin kültürü, doğası ve yaşanan bazı olayların öykülendirilerek anlatılmaya çalışıldığı bir deneme eserdir.

Yazarın tarifi ile Doğu Karadeniz Bölgesi'ni Orta Karadeniz Bölgesi'nden ayıran Melet Irmağı'nın yukarı havzasına Melet, burada yaşayan halka da Meletliler denir.

Aynı zamanda çok iyi bir seyyah ve gözlemci olan Aydın Altınöz dünyanın dört bir yanına yaptığı gezileri de yazıya dökerek www.apolitize.com adresinde yayınlamaktadır.

AYHAN NASUHBEYOĞLU

Ordu ili Altınordu ilçesi Akkise Mahallesi'nde 1952 yılında dünyaya geldi. Akkise İlkokulu, Ordu Merkez Ortaokulu ve Ordu Lisesinde öğrenimini tamamladı.

Ankara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi İktisat ve Maliye Bölümünden 1978 yılında mezun oldu.

1979 yılında Mülki İdare Mesleğine Ordu ilinde kaymakam adayı olarak başladı. Ordu-Perşembe ve Kahramanmaraş-Göksun ilçelerinde Kaymakam Vekilliği ve Göksün ilçesi Belediye Başkanlığı görevlerinde bulundu. 64. Dönem Kaymakamlık Kursunu bitirerek 1982 yılında asil kaymakam olarak Delice Kaymakamlığı görevine atandı. 1985 yılında Hakkâri Beytüşşebap Kaymakamlığına atanarak burada 2 yıl görev yaptı. Diyarbakır ilinde 3 yıl süreyle Vali Yardımcılığı görevinde bulunduktan sonra 1990 yılında İçişleri Bakanlığı Mülkiye Teftiş Kuruluna Mülkiye Müfettişi olarak tayin edildi. Bu görevde beş buçuk yıl çalıştıktan sonra 1995 yılında İçişleri Bakanlığı Bakan Danışmanlığına, buradan da İçişleri Bakanlığı Müsteşar Yardımcılığına getirildi. Burada 2 yıl çalıştıktan sonra Bakanlar Kurulu kararıyla 1997 yılında Ardahan Valisi oldu. Burada 3 yıl görevden sonra Sinop Valiliğine atanarak 1 yıl Sinop Valisi olarak görev yaptı. Buradan İçişleri Bakanlığı Mülkiye Teftiş Kurulu Başkanlığına vali sıfatıyla atanarak 1 yıl bu görevde bulundu. Giresun Valiliğinde 6 ay görevden sonra 2002 yılında Tokat Valiliğine atanarak burada 3 yıl valilik görevinde bulundu. 2005 yılı sonunda atandığı Hakkâri Valiliği görevinde 3 yıl kaldıktan sonra kendi isteğiyle İçişleri Bakanlığı Merkez Valiliğine getirildi. Halen bu görevine devam eden Ayhan Nasuhbeyoğlu evlidir ve 2 çocuğu bulunmaktadır.

Ayhan Nasuhbeyoğlu'nun değişik gazete ve dergilerde yayınlanmış şiir ve makaleleri bulunup; "Üstümüzde Geleceğin Yükleri" adlı yayınlanmış bir şiir kitabı bulunmaktadır.

Ayhan Nasuhbeyoğlu Mülkiyeliler Birliği, Türk İdareciler Derneği, Ordu İli Kültür ve Kalkınma Vakfı Başkan Vekilliği ve Üyeliği, Dünya Söz Akademisi üyelikleri bulunmaktadır. Halen; İdarecinin Sesi, Kültür Çağlayanı ve Kümbet Altında dergilerinde de şiirleri yayınlanmaktadır.

ŞİİRLERİNDEN ÖRNEKLER

SANADIR MISRALARIM ILGAR
Başı karlı, buzlu, dumanlı Ilgar
Yaşlanmadan böyle durur gidersin.
Hasreti hasrete kavuşturmadan
Kırbacı zamana vurur gidersin.

Kış olur geçilmez geçitlerinden,
Yaz olur bal veren çiçeklerinden,
Güz olur sararan çimenlerinden,
Sanki bundan mutlu olur gidersin.

Yamacında koyun, kuzu beslenir,
Kuşlar öter birbirine seslenir,
Çaresiz gelip sana yaslanır,
Bu ne cömertliktir, buna ne dersin?

Atlar taylarıyla bağrında büyür,
Yağmurlar, rüzgârlar zirvende özgür,
Herkesin dilinde bak namın yürür,
Heybetinden mağrur durur gidersin.

Yolların ucunda hasretlik vardır,
Zirvenden görünen bir ilkbahardır,
Bu da nedir bana sorma sen Ilgar,
Kasvetten umuda yürür gidersin.

Âşıklara yol ver yurduna varsın,
Hasret bitip kollar kolları sarsın,
Duymaz oldun beni sanki duvarsın,
Neden böyle zalim olur gidersin?

Yücelik erdemdir bunu unutma,
Sana gelenlere sakın kin tutma,
Karınla, tipinle mazlumu yutma,
İnan gönüllerde tahtın var Ilgar.

ÜSTÜMÜZDE GELECEĞİN YÜKLERİ
-Çocuğa, Gençliğe Çağrım-

Bugünün küçükleri, yarının büyükleri,
Üstümüze yüklenmiş, geleceğin yükleri.

Çağlar açıp kapattık, büyük hamleler yaptık,
Bitmedi işlerimiz, başına yeni vardık.

Pusuda bekler düşman, her yanını kuşatmış,
Atılım yapma diye, zehirli oklar atmış.

Bu ne büyük bir derttir, diyerek panik yapma,
Asırlarca bir oldun, sakın birlikten sapma.

İçindeki cevheri, taşıyacak güçtesin,
Fatihler, Süleymanlar, çıkaracak güçtesin.

Teknoloji bilimde, eline su dökülmez,
Bu topraklar senindir, sağlam dikiş sökülmez.

Çağdaşlaşma yolunda, bilim olsun rehberin,
Dünya ailesinin, içinde olsun yerin.

Yeter ki romanlar yaz, büyükçe hayaller kur,
Başkasını okuyan, yaz ki seni de okur.

Büyük ruhlu insan ol, kendini küçük görme,
İnsana insanlık yap, sakın kimseyi yerme.

Vazgeçme amacından, bak geçenler oluyor,
Senin yolun hep nurlu, ışıklarla doluyor.

Kültürde, eğitimde, yeni güneşler doğar,
Gösteriver kendini, güçlü adamlar çıkar.

Çalışıp icatlar yap, bu ülkeni yüceltir,
Dünyada bulunduğun, makamları yükseltir.

Her alanda yenilik oluyor her zamanda,
Dünya gençleri gezer, otursun bir yanda.

Gezip, okuyup, yaşa, aklın, fikrin açılsın,
Beyninin içlerinden, yenilikler saçılsın.

Her şeyi tamam bilme, birçok eksiklikler var,
Bunlara kafanı yor, yeni buluşlar çıkar.

Ruhunu sıyırıp da kurtul karanlıklardan,
Gönençli geleceğin, doğar aydınlıklardan.

Bütün bunlar olurken, kopma ki benliğinden,
Sahiplenmezsen bugün, çıkamazsın içinden.

Geleceğini düşün, yorulup çalış fazla,
Her alanda birikim, yapıp yetinme azla.

Senin de olsun çalış, sahip ol ki malına,
Elin ayağın bomboş, sakın kalma yarına.

Başkasının malına, gözünü dikme sakın,
Eğer ki göz dikersen, felaket olur yakın.

Bugünün çabaları, mülk bırakır yarına,
İyilik peşinde koş, bunlar kalır yanına.

İnsanlarla hoş geçin, sevgi olsun rehberin,
Yaşamın gereği bu, düşünme derin derin.

DOĞDUĞUM KÖY
Akasyaların çiçeği arı
Tepemizdeki koruluğun rüzgârı
Uzaklardaki yaylaların karı
Köyümde emekleyen bir çocuk
Kırlarda yalnızca açılmış bir
Papatya olmak istiyorum

Çocukluğumda bindiğim atın izinde
Özlemini duyduğum anne dizinde
Böyle hayalleriniz var mı sizin de?
Ben çaylarımda akan soğuk su
Dere kenarlarındaki kızgın taşlar
Soğuk sularında balık olmak istiyorum

Ömrümce çekerken bu yalnızlığı
Gözlerime çekilirken gecenin tığı
Korka korka bindiğim şu kayığı
Dalgalarda kaybolan küreği
Gözlerime çekinerek bakan
Küçük sevdalı yüreği istiyorum

Duvarları taştan örülü okulu
Her gün cılız ayaklarla yürüdüğüm
Topraklı çamurlu yolu
Kar, tipi, yağmur ve dolu
Yağan günlerdeki korkulu
Sığınacak bir yer aradığım
Yağmurlu iklimi, köyümü istiyorum
Çocukları beşiğinde alların bastığı
Suların kışında çelik kestiği
Rüzgârların deli deli estiği
O yaman o güzel mahallenin
Beni kucaklayarak saran o eli
Canım annemin şefkat dolu
Ellerini istiyorum

Hepimize kol kanat geren
Almadan hep bize veren
Üzerimizde emeği sonsuz
Şimdi yaşıyoruz evlatlar onsuz
Başucunda yaban gülleri
Karşılıksız sevgiyi istiyorum
Uzanıp gelinmiş savaşlardan
Donmuş kurumuş gözlerdeki yaşlardan
Sonları hüzün olan başlangıçlardan
Her senesinde umutların yeşerdiği
Bağlardan bahçelerden ümit
Hayali kurulan gelecek yılları istiyorum

Korkulu geçen uzun günlerden
Hırsızların kol gezdiği gecelerden
Vazgeçemem asla ben bu yerden
Benim andım olsun ki vazgeçemem
Bırakamam yalnızlığa toprağımı
Yalnızca köyüm seni istiyorum

İstiyorum dağlardaki böğürtlenlerini
Sularında yüzdüğüm derelerini
Verseler bana dünyaları
Dönüp bakmak istemiyorum
İstediğim tek şey var
Doğduğum köyde papatya olmak.

ŞEMDİNLİ-AKTÜTÜN ŞEHİTLERİNE

Ey benim yüce şehidim
Ne mutlu Türk'üm diyene
Ay yıldızlı dağlar idim
Söze ne gerek bilene

Dizin dizin bayrak bayrak
Üzerinde hem al hem ak
Gözyaşlarım ırmak ırmak
Söze ne gerek bilene

Yerlere karlar iniyor
Gökler kapanmış inliyor
Gafiller hâlâ bilmiyor
Söze ne gerek bilene

Gökler delinmiş ağlıyor
Yurdum sel olup çağlıyor
Acı yürekler dağlıyor
Söze ne gerek bilene

Düşman kinini kusuyor
İhanet donmuş susuyor
Hain hâlâ konuşuyor
Söze ne gerek bilene

Sakın yerinme şehidim
Yukarda Allah şahidim
Öcünü bir görev bildim
Söze ne gerek bilene

Dönüp baktım ki dağlara
Hüznünden olmuş kapkara
Yüreğim dönmüş bir kora
Söze ne gerek bilene

Aktütün'ün dağlarında
Şehit verdim bağlarında
Daha gençlik çağlarında
Söze ne gerek bilene

Gökten süzülen kanatlar
Düşmanın üstünde patlar
Ordu'm düşmanı paklar
Söze ne gerek bilene

Şehitlerim göktesiniz
Kulaklarımda sesiniz
Sınırlarda beklersiniz
Söze ne gerek bilene

Ay yıldızlı bayrağımız
Bizim asker ocağımız
Yiğit köşe bucağımız
Söze ne gerek bilene

Eli kınalı şehitler
Sınırlarımı kilitler
Ardından gelir yiğitler
Söze ne gerek bilene

Bir şehidiz bin geliriz
Düşmana korku veririz
Biz hain kimdir biliriz
Söze ne gerek bilene.

YAŞAMAYI SEV
Durmazsın yürürsün zorlu yolları
Art ardına devirirsin yılları
Yaşıyorsan incitmeden kulları
Seviyorsan candan sev ki bu güzel

Meyveli ağaçlar yaprak çiçekli
Aşk ile sevgiler uç uca ekli
Mutluluğu arıyorsun Serikli
Umudunu kaybetme ki bu güzel

Akşamları doluyorsa kaşığın
Yanıyorsa gecelerde ışığın
Dertlerin içinde olsa bin yığın
Yaşamayı sev ki işte bu güzel

Gidiyorsun bir gemide gibisin
Suların içinde yalnız birisin
Ne tufanın ne yağmurun ne sisin
Anlamı yok senin için bu güzel

Kollarını bir sevgiye açmışsın
Kötülükten uzaklara kaçmışsın
Etrafına mutluluklar saçmışsın
Karşılıksız sev ki işte bu güzel

Güzeldir güzeldir işte bu güzel
Mülkü sana sunan gizli el güzel
İstersen giden ol ister isen gel
Gönülden bağlanıp sev ki bu güzel

Nasuhbey'im benim acımaz canım
Kesilse damarım kurumaz kanım
Mutlu insanlarla dolsun devranım
Böyle bir dünyada yaşam ne güzel

NEŞET ERTAŞ'A
"Yalan Dünyada"
Elindeki mülkün sazın tezenen,
Gönül dağı viran sanatçı denen,
Kendinden verirsin ömrün tükenen,
Sanatçının değerini bilelim.

Sevenlerin çoktur yas tuttu sana,
Baban ile geldin şimdi yan yana,
Layık mıydın bilmem böyle bir sona?
Sanatçının değerini bilelim.

Bozlakları yetim kaldı ülkemin,
Derinden türküler senindi senin,
Anlamı büyüktür üstat demenin,
Sanatçının değerini bilelim.

Kırşehir bak bayraklarla donandı,
Zengin fakir bugün hep seni andı,
Kırtıllılar köyü sıcak yuvandı,
Sanatçının değerini bilelim.

"Zahidem"i için için söyledin,
Gönülleri hoşnut mutlu eyledin,
"Bir tenhada can cananı" sen dedin,
Sanatçının değerini bilelim.

"Gönül Dağı" artık olmasın viran,
Hak, adalet için kurulsun divan,
Sanatçılar olsun sahipli insan,
Sanatçının değerini bilelim.

"Kalpten kalbe gizli" yolu söyledin,
Sevgiliyi "evvel" "ahir" eyledin,
Ayrılığı isteyeni payladın,
Sanatçının değerini bilelim.

"Hep sen mi ağladın hep sen mi yandın",
Ben de yandım bu yalancı dünyada,
"Ömrümü boş yere çalan dünyada",
Sanatçının değerini bilelim.

Bozkır Tezenesi Türkmen Abdalı,
Mezarın başında bir kuru çalı,
Olursa da yeter bir ince dalı,
Sanatçının değerini bilelim.

Âşık çilekeştir sözün özü bu,
Mezarına sevenlerin serpsin su,
Bir ozanın sana birkaç sözü bu,
Sanatçının değerini bilelim.

AYŞE NİLGÜN TOMAKİN

30 Nisan 1970'te Antalya-Serik'te doğdu. İlkokulun ardından Serik Müftüsü olan babası merhum Yaşar Okudan'ın da emeği ile kurulan Serik İmam Hatip Lisesini birincilikle bitirdi. 1988 yılında girdiği İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesini 1992 yılında başarıyla tamamladı. 1993 yılında Ordu Barosunda stajını yaparak ardından serbest avukat olarak çalışmaya devam etti. 1995 yılında evlendi, bu evliliğinden Nehar ve Ebrar isimli iki kız çocuğu bulunmaktadır. A. Nilgün Tomakin'in yayına hazır bir şiir kitabı bulunmaktadır.

ŞİİRLERİNDEN ÖRNEKLER

GÜL
Sen gül; gül ki toprak utansın,
Sen sev; sev ki, nefret utansın.
Bir muştu ol geçerken gölge diyarında..
Hatırada öyle kal, hafızalar utansın.
Dokun gönüllere kırmadan, izin silinmesin,
Kötü söyleyen pervasız diller utansın.
Sen gül; gül ki, gülistan şenlensin,
Sen gül; gül ki, nam salan keder utansın.
Helalleş; değmez ki, vakit sonbahardır..
O şahitli mahkemede namert utansın.

İSTANBUL
Sarayburnu ve bir bank…
Yükünü vurmuş sırtına kocaman gemiler,
Boğazda süzülüyor gelin edasıyla…

Serin bir buğu çarpıyor
Açmak istemediğim göz kapaklarıma.
Kumsalına vuramayan dalgalar,
Öfkeyle betonu dövüyor az ötemde…

Kuşlar salvolar atıyor nazende,
Gelip geçen sevdalılar gülüşmekte…
Vapurun kocaman sesi bile
Acizdi gözlerimin asi direnişine.

Küs müydü yoksa? Biçare
Yakarışını duymadı İstanbul gözlerimin,
Sitemini bile hak etmiyor kendimce…
Beni sığdıramadın ya kucağına!!!

Artık istemiyorum!!! Nidasıydı sessizce…
"Genç sevdalarımın katilisin" der gibi…
"Yıllarım geride bekleyişinle" der gibi…
Kırgın sana İstanbul,
Kırgın fikrimce…

SORULAR
Toprak yağmura mı,
Yoksa yağmur toprağa mı hasret?
Zaman mıdır derde deva,
Yoksa dert dermanın kendisi mi?
Can tene mi misafir,
Ten canda yolcu mu?
Sabır yutkunmak mı dikeni,
Acıyı susturmak mı?
Sükut ikrar mıydı sadece,
Kifayetsizliği mi kelimelerin?
Kül de zerre miyim,
Aynadaki ben miyim?

AZİZ EKŞİ

Dr. Aziz Ekşi 1947 yılında Ordu-Mesudiye ilçesinin Aşağıgökçe köyünde doğdu. Aşağıgökçe İlkokulu, Mesudiye Ortaokulu ve Ankara Kurtuluş Lisesini bitirmiştir. 1968 yılında Ankara Üniversitesi Ziraat Fakültesi Gıda Teknolojisi Bölümünden mezun oldu ve aynı bölümde araştırma görevlisi olarak çalışmaya başlamıştır.

1974 yılında Ankara Üniversitesinden "Gıda Bilimi ve Teknolojisi" dalında doktora derecesi almıştır. 1977 yılında Humboldt araştırma bursunu kazanarak Münih Teknik Üniversitesinde 2 yıl araştırma yapmıştır. 1979 yılında doçent ve 1988 yılında ise profesör olmuştur.

Üniversitede; 1991-94, 1998-99 ve 2006-2014 Gıda Mühendisliği Bölüm Başkanlığı ve 1966-99 yılları arasında Fen Bilimleri Enstitüsü Müdürlüğü yapmıştır.

1980-84 döneminde TSE Gıda Standartları Grubu Başkanı, 1989-95 döneminde Sağlık Bakanlığı Gıda Katkıları Komisyonu Üyeliği yapmıştır. 2005 yılından bu yana Türk Gıda Kodeksi Gıda Etiketleme Komisyonu Başkanıdır.

1980-84 arasında Gıda Teknolojisi Derneği Başkanlığı, 1993-2008 arasında MEYED (Meyve Suyu Endüstrisi Derneği) Başkanlığı ve 2002-08 döneminde IFU (Uluslararası Meyve Suyu Federasyonu) Danışma Kurulu Üyeliği yapmıştır. 2006-08 arasında ise AIJN (Avrupa Meyve Suyu Birliği) Uygulama Kılavuzu Eksper Grubu (COPEG) daimi üyesidir.

2000-04 döneminde Ordu İli Kültür ve Kalkınma Vakfı Başkan Vekilliği, 2002-2006 döneminde Mesudiye Gelişme Vakfı Başkanlığı yapmıştır. 2002 yılında "Melet Havzası Biyolojik Çeşitlilik Çalıştayı"nı, 2013 yılında 1. Türkiye Demokrasi Forumu'nu, 2015'te ise 2. Türkiye Demokrasi Forumu'nu düzenlemiştir. 1999 yılında DSP'den, 2007 yılında ise CHP'den Ordu 3. sıra milletvekili adayı olmuştur.

Üniversitede; gıda kimyası, gıda kalite kontrolü ve gıdaların raf ömrü derslerini vermiştir. Bugüne kadar 30 yüksek lisans ve 9 doktora tezi danışmanlığı yapmıştır. 6 projesi TÜBİTAK, 2 projesi DPT ve 2 projesi de Ankara Üniversitesi Araştırma Fonu tarafından desteklenmiştir.

Prof. Dr. Aziz Ekşi'nin, 11'i kitap ve kalanı araştırma makalesi ve derleme olmak üzere 250 bilimsel yayını vardır. Bunlardan 24'ü yurt dışı dergilerde Almanca ve İngilizce olarak yayınlanmıştır. Yayınlarının büyük çoğunluğu gıda bilimi ve gıda teknolojisi konusunda olmakla birlikte yerel/kırsal kalkınma konulu yayınları da vardır.

Kendisine 2004 yılında Ziraat Mühendisleri Odası tarafından "Bilim Ödülü", 2016 yılında ise Ankara Üniversitesi tarafından "Vefa Ödülü" verilmiştir. 05.04.2014 tarihinde Ankara Üniversitesinden emekli olmuş ve Lefke Avrupa Üniversitesinde ders vermeye başlamıştır.

Bilge Ekşi ile evlidir, Umut ve Mert adında 2 çocuğu vardır.

YURT İÇİ YAYIN LİSTESİ

EKŞİ, A. 1984. Konservecilik. Türkiye İş Bankası Yayını. Ankara. s. 23.

EKŞİ, A. 1988. Meyve Suyu Durultma Tekniği. Gıda Teknolojisi Derneği Yayını. Ankara. s. 127.

EKŞİ, A. ve KARADENİZ, F. 2002. Fenoliklerin Gıda Bileşeni Olarak Önemi. Dünya Gıda 4. s. 64-70.

EKŞİ, A. 2006. Antioksidan Kaynağı Olarak Meyve Suyu ve Meyve Nektarı. Dünya Gıda, 11 (6). s. 85-88.

EKŞİ, A. ve BAKAN, A. 2009. Gıdaların Antioksidan Kapasitesini Belirleme Yöntemleri. Dünya Gıda 14 (9). s.76-82.

EKŞİ, A. 2010. Gıda Katkıları ve Sanal E Tartışmaları. Gıda Güvenliği 4 (4). s. 48 – 50.

EKŞİ, A. ve ÇINAR, S. B. 2012. Türkiye'de Üretilen Çam Balının Kimyasal Profili. Gıda 37 (3). s. 149-156.

EKŞİ, A. 2013. Fonksiyonel Gıdalar ve Sağlık Beyanları. Fonksiyonel Besinler. s. 11-16 (Editör: Gökhan Baysoy). Akademi Yayınevi. İstanbul. s. 228.

EKŞİ, A. 2014. Başlıca Gıda Katkıları Ve Kullanılma Amaçları. A'dan Z'ye Gıda Katkı Maddeleri. (Editör: M.Tayfur). Detay Yayıncılık. Ankara. s. 1-18.

EKŞİ, A. 2014. Kavramdan Uygulamaya Gıda Güvenliği. Gıda Teknolojisi. 18 (1). s. 40-41.

EKŞİ, A. ve ÖZEN, İ. T. 2013. Kivinin Kimyasal Bileşenleri ve Fonksiyonel Özellikleri. Ordu Üniversitesi Bilim ve Teknoloji Dergisi. S. 2. s. 54-67.

EKŞİ, A. 2000. Köykent Yaklaşımı ve Mesudiye Örneği. Ordu'da Dört Mevsim 4 (11). s. 22-27.

EKŞİ, A. 2000. Ordu İlini Yeniden Tanımlamak. Ordu'da Dört Mevsim 4(11). s. 6.

EKŞİ, A. 2001. Köykent Uygulaması ve Başarı Ölçütleri. Ordu Mesudiye Sesi 10 (109). s. 6.

EKŞİ, A. 2012. Mesudiye İlçe Kurultayı'ndan Demokrasi Forumu'na. Cumhuriyet Bilim ve Teknoloji (CBT) 1322, s. 19.

EKŞİ, A. ve İŞÇİ, A. 2012. Dünyada Açlık Olgusu ve Çözüm Arayışları. GIDA 37 (1). s. 39-45.

EKŞİ, A. 2013. Türkiye Demokrasi Forumu (6-8 Temmuz 2013, Mesudiye). Mesudiye Gelişme Vakfı Yayını. Ankara. s. 268

EKŞİ, A. 2015. İkinci Türkiye Demokrasi Forumu (18-20 Eylül 2015, Mesudiye). Mesudiye Gelişme Vakfı Yayını. Ankara. s. 270.

YURT DIŞI YAYIN LİSTESİ

EKŞİ, A. ve REİCHENEDER, E. und KİENİNGER, H. 1980. Über die chemische Zusammensetzung der Sauerkirshcmuttersaefte aus verschiedenen Sorten. Flüssiges Obst. 47. s. 494-496.

EKŞİ, A. 1981. Zur Aufklaerung der chemischen Zusammensetzung von Pfirsichpulpe. Flüssiges Obst. 48. s. 263-272.

EKŞİ, A. and KARADENİZ, F. 2002. Sugar composition of apple juices. European Food Reserach and Technology 215 (2). s. 146-149

EKŞİ, A. and TANRIÖVEN, D. 2005. Phenolic compound in pear juice from different cultivars. Food Chemistry, 93. s. 89-93.

EKŞİ, A. and KOCA, N. 2005. Reductuon of patulin in apple juice concentrates during storage. Journal of Food Safety, 25. s. 1-8.

EKŞİ, A. and DAMAR, İ. 2012. Antioxidant capacity and anthocyanin profile of sour cherry (Prunus cerasus L.) juice. Food Chemistry, 135. s. 1910-1914.

EKŞİ, A. and ÇINAR, S. B. and COŞKUN, I. 2014. Carbon isotope ratio ($^{13}C/^{12}C$) of pine honey and detection of HFCS adulteration. Food Chemistry, 157. s. 10-13.

ÇALIŞMALARINDAN ÖRNEKLER

1- Mesudiye İlçe Kurultayı'ndan Dünya Demokrasi Forumu'na...

Mesudiye, Türkiye'nin 957 ilçesinden biridir. Bağlı olduğu Ordu ilinin 117 km ya da hızlı bir taşıt ile 2 saat uzağındadır. Geçim kaynakları oldukça kısıtlıdır. Bu nedenle, çoğu Anadolu ilçesi gibi göç vermiş ve 1960'ta 37000 dolayında olan nüfusu 2012'de 13000 dolayına düşmüştür. Burada sözü edilen kayıtlı nüfustur. Yaşayan insan sayısı mevsime göre değişkendir. Yaz nüfusu, kış nüfusuna göre 4-5 kat daha fazladır. Bunun nedeni, daha önce göçenlerin yöre sevgisi ve tatil gereksinimidir.

İşte bu ilçede, göçenlerin ve kalanların ortaklaşa tasarladığı ve 1991 yılında başlattığı bir çaba vardır. Çabanın da ötesinde, her yıl tekrarlanan ve kalıcılığı kanıtlanan bir deneyimdir. Bu yıl (7 Temmuz 2012) 22'ncisi gerçekleşen o bu çabanın adı Mesudiye Kurultayı'dır. Mesudiye Kurultayı oluşumu ve içeriği ile kendine özgü çizgiler taşımaktadır:

Her yıl temmuz ayının ilk cumartesi günü saat 10.00'da kendiliğinden toplanmaktadır. İlgi duyan herkesin katılımına açıktır. Katılan herkesin söz hakkı vardır ve herkesin oyu eşittir. Doğrudan demokrasi ve yerel kalkınma içeriklidir. Amaç; öncelikle halkın çabası ile yörenin her bakımdan gelişmesine katkı bulunmaktır. Kurultay dışında yılda 3 kez izleme toplantısı yapılarak çalışmalar ve gelişmeler gözden geçirilmektedir.

Bu yolla, amaç doğrultusunda çok şey başarıldı. Çok programlı lise, meslek yüksekokulu, 4 öğrenci yurdu, sağlık merkezi, 18000 kitaplı köy kütüphanesi gibi. UNDP tarafından desteklenen "Melet Havzası Biyolojik Çeşitlilik Çalıştayı" ile yörenin doğal farklılığı ve güzelliği ortaya konuldu. Yöreye adını veren ve Melet Irmağı'nın "Öksin" ve "Kolşik" flora bölgelerinin sınırı olduğun farkına varıldı. 2000'li yılların başında "Çavdar Yöresi Köykent Projesi"nin uygulanmasını da gerçekte Mesudiye Kurultayı sağladı.

Mesudiye Kurultayı, 2009 yılında yeni bir süreç daha başlattı. Dünya Demokrasi Forumu'nu ilk kez, Türkiye Cumhuriyeti'nin 100. yılı olan 2023 yılında Mesudiye'de geçekleştirme kararını aldı. Kararını yaşama geçirmek için 2010 yılında DDF'2023 projesini hazırladı ve bu proje Kültür Ve Turizm Bakanlığından destek için onay aldı. DDF'2023 projesi; giderek genişleyen 3 halkadan oluşuyor. Birinci halka 2013'teki Türkiye Demokrasi Forumu (TDF), ikinci halka 2018'deki Avrasya Demokrasi Forumu (ADF), ucu açık üçüncü halka ise 2023'teki Dünya Demokrasi Forumu'dur (DDF'2023).

DDF'2023'ün amacı; (1) Türkiye Cumhuriyeti'nin 100. yılının demokrasi vurgusu ile kutlanması, (2) demokrasi ve sorunlarının tartışıldığı uluslararası bir platform oluşturulması, (3) doğrudan demokrasi ve yerel kalkınma bağlamında Mesudiye Kurultayı deneyiminin paylaşılması ve (4) dünya ölçeğinde demokrasinin gelişmesine ve yaygınlaşmasına bir katkı sağlanmasıdır.

Gerçekten de yaşadığımız çağın en önemli eksiği; sağlanan bunca gelişmeye karşın "demokratik yönetişim" dir. EIU dergisinin yaptığı değerlendirme, demokrasinin yaşadığı gerilimin güçlü bir kanıtıdır. 165 ülkeyi ve 2 bağımsız bölgeyi kapsayan araştırmaya göre dünya nüfusunun ancak %11.3'ü tam demokrasi ile yönetiliyor. Buna karşılık %37.1'i kusurlu ve %14.0'ü melez demokrasi ile yönetilen ülkelerde yaşıyor. Geriye kalan %37.6'sı ise otokrasiye boyun eğiyor. Bu değerlendirmede Türkiye 88'inci sırada ve "melez demokrasi" grubunda yer alıyor. BM tarafından değerlendirilen insani gelişme indeksi açısından ise Türkiye, 188 ülke arasında 92'inci sırada bulunuyor.

Bu projenin en önemli farklılığı yalnızca "dünya demokrasi forumu" organizasyonunun ilkliği değildir. Bunun kadar; Mesudiye Kurultayı'nın kendine özgülüğü ve küçük bir Anadolu ilçesinin böylesine bir organizasyona öncülüğü de önemlidir. Bunlardan daha önemlisi ise "100. yılındaki Türkiye Cumhuriyeti" gerçekliğidir.

DDF'2023 projesinin birinci halkası olan Türkiye Demokrasi Forumu'na (6 Temmuz 2013) yalnızca bir yıl kaldı. Bu forumda, elbette dünyada demokrasinin doğuşu, Türkiye'nin demokrasi arayışı ve ayrıca Mesudiye Kurultayı deneyimi de tartışılacaktır. Ancak esas amaç; Türkiye'nin 957 ilçesindeki doğrudan demokrasi ve yerel kalkınma çabalarının ortaya konulması ve demokratik yönetişim ile bağlarının kurulmasıdır. Bu nedenledir ki; TDF'ye öncelikle ilçe ölçeğindeki yerel yönetimlerin, sektör ve meslek odalarının (TOBB, TESK, TZOB vb.) yerel kalkınma amaçlı dernek ve vakıfların katılması beklenmektedir. Kuşkusuz; DİSK, HAKİŞ, TÜRKİŞ, TBB, TMMOB, TTB vb. kuruluşların ve medyanın katkısı da oldukça önemlidir.

Görünen o ki DDF'2023 projesi; önce Türkiye'nin ilçelerini, sonra Türkiye'nin komşularını ve daha sonra da dünya ülkelerini **"daha fazla demokrasi için"** Mesudiye'de buluşturacaktır. Bu buluşmanın ilçeler ve ülkeler arasındaki dostluğun gelişmesine, Türkiye hakkındaki demokratik algısının güçlenmesine ve dünyada demokrasinin yaygınlaşmasına katkıda bulunacağı açıktır.

DDF'2023 gerçekte bir Türkiye projesidir. Bu nedenle, 100'üncü yılda daha demokratik bir Türkiye için, bu adımların birlikte atılması ve bu projenin birlikte gerçekleştirilmesi daha anlamlı olacaktır. Herkesi, projenin gerçekleşmesi için katkıda bulunmaya ve projeye destek olmaya çağırıyoruz.Türkiye'yi Mesudiye'ye bekliyoruz!..

1. Kavramdan Uygulamaya Gıda Güvenliği
2.1. Risk ve Analizi

Gıda güvenliği, gıdalarda bulunma ve oluşma olasılığı olan tehlikelerin ve risklerin elimine ya da minimize edilmesi olarak tanımlanıyor. Ancak bu tanımdaki tehlike ve risk kavramlarını çoğu kez birbirine karıştırılıyor. **Tehlike,** insan sağlığına zarar verme potansiyeli olan etkenleri (cam kırığı, pestisit kalıntısı, patojen bakteri vb.) kapsarken, **risk** tehlikenin oluşma sıklığı ile olası zararın boyutu gibi iki faktörle belirleniyor. Bu iki faktörün birlikte dikkate alınması gerekiyor. Hasarın boyutu vurgulanırken oluşma sıklığından söz edilmemesi riskin olduğundan farklı (abartılı veya önemsiz) algılanmasına yol açıyor. Kamuoyundaki yanılgıların çoğu bu eksik tanımlamadan kaynaklanıyor.

Başka bir hata da, herhangi bir uygulamanın olası zararlarından söz edilirken bilinen yararlarının gözardı edilmesidir. Bu böylece; yarar-zarar analizine göre gerekli hatta zorunlu bir uygulama olan (girdi, proses, yöntem vb.), *"gereksiz hatta zararlı gibi"* tanımlanabiliyor.

Böylesi yanılgıları engellemenin yolu doğru bilgilerin kamuoyuna aktarılmasıdır. Bunun koşulu ise **risk analizi** uygulamasıdır. Risk analizinin; risk değerlendirme, risk yönetimi ve risk iletişimi olmak üzere üç ögeden oluştuğu biliniyor. Bunlardan **risk değerlendirme** özellikle önemlidir. Çünkü, eğer risk değerlendirme yoksa başarılı bir risk yönetiminden ve risk iletişiminden de söz edilemez.

Risk değerlendirme, kanıta dayalı bilimsel bir süreçtir. Tarafsız, bağımsız, çok disiplinli bir organ tarafından yerine getirilmelidir. Kamuoyu açısından en güvenli bilgi kaynağı da böyle oluşumdur. Böyle bir organ yoksa; tehlike önceliği bilinemez ve tüketicinin doğru bilgi ile buluşması sağlanamaz.

2.2. Tehlike Kaynağı

Prosese karşı çıkılırken, dolaylı olarak çiğ gıdaların daha güvenli ya da daha sağlıklı olduğu vurgulanmış oluyor. Ancak; sık karşılaşılan patojen, mikotoksin, kalıntı (pestisit hormon, antibiyotik) metal kontaminasyonu (cıva, kadmiyum, arsenik kurşun) gibi çoğu tehlikenin doğrudan ham madde ilişkili olduğu unutuluyor.

Gıda kaynaklı hastalıkların başlıca ölüm nedenlerinden biri olduğu ve **patojenlerden** etkilenen insan sayısının her yıl %30'a kadar ulaştığı aktarılıyor. Bunların başlıcaları; Campylobacter, E.coli H157O7, Clostridium, Listeria, Salmonella, Staphilococcus ve Shigella'dır. Rastlandığı başlıca gıdalar ise **çiğ et, çiğ süt, çiğ sebze ve çiğ yumurtadır.**

Gıdalarda 120 dolayında küf tarafından oluşturulan 90 dolayında **mikotoksinden** söz ediliyor. Bunların yaygın olanları; aflatoksin, okratoksin, patulin, zeralenon ve sitrinindir ve bunların sıklıkla fındık, fıstık, mısır, soya, elma, mısır, yulaf, susam gibi gıdalarda prosesten önceki depolama sırasında oluştuğu biliniyor.

İnsektisitlerin yol açtığı zararın azaltılması için **pestisitlerden** yararlanılması halen en geçerli yoldur. Kullanım düzeyi ülkeden ülkeye farklıdır. Hollanda'da 9.4 kg/ha olan pestisit kullanımı Portekiz'de 4.3 kg (ha, Türkiye'de ise 1.3 kg/ha'dır. Pestisitlerin güvenli kullanılma koşulları(doz ve zaman) bilinse de bunun gereğince sağlanabildiği tartışmalıdır. Bu açıdan çiftçi eğitimi uygulamanın izlenmesi önemlidir. Pestisit kalıntısı açısından en riskli gıdalar ise sebze, meyve ve tahıldır.

Türkiye'de en yaygın kullanılanları **hormonlardan** biri giberellik asit veya giberellin, diğeri ise 2 -kloro-fenoksi- asetik asit veya -naftoksi- asetik asittir. Bunlarda birincisi üzümde tane irileştirme; ikincisi ise domates, patlıcan ve kabakta (sera, 13^0C altı) tozlaşmayı sağlamak için kullanılıyor. Fiyatının yüksekliği ve yüksek dozun bitkiye toksik etkisi hormon kullanımını kısıtlayıcı bir faktördür.

Türkiye'de 949 ruhsatlı **antibiyotikten** söz ediliyor. Fakat kullanım düzeyi bilinmiyor. Antibiyotikler, hayvan hastalıklarının tedavisinden başka verim artışı için de düşük dozda kullanılıyor. Doza ve uygulama zamanına bağlı olarak et, süt ve yumurtada antibiyotik kalıntısına rastlanabiliyor. Başlıca sakıncası ise alerjiye yol açması ve patojenlerin direnç kazanması olarak tanımlanıyor.

Metal **kontaminasyonlardan** cıva, kadmiyum, arsenik ve kurşun önem taşıyor. Bunlar; fabrika atıklarından, yakıt dumanlarından, gübre ve pestisit uygulamalarından çevreye ulaşıyor ve çevreden de gıdalara bulaşıyor. Bu açıdan balık, sebze ve içme suyu daha riskli bulunuyor.

2.3. Proses Gereksiz mi?

Kuşkusuz raf ömrü kimyasal katkısı ile uzatılan gıdalar da vardır. Fakat bunların sayısı kısıtlıdır. Yanlış olan, raf ömrü uzunluğunun yalnızca gıdanın kimyasal katkı içerdiğine bağlanmasıdır.

Kurutma, gıdalara uygulanan ilk muhafaza yöntemlerinden biridir. Çünkü doğada kendiliğinden gerçekleşebiliyor. Kuruyan gıdanın raf ömrü daha uzundur. Fakat bu kimyasal katkısından değil su aktivitesinin düşük olmasındandır. Konserve tekniği 1809 yılında Nicolas Appert tarafından bulunuyor ve gıdalar 200 yıldan bu yana konserve ediliyor. Kuru gibi konserve gıdanın da raf ömrü uzundur ve bunu sağlayan kimyasal katkısı değil gıdanın içerdiği mikroorganizmaların inaktive edilmesi ve hermetik kapla mikroorganzima bulaşmasının engellenmesidir.

Gıda proseslerinin kuşkusuz olumsuz etkileri de vardır. Besin ögesi kaybı, doğallığın azalması, zararlı bileşik oluşumu gibi. Besin ögesi kaybı evdeki pişirme için de geçerlidir. Doğallığın azalması (tat, koku vb.) çoğu gıda için zaten istenen bir değişmedir. Zararlı bileşik (akrilamid, PAH, nitrozamin) ise bazı proseslere özgüdür ve kaçınılmaz değildir. Bu açıdan yüksek sıcaklıktaki uzun süreli gıda prosesleri (kızartma, barbekü vb.) kritiktir.

Buna karşılık gıda proseslerinin çok sayıda yarar sağladığı biliniyor. Ham madde kaynaklı kimyasal kalıntıların uzaklaştırılması (yıkama vb.), patojenlerin inaktivasyonu ile gıda zehirlenmelerinin önlenmesi, raf ömrünün uzatılması ile gıdaların bulunurluğunun yaygınlaştırılması, gıdanın yararlanırlığının artırılması, duyusal kalitenin (renk, tat, koku) geliştirilmesi gibi. Dolayısı ile proses yararı zararından oldukça fazla bir uygulamadır ve proses sonrası tehlike olasılığı proses öncesinden oldukça düşüktür.

Van Boekel'in (2012) vurguladığı gibi proses gıda kaynaklı tehlikelerin azaltılması için gereklidir ancak korkunun azaltılması için yeterli değildir. Korkunun azaltılması prosese değil iletişime bağlıdır.

2.4. Ambalajın İşlevi

Gıdaya uygulanan muhafaza yönteminin uygun bir ambalaj ile desteklenmesi gereklidir. Malzemeye ve süreye bağlı olarak ambalajdan gıdaya madde geçişi de olasıdır. Tenekeden metal korozyonu, plastikten monomer migrasyonu gibi. Bu açıdan cam bile mutlak inert değildir. Bu olasılık; gıda içeriğine, muhafaza yöntemine ve raf ömrüne uygun ambalaj seçilmesi ile azaltılabiliyor. Ayrıca, bir plastiğin gıda ambalajı olarak kullanılabilmesi için total migrasyonun 10 mg/dm^2'yi aşmaması gerekiyor.

Buna karşılık ambalajın; içerme, koruma, kolaylık ve bilgilendirme gibi yararlı işlevleri unutuluyor. Gıdanın bir yerden başka yere taşınması ambalajın **içerme** işlevi ile sağlanıyor. Toz, toprak, gaz, virüs, mikroorganizma vb. yabancı maddeler ambalajın koruma işlevi ile maddeler gıdadan uzak tutulabiliyor. Ambalaj evde; yemek dispozisyonu, pişirme, dozlama, depolama gibi birçok **kolaylık** sağlıyor. Ayrıca; gıdanın üreticisi, raf ömrü, içeriği, kökeni, miktarı, fiyatı vb. konulardaki **bilgilendirme** de ancak ambalaj/etiket üzerinden yapılabiliyor.

2.5. Tehlike Önceliği

Tehlike, riskler henüz bilimsel, tarafsız ve bağımsız bir organca değerlendirilmediği için hangi tehlikelerin daha öncelikli olduğu da bilinmemektedir. Bu açıdan RASFF kaynaklı veriler önemlidir. Çünkü bu veriler yurt içi durumu yansıtmasa da olguya dayalıdır.

RASFF tarafından Türkiye için aykırı bildirim sayısı 2011 yılında 327, 2012 yılına ise 317'dir.

Bildirim sayısı açısından her iki yılda da birinci sırayı **mikotoksin** (sırası ile %43 ve %53), ikinci sırayı **pestisit** kalıntısı (sırası ile %36 ve %19), üçüncü sırayı ise **patojen** (sırası ile %4 ve %5) almaktadır. Buna karşılık katkı maddesinin payı her iki yılda da %3, ağır metalin payı ise sırası ile %1 ve %2'dir.

Bu olguların azaltılması için gıda güvenliği zincirindeki zayıf halkaların güçlendirilmesi gereklidir. Zincirinin en zayıf halkları ise risk analizi, birincil üretim, KOBİ üretimi ve tüketici yanılgılarıdır. Risk analizinin önkoşulu; bağımsız, tarafsız ve çok disiplinli bir organın oluşturulmasıdır. Birincil üretim ve KOBİ halkalarını güçlendirmenin en etkili aracı GAP ve HACCP gibi gıda güvenliği sistemlerinin uygulanmasıdır. Tüketici yanılgılarının azaltılması ise güvenli bir bilgi kaynağı oluşturulmasına ve eğitim programları uygulanmasına bağlıdır.

KAYNAKLAR

CROSSLEY, S. ve MOTARJEMI, Y. 2011. Food safety management tools, 2nd Edition. ILS. Europe. Brussels.

DEMİR, K. 2012. Hormonun Adı Çıkmış Bir Kere. Agroskop, 19, 10-16.

VAN BOEKEL,T. 2012. Benefits and risks of food procesing . ILSI Europe 2012 annual symposium. Brussels. www.ilsi.eu

BAHAEDDİN YEDİYILDIZ

Toplum, kültür ve ekonomi tarihi alanlarında yaptığı araştırmalarıyla ilim dünyasında yerini alan Bahaeddin Yediyıldız, on kardeşin beşincisi olarak, 30 Haziran 1944 günü[1] sabaha karşı saat beşte Ordu ilinin Aybastı ilçesi Hoşkadem köyünde dünyaya gelir. İlk ve ortaokulu Gölköy'de (1951-1959) tamamladıktan sonra bir yıl süreyle Aybastı'nın Elbey köyünde vekil öğretmenlik yapar. Eğitimine kaldığı yerden devam eden Yediyıldız, 1963 yılında Ordu Lisesinden, haziranında 1967'de ise Ankara Üniversitesi İlâhiyat Fakültesinden mezun olur. Lisans eğitimine devam ederken 1965-1966 yılları arasında bir sene Milli Eğitim Bakanlığı *Türk Ansiklopedisi* Şubesinde musahhih olarak çalışır. Ekim 1967'de bir ay Ordu müftü yardımcılığı ve dört ay da Ordu İmam Hatip Okulunda öğretmenlik görevlerinde bulunur. Her ikisinden de istifa ederek ayrılır. Bu arada Millî Eğitim Bakanlığının yurt dışı doktora bursu sınavını kazanır ve Mart 1968'de Fransa'ya gider. Tours'da Fransızcasını, Tunus'ta Arapçasını geliştirdikten sonra Paris'e yerleşir. Bir yandan, Ecole Pratique des Hautes Etudes, Université de Paris IV-Sorbonne ve Collège de France'da muhtelif bilim adamlarının doktora derslerine ve seminerlerine katılır ve diğer yandan Annales Ekolü'nün ünlü bilim adamlarından sosyolog ve sosyal tarihçi Prof. Dr. Jacques Berque'in danışmanlığında doktora çalışmalarına başlar. Hocanın yanında yirmiden fazla doktora öğrencisi vardır. Bunlar, hukuktan tarihe, müzikten ekonomiye, siyaset biliminden antropolojiye kadar uzanan farklı alanlarda çalışmaktadırlar. Dolayısıyla araştırmalar disiplinlerarası yaklaşımla yürütülmektedir; özellikle herkes alanının sosyolojik tahlilini -meselâ hukukçu hukuk sosyolojisi, müzikçi müzik sosyolojisi, tarihçi ise sosyal tarih- yapmak zorundadırlar. Yediyıldız burada ilmi araştırma yöntemleriyle ilgili olarak çok önemli bir tecrübe kazanmıştır.

Yediyıldız, Mart 1975'te, *Institution du vaqf au XVIIIè siècle en Turquie-étude socio-historique-/XVIII. Yüzyılda Türkiye'de Vakıf Müessesesi -Sosyal ve Tarihî Bir İnceleme-* konulu tezini savunarak Sorbonne'dan pekiyi derece ile *sosyal tarih* alanında doktora diploması almaya hak kazanır ve yurda döner. Aynı yıl temmuz-ekim aylarında, Diyarbakır'ın Silvan ilçesinde yedek subay olarak vatani hizmetini yapar. Aralık ayında Millî Eğitim Bakanlığı Talim ve Terbiye Dairesi Başkanlığına memur olarak atanır. Bir yıl sonra ise Hacettepe Üniversitesi Sosyal ve İdârî Bilimler Fakültesi Tarih Bölümüne öğretim görevlisi olarak nakledilir. Yoğun eğitim-öğretim faaliyetleri dışında ilmî araştırmalarına da devam eden Yediyıldız, *Tahrir Defterlerine Göre Canik-i Bayram (Ordu) Kazası'nın Sosyal ve Ekonomik Tarihi* konulu çalışmasıyla, Osmanlı Müesseseleri ve Medeniyeti Tarihi Anabilim Dalı'nda, 1983 yılında doçent olur; 1988'de ise profesörlüğe yükseltilir ve Hacettepe'de Genel Türk Tarihi Anabilim Dalında profesörlük kadrosuna atanır.

Yediyıldız, Hacettepe'de Edebiyat Fakültesi Dekan Yardımcılığı, Tarih Bölümü Başkanlığı, Atatürk İlkeleri ve İnkılâp Tarihi Enstitüsü Müdürlüğü gibi idarî görevlerde bulunur ve Senato üyeliği yapar. Hacettepe dışında, ek olarak, 1982-83 öğretim yılında gönüllü rotasyonla Selçuk Üniversitesinde çalışır. Farklı zamanlarda, Gazi ve Ankara üniversitelerinde, Kara Harp Okulunda ve Millî Güvenlik Akademisinde her seviyede dersler verir, tezler yönetir.

Yediyıldız, Mayıs 2004'te, yeni kurulacak olan TOBB Ekonomi ve Teknoloji Üniversitesinin Fen-Edebiyat Fakültesine kurucu dekan olarak atanır. Sadece fakültenin değil bu üniversitenin kuruluşunda önemli görevler üstlenen Yediyıldız, Fen Edebiyat Fakültesi Dekanlığı dışında, Matematik ve Tarih bölümlerinin kurucu başkanlıklarını yapar, Üniversitenin Yönetim Kurulu ve Senato üyesi olarak çalışır. Yediyıldız, 2007 Mayıs ayında tekrar Hacettepe Üniversitesi'ne döner.

1 - Yediyıldız'ın doğum tarihi T. C. Nüfus Cüzdanı'nda 1 Temmuz 1945'tir. İlk adı da Mehmet'tir. Fakat resmi işler dışında hiç kullanmamaktadır. İkinci adı da nüfus cüzdanında *Bahaettin*'dir. Lise öğretmeni Fahri Akbilek'in uyarısı üzerine, 1962 yılından itibaren *Bahaeddin* olarak kullanmaya başlamış; 2009 yılında mahkeme kararıyla nüfus cüzdanını da düzelttirmiştir.

Yediyıldız, yıllar içinde üniversitelerde üstlendiği birçok eğitim-öğretim, ilmî danışmanlık ve yöneticilik görevlerini başarıyla ifa etmiştir. Ayrıca, farklı dönemlerde, Tapu Kadastro Genel Müdürlüğü Kuyûd-i Kadîme Arşivi'nde uzman, Millî Eğitim Bakanlığında bakan danışmanı, Vakıflar Genel Müdürlüğü Genel Müdür danışmanı, Kültür ve Turizm Bakanlığı yayın danışma kurulu üyesi, Türk Kültürünü Araştırma Enstitüsü Yönetim Kurulu üyesi, Vakıflar Genel Müdürlüğü Vakıf Araştırmaları Merkezi Danışma Kurulu üyesi, Millî Eğitim Bakanlığı Talim ve Terbiye Kurulu Lise Tarih Kitapları Müfredat Programı Hazırlama Komisyonu üyesi ve Kitap Yazma Komisyonu Başkanı, *Türk Kültürü* yazı işleri müdürü, Comité International des Sciences Historiques'in (Tarih Bilimleri Uluslarasarı Komitesi) Türk Millî Komitesi Başkanı, T. D. V. Yayın Kurulu üyesi ve bir dönem Mütevelli Heyet Üyesi olarak görevler ifa etmiştir. Başbakanlık Devlet Planlama Teşkilâtı Beşinci ve Sekizinci Beş Yıllık İhtisas Komisyonlarında çalışmıştır.

Türk Tarih Kurumunda üç yıl Bilimsel Yardımcılık görevi yapan Yediyıldız, akabinde on beş yıl boyunca bu kurumun Yürütme Kurulu Üyeliği görevinde bulunmuştur (1986-2001). 2009 yılına kadar aynı kurumun yayın kurulunda çalışmıştır. Bir ara da Türkiye İlim ve Edebiyat Eseri Sahipleri Meslek Birliği (İLESAM) Yönetim Kurulu Başkanlığı (1995-1997) görevini üstlenmiştir.

Yediyıldız, doğup büyüdüğü Ordu ili, Aybastı ve Kabataş ilçeleri, özellikle Hoşkadem köyünden hiçbir zaman kopmamıştır. Tarihî geçmişini bütün yönleriyle anlamak arzusuyla, bir taraftan bölgesinin *sosyo-kültürel tarihini* derinliğine sorgulayıp tahlil ederken; bir taraftan da, bilimsel çevrelerle yöre halkını buluşturmak amacıyla, Aybastı-Kabataş Kurultayı adlı bir örgütlenmeye imza atmıştır. Yediyıldız'ın dört yıl başkanlığını yaptığı bu Kurultay, 2000 yılından beri, Aybastı ya da Kabataş'ta, her yıl toplanmaktadır. Kurultay'a ülkenin muhtelif yerlerinde, hatta yurt dışında yaşayan Aybastılı ve Kabataşlılar katılmaktadır. Yerel sorunlar bilimin ışığında görüşülmekte ve bunlara özgün çözüm yolları bulunmaya çalışılmaktadır. Kurultay, siyaset üstü bir yapılanmadır. Kurultay'da önce bilim insanları analizlerini sunmakta, sonra da Serbest Kürsü adıyla gerçekleştirilen oturumda katılımcılardan isteyen herkes, demokratik bir ortamda, görüşlerini ifade etme imkânı bulabilmektedir. Yediyıldız, demokratik teamülleri yerleştirmek ve geliştirmek amacıyla başkanlıktan kendi isteğiyle ayrılmıştır. Ardılları geleneği sürdürmektedir. Şimdiye kadar on altı kurultay toplanmış ve bütün konuşmalar kitaplar halinde yayımlanmıştır.

Bahaeddin Yediyıldız başarılı çalışmalarından dolayı, altı yıllık sürelerle üç kez Türk Tarih Kurumu Aslî Üyeliğine seçilmiştir. Kendisine Türk Ocağı *"Ziya Gökalp Bilim Teşvik Armağanı"* (28 Mart 1987), Yerel Televizyonlar Birliği "Halk Kahramanları Ödülü" (23 Aralık 2001) ve Hacettepe Üniversitesi 2008-2009 Akademik Yılı "Bilime Hizmet Ödülü" (29 Eylül 2009) verilmiştir.

Emine Hanım'la evli olan Yediyıldız'ın, iki oğlu bulunmaktadır.

ESERLERİ HAKKINDA

Bahaeddin Yediyıldız'ın temel araştırmalarını üç kümede toplamak mümkündür. Bunlardan birisi, vakıf müessesesi, diğer bir ifadeyle *hayrât sistemi* hakkındaki araştırmaları; diğeri ise bölge tarihi, özellikle Orta Karadeniz yöresi sosyo-kültürel tarihi ile ilgili araştırmalarıdır. Üçüncü kümeyi ise, metodoloji, bilim, üniversite, yenileşme ve çağdaşlaşma konularındaki incelemeleri teşkil etmektedir.

1- **Hayrât Kavramından Yeni Bir Medeniyet Tasavvuruna**

Yediyıldız'ın birinci kümedeki araştırmalarının temelini, yukarıda bahsedilen doktora tezi teşkil eder. *XVIII. Yüzyılda Türkiye'de Vakıf Müessesesi –Sosyal ve Tarihî Bir İnceleme*- adlı eserinin Türkçesi önce dergilerde makaleler halinde, 2003'te de kitap olarak yayımlanmıştır. Fransızcası ise 1985 ve 1990'da iki kez basılmıştır. Bu alanda Yediyıldız, başka birçok makale yazmış ve talebelerine de araştırmalar yaptırtmıştır. Bu araştırmaları sonucunda vakfın temelinde *hayrât/iyilikler* kavramının yattığı, bu kavramın bin yıllık Müslüman Türk Medeniyetinin mayası olduğu; özellikle Osmanlı sosyal ve iktisadî yapısı içinde tımar sistemi, kul sistemi, millet sistemi yanında *hayrât/iyilikler sistemi* diye adlandırabilecek bir sistem oluşturduğu tezini ileri sürmüştür.

Yediyıldız, bu sistemi şöyle özetlemektedir: "Bin yıllık İslami dönem Türk medeniyeti, vakıf müessesesine dayanır. Bu müessese, üç kavramdan oluşur: *Hayrât, akarât ve vakıf*.

Hayrât, hayr'ın çoğuludur; *iyilikler* demektir. *Kur'anî* bir kavramdır. Tanrı, "Herkesin/her kavim ve milletin, yöneldiği bir yönü ve yöntemi vardır; siz *hayrât* yapmaya koşun; bu hususta birbirinizle yarış edin" (Kur'an, II/148) buyurmaktadır.

Türkler bu buyruğu medeniyetlerinin temel ilkesi yapmışlar, insanları huzurlu ve mutlu kılacak her düşünce ve eylemi *hayrât* olarak algılamışlardır.

İnsanlara karşı güleryüz göstermekten tutun, Farabî'nin tasarladığı ve tedricen gerçekleştirilip Osmanlılarda doruk noktasına ulaştırılan *medinetü'l-fâdılalar/erdemli siteler* kurmaya kadar uzanan her yararlı ve hayırlı iş, *hayrât* olarak telakki edilmiştir.

Ben bunlara *hayrât manzumeleri/sistemleri* ya da *siteleri* diyorum. *Hayrât manzumesi*; bir ulu caminin etrafında kümelenen mektep/okul, medrese/üniversite, zaviye/kültürevi, tabhane/konukevi, darüşşifa/sağlık ocağı, imaret/aşevi, çeşme, sebil, kervansaray, türbe, mezarlık vesaireden oluşan yapılar bütünlüğüdür. Bunlar beşikten mezara dek insanlara karşılıksız hizmet sunan sivil toplum kuruluşlarıdır.

Böyle bir hizmet manzumesinin idamesi amacıyla, etrafına yine bunların bânileri tarafından dükkânlar, hanlar, hamamlar, bedestenler, çarşılar ve evler inşa edilmiştir. Bağ, bahçe, bostan ve tarlalar, hatta köyler bağışlanmıştır. Bunlara vakıf müessesesinin ikinci ayağı olarak *akarât* denilmiştir.

Hayrât ve akaratın tespit ve tescili ile bunlar arasındaki ilişkilerin hukukî açıdan tanzimi işleminin adı ise, *vakıf*'tır. *Hayrât,* hem düşünce hem de olgu safhasında işin felsefesini ve gayesini; *akarât,* bu gayenin sürdürülebilirliğini sağlayan vasıtalarını; *vakıf* ise, hukukî altyapısını ve sınırlarını teşkil eder. Bunların yazıldığı müstakil belgeye ise *vakfiye* denir.

İslamî dönem Türk tarihinde, şehirler/kentler; -tabiatı tahrip etmeksizin, çevreyle uyum içinde, iman, düşünce ve eylem dengesi üzerine kurulan- *hayrât siteleri*nin yeşil alanlarla birbirine eklenmesiyle tekâmül etmişti. Kaşgar'dan Saraybosna'ya kadar yüzlerce Müslüman Türk kentinden her birinin görüntüsü, Türklerin tabiat, insan ve Tanrı arasındaki ilişkiler üzerine yaptıkları yorumun *hayrât yoluyla* hayata geçirilmesinden ibaretti. İstanbul, bunların en muhteşem örneğini teşkil ediyordu.

*Medeniyetler, medineler*in manevî ve maddî varlıklar bütünlüğünden ibaret olduğuna; İslamî dönem Türk *medineleri* de manevî ve maddî *hayrât manzumeleri*nden meydana geldiğine göre, medeniyetimizin tek bir kelimeden hareketle gelişip yükselmiş bir *hayrât/iyilikler medeniyeti* olduğunu iddia etmek, bir hakikati dile getirmekten başka bir şey olmayacaktır sanırım."

Yediyıldız, Türk kültürünü ve sosyal yapısını iyi anlayabilmek için Müslüman Türk dünyasının farklı bölgelerinden seçilecek en az yirmi otuz *hayrât sitesinin* kuruluşlarından günümüze kadarki bütün maceralarının her yönüyle disiplinler arası bir yaklaşımla sorgulanması ve değerlendirilmesi gerektiğini düşünmektedir. Ona göre bu tahlillerden sonradır ki, yeni dirilişimiz bir ölçüde sağlam temellere dayanma imkânına kavuşmuş olacaktır. Bu temelleri tamamlayabilmek için ülkemizin sosyo-ekonomik tarihini de ilk insandan günümüze kadar bütün yönleriyle ve yine disiplinler arası bir yaklaşımla çok iyi tahlil etmemiz gerekir. Bu kolay bir iş değildir. Yediyıldız yöntem olarak yine sondaj metodunu önermektedir. Meselâ Türkiye ölçeğinde düşünülürse, ülkenin farklı özelliklerini temsil ettiğine inanılan *on yöresi* örnek olarak seçilmelidir. Bu on yöreden her birine ait arşiv, kütüphane ve saha araştırmaları yapılmalı, elde edilen veri koleksiyonları özel hazırlanmış veri tabanlarına yüklenmelidir. Bunlar bir taraftan kaynak dizileri halinde kitap olarak yayınlanmalı; diğer taraftan da farklı alan uzmanları tarafından sorgulanarak özgün terkibî eserler ortaya konulmalıdır. Böylece her bölge için onlarca kaynak kitap, bir o kadar da, belki de daha fazla araştırma eser yayınlanmış olacaktır. Bu araştırmalardan hareketle yörenin nihaî ve total tarihi yazılabilir. Yediyıldız, böyle bir yaklaşım tarzıyla, Türk Tarih Kurumunda, *Türkiye'nin Sosyal ve Kültürel Tarihi Projesi* (TÜSOKTAR) çerçevesinde, öğrencileri ve arkadaşlarıyla birlikte, Ordu, Ankara, Çukurova ve Bursa'yı pilot bölge seçerek bu çalışmayı başlatmıştır.[2]

2- **Hurafelerden Tarihî Hakikate**

Yediyıldız, yukarıda bahsedilen projesi çerçevesinde, ilk ve asıl çalışmasını *Ordu Yöresi* ile ilgili olarak yapmış ve sonuçlarını, *Ordu Kazası Sosyal Tarihi* (Ankara 1985) adlı kitapta yayımlamıştır. Bu araştırmada, Osmanlı sosyal ve ekonomik tarihinin en önemli kaynak gruplarından birini oluşturan beş *Tahrir Defteri*'nden hareketle özgün bir biçimde istatistik metodu kullanılarak, bölgenin 1455-1613 yılları arasındaki sosyal ve ekonomik durumuyla ilgili yeni ve özgün bilgiler ortaya konulmuştur. Bu araştırma, bundan böyle, Türkiye'deki sancak çalışmalarına

2 - Türk Tarih Kurumunda TÜSOKTAR çerçevesinde birçok eser yayınlanmıştır. Projenin özü, bu kitapların ilk sayfasında Yediyıldız'ın kalemiyle özetlenmektedir.

yöntem bakımından örnek olmuştur. Projenin felsefesine uygun olarak bir taraftan bölgenin kaynaklarını yayınlayan Yediyıldız, diğer taraftan tahlillerine devam etmiş, bunların sonuçlarını makaleler halinde yayınlamıştır. Bu makalelerden bir kısmı *Ordu Tarihinden* İzler'de (İstanbul 2000) toplanmıştır. "Ordu Folklorunun Tarihî Kökenleri" ile "Kuzköy Yatırı-Abdalân-ı Rûm'dan Şit Abdal" adlı bölümler, sözlü ve yazılı kaynakları birlikte değerlendirme yöntemi açısından önemlidir. Daha sonra Ordu yöresine Samsun, Giresun, Tokat ve Amasya'da dâhil edilmiş; Bahaeddin Yediyıldız'ın yönlendirmesi ile M. Öz, F. Acun, O. Özel, L. Aksu ve diğer bazı talebeleri bu geniş hinterlant üzerinde araştırmalar yaparak bölgenin sorgulanmasına katkıda bulunmuşlardır. Yediyıldız'ın Ordu'da düzenlediği bir sempozyumda bu bölgeyle ilgili araştırmaların genel bir değerlendirmesi yapılmış; bildiriler ve tartışmalar *Orta Karadeniz Kültürü* (Ankara 2005) adlı eserde yayınlanmıştır.[3] Gerek Ordu ve çevresiyle gerek projenin diğer pilot bölgeleriyle ilgili araştırmalar şahsî gayretlerle sürdürülmektedir. Yapılan bu araştırmalar sayesinde, bir taraftan bilinçsizlik yüzünden toplumu etkileyen hurafeler zihinlerden ayıklandığı gibi diğer taraftan da efsanelerle nakledilen ve bize hurafe gibi gelen bazı kültür unsurlarının bünyelerinde tarihî hakikatleri ihtiva ettikleri açık seçik ortaya çıkmaktadır.

Yediyıldız'ın Ordu ili ve yöresiyle alâkalı olarak yaptığı araştırmalar, bölgenin bilinmeyenlerini bilinir hâle getiren ilk bilimsel araştırmaları teşkil etmektedir. Yediyıldız, *Ordu Kazası Sosyal Tarihi*'nin (Ankara 1985) kaynaklarını oluşturan *Ordu Yöresi Tarihi'nin Kaynakları I-1455 Tarihli Tahrir Defteri-* (Ankara 1992), *Ordu Yöresi Tarihi'nin Kaynakları II-1485 Tarihli Tahrir Defteri-* (Ankara 2002) adlı eserleri Ünal Üstün ile birlikte; *Ordu Yöresi Tarihi'nin Kaynakları III – 387 Numaralı Defter-i Karaman ve Rum'un Canik Livası'na Ait Bölümü (1520)* adlı eseri ise Ünal Üstün ve Mehmet Öz ile yayına hazırlamıştır. Ve yine başında bulunduğu Türkiye'nin Sosyal ve Ekonomik tarihini Sondaj Metoduyla Araştırma Projesi çerçevesinde Mehmet Öz'e *Orta Karadeniz Tarihinin Kaynakları VIII –Canik Sancağı Avârız Defterleri(1642)-* (Ankara 2008), Mehmet Öz ve Fatma Acun'a *Orta Karadeniz Tarihinin Kaynakları VII –Karahisar-ı Şarkî Sancağı Mufassal Avârız Defteri (1642-43 Tarihli)* (Ankara 2008); Necati Demir'e *Ordu Yöresi Tarihinin Kaynakları IX –Efsaneler, Masallar, Maniler ve Etnografik Malzemeler-* (Ankara 2006) adlı eserleri hazırlattırmıştır. Bunların hepsi Türk Tarih Kurumunda yayınlanmıştır. Bu eserler, genel bilim hayatına yaptıkları katkılar dışında, Ordu ve Giresun Bölgesinde de yankılar uyandırmış, merhum Sıtkı Çebi, Mithat Baş ve Mehmet Fatsa bu kaynaklardan geniş ölçüde yararlanarak daha popüler eserler kaleme alarak yayımlamışlardır. Böylece Orta Karadeniz Bölgesi hakkında ortaya konulan tarih bilgisi ve bilinci daha da yaygınlaşma imkânı bulmuştur.

Yediyıldız, bir yandan Ordu yöresi ile ilgili diğer kaynakların bu dizi içinde yayınlanması için gerekli araştırmaları yürütmeye devam ederken, diğer taraftan da *Ordu Kazası Sosyal Tarihi*'nin genişletilmiş ve geliştirilmiş yeni baskısı için çalışmalarını sürdürmektedir. Ayrıca, Ordu'nun bir *kültür tarihi projesi* üzerinde çalışmakta; köyünü, dedelerini ve babasını merkeze alan bir aile tarihi yazımı tasavvurunu hayata geçirme gayreti içinde bulunmaktadır. Bu sonuncu araştırma, genel literatür ve arşivler dışında özellikle Yediyıldız Aile Arşivi sorgulanarak gerçekleştirilecektir.

3- İnsan Bilim Açısından Tarihin hem Öznesi **hem de *Nesnesi*'dir**

Bahaeddin Yediyıldız, tarihi, bir yandan bir toplumun veya bütün insanlığın zaman içinde yaşadığı gerçeklik; diğer yandan da yaşanan gerçeklik üzerinde yapılan ilmî araştırmalar ve bu araştırmalar sonucunda ortaya konulan bilgiler bütünlüğü olarak tanımlar.

Tabiat, insan ve tarih ilişkisi açısından, insanın bir yönüyle tabiatın parçası, tarihin ya da kültürün yaratıcısı, diğer taraftan da yarattığı bu kültürün bir unsuru olduğunu belirten Yediyıldız, tarihin yaratıcısı sıfatıyla özne olan insanın, araştırıcı sıfatına büründüğünde kendisini sorgulanıp araştırılacak *nesne* olarak da karşısında bulduğunu belirtir. Burada nesnel dünyadan bilgi dünyasına geçilmekte ve *tarihçilik* başlamaktadır.

Yediyıldız'a göre tarih, değişmenin, ilerlemenin ve kalkınmanın ilmidir. Tarih, dünün evvelki günden niçin ve nasıl farklılaştığını inceleyerek, yarının da hangi manada düne karşı çıkacağını sezme vasıtasını bulmakta, dolayısıyla kalkınmanın yönünü tayin ve dinamiklerini tespit etmektedir. Ona göre tarih, muhtelif toplumlara ait ölü ya da yaşayan dillerin taşıdığı kültürler ile tanışılması, onların kendi kaynaklarından hareketle incelenip tahlil edilmesi, eleştirilmesi, anlaşılması, açıklanması ve bütün unsurlarının toplumun ilgili kesimleri tarafından özümlenmesi, yeniden kullanılabilir hale getirilmesi ve kendi değerleriyle yeni terkipler içinde yeniden kullanılması suretiyle işlenir. Bunun yanında tarih, tabiatın ve insanın bütün yönlerinin bilinmeyenlerini bilinir hale getirmek üzere bilim yapmak suretiyle harekete geçirilebilir.

3 - Bu kitap, B. Yediyıldız, H. Kaynar ve S. Küçük tarafından yayına hazırlanmıştır. Kitap, Yediyıldız ve ekibi tarafından Ordu'da düzenlenen iki buçuk günlük sempozyuma sunulan bildirileri ve bu vesileyle Orta Karadeniz'de yapılan dört buçuk günlük inceleme gezisi anılarını ihtiva etmektedir. Kitabın sunuşu ve sonundaki gezi notları, böyle bir organizasyonun imece usulüyle nasıl başarıldığını anlatması açısından son derece ilgi çekicidir.

Tarihi gerçekliğin hakikatine ulaşmak için büyük gayretler gösterilmesi gerektiğinin bilincinde olan Yediyıldız, tarihten kalan izleri sürebilmenin zorluğunu da dile getirmiştir. İzleri sürebilmek, onları sorgulayıp anlayabilmek, değerlendirip yorumlayabilmek için yeni usuller geliştirilmesi gerektiğini vurgulamıştır. Tarihin; sosyal, siyasal, sanatsal, kültürel, ekonomik, dinî, hukukî, örfi tüm yönleriyle birlikte ele alınmasını ve tarihten gelen izlerin zihnî temellerinin doğru zemine oturtulmasını tüm çalışmalarında vurgulamış, kendi çalışmalarında bunu en iyi şekilde uygulamıştır.

Tarihin düşünceyle başladığını söyleyen Bahaeddin Yediyıldız, bu sebeple, tarih araştırmalarında, olay ve olguların tasvirinden çok, onların arka planında yatan zihniyet yapısının ve fikrî âmillerin tahlil edilerek değerlendirilmesi gerektiği üzerinde durmakta ve araştırmalarında uygulamalı olarak da bunu göstermektedir.

4- **Milli Kültür Temelli Yenileşme Modeli**

Toplumun ortak hüviyeti olan *kültür*; iktisat, sanat, edebiyat, hukuk, askeri teşkilat, siyaset, din ve teknoloji gibi muhtelif boyutlardan meydana gelir. Bahaeddin Yediyıldız toplumun düzenli bir hayat sürdürülebilmesi ve uyumlu bir kalkınma sağlayabilmesi için kültürü meydana getiren bu boyutların, bu toplumun millî kültürünün iktisattan dine, sanattan siyasete bütün boyutlarının kendi dinamiklerine dayanarak ve bütün kültürlerin ilgili boyutlarını da tahlil edip kullanabileceği unsurlarını temellük ederek, kendine özgü yöntemlerle yeniden yapılandırılması ve geliştirilmesi gerektiğini söyler. Diğer bir ifadeyle, ona göre, bir toplumun, kültürünü yeniden kurabilmesi yani tarihî oluşumunun sürekliliğini sağlayarak gelişebilmesi, bir yandan kendi geleneksel kültürünü diğer yandan çağdaşı olan diğer toplumların kültürlerini bütün boyutlarıyla derinliğine tahlil etmesi, yeniden kullanılabilir unsurlarını tespit ve tahkik etmesi, bunlardan hareketle yeni yaratıcılıklar içine girmesi ve yepyeni özgün bir medeniyet kurmasıyla mümkün olabilir. Yenileşme kavramını, yeniden doğuş, toptan kalkınma, ilerleme anlamlarında kullanan Bahaeddin Yediyıldız, yenileşme ve ilerleme içinde bulunan toplumların, her şeyden önce kendileri kalarak dış dünyanın dinamizmini nasıl temellük edebilecekleri meselesini halletmeleri gerektiğini vurgular. Hayat tecrübesi, bilgisi ve davranış modelleriyle başlı başına bir kültür sistemi oluşturan Türk milletinin, kültür yenileşmesini gerçekleştirebilmesi için iki meselenin ivedilikle çözüme kavuşturması gerektiğini savunan Yediyıldız, bu şekilde toplumun dinamik bir yapı kazanacağını ve yaratıcı olabileceğini belirtir. Bunlardan ilki arşivlerde ve kütüphanelerde bulunan Türk kültürünün kaynaklarının ciddî bir tahlil ve tenkit süzgecinden geçirilmesidir. Bu yolla onu diğer kültürlerden ayıran vasıflar tespit edilmeli, Türk kültürü olarak kendisinin ne olduğu ortaya konulmalıdır. İkinci iş ise bütün ilimlerde, dış dünyada ortaya konulan ilim eserlerinin Türkçeye kazandırılmasıdır.

Nitekim kültür ve medeniyetlerin doğuşunda ve dirilişinde tercüme faaliyetlerinin rolü son derece önemlidir. Bu öneme vurgu yapan Bahaeddin Yediyıldız, toplumda ölü ya da yaşayan tüm dilleri bilen uzmanların yetiştirilmesi ve bu dillerdeki temel kültür ve bilim eserlerinin milli dile çevrilmesi gerektiğini söyler. Ancak bundan sonra yeni yaratıcılıklar içine girilebilir ve milli kültüre dinamizm kazandırılarak yeni bir medeniyetin teşekkülü yolunda hamleler yapılabilir. Bu konuda Yediyıldız'ın editörlüğünü yaptığı *Dil, Kültür ve Çağdaşlaşma* (Ankara, 2003), son derece önemli bir çalışmadır.

Yediyıldız, bu metodolojik yaklaşıma uygun olarak, tarih metodolojisi ve kültürle ilgili makale ve kitap tercümeleri de yapmıştır. Kitap çevirilerden bazıları şunlardır: M. A. Lahbabi, *Kapalıdan Açığa -Millî Kültürler ve İnsanî Medeniyet-* (2. Baskı. Ankara 1996); Léon-E. Halkin, *Tarih Tenkidinin Unsurları*, (3. Baskı Ankara, 2014); J. Freund, *Beşerî Bilim Teorileri,* (2. Baskı. Ankara, 1997); *Târihler ve Yorumları* (Avrupa Konseyi'nin ortak bir eseri, Ankara, 2003).

5- **Bilgi Üretiminin Kurumsallaştırılması**

Bugün Türkiye'de üniversitelerde özgün bilgi üretme bilinci, isteği ve çabasında noksanlıklar bulunduğunu belirten Bahaeddin Yediyıldız, gerek üniversitelerin gerek devlet ve bilimsel kuruluşların, önce kendi toplumunun ve aynı zamanda bütün insanlığın refahını ve mutluluğunu arttıracak *yeni, doğru ve uygulanabilir* bilgi üretmesi gerektiğini savunur. Bilim yapmanın başka bir ülke veya kültürden alınmış, taklit edilmiş değil; *özgün bilgi üretmek* olduğunu yani *dünyanın hiçbir yerinde mevcut olmayan bilgi üretmek, bilimsel araştırma yapmak*, *keşif ve icatta bulunmak* suretiyle gerçekleştirileceğini düşünmektedir.

Bahaeddin Yediyıldız bilim yapmanın önemini en iyi kavrayan akademisyenlerden biri olduğunu çeşitli makale ve sempozyum çalışmalarıyla kanıtlayarak bu konuda farkındalık ve duyarlılık oluşturmayı başarmıştır.

"Türkiye'de Üniversitelerin Vizyonu ve Özgün Bilim Üretimi"[4]*;"*Türkiye'de Bilime Yaklaşım"[5] adlı makaleleri ile 2001'de Hacettepe'de, *Atatürk'ün Ölümünün 62. Yılında Cumhuriyet Türkiyesinde Bilimsel Gelişmeler*[6] ve 2006'da TOBB ETU'de *Türk Teknolojisinin Dünya Teknolojisi İçindeki Yeri*[7] konularında gerçekleştirdiği sempozyumlar, onun tüm bilimlerdeki gelişme mekanizmalarıyla yakından ilgilendiğini ve toplumsal kalkınma ve refahı sağlayacak ilerlemeyi destekleyen birimlerin tahlilini iyi yaptığını göstermektedir. Yediyıldız, bu konudaki makalelerinden hareketle, *Kültür, Üniversite ve Bilim* konusundaki yeni bir kitap hazırlığını bitirmek üzeredir.

Yediyıldız, İkinci Mahmud'dan bu yana yurt dışına öğrenci gönderme politikaları konusunda da kafa yormuştur. Bu konuda tasarladığı bir proje çerçevesinde iki doktora tezi yapılmıştır. Birinin danışmanı Fatma Acun'dur, diğerininki ise kendisidir. Bu sorunun kapsamlı biçimde tartışılması gerektiğini düşünen Yediyıldız, şimdilik, TÜBA'nın uyguladığı Yurt içi ve Yurt dışı Bütünleştirilmiş Doktora Programı'nın bu iş için en uygun sistem olabileceğini belirtmektedir. Aynı sistemi kendisi de Atatürk Kültür, Dil ve Tarih Yüksek Kurumunda kurmuştur. Yediyıldız, eğer, 1416 yerine, doktora öğrencilerinin araştırmalarına Türkiye'de başlamaları, kendilerinin ve bölümlerinin ciddi bir biçimde desteklenmesi ve yurt dışında bir üniversite ile de işbirliği yapılarak kendilerinin belli sürelerde oraya gönderilmesi biçimindeki uygulama yaygınlaştırılırsa ve sistem iyi işletilirse, Türkiye'yi geçekten bilim üretilebilir bir ortam haline dönüştürmenin çok daha kolay olacağına inanmaktadır.

Bahaeddin Yediyıldız'ın, 2009 yılında Türkiye'deki dil, kültür ve tarih alanındaki en büyük kurum olan Atatürk Kültür, Dil ve Tarih Yüksek Kurumunun (AYK) başına geçmesi ise onun şimdiye kadarki tüm felsefesini destekler nitelikte ve doğru bilgiyi araştıran, üreten ve yayan birimleri koordine ederek bilime katkı sağlayacak bir mecrada hizmet vermesine vesile olmuştur. Atatürk'ün himayelerinde Türk kültürünü ve medeniyetini incelemek amacıyla kurulan Türk Tarih Kurumu, Türk Dil Kurumu ve 1982 Anayasası ile yeniden yapılandırılarak Atatürk Araştırma Merkezi ve Atatürk Kültür Merkezinin de dâhil edilmesiyle yüksek kurum haline getirilen AYK'nın başkanlığında bulunması ve burada yürüttüğü projeler, onlarca yıldır durağan bir süreçten geçen kurumdaki ilmî çalışmalara ivme kazandırmıştır. Kendisiyle başlayan atılım ve yeniden yapılanma döneminde Bahaeddin Yediyıldız, yeni bir *Teşkilat Kanunu* taslağı hazırlayarak ve bunun kanunlaşmasını sağlayarak kurum adına önemli bir hamleyi gerçekleştirmiştir. Bunun yanında Yediyıldız AYK'da kimi tamamlanan kimi sürdürülen; "Güvenli Bilgi Teknolojileri Altyapısı", "Bütünleşik Bilgi Sistemi", "Farklı Kültürlerin Düşünce, Bilim ve Sanat Eserlerini Türkçeye Çeviri Hareketi", "Burs Yönetim Sistemi" gibi birçok önemli projenin de mimarı ve başlatıcısı olmuştur. Kuruma yeteri sayıda *bilişim ve bilim uzmanlığı kadroları* sağlamıştır.

Geçmişin tecrübesini doğru düşünce temellerinde değerlendiren; tarih, kültür ve medeniyetin izdüşümünde bilim, kalkınma ve ilerlemenin yolunu gösteren Yediyıldız, genç nesilleri medeniyetin terakkisine katkıları noktasında cesaretlendirmektedir. Son tahlilde Bahaeddin Yediyıldız, tarihin derin hafızasını ve çağın telakkisini yakalamış bir şahsiyettir. Birçok kitabı ve makalesi yayımlanmıştır.[8] Kitaplarının ve Ordu ile ilgili makalelerinin listesi aşağıda yer almaktadır. Yediyıldız, bilim ve üniversite ve Ordu yöresiyle ilgili araştırmalarını ve yeni kitap hazırlıklarını sürdürmektedir.

Yayınları:

1- *Institution du vaqf au XVIIIè siècle en Turquie -étude socio-historique* , Ankara, 1985, 409 s. (Paris'te bulunan Centre National de la Recherche Scientifique adlı kuruluşun desteğiyle basılmıştır). İkinci Baskı: Editions Ministère de La Culture, Ankara, 1990, 382 s.

2- *XVIII. Yüzyılda Türkiye'de Vakıf Müessesesi -Bir Sosyal Tarih İncelemesi-,* Türk Tarih Kurumu Yayını, Ankara, 2003, XVIII + 506 s.

3- *Ordu Kazası Sosyal Tarihi,* T. C. Kültür Bakanlığı Yayını, Ankara, 1985, 273 s.

4- *Ordu Tarihinden İzler,* Ordulular Grubu, İstanbul, 2000. İkinci Baskı: İstanbul, 2003.

5- *Ordu Yöresi Tarihi'nin Kaynakları I-1455 Tarihli Tahrir Defteri-* (Ü. Üstün ile birlikte), Türk Tarih

4 - Türk Kültürü, Ankara, 2008/1.

5 - Bengü Bitig Dursun Yıldırım Armağanı, Ankara, 2013.

6 - Editör: B. Yediyıldız, Ankara, 2001.

7 - Bu sempozyumun bildirileri de mutlaka yayımlanmalıdır.

8 - Hakkında yazılanlar için ayrıca bkz. Hasan Erdoğan, *Türk Tarihçiliğinde Prof. Dr. Bahaeddin Yediyıldız,* Kırıkkale Üniversitesi Fen-Edebiyat Fakültesi Tarih Bölümü, Basılmamış Lisans Tezi (Tezi Yöneten: Yard. Doç. Dr. M. Esat Sarıcaoğlu), Kırıkkale-2002, 107 s. + 9 fotoğraf; Seda Şahin Ahmetaj, "Bahaeddin Yediyıldız", *Türkiye'nin Birikimleri: Tarihçiler*, Dizi Editörü: Hüseyin Türkan, İlke Yayınları, İstanbul, 2015, s. 268-283.

Kurumu Yayını, Ankara 1992, XLII + 688 s.

6- *Ordu Yöresi Tarihinin Kaynakları II-1485 Tarihli Tahrir Defteri-* (Ü. Üstünile birlikte), Türk Tarih Kurumu Yayını, Ankara, 2002, XXXVIII + 638 s.

7- *Ordu Yöresi Tarihinin Kaynakları III-1520 Tarihli Tahrir Defteri-* (M. Öz ve Ü. Üstün ile birlikte), Türk Tarih Kurumu Yayını, Ankara, 2002, XCI + 255 s.

8- *Genel ve Meslekî Kültürün Gelişmesinde Okunması Gerekli Temel Kitaplar* (Y. Karayalçın, H. Topçuoğlu, A. Yalçın ve K. Gürsoy ile birlikte), Türk Kadınları Kültür Derneği Yayını, Ankara, 1986, 56 s.

9- *Geçmişten Günümüze Türkler ve Türkiye (Ortak eser)*, Türk Tanıtma Vakfı (TÜTAV) Yayınları, Ankara, 1991, 150 s.

10- *The Turks and Türkiye (Ortak eser),* TÜTAV Yayını, Ankara, 1991, 164 s.

11- *International Bibliography of Historical Sciences*, General Editor: Massimo Mastrogregori; Assistant editor: Carlo Colella; Advisory board: Bahaeddin Yediyıldız ve diğerleri; Contributing editors: Bahaeddin Yediyıldız ve diğerleri, K. G. Saur München, 1999. (Yediyıldız bu eserin 1993-2003 yılları arasında yayımlanan on bir cildinin (62-72. ciltler) ortak editörü ve yazarıdır).

12- *Aybastı-Kabataş Kurultayı 1,* (Editör: Bahaeddin Yediyıldız), Ordululular Grubu, İstanbul, 2001, 200 s.

13- *Aybastı-Kabataş Kurultayı 2,* (Editör: Bahaeddin Yediyıldız), Ankara, 2002, 200 s.

14- *Aybastı-Kabataş Kurultayı 3,* (Editör: Bahaeddin Yediyıldız), Ankara, 2003, 200 s.

15- *Aybastı-Kabataş Kurultayı 4,* (Editör: Bahaeddin Yediyıldız, S. Şengel), Ankara, 2010, 89 s.

16- *Atatürk'ün Ölümünün 62. Yılında Cumhuriyet Türkiye'sinde Bilimsel Gelişmeler Sempozyumu* (Editör: B. Yediyıldız), Ankara, 2001, 369 s.

17- *Atatürk'ten Günümüze Türkiye Ekonomisi,* (Editör: B. Yediyıldız), Ankara, 2002, 155 s.

18- *Dil, Kültür ve Çağdaşlaşma* (Editör: Bahaeddin Yediyıldız), Ankara, 2003, 365 s.

19- *Diriliş Yolunda Türk Düşüncesi -Necati Öner'e Armağan-* (Editör: Bahaeddin Yediyıldız), Türk Kültürünü Araştırma Enstitüsü Yayını, Ankara, 2013, 734 s.

20- *Şeyhülislâm İbn Kemal Sempozyumu -Tebliğler ve Tartışmalar-,*(Editör: B. Yediyıldız, S. H. Bolay ve M. S. Yazıcıoğlu), Ankara, 1986.

21- *Türk Târihinde ve Kültüründe Tokat*, (Editör: B. Yediyıldız, S. H. Bolay, M. S. Yazıcıoğlu ve M. Özdemir), Ankara, 1987, 687 s.

22- *Millî Kültürler ve Küreselleşme*, (Editör: B. Yediyıldız, Ç. Özdemir, F. Unan), Türk Yurdu Yayınları, Konya 1998, 330 s.

23- *Prof. Dr. Osman Turan'ın Eserinde Tarih ve Tarihçi İlişkileri* (Editör: B. Yediyıldız, F. Unan, Y. Hacaloğlu), Ankara, 1998, 248 s.

24- *Doğumunun 112. Yılında Bir Kültür Klâsiğimiz: Yahyâ Kemâl* (Editör: B.Yediyıldız, A.Y.Topuz), Kubbealtı Neşriyatı, İstanbul 1998, 196 s.

25- *Beylikten Cihan Devletine* (Editör: B. Yediyıldız ve Y. Hacaloğlu), Türk Yurdu Yayınları, Ankara, 2000.

26- *Orta Karadeniz Kültürü* (Editör: B. Yediyıldız, H. Kaynar, S. Küçük), Ankara, 2005, 720 s.

27-*Osmanlı'dan Cumhuriyet'e Diyarbakır* (Ed. B.Yediyıldız ve K.Tomenendal), Diyarbakır Valiliği ve Türk Kültürünü Araştırma Enstitüsü Yayını, Ankara, 2008, 3 cilt, 924 s.

Çeviri Eserleri

1- *Millî Kültürler ve Medeniyet* (M. A. Lahbabî'den çeviri), Tur Yayınları, İstanbul, 1980, 200 s. Bu kitabın gözden geçirilmiş ikinci baskısı, *Kapalıdan Açığa -Millî Kültürler ve İnsanî Medeniyet-* adıyla Türkiye Diyanet vakfı Yayınları arasında çıkmıştır (Ankara 1996, 217 s.).

2- *Tarih Tenkidinin Unsurları* (Léon-E. Halkin'den çeviri), Türk Tarih Kurumu Yayını, Ankara 1989, 156 s.; 2. Baskı TTK Yayını, Ankara, 2000, 156 s. 3. Baskı, Türk Tarih Kurumu Yayını, Ankara, 2014, 175 s.

3- *Beşerî Bilim Teorileri* (J. Freund'den çeviri), Türk Tarih Kurumu Yayını, Ankara, 1991, 117 s.; İkinci baskı: TTK Yayını, Ankara, 1997, 117 s.

4- *Tarihler ve Yorumları,* XVII + 89 (Avrupa Konseyi tarafından İngilizce ve Fransızca yayımlanan ortak bir kitabın çevirisi), Türk Tarih Kurumu Yayını, Ankara, 2003, X + 101 s.

Ordu ile İlgili Yazıları

1- "1455 Yılında Ordu Ve Yöresinde Kullanılan Şahıs Adları" (Ö. İzgi ile birlikte), *Şükrü Elçin Armağanı*, Ankara, 1983, s. 361-368.

2- "Tarihte Ordu", *Dünden Bugüne Ordu,* Editör: Öcal Serdar Yıldırım, Konya, 2001, s. 10-25.

3- "Ordu İli Yer Adları", *Türk Kültürü Araştırmaları Dergisi* (Prof. A. Necati Akder Armağanı, Ankara 1984, XXII/1-2), s. 20-36.

4- "Ordu Yöresine Ait Bazı Folklor Unsurlarının Tarihî Kökenleri", *III. Milletlerarası Türk Folklor Kongresi Bildirileri,* C. IV, Ankara, 1987, s. 439-446.

5- "Aybastı Kuzköy Yatırının Tarihçesi", *IV. Milletlerarası Türk Halk Kültürü Kongresi Bildirileri,* C. IV, *Gelenek, Görenek ve İnançlar,* Ankara, 1992, s. 269-275.

6- "Hızır Paşa Oğlu Mehmed Paşa Vakfının Mahiyeti", *X. Türk Tarih Kongresi'ne (Ankara 22-26 Eylül 1986) Sunulan Tebliğler,* C. IV, Ankara, 1993, s.1625-1633.

7- "Ordu İlinin Tarihçesi", *Ordulular Rehberi,* Ordu İli Kültür ve Kalkınma Vakfı Genel Merkezi Yayını, Ankara, 1998, s. 11-30.

8- "Kimlik", *Orta Karadeniz Kültürü* (Yayına Haz. B. Yediyıldız, H. Kaynar, S. Küçük), Ankara, 2005, s. 181-186.

9- "Ordu", *TDVİA,* İstanbul, 2007, C. 33, s. 367-370.

10- "İstanbul Bayezid Dersiamlarından Ordu Aybastılı Mehmed Oğlu Mustafa Asım Efendi'nin İcazetnamesine Göre Örnek İnsan Modeli", *Uluslararası Giresun ve Doğu Karadeniz Sosyal Bilimler Sempozyumu (9-11 Ekim 2008)*, Ed. Gazanfer İltar, C. I, s. 480-487.

11- "Tarihçe", *Oksijen Yurdu Ordu -Gezi Rehberi-,* Ordu Valiliği İl Kültür Turizm Müdürlüğü, Tarihsiz (2015), s. 1-2. (Türkçe ve İngilizce).

BARIŞ ŞENSOY

22 Eylül 1975 tarihinde İstanbul'da doğdu. İlk, orta ve lise öğrenimi Şişli Terakki Lisesinde tamamladı. 1992 yılında girdiği İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesinden 1996 yılında mezun oldu. 1998 yılında avukatlık stajını tamamlayarak İstanbul Barosuna kaydoldu. Aynı yıl İstanbul Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Avrupa Topluluğu Hukuku Bölümünde yüksek lisans çalışmalarına başladı. Yüksek lisans çalışmalarını İngiltere Cambridge Üniversitesinde devam ettirdikten sonra 2002 yılında yüksek lisans tezini "Avrupa Birliği ve Türk Hukukunda Rekabeti Sınırlayıcı Uygulamalar Sonucu Karşılaşılan Yatırımlar" konulu çalışmasıyla tamamladı. 2004 yılında Marmara Üniversitesi Sosyal bilimler Enstitüsü Kamu Yönetimi Bölümünde başladığı doktora çalışmalarını 2010 yılında "Yerel Özerklik ve Yerel Yönetimler Üzerindeki İdari Vesayet" isimli doktora tez çalışmasıyla tamamlayarak, doktora derecesi aldı. Akademik kariyerini Uluslararası Antalya Üniversitesi Hukuk Fakültesinde Yrd. Doç. Dr. olarak Genel Kamu Hukuku ve Siyaset Bilimi dersleri vererek devam ettirmektedir.

Özel sektörde çalışarak devam ettirdiği iş yaşantısına ise, 1998 yılında perakendecilik alanında uluslararası bir şirket olan Metro AG'de hukuk müşaviri olarak başlamıştır. 2003 yılında Metro AG'den ayrılarak müzik telif hakları alanında besteci ve söz yazarlarının haklarını takip ederek koruyan Musiki Eseri Sahipleri Grubu Meslek Birliğine (MSG) hukuk müşaviri olarak katılmış, 2005 yılında atandığı MSG Genel Sekreterliği görevini ise halen devam ettirmektedir. Telif hakları alanında, İstanbul Üniversitesi, Kültür Üniversitesi, Ankara Üniversitesi, İstanbul Ticaret Odası ve Türkiye Odalar ve Borsalar Birliği gibi kuruluşların düzenlediği etkinlik ve sempozyumlara konuşmacı olarak katılmış ve tebliğler sunmuştur. Yine, Dünya Telif Hakları Örgütü (WIPO), Dünya Eser Sahipleri Temsili Haklar Konfederasyonu (CISAC) ve Dünya Eser Sahipleri Mekanik Haklar Konfederasyonunun (BIEM) düzenlediği sayısız organizasyonda ülkemizi ve eser sahiplerini meslek birliği adına temsil ederek konuşmalar yapmış ve tebliğlerde bulunmuştur. Telif hakları alanında hakemli dergilerde birçok makalesi de bulunan Barış Şensoy ileri düzeyde İngilizce bilmektedir.

ESERLERİ HAKKINDA

Telif Hakları Ve Toplu Hak Yönetimi

Son yıllarda ülkemizde hızla gelişen telif hakları kavramının öncelikle genel bir tanımını yapmak gerekirse, bir fikir ve sanat eserinin sahibinin, o eser üzerinde hukuken kendisine tanınmış maddi ve manevi haklarının tümü telif hakları kavramını oluşturmaktadır diyebiliriz. Fikir ve sanat eserleri hukukunun temelini eser sahibi ve bağlantılı hak sahiplerine tanınan münhasır haklar oluşturur. Bu haklar üzerinde tasarruf etme ve dolayısıyla eserlerin herhangi bir biçimde kullanımına izin verme veya kullanımını yasaklama yetkisi mutlak olarak hak sahiplerine aittir.

Telif hakkı kavramı dediğimizde, Fikri Mülkiyet Hukuku'nda açıkça düzenlendiği üzere, eser sahibinin maddi ve manevi olarak iki önemli hakkı ortaya çıkmaktadır. Manevi haklar, eser sahibinin izni olmaksızın bir eserin yayınlanamamasından, eser üzerinde değişiklik yapılamamasına kadar giden bir dizi hakkı tanımlamaktadır. Maddi haklar ise eserin işleme, çoğaltma, yayma, temsil ve umuma iletimini kapsamaktadır.

Bu kısa açıklamadan da anlaşılacağı üzere, eser sahibinin izni olmaksızın, herhangi bir eseri kullanmak, değiştirmek, ticarete konu etmek vb. her türlü eylem suç olarak nitelendirilmektedir. Örnek verecek olursak, her-

hangi bir işletmenin, bir müzik eserini, meslek birlikleri ile lisans sözleşmesi imzalamadan yayınlaması ve bu müzik eseri sayesinde daha fazla müşteri kazanıp, ticari gelir elde etmesi hukuksuz bir durum olacaktır. Örneği daha da basite indirgemek gerekirse, nasıl ki bir giyim mağazasının sattığı elbiseyi, karşılığını ödemeden satın alamıyorsak, bir fikir ve sanat eserini de aynı şekilde, karşılığını ödemeden kullanmamız ne ahlâki ne de hukuki anlamda doğru olacaktır.

Fikri Mülkiyet Hukuku'nun ilkeleri çerçevesinde hak sahiplerinin mutlaka haklarını gerektiği ölçüde alması şarttır. Bunun için de fikri hakların hukuk düzeni tarafından korunması gerekmektedir. Ayrıca, toplumun bu haklardan kültürel ve ekonomik olarak yararlanması için bunların geniş tüketici kitlelerine ulaşması gerekmektedir. Sanayi Devrimi'yle birlikte modern anlamda bu gelişme sağlanmış ve gelişen teknolojiyle kültürel ve sanatsal üretimler topluma daha kolay ve hızlı bir şekilde ulaştırılmıştır. Bununla birlikte fikri mülkiyet haklarının korunması sorunu da ortaya çıkmıştır. Önceleri ulusal düzeyde yer alan koruma, ticaretin sınırlar aşarak yaygınlaşmasıyla uluslararası boyutlara ulaşmıştır. Günümüzde de fikri mülkiyet hukuku uluslararası nitelikte olmasına karşın koruma ülkesellik esasına göre yapılmaktadır.

Temel insan haklarından olan telif haklarının, önemini ileriki yıllarda daha da artıracağı şüphesizdir. Telif hakkının korunması, eser sahibinin eserinin kullanımından doğan haklarını doğru biçimde elde etmesi ve bu yolla yaratıcılığını sürdürebilecek koşullara sahip olması ile bilimsel, kültürel ve sanatsal anlamda insanlığın gelişiminin önemli bir koşuludur. Bu nedenle, uluslararası anlaşmalar (Bern Konvansiyonu vb.) ve WIPO (Dünya Fikri Mülkiyet Örgütü) vasıtası ile fikri mülkiyet uluslararası düzlemde de koruma altına alınmıştır.

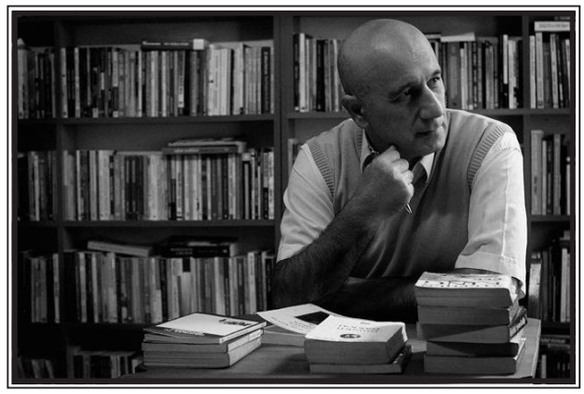
Ülkemizde telif hakları, 1951 yılında yürürlüğe giren 5846 Sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu'nda (FSEK) düzenlenmiştir. 2001 ve 2004 yılında birtakım değişiklikler yapılsa da, halihazırda tam olarak ihtiyaçlara cevap verememektedir.

Telif hakları kapsamında, toplu hak yönetimi de önemli bir olgudur. Eser ve bağlantılı hak sahiplerine tanınan hakların bireysel olarak takibi, gerek kullanım sayısının çokluğu ve yaygınlığı, gerekse takibin masraflı olması nedeniyle önemli ölçüde güçleşir. Hak sahiplerinin eserin kullanılıp kullanılmadığının takibinin kendi imkânlarıyla mümkün ya da avantajlı olmadığı bu hallerde meslek birlikleri devreye girer. İşte dünyada olduğu gibi ülkemizde de fikri hak koruması, toplu hak yönetim sistemleri yani meslek birlikleri eliyle yapılmaktadır. Meslek birliklerinin kurulma şekilleri, yetkileri, uygulamaları ve denetim konularını 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu ve 1999 tarihli Fikir ve Sanat Eseri Sahipleri ile Bağlantılı Hak Sahipleri Meslek Birlikleri ve Federasyonları Hakkındaki Tüzük (aşağıda kısaca tüzük) düzenlemektedir. Birçok kere değişmesine karşın hala sorunları çözmekte yetersiz kalan ilgili kanun ve tüzüğün eksiklikleri ihtisas mahkemesi içtihatlarıyla giderilmeye çalışılsa da yetersiz kalmıştır.

Gelişmiş ülkelerdeki örnekleriyle karşılaştırıldığında ülkemizdeki toplu hak yönetiminin çok genç olduğu söylenebilir. 1987 yılında kurulan ilk meslek birlikleri tam anlamıyla işlevini ancak 2000 yılından sonra kazanmıştır. Sadece musiki alanındaki eser sahibi meslek birlikleri MSG, MESAM, musiki eserleri icra eden yorumcuların meslek birliği MÜYORBİR ile musiki eseri yapımcıları meslek birliği MÜYAP'ın tam anlamıyla bir toplu hak yönetimi sistemini uyguladığının tespitini de bu noktada yapmak gerekir. Sinema, ilim, edebiyat, güzel sanatlar alanlarımızdaki meslek birlikleri toplu hak yönetiminde ne yazık ki istenilen seviyelere ulaşamamıştır. Dünyadaki örneklerine bakıldığında 100 yılı aşkın bir süredir faaliyette olan İngiliz meslek birliği PRS, yine 150 yılı aşkın bir süredir faaliyet gösteren Alman meslek birliği GEMA ve Fransız meslek birliği SACEM ile karşılaştırıldığında, bu konuda süratle ve radikal bir biçimde kararlar alınarak uygulanması gerekmektedir

Fikri hak koruması, ülkemizde son yıllarda gelişen ve gelecekte de daha önemli bir konuma geleceğinden şüphe olmayan bir konudur. Özellikle yargı alanında yapılan reformla, FSEK 76. maddesinde 03.03.2001 tarih ve 4630 sayılı Kanun'un 30. maddesi ile yapılan değişikliğin sonucu olarak önce Hakimler ve Savcılar Yüksek Kurulu (HSYK) kararıyla İstanbul'daki 10. Asliye Ticaret Mahkemesi, Fikri ve Sınai Haklar Mahkemesi olarak değiştirilmiş, bunu Ankara Fikri ve Sınai Haklar Mahkemesinin açılması takip etmiştir. İhtisas mahkemelerinin kurulması bu konuya devlet tarafından verilen önemi de göstermektedir.

Unutmayalım ki, ülkemizin bilimsel, kültürel ve sanatsal gelişimi ancak toplanacak ve hak sahibine ulaştırılacak bu bedeller sayesinde uluslararası alanda sesini duyuracak ve bayrağımızı dalgalandıracaktır.

BENHÜR FELEK

İlk ve orta öğrenimini Ordu'da tamamladı. Ankara İktisadi ve Ticari İlimler Akademisi Ekonomi-Maliye Bölümünden mezun oldu. Kendi yazdığı skeçlerini oyunlaştırarak sahneledi.

Yayınlanmış bir şiir kitabı, bir gülmece kitabı vardır. Çeşitli dergi ve gazetelerde köşe yazarlığı ve makaleleri yayınlanmıştır. Maliye Bakanlığından emekli olup halen danışmanlık yapmaktadır.

ŞİİRLERİNDEN ÖRNEKLER

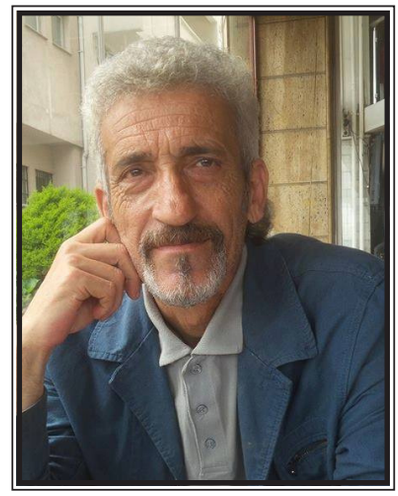
KARDELEN ÇİÇEĞİ
Karlı dağların doruklarında
Hınzır açan kardelen çiçeği

Öyle kokunu
Rengini
Salma peşime

Haydi, gel desem benimle
Boynunu büker
Başını eğersin öne

SIMSIKI TUT ELLERİMİ
Sıkı
Sıkı
Sımsıkı
Tut ellerimi
Aşk ufuk çizgisinde
Mavi masmavi
İnce bir çizgi
Yaklaştıkça uzaklaşsa da
Sen yine de sıkı sıkı
Sımsıkı tut ellerimi

ÖPÜLESİ GÜZELLİK
Yüzünde açan
Öpülesi güzellikleri topladım bir bir
Zaman durdu kollarımızda
Tenin tenime
Nefesin nefesime misafir

BERKANT DOĞAN

1958 Perşembe doğumludur. Tahsilini Fatsa'da yapmıştır. Babasının ekonomik sıkıntıları nedeniyle üniversite sınavlarını kazandığı halde okula gidememiştir. Uzun yıllar değişik takımlarda futbol oynamıştır. Uzun yıllar Kıbrıs'ta kalmıştır. Orada futbol oynamıştır. Edebiyatla ilgilenmesi 12 Eylül sonrası olmuştur. Fatsa'da çıkan yerel bir gazetede köşe yazarlığıyla başladığı gazetecilik mesleğinden zaman zaman ara verse de hiç ayrılmayı düşünmemiştir. Şiir, deneme ve roman yazmakta, bunları ilerki tarihlerde kitap haline getirmeyi düşünmektedir. Defalarca dergi çıkarmıştır. Edebiyat bir anlamda yaşam ve geçim alanı olmuştur. "Bizim İnsanlarımız Bizim Anılarımız" adlı şehrimizin önemli isimlerinin anılarının derlendiği eseri 2016 yılında basılıp büyük ilgi görmüştür. Yeni bir kitap çalışması içersindedir.

ŞİİRLERİNDEN ÖRNEKLER

AYAKLAR BAŞ OLMUŞSA
İki ayak bir başı taşımaz ise
Ya ayağı kopar ya başı kopar
Bir beden bir nefsi aşamaz ise
Ya bedeni yok et ya nefsi kopar

Ayaklar baş olmuşsa koca bedende
Beyinler boş olmuşsa gelen gidende
İşitsen de olur işitmesen de
Ya beyni doldur ya kulağı kopar

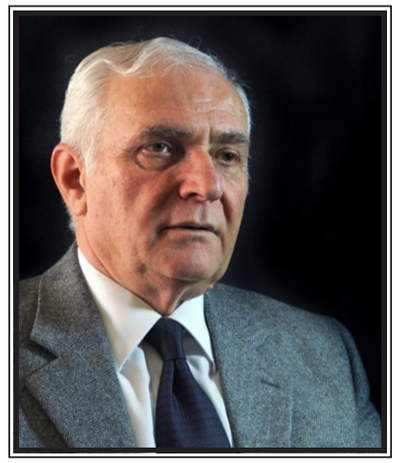
Feleğe suç buluruz asıl suç kimde
Kahpelik siper etmiş bozuk düzende
Gelen de aynı , Hakk'a giden de
Ya geleni kov ya Hakk'ı kopar

Hak hukuk cart curt
Verilen her hapı korkmadan yut
Unut değerini, atanı unut
Ya değerini bil ya kendini kopar

BİR BEN VARIM. BENİM İÇİMDE.
Emanette bende hükümde sende sorgu sual
Hakimde sende erin yurdun
Bakımda sende
Bir ben varım benim içimde
Hayır sende şer sende ahiret sende yer sende
Beni ayırma
Bende bir ben varım benim içimde

İman ver kuluna
Sevgi eksin yoluna
Gitmesin artık zoruma
Bir ben varım benim içimde

Dert de sensin, derman da emir de sensin
Fermanda tek başımıza kaldık ahir zamanda
Bir ben varım benim içimde
Rab… Hak yolundan ayırma bizi
Koyma içimize onulmaz sızı
Helak et sahtekârı dinsizi
Bir ben varım benim içimde

BİLAL DİNDAR

2 Mayıs 1946 tarihinde Ordu-Fatsa'da doğdu. İlk ve ortaokulu Fatsa'da tamamlayan Bilal Dindar, lise eğitimini Trabzon ve Ordu Liselerinde aldı. Ankara Üniversitesi İlahiyat Fakültesinden 1967 yılında mezun olan Dindar, 18 ay Fatsa Lisesinde öğretmen olarak çalıştı.

1969 yılında MEB tarafından açılan yurt dışı eğitimi sınavını kazanarak 2416 sayılı yasaya göre lisansüstü eğitimi için Fransa'ya gitti. Batı Felsefesi Tarihi alanında yüksek lisans ve doktora çalışmalarını 1975 yılında Paris Sorbonne Üniversitesinde tamamlayan Dindar aynı yıl ülkesine döndü. 1975-1983 yıllarında Atatürk Üniversitesinde öğretim üyesi olarak çalıştı. 1983-2013 yılları arasında Ondokuz Mayıs Üniversitesinde öğretim üyesi görevinde bulunan Dindar, yaş haddinden 2013 yılında emekli oldu. Evli ve iki erkek çocuk babası olan Dindar Samsun, Canik Başarı Vakıf Üniversitesinde Felsefe dersi okutmaktadır. Felsefe alanında basılı iki kitabı bulunan Dindar, ulusal ve uluslararası kongrelerde sunduğu yirmiyi aşkın bilimsel makalesi vardır.

ÇALIŞMALARI HAKKINDA

1- **Atatürk ve Demokrasi**

Politik sistem olarak eski çağlardan itibaren bilinmekte olarak demokrasi, Batı Anadolu ve Eski Yunan topraklarında sanat, edebiyat, felsefe vs. kısaca sosyal bilimlerle beraber filizlenmiştir.

Demokrasinin tarihine geçmeden önce genellikle pek net olarak anlaşılmayan demokrasiyle cumhuriyet sözcüklerinin anlamlarını ve içeriğini vermek yerinde olacaktır.

Eski Yunancada, iki sözcüğün bileşimiyle ortaya çıkmış olan demokrasi, sözcük anlamıyla halkın yönetimi demektir. Günümüzde, bu sözcüğün anlamı aynı kalmakla birlikte şekil bakımından değişti. Şöyle ki; demokrasi sistem olarak, ikiye ayrılıyor: İlkine vasıtasız veya doğrudan demokrasi, ikincisine vasıtalı, dolaylı veya temsili demokrasi adı verilmektedir. Dolaysız demokrasilerde yasaların yapılmasında ve uygulanmasında halkın doğrudan katılma hakkı vardır. Bu demokrasi türü nüfus sayısı birkaç yüz bini aşmayan Eski Yunan site devletlerinde uygulandı. Uygulanabilirliği pek uzun zaman sürmeyen bu demokrasi türü de mutlak bir demokrasi değildir. Çünkü mutlak demokrasilerde her ne şekilde olursa olsun seçmek ve seçilmek konusunda halk, kast sistemi gibi sınıflara ayrılamaz. Oysa ki bu dönemlerde halk kadınlar, erkekler, soylular, köylüler ve köleler gibi sınıflara ayrılmışlardı. Sitenin yönetimine ancak hür olan erkekler katılabilirdi. Kadınların yabancıların ve kölelerin bu sistemde adı yoktur.

Dolaylı veya temsili demokrasi, katılımcı demokrasi günümüzde uygulanan demokratik yönetim şekilleridir.

Arapça "cumhur" sözcüğünden türetilmiş olan ve Latincesi "Respublica" olan "cumhuriyet" kısaca halka ait, halka özgü anlamına gelmektedir. Ayrıca "cumhur" seçkin sınıf anlamına geldiği gibi seçkin sosyal sınıf içinde seçkin kişiler anlamına da gelmektedir ki, bu noktada cumhuriyetle dolaylı demokrasi aynı şeyi ifade ediyor gibi ise de esasında J.-J. Rousseau'ya göre yasayla yönetilen her toplum, hükümet şekli ne olursa olsun cumhuriyet

olacağından cumhuriyet devletin politik sistemi oluyor. Demokrasi ise; cumhuriyeti yönetim şekli olarak kabul etmiş olan devletin hükümet şekillerinden biridir. Nitekim demokratik cumhuriyetin dışında, sosyalist, liberal ve muhafazakâr cumhuriyet gibi hükümetler de vardır.

Demokrasinin tarihi kökeni yukarıda belirtildiği gibi Eski Yunan sitelerine kadar inmektedir. Yaptığı yasalarla ünlü olan Solon (M. Ö. 640-558), önce bireylere medeni haklar sağladı. Mülk, mal, can ve kişisel özgürlüğü yasanın koruması altına aldı. Gerekirse her isteyen yargıya dava açma hakkını tanımak ve hakkını almak yetkisini verdi. Yasa karşısında herkes eşit oldu (M. Ö. 594).[1] Perikles'in de demokrasiye katkıları unutulmamalıdır.

Yunanlılar, tarihte demokrasiyi filozof ve devlet adamlarıyla önce ihya sonra da inkâr eden millet olmuştur. Felsefenin iki büyük temel taşı olan Platon ile Aristoteles eserlerinde devlet ve hükümet şekillerini anlatırken demokrasiye pek de övgüler yapmadılar. Özellikle "Bir kralın daha çok aklını kullandığına şüphe yoktur. Krallık bilgisi, pratik işlerden çok teorik bilgiye dayanır" ve "kral, kendiliğinden emir veren insan, gerçek yöneticidir" gibi sözlerin sahibi Platon, demokrasiye öncelik vermemekle kalmamış, ona karşıt, tamamıyla hayale dayalı, kast sistemini anımsatan ütopik bir devlet şeklini geliştirmeye çalışmıştır. Pratik alanda olmasa bile düşünce alanında Platon'un bu çabaları başkaları tarafından da izlendi. Batı'da Thomas Moore'un "Utopia"sı, Thomas Campanella'nın "Güneş Ülkesi" ve Nicolai Maciavelli'nin "Hükümdar"ı Platon'un etkisi altında kalınarak yazılmış olan ütopik çalışmalardır. İslam Dünyası'nda ise "siyasetname"lerin birçoğu, özellikle Farabi'nin "Medinet ul-Fazlıa"sı aynı etki altında kalınarak yazılmıştır.

Batı'da Platon ve Aristoteles döneminden, İngiltere'de 1215 yılında ilan edilmiş olan Magna Carta (Büyük Sözleşme) antlaşmasına kadar geçen zaman içinde demokrasiye ilişkin pek fazla bir hareketlilik olmadı. Esasında 1789 Fransız Devrimi'ne kadar birkaç filozofun dışında demokrasiyle hiç kimse ilgilenmez. Üstelik bazı filozoflar demokrasinin karşısındadırlar. Mutlak demokrasi, Voltaire için aşağı sınıftaki ayak takımının üsten gelmesinden ibarettir. Georges Deherme, "Démocratie et Sociocratie" adlı eserinde "çocuk kendi babasını, annesini ve vatanını seçmek özgürlüğüne sahip olmadıkça demokrasinin yetkin bir yönetim şekli olamayacağını…" ileri sürmektedir. Bunlar, çok yankı bulan düşünceler değildir.

Montesquieu'ya göre demokrasinin özü erdemdir. Paul Janet'ye göre ise demokrasinin doğmasına sebep olan şey özgürlük sevgisidir. Japon düşünürlerden Okuma 20. yüzyılın demokrasi anlayışını "Irmaklar, denize doğru aktıkları gibi milletler dahi hep demokrasi rejimine doğru meyledecekler. Bunlar bazen kayaların mukavemetine çarpacaklar fakat engeli aşacaklardır, çünkü sathı mailden taşkın sular akıyor…" şeklinde anlatmaktadır.[2]

Osmanlı İmparatorluğu döneminde devlet yönetimini anlatan birçok siyasetnameler yazıldı. Ancak, bu eserlerin hiçbirinde demokrasiyle ilgili bilgi verilmemektedir. Bunun da sebebi diğer konularda olduğu gibi bu tür konularda yazıları genellikle demokrasi taraftarı olmayan Platon ile Aristoteles'in etkisinde kalmış olan Farabi ile İbn-i Sina gibi İslam filozoflarından etkilenmelerindendir.

Osmanlı kültür tarihinde ilk defa demokrasiyi gündeme alan, Osmanlılar'da ilk defa matbaayı kuran Macar asıllı İbrahim Müteferrika oldu. Matbaanın kuruluşundan sonra Osmanlı kültüründe, televizyonun yayına başlamasıyla ortaya çıkan kültürel değişimlere benzer değişimler oldu.

Demokrasi sisteminin en çağdaş ve en mantıklı tanımını, M. Kemal Atatürk'ün "cumhuriyet rejimi demek demokrasi sistemiyle devleti teşkil etmektir" şeklinde söyleyerek yapmıştır. Ayrıca, 23 Nisan 1920 tarihinde M. Kemal şöyle söylemektedir: "Böyle bir hükümet milli egemenlik temeline dayalı halk hükümetidir, cumhuriyyetir." O, başka bir yerde amacının Türkiye'de yeni Türk Cumhuriyetinde millet egemenliğini sağlamak ve ebedileştirmek olduğunu söylüyor. Mustafa Kemal Atatürk milletin egemenliğini isterken elbette ki okuma yazma bilmeyen kültürden hiç nasibini almamış cahil insan zümresinin egemenliğini kastetmiyor, zaten böyle insan sürüsüne millet demek doğru olmaz. Mustafa Kemal'e göre memleketi, toplumu gerçek hedefe ve mutlululuklara eriştirmek için iki orduya ihtiyaç vardır. Biri vatanın varlığını koruyan asker ordusu biri de milletin geleceğini yoğuran kültür.

Bir ulus, kültür ordusuna sahip olmadıkça savaş alanlarında ne kadar parlak zaferler elde ederse etsin bu zaferler kalıcı olamaz. Üstünlüklerin kalıcılığı ancak kültür ve eğitim ordusuyla sağlanabilir. O, bunun için en önemli ve en verimli sorumluluklarımızı ulusal eğitimde görmekte olup Milli Eğitim sorunlarında kesinlikle başarıya ulaşmamızı istemektedir. M. Kemal Atatürk'e göre bir ulusun kurtuluşu ancak bu şekilde olabilir.

1 - Mehmet Ali Aynı, Demokrasi Nedir? İstanbul, 1934, s. 7.

2 - A. g. e. s. 37.

Mustafa Kemal'e göre: "Çiftçi, çoban, amele, tüccar, sanatkâr, asker, doktor velhasıl herhangi bir içtimai müessesede faal bir vatandaşın hak, menfaat ve hürriyeti müsavidir. Devlete, bu telakki ile azami nafi olmak ve milletin emniyeti ve iradesini mahalline sarf edebilmek bizce, bizim anladığımız manada halk hükümeti idaresi ile mümkündür." Bu amaçla Atatürk, kültür merkezlerini ve yüksek eğitim ve öğretim kurumlarının yalnız İstanbul, Ankara ve İzmir'e değil de, yurt sathına yayılmasını istedi. Atatürk o dönemin Kültür Bakanına şu emri verdi: "Van Gölü'nün sahillerinin en güzel yerinde, her şubeden ilkokulları ve nihayet üniversiteleri ile modern bir kültür şehri yaratmak yolunda şimdiden harekete geçilmelidir."

Dünyanın en güçlü ilkesini; kuvvetin, kudretin, egemenliğin ve yönetimin doğrudan doğruya halka verilmesinde, halkın elinde bulundurulmasında gören M. Kemal, demokrasi ile halkçılığı adeta eş anlamda kullanmaktadır: "Demokrasi prensibi hâkimiyet prensibi şekline inkılâp etmiştir." Ancak, Atatürk, halkın da belli bir kültürel düzeye getirilmesini arzu etmektedir. Bu konuda Atatürk şöyle söylüyor: "Bizim takip edeceğimiz maarif siyasetinin temeli, evvelki mevcut cehli izale etmektir... Umumi köylüye okumak, yazmak ve vatanını, milletini, dinini, dünyasını tanıtacak kadar coğrafi, tarihi, dini ve ahlâki malumat vermek ve âmâlı erbaayı (dört işlem) öğretmek maarif programımızın ilk hedefidir." Bu, kimlerle ve nasıl olacaktır? Bu soruya da M. Kemal şöyle cevap veriyor: "Halka yaklaşmak ve halkla kaynaşmak daha çok ve daha ziyade münevverlere teveccüh eden bir vazifedir. Gençlerimiz ve münevverlerimiz evvela kendi dimağlarında iyice tekerrür ettirmeli, onları halk tarafından iyice kabili hazım ve kabili kabul bir hale getirmeli, onları ancak ondan sonra ortaya atmalıdır."

M. Kemal Atatürk, halkın eğitimi konusunda kadın-erkek ayrımının yapılmamasını, her ikisinin eşit şekilde eğitilmesini istemektedir: "Bir içtimai topluluk, bir millet erkek ve kadın denen iki cins insandan mürekkeptir. Kabilimidir ki bir kitlenin bir parçasını terakki ettirelim, birine müsamaha edelim de kitlenin bitini ilerletilebilmiş olsun? Mümkün müdür ki bir camianın yarısı topraklara zincirlerle bağlı kaldıkça diğer kısmı semalara yükselebilsin? Şüphe yok ki terakki adımları dediğim gibi iki cins tarafından beraber arkadaşça atılmak ve terakki ve teceddüt sahasındaki merhaleleri birlikte aşmak lazımdır. Böyle olursa inkılâp muvaffak olur.''

Demokrasiyi benimsemiş olan M. Kemal, halkın eğitilmesine önem vermekle kalmamış ilim ve fenne de son derece güvenmektedir: "Dünyada her şey için, maddiyat için, maneviyat için, muvaffakiyet için en hakiki mürşit ilimdir, fendir. İlim ve fennin haricinde mürşit aramak gaflettir, cehalettir, delalettir. Yalnız ilmin ve fennin yaşadığımız her dakikadaki safhalarının tekâmülünü idrak etmek ve terakkiyatını zamanla takip eylemek şarttır."

Mustafa Kemal Atatürk, sonucu ne olursa olsun insanların birbirlerine kesinlikle doğruyu söylemenin gerekliliğine inanır. Çünkü gizli olarak söylense bile hiçbir şey saklı kalmıyor, er veya geç o, ortaya çıkar. Bundan dolayı işin başında iken her şey açık ve net olarak söylenmelidir.

Düşünce ve duygularının kaynağını doğrudan ülke ve milletin kendisinde bulan M. Kemal cumhuriyet öğretmenlerinin fikri hür, irfanı hür nesiller yetiştirmelerini istiyor. İşte böyle bir nesle M. Kemal şöyle söylemektedir: "Ey yükselen yeni nesil, istikbal sizsiniz, cumhuriyeti biz kurduk, onu yükseltecek ve yaşatacak sizlersiniz."

Bu nesillerin yetiştireceği halkın egemenliği öyle bir güç olacaktır ki onların karşılarında zincirler erir, taç ve tahtlar yanar, mahvolur. Ulusların esareti üzerine kurulmuş kurumlar her zaman yıkılmaya mahkûmdur.

On dokuzuncu yüzyıla kadar Avrupa'da bile doğru dürüst uygulama imkânına sahip olamayan demokrasi sisteminin Osmanlılar'da, sosyolojik olayların tarihi akışı göz ününde bulundurulduğunda uygulamasının imkânsız oluşu açıktır. Fakat cumhuriyetin kurucusu M. Kemal'den sonra günümüzün Türkiyesinde halen demokrasinin tartışılır olması anlaşılabilecek bir şey değildir.

Halk yönetimi anlamına gelen demokrasi sisteminin altyapısını halkın kültürel düzeyi oluşturur. Halkın bu düzeyi ne kadar yükseltilirse yetkin demokrasi sistemine o kadar yaklaşılır.

"Tekrar edelim ki, demokrasi nazariyatta çok üstün ve insani bir rejim olmakla beraber fiiliyatta hak ve hürriyet için ve memleketin uzak menfaatleri bakımından her rejimden daha tehlikeli bir hükümet ve idare gidişi alabilir. Çünkü bu rejimde nazariyat ile fiiliyat, ideal ile realite arasında aşılması hakikaten güç mesafeler vardır. Hayati münasebetlere halkın hâkimiyeti fikrinden hareket ederek hakka ve hürriyete kucak açan demokrasi, tatbikatta, devlet makinesini zapt eden partici ve politikacılar hükümeti şeklinde istihale etmekle ve bu sebeple en teminatsız ve hürriyetlerin en feci bir surette çiğnediği bir rejim haline gelmektedir. Binaenaleyh, buna mani olmak ve demokrasi idealini çürütmekten korumak için tedbirler düşünmek ve müessesler kurmak zaruridir. Bu

tedbirler ve müesseseler nelerdir, neler olabilir? Hak ve hürriyetin teminatı her şeyden evvel ruhlardadır: Her şeyden evvel şuna inanmalıdır ki, bir memlekette halkın hürriyeti, teminatı ne bir takım kelime oyunlarında ve meydan nutuklarında, ne de her gün bozulup yeniden yapılan temelsiz kanunlardır, fakat bu teminat, o memleket insanının ruhlarında, medeni cesaret ve ahlâki terbiyelerindedir.

"Bu cesaret ve terbiyenin esası şudur: Vatandaş evvela kendisi hak şuuruna ve hürriyet sevgisine sahip olacak, hakkı duyacak ve hürriyeti medeni insanlığın yegâne yaşama ve yükselme yolu olarak seçecektir. Sonra muktedir ise eliyle, koluyla, değilse diliyle ve kalemiyle, buna da muktedir değilse haksızdan nefret edip yüz çevirmek suretiyle hakkı ve hürriyeti kime karşı olursa olsun, korkmayarak müdafaa edecektir. İşte okuyorum, demokrasi, fertleri bu cesaret ve terbiye ile bezenmiş mert ve erkek milletlerin hükümet rejimidir. Bu terbiyeyi almamış ve fertleri birbirine kardeşlik duygularıyla bağlanmamış memleketlerde demokrasi makinesinin işlememesine imkân yoktur. Bu teminatın olmadığı bir memlekette ise, demokrasi sırf bir şekilden ibaret kalır ve halkın yani büyük bir ekseriyetin faydasına işleyen bir makine olmaktan ziyade şahıs ve zümre menfaatleri güder. Böyle bir rejime demokrasi değil 'Mediokrasi' yani aşağılık rejimi ve 'Demagogie' yani şarlatanlık ve sahtekârlık idaresi denir"[3]

Bu düşünceden de anlaşılacağı gibi, gerçek demokrasiye ulaşabilmek için, mutlak surette halkın yani köylünün, şehirlinin, işçinin, memurun kısaca halk kavramının kapsamına giren her ferdin kültürel seviyesini, kabiliyetine göre yükselterek hak şuuruna ve hürriyet sevgisine sahip kılınması gerekir.

Bütün bunların yapılabilmesi için, bürokratların, teknokratların ve özellikle sosyal bilimcilerin, devletin yardımlarıyla önce halkın gerçek kültürel seviyesini belirlemek, daha sonra da ideal kültürel seviyeye getirebilmek için, kendi aralarında serbestçe tartışmaları gerekir. Ayrıca şunu da unutmamak gerekir: "Demokrasi eski zamanda ne Hindistan'da ne Firavunların hüküm ferman oldukları Mısır'da, ne şahısların ve şehinşahların saltanat sürdükleri İran'da hiçbir veçhile malum değildi, demokrasi ancak Yunan Cumhuriyetleri ile daha doğrusu felsefe, edebiyat ve güzel sanatlarla beraber doğmuştur"[4](4).

Ülkemizde gerçekten demokratikleşerek çağdaşlaşmak isteniyor ise M. Kemal Atatürk'ün arzuladığı şekilde, yönetimde olan politikacılara devlet yönetiminde yardımcı olmak amacıyla, bilimsel yönden yapılması gereken soyso-ekonomik ve kültürel çalışmaların Türkiye genelinde yapılması, önce bu alandaki düzeyin belirlenmesi, sonra da çağdaş düzeyin üzerine çıkartılması gerekmektedir.

2- **J. P. Sartre'ın Tanrı Tanımazlığı**

İnsanın kendini mutlak bir şekilde Allah'a teslim etmesi ne kadar zor ise aynı şekilde onu inkâr etmesi en azından onun kadar zordur. J. P. Sartre'nin bütün eserleri dikkatle incelenirse bu düşünce rahatlıkla elde edilir.

"L'Etre et Le Néant" (Varlık ve Hiçlik) adlı eserinde Mutlak Varlık'ı inkâr etme çabası dışında, onun en büyük inkâr etme gerekçesi Dostoyevski'nin "Eğer Tanrı olmasaydı her şey mübah olurdu" kıyasıdır. Oysaki herkes tarafından çok iyi bilinmektedir ki Dostoyevski'nin düşüncesine Tanrı tanımazcılıktan daha çok Hristiyanlık inancı hâkimdir. Ayrıca, bu kıyas şartlı bir kıyastır. Yani Dostoyevski "Tanrı yoktur, her şey mübahtır" demiyor, "Eğer Tanrı olmasaydı…" diyor. Bu önermeden "Tanrı yoktur…" anlamını çıkarmak güçtür.

Esasen, J. P. Sartre'ın eserlerinde inkârcılığın verdiği pişmanlık duygularını dile getiren cümleleri de bulmak mümkündür. Türkçemize "Sözcükler" olarak tercüme edilmiş olan "Les Mots" adlı kitabında bu konuda şunu yazmaktadır: "Tanrı'ya ihtiyacım vardı, verdiler, ne aradığımı bilmeden aldım O'nu. Yüreğimde kök salmadığı için bir sürü sıkıntılarla yaşadı içimde, sonra öldü. Bugün bana, O'ndan söz edildiğinde, eski bir güzele rastlayan yaşlı bir delikanlının üzüntüsü gönül hoşluğuyla: Elli yıl önce, o anlaşmazlık, o yanılma olmasaydı, aramızda bir şeyler olabilirdi."

23 Aralık 1986 tarihli Tercüman gazetesinin Kültür-Sanat köşesinde belirtildiği gibi, Paris-Match dergisinin Aralık 1986 da çıkan sayısında Fransız Katolik filozofu Jean Guitton ile yapılan röportajda; J. P. Sartre'ın ömrü boyunca Tanrı'yı inkâr etme konusunda yanıldığı, kendisinin bunu kabul ettiği, artık ömrünün sonuna doğru O'nun varlığına inandığı ve bunu bir yazıyla yayınlanma isteğinin Simone de Beauvoir tarafından engellendiği, fakat bir gün mutlaka bu gerçeğin ortaya çıkacağı ileri sürülmektedir.

J. P. Sarte'ın Hristiyanlığı değil İslamiyeti yakından tanıma şansına ve onu derinden inceleme imkânına sahip olmuş olsaydı, bekli de Fransız kültüründe Roger Garaudy'den önce, İslamiyeti kabul etme konusunda, bir J.

3 - A. Fuad Başgil; İlmin Işığında Günün Meseleleri, İstanbul, 1960, s. 53.

4 - M. Ali. Ayni; a. g. e., s. 19.

P. Sartre olayı yaşanabilirdi. Çünkü J. P. Sartre varoluşcu felsefesinde insan hürriyetini ve sorumluluğunu işlerken, bir Hadiste belirtildiği gibi Kur'an-ı Kerim'in yarısı olarak kabul edilen Zilzal suresinin 7. ve 8. ayetlerindeki; "Zira kim zerre kadar bir hayır işlerse onun mükâfatını görecek, kim de zerre miktarı bir kötülük yaparsa onun cezasını görecektir" gibi kuralların adeta yorumunu yapmaktadır.

BİROL ÖZTÜRK

Ordu Ticaret Borsası Genel Sekreteri Birol Öztürk, genç yaşına rağmen yaklaşık otuz kitap yayınlama başarısını gösterdi. 43 yaşında olmasına rağmen 15 yıldır Ordu Ticaret Borsası Genel Sekreterliğini başarıyla sürdüren Birol Öztürk, bu süre içinde Ordu'nun tarihi ve kültürel değerlerini, unutulmayan efsanelerini türkülerden yola çıkarak yaptığı araştırmalarla ortaya çıkardığı ilginç olayları romanlaştırdı. Karadeniz Bölgesi'ndeki siyasi ve tarihi isimler ile sanatçıları da kaleme alarak kitaplaştıran Öztürk'ün 25. kitabı olan "Mavi Kadar" adlı son kitabı basıldı.

Öztürk'ün bugüne kadar yayınlaşmış eserleri şunlardır:

Herkesin Babası Ölür, Yazı-Yorum-1, Yazı-Yorum-2, Harman , Çalı Çileği 1, Çalı Çileği 2, Çalı Çileği 3, Çalı Çileği 4, Tahta Tabureler, Anarşizm, Rus Devrimi, Deniz Gezmiş, Her Dem Her Yön, Ben Hep 17 Yaşındaydım, Bir Aşktır Devrim, Ezgi, Yılmaz Güney, Hoşça Kal İki Gözüm, Ordu'nun Dereleri, Şeyh Bedrettin, Diduu Nana, Arkadaşım, Son Mektup, Maviye Çalar Gözlerin, Mavi Kadar.

ÇALIŞMALARINDAN ÖRNEKLER

1- **Gülümse Birol Öztürk**

"Kaptan Okul Sapağı'nda inecek var daa!"

(Bu "Sapak" dediğimin sapkınlıkla ilişkisi olmadığı gibi o kökten türemiş falan da değildir ha. Bildiğin "Durak" tır.)

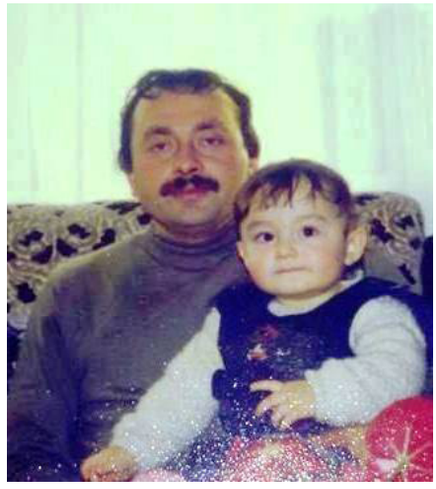
"Mahalle Melet" dolmuşlarının, Eribollar Apartmanı önünden, üst geçidin ayağındaki durağından yükünü alıp da, gazlaması ardından, neredeyse Alucra Sapağı'na kadar dolmuştan inen olmazdı. O dolmuşların en akılda kalanlarından biri de, hiç şüphe yok ki; Hacı'nın Mavi Boncuk'uydu. Mavi Boncuk, kamyonetten bozma, cezaevi ring araçları formatında bir dolmuştu. En fazla altı-yedi kişi alırdı. Şoförüyse, sakalı göbeğinde, cüppeli sarıklı bir hacıydı. Büyük Direk Sapağındaydı evi. Bahçe içinde üç katlı, merdiveni bina dışından bir ev... Evin bahçesinde incir ağaçları vardı. Aslında göründüğü kadar yaşlı da değildi hacı; sakal sarık, şal şalvar olunca sanırsın ki bin yaşında. Yanlış hatırlamıyorsam adı da Zeki'ydi bizim hacının. Osman Abi, Hacı'nın evinin orta katında kiracı oldu bir süre. Osman Abi, dedemin yeğeniydi ama söylendiği kadar uzak değildi akrabalık ilişkilerimiz. Bildiğin abiydi işte. Namı değer "Stres Osman…" Güleç yüzlüydü Osman Abi, bıyıkları yumuşacıktı ve gülümsedikçe yayılırdı yumuşak yüzüne doğru. Osman Abi 2008 yılının 23 Mart'ında kalp krizinden öldü, çok üzüldük çok!

Osman Abi, eşi Nafiye Abla ve büyük oğlu Ufuk, Şafak henüz doğmamıştı o zaman…

Üniversite sınavına hazırlanıyorum ve hafta sonları dershaneye falan gidiyorum. Osman Abi, Sağra fabrikasına girmiş ve uzun yıllar gurbetteki ekmek davası serüveni artık memlekete taşınmıştı. Hacı'nın evinin ara katı kiralanmış ve eşyalar el birliğiyle taşınıyordu. On yedi yaşımın en bıçkın dönemi yani, taşı sıksam suyunu çıkartırım. Bir de köylü çocuğuyum hani, mayam sağlam karılmış, epey bir işe yarıyorum bu gönüllü hamallıkta. Öğlene kadar taşıyoruz eşyaların yükte ağır olanlarını. Öğleden sonra dershane var! Osman Abi, bi onluk çıkartıp yaka cebime sıkıştırıyor, Abi şefkatiyle. *"Aman abi olur mu?"* demeye fırsat bile vermeden "*benden bi yağlı yersin"* diyor. Yağlı dediğimiz de, Karadeniz pidesi… Cana yakın, babacan dedikleri türdendi Osman Abi, iyi huyluydu ve en büyük tutkusu da Trabzonspor'du. Sıkı Trabzonsporluydu Osman Abi. Uzun yıllar sigara içti ve gülümsedikçe yanaklarına doğru genişleyen yumuşak bıyıklarıyla yaşadı, bi ara bıyıklarını kesmek zorunda kalsa da emekli olunca yeniden uzattı. Balık tutmayı da, yemeyi de severdi Osman Abi.

Ehliyeti olduğu halde emekli olana kadar hiç arabası olmadı. Emekli olunca ikinci el bi Kartal aldı *"acemiliği bunda atayım"* deyip oturdu direksiyona, bir müddet sonra, acemiliği attığına kanaat getirince ikinci el bir Toyota aldı. Açıkçası çok da sefasını süremedi Toyota'nın! Baharın, köyde, fındık bahçesinde çalışırken, ani bir kalp kriziyle alıp başını gitti Osman Abi de!

Kalabalıktı cenazesi. Tahmin ettiğim üzere ne çok seveni varmış Osman Abi'nin. Harmanda kılındı namazı babasının, dedesinin yanına defnedildi öğlen vaktini müteakip!

Dolmuşların şehirden kalktıkları Boklu Dere kenarından Akyazı'ya bakıldığında Soya Fabrikası'na kadar oldukça net görülebiliyordu. Şimdiki şu apartmanların, işyerlerinin, yüksek sitelerin boy verdiği bu alanlar dikenlik, çayırlık ve yer yer fındıklıktı. Otogar yine şimdiki yerinde tek katlı, kiremit damlı genişçe bir alandı. Otogarın yan tarafındaysa lastik fabrikası… Migros'un olduğu yer YSE'ydi. İki adam boyu bahçe duvarı sarıya boyanmış, duvar diplerindeki büyük çam ağaçlarının ötesine yine duvarla aynı renk binalar yapılmıştı, koca koca iş makineleri de aynı sarılıktaydı. Bu öyle bir sarı ki; insanı iten, soğuk hisler uyandıran, yaban bir sarılık.

İşte bu mahalden sonra başlardı Akyazı Mahallesi de… Boncuk gibi yan yana dizilmiş *"duraklara" "sapak"* deniliyordu. Bizim köy tarafından gelenler genelde Okul Sapağında inerdi köy minibüsünden. Bozuk köy yollarında ırgalana çalkalana perişan olan o minibüs, gelir, aksıra tıksıra, fren balatasında çığlıklar koparaktan koca bir böcek gibi abanırdı yolun kıyısına. Telislere doldurulup, minibüsün sırtındaki bagaja bağlanmış yükler indirildikten sonra, homurdanarak kerkine kerkine yoluna devam ederdi minibüs. O minibüse onca yük ve onca insan nasıl sığdırılırdı ve onca yüke rağmen o minibüs nasıl yol alırdı vallahi şaşılacak şey!

Şehirdi işte burası… Köyümüzden bir hayli uzak… Köyümüz şimdi hangi yandaydı? Şu Yoroz dedikleri yanda mı?.. Boztepe'ye istikamet olmadığını biliyorduk, köy minibüsünün burnu Boztepe'ye bakıyordu çünkü. İşte böylesi sancılarla yükünü alıp, aksıra tıksıra yol alan minibüslerde yaşanan gitmelerle öğreniyorduk özlemeyi… Köyümüze duyduğumuz özlem çocuk yüreklerimizde amansız birer yangındı ilk zamanlar.

Civil Deresi'nin kıyısından ta Melet'in kıyısına kadar Akyazı Mahallesi diye kabul edilirdi. Karşıyaka Mahallesi, Durugöl falan hayalden bile değildi. Durugöl dedikleri yerde yarısı sazlık bir göl vardı, adı da, sanı da, bundan mütevellitti. Kıyısında kurbağaların vırakladığı ve sığ yerlerinde larvaların birbirlerine karışarak çevik, aceleci voltalar attığı bir gölcük. Az ötede Soya Fabrikası… Fabrika atıklarının ağır, balçıklı kokusu alabildiğine keskin hissediliyordu. Şehir çöplüğü yine buralardaydı ama şimdilerde olduğu gibi insanın nefesini kesen bir iğrençlikte kokmazdı. Martılar iner kalkardı çöplüğe ve elleri çatlamış çocuklar hurda ayıklardı çöplerin içinden.

Alucra Sapağı, Büyük Direk, Cami Sapağı, Okul Sapağı, Belediye Evleri ve en nihayet Melet… Ordu-Giresun karayolu da, tek şerit… Yarılmış, delinmiş, aşınmış kara asfalt… Sağı solu ve de gözün alabildiği her yan fındık bahçesiydi mahallemizin. Çevresi dikenli telle örülü, uçsuz bucaksız bahçeler… Ve tüm bu bahçelerin geneline yakınının tek bir sahibi var; Ahmet Cemal Mağden!

- ***Sol tarafta Birol Öztürk, elinde topacı, ayağında karalastiği, dizleri aşınmış pantolonu... Eli omzumdaki halam, onun yanındaki Fatma Abla ve arkada Dallas Apartmanı, kolon demirleri dışarıda-***

Asfaltın hemen kıyısından başlardı tozlu topraklı mahalle yolu… Güneşli, açık havalarda toz-toprak, yağmurlu-karlı havalardaysa vıcık çamur… Evler diziliydi Okul Sapağının sağ yanına doğru, sol yanı Çolağın Bahçesi… Çolak İssin, upuzun bir adamdı. Zayıftı. Kara saçlarını yukarı tarardı. Sert bakışlıydı. Gülmezdi pek… Çekinir, hatta korkardık da… Bir eli, bileğinden kopmuş, ondan kinayeydi çolaklığı da. Çolak kalma hikâyesine gelince; çocuklar arasındaki efsane miydi yoksa gerçek miydi bilmiyorum ama bi düğünde sırf coşku olsun diye bomba atasıymış da, o bomba elinde patlayıp da eli çolak kalasıymış. Bizim buralarda düğünlerde tabanca tüfek atmak düğünün de, erkekliğinden de, şanındandır ya, öyle bomba gibi daha üst düzey patırtılar da, nedense garibimize gitmiyordu. Okulun hemen kıyısında, üç katlı bir evde, maaile yaşardı ve sabahları, kön kön öksürerek, çolak kolu pantolon cebinde ağır ağır geçip giderdi Çolak İssin. Uzaktan görüldüğünde, çocuklar üzerinde kasırga etkisi yaratırdı Çolak İssin, onun yolu üzerinde durulmaz, tehlike geçene kadar tenhalara sinilirdi. Çolak İssin, saat gibi adamdı, sabah sokağa çıktığı vakit ve akşam eve döndüğü vakit hiç şaşmazdı. Çolağın Bahçe, şimdiki Rus Pazarı'nın tamamı ve daha fazlası bir alanı kapsıyordu ve yetişkin fındık bahçesiydi. Bahçenin tam orta yerinde büyük bir ceviz ağacı vardı. Tüm ağaçlara tırmanan biz çocuklar, Çolak İssin görür de, ümüğümüzü sıkar diye korkumuza bir tek o ceviz ağacına tırmanmazdık. Bir yakası Okul Sapağındaki bahçenin diğer yakası Cami Sapağındaydı. Cami Sapağındaki evler de Çolağın Bahçe'ye adapte olmuşçasına, bahçeli bağlıydı. Bahtiyar Amca'nın tek katlı ve geniş bahçeli evinin özellikle art yanında ne güzel meyve ağaçları vardı. Bahtiyar Amca kızmazdı çocuklara mesela… Elmalara dadandığımızda ses etmezdi. Zaten oğlu Güven de akrandı bize, bir yerde mahalleli deccallardan biri de oğlu Güven'di. Şimdilerde o tek katlı evin yerine koca bir apartman diktiler, apartmanın altındaysa manav işletiyor oğlanlar… Özellikle de küçük oğul Gündüz, basbayağı manav oldu çıktı… O güzelim meyve ağaçları gitti ama ironik bir şekilde, aynı mekânda meyve ve sebzeler satılıyor… Allah çok versin, bir hayli de dünyalık yaptılar gibime geliyor.

Bahtiyar Amca'nın anası vardı, adı Sefine'ydi sanırım. Sefine Teyze, kupkuru, bir lokmacık, beli peştemallı, sırtı pazen entarili, yüzü kırış kırış bir kadındı. Yürürken beli iyice bükülür, gövdesi yere paralel, öyle doksan derecelik bir açıyla ve de hızlı hızlı yürürdü. Ayağında karalastik ve hep bir yerlere yetişme, ulaşma gayreti içinde gibi aceleci bir hali vardı Sefine Teyze'nin. Öyle çok fazla konuşmazdı ama çok güçlü bir hafızası vardı. Öldüğü vakit yüz yaşını aşmıştı ama güçlü hafızası yaşadığı hiçbir anı unutmadı. O evde, Bahtiyar Amca ve ailesiyle birlikte yaşadı, geçip gitti bu dünyadan.

Evimiz, Akyazı İlkokulunun tam karşısındaydı. Şimdilerde altında baharat dükkânı var. Şu, dışı fayansla döşenmiş ev var ya; işte o ev… On iki Eylül Askeri Darbesi'nin mahallemizdeki ilk hengâmesini o evin penceresinden izlemiştim, ürken ve soran gözlerle. Ahşap, açık mavi boyalı bir kapısı vardı evimizin. Alt katı boş, dışarıdan çinko kepenkle kapalı. Odun, kömür, turşu ekşi buradaydı. Evin art yanıysa, koca bir arsa… Bizimkiler o arsaya, darı, pancar, fasulye, artık Allah ne verdiyse, ekerler, dikerlerdi. Ve o arsanın hemen yanından başlayan fındık bahçesi, ta deniz kıyısına kadar uzanır giderdi. O bahçelerin arasından kıvrıla kıvrıla giden tek yolla varılırdı denize de… Evimizin diğer yanıysa *"Dallas Apartmanı"...* Üç katlı, daracık, minnacık, apartman gecekondusu şeklinde bir

yapıydı Dallas Apartmanı. Bizim evle sırt sırta… Dallas Apartmanı denmesinin sebebini, üçüncü katta oturan Cemile Abla'ya bağlıyorum şimdilerde. Cemile Abla hakkında bir sürü laf edilirdi ama ben onun hakkında söylenen hiçbir şeye tanık olmadım. Aksine çok da severdim Cemile Abla'yı. Kırmızı bir eteği vardı, daracık… Çarşıya pazara giderken giyerdi, etek boyu diz kapağında, ardı yarım karış yırtmaçlı dar, kırmızı eteğini. Dönem itibariyle iddialı giyindiğinden ve alımlılığından mütevellitti belki de hakkında edilen laflar. Dallas Apartmanı'nın dibinden daracık bir yolla Döngerilili Safiye Yenge'nin evine gidilirdi. Safiye Yenge çakır gözlü, mert, çalışkan bir kadındı. Evin yan tarafındaki ahırda inek beslerdi Safiye Yenge… Çok sonraları Safiye Yengeler Dallas Apartmanı'nı satın alacaklardı ve biz Dallas Apartmanının ikinci katına kiracı olacaktık. Kocası Hakkı Abi, Fransa'da işçiydi. Çok nadir gelirdi Hakkı Abi Türkiye'ye… Uzun boylu, çakır gözlü, sarışın, mülayim bir adamdı. Tüm dünya işlerini Safiye Yenge'ye bırakmıştı ve Safiye Yenge de, sarsılmaz bir iradeyle hakkını vererekten çekip çeviriyordu hayatı. Oğlu Coşkun'la akrandık. Coşkun'un elden düşme, yeşil bir bisikleti vardı. Hemen hemen her gün bir yerleri bozulan bisikleti tamir ede ede Coşkun da, kendi çapında bir usta olmuştu.

Kiracısıydık o mahallenin ve bir zaman sonra okulun arka tarafındaki Pastacı Laz Osman'ın iki katlı evinin alt katına taşınacaktık. Demir parmaklıklı pencerelerine hanımeli sarmıştı ve iki kök gül dikiliydi hanımelinin yanında. Baharın, gül ve hanımeli kokardı evin içi… Osman Abi, babamdan tam elli gün sonra yüksek tansiyona bağlı beyin kanamasından ölmüştü. Kemer Köprü'nün orada bir pastanesi vardı, her sabah erkenden motosikletine atlar, dükkâna gider akşam da, geç saatlerde dönerdi. Motorun sesi ta Cami Sapağı'ndan duyulurdu ve motorun sesini duyan çocukları *"Baba! Baba!"* diyerekten pencerelere, kapılara dökülürdü. Severdi çocuklarını Osman Abi, onlara türküler söylerdi, sesi alt kata, bize kadar ulaşırdı. Kimler yoktu ki, o, ucu çıkmaz sokak ara sokakta. Çökelek Memet, ömrünü inşaata adamıştı. Ziya Abi ve Leyla Abla da çocuklarıydı. Ne güzel insanlardı Ziya Abi'yle Leyla Abla, iki kardeş hiç kavga etmezdi neredeyse. Sonra Hamdullah Amca ve kör atı… Hamdullah Amca'nın çocuklarıyla da akrandık, Sivri Memet, Hüseyin, Dursun… Onlar da geçinemediler buralarda ve bir akşamüzeri İstanbul'a giden bir otobüsle çekip gittiler. Gidiş de o gidiş…

Okul Sapağının sol yanına doğru, yaşlı bir adamın ağzındaki seyrek dişler gibi biçimsiz sıralanmıştı evler. Çoğu gecekondu… Tek katlı ya da kolon direkleri üzerine leylek yuvası gibi kondurulmuş, sıvasız, boyasız, damındaki kolon demirleri dışarıda pürçek pürçek evler… Mahallemizin her bir yanı eğretiydi. Bir tek fındık bahçeleri köklü ve sağlamdı… Geri kalan her şey; bugün var yarın yoktu sanki.

Cemalettin Abilerin atölyesiyse merdiveni dışarıdan verilmiş, briket evlerinin alt katındaydı. Bu bina, Okul Sapağı'na girişteki ilk yapıydı. Dişleri keskin, zırıltısıyla adamın nefesini kesen makinelerle, hızarlarla biçilirdi ağaçlar, tahtalar… Atölyede her yan talaş ve odun tozuydu her daim. Odun kokusuna karışan vernik kokusu bir zaman sonra tüm sapağı tutardı. Şimdilerde koca şirket oldular *"Yıldız Ahşap vs. vs."* …Hatırlıyorum da ne çok çalışırlardı tüm o kardeşler… Kardeşler, onların çocukları o küçük atölyede harıl harıl çalışırlardı… Hemen diplerindeki evin alt katındaysa kutu gibi bir bakkal vardı. Sonraları bu bakkalı Turgut Abi devralacaktı. Turgut Abi'yi de pek seviyordu mahalleli. Bu sevgi onu muhtar bile yapmıştı. Düz ve kumral saçlarını itinayla yana tarardı Turgut Abi, yumuşak bıyıkları altından sımsıcak gülen ölçülü bir adamdı. Bir gün olacakmış o da kanserden ölecekmiş… Kim inanırdı?.. Bakkalın bitişiğindeki evin altı kahvehaneydi ya, Mahmut Amca'nın kahvehanesi varken bu kahvehanenin de, Ceset Memet'in kondusunun ilerisindeki Hamdi'nin Kahvehanesinin de, pek forsu yoktu.

Mahalledeki tek ve en büyük apartman Alamancı Halil'in beş katlı apartmanıydı. Bu apartmanın alt katında karo taşı atölyesi vardı. Halamın eşi işletirdi o atölyeyi ve askeri darbe ardından silah kaçakçılığının cılkı çıkınca babam da şehre gelip bu atölyeye ortak olacaktı. Şehirle ilk tanışıklığım işte bu apartmanda olmuştu. İkinci katta halamlar oturuyordu. Bir sonbahar günü, sabahın erken saatlerinde, babam getirip emanet bir bavul gibi bırakmıştı halamlara… Neymiş; okuyup adam olacakmışım?.. Gözlerim sulanıp, yanaklarım şişse de "*erkek adam ağlar mı lan?"* telkiniyle gözyaşlarını yutkunmayı da öğrenmiş oluyordum.

Marketin değil süperi, mahallemizdeki bakkalın vitrinindeki kutu bisküviler bile lükstendi. O lüksün mahallemizdeki tedarikçileriyse Recep'le Hacı'nın bakkallarıydı. Hacı'nın da, Recep'in de, bakkalları evlerinin alt katıydı. Recep'in Bakkalı Tercanoğlu Ahmet'in demir kapılı evinin hemen bitişiğindeydi. Ahmet Amca da, upuzun, dal gibi bir adamdı. Ben en çok da oğlu Adnan Abi'yi severdim. Adnan Abi, amcamla akrandı ve sık sık bize gelirlerdi, beni dizine oturtur saatlerce oynardı. Halen dahi karşılaştığımızda o günlerden bahsederken ikimizin de gözleri ışıldar.

Mahalleli garip bir şekilde Recepçiler ve Hacıcılar diye ayrılmıştı. Hani bir de sağcılık-solculuk dalgası vardı ya, Hacıcılarla Recepçilerin meselesi farklıydı. Her iki bakkalın ortak yanıysa kenarları yıpranarak kıvrılmış, çok ortalı veresiye defterlerindeki rakamların kabarmasıydı. En çok da ekmek yazdırılıyordu veresiye… Uzun bir süre o mahalde Bilal'ın Nur Market'inin hükmü sürse de, Nur Market'in olduğu yer Mahmut Amca'nın kahvehanesinin çöplüğü sayılırdı. Çolağın Bahçesinin hemen kıyısıydı, Mahmut Amca, kahvehanede biriken sigara izmariti, boşalmış sigara paketi, gazoz kapağı ve çay posasından mütevellit çöpleri buraya dökerdi. Gök gürültüsü gibi ortalıkta dolanan Çolak İssin'se gık demezdi buna.

Mahmut Amca… Kuyruklu Mahmut…

Tanrı onu yoksulluk timsali olarak yaratmıştı sanki. Yoksulluk bir insana bu kadar mı yakışırdı! İki koca kavak ağacının dibine pençe atmış gecekondusunun bir yanında kahvehane işletir diğer yanında ikinci karısı Nusret ve oğulları Bilal'le İbo, yaşar giderlerdi. Mahmut Amca, hiçbir zaman tek kişilik ya da ailesi kadarcık düşünmedi-yaşamadı. O, mahalledeki herkesin, her sorunuyla ilgilenmeyi görev biliyordu ve bu görev de, ona çok yakışıyordu. Ekmek, tuz, gaz karaborsaya düşmüşse ne olmuştu, Mahmut Amca ne eder eyler, lazım olanı bulur buluşturur ve mahalleye ulaştırırdı. Mahallenin sağcısı solcusu Mahmut Amca'nın etrafında öyle ulu orta kavgaya tutuşamazdı…

Tahta sandalyesini kavak ağacını dibine atar, demden kararmış bir bardak çay elinde, yola kurduğumuz taştan kaleler arasındaki mahalle maçımızı izlerdi Mahmut Amca… Çocuklar, baharın kırlarda açmış çiçekleri gibiydi mahallin tozlu yollarında ve Mahmut Amca'nın mahalle maçlarındaki kavgalara bile tahammülü yoktu. Kemik çerçeveli kahverengi gözlüğünün ardındaki gözlerinde hep umut ve sevgi vardı Mahmut Amca'nın. Onca yaramazlığımıza rağmen bir defa olsun kaşlarını çattığına, ağzından kötü bir laf çıktığına şahit olmamışımdır. Okul Sapağı'ndan denize doğru yürürken, Çolağın Bahçesinin sınırındaki köşe başındaydı Mahmut Amca, iri göbeğiyle, tahta bir sandalye üzerine oturur, sigarasını ağızlıktan içerdi. Kırarmış saçlarını itinayla geriye doğru tarar, pos bıyıklarının ucu tütün sarısı… Sonra, kötü şeyler oldu… Mahmut Amca, o mülayim adam, bir asabileşti, bir tez canlı oldu ki, sorma… Önceleri pek seyrek görür olduk kavak ağaçlarının dibindeki sandalyesinde… Artık, kahvehanenin önünde mahalle maçı yapmamıza da izin vermiyordu. O koca göbeği de, günden güne eriyordu. Garip bir şekilde zayıflıyordu Mahmut Amca… Sonraları hiç görülmez oldu, dediler ki; yatağa düşmüş Mahmut… Çok hastaymış… Başında Kur'an okumuşlar gece gündüz… Kansermiş meğer… Bir gece usulca çekip gitmişti Mahmut Amca da… Mahallenin çocuklarını teselli etmek kimlere kalmıştı ki?.. Mahmut Amca'nın ardından çoluğu çocuğu perişan oldu ya; o da ayrı bir hikâye. Şimdiki zamanlarda, büyüdüler, yetişkin birer adam oldular. İş güç sahibi olup evlendiler, barklandılar ve çoluk çocuğa karıştılar. E ne deniyordu *"olan ölene olur."*

Mahmut Amca'nın kahvehanesinin karşı yakasından Cami Sapağı'na doğru giden yolun sol yanı Çolağın Bahçesi sağ yanındaysa Cin Ali'nin kondusu, marangoz *"Baş Kardeşlerin*" üç katlı evi, hemen yanında Kalaycı'nın tek katlı evi… Sırt sırta vermiş, bir birine söykenmiş, can havliyle tutunmuş öylece kalmış evlerdi bunlar. Ara sokaklarda birkaç ev ve o sokakların çıkmaz uçlarına gömülü hayaller. Laz Osman'ın evi de Mevlüt Amca'nın evinin önünden başlayan o ara sokağın sonundaydı. Almancı Ruşen Amca'nın apartmanının tam karşısında. Mevlüt Amca, ansızın gelen bir kalp kriziyle çekip gidince, Kıymet Teyze bir bakıma yapayalnız kalmıştı. Oğlu Hüseyin Abi vardı ya, o da uzakta bir yerlerde okuyordu. Seyrek geliyordu. Kıymet Teyze, kapısının önüne attığı minderine kurulur, yumuk elleriyle sürekli bir şeyler örer-dikerdi. İyi huyluydu Kıymet Teyze, kısa boylu, etlice, ak yaşmaklı, sabun kokuluydu. Kıymet Teyze'ye bakınca insanın aklına ibadet etmek gelirdi nedense, öylesi bir ulvi his uyandırırdı. Bazen pişirdiği böreklerden pastalardan bizlere de verirdi, Kıymet Teyze'nin börekleri bir başka güzeldi.

- *-Mahmut Amca…Kuyruklu Mahmut…Ya da nüfustaki adıyla Mahmut Deniz-*

Adı şehirdi ya, tüm mahalleli, köyünü köşkünü almış olduğu gibi getirmişti Akyazı Mahallesi'nin bu kıyıcığına. Çoğu evin böğründe, urlu kitle misali ahırlar vardı. O ahırlarda inek, koyun, tavuk artık Allah ne verdiyse, tıpkı köydeki hevesle beslenirdi. Evlerin ardında ve önünde, ağızları eğreti kapatılmış fosseptik çukurları bu manzarayı tamamlar nitelikteydi.

Akyazı İlkokulu, Civil Deresi kıyısından Melet kıyısına kadar tüm mahallenin çocuklarına eğitim verirdi. Tek katlı iki derslikli, kiremit damlı eski bina birinci sınıflara tahsis edilirdi. Büyük binaysa iki katlıydı ve

yanılmıyorsam, birinci katta üç derslik, müdür ve öğretmenler odası, tuvalet ve kooperatif kantini vardı. İkinci kattaysa beş derslik vardı. Kurşun kalem, silgi ve kâğıdın birbirine karışan o kokusu halen dahi dipdiridir dimağımda. Yoksul ailelerin, bakımsız çocuklarıydı okulumuzun öğrencileri. Hikâyeleri aynı, kokuları aynı... Erkek çocukların saçları aynı model, üç numara tıraşlı. Lastik çizmeli ve kışları hep ve de çok üşüyen çocuklar.

Anca belimize kadar gelen okulun bahçe duvarları hiç hesaba katılmadan, boyumuzun iki misli demir parmaklıklı bir kapıyla arzı endam eylerdi, bahçe kapısı. Bir de o bahçe kapısına nöbetçi öğrenci dikilirdi. Bahçe duvarının diplerinde muhtelif yerlerde de akasya ve çam ağaçları vardı… Sahi, ne oldu acaba o ağaçlara? İlk fırsatta gidip bakmak lazım!.. Okulun bahçesinde ne büyük maçlar olurdu, kıran kırana… Bizden bir boy büyüklerin maçlarını izlemekse ayrı bir heyecandı. Bazen, bizden birilerini de alırlardı kadroya, ki, genellikle savunma oyuncusu olarak… Mesela Kıvırcık Faruk mahalle takımının yıldızıydı. Çok kıvrak ve teknik top oynardı Kıvırcık Faruk… Sezer Abi *"Akyazı Yıldız"* diye bir futbol takımı kurmuştu, mavi-beyaz renkli formalar yaptırmıştı. İşte o takımın en gözde forvetiydi Kıvırcık Faruk… Sezer Abi de, ayrı bir rengiydi mahallenin. Alabildiğine sosyaldi bir defa. Doğal bir liderlik vasfı vardı ve mahallede bu türden sosyal bir iş olduğunda muhakkak Sezer Abi tarafından kotarılırdı.

Okulun bahçesindeki o amansız maçlarda, alçak bahçe duvarlarını aşan topumuz ille de gider Ala Kadir'in tarlasının tam orta yerine düşerdi. O tarlada da, her mevsim muhakkak bir şeyler ekili dikili olurdu. Gün boyu ortalıklarda görülmeyen Ala Kadir, daha top havadayken duman gibi çökerdi tarlaya ve örme yeleğinin cebindeki keskin çakısını hart diye geçirirdi topumuzun ciğerine… Ceset Memet, böylesi durumlara denk geldiğinde, kafasının da kıyak olmasından dolayı bir güzel sıçar-sıvardı Ala Kadir'e… Ceset Memet, kıvırcık saçlı, uzunca, esmer, zayıf, kavruk ama iyi huylu bir adamdı. Şarap içtiği söylenirdi ve her daim yalpalayarak girerdi mahalleye ya, daha bir yudum içerken görmüşlüğüm yoktur. Küçük oğlu Erdal'la akrandık, hatta aynı sınıftaydık ve iyi de arkadaştık… Hatta ve hatta aynı kıza âşıktık be! Şimdi kızın adını vermeyeyim evlenmiş, barklanmış, çoluk çocuğa karışmıştır muhakkak, yanlış anlamalara sebep vermeyelim.

Erdal'ın saçları, babası ve abisi Ercan'ın saçları gibi kıvır kıvırdı. Sesi de pek bir güzeldi, neredeyse her ders buna türkü-şarkı söyletirdi öğretmenimiz. Halen kulağımdadır *"Hızlı hızlı giden yolcu/Bu mezarda bir garip var/Bak taşına acı acı/Bu mezarda bir garip var/Gariiiiiipppp"* şarkı güzeldi, Erdal'ın sesi de şurup gibiydi ya, bizimki "r" leri söyleyemiyordu. Şarkının da maşallahı vardı, bol "*r"* li…

İlkokul üçteyiz, ben, Erdal, Yılmaz ve İsmail (Bu İsmail, Ordusporlu Ali Şahin'in kardeşi olur.) okulun arkasındaki kömürlükte sigara içiyoruz. Ben sınıf başkanıyım ama Fatma da başkan yardımcısı. İktidar hırsı yüzünden Fatma'yla sık sık kapışıyoruz… Biz sigarayı elden ele gezdiriyoruz ki, Fatma o çakır gözlerini belerterekten *"görürsünüz siz!"* deyip fırladı gitti. Gittiği yer malum; öğretmenimiz… Zil çaldı, ders başladı… Öğretmenimiz Mustafa Deveci'den haber yok. Ama Fatma'nın sıradaki oturuşuna, yüzündeki o mağrur ve muzaffer ifadeye bakılırsa; bittik biz… Az sonra öğretmen geldi, elinde budaksız bir fındık odunu. Valla hiç yoksa elli santim var. Dizdi bizi tahtanın önüne, soru şu: *"Hangi sigara daha iyidir?"*

"Maltepe öğretmenim",

"Birinci"

Erdal, kendinden emin

"Marlboro öğretmenim" dedi…

Yılmaz'sa fırtınayı önceden sezmişti anlaşılan, sıra kendisine gelince:

"Sigaranın iyisi olmaz öğretmenim. Sigara sağlığa zararlıdır. Çocuklar asla sigara içmemeli" türünden bir araba laf etti.

Tabi, Yılmaz'ı yerine oturttu öğretmenimiz ve elindeki o budaksız odunla, hedef gözetmeksizin, bize bir sopa çekti, sanırım en az üç posta altımıza işedik. O da yetmedi, ailelerimize haber vermiş, bir posta da evde babalarımızdan sopa yedik…bHalen dahi sigara içmiyorum!..

Ceset Memet'in kondusuyla Çolak İssin'in evinin arasından büyükçe bir kamyonun zorlanarak geçebileceği genişlikteki yolun ucu denize çıkardı. Ceset Memet'in kondusunun hemen dibinden başlayan fındık bahçesi deniz görünene kadar uzar giderdi. Hamdi'nin kahvehanesinden sonra bir bakıma mahalle de bitmiş oluyordu. Evler iyice tenhalaşıyor, fındık bahçeleri ve yol kıyılarında adam boyu diken çortları hükmediyordu bundan sonrasına. Çapulacıların evi, o fındık bahçeleri arasında tek başına ve taştan, pencere pervazları eskimiş, kararmış tahtadan… Bu haliyle korkuya dair hisler uyandırıyordu insanda. O evde yaşayan insanları da tanıyorduk elbette ama ev ile ilişkilendirdiğimizde o insanlar da korkutucu geliyordu… Hani şu korku filmlerinde terk edilmiş, perili, hayaletli

evler vardır ya; işte, Çapulacıların evi de, bizde o türden hisler uyandırırdı. Kenarı diken çortlu yoldan, kısmen çim tutmuş patika bir yol ayrılırdı Çapulacıların evine, ne yalan söyleyeyim bazı zamanlar o yana bakmaktan bile korkardık.

Çapulacıların evini biraz geçince sazlık başlardı. O sazlıkta ne güzel sümbül büyürdü mevsimi geldiğinde. Koca koca yaykın ağaçlarının dibinde, yaprakları kama gibi dimdik o sazlıkta, su yılanına rastlama korkusuna rağmen sümbül toplamanın zevki bir başka coşkuydu çocukluğumuzda. Sahi o sümbülleri ne yapardık? Hiç bilmiyorum! Eve falan getirirdik ekseriyetle, su dolu bir bardağın içinde günlerce bekletir evlerin her bir yanını sümbül kokuturduk, sadece o kadarını hatırlayabiliyorum. Anaların da hoşuna giderdi sümbül kokusu ki, yenisi gelene kadar eskileri atmazlardı.

Kadem Dayı'nın kondusu, o koca harmanın kıyısındaki o koca dut ağacına can havliyle sarılmıştı. İşte bu noktadan sonra yol-iz de bitiyordu. Harmanı aştıktan sonrası denizdi. Şimdiki Yüksekokulun olduğu yer de dâhil göz alabildiğine akasya ağacıydı… O mahaldeki tek bina "*Devlet Yatılı Okul Sınavı'nı"* kazanan ortaokul ve lise öğrencilerinin kaldığı yurttu. Uzak köylerden gelen yoksul çocukların evi!..

Kadem Dayı, bir lokmacık adamdı. Küçücük, yumru gibi… Sessiz, sakindi sonra… Ahmet Cemal Mağden'e ait ucu bucağı belirsiz o arazilerin ve kıyısına bir kıymık gibi saplandığı o harmanın bekçisiydi. Kimden neyi korur, neyi beklerdi? Belki kendisi de bilmiyordu ama bir lokma ekmek davası değil miydi şu kavanoz dipli dünyadaki gailenin sebebi. Onunki de ekmek davasıydı işte. Yazları sorun yoktu da, kışın kar yağdığında, Karadeniz'den ustura gibi keskin estiğinde rüzgâr, ne ederlerdi, nasıl ısınırlardı bu derme çatma yerde? Koca mahalle yoksulluktan kırılıyordu ya, Kadem Dayı'nınki bir başka yokluktu.

Kadem Dayı'dan sonrası Karadeniz'di… Analarımızın tüm baskı ve endişelerine rağmen henüz sabah sayılacak saatlerde kaçıp, donla girdiğimiz Karadeniz… Mahallenin tüm çocukları toplanır, yol boyu ekili dikili tarlalardaki domates ve hıyarları yağmalayarak denize giderdik. Gün ilerledikçe kum ısınır ve denizden çıkan ıslak çocuklar kızgın kumların üzerine yüzün koyu atardı kendini. Fındık zamanına kadar yazın tadını çıkartan çocukların teni epey bir kararırdı.

Sonra, bir de midye sefası vardı. Genellikle denizin sığ yerlerinden, kumdan çıkarılan küçük, beyaz kabuklu midyeler, herhangi bir teneke parçası üzerinde pişirilir ve ağza gelen kumlar tükürüle tükürüle gövdeye indirilirdi ki; çocuklar için bu eşsiz bir ziyafetti. Şimdilerde her yaz, bir sürü boğulma vakası yaşanır ya, o zamanlar denizde boğulma vakası da olmazdı. Ya çok iyi yüzüyorduk ya da vardı başka bir sebebi. Günahı vebali boyunlarına ya; şimdilerde kum çalıyorlarmış denizden, o nedenle de boşalıyormuş dip ve dengesizleşiyormuş deniz. Ondanmış bu ters akıntılar… Mahallemizin evlerinden mal, denizden kum çalmazdı kimse… Tenezzül etmezdi.

Şimdilerde henüz orta yaşlarda sayılırım ve çocukluğumun Akyazı Mahallesi'ni hatırladığımda sanki asırlardır yeryüzündeymişim gibime geliyor… Değişiyor her şey, bu değişimin karşısında durmak da, o değişime ayak uydurmayıp da, istediğimiz çağda kalmak da, mümkün değil ne yazık ki. Avucumun içi gibi bildiğim mahallem zaman içinde öyle bir değişti ki; şimdi yolumu kaybediyorum… Artık dolmuşçular için Civil Deresi'nden başlayıp da Melet'te son bulan bir zamanların Akyazı Mahallesi'nin manası kalmadı.

Alucra Sapağı… Büyük Direk… Cami Sapağı… Belediye Evleri…

"Hooooppp kaptan! İnecek var

CAFER VAYNİ

5 Mart 1968, Ordu-Gülyalı doğumludur. İlk ve ortaokulu Gülyalı'da okudu. Ordu Lisesi (1985), İstanbul Üniversitesi Sosyoloji Bölümü (1994) mezunudur. Aynı yıl Prof. Dr. Ümit Meriç nezaretinde yüksek lisans çalışmalarına başladı. 1998 yılında Türkiye Sosyalist Partisi ve yayın organları Gerçek ile Gün gazetelerini ele aldığı tezi ile yüksek lisansını tamamladı. Türk Düşünce Hayatında Büyük Doğu Dergisi isimli doktora çalışmasını İstanbul Üniversitesinde hazırlamakta olup halen tez aşamasındadır. Genç Sosyologlar Derneği ile Türkiye Basın Mensupları Derneği'nin kurucularındandır. Bir dönem Türkiye Yazarlar Birliği İstanbul Şubesi Yönetim Kurulu Üyeliği de yapan Cafer Vayni halen 3500 üyesi olan, telif hakkı ve korsanla mücadele konusunda 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu ile yetkilendirilen İLESAM'ın (Türkiye İlim ve Edebiyat Eseri Sahipleri Meslek Birliği) İstanbul Şube Başkanıdır.

Yazı çalışmalarına 1992'de, Yeni Düşünce gazetesinde başladı. Dizi yazı, röportaj, makale ve denemeleri Önce Vatan, Şafak, Yeni Şafak, Zaman, Gündüz, Haber Ordu ve Muhalif gazeteleri ile Avaz, Kültür Dünyası, Türk Edebiyatı, Genç Erenler, Alperen, Genç Arkadaş, Çerçeve, Ülkü Ocağı, Ülkü Ocakları, Alperen, Sosyoloji Konferansları ve Ülke dergilerinde yayımlandı. Kültür Dünyası dergisinin 1997 yılında açtığı yarışmada deneme dalında mansiyon aldı. 15 Ocak 2004 tarihinde ilk sayısı yayınlanmaya başlanan Ekonomi/Politika dergisinin de kurucularındandır.

2003 yılında Prof. Dr. Ümit Meriç ve Dr. Ayşenur Kurtoğlu ile birlikte İstanbul Büyükşehir Belediyesi adına Kentli Yaşam Kılavuzu'nu hazırladı. Bu kılavuzda yazdıkları İstanbullu olmanın 34 altın kuralı, İstanbul Televizyonu'nun test yayını aşamasında uzun süre yayımlanarak "kentli olmak" yönünde önemli katkı sağladı.

Eserleri Şunlardır:
1- Erol Güngör (2002, Genişletilmiş 2. Baskı 2014).
2- Cemil Meriç (2002).
Ayrıca Ordu Aybastı ilçesinde 1982 ve 1984 yılları arasında kaymakamlık yapan Ali Küçükaydın'ın mülki idarede geçen 25 yılını anlattığı anı kitabını yayına hazırlamaktadır.

ÇALIŞMALARINDAN ÖRNEKLER

1- Erol Güngör'ün Bu Ülke'deki Yeri

Bu yazımızda 24 Nisan 1983'de, Selçuk Üniversitesi Kurucu Rektörü iken kırk beş yaşında vefat eden Erol Güngör'ün ve fikirlerinin bir kısmını hatırlatmaya çalışacağız. Erol Güngör, Sosyal Psikoloji Profesörü olmasına rağmen asıl ününü 1957'den 1983'e değin sosyoloji, tarih, kültür, düşünce vb. sahalarda kaleme aldığı gazete ve dergi yazılarıyla elde etmiştir.

Erol Güngör'ün ele aldığı konuları 1850'li yıllara kadar götürebiliriz. Ana eksenini **"Türkleşmek, İslamlaşmak ve Muasırlaşmak"** üçlemesinde bulan ve bugün de devam eden tartışmalara Güngör, zamana göre yeni yorumlar katmıştır. Bu yorumlama çabalarında yer yer bu üçlemenin büyük ideologu, fikir adamı ve Türk Sosyolojisinin kurucusu Ziya Gökalp'le de çatışmaktan çekinmeyecektir. Gökalp'in Türk tarihinde, Osmanlı'ya yer vermemesini hazmedememekle beraber onu; **"Türk tarihini yanlış yorumlayanların en kalitelisi"** olarak da övmektedir. O, Türk tarihinin hepsine sahip çıkmakla birlikte Osmanlı'yı **"yaratıcı gücümüzün en büyük sembolü"** olarak görmekte ve Osmanlı'nın; **"milletimize sonsuz ilham kaynağı"** olacağına inanmaktadır.

Erol Güngör kültür değişmelerinin sosyal yapımız üzerindeki tesirlerini özlü bir biçimde incelemiştir. Ayrıca Tanzimat'tan günümüze, Türkiye'de meydana gelen değişmelere milli kültürümüzün intibak eden ve direnen unsurlarını da ele almıştır. Yazdığı bütün yazılarının ana temasının; **"çağdaş bir Türk milli kültürü kurmanın gereği ve bunun yolları"** olduğunu belirtmektedir. Türkiye'de Cumhuriyet devrinin çağdaş bir Türk milli kültürünü oluşturamadığı ise ana problemidir. Bu açıdan bakıldığında Güngör'ün yazılarının büyük ekseriyeti Cumhuriyet Dönemi'nin bir kritiği ve eleştirisidir. Ancak bunlar yapıcı, mantıklı ve bilimsel eleştirilerdir.

İdeal düzen olarak **"demokrasiyi"** savunan ve önemseyen Güngör; aynı zamanda **"demokrasi"** ile **"inkılâpçılık"** hareketinin bağdaşmayacağını, çünkü inkılâpçılığın yapısı itibarıyla anti-demokratik olduğunu iddia etmektedir. Ona göre; **"İnkılâpçılar ve sonra onların devamı olan devrimciler yeni nesilleri bir milletin Batı'yı model edinmek zorunda bulunan çocukları olarak gördüler ve öylece yetiştirmeye çalıştılar. Kapitalist Batı Dünyası'na karşı bütün nefretlerine rağmen, Marksistler de Batıcıdırlar; zaten onların çıkışı Batı kültürü içinde bu kültüre yine Batı'nın bir reaksiyonu olmuştur."**

Güngör; bir ideoloji olarak Marksizm'e de onun önerilerine de karşıdır. Onun anti-Marksistliği ideolojik yönü ağır basan Marksizmin Türk milletinin meselelerini çözemeyeceği inancından kaynaklanmaktadır. Bu noktada Max Weber'i; **"ilmi sosyolojinin akla gelen ilk piri"** olarak selamlar.

Erol Güngör'ün sosyolojisinde, **"milli kültür"** kavramı çok önemli bir yere sahiptir ve milli kültürün kaynağı halktır. Bu yüzden de Güngör, milliyetçilik hareketlerini halkçılıktan ayırmaz.

Güngör'e göre **"milliyetçilik, bir sosyolojik veya felsefi doktrinin kalıpları içinde izah edilemeyecek kadar çok renkli bir takım kültürel ve siyasi harekete verilen genel bir isimden ibarettir. Her memlekette milliyetçilik, o memleketin kendine mahsus şartları içinde gelişmiş ve bir memlekette aldığı şekli çok defa başka yerdekiyle ihtilaf veya tezat halinde görünmüştür."** Bu açıklamalarıyla Erol Güngör, ideolojik milliyetçiliği, sosyolojik açıdan tanımlamıştır. Yine, 707 başmakale yazdığı Ortadoğu gazetesinin çıkma amacını da 10 Nisan 1974'teki **"Bu Gazete"** isimli başmakalesinde milliyetçilik ekseninde ifade etmekte ve: **"Bizim politikamız ilme ve açık münakaşaya dayanan; dogmatik unsurlardan arındırılmış bulunan Türk Milliyetçiliği olacaktır. Türk Milliyetçiliği üzerinde şahıs otoritesi kabul etmediğimiz gibi herhangi bir resmi otorite de tanımıyoruz."** demektedir.

Erol Güngör görüşlerini Türk Yurdu, Klinik Sempozyum, Hisar, Türk Birliği Dergisi, Ülkücü Öğretmen, Töre, Türk Edebiyatı, Ziya Gökalp, Türk Kültürü, Milli Eğitim ve Kültür, Milli Kültür, Konevi, Toprak ve Diriliş dergileri ile Millet, Yeni Düşünce, Yeni Sözcü, Yol, Ayrıntılı Haber, Yeni İstanbul ve Ortadoğu gazetelerinde okurlarına sunmuştur. Bunlardan 5 Nisan 1974-17 Şubat 1977 tarihleri arasında başyazarlığını yaptığı Ortadoğu gazetesi, onun Türk fikir hayatında yer edinmesi ve popülerleşmesine önemli katkı sağlamıştır. Ortadoğu'daki yazılarıyla Erol Güngör bir kuşağa, tek başına hocalık yapmıştır. 1983'te henüz 45 yaşında iken vefat etmesine rağmen bugün onu hatırlayanlar, onun Ortadoğu'daki **"unutulmaz başmakalelerine"** atıfta bulunmaktadırlar. O dönemin tanıklarından Ümit Meriç, Erol Güngör'ü; **"Bizim neslin ülke ve dünya çapında karşılaştığı birçok meseleyi o kadar güzel vaaz etmiş, o kadar güzel tahlil etmiştir ki; adeta bizim neslin o konularda yazı yazmasını gereksiz kılmıştır. Erol Güngör'ün birçok yazısının altına imza atmış olmayı isterdim. Sistem dışı birisi olan Erol Güngör gibi bir şuur, bir daha Türkiye'ye az gelir."** şeklinde değerlendirmektedir.

Ayrıca Ortadoğu gazetesindeki başmakaleleriyle 1974'te kurulan I. Milliyetçi Cephe hükümetinin kurulmasında da birinci derecede etkili olmuştur.

Kelami Sahada Estetik Yapı Organizasyonu, Şahıslar Arası İhtilafın Çözümünde Lisanın Rolü, Değerler Psikolojisi Üzerinde Araştırmalar, Türk Kültürü ve Milliyetçilik, Ahlak Psikolojisi ve Sosyal Ahlak, İslam'ın Bugünkü Meseleleri, Dünden Bugünden (Tarih-Kültür- Milliyetçilik), İslam Tasavvufunun Meseleleri, Kültür Değişmesi ve Milliyetçilik, Tarihte Türkler, Türkiye'de Misyoner Faaliyetleri ile Sosyal Meseleler ve Aydınlar isimli telif eserleri Ötüken Yayınları tarafından neşredilen Güngör; David Krech, Kenneth Boulding, Whitman Rostow, John Nef, Paul Hazard, Raymond Aron, Dylan Thomas ve S. Kierkegaard gibi Avrupa ve Amerikalı ciddi fikir adamlarından da tercümeler yapmıştır. Bunlardan Yirminci Asrın Manası isimli eserin yazarı Kenneth Boulding; Erol Güngör için, **"altın beyinli adam"** ifadesini kullanmaktadır. Fikirleriyle ilgili olarak üniversitelerde on üç adet yüksek lisans tezi hazırlanmış, iki kitap ve yüzlerce makale yayınlanmıştır. Ortadoğu, Ayrıntılı Haber, Millet ve Kemal Uzan'nın sahibi olduğu Yeni İstanbul gazetelerinde kaleme aldığı 900 makalesi ile çeşitli dergilerde yazdığı yazıları henüz kitap haline getirilmemiştir.

Erol Güngör'ün yaşadığı dönemde gündeme getirdiği konuların önemli kısmı, Türkiye Cumhuriyeti'nde halen aktüelliğini korumaya devam etmektedir. Onun tarihimizi bütünlüğü içerisinde ele alması, görüşlerindeki iç tutarlılığı ve bakış açısının orijinalliği, Türk sosyolojisinde, tarih ve sosyolojiyi buluşturan öncü olması ona Bu Ülke'nin düşünce hayatındaki bugünkü yerini kazandırmıştır.

2- Düşüncenin Gökkuşağı Cemil Meriç

13 Haziran 1987'de, 1954 yılından itibaren iki gözü de görmeyen, Bu Ülke'nin sevdalılarından Cemil Meriç aramızdan ayrıldı. Aramızdan ayrılırken kırk senedir, gözünden çıkarabilme umuduyla yaşadığı siyah, kalın çerçeveli gözlük artık gözünde yoktu. Kendi ifadesiyle, **"Pamuk ipliğinden biraz daha sağlam tek bağ olan düşünce birliği"** onda birleşti. Görmeyen Cemil Meriç; gören, bilen, düşünen ve kavga etmeden düşündüklerini ifade edebilen Cemil Meriçlere dönüşmeye başlamıştı. Biz de bu yazımızda **"düşüncenin gökkuşağı"**nı yani Cemil Meriç'i hatırlatmaya çalışacağız.

12 Aralık 1916 tarihinde Hatay'ın Reyhanlı kazasında doğan Meriç 1940'lı yıllardan itibaren Türk düşünce hayatında yer almaya başladı. 1985'lere değin süren bu dönemi iki bölüme ayırarak ele almamız mümkündür. 1940-1960 arası daha çok tercümeleri ağırlıktadır ve özellikle Balzac'ın eserlerinden yaptığı çeviriler bu döneme damgasını vurur. 1960'lardan itibaren de telifleri ağırlık kazanır. İlk eseri Hint Edebiyatı (şu anda Bir Dünyanın Eşiğinde adıyla yayınlanıyor) 1964'te yayınlanır. Daha sonra; Saint Simon: İlk Sosyolog İlk Sosyalist, Bu Ülke, Umrandan Uygarlığa, Mağaradakiler, Kırkanbar, Bir Facianın Hikâyesi, lşık Doğudan Gelir ve Kültürden İrfana isimli eserlerini yayınlar. Vefatından sonra ise yoğun tartışmalara yol açan günlükleri ve mektupları Jurnal l ve ll olarak iki cilt halinde yayınlanır. Yine bir dönem İstanbul Üniversitesi Sosyoloji Bölümünde verdiği dersler ve konferanslar: Sosyoloji Notları ve Konferanslar adı altında okuyuculara sunulur.

Bugün insanların yoğun bir biçimde Cemil Meriç ve düşüncesiyle hemhal olmalarının gizemi bu eserlerin içerisindedir. Günümüz insanı Meriç'te ne aramaktadır? Ya da ne bulmaktadır? Kendisi bir bilim adamı değildir. Sosyolog da sayılmaz. Meramını da edebiyatın deneme türünü kullanarak ifade etmeye çalışmıştır. Yani, fikirlerin en hür biçimde ifade edilebileceği türü. Yazarak ifade etmek konusunda deneme türünü seçmiştir. Hiçbir kuralla kendini kayıt altına almamış, tersine en geniş özgürlüğü sunan biçimi seçmiştir ve mutlaka şiirsel bir dil kullanmıştır. O kendine has, orijinal bir üsluba sahiptir ve ona özgünlüğünü veren en önemli şey üslubudur. Onda Türk dili adeta şahlanır. Bir kılıç gibi kıtaları biçer. Dilimizin ve kültürümüzün her türlü tahribata uğradığı günümüzde Cemil Meriç'in eserleri sığındığımız limanlardan birisidir. Hızla ve çarpık bir biçimde şehirleşen toplumumuzda özellikle genç ve eğitimli zümre Cemil Meriç'e sığınmakta, ondan güç almaktadır.

Cemil Meriç ve düşüncesi hakkında yüzlerce makale ve inceleme yayınlanmıştır. Birisi ABD'nin Teksas Üniversitesinde hazırlanan doktora tezi olmak üzere hakkında dokuz adet tez hazırlanmıştır. Yrd. Doç. Dr. Ahmet Turan Alkan, Yrd. Doç. Dr. Kadir Turan, Doç. Dr. Kurtuluş Kayalı, kızı Prof. Dr. Ümit Meriç ,Mustafa Armağan gibi araştırmacılar onun hakkında kitaplar yayınlamışlar veya kitaplarında Cemil Meriç'e önemli bir yer vermişlerdir. Yukarıdaki kuşağın hemen sonrası ise Meriç'i daha evrenselleştirmektedir. Bu noktada o, **"Türk Düşüncesinin Everest'i"**dir. **"Bir Dünya Aydını"**dır. Hakkında yapılan bir toplantı dizisinin başlığı ise; **"Türk Düşüncesinde Soylu Bir Başkaldırı: Evrensel Bir Diriliş"**tir. Dolayısıyla Cemil Meriç artık, **"Türk düşüncesinin yerellikten, evrenselliğe açılan kapısıdır."**

Batılılar tarafından yapılan bir değerlendirmenin yanlışlığını da burada vurgulamalıyız. Cemil Meriç hakkında yazan Hollandalı Prof. Dr. Alexander H. De Groot, Cemil Meriç'i Ortadoğu coğrafyasına hapsetmiştir. Groot, onu; **"yalnız bir İslami liberal"** olarak nitelendirerek fevkalade dar alana hapsetmiştir. Hatta Cemil Meriç'te hiç olmayan ya da çok az yer bulan bir nitelendirmedir.

Cemil Meriç'in yaşadığı ve düşündüğü Türkiye acaba nasıldır? 20. asırda kapitalizm ve komünizm arasındaki ideolojik savaş, dünyadaki rejimleri, toplumları ve aydınları kamplara bölmüştü. Bu kavga ülkemizde de liberalizm, sosyalizm şeklinde yaşandı. Bunların dışında İslami gruplar ve milliyetçi akımlarda örgütlenme çabasına girdiler. Aslında yirminci asır Türkiye'de aynı zamanda bu grupların çekişme ve çatışmasının yaşandığı bir zamandır. Bu durumda Türk aydını da -birkaçı hariç- fikirlerini kendine yakın bulduğu grubun adeta "kapıkulu" vazifesini görmüştür. Kapıkulluğa razı olmayan Cemil Meriç gibi haysiyetli entelektüeller ise ne söylerlerse söylesinler aforoz edilmişler veya bütün platformlar yüzlerine kapatılmıştır.

Her şeyin izm'lerle sınandığı bu durum karşısında Cemil Meriç belki de kapıkulu aydınlar tarafından ebediyen aforoz edilme pahasına olsa da; "izmler idrakimize giydirilen deli gömlekleridir" diyecektir. Toplumsal ve tarihsel hakikatlerimize aykırı ve hepsi de Avrupalı olan bu "deli gömlekleri", yirminci asırda Türk toplumunun sosyal, siyasi, hukuki, dini, kültürel, etik, estetik, bilimsel… hakikatleri (!) olmak istemişlerdir. İzm'lerin bu kavgası, aslında Türk insanının potansiyel gücünü bölmüş, öyle ki Türk devleti 70 cente muhtaç hale getirilmiştir. Daha da mühimi binlerce Türk genci ellerine silah tutuşturularak birbirlerini yok etmişlerdir. Böylece, topraktan yaratılan gencecik bedenler, tekrar toprağa gönderilerek, nesiller adeta imha edilmiştir. Sözde ve kapıkulu aydınının bol olduğu ve kurşunların adres sormadığı bir dönemde düşünce yasaktı, ya da Meriç'in ifadesiyle **"kuduz bir köpek gibi kovalanırdı."**

İşi düşünmek ve düşündüklerini cemiyetine sunmak olan bir aydını cinnete sürükleyebilecek bir Türkiye realitesinde Cemil Meriç, her fikre saygı duyuyor, fakat hiç bir fikre angaje olmuyordu. Aktarma hiçbir ideolojinin savunuculuğunu ve militanlığını yapmayan Meriç, böyle bir ortamda Türk toplumundan ve tarihinden başka bir şey düşünmüyordu. Onun derdi Türk tarihini ve toplumunu müdafaa etmekti.

Cemil Meriç kimdir? Kendi ifadesiyle, kendini topluma adayan bir münzevi fikir işçisi. Dün ile bugün ve yarın arasına kelimeden, sevgiden köprü kurmaya çalışan bir fikir adamı. Yirminci asır Türk düşünce ve edebiyat hayatının en önemli kılıçlarından birisi. **"Bir çağın, daha doğrusu bir ülkenin vicdanı olmak, idrakimize vurulan zincirleri kırmak, yalanları yok etmek, Türk insanını Türk insanından ayıran duvarları yıkmak; muhteşem bir maziyi daha muhteşem bir istikbale bağlayacak bir köprü olmak isterdim"** iddiasından dolayı bir bakıma Türkiye'nin Balzac'ıdır.

Onüçlerin Romanı'nın önsözünde Balzac'tan; **"hayatımın büyük hadiseleri eserlerimdir"** sözünü alır ve bir Corneille, bir Hegel, bir Spinoza için de böyle değil mi sorusunu sorar? Yine: **"Ben kaleme ve mürekkebi zincirlenmiş bir kürek mahkumuyum"** diyen Balzac'ı ızdırap, mesai ve ümit dolu; ölünceye kadar anlaşılmayan, kimsenin elinden tutmadığı ve zaruretle pençeleşen hayat hikâyesinden dolayı seviyordu. Bir bakıma Cemil Meriç; Balzac'ta kendi hayatını görmektedir.

Cemil Meriç hakkında onlarca tez, kitap ve yüzlerce makale hazırlanmıştır. Tespit edebildiğimiz kadarıyla Honore de Balzac'la ilişkisine yakın zamana kadar temas edilmemiştir. Gerek Yazarlar Ansiklopedisi'ne yazdığım Cemil Meriç maddesinde ve gerekse Üsküdar Belediyesi bülteninde konuya ilk defa dikkat çekenlerdenim. Meriç'in hayatının tercüme ile ilgili döneminin en önemli meşgalesi Balzac tercümeleridir. Altın Gözlü Kız, Onüçlerin Romanı başta olmak üzere hayatının birkaç yılını dahi olarak nitelendirdiği Balzac'ın eserlerine gömmüştür. Bu nedenle Cemil Meriç düşüncesinin kavranılmasında onun tercüme devrinin anlaşılması önemli bir yer tutmaktadır. Bu dönemi etraflı bir biçimde Dücane Cündioğlu'nun Cemil Meriç hakkında hazırladığı üç kitapla aydınlattığını düşünüyorum.

Cemil Meriç'in Türk sosyolojisine de katkısı çok büyük olmuştur. Talebesi olan Doç. Dr. Kadir Turan'ın ifadesine göre Cemil Meriç: **"Çağımızda entelektüel olmanın bir gereği olarak sosyoloji ile ilgilenmiştir. Ülkemizde geliştirilecek yeni bir sosyoloji ekolünün (Türk ya da Türkiye sosyolojisi diyelim buna) tematize ve problematize edilebilmesinde, harita ve pusula olarak yararlanılabilecek önemli kavramlara açıklık getirmiştir. Toplumsal realitemiz üzerine önemli sorular sormuştur. Tarih ve toplum gerçeklerimizle ilgili çok önemli varsayımlar geliştirmiştir."** Bundan dolayı onunla hep karşı karşıya geleceğiz. Ya da kendi fikirlerimizi Cemil Meriç düşüncesinde teste tabi tutacağız.

Bu Ülke'de doğup da, bu ülke için yanıp tutuşmayan var mıdır? Okumuşundan en cahiline, yaylalardaki çobanından tekstil atölyesinde çalışan işçiye varana değin, konu bu ülke olduğu zaman herkesin kalbi bir başka atar. Ve hepimiz bir biçimde "Bu Ülke" yi yazmak isteriz. **"Aziz Cemil Meriç! 'Bu Ülke'yi ben yazmak isterdim. Yazamayacağımı biliyorum"** diyen Erol Güngör kadar realist olmasak bile… Yazamayacağımızı bilsek de, **"Bu Ülke"**yi yazma umudumuz bizi her zaman Cemil Meriç'le buluşturacaktır.

Yine Erol Güngör'e göre; "Cemil Meriç bize bir şey daha öğretiyor ki, hiçbir zaman aklımızdan çıkarmayalım: Batı'nın bize açtığı belayı, kendi düştüğümüz çirkefi ve yerli medeniyetimizin yüceliğini anlamak için bir Cemil Meriç olmak, hiç değilse onun usulünü kullanmak şarttır. Batı'yı iyi bilmeyen bir insanın Batı'nın yüzüne tükürmeye hakkı yoktur; kendi medeniyetimizle övünebilmek için de Osmanlı'yı her yönüyle tanımalıyız. Elbette ki herkes bu işi Cemil Meriç derecesinde yapacak bir zeka ve bilgiye sahip olamaz, ama hiç kimsenin de ezbere

konuşmaya hakkı yoktur." ve soruyor: "Cemil Meriç ile müstağrib münevverlerimiz arasındaki esas fark buradan ileri gelmiyor mu?"

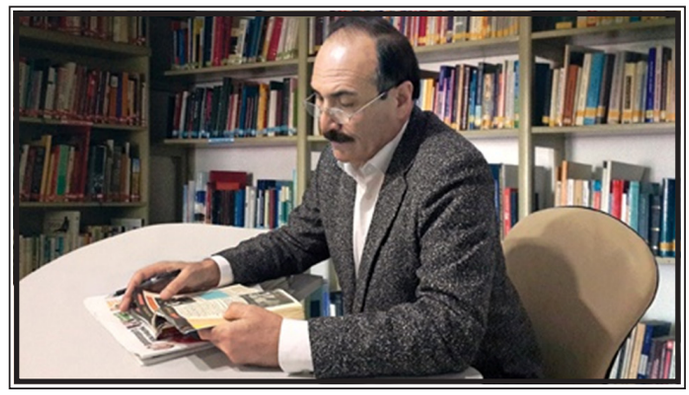
Cemil Meriç Türk düşünce hayatında sıra dışı bir düşünürümüzdür. Bundan dolayı onu, Türk düşünce hayatına hakim olduğu iddia edilen düşüncelerden hiç birisine yerleştiremeyiz. Türk düşünce hayatında ideolojik ve fikri anlamda, Ona biçilmeye çalışılan kaftanlardan hiçbirisine Cemil Meriç sığmamaktadır. Cemil Meriç'in sığabileceği "Pembe İncili Kaftan"ın ne zaman oluşturabileceğini ise zaman gösterecektir.

Hayatı boyunca hür düşünceyi savunmuştur, ancak yazılarında aşırı yönlendirme mevcuttur. Okura tek tercih sunar: Söyleneni kabul etmek. Onun yönlendirme ve telkinleri okuru rahatsız etmez. Tersine entelektüel dünyasındaki sorunları giderir. Bu haliyle hür düşüncenin büyük şovalyesi okurunu adeta kendisine esir eder. Hatırımızda tutmamız gereken husus onun entelektüel birikimidir. Yazdıkları geniş bir entelektüel tecessüsün ürünü olan Cemil Meriç genellikle deneme tarzında yazmıştır. Söylediklerine katılsak da, katılmasak da yazılarının öğreten, araştırmaya sevk eden, düşündüren ve adeta okuyucuyu kütüphaneye hapseden bir havası vardır. Yazılarında onlarca isim ve kitap adının adres olarak verilmesi; bir cümlenin birçok görüşü ve kitabı bir çırpıda özetlemesi, bizi ister istemez belli adreslere göndermektedir. Cemil Meriç söylediklerini kuramsal olarak özlü ve açık bir biçimde dile getirmiş; okurunu araştırmaya, okumaya, düşünmeye ve sorgulamaya sevk etmiştir.

Bu satırların yazarı olarak Cemil Meriç'ten en fazla istifade edenlerdenim. Cemil Meriç ateşinin ilk baskısı 2002'de hazırladığımız bu kitapla son bulacağını ummuştum. Ama ne mümkün! Nitekim Alev Alatlı: "Bu yazı, Cemil Meriç'in peşine takılan, ardından devir devir, ülke ülke sürüklenen bir okurunun hikâyesi. Zaman zaman öfke, zaman zaman hayranlık, zaman zaman kıskançlık, zaman zaman ret, zaman zaman minnetin egemen olduğu baş döndürücü bir serüven. Kah tek vücut olacak kadar yakınlaşan, kah kurtuluşu uzaklaşmakta bulan, bazen aylarca küsen, ezilen, ama dönüp dolaşıp kendisini yine onda sınayan bir okur. Meriç'in bir tek okura yaptığı, bir tek okurdaki aksi" sözleriyle bu hususu çok iyi vurgulamaktadır. Bir bakıma Alatlı, Cemil Meriç'le ve onun düşüncesiyle hemhal olan herkesin ortak kaderini dile getirmektedir.

Erol Güngör "Bu Ülke Bir Acayip Ülkedir" isimli yazısında; "Çağın dışına çıkıp Cemil Meriç'i okumak, onunla konuşmak, daha doğrusu onu dinlemek ne kadar güzel" der. 1970'li yıllarda söylenen bu ifadeyi bugün "çağın içine girip, ısrarla Cemil Meriç okumak, onunla konuşmak ve onu dinlemek ne kadar güzel" şeklinde günümüze de uyarlamak mümkündür.

Bizim işimiz Cemil Meriç'i okumaktır. Okumakla birlikte anlamak, onun dünyasına girmektir. Artık o: "Münzevi bir yıldız olmayıp; insanlığa hayat veren bir güneş"tir.

CELAL ÇUKURLU

Celal Çukurlu, Çukurluoğlu'nun bir ferdidir. Soy kökleri rivayeten Göktürklerin Batı yakasında yer alan Kıpçak Hanlığı'na (1098-1239) dayanır. Gürcistan üzerinden Karadeniz'e inmişlerdir. Karadeniz'deki ilk yerleşkeleri Rize dolaylarıdır. Celal Çukurlu geçmiş itibariyle Rizeli günümüz itibarıyla hem Ordulu, hem Giresunlu, hem Fatsalı, hem de Alucralıdır. Fatsa sevdalısı bir insandır. Baba tarafı, Giresun-Alucra-Arduç köyü-Küçükdere Mahallesi'nden; anne tarafı 18. yüzyılın başlarında Samsun Kavak'tan gelip Espiye'nin Sinanlı köyüne yerleşen Bekaroğulları'ndandır. Büyük dedesi Çukurluoğlu Şükrü Bey; Balkan gazisi; Sarıkamış şehididir. Celal Çukurlu her şeyden önce bir emek adamıdır. Sadece kendisi için emek ve zaman harcayan değil, karşısında yapılan haksızlıklara da Sokratesçi bir yaklaşımla başkaldıran, en çetin koşullarda dahi sesini yükselten, yapmacıklıklardan uzak bir insandır. Eserlerinde yalın tesirli bir halk dili (anlatım) kullanmıştır. Defter ve kalemle geç tanışmasına rağmen, hayatı boyu defter ve kalemi hiç eksik olmamış; meşakkatli dünyasında birçok makalenin yanı sıra bu zamana kadar 5 tane kitap yazma kabiliyetini göstermiştir.

İlk kitabı talebelik yıllarında kaleme aldığı "Okul" adında bir piyes, ikinci kitabı "Eğriye Eğri-Doğruya Doğru", üçüncü kitabı "Dünya'da ve Türkiye'de Demokratik Süreç", dördüncü kitabı "Dünüyle Bu Günüyle Fatsa", beşinci kitabı ise "Bir Anadolu Yazarının Kısa Notları"dır. Felsefede Sokrates'ten, edebiyatta Ömer Seyfettin'den, tarihte Yılmaz Öztuna'dan etkilenmiştir. 30-35 yılda gerçekleştirdiği hayalleri vardır. Sözgelimi "Dünüyle Bugünüyle Fatsa" adlı kitabını 1070'li yıllarda 15 yaşında ortaokul sıralarındayken yazmayı düşlemiş, ancak 2000'li yıllarda 50 yaşında 2007 yılında kaleme almış; 53 yaşındayken 2010 yılında yayınlanmıştır. Yazarın hayatında buna benzer uzun soluklu projeler vardır.

05 Aralık 2015 tarihinde İstanbul Fatsalılar Kültür ve Yardımlaşma Derneğinin, Celal Çukurlu'nun kitaplarından yararlanarak Ege Ajans'a hazırlattığı "Fatsa Tarihinden Sayfalar" adlı belgesel Dolunay Restaurant'ta yapılan yemekli bir toplantıda gösterime sunulmuş, Fatsa'nın geçmişinde iz bırakanlar ve günümüzde yaşayan değerleriyle birlikte yazara da Fatsa'nın sosyal ve kültürel hayatına yapmış olduğu katkıların anısına plaket takdim edilmiştir.Celal Çukurlu evli ve 3 çocuk babası olup Fatsa'da yaşamaktadır.

ŞİİRLERİNDEN ÖRNEKLER

İSTANBUL MAHKUMLARI

Geçenlerde seni,
Uzaktan seyretmedim;
Aziz İstanbul!..
İçindekilerin içindeyim.
İstanbul; küçük insanların büyük şehri.
İstanbul büyük insanların küçüldüğü şehir.
Sılada gurbette paramparça olanlar.
Ey acıyı her öğün ekmeklerine katık edenler!
Ey benim çileli yurttaşlarım!

İstanbul ne kadar methedilse azdır,
Eminim bir avuç mutlu azınlığı da vardır.
Ben; otobüslerde, dolmuşlarda, vapurda…
Ayaküstü uyuyan; İstanbullularla birlikteydim.
Gülen bir tek yüz görmedim.
Martılar bile çığlıksız…
Yorgun argın bedenler, asık yüzler.
Ayakta uyuyor İstanbul.

Uyan be İstanbullu uyan!
Toplayıp toplayıp götürüyorlar.
Sorguya çekiyorlar ikide bir...
Demokrasiyi korumak içinmiş bunlar!
Düşün be İstanbullu düşün.
Düşün de uyan, uyan da düşün.
Düşün de düşme İstanbullu!

HAK YOLUNA GİDEN YİĞİTLER ÖLMEZ
Yassıtaş'ın dalı kurumasın.
Arpalık Tepesi'ne gün değmesin.
Yan yatan Kırali Dağı'ndan haber aşmasın.
Düz Orman'ın gölgeli ağaçları kesilmesin.
Veletli Pınarı'ndan namertler su içmesin.

Aç görse doyuran çıplak görse giydiren.
Hasretlikleri kavuşturan,
Sevdalıları buluşturan
Yaraları saran, sancıları dindiren.
Mazluma umut, zalime kılıç gibi olan.
Hekimoğlu'na helallik gelmesin.
Hekimoğlu dedikleri haa!
Akar senin suların Yassıtaş,
Akan suların akmaz olsun.
Biter senin otların Bostancıoğlu Dağı,
Biten otların bitmez olsun.
Kaçar senin Elik Keçilerin Düz Dağı
Kaçar iken kaçmaz olsun.
Yüzer senin kuğuların Gaga Gölü
Yüzer iken yüzmez olsun.
İbrahim vuruldu bilmez misin…

Cüro Mahallesi sessiz.
Hacıoğlu Pınarı ıssız.
Lazoğlu Pınarı suskun.
Bu faniden neler geldi, neler geçti.
Çok kervanlar kondu, çokları da göçtü.
Gelimli gidimli dünya,
Sonu ölümlü dünya.
Varsın Yassıtaş'ın suları kurumasın.
Gündoğan Dağları yıkılmasın.
Kanatlarının uçları kırılmasın
Hak yoluna giden yiğitler ölmez
Ölesi olan tendir, can değil.

İNSANLIK...
Be vicdansız!
Sen kalpsizsen;
Ben de mi olayım?
Senin dilinde diken var;
Benim de mi olsun?

Ben bir yazarım arkadaş;
Yazarın dilinde diken olur mu hiç?
Siz yalnız kendi ruhunuzu okşayın,
Bırakın beni, boş verin.

Ben dertlerin gözyaşını sileyim.
Bende herkesi yaratan,
Bir Allah'a iman var.

Ben kimseyi hakir göremem.
Sonra hangi yüzle varırım;
Hakk'ın katına arkadaş.

İnsanlık;
Kimine parada görülür.
Kimine malda.
Kimine de ilimde, irfanda.
Bense görürüm her olanda.

FANİZAN
Fanizan mavi denizin kızıdır.
Karadeniz'in beyaz bir martısı,
Ak bir dalgası…
Çırpınır durur asırlardır,
Yorulmak nedir bilmeden.

Karadeniz'in derinliklerinden,
Beyaz bir martı havalanır.
Fatsa semalarına
Gagası bayrak kırmızısı
Kanat çırpar bulutlar üstünde.

Ve…
Gözlerinden iki damla yaş akıtır,
Fatsa'nın kanayan yaralarına.

Akıtsa da gözlerinden onca yaşı
Fatsa'nın yaraları derindir, dinmez.

CEMİL YAPAR

Prof. Dr. Cemil Yapar, 1947 yılında Ordu ilinin Korgan ilçesinin Çamlı (Geci) köyünde doğdu. İlköğretimini köyünde tamamladıktan sonra 1961 yılında Samsun-Ladik-Akpınar İlköğretmen Okuluna parasız yatılı öğrenci olarak girdi. Bu okuldaki başarısından dolayı, 1966 yılında İstanbul Çapa Yüksek Öğretmen Okulu Hazırlık Lisesine seçildi. 1967 yılında İstanbul Üniversitesi Fen Fakültesi Matematik Bölümüne girdi. 1971 yılında bu fakülteden ve İstanbul Çapa Yüksek Öğretmen Okulu'ndan mezun oldu. Tarabzon Erkek İlköğretmen Okulunda üç yıl matematik öğretmenliği yaptıktan sonra, 1974 yılında Karadeniz Teknik Üniversitesi Temel Bilimler Fakültesine asistan olarak atandı. 1981 yılında yardımcı doçent, 1988 yılında doçent, 1995 yılında profesör unvanlarını aldı. 1993 yılında K. T. Ü. Fen-Edebiyat Fakültesi bünyesinde İstatistik ve Bilgisayar Bilimleri Bölümünü kurdu ve bu bölümün bölüm başkanlığına atandı. Bu görevini 6 yıl sürdürdü. 1999 yılında Ondokuz Mayıs Üniversitesi Ordu Fen-Edebiyat Fakültesi Dekanlığına atandı. Daha sonra Ordu Üniversitesinin kuruluşuyla bu üniversiteye bağlanan Fen-Edebiyat Fakültesi dekanlığı ve Ordu Üniversitesi rektör yardımcılığı görevlerinde bulundu. Matematik-İstatistik ve Olasılık Teorisi (özellikle lineer modeller konusunda) alanlarında uzmandır. Yurt içi ve yurt dışında birçok bilimsel toplantılara bildirili olarak katıldı ve birçok oturum başkanlığını yürüttü. International Linear Algebra Society (ILAS) Derneğinin üyesidir. Ordu'da yayınlanan yerel gazete ve dergilerde eğitim, kültür ve diğer konularda aydınlatıcı yazıları ve şiirleriyle ve yerel televizyonların birçoğundaki sohbetleriyle halkı aydınlatıcı faaliyetlerini sürdürdü. Birçok doçentlik sınavında jüri üyesi olarak bulundu. Çalışma alanında bilimsel makaleleri yayınlandı. Çalıştığı üniversitelerde yüksek lisans ve doktora tez danışmanlıklarını üstlendi. Karadeniz Teknik Üniversitesinde 27 yıl akademisyen olarak görev yaptı. Çalıştığı fakültenin tüm organlarında üyelik görevlerini sürdürdü. Daha sonra Ordu Fen-Edebiyat Fakültesine dekan olarak tayin edildi. Bu Fakültenin ve Ordu Üniversitesinin kurulmasında ve bugüne kadar olan gelişme ve yapılanmasında bilfiil görev aldı.

Ordu ve ilçelerinde yürütülen turizm çalışmalarında ve şenliklerinde, gerek düzenleme grubunun içinde ve gerekse bu konudaki fikirlerin ortaya atılmasında önemli görevler aldı. Ordu'daki tiyatro TRT, yerel televizyon ve radyolarda çeşitli kültür konularında konuşmalar yaparak bilgi ve tecrübelerimi insanlara aktarmaya çalıştı. Ordu Üniversitesi ile Ordu'da yer alan fakülte ve yüksekokulların kurulması ve yaşatılması ile ilgili çalışmalarını 1987 yılından itibaren sürdürdü. Ordu'da Eğitim, Kültür ve Sağlık Vakfı'nın kurulmasına öncülük edenler arasında yer aldı ve bu vakfın mütevelli ve diğer tüm sanat faaliyetlerini destekledi. Bu nedenle Ordu Sanat ve Kültür Evi (ORSEV) ve Ordu Kültür ve Turizm Müdürlüğünde danışman olarak görev yaptı. Orta Karadeniz Kültürü Sempozyumu, El Sanatları Sempozyumu ve birçok aydınlatıcı konferans, panel, vs. etkinliklerin düzenleme ve yürütülmesinde önemli görevlerde bulundu. Ayrıca Ordu'da yaşayan yetenekli ve zeki çocukların eğitildiği Ordu Bilim Sanat Merkezi'nin (BİLSEM) kurulması çalışmalarını teşvik etti. Fatsa ve çevre ilçeleri kalkınma kurultaylarının yapılmasına ve yürütülmesine, Fatsa ve çevre ilçeleri cip şenliklerinin düzenlenmesi ve yürütülmesine öncülük etti. Doğa, kültür ve çevre varlıklarının korunması ve yaşatılması için yaptığı çalışmalar, Ordu halkı tarafından benimsenmiş ve büyük takdir toplamıştır.

Bir matematikçi olmasının yanı sıra; aynı zamanda edebiyat, tarih ve sanata büyük ilgi duymaktadır. Bu bağlamda basıma hazır bir şiir kitabı vardır. Bu şiirlerin bir kısmı Türk Halk Müziği ve Türk Sanat Müziğinde güfte olarak yer almaktadır.

Prof. Dr. Cemil Yapar evli ve ikisi kız biri erkek olmak üzere üç çocuk babası ve beş torun dedesidir.

ŞİİRLERİNDEN ÖRNEKLER

BEN KÖYLÜYÜM

"Aslını İnkâr Eden Haramzadedir."

Ben Köylüyüm!..
Hani bu milletin efendisi.
Kenara itilen kül kedisi.
Aldatılanın horlananın,
Ta kendisi…

Ben köylüyüm !..
Tarlamda ürünüm var,
Para etmiyor.
Kabzımal alınca,
Şehirliye yetmiyor...

Ben köylüyüm!..
Karar vermiş para fonu,
Destek alamıyorum.
Nerede cep telefonu?
Sizi bulamıyorum…

Ben köylüyüm!..
Yolum var yarısı bozuk,
Gübreye zam geldi,
Bana yazık…
AB mi?
Yeni bir kazık...

Ben köylüyüm!..
Seçimden seçime akla gelen,
Toprağı eleyen, taşı delen…
Ben köylüyüm!..

Ektiğim tarla tapusuz,
Oturduğum ev kapısız…

Ben köylüyüm!..
Derdim çok.
Hastalandım,
Sağlık güvencem yok…

Ben köylüyüm!..
Suyum çamurlu,
Çıkınımda yok azık,
Pantolonum yamalı…
Sesim kısık…

Ben köylüyüm!..
Ürün götürüyorum pazara,
Para etmiyor.
Vekilime söylüyorum,
Ankara'ya gitmiyor...

Ben köylüyüm!..
Davarıma çoban.
Ellerim nasırlı,
Yıprandı taban.
Bir yüreğim var ki,
Memleket kokan…

Ben köylüyüm!..
Çocuklarım var,
Ardımdan gelecek.
Hepsi de vatansever,
Cephelerde ölecek...

Ben köylüyüm!..
Para etmiyor,
Yumurtam, sütüm.
Unuttular beni,
Kimsesizim, öksüzüm…

Ben köylüyüm!..
Ekemiyorum pancarı,
Yok oldu ağzımın tadı.
Yapamıyor düğününü,
Durmuş ile Satı…

Ben köylüyüm!..
Nasıl söyleyeyim,
Nasıl diyeyim.
Ben kazandım,
Siz yeyin...

Ben köylüyüm!..
Hastayım, yorgunum,
Böyle geçiyor ömrüm.
Coşamıyorum, durgunum…
Ben köylüyüm!..
Bu memlekete vurgunum…

Ben köylüyüm!..
Üstümde yok, başımda yok,
Dert dert üstüne söyleyeceğim çok.
Vardım ki; ağaların divanına,
Karınları tıka basa tok...

Ben köylüyüm!..
Ne param var ne pulum,
Ben köylüyüm!..
İktidarlara kulum...
Ben köylüyüm!..
Kısa ömürlüyüm.

BUĞULU YILLAR

Hayat merdiveninden çıkarken hiçbir basamağı atlamadım..

Ben doğduğumda, sarı kızın da sancısı varmış,
Doğduğum odanın altındaki ahırda...
Anamın sütü olmamış da,
Onun sütünü içirmişler bana...

Hasretle açılmış sevenlerin kolları,
Hastalandığımda kocakarı ilaçları yapmışlar...
Yalın ayak yürümüşüm taşlı yolları,
Mayama köyümün çamurunu katmışlar...

İlk mektebe gitmek ilk sevdamdı,
Yağmurda, karda ve çamurda...
Kara saban toprağa dalardı,
İlkbaharın ilk aylarında...

At üstünde hissettim rüzgârın nefesini,
Ne otomobil, ne de otobüs vardı...
Yıllar sonra teybime koydum anamın ninnisini,
Binek araçlarımız kağnılardı...

Kışı baharda, baharı kışta yaşadık,
Gecelerin zifiri karanlığında...
Bilgi bağına bilgi için koşardık,
İdare lambamızın aydınlığında...

Çantamda taşıdım katıksız ekmeği,
Uzun olurdu kışı bizim diyarın...
Tahta kaşıkla yedim sahanda yemeği,
Yaza özlemi vardı baharın...

Dal köprülerden geçtim azgın ırmakları,
Bir çift kundura zenginlik demekti...
Mavi boncuklarla süsledim kara çarıkları,
Tek bir giysim vardı, ketenden gömlekti...

ÇÖLDEKİ KAYA
İlkeleriyle yaşayan insanlara...

Kızgın çölde yaşlı bir kaya,
Hasreti vardı yağmura ve suya.
Bilmiyordu yaşını saymadı seneleri,
Komşuları savrulmuş kum taneleri…

Her gün kahrediyordu yalnızlığa,
Bitmeyen çilesine, fırtınayla dostluğa.
Yontuluyordu yüzü, küçülüyordu bedeni,
Ne geleni vardı ne de gideni…

Ağıtlar yaktı, dert yandı rüzgârlara,
Gündüzleri güneşe, geceleri yıldızlara.
Geçen yılların getirdiği yorgunluğu,
Kaçmıyordu gözden yüzünün solgunluğu…

Özlemi yoktu sarayın duvarlarına,
Yol gösterdi yolcuya, çölün davarlarına.
Her fırtına yaşlandırdı yüzünü,
Cevheri içinde, korudu özünü…

Umudu tükendi yok oldu serabı,
Ne suyu bulabildi ne de şarabı.
Sonsuzluğa uğurladı nice kervanları,
Bir ışık deldi karanlık zindanları…

ŞAPKAM SEKİZ KÖŞELİ

Zaman zaman horladığınız,
Adam yerine koymadığınız,
Halkım ben!..
Eğitimsizlik tek kusurum,
Bu ülkede biricik unsurum.

Şapkam sekiz köşeli,
Yüreğim sevgi döşeli...

Türkülerim yudum yudum,
Hayat mektebinde okudum.
Böyle yaratıldım böyle doğdum,
Anadolu benim yurdum.

Şapkam sekiz köşeli,
Yüreğim sevgi döşeli...

Milletin efendisiyim,
Halkımın gür sesiyim.
Bozmayın düzenimi,
Toplumun mühendisiyim.

Şapkam sekiz köşeli,
Yüreğim sevgi döşeli...

Alim değilim arifim,
Zalim değilim, zarifim.
"Ben yiyeyim sen yeme,
Ben diyeyim sen deme",
Budur sizi tarifim.

Şapkam sekiz köşeli,
Yüreğim sevgi döşeli...

Tarladayım bağdayım,
Ovadayım, dağdayım.
Hem şehirde hem köyde,
Nakıştayım şaldayım.

Şapkam sekiz köşeli,
Yüreğim sevgi döşeli...

Kimseyi ayırmam, hor bakmam,
Yaş kütüğe çivi çakmam.
Bir düşünür, pir düşünürüm,
Sağ duyumdan hiç sapmam.

Şapkam sekiz köşeli,
Yüreğim sevgi döşeli...

Çizmemde takılı kamçım,
Yıllardır süren sancım.
Sınırlarını ben çizdim,
Ülkemi bölenlere hıncım!..

Şapkam sekiz köşeli,
Yüreğim sevgi döşeli...

Bağlamam çalar türkü,
Telleri söyler Türk'ü.
İnkılaplarına saygım var,
Seviyorum Atatürk'ü.

Şapkam sekiz köşeli,
Yüreğim sevgi döşeli

Bu öyle bir son ki;
Çaresizliğin devamı.

Çaresizliğin sürdüğü,
Her varlığın öldüğü,

YILDIZLAR

Gece karanlık,
Yıldızlar çarpıştı…
Uzayın derinliklerinde,
Işıklarını saçtı…

Bazıları kaydılar,
Yok oldular,
Bazıları parladılar,
Yerlerinde durdular…

Bazıları gök kubbeyi çizdiler,
Bazıları diğerlerini ezdiler…

Bazıları güneşe eşlik ettiler,
Bazıları sönerek gittiler…

Birçok insan gördüm,
Yıldızlara benzeyen,
Birçok yıldız var,
Yörüngesinde dönen,
Evrenin derinliğinde
Ömrünü bitiren…

İnsanlar tanırım yıldızlar gibi,
İnsanlar tanırım,
Özlerinde saklı cevheri…

Yıldızlar var,
Parlamadan sönen,
Yıldızlar var,
Doğmadan ölen…
Yıldızlar var,
Bir yıldızın uydusu.
Yıldızlar var,
Bir ışık ordusu…

Yıldızlar var,
Uğruna canlar adanan.
Yıldızlar var,
Parladığını sanan…

Yıldızlar var,
Uzayın başka dünyası.
Yıldızlar var,
Yıldızların aynası…

Yıldızlar var,
Işığa doyan.
Yıldızlar var,
Evrende kayan…

CEMİLE DÜZGÜN

Ordu-Ulubey-Ohtamış köyünde dünyaya geldi. İlkokulu köyünde okudu. İlkokul son sınıfta, girdiği öğretmen okulu sınavlarını kazanarak 6 yıl Trabzon-Beşikdüzü'nde yatılı olarak okudu. Giresun Eğitim Enstitüsü Sınıf Öğretmenliği diplomasını 18.08.1978'de alarak 16 Kasım 1978'de Ankara Sarar İlkokulunda depo tayiniyle o çok sevdiği öğretmenlik görevine başladı. 1979 yılında Ankara-Polatlı-Müslüm köyünde, 1980-89 arası Ordu-Gölköy'de çalıştı. 1990-2014 Ordu Merkezde halen görevine devam etmektedir. Evli olup iki oğlu ve bir torunu vardır. 2000 yıllarında şiire ilgisi arttı. Birçok denemesi oldu. Şiir çalışmalarını 2003 yılında Küçük Yelkenlim, 2007 yılında da Islak Mısralar adlı şiir kitaplarında topladı. Vatan sevgisi, çocuk, aşk ve hasret konulu üç şiir dosyası basıma hazırdır.

ŞİİRLERİNDEN SEÇMELER

ACIM VAR
Kara yılanlar sardı gecemi düşlerimi
Bir sihirli sopaya nasıl ihtiyacım var
Karabasanlar indi, çaldı gülüşlerimi
Sormayın, yerden göğe kederim var, acım var…
Gözlerimde bulutlar, bakışlarım değişti
Gönül gökkuşağıma gölge düştü, ne işti?
Özgür kanatlarıma ökse ipi ilişti
Elimde kırıkları, firuzeden tacım var…
Hiç mecalim kalmadı, akla kara seçecek
Zamanıdır, Cemocan zehir zakkum içecek
Derdimi kime desem şöyle gülüp geçecek
Ne lokman, ne hekimim, ne de bir ilacım var…

ADINI ANDIR YA RABBİ
Farzlarına çıkan ışıktır iffet
Gönlüme nurundan kondur Ya Rabbi
Hidayet deryandır, tövbe nasip et
Kevser şerbetine sundur Ya Rabbi

Günahkâr kulunum, özrümde kalma
Gönüllerden iman nemini alma
Sen kayır, küfre küfrâna salma
Yoksa yandığımız andır Ya Rabbi

Zelil bulaşacak kirden kaçarım
Her şeye kâdirsin sensiz nâçarım
Edânı dilerim elim açarım
Af-ı mağfiretler indir Ya Rabbi

Dilimizi bozan sözden esirge
Zikre nazâr eden, gözden esirge
Sevgini yitirmiş özden esirge
Her zaman adını andır Ya Rabbi

Cahillik edersek, hatamız varsa
Dualar demeye lügâtım darsa,
Gözümü dünyanın hevesi sarsa
Yönümü tek sana döndür Ya Rabbi

ARADIM
O güzel gözleriyle mahcup, mahzun yüzünü
Olanların içinde sevdiğimi aradım.
Geleceğim demişti, unuttu mu sözünü?
Gelenlerin içinde sevdiğimi aradım…
Dağlar geldi, yol geldi, deve geldi, çul geldi
Coştu, taştı dereler, ağaç geldi, dal geldi,
Gelenler gider oldu, beklemekten kal geldi
Kalanların içinde sevdiğimi aradım…
Arama Cemocan'ım, sevse gelirdi elbet
Özü yalın kat olan bilebilir mi kıymet?
Aşkın sahralarında bir yudum suya hasret
Solanların içinde sevdiğimi aradım…

GÖNLÜM ŞAD OLDU
Delişmen poyrazda, yangın misali,
Daldın da gönlüme, gönlüm şad oldu.
Baharı; dal, budak, şıvgın misali,
Saldın da gönlüme, gönlüm şad oldu.

Cemâlin dolunay, kaşların hilâl.
Bir bakışın var ki dağlarda maral.
Kahkülün, zülüfün gonca güle dal.
Oldun da gönlüme, gönlüm şad oldu…

Nasıl geçmiş sorma sensiz şu zaman
Ben karlı dağ idim, başımda duman
Şu yanık bağrımın teliyle keman
Çaldın da gönlüme, gönlüm şad oldu

Kurak çöller köşe, bucak göverdi
Şu sefil sarayım murada erdi
Ruhumdan süzerek kederi, derdi
Aldın da gönlümü, gönlüm şad oldu

Akça ipeklerden fistân içinde
Şeyda güvercinim mestân içinde
Kehribar kokulu destân içinde
Kaldın da gönlümde, gönlüm şad oldu

GÜL SÜKUT ARIYOR
Cılga bir dereyim başlı başına
Yaban yaylalarda akan değilim
Su katmam kimsenin pişmiş aşına
Kazanı, sahanı yakan değilim…

Kara gün kargası inmiyor daldan
Gül sükut arıyor, muzdarip yelden
Her bülbülüm diyen anlar mı gülden?
Sahte açıp, yalan kokan değilim…

Kirli denizlerde temiz limandın
Kim bilir sen beni ne şekil andın
Çiçekten çiçeğe arı mı sandın?
Her gönüle giren, çıkan değilim…

Yanağımda dondu bir gülümseme
Kalbin taş deyip de hakkımı yeme
Korkak de, ürkek de, vefasız deme
Gönül kalasını yıkan değilim…

Cemocan'ım dedim, tuttum çıtamı
Görmem gerekmez mi yönüm, kıtamı?
Sonuçta insanım, sayma hatamı
Alemin sultanı, hakan değilim…

HESAPSIZ SEVGİ (ANADOLU'M)
Sevgi duvağımız, şan, şeref kınam,
Sevda pırıltımız, tüyümüzsün sen.
Şefkat emdiğimiz, kibele anam,
Kerpiç damlarda şen, huyumuzsun sen…

Yüreğim hesapsız seviyor seni,
Bağrında uslanmış yağıp eseni,
Ağustos çiçekli, ipek deseni,
Bayırı kekikli köyümüzsün sen…

Yedi iklim kokan nazlı başaktan,
Poşu, peştemaldan, ala kuşaktan,
Seğmenden, dadaştan, efe, uşaktan
Alın teri düşen sayımızsın sen…

Kapıyı açmış ki Alparslan eli,
Kabına sığmamış yiğitler seli,
Piri Reis esen hey bahar yeli!
Tulü yakamozlu koyumuzsun sen…

Ecdadıma haram yoktur meyilde,
Alnından öpeyim, hele eğil de,
Esarete değil, zulme değil de,
Islahata koşan tayımızsın sen…

Pir Sultan'dır pirin, Veysel ahbâbın
Mevlana eline değmiş rebâbın,
Hacı Bektaş'ımda vardır türâbın,
Ahmet Yesevi'den soyumuzsun sen…

Edebalı'm Şeyh'den yüce vasiyet,
"Gönlü bürümeli önce haysiyet!",
Taşın toprağına yağsın hürriyet!,
Hoşgörü gerili yayımızsın sen….

Gönül masamızda akça kağıtsın,
Hoyratsın, türküsün, gazel, ağıtsın,
Bağlamam dillensin, efkâr dağıtsın,
Sevinçten, kıvançtan payımızsın sen…

Söğüt efsanemsin, otağ ferinde ,
Erenler güreşir harman yerinde
Selçuklu, Osmanlı, Oğuz serinde
Altaylardan taşan boyumuzsun sen…

VUSLAT ZAMANI

Ne aylar, ne yıllar verdim sellere…
Kanımda coşkunun vasat zamanı.
Nazende tanemi verdim yellere,
Yüreğimde aşkın hasat zamanı…

Aşkın iğnesine iplik takmadan,
Bulutlar terk etti şimşek çakmadan,
Kıydılar güneşe fecre bakmadan,
Lal olmuş dilimin kesat zamanı…

Dokunmayın artık, yaram azıyor.
Gönlüme sığmıyor keder sızıyor.
İnatla yüzüme çizgi çiziyor,
Aynaların bile fesat zamanı…

Yaman haller için açmış yaprağım?
Ayazı hesapsız içmiş yaprağım.
Sararıp sararıp uçmuş yaprağım.
Rengimin toprakla vuslat zaman

ANNEME

Gürleyen çağlayanlar, duruldu kabaran su,
Buna can mı dayanır, o ana ben yavrusu.

Toprağın düne göre, düzlenmiş gibi annem
O toprağa sıcağın, gizlenmiş gibi annem...

Kaybettiğim bu yerde, seni bulmaya geldim
Senin dalında açtım, sende solmaya geldim.

Bir maraz ki yokluğun, şifa bilmiyor annem
Rüzgâr aldı kokunu, esip gelmiyor annem...

Gözlerinde denizler, kaybetti mavileri
Başak saçların hasat, bitmiyor yenileri.

Bayramlar çığrışıyor, öpülmeyen ellerde,
Hasretin binlere ok, yarası var dillerde...

Üzerinde nergisler, cemre izi görmüşler
Günün doğuşlarına, gül yüzünü sürmüşler.

Hatmiler umutsuza, uzamış gibi annem,
Mermerinde serçeler, susamış gibi annem…

Senden sonra köylerin soldu ah benzi, beti
Kapılara vuruldu, perişanlık kilidi

Kara toprak bağrına, sardığına sevinsin,
Ne ocaklara buzlar döktüğüne öğünsün...

Bir ince, arsız sızı dolandı her yanıma,
Bağrımda düğümlendi, dokunuyor kanıma.

Emeğe şefkat katıp, can veren kimdi annem
O sevgi mayasına kan veren kimdi annem?

CENGİZ DİLAVER

01.03.1942 tarihinde Ordu'da doğdu. İlk, orta ve lise öğrenimini doğduğu ilde yaptı. 1964 yılında, İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesine girdi. Bu arada; İstanbul Radyosunun açtığı, bağlama sanatçısı sınavını kazandı. Yine aynı tarihlerde; Nida ve Neriman Tüfekçi'nin yönettiği korolara devam etti. 1966 yılında; İstanbul Büyükşehir Belediye Konservatuarına, koro şefi Adnan Ataman tarafından çağrıldı. İstanbul'da bulunduğu sürelerde, tanınmış sanatçılara ve plak çalışmalarına sazıyla eşlik etti. Bazı ailevi nedenlerle, okulu ve radyoyu bıraktı.

1971 yılında; Ordu Sağlık Kolejine idare şefi olarak girdi. Bu görevine devam ederken; adı geçen okulda kurduğu okul korosunu yönetti. Bu koro; her yıl yapılan Türk Halk Müziği Koro Yarışmalarında il birincisi oldu. Ayrıca, Ordu ilindeki birçok ortaöğretim okulları, halkevi ve halk eğitim merkezi korolarını kurdu ve yönetti. Bu arada, Ordu Belediyesi Karadeniz Tiyatrosunun sergilediği; Nalınlar ve Pusuda adlı iki tiyatro eserinin müziğini, canlı olarak, sesi ve sazıyla seslendirdi.

1991 yılında, Milli Eğitim Bakanlığınca, Türk Halk Müziği Jüri Üyeliği Kursuna çağırıldı. Kurs sonunda açılan sınavları kazandı. Aynı bakanlığın düzenlediği Türk Halk Müziği yarışmalarında, il içinde ve il dışında, jüri üyesi olarak, ilimizi temsil etti. Bakanlıkça, 2009 yılında yapılan sınavı kazanarak; kategori yükseltti. Memuriyetini 1994 yılında noktaladı. Evli, bir çocuk ve iki torun sahibidir. Halen, Ordu Valiliği İl Kültür Müdürlüğünün Sanat Kurulu Üyesi ve aynı kurumun, Türk Halk Müziği Korosunu yönetmektedir. Bazı derlemeleri, TRT repertuvarında bulunmaktadır. Ayrıca, şiir, şarkı ve türkü-beste çalışmaları yapmaktadır. Ayrıca "Karlı Dağlar Anladı" isimli bir de şiir kitabı vardır.

ŞİİRLERİNDEN ÖRNEKLER

YILDIZLARDAKİ CENNET

Gece semaya bakıyorum,
Her yer;
Safir, zümrüt, altın,
Gümüş yıldızlarla işlenmiş.
Değerli bir kaftan giymişim sanki?
Kim olduğumu düşünüyorum.
Yoksa?
Yüce bir hakan mıyım?
Yenilmez güçlerle mi donatıldım?
Düşünüyorum, düşünüyorum.
Belki bu kaftan ayrıcalıklı,
Sadece bana ait,
Bilemiyorum.
İstiyorum ki;
Herkesin benimki gibi bir kaftanı olsa,
İliklerine kadar mutlulukla dolsa,
Birlikte sevinsek,
Yıldızların arasında koşsak,
Uçsak, uçsak, uçsak,
Cennete konsak

İNSANLIĞIN KAYBETTİN

Makamına güvenip,
Büyüklenip hükmettin,
Her şey senin zannedip,
İnsanlığın kaybettin.

Yok yanımda kıymetin,
Göstermelik heybetin,
Benliğinde zulmetin,
İnsanlığın kaybettin

Dünya sana mı kalır?
Ecel sormadan bulur,
Sanma fikirler ölür,
İnsanlığın kaybettin.

Düşünmeden sonunu,
Döktün insan kanını,
Soydun aldın donun,
İnsanlığın kaybettin.

Kaybedince makamı,
Millet tutar yakanı,
Tanımadın atanı,
İnsanlığın kaybettin.

KİMSEN YOK MU GARİP DAĞLAR
Kimsen yok mu, garip dağlar?
Çıplak kaldın, üşüyorsun,
Yelle döver, kalbin ağlar,
Nasıl böyle yaşıyorsun?

Duman çöktü karalandın,
Fırtınayla paralandın,
Yüreğinden yaralandın,
Nasıl böyle yaşıyorsun?

Yıllar geçer, aşınırsın,
Parçalanıp taşınırsın,
Derin derin düşünürsün,
Nasıl böyle yaşıyorsun?

Bulut gelip yağmıyor mu?
Karlar gibi, sarmıyor mu?
Dostun seni sormuyor mu?
Nasıl böyle yaşıyorsun?

TÜRK KÜRT AYRILIĞI DA NERDEN ÇIKTI
İki kardeş idik, farkımız yokken,
Türk, Kürt ayrılığı da nerden çıktı?
Aramızda bir pürüz bile yokken,
Türk, Kürt ayrılığı da nerden çıktı?

Beraber ağladık, beraber güldük,
Doğumda, ölümde hep birlik olduk,
Sevindik, oynadık, üzüldük, yandık,
Türk, Kürt ayrılığı da nerden çıktı?

Kız aldık, kız verdik, akraba olduk,
Sayısız ocağı, burada kurduk,
Asırlarca bu toprağı, yurt tuttuk,
Türk, Kürt ayrılığı nerden çıktı?

Aynı sulardan içtik, soluk aldık,
Aynı kaplardan yedik, hoşnut olduk,
Bu hallere; fitne, fesata düştük,
Türk, Kürt ayrılığı nerden çıktı?

Yan yana savaştık; şehitler verdik,
Savunduk, bu yurtta millet olduk,
Sırt sırta dayandık, düşmanı yendik,
Türk, Kürt ayrılığı nerden çıktı?

Sen Kürt'sen, ben Türk'sem ne önemi var?
Bu kutsal yurt, bizlere değil ki dar,
Kardeşçe kucaklaşmak, çok mu zor?
Türk, Kürt ayrılığı da nerden çıktı?

Yekpare olalım, huzur bulalım,
Kötü niyetlere, karşı duralım,
Yurdumuzu, candan aziz bilelim,
Türk, Kürt ayrılığı da nerden çıktı.

Soyumuz bir, sopumuz bir değil mi?
Neşemiz bir, acımız bir değil mi?
Camimiz bir, tekkemiz bir değil mi?
Türk, Kürt ayrılığı da nerden çıktı?

UÇTUN BE HEY KÜHEYLAN
Uçtun be hey küheylan, sana yollar açıldı
Nallarında kıvılcım, dört bir yana saçılsın
Yelelerin uçarken, nice dağlar geçildi
Nallarında kıvılcım, dört bir yana saçılsın

Şaha kalktın bir kere, rüzgâr nasıl yarışır
Ağzındaki köpükler, terlerinle karışır
Sırtındaki yiğidin, ciritlerle oynaşır
Nallarında kıvılcım dört bir yana saçılsın

Kıtaları fethettik, işimiz yok korkuyla
Nâraları savurduk, yılar yılı türküyle
Hep sırtında taşıdın, gümüş sırma terkiyle
Nallarında kıvılcım, dört bir yana saçılsın

Öldüm düştüm toprağa, bekliyorsun başımda
Asaletli dostumdun, sanki kan var yaşında
Felek aldı neyleyim, su gencecik yaşımda
Nallarında kıvılcım, dört bir yana saçılsın

KOÇ YİĞİDİM ASLANIM
Çıkmasaydı şu Kaçkar'ın dağına
Düşer miydi zalimlerin ağına
Uzatmışlar kör çeşmenin sağına
Kan içinde koçyiğidim aslanım

Ele değil can dostuna satılmış,
Buz kayada pusulara yatılmış
Sol böğrüne yedi kurşun sıkılmış
Kan içinde koç yiğidim aslanım

Böyle yiğit hangi elde görüldü
Arşın arşın kefenlere sarıldı
Kıyılıp da topraklara sarıldı
Kan içinde koç yiğidim aslanım

ŞANLI BAYRAĞIM
Dumanlanmış yine Boztepe
Hırçın Karadeniz'in karşısına dikilmiş
Kabadayıca.
Sisleri atıyor,
Sanki; bir şey söyleyecek, gösterecek gibi
Daha yana, çok daha yana açılıyor dumanlar
Bir gelincik çiçeği gibi
Nadir amma gururlu,
Şanlı bayrağımın,
Bütün ihtişamıyla dalgalandığını görüyorum.
Heyecandan ürperiyorum.
Boztepe'yi seviyorum;
Aziz şehitlerimizi,
Gazilerimizi,
Nice kanlar dökerek koruduğumuz vatanımızı.
Unutturmadığı için.
Boztepe'yi seviyorum;
Şanlı bayrağımı en yücesinde,
Kalbinde dalgalandırdığı için
Boztepe;
Haklısın gururlanmakta,
Dünyanın en kutsal çiçeği zirvende,
Sevinçten gözlerim yaşarıyor.
Değerli bayrağım;
En yücesinde dalgalanacaksın
Bütün zirvelerin.
Boztepe'deki gibi.
Daima.

BÜTÜN ÖMÜR BOŞA GİTTİ ALDIRMA
Meyhaneci sırlarımı bilirsin
Yarım kalan kadehimi doldurma
Dinlemekten büyük haz mı alırsın?
Bütün ömür boşa gitti aldırma.

İçip içip şişeler mi devirdin?
Sermest olup naralar mı savurdun?
Dostu görüp sırtını mı çevirdin?
Bütün ömür boşa gitti aldırma.

Bu garipte neşe sevinç ne gezer
Sabah olsa güneş doğsa dert azar
Kalan vade bir gün olsa ne yazar
Bütün ömür boşa gitti aldırma

Bu kulunla alay edip ağlattın
Yüreğimi korlarınla dağlattın
İnsafın yok kolarımı bağlattın
Bütün ömür boşa gitti aldırma

UNUTMA SAKIN
Unutma sakın:
Dünyaya hükmeden,
Dünyaya sığmayan insanın
Sığabileceği tek yer var
O da;
Dünyadaki,
Küçücük mezardı.

DİLE GELSEM ANLATAMAM
Beliklerin sırmalanmış tel gibi
Al dudağın yeni açmış gül gibi
Yanakların kovanlarda bal gibi
Dile gelsem anlatamam yar seni

Dal ucunda gonca mısın açarsın
Sevemedim sevilmeden kaçarsın
Ele bakıp niye benden geçersin
Dile gelsem anlatamam yar seni

Bu ne ıtır yasemin mi bilemem
Kopabilir dalı narin eğemem
Eğsem bile dokunmaya kıyamam
Dile gelsem anlatamam yar seni

Misk-i amber kokan limon çiçeğim
Güler sarmış hangi yoldan geleyim
Seviyorum senden nasıl geçeyim
Dile gelsem anlatamam yar seni

Mihrabımsın el açtığım bilseydin
Bu kulunu görüp şifa verseydin
Çare yoksa şu canıma kıysaydın
Dile gelsem anlatamam yar seni

ARIYORSAN BULACAKSIN MEVLA'YI
Her zerrende duyuyorsan sevgiyi
Şüphe yok ki hak edersin saygıyı
Akıl yaşta değil başta unutma
Arıyorsan bulacaksın Mevla'yı

Pirin bulsan elin alıp vermeye
Derip gelsen gani gani vermeye
Canlar feda sırlarına ermeye
Arıyorsan bulacaksın Mevla'yı

Uzak değil ta ruhunun özünde
Şifa ile bal damlıyor sözünde
Gürül gürül pınarların gözünde
Arıyorsan bulacaksın Mevla'yı

CEVAT YILDIRIM

1943 yılında Oğmaca köyünde doğdu. İlkokulun ilk üç yılını eğitmeli okulda tamamladı. 4. sınıfı Burhanettin köyünde, 5. sınıfı Yaraşlı köyünde bitirdi. 1949 yılında Beşikdüzü Köy Enstitüsünün sınavlarını kazanarak bu okula kayıt yaptırdı. Beşikdüzü, Kız Eğitim Enstitüsü olunca nakli, Kastamonu İlköğretmen Okuluna verildi. Oradan ise 1954-1955 öğretim yılında mezun oldu. Hem öğretmenlik yaptı hem de eğitim yüksekokulunu bitirdi. İlk tayini Yakakent ilçesi Küplüağzı İlkokuluna çıktı. Takiben Ordu Oğmaca Köyü İlkokulunda görev aldı. Anılan köyde, baba ocağında 19 yıl görev yaptı. Bu birikim Oğmaca köyüne ait üç kitap yazmasını sağladı. 1976 yılında Ordu Merkez İlköğretim Okulu Müdür Yardımcılığı görevine atandı. 1980'de Ordu Yetiştirme Yurdu Müdürlüğünde görevlendirildi. 1985'de ise emekli oldu.

Yayınlanan eserleri şunlardır:
1- Oğmaca Köyü Tarihi
2- Anılarla Bir Ailenin Öyküsü (2014)
3- Oğmaca Köyü Tarihi ve Sosyal Değerleri (2016)

ÇALIŞMALARINDAN ÖRNEKLER

1- Tarihi Sırları ile Çoban Deresi ve Köprüsü

Yaz mevsiminde yürüyüş sevenler için, keşfedilmemiş bir doğa harikasıdır Çoban Deresi. 1950 yılından önce, kış mevsimlerinde koyunların, yazın da sığırlar ve mandaların mekân tuttuğu yerin adıdır Çoban Deresi. O yıllarda her hanenin asgari 5-6 tane hayvanı bulunurdu. Onların peşinde çocuklar vardı. Okul olmadığı dönemlerde çocuklara çobanlık vazifesi verilirdi. Öğle vakti gelince de, anneleri çocuklara yemek (azık) getirirdi. Halk dilinde "çoban" kelimesi söylene söylene o derenin adı da Çoban Deresi olmuş.

1-1- Çoban Deresi Neresidir?

Çoban Deresi; Oğmaca, Yaraşlı, Şenköy ve Kızılhisar köyleri arasında kalan vadi şeklindeki yerin adıdır. Uzunluğu 6 kilometredir. Derenin suları Akcaova Irmağı'na dökülür. Dere boyunca tarihi "Kopça" değirmeni ile "Gül Alioğlu Değirmeni", "Alişan Değirmeni", "Hüsemoğlu Ali Akdeniz Değirmeni", "Metinoğulları Değirmeni" ve "Hacı Kadıoğlu Hakkı Değirmeni" yer alır.

Anılan değirmenler uzun yıllar Öceli, Nizamettin, Yaraşlı, Boztepe, Kızılhisar ve Oğmaca gibi köylerin mısırlarını ekmeklik un olarak öğütmek üzere hizmet vermiştir. Zaman geçer şartlar değişir. Çoban Deresi'nin suları azalır, değirmenler de ağır ağır ömürlerini tamamlayarak kapanmaya yüz tutarlar. Bizler de anılan değirmenlerin isimlerini, sahiplerini ve hizmetlerini, tarihin derinliklerinde bırakmamak adına yazılı kaynak haline getirerek, gelecek kuşaklara aktarmayı insani bir sorumluluk olarak değerlendirmekteyiz.

Çoban Deresi'nin akış sahasının genişliği 10 metre ile 30 metre arasında değişiklik gösterir. Dikey olarak da 300-400 metrelik tepeler arsında yayılır. Doğal ve eşsiz bir güzelliğe sahiptir.

Dedemin babası Hacı Halil, 1910'da vefat etmiştir. Hasta yatarken bir ay kar yağmış. O karda büyük ağaçların çoğu kar altında kalarak yıkılmışlar. Bugünkü Şenköy (Sapalıyaka), adıyla anılan bayır arazi tümden gürgen ağaçları ile kaplıymış. İşte burada kar yüzünden yıkılan ağaçlar uzun yıllar, Şenköy ve Oğmaca köyü arasında köprü vazifesi görürler.

Yaraşlı köyünden Kızılhisar köyüne kadar uzanan ormanlık saha, 1940 yılına kadar yakacak ve ev kerestesi olarak bilinçsizce kullanıldığı için yok olup gitmiştir. Sonrasında da köylüler, kalan ağaç köklerini sökerek kendilerine tarla yapmışlardır. Anılan arazi mısır tarlası olarak 10 yıl kullanılır. Zamanla o bayır arazilerde sel nedeniyle erozyon gelişir ve hiç toprak kalmaz. Ekilen mısırlar artık ürün vermez hale gelir. Köylü de bu arazileri kaderine terk eder. 2016 yılına gelindiğinde ise o araziler tekrar ormana dönüşür. Bugün ise, o arazide oluşan ormanın içinden yabani hayvanlardan ve domuzlardan dolayı geçilmez bir hal almıştır.

Sel olduğu zamanlarda Çoban Deresi yatağı ayrı bir güzelliğe sahip olur. Derenin üstü ağaç ve çalılıklarla örtülü bir tünel gibidir. O tünelde farklı yeşillikler içinde kaybolup gidersiniz. Çoban Deresi'ne Akcaova Irmağı'ndan saparak 2 kilometre kadar araba ile gitmek mümkündür. Çünkü anılan dere kenarındaki taşlı arazi satın alınarak taş ocağı olarak faaliyet göstermektedir. Taş ocağından itibaren yukarı doğru, doğa hiç bozulmadan durmaktadır. Dere yatağı içinden tek başınıza gidemezsiniz. Çünkü ormanın içi domuzlar ve yabani hayvanların istilasındadır.

Çoban Deresi, alternatif doğa yürüyüşleri için aranıp da bulunamayacak bir güzellikte tabiat harikasıdır. Belediye ve ilgililerin dikkatine sunulur.

1-2- Çoban Deresi Köprüsü

Çoban Deresi Köprüsü'nün yapılışındaki gelişmeler tarihi bir nitelik arz etmektedir. Çünkü gelecek nesiller, hangi sıkıntılar nedeniyle anılan köprünün yapıldığını öğrenmek isteyebilirler.

Oğmaca köyünün kuruluş tarihinden itibaren Ordu ile irtibat yolu, Yaraşlı köyünden geçen yoldur. Yolun başlangıç noktası, Çoban Deresi, Alişan'ın Devecik Tepesi yolu, Kantarın Kıran ve takiben Nizamettin Mahallesi'dir. Dedelerimizin bu yolu en az 400 yıl kadar kullandığı biliniyor. Bu yol güzergâhındaki en büyük engel Çoban Deresi olmuştur. Akıllara şöyle bir soru gelebilir. Derede ne kadar su var ki? Geliş ve gidişe engel olsun! Şu anda Çoban Deresi üzerinde 5-6 tane su değirmeni kalıntısı mevcut bulunmaktadır.

Anılan değirmenler, 12 ay boyunca devamlı mısırı öğüterek un yapmakta ve vatandaşın zahire ihtiyaçlarını gidermede büyük bir görev üstlenmekte idiler. Bilhassa Kapça Değirmeni, diğer değirmenlere içinde ana merkezlik görevini yerine getirirdi. Romalılardan kalma tarihi bir değirmendir. Un fabrikası gibi çalıştığı, zamanın büyüklerince sözü edilir.

Değirmenlerin en büyük enerji üretim malzemesi tabii ki sudur. Gerçekten o tarihlerde böyle bol bir su var mıydı? Herhalde vardı ki değirmenler muntazaman çalışıyorlardı. O günlerin şartlarında hiçkimsenin evine su bağlı değildi. İçme suları uzaklarda bulunan çeşmelerden temin edilirdi. Bütün kaynak suları derelere akardı. Çocukluğumuzun yaz aylarında Çoban Deresi'ne balık tutmaya giderdik. Kış aylarında Çoban Deresi'nin, insanların geçişine izin vermediği günler yaşanırdı. Köprüleri sellerin aldığı, Ordu'ya gidenlerin Yaraşlı köyünde mahsur kaldıklarını büyüklerimizden dinlerdik. Böyle sıkıntılı günlerde Yıldırımoğlu Hasan köprü yapımı için kolları sıvar. Ne pahasına olursa olsun Çoban Deresi'ne bir köprü yapılması gerektiği fikrini ortaya atar. Ustaları araştırır. Topal Hasan namıyla anılan Hasan Uzman'ı çağırır, "paramız yabancılara gitmesin, köprüyü sen yapıver" der. Bu konuda anlaşma sağlanır. Gece gündüz tempolu bir çalışma ile köprü bitirilir. Kış günlerinin o sıkıntılı anlarından kurtulmuş olunur. Köprünün üstünden geçen insanların, "Allah razı olsun Hasan Amca'dan" dediklerine şahit olunmuştur.

Şu anda anılan köprü, koyun çobanlarının kış günlerinde geçiş noktası olarak kullanılmaktadır. Tarihi vasfının devamı için, küçük bir onarımdan geçmesinde yarar görmekteyiz. Rusların Harşit Irmağı'ndan geçerken askeri amaçlı köprüler yaparlar. Şimdi o köprüler koruma altındadır. Bizler de eserlerimizi korumak için her türlü özeni göstermek zorundayız.

1-3- Oğmaca Köyünde 160 Yıllık Tarihi Bir Ev

Bu evi kim yapmıştır acaba? Yapılış öyküsü nasıldır? Hangi badirelerden geçerek bugüne kadar gelmiş? Okuyucularımız tabii ki öğrenmek isterler. Peki, evin 160 yıllık olduğunu nasıl belirledik. Yıldırımoğullarının Oğmaca köyüne gelen ilk dedeleri Hacı Hasan'dır. Başlangıçta "Hacı" unvanı yoktur. Oğmaca köyüne yerleştikten sonra hacca gider ve hac vazifesini tamamlayıp "Hacı" olur. Bu durumdan sonra "Hacı Hasan" diye anılmaya başlanır. Osmanlı salnamelerine göre, Yıldırımoğulları 1834 yılından sonra Oğmaca köyüne yerleşirler. Hacı Hasan 1867 yılında vefat eder. Evin, "şu tarihte yapıldı" diye kesin bir belgesi yoktur. 1834 yılındandan sonrası ile 1867 yılındaki vefat olayının ortalaması alındığında 1850-1855 tarihlerine denk geliniyor. Evin yapılışını bu nedenle 160 yıllık diyoruz.

Hacı Hasan'ın Oğmaca köyüne gelişi ve yerleşme serüveni aynen şöyledir: Hacı Hasan, Bulancak'ın Demircili köyünden babasıyla Ordu'nun yolunu tutar. Çünkü Hacı Hasan amcasının kızını evlenmek için kaçırmıştır ve bu nedenle de amcası ile araları açılmış ve köyü terk etmek zorunda kalmıştır.

Bir rivayete göre 1000, diğerine göre de 500 koyunla, Pazarsuyu Irmağı'nın yolunu tutar. Bini Ali oğullarına ayrı ayrı görevler verir. Oğullarından birine de "hışır" yani yola gidemeyen koyunları verir. O sülale bugün Yağızlı köyünde "Hışıroğulları" lakabıyla tanınmakta ve orada ikamet etmektedirler. Bini Ali'nin oğullarından birinin ismi de "Zeki" imiş. Ona da koyunların hesabını tutma görevini vermiş. O sülale çoğalınca da "Zekiroğulları" lakabını almışlar. Anılan sülale bugün Kızılhisar köyünde "Şabadun" Mahallesi'nde "Zekiroğulları" olarak hayatlarını sürdürmektedirler. Üçüncü oğluna da bugün "gruplama" eskiden ise "bölükleme" denen görevi vermiş. O sülale de bugün "Bölükoğulları" namıyla Şenköy'de yaşamaktadır. Dördüncü oğlu Hasan'a da, haberleşme görevini vermiş. O tarihlerde yollar, 1 ile 2 metre genişliğinde imiş. Koyunlar yola kervan olunca sürünün uzunluğu kilometreleri bulurmuş. Hasan da at üzerinde bir süvari gibi atın karnından dönerek tekrar üstüne çıkıyormuş. Yani usta bir biniciymiş. O nedenle kardeşleri Hasan'a "Yıldırım Hasan" lakabını vermişler. Soyadı kanunu çıkınca da o sülale "Yıldırımoğulları" adıyla anılmaya başlanmışlar.

Bini Ali, oğullarına koyunları bölüştürerek, ayrı ayrı köylere yerleşmelerini öğütlemiş. Hasan da kendi hissesine düşen koyunları alarak Kızılhisar köyünden geçerek Oğmaca köyüne ulaşmış. Hacı Kadı Çeşmesi'nin yanına gelmiş. Hacı Şakir ve kardeşlerinden izin alarak bugünkü İzzet Aksuların evinin yanına yerleşmiş. Hacı Kadıoğulları'ndan aldığı koyunlar ile kendi koyunlarını otlatmaya başlamış. Aradan bir zaman geçtikten sonra Hacı Kadıoğulları, Hasan'a "burayı terk et" diye haber göndermiş. Hasan da "kendisini biraz daha idare etmelerini; diğer kardeşlerim değişik köylere yerleştiğini, bir tek kendisinsin kaldığını, Bulancak'a da geri dönmeye imkânının kalmadığını, kendisini bir kardeşleri, bir evlatları saymaları gerektiğini" söyler. Ama diğer tarafın davranışları hiç değişmez. Çaresiz kalan Hasan, inzivaya çekilir. Çeşme yanında bulunan söğüt ağacının kovuğunda sabaha kadar Allah'a yalvarır. Gecenin bir yarısı rüya görür. "Tökel Mahallesi'ne git, orada Metinoğlu Mutu diye bir şahıs var, o sana yol gösterecek" diye bir ses duyar rüyasında. Anılan rüyayı bir gece sonra tekrar görür. Sabah olunca da doğruca denilen kişinin yanına, Tökel Mahallesi'nden Metinoğlu Mutu'nun yanına varır. Metinoğlu Mutu da ona bugünkü "Peteklik" denilen yeri gösterir. "Oraya yerleş" der. Hasan da göçünü alarak anılan yere yerleşir. Peteklik denilen yerde arıcılık yapar. Koyunlarını çoğaltır. Köyiçi denilen yerdeki arazileri satın alır. Mısır ve un ticareti yapar, işleri iyi gider, mal mülk sahibi olur. Artık "Hacı Hasan" namı ile anılmaya başlanır.

Hacı Hasan, köyüne bir ev yapmaya karar verir. O tarihlerde iki odalı ev hiç yoktu. Hepsi taş ve kalas ağaçlardan bir odalı evlerdi. İmkânsızlık nedeniyle hayvanları ile aynı odada yaşamak zorunda kalıyorlardı. İki katlı yapılan bu evde altta ahır, ikinci katta ise ev halkının kalacağı ayrı bir bölüm vardır. Bu bölümde iki oda, geniş mutfak ve salon vardır, hatta tuvaleti de içinde, zamanın en modern evi olmuştur. Hacı Hasan'ın yaptığı bu ev komşularının, köylülerinin hatta Ordu'da anılmaya, söz konusu edilmeye başlanır. Çevre köylerden bu evi görmeye gelenler olur. Evi ziyaret edenler de hayranlıklarını gizleyemezler. Hacı Hasan'ın namı, çevre köylerde ve Ordu'da anılmaya başlar. Şu anda o ev boş ve bakımsızdır. Çatısı çökmezse eğer, evin sağlamlığı yıllarca sürer.

Ey Hacı Hasan'ın torunları! Dede yadigârı evinizi çürütmeye hakkınız yoktur. Şu anda bu binayı yapanın kemikleri sızlamaktadır. Eğer anılan binayı koruyamazsak, hem dedelerimize hem de tarihimize en büyük saygısızlığı yapmış olacağız. Vereselere de sesleniyorum. Eğer siz torunlar olarak sahip çıkmıyorsanız, yapanlara da müsaade ediniz. Bizler gerekeni yapalım. Kendimiz yapamıyorsak bile, Kültür Müdürlüğü'ne başvuralım. Bu sese kulak tıkayanlar, öbür dünyada bunun hesabını veremezler.

COŞKUN ÖZBUCAK

01.01.1958 tarihinde Ordu'da doğdu. 19 Eylül İlkokulu, Hamdullah Suphi Tanrıöver Ortaokulu, Perşembe Lisesinde okudu ve İstanbul Atatürk Eğitim Enstitüsünden 1979 yılında mezun olduktan sonra 15 Mayıs 1980 tarihinde Gürgentepe (şimdi Gölköy'e bağlı) Direkli Ortaokulunda göreve başladı. Sırasıyla Mersin Mut İlköğretim Okulu, Ordu Gölköy Karahasan Ortaokulu, Kumru İmam Hatip Lisesi ve Ordu Endüstri Meslek Lisesinde çalıştı. 1989-1990 yıllarında başlayan kamu emekçile¬rinin sendikalaşma mücadelesinde yer alarak Ordu'da kurulan ilk kamu emekçisi sendikası olan Eğit Sen'in (şimdiki Eğitim Sen'in öncesi) Ordu'da kurucu başkanlığını yaptı. Emekli olana kadar da Eğitim Sen'de başkanlık ve yöneticilik yaptı. Sos¬yal, siyasal çalışmalarda yer aldı. Yaşam alanlarını savunmak, Hidroelektrik Santralleri (HES), nükleer ve doğalgaz çevrim santralleri, taş ocakları, maden aramaları gibi faaliyetlerle yaşam alanlarının tahrip edilmesine ve ticarileşmesine karşı mücadele eden Ordu Doğa ve Yaşam Alanları Koruma Platformu içinde yer alıyor. 25 yıl önce gazetelerde yazmaya başladı. Gazete Alternatif, Gerçek, Ordu Kent, Ordu Olay gazetelerinde yazdı. Gazete Okuyorum ve Ordu Hayat gazetelerinde yazmaktadır.

Coşkun Özbucak'ın Mitinge Karşı Miting ve Ordu'dan İnsan Manzaraları isimli yayınlanmış eserleri bulunmaktadır.

ÇALIŞMALARINDAN ÖRNEKLER

1- MİTİNGE KARŞI MİTİNG KİTABINDAN ALINTILAR

1-1- Yazmak

Yazmak, insanın uygarlaşmasını hızlandıran bir eylemdir. Yazının kullanılmaya başlaması aslında insanlığın dönüm noktası olmuştur. Yazı ile insanlığın doğaya egemen oluşu hızlanmıştır. Günümüzde ise, yazı belirleyici bir konumdadır.

1-2- Sorgulamak

Sorgulamak, bilgeliğin de bir göstergesidir. Çevresinde olup bitenleri gören; bunların nedenlerini araştıran kişi, bir birikimin sayesinde bunu başarır. Görmek ile bakmak arasındaki fark gibi… Herkes bakabilir ama göremez! Görmek için neyi aradığını bilmek zorunludur.

Koca koca insanlar vardır çevremizde, görürüz edilgenliklerini; onların adına üzülürüz. "Amiri" ya da "yetkin" biri söylemiştir. Onlardan daha iyisini mi bilecek ki, sorgulasın! Her söyleneni kabul eder!

Ayakları üzerinde durabilen kişiler sorgulamasını bilir. Çok bilmek de bazen işe yaramıyor. Bildiğini savunmak da önemlidir. Ufku geniş ve cesur olanların becerisidir sorgulamak…

1-3- Maske Takmak

İnsanlar, kimi zaman duygularını gizlemeye çalışırlar. Bunu yaparken iyi niyetli olup olmadığı ayrı bir konu ama sonuçta karşısındaki insana gerçeği göstermemiştir. Yani "maske" takmıştır.

"Maske"nin masum olanları vardır; maske, takana zarar verir. Maskenin art niyetlisi vardır; herkese zarar verir. Maske takmak, bir sanattır. Her babayiğidin işi değildir maskeyi kullanabilmek! Yüktür maske, Dostoyevski'nin "Maske takmak, insana bir yüktür. Hem taşıyana, hem anlamaya çalışana..." dediği gibi.

Palyaçonun kullandığı "maske" işi gereğidir. Eğlendirir, güldürür ama kendisi o maskenin altında belki de ağlıyordur. Kimseye belli etmez. Toplumsal yaşamdaki maske, palyaçonunki gibi masum değil. Yüzüne güler ama kafasında ne tilkiler dolaşır. Köprüyü geçene kadar dayı derler, geçtikten sonra… İşyerinde, sokakta, binamızda, mahallemizde çeşit çeşit maskeliler dolaşır.

1-4- "Doğru"nun Anahtarı Kimde?

İnsanlık tarihi incelendiğinde "düz bir çizgi" biçimindeki gelişme yerine karmaşık ve sarmal bir gelişmenin olduğu çok iyi görülecektir. Yani farklılıkların, karşıtlıkların iç içeliği hep olmuştur. Toplumsal yaşamı var eden de bu çelişkiler ve karşıtlıklardır zaten!

İnsanlığın gelişim seyri içinde özellikle de yazının kullanılması sürecinden sonra düşünce tarihini de inceleme olanağımız var. Düşüncelerin çatıştığı, bakış açılarındaki farklılıkların havalarda uçuştuğu dönemler yaşandı. Ve gelişmenin en çok olduğu dönemler de bu düşünce farklılıklarının tartışmalarının yoğun olduğu dönemlerdir. Yani gelişmenin anahtarıdır farklılıklar.

"Doğru'nun anahtarı kimde?" Bir bilen mi var ki... Aslında "ben merkezci" davranmak, başkalarının düşüncelerinin kendisininki gibi olmasını istemek, cahilliği gizlemek demektir. Doğru olan ise, herkesin düşüncesini özgürce söyleyebilmesidir. Herkesin düşüncesini dosta, düşmana rahatça ulaştırabilmesidir.

1-5- Dil

Dil, yılanı deliğinden çıkarabildiği gibi, insanı vezir de yapıyor, rezil de. Kendi başına "soyut" olan dil, kullanıldığında "somut"laşıyor! Toplumsal iletişim aracı olan dil, geleceğimiz için önemli görev üstlenmiştir. Ama en önemlisi de bu dilin kullanılış biçimidir. Günlük yaşamımızda kişiliğimizi de ortaya çıkaran dilimizdir. Söz ağızdan bir kez çıkar. Yani ok fırladığında onu geri döndürme olanağı yoktur. Pişman olsak da yaratılan "yıpratma" ne kadar onarılabilir ki…

1-6- Siz Hangisindensiniz?

Toplumda genellikle egemen olan "… adam olmaz" anlayışıdır. Şöyle çevremizdeki gelişmeleri, tartışmaları bir değerlendirdiğimizde kendimiz de dahil olmak üzere herkes hoşnutsuzluğunu dile getirmektedir.

Dile getirilen hoşnutsuzluk günlük yaşamımızın gerekleri yanında ülkenin ve dünyanın siyasal sorunlarına karşı tavırlar konusunda da kendisini göstermektedir. Kimi zaman öğretmene, öğrenciye, kimi zaman sendikacıya, partilere; kimi zaman da halka sitemlerde bulunmaktayız. Ancak kimse kendisine yönelik eleştiride bulunmaz. Halka lanet okur, kendisinin halk olduğunun farkında değildir.

Eleştirmek, iş yapanın hakkıdır. İş yapan kimin ne kadar eksik kaldığını bilir ve ona göre konuşur. Ama çevremize baktığımızda "halkı eleştirenler" çoğunlukla kahve köşelerinde gün geçiren, evine bir gazete bile almayıp evini aydınlatmayan kişilerdir. Halka küfür eder, halkın cahilliğinden söz eder ama bir gün olsun bir işçi, köylü ya da bir esnafa karşı "aydın olma" görevini yerine getirmez. Onların uyutulmalarına, kandırılmalarına seyirci kalır.

1-7- Ayrı ve Ortak Olanlar

Toplumsal yaşamda en çok duyulan sözcük "birlik"tir. Hangi zorluk ya da sıkıntıyla karşılaşırsak karşılaşalım hemen birlikten söz edilir. Başarılı olunmadığında da birlik beraberlik olsaydı bunlar başımıza gelmezdi, denir.

Ayrılıkları belirlemek oldukça kolay. Hatta bu konuda uzmanlaştık, "yetkinlik belgesi" bile var. Siyasi, sosyal ya da kültürel olarak fark etmiyor, hangi konuda olursa olsun ayrılık noktalarını buluruz ve onu hep önde tutmaya çalışırız!

İş, birliğe gelince iddialar "sözde" kalır. En küçük çelişkiyi abartarak egemen olan birlik nedenlerini ısrarla görmemek için her yolu deneriz. Sonuçta başarısızlığın nedeni olarak kendimiz dışında kim ya da ne varsa sıralarız. Bunu yaparken yine birlik sözcüğünü ağzımızdan düşürmeyiz.

1-8- Türk Düşmanlığı

Tüm ulusal kimlikler eşittir. Bir ulusu diğerlerinden üstün görmek yanlıştır. Önemli olan kendi ulusal kim-

liğini korumak ve hakların kullanımını sağlamaktır. Türk kimliğine yönelik saldırıya karşı savunma ne kadar meşru ise, diğer ulusal kimliklerin de kendilerine yönelik saldırılara karşı savunmaları o kadar meşrudur.

Kim kendini hangi kimlikten ve inançtan kabul ediyorsa haklıdır. Kimse kimseye kimlik ve inanç dayatamaz. Barış, sevgi, saygı herkesin kendini nasıl ifade ediyorsa öyle kabul etmesiyle sağlanır.

2- ORDU'DAN İNSAN MANZARALARI KİTABINDAN ALINTILAR

2-1- Gümüşhaneliler

Gümüşhaneliler parça parça buraya geldiler. Yaklaşık 1890 yıllarına gidiyor. Gümüşhaneliler taş ve inşaat işçiliği yapıyordu. Nakliye işleri de yapan vardı. Hayvan getirip satanlar da… Buraya iş yapmaya gelenler yazın geri dönüp tarımla uğraşıyorlardı. Gelip giderken yer ve ev almaya başlayanlar olur. Bu ev ve yer alanlar Ordu'da kalıcı olmaya başlarlar. Bu kalıcılık diğerlerinin de gelmesine neden olur. Bizimkiler Torul'un İlecik köyünden gelmiş. Yaya gelmişler. Tirebolu'na kadar. Oradan da vapurlarla Ordu'ya gelmişler. İlk gelenler Selimiye Mahallesi'nde dere kenarına yerleşmeye başlamışlar. Bugün Selimiye Mahallesi'nin dere kenarı Gümüşhaneliler Mahallesi olarak bilinir.

2-2- Alucralılar

İlk gelişler 1920'lerden sonra başladı. Hamallık yaptım. Selimiye Mahallesi'nde üç göç birlikte durduk. Şoförlüğü öğrendim, çeşitli işlerde çalıştım. Yabancılık çekmedik. Bize el tuttular. 15 yıl aynı evde kaldım. Hamallıktan sebzeciliğe, diğer esnaflıktan işadamlığına, bürokrasinin her alanında yer almaya başladık.

2-3- Çamlıhemşinliler

Çamlıhemşinliler Osmanlı döneminde Moskova'ya ve Kırım'a çalışmaya gidiyorlarmış. Ekonomik nedenlerle gurbete çıkmaya başlıyorlar. 1890-1900 yıllarında Rusya'ya gidiş başlamış. Rusya'da fırın ve pasta işlerinde çalışmışlar. Bu sanatı orada öğrenmişler. 1917 Sovyet Devrimi sonrası Rusya'ya gidememişler. Bu kez Anadolu'ya açılmışlar. İlk olarak Ordu, Ankara ve İzmir'e gitmişler. Ayrıca bu Rusya süreci kültürel değişime de neden olmuş. Bizde kadın erkek eşitliği uzun zamandır uygulanma halinde.

2-4- Pomaklar

"1050'lerde Orta Asya'dan Urallar'a gelmişiz. 1300'lerde Müslüman olduktan sonra Balkanlar'a gelinmiş. Burada birlik sağlanamadığı için üç kola ayrılmışlar. Kuman ve Peçenek torunlarıyız. Dilimiz karışık Slavca (Pomakça). Üç kola ayrılan grup, Tuna boylarına, Rodop Dağları eteklerine ve Karadağ'a yerleşiyorlar. Ordu'ya gelen Pomaklar, Rodop Dağları eteklerine yerleşenlerden. Bizler Drama'nın Siderovo köyündeniz. Toplu olarak buraya gelmişiz."

2-5- Haber Yapmak Da Zordu

"O zamanlar gazeteye haber almakta zordu. Haber yazdırma işi çok ilkeldi. Hatırlıyorum, Uğur Ağabey Ankara'ya telefon ediyor, sıra gelecek de telefonla görüşülsün. Ayrıca haberler söylenirken Uğur Ağabey çabuk çabuk yazar Ziya Ağabey'e veriyordu. Reşat Ağabey ve Nihat Ağabey vardı. Çok ilkel şekilde tane tane dizerlerdi. Kumpasların içine dizerlerdi. Gazetenin basıldığı makine de çok ilkeldi. Önce ilan tarafı basılıyordu, sonra haber bölümü. İki sayfalıktı gazete. Pazar günleri gelirdim. Ziya Ağabey (Yusuf Ziya Özbucak) kalıpları, kağıtları koyar ben kolu döndürüyordum. Kol üç kez döndüğünde bir basım olurdu. Bin gazete bastığımızda kolu 3 bin kez döndürmek zorunda kalıyordum. Uğur Ağabey aceleyle tasnifini yapar ve biz de gazeteleri alır dalardık şehre."

2-6- Taşbaşı Mahallesi

Taşbaşı Mahallesi'nin geçmişten günümüze hatta geleceğe yönelik tanımlamasını Osman Ağabey'den (herkes ağabey diyor) öğrendim. Anlattıklarını özetle yazacağım. "Biz iki kilisenin kültürü arasından geliyoruz. Biri şimdi Zaferi Milli Camii olan Ermeni Kilisesi, diğeri de yolun altında olan şu an var olan Rum Kilisesi. İki farklı kültürün kaynaşmasının yansıması olarak günümüze geldik. Mahallemiz Emekçi Mahallesi'dir. Balıkçılık var, gemilere kütük yükleme işini mahalleli yapıyordu" diyor ve mahallelerinin en önemli özelliklerinden söz ediyor.

2-7- Bülbül Deresi

Baba evimiz Bucak Mahallesi'nde eski Sigorta Hastanesi, şimdiki Eğitim Araştırma Hastanesi mevkiinde idi (Bu bölgenin adı Kayabaşı idi. Çünkü büyük kayalık üzerinde yer alıyor). Hastanenin bulunduğu alan ve çevresi mezarlıktı. Mezarların ortasında ve uçurum tarafında boşan vardı. Öceli köyü, (Selimiye) Gümüşhane Mahallesi

ve Bucak Mahallesi gençlerinin ve çocuklarının ana oyun alanıydı. Futbol burada oynanırdı. Kovboyculuk, güreş burada oynanırdı. Hatta piknik de burada yapılırdı çoğu zaman. Ama en önemli alanımız dere idi.

Öceli köyü, Gümüşhane Mahallesi ve Bucak Mahalleli çocuklar yüzmeyi derede öğrenmiştir. Derede güzel göletler vardı. Şimdiki çocuklara Bülbül Deresi'nde olta ile balık avladığımızı, baş atlayarak yüzdüğümüzü söylediğimizde şaşırıyorlar. Çünkü derede neredeyse su yok.

Dere evimizdi. Kilimler, yünler derede yıkanırdı. Bu yıkama dönemi bizler için en güzel günlerdi. Büyüklerimiz için iş olan bizim için eğlence ve piknik oluyordu. Yemekler dereye getirilmiştir, doyasıya yerdik. Tabi ayak bağı olduğumuz için yediğimiz fırçalar ayrı!

Derede mahalle kavgaları da olurdu ama dostluk ve birlik daha fazla idi. Dere çocukların, gençlerin barış alanıydı. Derede yüzmeye başlandığında yaşanan heyecan hepimizi kaynaştırıyordu. Dere kenarında Bucak Mahallesi tarafında kurşun ocağı, Selimiye Mahallesi (Gümüşhane Mahallesi) tarafında da taş ocağı vardı. Hem dere eğlencesi hem de bu ocaklardaki oyunlar ve araştırmalar ayrı tat veriyordu.

Bizim dereden yararlanma alanımız Kemer Köprü'den yukarıya doğruydu. Deredeki su o kadar fazlaydı ki, Kemer Köprü'nün altında oltayla balık tuttuğumuz gibi baş atlayarak yüzüyorduk. Nereden nereye…

2-8- Açık Yazlık Sinemalar

Eskilerden konuşurken kimi zaman "kayıplardan", kimi zaman da "gelişmelerden" söz edilir. Özellikle eskinin sosyal-kültürel yaşamına damgasını vuran yerler "kayıplar" listesinde yerini alır.

Açık yazlık sinemalar "kayıpların en önemlilerinden… Dikdörtgen bir alan, etrafı yaklaşık dört metre yüksekliğinde duvarla çevrili. Perdeden arkaya doğru üstünün üçte ikisi açık, arkada tenekeden kapatılmış bir bölüm bulunuyor. Duvarlar içten ve dıştan beyaz badana ile boyalı. Giriş kapıları tahtadan. Girişe yakın yerde gişeden bilet alınır, kapıda biletin yarısı yırtılıp alınır, içeri girilirdi.

2-9- Renkli ve Millet Sinemaları

Çocukluk dönemimin sinemalarından birinci grubu "açık" yazlık sinemalarken; ikinci grubu "kapalı" Renkli ve Millet sinemalarıydı.

Renkli Sinema, şu anki Vakıf Bankası'nın karşısındaki meydanda idi. Giriş kapısı da dolmuş durağının olduğu yerdeydi. Sinema binanın ikinci katında; giriş, ahşap merdivenden yapılmış. Yine girişte bilet satış noktası. Sokak girişinde oynayan ve gelecek programlarda oynayacak filmlerin afişleri bulunurdu. Tüm sinemalar için yine afiş yeri, Merkez Karakolu'nun karşısındaki işyerinin duvarı idi.

Özellikle kovboy-kızılderili filmler en ilgi çekenlerdi. Sonradan karate filmleri de sıraya girdi. Kimi ararsanız en kolay bulacağınız nokta sinemaların önü ve çevresiydi. Sosyal yaşam sinemaların çevresinde şekilleniyordu.

2-10- Konak ve Ordu Sinemaları

Çocukluk döneminin sinemaları olan İnci, Yıldız, Renkli ve Millet sinemaları zamana yenik düşerek ömürlerini tamamladılar. Artık "lüks" salonlar ortaya çıkıyordu. Beton binalar, ge-niş salonlar, deri koltuklar, ışıklandırmasından dekoruna kadar her alanda değişim yaşanıyordu.

Gençlik dönemlerine denk düşen Ordu'nun iki sineması, Konak ve Ordu adlarındaydı. Konak Sineması, bugünkü Özkök Market'in bulunduğu binadaydı. Ordu Sineması da şimdi yıkıldı, yerine otel yapıldı. Halk Eğitim Merkezi'nin yanındaydı.

Çocukluktan gençliğe geçişimizin simgeleri olan bu iki sinemadaki anılarım daha belirgin. Önceleri büyüklerimin yaşam biçimine uygun hareketlerim olurken; bu sinemaların ortaya çıktığı dönem kendi kimliğimle hareket etme sürecine denk geldi.

ÇETİN ORANLI

Çetin Oranlı, 1974 yılında Ordu'nun Kumru ilçesinde doğdu. İlk, orta ve lise tahsilini Kumru'da tamamladıktan sonra Selçuk Üniversitesi İletişim Fakültesi Gazetecilik Bölümünden mezun oldu. Daha sonra Selçuk Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Gazetecilik Anabilim Dalında yüksek lisansını yaptı. Üniversite öğrencisi iken önce Milli Gazete'nin Konya bürosunda, ardından Konya merkezli Merhaba Gazetesi'nde muhabir olarak çalışmaya başladı. Mezuniyet ve askerlik görevinin ardından aynı gazetede 10 yıla yakın Yazı İşleri Müdürü olarak görev yaptı. Yazı dizileri ve röportajlar başta olmak üzere, gazetecilik çalışmalarından ötürü çok sayıda ödül aldı. Çeşitli panel ve toplantılarda yerel basın ve sorunları üzerine sunumlar yaptı. Konya sanayisinin gelişim ivmesini 60 bölümden oluşan "Başarı Öyküleri" isimli yazı dizisi ile gündeme taşıdı. Merhaba Gazetesi'nde; siyaset, kültür başta olmak üzere gazetecilik yaptığı dönemde yüzlerce röportaj gerçekleştirdi. Ankara Gazeteciler Cemiyeti, Türkiye Yazarlar Birliği Konya Şubesi ile Toplum Sağlığı Araştırma ve Geliştirme Merkezi üyesi olan Oranlı, 2006-2012 yılları arasında iki dönem Konya Gazeteciler Cemiyeti Genel Sekreterliği görevini yaptı. 2012-2016 yıllarında Ordu Basın İlan Kurumunda görev yaparken 2016'nın ağustos ayında Tokat'a atandı. İlk kitabı "Olaylar ve Kişisel Tecrübe Işığında Gazetecilik" Mart 2016'da yayımlandı. "Seçme Röportajlar" ve "28 Şubat'ta Konya ve Gazetecilik" adı altındaki çalışmaları hazırlık aşamasındadır. İngilizce bilen Oranlı, evli ve 3 çocuk babasıdır.

ÇALIŞMALARINDAN ÖRNEKLER

1- Olaylar ve Kişisel Tecrübe Işığında Gazetecilik

Gazeteci Çetin Oranlı'nın ilk kitabı, "Olaylar ve Kişisel Tecrübe Işığında Gazetecilik" Mart 2016'da Kitap Dünyası-Kardelen Yayınları tarafından yayımlanmıştır. 276 sayfadan oluşan kitap, içerik olarak gazeteciliğin teorik ve pratik yönünü kapsamaktadır. Meslekte fiilen çalışan gazetecilere ve iletişim fakültesi öğrencilerine faydalı bir kaynak olan kitapta; "muhabir, muhabirlikte temel branşlar ve gereklilikleri, haber ve haberin temel nitelikleri, haberi algılamak ve haber ilişkisi üretmek, haberlerin magazinleştirilmesi sorunu ve Televole haberciliği, editör, gazeteciliğin baskı altına alındığı alanlar, editörün çalışma şekli ile ilgili öneriler, röportaj teknikleri, köşe yazısı ve köşe yazarlığı" başlıkları altında 10 ayrı bölüm bulunmaktadır. Her bölümde örnek olaylar ve bölümle ilgili yazı türlerinden kesitler yer almaktadır. Kitapta 28 Şubat döneminde yaşanılan ve gazetecinin tanık olduğu çeşitli olaylar da kısa kesitler halinde aktarılmıştır. Kitabın ek bölümde ise yazarın gazetecilik üzerine yazdığı yazılardan örneklere yer verilmiştir.

Aşağıda kitaptan iki kesit sunulmuştur:

"... ABD Büyükelçisi Nasıl İtiraf Etti?

ABD'nin 'kimyasal silah bulundurduğu gerekçesiyle' başlattığı 2. Irak Savaşı'ndan yaklaşık bir yıl sonra (23 Ocak 2004 tarihinde) Büyükelçi Eric Edelman ziyaret için Konya'ya gelmişti. Elbette diplomatların bu tür ziyaretleri her zaman 'kamuoyu nabzını yoklama çabası' olmakla birlikte, bölge ile ilgili uygulanacak politikaların milletimiz nezdinde nasıl algılanacağına ilişkin ipuçları verir. Diplomatik temsilcilikler bu doğrultuda hazırladıkları raporları, ülkelerine göndererek görevini yapar. Büyükelçi Edelman, dönemin Konya Valisi Ahmet Kayhan'ı makamında ziyaret ediyordu, biz de gazeteci olarak bu ziyareti takip ediyorduk. Ev sahibi ve misafir kısa konuşmalar yaptıktan sonra soru sormak isteyenin bulunup bulunmadığı soruldu. Elimi kaldırdım ve şu soruyu yönelttim: 'ABD, kitle imha silahları gerekçesiyle Irak Savaşı'nı başlatmıştı, ancak halen Irak'ta kitle imha silahları bulunamadı. Bu, dünya kamuoyunun ikna edilmesi için ortaya atılmış bir yalan mıydı? Bu konuda ne söyleyeceksiniz?' Büyükelçi soruyu dikkatle dinledi, önce salonda buz gibi bir hava esti, ancak tecrübeli bürokrat ciddi bir yüz

ifadesi ve nazik bir üslupla yanıt verdi: 'Haklısınız, Irak'ta kitle imha silahları bulunamadı. Bu silahların bulunup, bulunamayacağını bilmiyorum. Fakat savaştan önce bu silahlar vardı ve Saddam Hüseyin tarafından kullanıldı.' ABD Büyükelçisi son derece haklı bir soruya, usta bir diplomat tavrıyla cevap vermişti. Gerçekte bu soruyu farklı şekillerde de sormak, diplomatı yerin dibine batırmak mümkündü. Ki bu tutum, diplomatik bir krize de yol açabilirdi. Ama gazeteci bulunduğu ortamda hem mesleğin saygınlığını, hem de görev yaptığı kurumu temsil ettiğini unutmamalı, tüm hâl ve davranışlarını buna göre biçimlendirmeli…

... Haberlerin Magazinleştirilmesi Sorunu ve Televole Haberciliği

Türkiye'de haberlerin magazinleştirilmesi süreci, 1990'lı yıllarda özel televizyon kanallarının hayatımıza girmesinin ardından bazı magazin programları ile başlamıştır. Bu televizyon programlarının en meşhuru 1994 yılında yayınlanmaya başlanan Televole'dir. Aslında spor-magazin programı olarak başlayan Televole, kısa sürede büyük ilgi görünce rotayı sanat dünyasına ve mankenlerin özel hayatına doğru çevirmiştir. Bu programın reyting ölçümlerinde yüksek oranları yakalaması, televizyon yapımcılarını harekete geçirmiş hem aynı adı taşıyan programlar birkaç kanalda yayınlandığı gibi, aynı formattaki programlar da televizyon kanallarını istila etmeye başlamıştır. Televole'nin başarısı zamanla uyanık habercileri de etkilemiş, ana haber bültenlerinde de magazin haberleri ve en ciddi haberlerin bile magazinleştirilerek verilmesi eğilimi ortaya çıkmıştır. Televizyon haberlerini magazinleştirerek yüksek izlenme oranları elde edilmesini sağlayan bu ekolün en önemli temsilcisi 1990'lı yılların ikinci yarısından itibaren Show TV Ana Haber Bülteni'ni hazırlayıp sunan Reha Muhtar'dır. **Reha Muhtar**, televizyon gazetecilerinin çoğu gibi gazetecilik kökenli (kendisi mesleki yaşamına 1983 yılında Milliyet gazetesinde başlamıştır) bir isimdir. Muhtar, 'magazinleştirilen haberlerin' çok izlendiğinden hareketle Televole haberciliğini ana haber bültenlerinde bir tarz olarak yansıtma eğilimini benimsemiştir. Önce televizyon haberleri ile başlayan bu süreç zamanla gazeteleri de zehirli sarmaşık gibi kuşatmıştır. Bazı gazetelerin birinci sayfa, ikinci sayfa, arka sayfa güzeli fotoğrafı kullanma alışkanlığı yayın politikalarının temel unsuru gibi kemikleşmiş, bir klişe olarak yerleşmiştir. Televole haberciliği, yazılı basında magazinel yaklaşımları hem artırmış, hem de sığ boyutlara çekmiştir. Günümüzde bazı yaygın gazetelerin sadece basılı mevkuteleri değil, bu gazetelere bağlı internet siteleri de, neredeyse pornografik sınırlara varabilecek beden teşhiri niteliğinde fotoğraflar ve içerikler yayınlamakta sakınca görmemektedir. Meslek etiği ve genel ahlâk kurallarını yerle bir eden bu eğilim, kanaatimce meslek mensuplarının özeleştiri yapması gereğini ortaya çıkarmaktadır.

Topluma Daha İyisini Sundunuz Mu?

Şüphesiz ki; bu ekolü benimseyenlerin savunması; **'Ne yapalım, toplum bunu istiyor. Magazin haberleri daha fazla izleniyor, okunuyor. Biz de toplumun istediği doğrultuda yayın yapıyoruz'** biçimindedir. Ancak, **'toplum bunu istiyor' mantığıyla seviyesiz yayınları okura sunanlara şunu hatırlatmak gerek; topluma daha iyisini sundunuz mu ki bu kanaate varıyorsunuz? Topluma daha iyisini sunabilmek için şüphesiz ki bu yönde donanım, altyapı gereklidir.** Tuvaletin penceresinden kaçmaya çalışan bir mankenin kurmaca haberi, bilmem hangi şarkıcının hangi güzelle sevgilisini aldattığı, otomobilden inen şarkıcının verdiği frikik gibi haberlerin topluma ne faydası vardır? 'Toplum bunu beğeniyor' anlayışı ile düzeysiz yayıncılık yapmak, uyuşturucu bağımlılarına 'ama bunu içiyor' mantığı ile sürekli malzeme taşımaya benziyor. Gerçekten de güya 'magazin gazeteciliği' kılıfında seviyesiz, **Mankurtlaşma** düzeyinde kimliksiz, beden teşhirine dayanan ve gittikçe daha da dibe vuran yayıncılık anlayışı sergilemenin 'toplumu uyuşturan' bir tarafı var.

Gazetecilik mesleğinin de bir namusu vardır. Gazeteci, mesleğini icra ederken gerçek sorunları ne ölçüde gündeme taşıdığını ve medyanın temel fonksiyonları çerçevesinde topluma faydalı olup olmadığını sorgulayabilmelidir…"

DEVRİM DEMİRAL

1970 yılında Ordu'da doğdu. Ünye Lisesinin ardından Mimar Sinan Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Resim Bölümünü bitirdi. Aynı üniversitede yüksek lisansa devam etti. İki dönem Karikatürcüler Derneği yöneticiliği yaptı. Çarşaf Mizah Dergisi, Dünya Gazetesi, Cumhuriyet Gazetesi Dinozor mizah eki, Bando Çocuk Dergisi gibi pek çok gazete ve dergide karikatür, illüstrasyon ve çizgi romanları yayımlandı. Kopuş, Mum, Uzak gibi edebiyat dergilerinde şiirleri yayımlandı. Çizgi film çalışmaları yaptı. Yurt içi ve yurt dışı olmak üzere toplam on kişisel sergi açtı. İkisi karikatür albümü olmak üzere toplam yirmi kitabı yayımlandı. Dört yıl Beykent Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesinde öğretim görevlisi olarak çalıştı. Şu an resim ve şiir çalışmalarına kendi atölyesinde devam etmektedir.

ŞİİRLERİNDEN ÖRNEKLER

ACI
Şimdi yırt kenarından acının
Bildiğin bütün şiirleri oku
Dudaklarıma götürüyorum sesini
Turuncu bir gölge örtüyor
Sana dair ne varsa
Sokaklar, evler, ışıklar
Bu kent
Seni biriktiriyor
Avucuma doldurdum yağmurlu geceyi
Bu senin

AKREP
Karanlığın ucunda
Zamanın akrepleri kol geziyor
Bu rüzgâr sert kırıyor cümleleri
Yüzünde yağmur üşüyor
Gece ürküyor
Böyle olmaz

Tut bırakma sesini rüzgârın
Zamana uzama inat
Aynı yere eriyecek belki sesim
Ufukta sessiz yağmur yağacak
Zaman usanacak bizden
Islanacaksın

MARTI
Sütliman gözlerine
Bir martı dalıyor gece yarısı
Gece yarısı ayın altında
Hiç dinmiyor iniltisi suyun
Senin ellerin ısıtıyor
Geceyi

DİLEK SAĞESEN

1961'de Ordu'da doğdu. Ordu Lisesini bitirdi. Milli Eğitim Müdürlüğü bünyesinde beş yıl usta öğreticilik yaptı. Resimle ilgilendi. Karma resim sergilerine katıldı. Şiirle de yolu kesişti. Şiirlerini karakalem resim çalışmaları ile bütünleştirdi. İlk şiir dosyası "Saklanırken Gölgemden" Serüven Yayınları'nca 2010 yılında kitaplaştırıldı. İkinci şiir dosyası "Hüzündeki Tebessüm" de yine Serüven Yayınları tarafından kitaplaştırıldı.

Diler ve Güven isimli iki evlat ve Uygar Asır isimli bir toruna sahiptir.

ŞİİRLERİNDEN SEÇMELER

KARADENİZ
Benim şehrimde hırçındır dalgalar
Dostluk er meydanında
Açılır suya takalar gün doğmadan
Bölüşülür sofrada sobada pişen ekmek
Yağmur toplar bulut ansızın
Her an patlar fırtına
Kararır deniz

YOLCU
Kadın kalktı ayağa
Yüzünü arıyordu aynada
Hazırlamalıydı valizi
Sıcak iklimleri özlemişti
Birkaç yeşil siyah gri kahverengi
Kalemi, günlüğü ve gözlüğü
Her ihtimale karşı ilaçları
Uygun muydu yola çıkmak nisanda
Bilmezdi başka şehirlerin iklimlerini
Zor gelirdi konuk olmak
Başka evlerde
Damağında acı tütün kokusu
Ocağa koydu kahvesini
Uzun şiir yazmalı bu defa
Dudağında tebessüm kalktı ayağa
Kararlıydı bu defa
Hazırdı yolculuğa

BABAMA
Eskiden
Serçe parmağına tutunurdum
Babamın
Uçurtmalar salardım gökyüzüne
Bulutlara uzanırdı kollarım
Saçlarımda uçuşurdu lüleler
Haylaz savruluşlar elbisemde
Çekme
Serçe parmağını avuçlarımdan
Korkuyorum yalnızlıktan

DÖNDÜ ŞİNEL

1959 yılının nisan ayında Ordu'ya bağlı Mesudiye ilçesinin Gülpınar köyünde dünyaya geldi. İlkokulu kendi köyünde okudu. Mesleki okulu Beşikdüzü Kız Öğretmen Okulunda okudu. Daha sonra çocuk gelişimi eğitimi derslerini alarak Paşabahçe Tekel Fabrikası Kreşinden öğretmen olarak emekli oldu. Halen İstanbul Beykoz'da ikamet etmektedir. Evli, iki çocuk annesi olan şair ve yazar Döndü Şinel'in Yüreğin Sesi adıyla yayınlanmış bir şiir kitabı bulunmaktadır. Şinel'in ayrıca 1976 yılından bu yana çeşitli yayınlar ve dergilerde yayınlanmış şiirleri ile yine çeşitli yarışmalarda ödül alan şiirleri bulunmaktadır.

ŞİİRLERİNDEN ÖRNEKLER

AHU GÖZLÜM (TÜRKÜ)
Geldim gidiyorum sol yanım sende
Vedamı gönlüne yaz ahu gözlüm.
İster yan aşkımla Mecnun misâli
İster yaban ile gez ahu gözlüm..

Selamın bekledim postadan telden
Haberim olmadı geceden günden.
Son bir umudum var, nazlı seherden
Uyandır, zülüfüm çöz ahu gözlüm...

Kıskanırım seni kendi gölgenden
Kerem et gül yüzlüm ırama benden
Can mı esirgedim sevdiğim senden?
Namustan ileri söz ahu gözlüm...

Dilerim sen de yan aşkın közüne,
Uykular girmesin elâ gözüne
Adım ile seslen bahar yazına
Uğramasın sana güz ahu gözlüm...

NASIL GEL DERSİN (ŞARKI)
Sevip terk etmeyi sen öğretmiştin
Şimdi bana nasıl beni sev dersin?
Sana olan aşkım yalan demiştin!
Bir gece ansızın nasıl gel dersin?

Hatırla bırakıp gittiğin günü,
Az mı beklemiştim yollarda seni,
Hâlâ seviyorsan sevdiğim beni
Tereddüt etmeden nasıl gel dersin?

Her gece boğardı beni hıçkırık,
Bıraktın geriye bir kalbi kırık,
Bu kadar yürekten beni çağırıp,
Aşkımız bitmeden nasıl gel dersin?

Sendeki sevgiydi, bendeki vurgun!
Seven kalplerimiz kalmasın dargın.
Bugün gelmiyorsan ne olur yarın
Ömrümüz bitmeden nasıl gel dersin?

GÜLPINAR
Derbeder ruhumu sende bıraktım,
Bedenim gurbette gezer Gülpınar.
Bir sevda ateşi yanar özümde
Kalemim hasretin yazar Gülpınar...

Nen güzel değil ki, dağ mı ovan mı?
Kekik nergis kokan temiz havan mı?
Ab-ı hayat suyun derde derman mı?
Tadı dilden dile gezer Gülpınar...

Kızlar kına yakar yayla göçünde
Menekşe kokuşur sırma saçında
Duman gözükende yavşan ucunda
Havan birden bire bozar Gülpınar...

Kader sundu ayrılığın badesin
Yiğit olan şerbet diye içmesin
Bari dostlar senden bir gül yollasın
Koklamazsam yaram azar Gülpınar...

Dört kitap ne diyor insan iyisin:
Yoksula düşküne açar kapısın
Artsın muhabbetin can canı sevsin
Sana uğramasın nazar Gülpınar...

Sahipsiz gülşene kırağı düşer
Acısı yürekte odunsuz pişer,
Şu yalan dünyada konuktur beşer
Göçenler Döndü'yü üzer Gülpınar...

BAYRAK
Eğilme sakın Bayrak, sakın düşme yerlere!
Renginde Mehmet'imin yüreği var, kanı var,
Yüz binlerce yiğidim senin için öldüler;
Yarım kalan sevdası, dileği var canı var...

Semalara diktiler, şiir oldun dillerde,
Gözlerin feraseti, silah mıydın ellerde?
Destanın yazılırken Şemdinli'de, Cizre'de
Kanı bozuk soysuzun senle imtihanı var...

Dalgalan ki göklerde gurur duysun şehitler...
Dalgalan ki kızılım gölgenden korksun itler…
Ağıtla büyüse de emanetin yetimler
Göğsünde taşıyacak sana ait şanı var…

Dağlarda ateş oldun üşütmedin yavrumu!
Sınırlarda kardelen temsil ettin yurdumu
Senin için şahlanan, baş eğmeyen Ordu'mu
Çöllerde konuk eyle sızılayan yanı var...

Uğramasın yanına ne korku ne de keder,
Sönmesin ay yıldızın yansın Mahşer'e kadar
Yeter ki sen dalgalan, kurban diyorsa kader;
Senin için ölmeye Döndü'nün ikrarı var...

PİŞMANLIĞIM
Gözleri öyle uzaklara daldı ki uzun zaman kendine gelemedi. Bekledim. Yalan yoktu samimi ve açıktı. Ortaya koyduğu yüreğiydi. Ne var ne yok hepsi ortada. Bir ara buğulandı gözleri ne de olsa erkeklik gururu vardı. Yönünü çevirdi çaktırmadan sildi. Çayından bir yudum aldı yüzüme baktı sonra bir yetmişliği devirmiş gibi söküldü:

Çok sevmiştim, o da beni. Çocuktuk ama ilk kez gönül kapıları birbirine açılmıştı. Aşkın ne olduğunu aldığımız nefese endekslemiştik. Ne zaman aklıma düşse tüm bedenimi bir ateş kaplar, gözlerime perde çekilirdi. Ne dünyayı ne otlattığım koyunları gözüm görmezdi. Gözlerimi kapatır hayalinin gelmesini bekler beklerdim. Severdim ellerini, usulca dudaklarıma götürürdüm. Yanımda olmayan hayalini doyasıya seyrederdim.

Evleri uzaktı ama ben her gün bir bahane bulur oradan geçmeye çalışırdım. O da sanki benim ayak izlerimi duyar gibi kapıya çıkar helkelerle suya giderdi. Bir kez bakışmak için ne taklalar atardık. Bir daha görüşünceye kadar onunla avunurduk. Dedim ya çocuktuk. Biz biraz kalburüstü idik. Evde dişe dokunur bir şey varsa yürütür onunla bölüşürdüm yol boyunca. Bazen bardaktan boşanırcasına yağmura yakalanmamıza rağmen içim yandığından dışımın üşümüşlüğünü duymazdım.

Bir gün hadi dedi gidelim. Ellerini uzattı. Taş kesildim. Annem, babam, dedem, gelenekler ve töreler karşıma dikildi. Onun eli hala havadaydı. Bacaklarım titredi, başım önde bedenimde kayboldum. Araftaydım. Cennet ve cehennem ortası. Bir tarafta sevdiğim diğer tarafta engellerim. Koyunlar alıp başını gitmeye başladı, çobandım, çocuktum ve henüz büyümemiştim. Beni verecekler hadi dedi. Töre ağır bastı. Arkamı döndüm kaçar adımlarla oradan uzaklaştım. Şimdi her ikimizin de birer yuvası ve çocukları var. Ben her gün aynı yere gidiyor, uzanan eli tutmaya çalışıyorum, tüm pişmanlığımla ama nafile.

OZAN'IMIZA
Hangi dalı tuttunsa kökünden kopardılar,
Subaylığı kazandın polisliğe aldılar.
Şehitlik haberini hangi dilde verdiler?
Kahpenin şarapneli yoluna durdu Ozan.

İngilizce okudun üniversitelerde,
İstanbul'da İktisat bitti birincilikle!
K.P.S. 92 yedek subay askerde,
Kimbilir ki gözlerin neleri gördü Ozan.

Elenir mülâkatta, kaymakam olamazsın!
Hakimliği kazanır, kürsüde kalamazsın!
Hukuku üç yıl okur ömür yetiremezsin
En güzel diplomayı Yaradan verdi Ozan.
ABD'de bankada şube müdürü oldun.
Rusya ve Japonya'da ünlü firmada kaldın.
Elektrogitarları ta yüreğinden çaldın.
Kötülüğe hacker'dın, onurun vardı Ozan.

İstemedin babandan, ne torpil ne imtiyaz.
Bahara gölge düştü istemem gelmesin yaz.
Senin için Allah'a görevimizdir niyaz,
Çığ düştü gençliğine korurken yurdu Ozan.

Batsın yerin dibine Nusaybin'i Mardin'i,
Sana kurşun sıkanlar terk etsinler yurdumu...
Bir ölür bin dirilir görmezler mi Ordu'mu;
Yerle gök arasını şüheda sardı Ozan.

Mesudiye'min gülü, benim yiğit toprağım.
Beyağaç'ın içinden, erken solan yaprağım,
Kalem bugün perişan, ben kendimden ırağım.
Senin kara haberin, ok gibi vurdu Ozan.

NİYE GÖÇ ETTİK?
Gönül koysan bile vurmadın yüze
Bırakıp gidene eyledin rıza
Sen de biliyordun haklıydık keza
Deyim yerindeyse Yad'a hac ettik

Anamız babamız sen özümüzsün
Namustan ileri hak sözümüzsün
Harama bakmayan tok gözümüzsün
Lokmayı bölüştük kula bac ettik

İklim kara, toprak kıraç verimsiz
Ab-ı hayat içmiş yokluk ölümsüz
Rakım yüksek velet doymaz çelimsiz
Bu yüzdendir Mesudiye'm göç ettik

Tarla uzak, öküz yaşlı gitmezdi
Kara saban andır yere batmazdı
Meyve diksen fidanları tutmazdı
Cehaletten tohumları hiç ettik

Binek yoktu sağa sola götüre
Kiralardık faiz ile hatıra
Ne yoğurdu, ayranı hak getire
Azaldıkça suyu kattık piç ettik

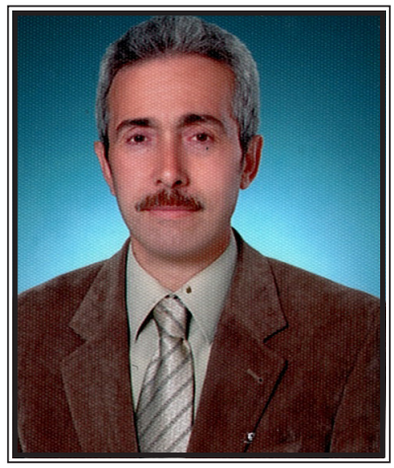
Gözüne bakardık buğday başağın
Kim yüzün görürdü yünden döşeğin
Kaderi belliydi oğul uşağın
Gelin için kızı sattık suç ettik

Kar oturur kalkmaz idi altı ay
Yem yetmezdi hayvanlar olurdu zay
Ağaçla gevenden köy alırdı pay
Keçi gibi sürgünlerden purç ettik

Er giderdi güzün Urum eline
İş kalırdı yaşlılara geline
Haber sorulurdu seher yeline
Sayılmıyor çileleri kaç ettik

Devlet yoksul yeni çıkmış savaştan
Melet gamlı Çanakkale Maraş'tan
Bir ülke kuruldu kan ile yaştan
Paşamızı başımıza taç ettik

Doğrulmadı belin o günden beri
Belki de ihmalden hep kaldın geri
Dersen boş laf bunlar yoluna yürü
Sükutum ikrardır, evet suç ettik...
Affet!

DURMUŞ ALİ ÖZTÜRK

Yazar 1956 yılında Ordu'da doğdu. İlkokulu Ulubey Eymür köyünde, ortaokul ve lise öğrenimini Ordu İmam Hatip Lisesinde tamamladı. Yazmaya lise yıllarında başladı. Yüksek öğretimini Erciyes Üniversitesi İlahiyat Fakültesinde bitirdi.

Öğretmenlik görevine Şanlıurfa-Suruç İmam Hatip Lisesi'nde başladı. Daha sonra idarecilik görevlerinde bulundu. Ortaokul, lise ve ilköğretim okul müdürlükleri ile Gürgentepe ve Perşembe İlçe Milli Eğitim Müdür Vekilliği yaptı.

Ordu'da mahalli gazetelerde yazılar yazdı. **Kanal 52 TV** ile **ORT TV**'de **kültürel ve dini** içerikli programlar yaptı.

"**Vatandaşlık ve İnsan Hakları-8**" adındaki kitabı ile Ordu'da kitabı MEB Talim Terbiye Kurulu tarafından **"ders kitabı"** olarak okutulan **"ilk kişi"** oldu.

"Eğitim-Öğretim Yöntemleri" adındaki diğer kitabı da bazı fakültelerde okutuldu. Yazar Temmuz 2013'te emekli oldu. Araştırma ve yeni kitap çalışmalarına devam etmektedir. Yazar evli ve üç çocuk babasıdır.

Yayımlanmış eserleri şunlardır:
1-Eğitim-Öğretim Yöntemleri
2-Vatandaşlik ve İnsan Hakları Eğitimi-8 (MEB'den tavsiyeli ders kitabı)

Yayımlanmaya hazır çalışmaları şunlardır:
1-Türkiye'de Din Politikaları Tarihi
2-Türkiye'de Kültür Politikaları Tarihi
3-Kur'an'da İnsan Bilgisi
4-Kur'an'da Peygamber Kıssaları
5-Kur'an'da Peygamber Olmayan Kişilerin Kıssaları
6-Kur'an'da Bitkiler Dünyası
7-Kur'an'da Hayvanlar Dünyası
8-Kur'an Bilgileri (Surelerin Dilinden)
9-Bütün Yönleriyle Hz. Muhammed'in (s. a. v.) Hayatı

ÇALIŞMALARINDAN ÖRNEKLER

1-Vatandaşlık ve İnsan Hakları Eğitimi-8

Bu kitap ortaokul son sınıf öğrencileri için hazırlanmış bir ders kitabıdır. Öğrencilerin ve genç neslin sorumluluk alanlarını belirleme ve iyi bir vatandaş olma bilincini kazanmalarını sağlama yönünde bilgiler verir. Kitap 9 üniteden ve 36 konu başlığından oluşmaktadır. Kitabın tamamı 186 sayfadan ibarettir. Şimdi bazı ünite ve konularından örnekler verelim:

Ünite: Toplum Hayatını Düzenleyen Kurallar: 1. Örf ve Adetler, 2. Ahlâk Kuralları, 3. Din Kuralları, 4. Hukuk Kuralları, 5. Sosyal Davranış Kuralları.

Ünite: Aile: 1. Aile Kavramı ve Toplumda Ailenin Yeri, 2. Türklerde Aile Anlayışı, 3. Ailede Eğitim, 4. Ailede İş Bölümü, 5. Ailenin İtibarını Koruma, 6. Aile İçinde Düşünce ve Kanaatlere Saygı, 7. Ailede Kader ve Sevincin Paylaşılması, 8. Aile Bireylerinin Aile Bütçesine Katkıları.

Ünite: Devlet: 1. Devlet Nedir ve Özellikleri Nelerdir?, 2. Hakimiyetin Kaynağına Göre Devlet Çeşitleri, 3. Ülke (Vatan) Nedir?, 3. Millet Nedir ve Başlıca Unsurları Nelerdir?, 4. Hakimiyet, Milli Hakimiyet ve Siyasi Teşkilatlanma ne demektir?

Ünite: Demokrasi: 1. Demokrasi Kavramı ve Çeşitleri, 2. Demokrasinin Tarihçesi; Dünyada ve Türklerde Demokrasi Hareketleri, 3. Günümüzde Demokrasi Anlayışı, 4. Totaliter Rejimler, 5. Varlığımıza Yönelen Tehditler (İç ve Dış Tehditler).

Ünite: Anayasa: 1. Anayasa ve Kanunlardan Farkı, 2. Anayasaların Dayandığı Temel Hükümler, 3. Devletin Yasama Görevi (TBMM'nin Tarihi, Kuruluşu, Görev ve Yetkileri, Seçimleri ve Seçim Dönemleri), 4. Devletin Yürütme Görevi (Cumhurbaşkanı ve Hükümet kuruluşu), 5. Devletin Yargı Görevi (Mahkemeler ve Mahkemelerin Bağımsızlığı), Hakimlik ve Savcılık Teminatı, Yüksek mahkemeler)

Ünite: İnsan Hakları: 1. İnsan Hakları Kavramı, 2. Etik Bir Varlık Olarak İnsan, 3. İnsan Haklarının Etik Temelleri, Önemi ve Evrenselliği, 4. İnsan Hakları Düşüncesinin Gelişimi (Milletlerarası ve Milli Düzeyde)... 5. Kişinin Hak ve Ödevleri (13 madde), 6. Sosyal ve Ekonomik Haklar ve Ödevler (10 madde ve alt başlıkları), 7. Siyasi Haklar ve Ödevler (4 madde), 8. İnsan Haklarının Korunması ve Geliştirilmesi (4 madde), 9. Olağanüstü Yönetim Usulleri (2 madde), Vatan Hizmeti (2 madde), 10. Vergi Ödevimiz (3 madde), 11. İnsan Hakları ile İlgili Kuruluş, Bildirge ve Sözleşmeler.

2-Eğitim Öğretim Yöntemleri

Adı geçen bu kitap öğretmen yetiştiren fakülteler ile stajyer ve bütün öğretmenlerin faydalandıkları yardımcı bir eserdir. Plan-program ve ders verme tekniklerini ihtiva etmektedir. Kitap üç bölümden oluşmaktadır.

Örnek: Öğretmen okuttuğu dersin ehli olmalı:

Öğretmen; kültürlü, dersinin konularını iyi bilen, güzel ifade ile anlatan, öğrencilerin düşünme ve uygulama gibi yeteneklerini geliştiren bir kişilikte ve donanımda olmalıdır. Öğretmen yetersiz olduğu alanları öğrencilere sezdirmemelidir. Öğrenciler bunu sezinlerse, öğretmenin ders işlemesi ve sınıfa hakim olması zorlaşır. Bu itibarlar öğretmen kendisini yetersiz bulduğu alanlarda geliştirmeli ve bu eksikliğini en kısa sürede tamamlamalıdır.

ŞİMALİN GÜÇLÜ SESİ DURSUN ALİ AKINET

Can uzun yazıya gurban
Gün görmüş mazıya gurban
Can kurdu kuzuya gurban
Edenlere selam benden

Günümüzde; Karac'oğlan, Yunus Emre, Pir Sultan Abdal, Nesimi, Kul Himmet, Teslim Abdal gibi ozanlarımızın izni süren Dursun Ali Akınet, 1945 yılında Fatsa'nın Sazcılar köyünde dünyaya gelmiştir. Akınet'in dedesi Süleyman Bey, Gürcistan'dan gelerek Ünye'ye yerleşmiştir. Aile daha sonra Fatsa'nın Sazcılar köyüne yerleşmiştir. Akınet'in babası taş işleme sanatındaki hüneriyle bilinen Mevlüt Usta'dır. Çok küçük yaşta çalışmaya başlayan Mevlüt Usta hayatını Sandıkçı Süleyman'ın kızı Zekiye Hanım'la birleştirmiştir. Bu evlilikten üç çocuk dünyaya gelir ve en küçük olan da Dursun Ali Akınet'tir. Akınet, okuma azmiyle dolu bir çocuktur ve hep okuyup büyük adam olma hayalleri kurar. İlkokula, Evkaf İlköğretim Okulunda başlar ve öğrencilik yıllarında babasını kaybeder. Maddi imkânsızlıklar nedeniyle, ilkokuldan sonra öğrenim hayatına devem edemez. Çocuk yaşlarda çalışma hayatına atılan Akınet, çeşitli işlerde çalışarak aile bütçesine katkıda bulunur.

Akınet, 1961 yılında Ayazılı köyünden Sabiha Hanım'la hayatını birleştirir ve bu evlilikten Süleyman, Kenan, Cenan, Numan, Elvan adlı beş çocuğu dünyaya gelir.

Akınet'in çocukluk döneminde şimdiki gibi radyo, televizyon falan yoktur. Radyo olsa da yaygın değildi. O dönemlerde mevlitler falan okunur. Orada okunan ilahiler, şairin çok dikkatini çeker ve onları zevkle dinler. Kalabalığın da onu dinlemesi şairi; şiire yaklaştırmış, şiirin büyülü atmosferine itmiştir.

Akınet, o dönemlerde yayımlanan Köroğlu Dergisi'ni elinden geldiğince takip eder. İmkânları kadarıyla da radyodan türküler dinler ve onlardan da çok etkilenir. Pazar yerlerinde satılan destanları da alıp okur. Amcamın oğlunda bulunan Yunus Emre'nin bir şiir kitabını da zaman zaman okuyan şair, böylelikle şiire karşı iyice eğilim gösterir.

Komşusunun oğlu Hasan'ın; hayvanları otlatırken söylediği:

"Cevizin yaprağı dal arasında

Güzeli severler bağ arasında…" diye söylediği türküleri karşı beri dinleyen Akınet, onlardan da iyice etkilenmiştir.

Şairin, askerlik döneminde de şiirlerle, türkülerle ilgili anıları vardır. Askerliğini Çanakkale'nin Ezine ilçesinde yapmıştır. Orada Geyikli adında postanesi, birkaç tane zeytinyağı fabrikası bulunan bir kasaba vardır. Orada bir kahvehane vardır ve o kahvehanede plakta türküler çalınır. Şair ve arkadaşları, pazar günleri onu dinlemeye giderler. Orayı işleten adam da onlar gidince askerlerin dinleyeceğini tahmin ettiği "Kışlada Bahar" türküsünü devamlı çalar. Bu şekilde Akınet'in şiire karşı olan ilgisi devamlı diri kalır.

1960'lı yılların başlarında şiir çalışmalarına başlayan şairin "Çite Bakarım Çite" adlı şiiri, 1962 yılında Hayat Mecmuası'nda yayımlanır. Bundan sonra da Fatsa Yeni Haber Gazetesi, Yeni Oskar TV Dergisi, Fatsalılar Bülteni gibi bazı gazete ve dergilerde şairin şiirleri, yayımlanmaya devam eder. Fatsa Güneş Gazetesi'nde bir süre köşe yazarlığı yaparak çeşitli konulardaki düşüncelerini okurlarla paylaşır. Televizyon ve radyo programlarına katılarak şiir sanatı üzerine söyleşiler yapar.

Halk şiiri geleneğimizin gelecek kuşaklara sağlıklı şekilde aktarılması için elinden gelen çabayı gösteren şair; ülkemizin değişik yerlerinde gerçekleştirilen halk şiiri etkinliklerine konuk olur, okullarda öğrencilerle buluşur, kitap fuarlarına davet edildiğinde kitaplarını okurlarına imzalar. Gerçek şiirin ne olup olmadığı konusunda düşündüklerini dile getiren şair, popüler insanların şiir diye ortaya koyduklarına karşı çıkar. "Şair" kimliğini hak etmek için zorlu bir süreçten geçmek gerektiğini, halkın sağduyusuna ve beğenisine bütün samimiyetiyle inandığını her fırsatta dile getirir. Halkın; zamanla güzel olanla çirkin olanı ayıracağını ve güzel olanın hakkını teslim edeceğini ifade eder.

Şiirleri ülkemizin çok değerli ses ve saz sanatçıları tarafından bestelenir ve okunur. Türküleşmiş eserlerinin çoğu TRT repertuvarına alınmıştır. Esas çıkışını "Halil İbrahim" türküsüyle yapan şairin, peş peşe "Yolun Sonu Görünüyor, Kızılkaya, Tel Vurdu Beni, Turnam Başım Darda Benim, Geriye Dönün Seneler, Ilgın Ilgın, Zay Oldu, Laz Emine, Akşama Kadar, Yaralı Yürek, Cumali" gibi şiirleri bestelenir. Bu şiirler ülkemizin tanınan ses sanatçıları "Musa Eroğlu, İbrahim Tatlıses, Mustafa Yıldızdoğan, Yavuz Bingöl, Onur Akın, Mehmet Gümüş, Mahsun Kırmızıgül, Zara, Kıvırcık Ali, Ali Asker, İsmail Hazar, Burhan Çaçan" gibi isimler tarafından seslendirilir. "Gönül Vurgu Yedi" şiiri bu güne kadar on iki ayrı makamda bestelenmiş ve Muazzez Abacı, Tuğrul Şan, Kıvırcık Ali gibi sanatçılarımız tarafından okunmuştur.

Karadeniz'in görkemli doğasında büyüyen şairin şiirlerinde, doğa ayrı bir yer tutar. Bu doğada yaşayan insanlar ve bu insanların yaşantıları bütün ayrıntısına kadar görülebilir şiirlerinde. Şiirlerinin çoğu doğasıyla, ağacıyla, kayasıyla, ırmağıyla, köprüsüyle ve insanıyla bir öykü taşır bir yaşam taşır. Yöre insanını iyi gözlemleyen ve iyi inceleyen Akınet; Halil İbrahim, Plavra İsin, Kademoğlu, Sağır İsmail, Garip Hasan, Badigart Emin, Şımbıl Esme, Vonalı Yunus gibi "portre şiirleriyle" bu insanları, okurlarının karşısına canlı bir üslupla bir kez daha çıkarır. Akınet, halk şiirinin kaynaklarını iyi bilir ve bu noktada meraklıdır. Şiire; Pir Sultan Abdal, Kul Himmet, Nesimi, Karac'oğlan gibi ozanların Karadeniz'de yaşasalardı ne yazacaklarını irdeleyecek kadar tutkusu vardır. Şair, sohbetlerinde asıl birikimin geçmişte olduğunu dile getirir. Büyük ozanların şiirlerinin ve türkülerimizin ders alınması gereken birer önemli kaynak olduğuna da vurgu yapar. Geçmişi iyi araştırıp özümseyen şairin şiirlerinde; doğasıyla, gelenek ve görenekleriyle, havasıyla, suyuyla, toprağıyla ve insanıyla memleket kokar.
Şairin; Asarkaya (Halil İbrahim), Suyun Gözü ve Şimal Esintileri adlı üç kitabı vardır. Günümüzde, şiirleri Halk Edebiyatı Dergisi'nde yayımlanmaktadır. Akınet; yazmaya devam ediyor, ömrü elverdiğince de yazacak duygu birikimini, ortak zevkimizle coşkulu bir şekilde dile getirecektir.

ŞİİRLERİNDEN ÖRNEKLER

ASRIN KABAĞI

Ankara'da dile düştü
Haymana'dan gelen kabak
İnternete bile düştü
Haymana'dan gelen kabak

Yürümüyor gocaman tır
Tırı çeken seksen katır
Haram değildir vakıftır
Haymana'dan gelen kabak

Sincan'a vinç ile indi
Büyük sevinç ile indi
Kimin nesiydi kimindi
Haymana'dan gelen kabak

Önce tutanak tutuldu
Sonra mevlüt okutuldu
Badirelerden kurtuldu
Haymana'dan gelen kabak
Otuz sekiz buçuk tondu
Sanki bir tepe betondu
Şişirmeydi monotondu
Haymana'dan gelen kabak

Dört batman çekirdek verdi
Büyüklüğünü gösterdi
Yunanistan'a yeterdi
Haymana'dan gelen kabak

Doksan fırına atıldı
Kırk kazanda kaynatıldı
Hint fuarına katıldı
Haymana'dan gelen kabak

Fire verdi yazık oldu
Batık kentte azık oldu
Sapından on kazık oldu
Haymana'dan gelen kabak

Rekor kırdı el öptürdü
Patenti Rus'a kaptırdı
Borsaya tavan yaptırdı
Haymana'dan gelen kabak
Çakması yapıldı Çin'de
Çekirdek yoktu içinde
Japonların süzgecinde
Haymana'dan gelen kabak

Putin iki dilim yedi
Merkel de isterim dedi
Obama'ya gönderildi
Haymana'dan gelen kabak

Bilmem iman din işi mi
Bilmem mürşidin işi mi
Hoca Nasrettin işi mi
Haymana'dan gelen kabak

AKŞAMA KADAR
Güneş burada da var
Ta ki batana kadar
Yıldızlar yine parlak
Şafak atana kadar

Bilsen şimdi nerdeyim
Çılgın gecelerdeyim
Uzun bir seferdeyim
Gücüm yetene kadar

Gonca güllerim vardı
Burcu burcu kokardı
Rengi soldu sarardı
Sevip tutana kadar

Bir yağmur ki dinmiyor
Fener söndü yanmıyor
Yüreğim dayanmıyor
Gücüm yetene kadar

ZAY OLDU
Yâd ellerde bir dikene bağlandım
Çiçeğim zay'oldu gülüm zay oldu
Hasret ateşine düştüm dağlandım
Dumanım zay'oldu külüm zay oldu

Mevsimden habersiz hüzünlü bir gün
İçimde ezilen düşlerim yorgun
Ben saza dargın saz bana dargın
Mızrabım zay'oldu telim zay oldu

Ben bu kördüğümü çözeyim derken
Kaderin oyununu bozayım derken
Maziyi yeniden yazayım derken
Kalemim zay'oldu elim zay oldu
Hicran demir attı gizli dünyama
Kavuşmanın hayali de muamma
Kimliğimde ismim yazılı amma
Dursun'um zay'oldu Ali'm zay oldu

PALAVRA İSİN
Enge'den geçerken bir sabahleyin
Tüneğin önünde baktım Hüseyin
On bir civcivini götürmüş teyin
Nazar emmi nazar göz dedi İsin

Bi dene vermemiş kocaman kiraz
Yıkılıyo desem etmez itiraz
Enine boyuna konuştuk biraz
Soyadını sordum Boz dedi İsin

Soyunu sopunu söyletemedim
Bir şey mırıldandı işitemedim
Üç evlek tarlaya kaç dönüm dedim
Gerindi bakındı yüz dedi İsin

Davar sanır köyde it sürüsünü
Kene beller o tahtakurusunu
Elindeki piç ördek yavrusunu
O da ne deyince kaz dedi İsin

Eski ot kazarken ediyor seyran
Otların içinde kişner küheylan
Bakraçtan taşıyor ısınmış ayran
Dedim soğuk mu buz dedi İsin

Gocunur giyerken yün kebesini
Bırakmaz çobanlık mertebesini
Sekiz çocuk etmiş köy ebesini
Al anadan doğma kız dedi İsin

Ova beller göl içinin düzünü
Suya çeker alaboz öküzünü
Göden boku sarmış suyun yüzünü
Burnunla üfle de süz dedi İsin

İçkiyi kaçırır karnı doyunca
Asılır gazele dere boyunca
Kabalma'da çakal sesi duyunca
Töngel yokuşunu düz dedi İsin

Şarap şişesini sokmuş beline
Kumar dersi verir züğürt dölüne
Maça valesini almış eline
İyi bak evlât bu koz dedi İsin

Leyleği havada erken görünce
Yivdinler yeşerip ışkın sürünce
Avşar kızını rüyasında görünce
Şaşırdı uçkuru çöz dedi İsin

Ayağı sekerek bakkala geldi
Düşündü taşındı öyle dikeldi
Aldığı tuz şeker fileyi deldi
Bakındı biçare cız dedi İsin

Atik yapısı var hayli uzun da
Gözü köyün kurdunda domuzunda
Üç torba çimento bir omzunda
Tüy müsün mübarek toz dedi İsin

YOLUN SONU
Bana ne yazdan bahardan
Bana ne tipiden kardan
Aşağıdan yukarıdan
Yolun sonu görünüyor

Geçtim dünya üzerinden
Ömür bir nefes derinden
Bak feleğin çemberinden
Yolun sonu görünüyor

Bu dünyanın direği yok
Merhameti yüreği yok
Kılavuzun gereği yok
Yolun sonu görünüyor

Azrail'in gelir kendi
Ne ağa der ne efendi
Sayılı günler tükendi
Yolun sonu görünüyor

GÖNÜL VURDU BENİ
Gönül vurgun yedi perişan halim
Dost yolumu kesti el vurdu beni
Saz vefasız oldu perdeler zalim
Mızrap tetik çekti tel vurdu beni

Muhabbetin meyli bana değil ki
Yarenlerim benden yana değil ki
Şikâyetim yaradana değil ki
Ümmete sığındım kul vurdu beni

Tecellimi kem gözlerden sakladım
Ömür boyu gülmesini bekledim
Ne elimi sürdüm ne de kokladım
Dikenler içinde gül vurdu beni

Olup bitenleri göreyim dedim
Hata yaptım bedelini ödedim
Kerem'in yolundan gideyim dedim
Sahra alevlendi çöl vurdu beni

Kâmil olup ben bu sırlara ersem
Haz duyarım yârin bağına girsem
Yârem kapanmıyor merhem de sürsem
Göz hapsinde iken dil vurdu beni

HALİL İBRAHİM
Dağda gızıl ot biter
İçinde keklik öter
Eşkıyadan da beter
Uslan Halil İbrahim

Kıvırcık saçlarına
Kar düşmüş uçlarına
Dağın yamaçlarına
Yaslan Halil İbrahim

Derede su durulur
Dal köprüler kurulur
Elli yerinden vurulur
Aslan Halil İbrahim

Ömür boyu gülmedin
Yine de üzülmedin
Dayan daha ölmedin
Sızlan Halil İbrahim

Komando dağı sarar
Dağda kaçaklar arar
Geçit vermez kayalar
Hızlan Halil İbrahim

Odayanı'n kahrolsun
Gülü çiçeği solsun
Bu son isyanın olsun
Seslen Halil İbrahim

TURNAM BAŞIM DARDA BENİM
Turnam başım darda benim
Şu yaban diyarda benim
Bir sevenim var mı bilmem
Gözden uzaklarda benim

Çekerim turnam sineye derdi sineye
Bu yıl bize gülmek haram belki seneye

Başım öne eğdirdiler
Yüzüm yere değdirdiler
Saçıma kır yağdırdılar
Yaz ile baharda benim

DURSUN YILMAZ

1965 yılında Ordu'da doğdu. Liseyi bitirdi, tiyatro ile ilgilendi. Okul yıllarında başlayan şiir merakı 2001 yılında "Umutlarım Yarında", 2003 yılında "Yasak Aşk" adlı iki şiir kitabı çıkarmasına neden oldu. Edebiyat çevreleri ile kurduğu dostluklar sonrası, şiir anlayışında belirgin değişiklikler gözlendi. Uzak Şiir Dergisi'nin 63. sayısında (Mart 2007) yayınlanan üç şiiri, bu dönüşümün somut göstergesi oldu. Kamu görevlisi olan Yılmaz şiirini yeni duyarlılıklarla yazmayı sürdürmektedir. 2011'de ise şair Gökhan Akçiçek'in isim babalığı ve genel yayın yönetmenliğini yaptığı "Kendine Sığınan Mülteci" adlı şiir kitabı ile sanatsal yolculuğunun en verimli merhalesine ulaştı.

ŞİİRLERİNDEN ÖRNEKLER

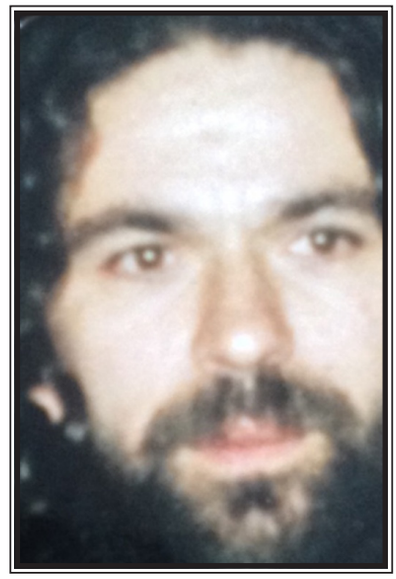
BOYACI

Baba değişinden anladım.
Gariban olduğunu,
Kapısını süpürürken,
Boyacının.
Gözlerine baktığımda,
Umut dolu,
Yaşam akıyordu.
Hani ya!
Gıpta etmedim desem;
Yalan.
Sandığına müptela boyacı,
Salladığında fırçasını,
Sürdüğünde kadife kumaşını,
Yüreğimi ısıtır.
Ah! Olabilseydik,
Hayatı anlamak adına,
Üç beş kuruşa,
Birkaç çift ayakkabıya,
Boyacı

BULUTLU

-Orhan Veli 'ye saygıyla-

Ne zaman yağmur yağsa,
Sanki ben ağlıyorum.
Ne zaman güneş açsa,
Sanki ben gülüyorum.
Havalar bulutlansa,
Bende bulutlanıyorum.
Beni de mahvetti bu havalar,
Bende başımı alıp başımı,
Gitmek istiyorum.

ENVER TOPALOĞLU

26 Şubat 1963'te merkeze bağlı Yemişli köyünde doğdu. İlkokulu köyünde, ortaokulu Hamdullah Suphi Tanrıöver Ortaokulunda, liseyi Ticaret Lisesinde okudu. Marmara Üniversitesi Fen Edebiyat Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümünü bitirdi. İlk şiiri 1983 yılında Yarın Dergisinde yayımlandı, ancak düzenli olarak şiirlerinin dergilerde yayımlanması 1990'dan sonraki yıllarda gerçekleşti. İlk kitabı "Yakamoz ve Tebessüm" (1993) E Yayınları, ikinci kitabı "Kristal Kral" (1997) Noyirmiyedi Yayınları, üçüncüsü "Divane" (2006) Digraf Yayıncılık, son kitabı "Aşk Kayıtları" (2013) Yitik Ülke Yayınları'ndan çıktı.

"Pervaneler Kadar" adlı dosyasıyla 2002 Orhon Murat Arıburnu şiir ödülünü aldı. şairin Defter, Varlık, Yasakmeyve, Gösteri, Islık, No, Cumartesi gibi dergilerde şiirlerinin yayımlandığı bazı dergiler.

Cumhuriyet Gazetesi'nden emekli olan şair Enver Topaloğlu, sürekli sarı basın kartı sahibi ve Türkiye Gazeteciler Cemiyeti üyesidir. Topaloğlu, halen İstanbul'da yaşamaktadır.

ŞİİRLERİDEN ÖRNEKLER

KIYMIK
ne kadar soru var toplanıp
dilimi bulacağım
yolu açmaya gelmiş
bu şiire
öyle başladım
sonradan kime sunacağımı bilmeden
sonradan kimin sunulacağını bilmeden
antik çağların ışığında
kurban taşı yontan
esrik bir yontucuyla konuşa konuşa
döndüm içimde
sonradan kimin öldürüleceğini bilmeden
vitrininde türlü silahlar sergileyen
dükkânını açan tacirle
her dilini arayanın bir yerde
delisiyle
karşılaşmasının kaçınılmazlığını
kabul ettim
norm dışı
normal dışı
kal
güz bulutları
kış bulutları
bahar bulutları
yaz bulutları
bulutlar
bulutlar rüzgâra
ne der
şair olsam
bilirdim
bir ömrün özeti
nereye çıkarılabilir
aşka mı
bir ömrün
ayrılığa
mateme
bir ömrün özeti
sevince mi
acıya
saçlarıma düşmesi geciken
beyazların acele etmemesini olağan buluyorum
direniş
dikleniş
reddediş
elbette
üstüne kurşun yağarken
düşmana güvercin ölüleri atan
taşra
bir damla
bir taşa
ne der

bir ömrün özeti için
ne der
sirenler
şehir sis içinde
kundaklanmış bir bebek resmi duruyor arkamda
düşmemek için iskelede birbirine tutunmuş
vapurların her günkü yolcularına küs günü
kıyıyla deniz
birbirine
ne der
şair olsam
söylerdim

KÜL VE SÜKÛN
"Baba baba beni niye terk ettin"

ve bir daha hiç sahip
ve bir daha
sonun sonu yok öyleyse
sondan bir öncesi de yani
ben o zaman tabutunun altında kaldım babamın

o zaman annem yoktu olsa
ama yoktu
sevine sevine meryemin
ilk ve son çocuğu olacaktım
yemenisinin ıslak ucuna sardığı
ve terk ettiği acı

sonun sonu yok öyleyse sondan bir önceki de
yani ben bir daha hiç sahip

sevgilim diyordum o zaman
sevgilim diyordum uzakkörü olan denize
sevgilim yoktu
sevgilim sözü tenha bir yer oluyordu sesimde
ben o zaman
tabutunun altında kaldım babamın

bir daha hiç
yani bir daha hiç
babamın tabutu
annem ve kucağındaki son çocuk
sevgilim ve meryem
uzakkörü olan deniz

sondan bir öncesi de yok sahip
bir öncesi de

GÖÇMEN BAVULU
sevincini yitirmeyen hak eder övgüyü

oh olsun
ben
aralık sevgili
kanatları buğulu sevgili
daralan
darlanan
zamanı paranteze alıp tenhalar yaratan
aynaların karşısına geçip kendiyle ağlaşan
aşklardan artık
ölümlerden arda kalan
narda kalan
ben
sevgilisiyim benin
oh olsun

portakal çiçekleri hatıraların
yokluğun obur boşluğunda savrulurken solan

aralık sevgili
kanatları buğulu
buğulu sevgili
soğuyor bilinmez olunca her şey
ölümcül bir korkuya dönüşüyor diyen
benin mabeti
senin imgesiyken evlerin içi
bir kaypak dışarılar
üzgün ev içlerinde
bir hazin karanlığında kaybolan akşamların
kim bilir hali nicedir
yurtsuzluğun çeperinde göçenlerin

doruklarda çınlayan seslerin kuyusuna dolan ben
sevgilisiyim benin
övün beni
gövdesinde hazla acının yer değiştirmesine
yüzünde usulün bozulmasına direneni
övün
(hayat süt anne gibi iç tırtıllarını emziriyor hüznün)
sevincini yitirmeyen hak eder övgüyü

serçelerle bile konuşabiliyorum
oh olsun

ben iyiyim

YANKI
muammanın kilidinde değil
kilidin girdabında öğüt
almayı denesene
aşk iki kişilikse neden üç harf

kayığımı
zamanın kıyısına çektim
diye
yerine mi geldi her şey

adımların arasında bulduğum gül
kağıtla kapan arasındaki kaplanı gülümsetiyor

gülümsüyorum önümdeki ak karanlığa
suyun üstündeki ürpertiyi öpüyor
okşayışlarla sabahm örtüsünü kaldıran yel

yıldızlardan uzaklaştıkça
ölümü ışıtmak için
sözle doldurdum ağzımın içini

beni eve götür sevgilim

ERHAN ÖZÇELİK

1963 yılında Ordu'nun Örencik köyünde doğdu. İlköğrenimini burada tamamladı. Babasının dünyayı erken terk etmesinin ardından eğitimini devam ettirmek için İstanbul'da amcasının yanına gönderildi. İlk yalnızlığını burada tattı. İlk gurbet, ilk aşk, ilk mücadele, ilk tek başına sapasağlam direniş, İstanbul 50. Yıl Feriköy Lisesindeyken hayatına girdi. Çalıp söyledi. Ülke kaoslar, anarşi ve ekonomik çalkantılarla boğuşurken İstanbul'u ilk kez terk edip Ordu'ya mecburi dönüş yaptı. Bağda bahçede çalıştı. Haftada bir gün Ulubey'de bir lokantada garsonluk yaparak ailesinin çay, şeker ve kendisinin haftalık gazete ve dergilerini satın aldı. Eğitime ara vermişti. Dayanamadı, motosikletini kendisi yapmaya karar verdi ve Endüstri Meslek Lisesinde Tesviye eğitimine başladı. İlk sanat çalışmalarına burada başladı. Folklor oynadı, türkü söyledi, spor yaptı. Tiyatro ile ilk buluşması bu okulda gerçekleşti. Liseden sonra, Ordu Belediyesi Karadeniz Tiyatrosuna kabul edildi. Ve Vedat Güler hocası ile burada karşılaştı. Bizim Ordu Gazetesinde muhabirlik yapmaya başladı. Yazmayı ona Vedat Güler ve Orhan Gülen sevdirdi. Yanında, Erol Karaer ve Enver Topaloğlu vardı. Erol Karaer gazeteci disiplini almasını öğretti. Enver Topaloğlu ile şiir paylaştı. Ordu Musiki Cemiyetinde Klasik Türk Müziği Korosuyla konserlere çıktı. Yazdıkları ile insanlara ulaşmak olan ilk hayali Bizim Ordu Gazetesi sayesinde olmuştur.

1984 yazında İstanbul Üniversitesi Devlet Konservatuvarı sınavlarını kazanarak İstanbul'a yeniden döndü. Eğitimi sırasında profesyonel oyunculuk çalışmaları da başladı. Hadi Çaman Yedi Tepe Oyuncuları, Hürriyet Çocuk Kulübü ve Öge Tiyatrosunda oyunculuk, reji asistanlığı ve yönetmenlik yaptı. Bulvar Gazetesinde Spor Muhabiri olarak çalıştı. Yine bu yıllarda Orhon M. Arıburnu ile tanıştı. Arıburnu'nun evi şairlerin buluşma, tartışma ve paylaşma yeriydi. Arıburnu Erhan Özçelik'in şiirlerine yön veren ustaların başında geldi. Birlikte Tiyatro İnsan'ı kurdular. Tiyatro İnsan, Orhon M. Arıburnu anısına hala sanatsal çalışmalarına devam ediyor. Şimdilerde, İstanbul'un yanı sıra Ordu'da hizmet vermeye başladı. Erhan Özçelik, 1986 yılında İstanbul Belediyesi Şehir Tiyatrolarında oyuncu olarak çalışmaya başladı. 1986 yılından 2015 yılına kadar birçok oyunda oyuncu, yazar, yönetmen ve yönetici olarak çalıştı. Birçok sinema filmi ve tv dizisinde oyuncu, belgesel ve filmlerde seslendirme çalışmaları yaptı.

2014 yılında Ordu Büyükşehir Belediyesi Karadeniz Tiyatrosuna Genel Sanat Yönetmeni olarak döndü. Ancak, bir yılın ardından hayalindeki tiyatroyu oluşturamadan istifa etti.

Erhan Özçelik, Toder (Tiyatro Oyuncuları Derneği), Oyçed (Oyun Yazarları Derneği) üyesidir. Buşra ve Doğa Leyla adında iki kızı vardır. Yazıları ve şiirleri, Mimus, Yeni Tiyatro, Tiyatro Gazetesi, Çveneburi gibi çeşitli yayın kuruluşlarında yayınlanmaya devam ediyor. Yayınlanmış üç şiir kitabı ile yayınlanmaya hazır tiyatro oyunları, tiyatro yazıları ve radyo yazıları vardır.

ŞİİRLERİNDEN ÖRNEKLER

GECENİN KULAKLARI
(Tiyatro İnsan Kültür Merkezi Yayınları-1999)

BİLİ
Yüreğimiz
Avuç içi kadar, topu topu.
İşe bakın ki,
Koskoca dünyayı ve
Onca insanı
Sevmesini
Biliyor.

SÜPÜRGE
Süpürgelerin en çilelisi
ve en delisi
Annemin saçlarından yapılanı.

DENİZ
Adın Deniz olmuşsa eğer
İşin zor
Kolay mı,
Minicik bir yüreğe
Okyanusları sığdırmak.
Adın, Deniz'se eğer
Ellerin,
Tüm rüyaları ıslatır.
Kolay mı,
Farklı görmek düşü
Ve kolay mı yorumlamak
Apaçık, gün üstü.

KÜÇÜK ŞEYLER
(Tiyatro İnsan Kültür Merkezi Yayınları 2003)

Artık, yaşamak hali yok kentimizin
Diyorsun ya
Demek ki,
Ellerinin üzerinde yürümelisin
Saçlarınla kirli aşkları süpürmelisin
Tırnaklamalısın sevdiğin durakları
Yeni yaşamaklar eklemelisin
Evlere,
Heykellere,
Parklara.
Kentimizi, hale-yola koymalısın.

BABAMIN SİLAHLARI
Bir sürü silahı var babamın
Keleş, meleş, beleş
On dörtlü, on beşli, on altı
Falan-filan değil.
Mızrap tel ve bağlama
Kağıt, kalem ve yazma
Uzun-ince bir yol ve
Misket havası.
Kim bilir, belki de bundandır
Biz çocuklarının da silah sevdası.

DÜĞMESİZ
(Gece Kitapları Yayınları 2015)

YENİ
Yeni bir sokak alsak mı, kendimize
Ya da her sabah yenilenen bir sokak bulsak
Biz mi yenilesek yoksa her sabah kendimizi?
Aynaya bakmasak mı? Ne yapsak
Eskiyor her şey
Dünkü renk, bugün eskimiş oluyor
Sıkılıyoruz, yarın, bugünkü kokuyu koklamaktan.
Yeni bir koku, yeni bir renk, yeni bir yüz
Yeni dokunuşlar, yeni bakmalar mı alsak
Her sabah yenilesek kendimizi
Yetmez ki!
Koca bir ömür, gün denilen.
Her an, yenilensek daha iyi
Her an,
Yeniden başlasak bakmaya birbirimize
Her an,
Yeniden dokunsa tenimiz tenimize
Yeni bir anlık yaşamak bulsak
Uzasa anlarımız zamanın sonsuz denizinde.

GEMİ
Batıyor gün
Yorgun, kırık
Suya atıyor eteğini
Binlerce söz su da
Binlerce duygu
Gemilere biniyor
Acılarımız.

ERKAN PERŞEMBE

22.04.1958 tarihinde Ordu Merkez ilçesi Boztepe köyünde doğdu. Babasının (astsubay) görevi nedeniyle Trabzon Merkez İsmet Paşa İlkokulunu tamamladıktan sonra, Erzurum Aşkale Lisesinde ortaokul eğitimine devam etti. Ordu Lisesi Matematik Bölümünden 1975 yılında mezun oldu. Aynı yıl Ankara Üniversitesi İlahiyat Fakültesinde lisans eğitimine başladı. 1980 yılında beş yıl süreli lisans eğitimini tamamladıktan sonra Artvin ili Şavşat ilçesinde 5 yıl öğretmen olarak görev yaptı. 1985 yılında Samsun Ondokuz Mayıs Üniversitesi İlahiyat Fakültesinde Din Sosyolojisi araştırma görevliliği sınavını kazanarak göreve başladı. Ankara Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsünde doktora eğitimini tamamladıktan sonra tekrar Ondokuz Mayıs Üniversitesindeki görevine döndü. Doktora tez konusu "Toplumsal Değişme ve Din İlişkileri'dir (Ordu İli Boztepe ve Karaoluk Köyleri Örneği)."

Din Sosyolojisi alanıyla ilgili lisans ve lisansüstü derslerini yürütmektedir. Bu süre içinde 14 yüksek lisans tezi ve 7 doktora tezi danışmanlığını yapmıştır.

1995 yılında altı ay süreyle Almanya'da Köln Üniversitesinde burslu olarak Almanya'daki Türk dinî örgütlenmesi üzerine çalışma yaptı. 2008-2011 yılları arasında Stuttgart'ta Türk göçü üzerine çalışmalar yaptı. 2000'li yılların başından itibaren Almanya'da Türk göçü ve entegrasyon sorunları üzerine iki kitap, 6 makale ve iki uluslararası kongre tebliği yayınladı.

Sosyoloji Derneği üyeliği ve birçok bilimsel kongre ve dergide editörlük ve hakemlik görevleri bulunmaktadır.

Halen Ondokuz Mayıs Üniversitesi İlahiyat Fakültesinde Felsefe ve Din Bilimleri Bölüm Başkanı olarak görevine devam etmektedir.

Evli ve bir çocuk babasıdır.

BİLİMSEL ÇALIŞMALARI

1-Kitaplar

Almanya'da Türk Kimliği, Din ve Entegrasyon

Bu araştırma, F. Almanya'daki Türklerin, kimlik ve entegrasyon arasında oluşan yaşam deneyimlerini, her iki toplumun yaklaşımındaki sorumluluklar çerçevesinde analiz etmeyi amaçlamaktadır. F. Almanya'da Türkler, dini ve milli kimliklerinin, ruhları ve bedenleri üzerinde kurduğu bağlılık duygusunu, yaşadıkları toplumdan dışlandıkları ölçüde gündelik yaşam pratiklerine yansıtmaya çalışmışlardır. Böylece Müslüman kimlikle, Hristiyan kimliğinin ağırlıklı olduğu bir dünyada yaşama ve uyum sağlayabilme arasında yaşanan gerilimler, onları, kendi varoluşları ve çocuklarının gelecekleri açısından kararsız kılabilmiştir. Diasporada Türk kimliğinin, normal ve marjinal uçlar arasındaki parçalı ve kırılgan yapısı, dini ve etnik aşırılıkların yönlendirdiği kimliksel varoluşuyla genellikle uyumsuz ve sorunlu görünmektedir. Doğal olarak bütün bu farklı tipolojik görüntüler, Türk kimliğinin F. Almanya'daki varlığını, entegrasyon deneyimleri açısından başarısız bir konuma mahkum etmektedir.

Göçün 50. Yılında Almanya'da Türkler

Çalışma, Almanya'da yaşayan Türk vatandaşlarının yarım yüzyıllık dönemde yaşadıklarının geniş ve kapsamlı bir analizidir.

2-Makaleler

"Ahlak ve Toplum", Kur'an ve Sünnet Ekseninde Ahlak Birey ve Toplum, Ed: Peker, Hüseyin; Kara, Mustafa, Samsun, 2005.

"Toplumsal Değişme ve Din İlişkileri Üzerine", OMÜ İlâhiyat Fakültesi Dergisi, S: 5, Samsun, 1991.

"Almanya'da Türklere Ait Dinî Kuruluşlar", OMÜ İlâhiyat Fakültesi Dergisi, S: 8, Samsun 1996.

"Genç Aile İlişkilerinde Uyumun Sağlanmasında Dinin Fonksiyonel Rolü Üzerine" OMÜ İlâhiyat Fakültesi Dergisi, S: 11, Samsun, 1999.

"Kimlik ve Uyum Arasında Almanya'da Türk Göçmenler", Ekev Akademi Dergisi, Yıl: 9, S: 23 (Bahar 2005).

"Almanya'da Türk Varlığının Bugünkü Görünümü ve Geleceği", Türk Yurdu Dergisi, S: 224 (Nisan 2006).

"Popüler Dindarlık Çağı, Tüketilen İslam", Eski Yeni Dergisi, S: 7 (Sonbahar 2007).

"Almanya'da Çokkültürlü Yapının Ayrıştırılan Unsuru Olarak Müslümanlar ve Entegrasyon Deneyimleri", Milel ve Nihal İnanç, Kültür ve Mitoloji Araştırmaları Dergisi, Cilt: 6 S: 2 (Mayıs-Ağustos 2009).

"Dinde Sembolün Fonksiyonu ve İslâm'da Sembolik Değerlerin Bugünü" OMÜ İlâhiyat Fakültesi Dergisi, S: 10, Samsun, 1998.

Dinin bize çizdiği model, Allah'ın birliğini sembolize ettiği gibi, diğer insanlarla ilişkilerimizin tanımında ve evrensel düşüncemize kazandırdığı anlam yönüyle de manevî bir tatmin duygusu kazandırır. Ancak bazı dinsel temaların insanlar üzerinde yarattığı etki özünü kaybettiğinde put haline gelebilir. İlk vahyin saflığından uzaklaşıldıkça dinler duygusallaştırılmış, beşerileştirilmiş, saptırılmış, zaman zaman da profan ideolojilerle yarışan bir çeşit idealizm veya ideolojiye indirgenmiştir. Bu yorum biçimlerinde kutsalın yorumları farklı sembolik anlatımlarda kendisini bulmaktadır.

"Modernlik ve Postmodernlikte Din Sorunu", Ekev Akademi Dergisi, Yıl: 6, S: 13 (Güz 2002).

Modernlik ve din arasındaki ilişkilerin Batı ve Batı-dışı toplumlarda ifade ettiği anlamlar, farklı yorumları mümkün kılarken, postmodern durum veya dönemleştirmede ise, din kavramının anlaşılması belirli bir tanım ölçeğine uymamaktadır. Modernlik ve postmodernlikte din sorununun karşılaştırılması bu bakımdan önemli güçlükler içermektedir. Makalemiz kapsamında çağdaş toplumlarda din sorununa, modernlik ve postmodernlik kavramlarının ortaya koyduğu projeler açısından yaklaşılmaktadır.

"Nurettin Topçu'da Müslüman Anadolu Sosyalizmi Düşüncesi", İslâmiyat Dergisi, Cilt: 5, S: 2, 2002.

Topçu'nun "Müslüman Anadolu Sosyalizmi"nin genel esasları, komünizmin ve kapitalizmin dışında, ahlâkı esas alarak sosyal adalet, milliyetçilik ve maneviyatçılığa dayanmaktadır. Bu sistemde Anadolu insanının İslam'ın ruh ve ahlâkına sahip olarak, bütün hayat kuvvetlerinin ferdî menfaatlerden ve ihtiraslardan kurtarılacağı, millet selameti yolunda toplu olarak seferber edileceği öngörülür.

"Enformasyon Toplumunda Cemaatler: Sanal mı Gerçek mi?", Muhafazakar Düşünce Dergisi, S: 2, (Güz 2004).

"Sanal cemaat" kavramı insan ve teknolojinin şaşırtıcı bir biçimde bir araya gelmesinden doğmuştur. Sanal cemaatlerde, ortak amaç ve duyguların bağlayıcılığı ne kadar kuvvetli olursa olsun, gerçeklikle ilişkileri kaçınılmaz olarak kırılgan ve zayıftır. Sanal cemaatler, modern toplumun aşırı bireycileşen rekabete dayalı toplumsal pratiğinde, gerçek hayatta güvenle gerçekleştirilemeyen toplumsal bağlılık ve kimlik arayışı duygusallığına sanal dünyada karşılık aramaktadır.

"Küreselleşme Kültürü ve Eğitimin İşlevi", OMÜ İlahiyat Fakültesi Dergisi, S: 20-21, 2005.

Bu çalışmada, küreselleşmenin Türk toplumunda meydana getirdiği kültürel erozyona karşı eğitimin artan önemi vurgulanmaktadır. Bu kapsamda, toplumsal değişmenin yeni bir göstergesi olarak küreselleşme sürecinden kaçınmanın veya karşı çıkmanın alternatifleri değil, yaşadığımız dünyayı algılayabilecek ve ezilmeden o dünyada var olma biçimlerini oluşturabilecek bir insan yaratmada eğitimin işlevine değinilmektedir.

"Avro-İslam Ya Da? Çok Kültürlü Avrupa'da Müslümanların Entegrasyonu", Eski Yeni Dergisi, S: 1 (Bahar 2006).

Çokkültürlülük sorununa Almanya örneğinde yaklaşılan çalışmada, yarım asra yaklaşan bir arada yaşama deneyimine rağmen, yerli halkla, göçmenler arasında ideal entegrasyon modelinin geliştirilemediği görülmektedir. Bunda Alman toplumunun yabancı düşmanı, ötekileştirici yaklaşımı kadar, Müslüman göçmenlerin geliştirilemeyen, tecrit edilmiş pozisyonları ve parçalı kimliksel görünümü de etken olmaktadır.

"Almanya'nın Baden-Württemberg Eyaletinde Eğitim Sistemi ve Türk Göçmen Çocuklarının Eğitim Sorunları", OMÜ İlahiyat Fakültesi Dergisi, S: 29, 2010,

Almanya'da Türklerin uyumsuzluklarının ana göstergesi olarak takdim edilen eğitim sorunlarının, Türk ailelerinin bu konudaki bilinçsizliklerine bağlı boyutları bulunmaktadır. Ancak Alman eğitim sisteminin özelliği ve yabancılara karşı gösterilen önyargılı yaklaşımların da bu sorunda payı olduğu unutulmamalıdır. Bu kapsamda makalemizde, Baden-Württemberg Eyaletinde eğitim sistemi ve burada yaşayan Türk çocuklarının eğitim sorunları değerlendirilmektedir.

"Popüler Dindarlık Çağı: Tüketilen İslâm", Eski Yeni Dergisi, S: 7, 2007.

"Tüketilen İslam" nitelememiz, popüler/tüketim kültürü içinde varolan günümüz Müslümanlarının, İslam adına onun değerlerini tüketen konumlarını vurgulayabilmek amacını taşıyordu. Müslümanların yüzyıllar içinde algılayıp yaşattığı dindarlık anlayışları, çeşitli dönemlerde olduğu gibi günümüzde de İslam adına onun saf ve değişmez niteliğini temsil edebilmekten uzaklaşmıştır.

3-Ulusal ve Uluslararası Bilimsel Toplantılarda Sunulan ve Bildiri Kitaplarında Basılan Bildiriler

"Türklerin Entegrasyon Sorunlarında Kültürel Kimliğin Değerlendirilmesi ve Öneriler (F. Almanya Örneği)", I. Uluslararası Avrupalı Türkler Kongresi "Eğitim ve Kültür", 22-23 Şubat 2008, Antwerpen-Belçika.

"Türkiye'de Din Sosyolojisi Araştırmalarının Bugünkü Durumu, Sorunları ve Çözümleriyle İlgili Bazı Öneriler", Günümüz Din Bilimleri Araştırmaları ve Problemleri Sempozyumu, Samsun, 1989.

"Günümüz Türk Toplumunda Meslek Ahlâkını Geliştirmede Ahilik Kültürünün Önemi",Kırşehir Valiliği ve Gazi Üniversitesi, I. Ahi Evran-ı Veli ve Ahilik Araştırmaları Sempozyumu,12-13.10.2004, Kırşehir, 2005.

"Göç ve Toplumsal Değişim", Orta Karadeniz Kültür Sempozyumu, 7-11 Eylül 2005, Ordu, Orta Karadeniz Kültürü, Ankara, 2005.

EROL AKKUŞ

01.08.1978 tarihinde Ordu'nun Gökömer köyünde dünyaya geldi. İlkokulunu ve ortaokulun ilk iki senesini köyünde, son sınıfını da Hamdullah Suphi Tanrıöver Ortaokulunda tamamladı. Yılsonunda girmiş olduğu sınavlarda Bayburt Anadolu Öğretmen Lisesini kazandı ve orada 4 yıl yatılı okudu. 1995 yılında girdiği Selçuk Üniversitesi Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmenliğini 2000 yılında tamamladı. Aynı yıl Ulubey ilçesinin Akpınar Vali Çetinkaya İlköğretim Okuluna Türkçe Öğretmeni olarak atandı. 2002 yılında Edirne'de Yunan sınırında kısa dönem olarak askerliğini yaptı. 2003 yılından 2010 yılına kadar Kumbaşı Fatma Mağden İlköğretim Okulunda görev yaptı. Halen Altınordu Gazi Ortaokulunda görevine devam etmektedir. Aynı zamanda da Ordu Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsünün Türk Halk Edebiyatı Bölümünde yüksek lisans eğitimini sürdürmektedir. Akkuş evlidir ve Zeynep Berra ile Büşra adında iki kızı vardır.

Edebiyat öğretmeni olmadan önceye dayanan okuma ve yazma hayatına daha lise yıllarında başladı. Lise yıllarında okullarının çıkarmış olduğu dergiye şiir ve hikâyelerini vermekle başlayan yazın dünyası, üniversitede daha geniş eğilimlerle devam etti. Üniversitede kendi arkadaşlarıyla çıkarmış olduğu Kırık Saz ve Aşiyan dergilerinde de hikâyeleri yayımlandı. İlk zamanlar şiirlerle başlayan edebi dünyası daha sonraları-özellikle üniversite yıllarında-hikâye ile devam etti ve halen de devam etmektedir. Hikâyeleri ve şiirleri hem yerel hem de ulusal birçok gazete ve dergide yayımlandı.

"Benim için şiir ve yazı yazmak hayatın en anlamlı işlerinden birisi. Aynı zamanda insan olmanın verdiği büyük bir keyfiyetin ayinesi. Çünkü ben; yazılanların, yazanların dünyasını; hayata bakışlarını, duygularını, yaşadıklarını ve aradıklarını birebir ortaya koyan bir ayna olarak düşünüyorum. Yazdıklarımda da bunları yansıtmaya çalışıyorum.

Edebiyat deryasının henüz yeni yolcularından olamama rağmen bu engin denizlerde her geçen gün yeni şeyler keşfedeceğime samimiyetle inanıyorum. Bu inanç ekseninde ayrım yapmaksızın her türlü eseri elimden geldiğince incelemeye çaba sarf ediyorum. Biliyorum ki insan Mevlana tabirince bir ney gibidir ve zamanla -hayatı tanıdıkça- esas hüviyetine ulaşır. Bir gün heybesini alıp ayrıldığında bu dünyadan, gök kubbe altında anılma muradına ancak dolup taştıkça kavuşur. Üstelik insan, Mecnun gibi yanmadıkça, Pervane gibi Şems için dönmedikçe de bu hayatın ne anlama geldiğinin, niçin yaşadığının farkında olamaz. Yani hayatın kendisi olmadıkça içindeki ummanların derinliklerine ulaşamaz. O halde asıl olan; insanın öncelikle kendisini tanımasıdır, hayattaki değerinin ne olduğunu bilmesidir.

İşte ben edebiyat dünyasının genç neferlerinden birisi olarak edebiyatta kendimi buldum ve derinliklerimi fark etmeye çalışıyorum. Bu benzersiz âlemde ne ölçüde yer alırım bilinmez; ama bir gün gülen gözlerin neşesine neşe katıp deryalara bir yudum su taşıyabilirsem ne mutlu bana..." diyen eğitimci, şair ve yazar Erol Akkuş bir bölümü şiir, bir bölümü hikâyelerden oluşan farklı bir kimlik görünümündeki "Kaçmak Gerek Bu Şehirden" adını taşıyan ilk kitabını 2015 yılında çıkardı. İstanbul'da Zinde Yayıncılık tarafından basılan "Kaçmak Gerek Bu Şehirden" 112 sayfalık bir eser. İki bölümden oluşan kitabın "Şiirdi Seni Bana Yaklaştıran" adlı ilk bölümünde serbest ölçüde yazılmış 19 tane lirik şiir bulunmakta. "Her İnsan Yazılmamış Bir Hikâyedir" adındaki ikinci bölümde ise yazarlık yeteneğini sergileyen hikâyeler bulunuyor.

ŞİİRLERİNDEN ÖRNEKLER

KAÇMAK GEREK BU ŞEHİRDEN

Kaçmak gerek bu şehirden ıssızlığa
Arkama bakmadan
Humarsızca bırakıp zamanı kendine
Ve hiç duymadıklarınla bu aşkı sana bırakıp
Kaçmak gerek bu şehirden...
Çay bardağındaki dem kadar koyu gözlerine son kez bakamadan
Saçlarındaki alev rengine yanamadan bir kez
Dudaklarındaki sıcaklığa dokunamadan gitmek
Hatta
Kaçmak gerek bu şehirden ıssızlığa...
Sen bilmeden almak bütün yolları,
Bir yanıma yalnızlığı,
Öbür yanıma sensizliği,
Cehennem misali sardığın bedenimi
Alıp gitmek bu şehirden...
Ve ansızın,
Gecenin güne çaldığı anda
Doğmak bir hülya gibi odana
Bir yorgan misali sarınıp bulut rengi tenine,
Ve sonra
Bir ürperti gibi
Yanaklarında damla olup süzüle süzüle
Yakamozlarla yıkanmış ellerine dokunsam.
Aniden uyandığın bir gece yarısı olsam belki de
Belki de yazdığın son şiir,
Ya da alıp gitsem başımı lacivert gökyüzüne karışıp
Bir yağmur misali akşam kızıl saçlarının arasından.
Attığın her adımda,
Dolansam ayaklarına.
Ahh!
Belki de bir yalan olup
Tüm yazıları yakıp da gitmeli
Hatta
Kaçmak gerek bu şehirden ıssızlığa...
Ki sen bilmezsin pervaneliğimi.
Gülüp geçersin aldırmadan.
Aynamda gülüşün kalırken mavimsi
Kimliğin eklenir suretimin yarısına.
Alacakaranlık bir gecede,
Avuçlarımda ıslanmış bir yürekle
Ve bir kez olsun diyemeden
"Sana yangınım"diye
Yok!
Yok!
Söylemeden belki de,
Belki de hiç açmadan kanayan yarayı
Kaçmak gerek bu şehirden ıssızlığa...

KALBİMİN AKIŞINA BIRAKTIM SENİ

Kalbimin akışına bıraktım seni
Kimselerin duymadığı şiirleri
fısıldadım şehrin kulağına
Ellerinin değdiği yerleri
kokladım
gizli gizli
Gece karanlığına inat parlayan gözlerini
öptüm
defalarca sen bilmeden
Tüm kaldırımlara yazdım adını
Hatta
Bahar dallarına seni taktım
bir bir
Yazılarımın başlığı oldun durmadan
Her nefeste
her bakışta
her düşte
gülen her yüzde
Hep SEN!
yine SEN!
Yağan yağmurlara bir bak:
damla damla ben.
Kalbimin akışına bıraktım seni
Bir ömür boyu
orada kalacaksın sen...

SEN YOKSAN

Bu bahar açar mı çiçekler
bilmem
Belki de doğmaz güneş
senden sonra
Uçmaz martılar bir daha
Nefes almaz şehir
Ve dalgasız olur
tüm denizler
Belki de gökyüzü ağlar
Tıpkı ben gibi...
Ya da
Tüm menekşeler boyunlarını büker,
Susar aşk şarkıları.
Hiç ummadığın bir anda,
Beklemediğin bir zamanda,
Kıyamet kopar:
SEN gittin diye!
Yok
Yok
Dayanamam tüm bunlara.
Sen yoksan
Ne işe yarar ki
Yıkılsın Bu Koca Dünya!

HESAPLAŞMA

Bu gece sabahladım sensizlikle
Bir yanıma anıları aldım
Diğer yanımda mavi gülüşlerin
Sarılıp ısındım sen diye
Cama vuran damlaları saydım sessizce
Sokak lambalarının sisli aydınlığında
Yakamoz renkli gözlerini aradım gizlice
Buğulanmış bir serçe yalnızlığında
Güneş doğmaz oldu bu bahar
Çiçekler açmaz
Kırlangıçlar uçmaz
Nehirler akmaz oldu
Bu şehir konuşmuyor artık
Dalgasız okyanuslar
Elleri üşüyor tüm çocukların
Sen tutmuyorsun diye
Yapraksız kalmış bahar dalları
Tıpkı ben gibi
Bulutlardan açılmaz oldu gökyüzü
Kutup karanlığında ruhum
Uyumak bir hayal
Sanki kopmuş kıyamet
Umurumda mı
Bu gece hesaplaştım sensizlikle...

YAKANDAYIM MAHŞER GÜNÜ

Anladım ki
Her şey bir yalandı
Yaşanan ne varsa
Ellerimle savurdum denize şehrin limanından
Belki koca bir sendi gidenler
Oysa nelerdin sen
Tüm duygularım diz çökmüştü önünde
Yağan tüm yağmurlarla akmıştın yüreğime
Ve kahve tadındaki gözlerinle sen
Her yerdeydin
Yıldızlar kıskanırdı saçlarını ya
Güneş bile şehre küserdi sen olunca
Şimdi bir kara bulutsun bende ve şehirde
Sen mavi gülüşlü sevgili
Kim bilir nerelerde
Kiminle
Ne haldesin
Ama ben bu şehirde sensizim
Ve bensizim
Ki seninle bıraktım yaşanacak bütün yarınları
Pembe hülyaları
Aşkı, sevdayı...
Geride ne varsa kalan her şey
Seninle gittiler bir gece vakti
Bilmem ki sen gibi miler
Yoksa şimdiden yakana mı yapıştılar
Söyle bırakmasınlar
Mahşerde ben de yakandayım ey sevgili…

EROL KARAER

1962 yılı Ordu doğumludur. Birçok gazetede muhabir, yazı işleri müdürü, genel yayın yönetmeni olarak çalıştı. Ordu'da 3 gazeteyi ofsete geçirmeye katkıda bulundu, dört gazeteye vasıf aldırdı. Emekli olduktan sonra da serbest gazetecilik yapmaya devam etti. Esnafın Sesi, Halkın Sesi, Bizim Ordu, Karadeniz 52, Ordu Sesi-Tribün, Yorum, Güncel, Hürses gazetelerinde çalıştı. Zaman zaman yerel TV'lerde de programlar yaptı. Gülden Gürsoy Karaer ile evli olup Cenk adında bir oğlu vardır.

"Bir Gazetecinin Aykırı Dünyası" adlı kitabını yayınlamıştır. Bu kitapla aynı adı taşıyan kitabı, Ordu'ya bir zamanlar uğramış Tarı, Ordu Gülcemal vapurları ile ilgili derleme bir kitabı ve Ordu'da isim yapmış mesleği ile öne çıkmış kişilerle yaptığı "Hayattan Söyleşiler" adlı kitabı yayına hazır durumdadır.

Mesleğe ilgi duymasının nedeni teyzesinin oğlunun gazetecilik yapması idi. Lise yıllarında eniştesinin haftalık olarak yayınladığı Esnafın Sesi Gazetesine özellikle esnaf derneklerinin genel kurul haberlerini yaparak bu mesleğe başladı.

Mesleki kariyerinde yaklaşık 20 yıl Hürriyet Haber Ajansı, Doğan Haber Ajansı ve Anadolu Ajansının Ordu muhabirliğini üstlendi. Sürekli basın kartı sahibidir.

Gazeteciler dernekleri, Federasyon, Basın Konseyi ve Türk Yunan Basın Grubu üyesidir.

Gazeteciliğinin ilk yıllarında Basın Yayın ve Enformasyon Genel Müdürlüğünden röportaj dalında üçüncülük ödülü almıştır. Çok sayıda mesleki ödül ve belgeye sahibidir.

Bir Gazetecinin Aykırı Dünyası adlı düz yazı kitabı Kültür Bakanlığınca da satın alınıp kütüphanelere gönderilmiştir. Aynı türde olan ikinci kitabı da yayına hazırdır.

ÇALIŞMALARINDAN ÖRNEKLER

1-Demokrasilerde Yerel Basının Yeri ve Önemi Üzerine Düşünceler

Ne yazık ki bundan 30 yıl önce yerel basın demokrasi konusunda çok daha aktif rol oynuyordu. Halkı bilinçlendirme, demokratik açılımları sağlama ve yön göstermekte katkısı büyük oluyordu. Ancak zaman ve ekonomik nedenler bu gelişmeyi durdurduğu gibi artık bu konuda hiçbir etkinliğe de sahip değildir. Yerel basın zaten ülkemizdeki okuma oranın düşük olmasından dolayı yeteri kadar satış yapamamakta, abonelikler ise adeta dağıtıcıya verilen paraya gitmektedir. Günümüzde bu hale düşen yerel basın hala inatlaşmaya devam etmekte ve kendini gerekli yerlere koyamamaktadır. Örneğin Ordu'yu ele alalım: 10'a yakın vasıflı gazete çıkmakta, yarısı kadar da haftalık gazeteler. Ne yazık ki Ordu yerel basınında bir gazeteyi okuduğunuzda diğerini okuma ihtiyacı hissetmezsiniz. Zaten çoğunda ayni haberler vardır. Ajanslardan aldıkları haberin başlığını bile değiştirmeye üşenen veya bilgi yoksunu olan ellerde çıkan gazetelerin sonu daha da vahim olacaktır. Tek kurtuluş gazetelerin bir araya gelip daha sağlıklı ve özel haberler yapan yeni birleşmiş bir gazete çıkarmak ve bu sayıyı 2-3'e indirmektir. Aksi taktirde kağıt israfından başka hiçbir işe yaramayacaklardır. Ekonomiyi kurtarmak adına da ne gazetecilik yapabilirler ne de topluma ve demokrasiye faydaları olurlar.

Ordu'da medyanın hali genel medyanınki gibi acıklı ve ibretle izlenmektedir. Genç gazetecilere nasihat edecek bir şeyimiz yok! Çünkü birçoğunun en son okuduğu kitabın ilkokuldaki okuma yazma kitabı olduğunu biliyorum(!)... Eğer bir gazeteci veya medya mensubu bir kavramı anlatırken veya yazarken Eski Fidangör, Yeni Fidangör diyebiliyorsa, Karadeniz Bölgesi illeri arasında, Sivas, Yozgat, Erzincan'ı sayabiliyorsa bu konuda çok acımasız olduğum da söylenemez hani!!! Onlara tek bir tavsiyem olur, yol yakınken bu meslekten ayrılmaları.

Sonuçta bizim ilk önceliğimiz gazeteler olduğu için biraz da onlara bakmak gerek. Bazı arkadaşlarımız bizi sebatsız zannediyorlar. Bu işi profesyonelce yaptığımız için haksızlığa, yanlışlığa göz yummadığımız için böyle oluyor. Şimdilerde haberler iki ajansa yapılan cüzzi miktarda ki para karşılığı abonelik sayesinde gerçekleştiriliyor. Hiçbir özel haber yok desem abartmam. Söyleşi ve yazı dizileri ise bir elin parmaklarını geçmiyor. O yüzden bu konularda fazla yazıp kendimi üzmek istemiyorum.

Bu nedenle Bir Gazetecinin Aykırı Dünyasından adlı kitabımdan birkaç bölümü alıntılayarak okuyucularımızla hasbihal edelim istiyorum!

" 'Söz uçar yazı kalır' derler, biz de bu düşünceyle yazıyoruz. Kalan, bu gök kubbede hoş bir seda olacak... Kim yazdı bilemiyorum ama severim şu dörtlüğü:

'Allah'a kul olduk kalûbelâda
Bu yolda ikrarımız var
Üç günlük ömür için fani dünyada
Kula kul olmamak kârımız var'

Kula kul olmamak için ömrümüzü feda ettik durduk. Bir şair 'Açın bize kapıları açın/susadık suya gelmişiz/dertli başla kederli kalple/amansız sorguya gelmişiz/hem yazlıkla hem kışlıkla/dünya diye yanlışlıkla/kör bir kuyuya gelmişiz' diyor...

Bir başka şair de: 'Bir merdiven çıkarsa önüne oğul/ya inersin/ya çıkarsın/oturamazsın hiçbir basamakta/oturamazsın' şeklinde sesleniyor. Evet, gazeteciysen hiçbir basamakta oturamazsın... Çünkü oturtmazlar!..
Baba;

Yetiştirme yurdunda şofördün. Bir sabah sonsuz acılar içinde uyandığımda, beni hastaneye götürmek isteyip yola koyulmuştuk. Evin yanında duran haki renkli kurumun arabası kamyonetin yanından geçerken, 'Baba nereye gidiyorsun, araba burada' deyince, bana: 'Ben seni devletin arabası ile hastaneye götüremem' diyerek mahallenin öbür ucundaki taksi durağına kadar perişan bir durumda gidişimi ve sözlerini hiç unutmuyorum.

Bilirdin ki baba bu sözlerin benim hayat felsefem ve onurum olmuştu.
Baba,
Gittiğin yerde yetimin hakkı yenmiyor değil mi?
Orada hırsızların, uğursuzların, eşkıyanın adı 'Beyefendi' değil, değil mi?
Gittiğinden bu yana değişen bir şey yok...
Hırsızlık, namussuzluk diz boyu... Yapanın yanına her şey kâr kalıyor...
Bir kefenle gittin, bize onurunu, namusunu ve iyiliğini miras bırakarak...
Acaba o şerefsizler oralara bir kefenden başka ne götürecekler?
Baba, dün de Atatürk'ün ölümünün 60. yıldönümü idi...
Ata'mızı oralarda görürsen, onu ne kadar sevdiğimi söyle...
Değişen bir şey yok baba, değişen bir şey...
Ellerinden hasretle öperim...

2-"Demokrasilerde Yerel Basının Yeri ve Önemi Üzerine Düşünceler" Kitabının Önsözü
Bir Gazetecinin Yüreğinden Süzülenler

Gazetecilik, nesnesi toplum olan bir meslektir. Bu nedenle gerçek, ne kadar soğuk, katı ve duygusuz da olsa gazetecinin vazgeçemediği bir yaşam öğesidir. Ak kağıtlara dökülen sözcükler, tümceler, okuyucusuna ulaşırken, onun içinde gazetecinin belleği vardır, yüreği yoktur. Yüreğini gizlemek, kendini gerilere çekmek zorundadır basın adamı. Oysa haberin oluşum aşamasında gerçek gazeteci acı olayla acı duyar, sevinçli olayla mutlu olur; bütün boyutlarıyla onu yaşar ve haberi duygularından süzerek, damıtarak yazar. Ama bu süzülenler gazetecinin kendine kalmak zorundadır; bu bir meslek etiğidir.

Kentimizin başarılı genç kuşak gazetecilerinden sevgili Erol Karaer de , yıllardır genel ya da yerel basında haberleriyle, dizileriyle, röportajları ve köşe yazılarıyla haberin tam içinde yaşarken, yüreğini, duygularını geride tutmuş, kendini özne durumuna düşürmemiş bir meslek adamı. Yalnızca toplum için, daha iyiye, güzele ulaşabilme ereği için yazmış. Bunu, kendisi, Nazım Hikmet'ten bir dizeyle açıklıyor: "Ben yanmasam, sen yanmasan, o yanmasa/Nasıl çıkar karınlıklar aydınlığa?"

Şimdi, kamuoyunun önüne bambaşka bir boyutla çıkıyor. Haber peşinde yüreğinin nasıl yandığını dile getiriyor. Başka bir deyişle, yaptığı haberlerin, yazdığı yazıların yüreğinde bıraktığı tortuyu, duygu fırtınalarını, izlenimlerini biz okurlarıyla paylaşıyor.

Erol Karaer, bir Ordu sevdalısı. Kitabın içinde, coşkulu bir dille, Ordu aşkıyla atan bir yürekle sık sık karşılaşacaksınız. Ordu'yu Düz Mahallesi ile, caddeleri, sahili ile başka bir gözle, farklı bir bakış açısıyla okuyacaksınız. Kitabın sonunda yaşadığımız kente daha bir bağlandığını duyacaksınız.

Haberlerin o katı ve soğuk gerçekle yoğrulan yapısının dışına çıkabilen Erol Karaer, bu yapıtında yüreğinde esen fırtınaları, babasından, annesinden, kardeşlerinden, dostlarından yola çıkarak bizim yüreğimize taşıyor. İçimize, sevgiye, aşka, dostluğa dair ışıldaklar tutuyor, gözlerimizi kamaştırıyor.

Bu yapıtla Erol Karaer, bir ilke de imza atmış oluyor. Bir gazetecinin dünyasını çekinmeden, açık yürekli-likle gözler önüne seriyor. Her gün elimize ulaşan mürekkep kokulu sayfaların nasıl bir yürekle, hangi duygularla yoğrulduğunu bu yapıtla daha iyi anlama olanağı veriyor bize.

Açık yürekliliği ve bir gazetecinin yaşadığı duyarlılığı bizimle paylaşma cesareti için kutlamak gerekir Erol Karaer'i; yüreğine ve kalemine sağlık demek gerekir.

İbrahim Dizman

ERTAN ALP

24 Ekim 1980 Ordu-Ünye doğumludur. İlk ve orta öğrenimini Ankara Ahmet Cevdet Paşa İlköğretim Okulunda 1995'te bitirdikten sonra aynı tarihte Ankara İncirli Lisesine kaydoldu. 1998'de lise eğitimini tamamladı. 1999 yılında Ankara Üniversitesi DTCF Türk Dili ve Edebiyatı Bölümünü kazanarak bu bölümde dil ve edebiyat alanında akademik eğitim aldı. Aynı üniversitenin eğitim fakültesi bünyesinde 2005 yılında Türk Dili ve Edebiyatı alanında yüksek lisans eğitimini bitirdi. Bir devlet okulunda halen Türk Dili ve Edebiyatı öğretmeni olarak görev yapmaktadır. Mesleğinde onuncu yılını çalışmaktadır. Evli, bir kız ve bir erkek çocuk babasıdır. Şimdiye kadar Varlık, Yasakmeyve, Akatalpa, Şiiri Özlüyorum, Sözcükler, Eliz Edebiyat, Bireylikler, Hayal, Gard, Bilim ve Aklın Aydınlığında Eğitim, Bilgi Pınarı Dergisi gibi bazı ulusal ve yerel edebiyat dergilerinde şiir ve yazıları yayımlandı. Şiir ve yazı çalışmalarına halen devam etmektedir. 2014 yılının mart ayında Yasakmeyve Yayınları'ndan çıkan **"NA"** ve 2015 yılında ise **"Hayatın", "Orta Öğretmeni" ve "Sustu"** adlı şiir kitapları okuyucuyla buluştu. Ayrıca Ünye'de bir yerel gazetede halen haftada bir kez olmak üzere köşe yazarlığını sürdürmektedir.

ŞİİRLERİNDEN ÖRNEKLER

AKDENİZ KUŞLARI GÜZELLİĞİNİN
sen yine tut gözlerimi
aramıza deniz gelip kurulsun
ben senden öğrendim deniz yazmayı
sen yine tut ellerimi
götür kıyılara çocuklar oynasın

seni dolaştım tüm gün
kağıtlara meltemler çizip
göğüslerin tanrıçasıdır ak-deniz'in
ben senden öğrendim deniz yazmayı
ılık bacakların kadar deliydi güneş
sen tut yine de öpücüklerimi
götür dağlara toprak uyansın

harami köpekler geziyor kentin arka sokaklarını
bir çocuk ağlıyor üşütmüş denizi
tutup seni gezdim tüm gece
zincirlerinden ayrılmış bahardı yatağında sakladığın
ben senden öğrendim deniz yazmayı
ben akdeniz'i düşünerek açtım dil defterimi
sen yine de tut şiirlerimi
kadınların yanık yüzlerini dolansın
yaralar sarıyor bulanık suların çocukları
kavruk çiçekler dağlıyor kirpiklerini
suyu anlatıyor kör bir dede torununa
çam yuvalarında sevişen güvercinleri
ben senden öğrendim deniz yazmayı
denize işleyen bir yaban gülünü
doğuruyor acele bir kırlangıç halikarnas göğünü
sen yine de tut eskilerimi
tiranlardan kalma dağları kuşansın

SONBAHAR HÜZÜN GİYER
"güle guş ettiremez (dinletemez) yok yere bülbül inler"
Kami
sonbahar hüzün giyer!
ben seni giyinirim fakir ellerime
ben seni giyinirim akşamdır yatağın
ben seni giyinirim vazodaki çiçek kıskanç
ben seni giyinirim güneşe doymaz saksılar
ölgün camların önünde sonbahar hüzün giyer…

sonbahar hüzün giyer!
ben seni giyinirim rüzgârlar dağıtır saçlarımı
ben seni giyinirim yetim bir Pinokyo ayaklarım
ben seni giyinirim insanlığım açıkta kalır
ben seni giyinirim kısa gelir gözyaşlarım
kırık aynaların sırrında sonbahar hüzün giyer…

sonbahar hüzün giyer!
ben seni giyinirim öldürür geceyi masal
ben seni giyinirim bozkırlığım akıp gider
ben seni giyinirim uyur kucağımda eve dönüşler
ben seni giyinirim tenim eksik kalır
duvarların ardında hileler sonbahar hüzün giyer…

sonbahar hüzün giyer!
ben seni giyinirim bir martı ölür denizde
ben seni giyinirim işçide kesilir ıslık
ben seni giyinirim yazmanın ucunda uçar çocuklar
ben seni giyinirim küçük gelir bu mezara bedenim
her şiirin arkasında sonbahar hüzün giyer…

LA
Elif'ime
gel sevgili kızım
kelimelerin birbirini öptüğü şiire
bir Elif koyalım
bütün kelimeler dönüp dolaşıp
yine seninle doğsun

gel sevgili kızım
kelimelerin birbirini öldürdüğü şiire
bir Elif koyalım
bir laleyi en derin yerinden yakarken le
la seninle doğsun

gel sevgili kızım
kelimelerin birbirini gömdüğü kan masallarına
bir Elif koyalım
zehirlenmiş hayaller genelev kokusunda
bir nergis seninle doğsun
gel sevgili kızım
kelimelerin birbirine haykırdığı şiire
bir Elif koyalım
kırılıp giden tahta atları çalarak uçurumdan
bir gündüz seninle doğsun

BİR KARADENİZ GÜZELLEMESİNE GİRİŞ
"İnanma ne yana gitsen Karadenizlisin"
Rıfat Ilgaz

Toprağı mavi kuşlara boyayacak bir çocukluk Karadeniz...
Karadeniz ,kıyısında öpmek yoksul bir adamı ellerinden...
Karadeniz, sana dökülür güzelliğin kızıl kınalı gelinleri...
Karadeniz kardeş...
Karadeniz dost...
Karadeniz eş...
Karadeniz, emeğin sabah duasında derindeki balıklara arkadaş...
Karadeniz sevgili...
Karadeniz çocukluğun alın teri fındık işçilerinin yamalı sepetlerinde...
Karadeniz direniş...
Karadeniz, çay kokan tepelerde delirmesi kemençenin...
Karadeniz, içli limanlarda bir lodos türkü...
Karadeniz, elleri nasırlı bir dedenin dağlardaki gök gürültüsü...
Kızların saçlarında bütün kaygıları döven bir coşkun nehir Karadeniz...
Karadeniz birlik...
Karadeniz imece...
Karadeniz dayanışma...
Karadeniz, kuru fındık kokusunda sevişmesi yeryüzü ile gökyüzünün...
Karadeniz uyanırken her sabah açılır "Türkçenin dudakları"...
Karadeniz, takalarla uzaklaşması bir sevgilinin ufku öpmek için akşama doğru...
Karadeniz, ekmek...
Karadeniz emek...
Karadeniz, sevmek doğa için kavgayı en yeşil şiirde...
Karadeniz, mevsimlere aldırmadan dağlara haykırmak sevgi kelamını...
Karadeniz, "tabancasız kardeşliğ" okumak sabahleyin ilk antta...
Ağaçların içinde, küçük köylerde mavi önlüklü bir kırlangıç Karadeniz...
Karadeniz, sınıfına odun taşıyan elinde sıcak...
Karadeniz, dalgalara bırakmak horon sesini kumaş kumaş...
Karadeniz, dokumak peştamal hüznünü soğuk yorganlara...
Karadeniz, çatık kaşlı çocukların fakirliğinde şeker…
Karadeniz yalınayak sokak özgürlüğü nemli duvarların dibinde...
Karadeniz, kötülüğe ve zulme yoksulun tutkun muskası yüreğinde biriktirdiği...
Karadeniz, gaz lambasında bir muhtaç şarkı okul yoluna dökülen...
Karadeniz kırmızı güvercinlerin kanatları gönül defterlerine çizilen...
Karadeniz "şiir dersem çık, çocuk dersem çıkma" oyunu ağaçlar öldürüldüğünde...
Zehirli tellerin kan kokan ayrılığında kol kola rızık Karadeniz...
Tutku çırakları turluyor Ünye'nin sokaklarını peşinde kara benizli boyacılar...
Yüzleri uçurtma çılgınlığı annelerin koynunda sabah duaları...
Karadeniz, onurlu şahidi yalılarda biriken doğum sancılarının...
Karadeniz, hurmadan yapılan araba oyuncaklarının baba yalnızlığı...
Karadeniz, sökün etmesi bıçak yarasında biriken sevdalukların...
Karadeniz damar damar çiçek öğretmenlerin kitap köşelerinde...
Yoklama defterlerinde gelinlik çağına giren kızların ölgün kelebekleri...
Karadeniz, kumbarasında güneşin çeyiz oyası gizli ağlamalarda...
Karadeniz ilmek ilmek dokumak ateş böceklerinin geceye çizdiği rüyaları soğuk odalara...
Karadeniz yayılır...
Karadeniz süzülür...
Karadeniz birikir...
Karadeniz tutunur...
Kakiyesi aşkların sürgün ormanlarında...
Toprağı mavi kuşlara boyayacak bir çocukluk Karadeniz...
Ne yana gitsen özgürlük ne yana taşınsan vuslat...
Ne yana göçsen bir at koşusu derin vadilerin öğüdü...
Ne yana yürüsen ekmek pişiren kadınların mısır kokusu eteklerinde...
Karadeniz, çılgın süvarilerin nal seslerinde şaha kalkması suyun..
Suyun emzirdiği insanlığa bir gelin tacı Karadeniz...
Karadeniz, işçilerin sıcak Afrika'sında fesleğen çiçekleri...
Karadeniz, bir martı şarkısı şehirlerin uykusunu bir hastaya dağlayan...

Köylünün efendilik düşlerinde emeğin ocakta sınanması... Karadeniz...

ERTAN KÖROĞLU

Eylül 1955'te Ordu'da doğdu. Babasının görevinden dolayı ilköğrenimi Ordu'nun Akkuş ve Korgan ilçelerinde tamamladı. İlkokuldan sonra Samsun ili Ladik ilçesinindeki Akpınar Öğretmen Okulunu bitirdi. Daha sonra Eskişehir Anadolu Üniversitesinde önlisans eğitimini tamamladı. Sınıf öğretmeni olarak Samsun, Gümüşhane, İstanbul ve Ordu'da 30 yıl öğretmenlik yapan Köroğlu Ordu Durugöl İlköğretim Okulundan emekliye ayrıldı.

Zaman zaman resimle uğraşan Köroğlu yaptığı eserlerle karma sergilere katılıp, kişisel sergiler de açtı. 2014 yılında "Peşin Sevdalar" adlı şiir kitabını çıkardı. İki kız çocuk babası olan Köroğlu halen Ordu ili Kabadüz ilçesi Karakiraz Mahallesi'nde yaşamını sürdürmektedir.

ŞİİRLERİNDEN ÖRNEKLER

DÜNYA (Güya) KADINLAR GÜNÜ
Küçükken sevimli kızlardı onlar
Önce mahalleden sonra okuldan
Kızsınız diye atsak da oyundan
Hala bilmiyorum neden atardık?
Simdi de koyamam adını
İlk aklıma gelen, acaba hakları mı yoktu.
Yok canım çocukluktu.

Önce genç kız oldular
Uğrunda bıçak çekilip kavga edilen
Gerekirse sevdası uğruna ölünen
Anamız oldular
Ayakları altına cennet serilen.
Kimine göre sevdamız, kimine göre alın yazımız.
İyi günde kötü günde, hastalıkta sağlıkta
Ömür boyu aynı yastıkta
Söz verdiğimiz, bizim kadınlarımız.

Birileri hala diyorsa;
"Kadının eksik etmeyeceksin
Sırtından sopayı, karnından sıpayı"
Diyelim ki reva gördün el kızına
Senin anan, bacın, kızın eşek mi?
Ve kadına şiddet erkeklikse
Yok edelim onları gerekirse.
Böylece artar erkeklik ünümüz
Kutlu olsun güya kadınlar gününüz.

İÇERDEKİ HAZİRAN
Sakın titreme çocuk
Buraların yazı kar beyazı
Ve buralarda ısınmak
Beton duvarlar kadar soğuk.
El sallama bulutlara
Buraların güneşi geç doğar.
Fazla umutlanma çocuk
Birazdan gün batar
Dinle beni çocuk!
Hazirana aldanıp,
Mendilini yıkama kurutamazsın.
Çıplak ayakla dolaşma
Bu güzü atlatıp
Önümüzdeki kışa varamazsın

ZAMENE SEVDALARI
Geçenlerde bir miktar sevelim dedik.
Sevdalar ne kadar pahalanmış.
Mecburen önce karta,
Sonra sineye çektik.
Oysa eskiden bedava severdi.

PEŞİN SEVDALAR

Veresiye yaşadım ama, ben hep peşin sevdim.
Hani derseniz dikili ağacın?
Sayılırsa, çocukken diktiğim erik ağacım.
Mal varlığım; Korkmadan açıklarım.
Çocuklarım ve borçlarım.
Vefasız çıksa da birkaçı
Geriye kalan dostlarım.
Ama ben sevgimden, bir de vergimden dolayı
Hala zengin sayılırım.

Ben hep peşin sevdim, en çok da çocukları.
Köyde şehirde, yanı her yerde
Zaten veresiye sevemez öğretmen de.
Pişman değilim peşin sevdiğime
En çok da çocukları.
Çünkü “seni sevmiyorum” olur
Onların en büyük yalanları.

Ben hep peşin sevip
Sevdayı borcum sandım.
Sevdikçe borçlandım.
Bu hesaba katmazsak çocukları
Taksit taksit ödüyorum peşin sevdalar

FEHMİ YENER

Fehmi Yener, 1949 yılında Ordu Merkez Alınca köyünün Serkük Mahallesi'nde doğdu. İlkokulu sırasıyla Gökömer, Osmaniye ve kendi köyünde; ortaokulu Ordu Lisesi orta kısmında, lise birinci sınıfı da yine Ordu Lisesinde okudu. Lise birinci sınıftan sonra fark dersi sınavlarını kazanarak Perşembe İlköğretmen Okulu ikinci sınıfına kayıt yaptırdı. Okulun başarılı ilk on öğrencisinden biri olarak ikinci sınıfın sonunda öğretmenler kurulu kararıyla İstanbul Yüksek Öğretmen Okulu hazırlık sınıfına kayıt oldu. 1967 yılında girdiği üniversite sınavını kazanarak İstanbul Üniversitesi Fen Fakültesi Botanik-Zooloji yani Biyoloji Bölümüne girdi. Bir taraftan da İstanbul Yüksek Öğretmen Okuluna devam etti. Gerekli krediyi de aşarak üçüncü yılın sonunda, yani 1970 yılında üniversiteyi bitirdi. 1971 yılında da İstanbul Yüksek Öğretmen Okulunu bitirerek Ordu Lisesi Biyoloji öğretmenliğine atandı. Aynı okulda yaklaşık yirmi yılı yöneticilik olmak üzere 29. yılını çalışırken emekli oldu. Emekli olmadan önce KTÜ Ordu Ziraat Fakültesinde iki dönem botanik dersleri okuttu. Şiir ve araştırma kitapları yanında çok sayıda dergi ve yayınlarda da yazılarına yer verilen; TÜBİTAK, Devlet Bakanlığı, Milli Eğitim Bakanlığı, Ordu Valiliği, Ordu Milli Eğitim Müdürlüğü, DİE v.b.kurumlardan takdirname ve başarı belgeleri bulunan, evli ve üç çocuk babası olan Fehmi Yener, biyolog unvanı diplomasına da sahiptir.

ŞİİRLERİNDEN ÖRNEKLER

GÖZLERİME BAKA BAKA
Seneler geçti üstümden,
Seller gibi aka aka.
Ömrümü içti testimden,
Gözlerime baka baka.

Yollarımız çabuk bitti,
Sanki uçuruma itti,
Gülümseyip geçip gitti,
Ciğerimi yaka yaka.

Sanma gönlüme akmadı,
Az da edalı bakmadı,
Bahçede gül bırakmadı,
Saçlarına taka taka.

Kayboldu, tepeler aştı,
Yıkıldım, feleğim şaştı,
Sığmadı, doldurdu taştı,
Bentlerini yıka yıka.

Yoluna yatmak istedim,
Kementler atmak istedim,
Elimde tutmak istedim,
Avucumu sıka sıka.

Yalnızlık buna sebepti,
Ne yarısı, ne de hepti,
Hevesimi geri tepti,
Boğazıma tıka tıka.

Seneler geçti üstümden,
Anlamadım, sanki şaka.
Ömrümü içti testimden,
Gözlerime baka baka.

ÖĞRETMEN
Bereketli toprak olur elleri,
Coşkun sular gibi aksa ÖĞRETMEN.
Hoş konuşur, güzel söyler dilleri,
Gönlünde meş'ale yaksa ÖĞRETMEN

Boz bulanık seller geçilemez ki,
Sular kaynağından içilemez ki,
Yabanla âşina seçilemez ki,
Kültür mayasında yoksa ÖĞRETMEN.

Elbette olmazdı ufuklar aydın:
Bilginle vatanı sulamasaydın;
Gençliğe sen rehber olamasaydın,
Yollar karanlıktı yoksa ÖĞRETMEN.

Olur milletinin bahtı sultanı,
Toplumun nefesi, hem taze kanı,
Yetiştirir beyi, paşayı, hanı,
İlim kapısından baksa ÖĞRETMEN.

Benim Meram Bağı'm, öğrencilerim,
Lâleye, sümbüle çiçek mi derim.
Milletim! Cihanda eşsizdir yerin,
Şöyle, yücelere çıksa ÖĞRETMEN

AKLIMA GELDİ
Uzaktan gördüğüm tatlılar, kekler,
Pastane dedin de aklıma geldi.
Perişan, uykusuz, yorgun geceler,
Hastane dedin de aklıma geldi.

Riyasız gençliğin eğlenceleri,
Köyün yardımlaşan imeceleri,
Çocukluğumdaki kış geceleri,
Kestane dedin de aklıma geldi.

O zamanlar hayat tozdu, dumandı,
Kavak yelleri estiği zamandı,
Pembeli düşlerin coştuğu andı,
Mestane dedin de aklıma geldi.

Çalışır çabalar hem yorulurduk,
Mutluluk içerdik, neş'e solurduk,
El ele verirdik, kardeş olurduk,
Dostane dedin de aklıma geldi

Ayak çıplak ama gezer tozardık,
Bazen oyun kurar bazen bozardık,
Sevdiğimiz kıza mektup yazardık,
Postane dedin de AKLIMA GELDİ.

FERMAN NE GÜZEL
İnsanı sarmışken yalan ve hile,
Yoksulun halini sorman ne güzel.
Gördüğün rüyalar ürkütse bile,
Onları iyiye yorman ne güzel.

Izdırap sinede yürek yararken,
Zalimler yaraya kezzap sararken,
Gariban, haline çare ararken,
Onulmaz dertlere derman ne güzel.

Tohum ekip diyorsanki n'olacak?
Tarla, bahçe, mahsul ile dolacak.
İnsanlara helâl rızık olacak
Hasat mevsiminde, harman ne güzel.

Yüce Mevlâ, böyle yaratmış arşı,
Canlılar, cansızlar zengin bir çarşı,
Erozyon denilen afete karşı,
Toprağın üstünde orman ne güzel.

İnsanlarla yakınlaştır arayı,
Her kapıyı açar sanma, parayı,
Mânâ âleminde gerçek sarayı,
Gönüller içine kurman ne güzel.

Herkese yürekten güldüğün zaman,
Elinde olanı böldüğün zaman,
Helâl lokma yiyip öldüğün zaman,
İlâhî adalet, FERMAN NE GÜZEL.

KARINCALANDI
Tatlı mı bıraktık etrafa bilmem,
Sağımız solumuz karıncalandı.
Ahlâkı mı kaldırdık rafa bilmem,
Kızımız, oğlumuz karıncalandı.

Kasırga, çınarı sökmek istedi,
Söküp de kinini dökmek istedi,
Çelikten bileği bükmek istedi,
Elimiz, kolumuz karıncalandı.

Âşinâ yerine yaban seçince,
Libasları o ölçüyle biçince,
Liranın tahtına döviz geçince,
Paramız, pulumuz karıncalandı.

Öz vatana yaban tohum ekildi,
Arasına ham fidanlar dikildi,
Ufkumuza siyah perde çekildi,
İzimiz, yolumuz karıncalandı.

Kimi, hali görür ah ü vah eyler,
Aldırmaz gidişe ağalar, beyler,
Ulemalar susar, cahiller söyler,
Boşumuz, dolumuz karıncalandı.

Kendi kimliğini ele sorarken,
Lüzumsuz şeylere kafa yorarken,
Pekmezle reçelde çeşit ararken,
Kovanda balımız karıncalandı.

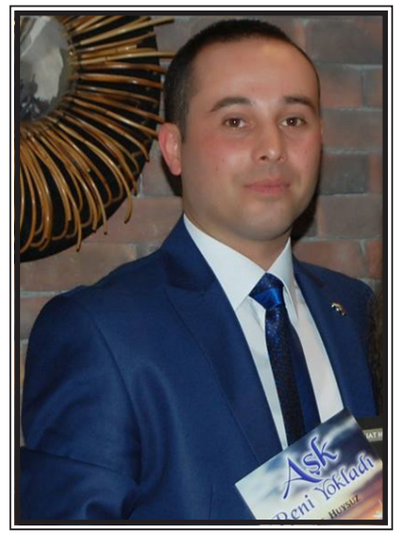
Kimi eski bilmez, kiminde yama,
Kiminin pabucu atılmış dama,
Geleceği dünden görürdük ama,
Fincanda falımız karıncalandı.

Kimi yeşil sever, kimi kırmızı,
Niçin arar olduk biz, kendimizi?
Hem özü yitirdik, hem rengimizi,
Morumuz, alımız karıncalandı.

Helâlinden alır öyle satardık,
Kul hakkı yemeyip rahat yatardık,
Tarihe karıştı, bunlar yok artık,
Mülkümüz, malımız karıncalandı.

Tebessümden uzak, soğuk bakışlar,
Bizden değil oturuşlar, kalkışlar,
Duanın yerini aldı alkışlar,
Mevtamız, salımız karıncalandı.

Üstün değer, karakterler taşırdı,
İnsanlığa çok engeller aşırdı,
Kalıtım faktörü genler şaşırdı,
Gövdemiz, dalımız karıncalandı.

FUAT HUYSUZ

1982 yılında Ordu'nun Ulubey ilçesi Durak köyünde doğdu. Ailenin ilk çocuğu olan Fuat Huysuz ilk öğrenimine Durak Köyü Cemal Yıldızer İlköğretim Okulunda başladı. Burada başarılı bir eğitim öğretim dönemi geçiren Fuat Huysuz öğretmenleri ve arkadaşları tarafından sevilen ve örnek bir öğrenci olmayı başardı. Ardından eğitimine Ordu'da devam etti ve eğitimini burada tamamladı.

2001-2003 yılları arasında ön lisans eğitimini Erzurum Atatürk Üniversitesi Tercan Meslek Yüksekokulu Su Ürünleri Bölümünde bölüm üçüncüsü olarak tamamlayan Fuat Huysuz üniversite hayatında da başarısına devam etti.

Üniversite hayatından sonra ilk iş deneyimi olan Ordu ORT TV'de 2004 ve 2006 yılları arasında haber spikerliği ve müdürlüğü görevini yaptı.

2006-2007 yıllarında askerliğini Erzincan'da tamamlayan Fuat Huysuz, askerlik bitiminin ardından Gürgentepe ve Akkuş ilçelerinde 2,5 yıl kadar ücretli ilkokul öğretmenliği yaptı.

2009 yılında tekrar Ordu'ya dönen Fuat Huysuz, Ordu ORT TV kanalında haber müdürlüğü ve spikerlik görevine devam etti. Aynı zamanda da Ordu Medical Park Hastanesi Çağrı Merkezinde göreve başladı. Fuat Huysuz halen Medical Park Ordu Hastanesi Çağrı Merkezi'nde görevine devam etmektedir.

Ortaokul dönemlerinde şiire olan merakı nedeniyle amatör de olsa şiirler yazmaya başlayan Fuat Huysuz lise yıllarında kendini daha da geliştirerek şiirle iç içe olmaya devam etti. Yazdığı şiirlerini sürekli not alıp hep hayali olan kitap çıkarmayı kendine borç bildi. Bu hayalini 2012 yılında "Gülüşün Sende Kalsın" adlı ilk şiir kitabıyla gerçekleştirdi. Çevresinde sevilen ve güler yüzlülüğüyle tanınan Fuat Huysuz çıkarmış olduğu şiir kitabıyla büyük ilgi gördü. Fuat Huysuz Ordu'da birçok sosyal ve kültürel etkinliğe katılmış olup program sunuculuğu yönüyle de öne çıkmıştır. Bu kapsamda Fuat Huysuz hem çıkardığı kitaplarla hem de katıltığı programlarla Ordu'nun kültür ve sanatına katkı sağlamaya devam etmektedir.

Şairin 2012 yılında "Gülüşün Sende Kalsın", 2014 yılında da "Aşk Beni Yokladı" adlı yayınlanmış iki şiir kitabı bulunmaktadır.

ŞİİRLERİNDEN ÖRNEKLER

ELVEDA KÜÇÜĞÜM
Biliyorum beni artık hiçbir zaman sevmeyeceksin,
Ama bunu bile bile içimden atamıyorum seni,
Her tarafta hatıran duruyor,
İnan unutamıyorum seni,
Ben senin içindeki kötü duygularını değil,

İçinde beslediğin kini nefreti değil,
İğrenç dolu sevgi sözcüklerini değil,
O güzel yüzünü, o kumral bakışını,
Ah o varya o güzel saçlarını sevdim,
Sevdim ama sen kıymetini bilmedin,
Bir gün yolun düşerse kırlara,
İşte o zaman beni hatırla,
Sensiz yürüdüğüm sokakları,
Sensiz yağan yağmurları,
Karanlık geceleri hatırla küçüğüm,
İstersen de bir menekşe kopar yerden,
Anlat ona yalnızlığını,
Bir zamanlar beni seven birisi vardı de,
Benden vazgeçmeyen birisi vardı de,
Anlat ona seni ne kadar çok sevdiğimi,
Anlat da pişmanlığın yüzüne vursun,
İşte o an kalbinde bir burukluk hissedersen,
Kalbinin içinden bir acının geldiğini hissedersen,
Bilki bir daha dönmemek üzere
Sonsuz bir yolculuğa çıkacağım,
Hatırla küçüğüm,
Seninle hiçbir zaman göz göze gelmedik,
El ele tutuşmadık,
İkimiz iki sevgili gibi,
Islak kaldırımda yürümedik,
Tek dileğim vardı,
Kar yağarken beraber dolaşmak,
Ama bunu başaramadım,
Artık başarmam da mümkün değil,
Sana güle güle, sana elveda,
Sana mutluluklar dilerim sevgilim mutluluklar,
Ne zaman şimşekler çakar,
Kara bulutlar üzerine çökerse,
Gökyüzünden bir yağmur parçası,
Dudaklarının arasına düşerse,
İşte o zaman bir daha beni hatırla,
Bir defa da benim içim ağla,
Ağla ki ben de mutlu olayım,
Elveda küçüğüm,
Elveda güzel aşkım,
Bir daha görüşmemek üzere elveda
Umarım mutlu ol,
Başka kimselerle,
Sen beni hiç sevmemişsin,
Artık sana güle güle.

ŞİMDİ YOKUM ŞEHRİNDE

Şimdi yokum şehrinde,
Olur muyum da bilmiyorum,
Uzun uzadıya bakma yollarıma artık,
Döner miyim de bilmiyorum,
Nefesinden buğulanmış camlara yazma ‘Seni Seviyorum’
Sever miyim de bilmiyorum
Uzatma bana ellerini, yalandan da olsa,
Tutar mıyım bilmiyorum.

Şimdi yokum şehrinde,
Olur muyum da bilmiyorum,
Ne günler geldi geçti,
Bugünler de geçer mi bilmiyorum,
Kalp sever dudaklar da ‘Seni Seviyorum’ der
Sever miyim bilmiyorum,
Ben eski ben değilim artık,
Olur muyum da bilmiyorum.

Şimdi yokum şehrinde,
Olur muyum da bilmiyorum,
Sustu bu yürek her defasında,
Bu sefer de susar mıyım bilmiyorum,
Yıllardır sevdim delicesine, ben geldim dedin ‘Seni Seviyorum’ diyerek,
Şimdi de ben sever miyim bilmiyorum,
Düşünüyorum var mı bir çıkar yolu,
Olsa da bulur muyum bilmiyorum,

Şimdi yokum şehrinde,
Olur muyum da bilmiyorum,
Ne canlar verdim bu sevda uğruna,
Bir can daha verir miyim bilmiyorum,
Hep kulaklarımdaydı ‘Seni Seviyorum’ deyişlerin,
Deme artık sever miyim de bilmiyorum,
Kaç defa çaldım kapılarını her defasında döndüm ardı ardına,
Kırsan da artık kapılarımı,
Açar mıyım bilmiyorum.

DEDİN Mİ HİÇ

Özledim deyip kendi kendine,
Sabahlara kadar hıçkırıklara boğuldun mu hiç,
Kaç gece sayıkladın uykunda beni,
Kan ter içinde kaç gece uyandın benim gibi,
Kimseler görmesin diye resimleri sakladın mı hiç yastık altına,
Ve uyandığında gizlice baktın mı doya doya,
Geceler sabah olmasın dedin mi benim gibi,
Gecenin ayazına ve yalnızlığa sarıldın mı hiç,
Kaç kere gözyaşlarınla konuştun benim gibi,
Akma yanaklarıma dedin mi hiç,
Üşüyorum gecenin ayazında bir de sen üşütme beni dedin mi
Dedin mi haykırabildin mi benim gibi her gece yalnızlığına,
Bende ‘S E V İ Y O R U M S E N İ’ senin gibi.

Kaç gece kahırlandın benim gibi içtiğin her kadehte,
Bu kadehte senin için ey sevgili deyip, ağladın mı saatlerce,
Ve yalnızlığının tek ortağı gözyaşlarınla konuştun mu yine,
Akma yanaklarıma dedin mi hiç,
Akma dayanamam hasretine,
Akma yanaklarıma tutamam seni ellerimle,
Katlanamam bu acıya dedin mi,
Dinsin bu acım dedin mi hiç,
Unutmaya çalıştın mı yalnızlığını, bir anlık da olsa,
Vurdun mu kendini çıkmaz sokakların ıssızlığına,
Ve farkına vardın mı seni üşüten rüzgârın acımasızlığına,
Yüzüne her vuruşta, söz verdin mi kendine, yıkılmayacağına,
Dedin mi haykırabildin mi benim gibi her gece yalnızlığına,
Ben de ‘S E V İ Y O R U M S E N İ’ senin gibi.

SEVDALAR
Yükledim gönlüme aşk dolu sevdaları
Dolaşıyorum uçsuz bucaksız denizlerde
Geziyorum bir Evliya Çelebi'yim
Aşıyorum dağları tepeleri Ferhat gibiyim
Deliyim divaneyim Mecnun gibiyim
Yapayalnız bir başına delicesine
Sığınacak bir liman arıyorum belki de
Ne beni mutlu edebilecek
Ne de gönlümdeki aşk dolu sevdaları dile getirecek
Bir liman bulabildim

Haykırıyorum sonu olmayan yollarda
Gece gündüz demeden geziyorum
Sesimi bir duyan olacak mı diye
Gönlümdeki aşk dolu sevdalar için
Haykırıyorum sonu olmayan yollarda
Açtım kollarımı bekliyorum
Biri gelecek mi diye
Gönlümdeki aşk dolu sevdalar için

Söylemeye utansam da
Satır satır yazıyor kalemim içimdeki duygularımı
Manasız değildir her kelimem, anlatır yaşadıklarımı
Ya umutlarımı
Beklediğim ve beklemeye pişman olmadığım seni anlatır
Kurduğum her cümlede sen varsın
Yazmaktan da usanmadığım
Haykırdığım her kelimede sen varsın
Söylemekten bıkmadığım
Ve gezdiğim her yolda da sen varsın
Dönüp bakmaya korkmadığım
Yükledim gönlüme aşk dolu sevdaları
Dolaşıyorum uçsuz bucaksız denizlerde
Ne beni mutlu edebilecek
Ne de gönlümdeki aşk dolu sevdaları dile getirecek
Bir liman bulabildim

BEN AŞK'I SENDE BULDUM
Aşk'a dair ne varsa hepsi yüreğim içinde
Ben aşkı sende buldum, senin gözlerinde
Belki de bir rüyaydı, saklısın düşlerimde
Ben aşkı sende buldum, senin gözlerinde
Şimdi gidiyorum desem de
İlk bakışın hep hayalimde
Ellerimi tutuşun, sanki hiç bırakma deyişin
İlk gün ki gibi ezberimde
Ben aşkı sende buldum, senin gözlerinde

Vazgeçemezsin elbette biri vardır yüreğinde
Ahların diz çöker yaş kalır gözlerinde
Verilecek ne bir hesap var ne de bir borcum
Bildiğim tek gerçek o da sensin kalbimde

Esmesin bırak o koskoca şehirde rüzgâr bensiz
Matemliyim bilir misin her günüm sensiz
Rüyalarım, hayallerim
Gecem gündüzüm belirsiz
Aldanma bırak o koskoca şehre
Her şeyim sen dese de
Bakışları bile kalpsiz
Aşk'a dair ne varsa hepsi yüreğim içinde
Ben aşkı sende buldum, senin gözlerinde

GÜLAY ABU

1973'te Ordu ilinin Aybastı ilçesi, Beştam köyünde doğdu. İlk şiir kitabı "Yüreğimde Özgürüm" 2005'te yayınladı. İkinci kitabı olan "Düşlerin İncisi" ise 2011'de yayınlandı.

Değerli şairemiz Gülay Abu, şiir ile ilgili çalışmalarını kültürel etkinliklerle sürdürmekte, radyo programları ve antolojilerde yer almaya devam etmektedir.

Evli ve bir çocuk annesi olan Gülay Abu hayatını Ordu'nun Fatsa ilçesinde devam ettirmektedir.

ŞİİRLERİNDEN ÖRNEKLER

GÜLSEN BİRAZ
Derin hep derin oyuldun,
Coşkun sellerden soruldun,
Yine sustun sus pus oldun,
Ey yüreğim gülsen biraz,
Armağan sana bütün yaz.

Kuşlar uçar, çiçek dalda
Bak dışarı, gün baharda
Hazırlanmış bülbül yolda
Ey yüreğim gülsen biraz,
Armağan sana bütün yaz.

Bir resim çiz güneş olsun,
Gecesine yıldız dolsun,
Güvercinler yuva bulsun,
Ey yüreğim gülsen biraz,
Armağan sana bütün yaz.

Gözünde ışıklar sönük,
Gül yüzün kefene dönük,
Lüle saçlar olmuş döküük,
Ey yüreğim gülsen biraz,
Armağan sana bütün yaz.

AYAZA ÇALDIM
Şeker ezmeyi bilen, bilen o tatlı diller
Bilmezler mi sitem cana, ne zulümler eder
Can çektiğini bilir, bilir mi ki çekeni
Sevmek sevap olsa gerek umudu yineni.

Ayaza da ben bu gece, yine ayaza çaldım
Gece hüzün kaynıyordu, onu da ben aldım
Gözlerimin pınarında yaş, yavaşça saldım
Kendime bile hey dostum, ne kadar dardım.

Söküm söküm söktürür, yüreğimi derinden
Yarenin dili olmuş, akasya dikeninden
Geçtiğim yetmez sanki feleğin çemberinden
Bir olmuş da can yakar, cehennem ateşinden.

İğne ucu sancılardan, kalbime saplanır
Merhamet sonsuz yolcudur, canımda toplanır.
Canı payda buldum buldum, yine durmadım
Kulların taş gibisinden, hiç mi hiç olmadım.

Ayaza da ben bu gece, yine ayaza çaldım
Gece hüzün kaynıyordu, onu da ben aldım
Gözlerimin pınarında yaş, yavaşça saldım
Kendime bile hey dostum, ne kadar da dardım.

UMUDUM SABRET
Ben bu umudu yüreğimde büyüttüm,
Zaman değirmeninde can öğüttüm,
Kurtların içinde kuzumu güttüm,
İki köstek kör baltadan ibaret,
Aşılır kıskaçlar umudum sabret.

Aşınmayan yollar ayak acıtmaz,
Bezmeyenin canı sabır taşımaz,
Körpe yüreklere zulüm sarılmaz,
İki köstek kör baltadan ibaret,
Aşılır kıskaçlar umudum sabret.

GÜROL ÖZCÜRE

1963'te Ordu, Fatsa'da doğdu. İlk, orta ve lise eğitimini burada tamamladı. Gazi Üniversitesi, Kırşehir M.Y.O., İşletme-Muhasebe Bölümünden 1982 yılında önlisans diploması aldıktan sonra, Anadolu Üniversitesinde, İktisat eğitimini tamamlayarak, 1986 yılında lisans diploması aldı. Aynı yıl, Yapı Kredi Bankasında çalışma hayatına atıldı. Daha sonra, askerlik görevini Tuzla Piyade Okulu Sosyal Tesislerinde Finanstan Sorumlu Yedek Subay olarak tamamladı.

Askerlik dönüşü, Yapı Kredi Bankası'ndan 1 yıl ücretsiz izin alarak, yurt dışında yabancı dil eğitimi gördü. Yapı Kredi, Toprakbank, Körfezbank ve Atlas Yatırım Bankasında toplam 15 yıla ulaşan süreyle, dış işlemler, ihracat-ithalat, yurt dışı krediler ve finansman konularında uzman ve yönetici olarak çalıştı. BASİSEN Sendikasına üye olduğu bu dönemde delege ve işyeri temsilciliği görevinde de bulundu. Bu süre boyunca, 1992-1996 yılları arasında, İstanbul Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsünün "Avrupa Topluluğu'nun Sosyal Politikaları ve Endüstri İlişkileri" Ana Bilimdalında "Avrupa Topluluğu'nda İşçilerin Yönetime Katılması, İşçilere Bilgi Verme, Danışma ve Birlikte Kararlaştırma" konulu tez çalışmasıyla, yüksek lisans eğitimini tamamladı.

1997-2002 yılları arasında, İstanbul Üniversitesi "Avrupa Topluluğu" Ana Bilimdalı Doktora Programı'nı "Avrupa Birliği'nde Türk İşgücünün Serbest Dolaşımı" adlı doktora tezini savunarak 2002 yılında tamamladı.1998 Yılında, Türkiye Bankalar Birliği bursuyla, İngiltere'de Foreign and Commonwealth Office, British Council Chevening Scholarship "Marketing of Financial Services and Relationship Management" programından sertifika aldı. 2003 yılından itibaren Ondokuz Mayıs Üniversitesi, Ünye İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi İktisat Bölümünde, öğretim üyesi olarak başladığı akademik çalışmalarını, 2006 yılında fakültenin yasayla kurularak bağlandığı Ordu Üniversitesine bağlı olarak sürdüren Fakülte'de, Dekan Yardımcısı, ve Bölüm Başkanı olarak sürdürdü, halen, Fakülte'de Bölüm Başkanlığı devam ederken, Ünye Meslek Yüksekokulunda da Müdürlük yapmıştır. "AB-Türkiye İlişkileri ve Sosyal Politika" konuları başlıca akademik ilgi ve çalışma konularını oluşturmaktadır. Bu konuda, Almanya'da Essen şehrinde bulunan Türkiye Araştırmalar Merkezi (TAM) ve Belçika'da KU Leuven Üniversitesinde misafir öğretim üyesi olarak bulundu ve TUBİTAK projesi bursu kazandı. Yine, Brüksel şehrinde bulunan, Avrupa Sendikalar Enstitüsünde (ETUI) çeşitli akademik araştırmalar gerçekleştirmiş ve çok sayıda yerli ve yabancı akademik dergi ve konferansta tebliğ ve makaleleri yayınlanmıştır.

10. ve 11. Dönem Samsun-Ordu ve Giresun İlleri Toplu İş Sözleşmesi Resmi Arabulucusu olarak Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığına atanan ve İş ve Sosyal Güvenlik Bilirkişisi olmasının yanında, 2011 yılında ddoçent ünvanı alan ve profesörlük ünvanı almak için 5 yılını doldurmak üzere olan Özcüre, iyi derecede İngilizce bilmekte olup evli ve iki çocuk babasıdır.

Yayımlanmış eserleri şunlardır:
1- Avrupa Birliği'nin İstihdam ve Sosyal Politikası
2- Avrupa Birliği'nin Sosyal Politikası ve Türkiye

ÇALIŞMALARINDAN ÖRNEKLER
Kitap Bölümleri

"İş sağlığı ve Güvenliği ile Çalışma İlişkileri ve İş Hukuku Uygulamaları", İnsan Kaynakları Yönetimi, Editörler: Prof. Dr. Ali Akdemir-Prof. Dr. Harun Demirkaya, Orion Kitabevi, Ankara, 2016.

"Türkiye İşgücü Piyasası, İstihdam Yapısı ve Sorunları", Osmanlıdan 2000'li Yıllara Türkiye Ekonomisi, Editörler: Mehmet Dikkaya-Adem Üzümcü-Deniz Özyakışır, Savaş Yayınları, Ankara, 2014.

"Türkiye İşgücü Piyasası, İstihdam Yapısı ve Sorunları", Türkiye'nin Ekonomi-Politiği 1923-2007, Editörler: Mehmet Dikkaya, Deniz Özyakışır, Adem Üzümcü, Önsöz: Erinç Yeldan, Orion Kitabevi, Ankara, 2008.

Doç. Dr. Gürol Özcüre'nin "Avrupa Birliği'nin İstihdam ve Sosyal Politikası" başlıklı eserinin sunuş yazısını yazan Prof. Dr. Toker Dereli şu şekilde eseri tanıtmıştır; "Konu ile ilgili ayrıntılı bilgi ve analizler içeren geniş kapsamlı bir çalışmadır. Eser beş bölümden oluşmaktadır. Birinci bölümde, AB sosyal politikasının gelişimine ilişkin bilgiler verilmiş ve konular AB normları bağlamında değerlendirilmeye çalışılmıştır. İkinci Bölüm'de, AB sosyal politikasının temel temalarından biri olan 'Avrupa Birliği'nin İstihdam Politikası ve Avrupa İstihdam Stratejisi (AİS)' hakkında ayrıntılı açıklamalar yapılmış, bu kapsamda, 'ayrımcılık yasağı', 'kadın erkek eşitliği', 'İşçi Sağlığı ve İş Güvenliğine ilişkin AB düzenlemeleri ile işyerlerindeki yapısal değişikliklere karşı işçinin uyumunun sağlanması ve korunmasını öngören AİS hükümleriyle ilgili açıklamalar yer almaktadır. Bu bölümde ve izleyen bölümlerde yer verilen AB sosyal politikasına ve çalışma hukukuna ilişkin kurallar, kurucu antlaşmalar, tüzükler ve yönergeler bağlamında açıklanmaktadır. Üçüncü bölümde, 'AB'de İşgücünün serbest dolaşımı' ve dördüncü bölümde 'Sosyal Diyalog ve Yönetime Katılma' konusunda AB normları değerlendirilmiştir. Okuyucu bu bölümde ayrıca, AB'de örgütlenme özgürlüğü, toplu pazarlık ve grev hakkına ilişkin bilgiler de bulacaktır. 'Türkiye'nin AB İstihdam ve Sosyal Politikasına Uyumuna ilişkin gelişme ve değerlendirmeler ise beşinci bölümde ele alınmıştır. Böylece, Türkiye'nin AB Sosyal Modeline (ASM) uyumu sürecinde ortaya çıkabilecek olası sorunlar karşılaştırmalı olarak tahlil edilmektedir.

Avrupa Birliği başlangıç aşamalarında, yani, Avrupa Ekonomik Topluluğu (AET) Gümrük Birliği ve Ortak Pazar evrelerinde daha çok ekonomik entegrasyonda yoğunlaşan bir proje olarak görünmüş, ancak, zaman içinde Ekonomik ve Parasal Birlik (EPB) ilerledikçe sosyal entegrasyon boyutu da hızla gelişen bir girişim haline gelmiştir. Bu boyutun gelişmesinde üye ülkeler arasında sosyal damping'in önlenmesi kadar, sosyal ve insan haklarına saygılı bir Avrupa Sosyal Modeli (ASM) yaratma amacı da etkili olmuştur.

Çalışması işte bu sosyal modelin yaratılmasında ağırlıklı bir öneme sahip bulunan "AB Sosyal Politikası" üzerinde ayrıntılı olarak durmakta, hem tarihsel hem de güncel bilgi ve değerlendirmeler içermektedir.

Türkiye'nin neredeyse 50 yıla varan AB'ye üyelik sürecinde çeşitli aşamalardan geçilmiştir. Ülkemizde çeşitli sosyal grupların AB üyeliği karşısındaki tutumları da bu aşamalar boyunca farklılıklar göstermiştir. Örneğin, 1960'lar ve 70'lerde, yani başlangıç aşamalarında, bu grupların çoğundan kaynaklanan genellikle konuya olumsuz bir bakış açısı dikkati çekmektedir. Şöyle ki, örneğin sol ve devletçi kesimler, Ortak Pazar'a veya AT'ye katılım halinde, Türk endüstrilerinin ve ekonomisinin Avrupa sanayilerinin rekabet üstünlüğü karşısında zayıflayıp, ülkenin tarım ağırlıklı ve geri bir düzeyde kalacağı gerekçesiyle; özel sektör sözcüleri, ithal ikamesi sayesinde korunup belli bir düzeye ulaşmış olan işletmelerimizin Avrupa sanayileri ile rekabet edemeyeceği ve sonuçta çökeceği görüşü ile; öte yandan, İslamcı kesim ve bazı muhafazakar partiler, Hristiyan kültürünün egemen olduğu Avrupa ile bütünleşmemiz halinde, milli-dini değerlerimizin zayıflayacağı savı ile (ve bunlara benzer başka gerekçelerle), bu konuda olumsuz tutumlar sergilemişlerdir. Aksine, bazı gruplar, örneğin aydın kesimin bir bölümü, yine başlangıç aşamalarında AB'ye katılmamızı desteklemiş, bu sürecin Tanzimat'la başlayan ve Atatürk devrimleriyle hız kazanan Batılılaşma hareketimizi tamamlayacağına inanarak üye olmamız gerektiğini savunmuştur. Ancak, bu son grupta, AB üyeliğini şevkle ve kayıtsız şartsız isteyenler yanında, yine, bu hedefe varmayı arzulayan fakat, mevcut ve süreç içinde sonradan ortaya çıkarılan engellerden ötürü cesaretini kaybeden bir 'ümitsizler' grubu da oluşmuştur. Bu kötümser algının doğmasında ise, daha çok işçilerin serbest dolaşım hakkına ilişkin olarak, AB'nin dini, kültürel ve gelişmişlik farklarını ileri sürmesinden kaynaklanan engeller etkili olmuştur.

Ne var ki, Türk tarafından kaynaklanan olumsuz bakışlar zaman içinde zayıflamış, Türkiye'nin tam üyelik hakkını kazanmadan Gümrük Birliği'ne dahil olan ilk ülke sıfatıyla, 1996'da Gümrük Birliği'ne girmesinin ve nihayet 1999'da AB tarafından aday ülke olarak kabul edilmesinin ardından, özellikle, 2000'li yılların başlarında

(yine bazı istisnalar dışında), ülkemizdeki hemen her kesim, AB üyeliğini destekler hale gelmiştir. Türk hükümetleri, bu süreci hızlandırmak ve tamamlamak amacıyla uyum çalışmalarını süratlendirmiştir, ancak 2000'li yılların başlarında yakalanan bu ivme son birkaç yıldır çeşitli nedenlerle yavaşlamış görünmektedir.

Oysa, dar anlamda Avrupa coğrafyası dışında kalan ve henüz üye olmamış ülkelere göre Türkiye, Avrupa'nın kültürel ve sosyal yapısına en fazla yaklaşmış olanıdır. Bugüne değin gerçekleştirmiş olduğu uyum mevzuatı, bazı eksiklik ve uygulama sorunları bir yana bırakılırsa, bu süreci artık dönüşü olmayan bir noktaya getirmiştir. Yine de, aydın kesimin bir bölümünde (ve bu arada örneğin bende), "vaadedilmiş" nihai hedefin uzun dönemde bile asla gerçekleşemeyeceği yönünde bir kanı oluşmuştur. Burada sorulacak soru doğal olarak şudur: AB'ye tam üyelik gerçekleşmeyecekse tüm bu çabalar, ve bazıları haliyle birtakım uygulama sorunları doğuracak nitelikteki anayasal ve yasal sistemimize aktarılan bunca anlaşmaya, yönergeye ve bu arada bu kitaba harcanan emekler boşa harcanmış olmayacak mıdır?

Ne var ki, tam üyelik gerçekleşemese bile, yine de bu soruya vereceğimiz cevapta iyimser ve olumlu bir beklentimiz var olmaya devam etmektedir. Bu bakış açısından yaklaşıldığı takdirde, Türkiye'nin AB üyeliği yolunda attığı adımlar, aslında, ülkemizin uzun dönemli bir çağdaşlaşma projesinin parçalarıdır. AB ile bütünleşme çabalarımızda, onun normlarına ve özellikle, sosyal modeline yaklaşmamızın, bazı sorunlar yaratsa da, ülkemizin daha çağdaş hale gelmesine hizmet edeceği kuşkusuzdur.

İşte, yayımlanan bu çalışma, bu yolda katedilen mesafeyi ve gelecekte atılması gereken adımları bizlere güncel ve toplu halde sunan yararlı bir katkı olmuştur.Bu doğrultudaki çaba ve katkıları için kendisini gerçekten kutlarız."

GÜRSEL YILDIRIM

08 Mart 1945 tarihinde doğmuştur. Emekli öğretmendir. Yazar: "Bütün yüreğim 'Ağlamadığın topraklar senin değildir' diyerek çarpar. Sevgi en üst yığındır benim için. Bu nedenle çalışmalarım bu yoğunluk çevresinde sürer." Şeklinde okuyucularına seslenmektedir. "Faldaca" adlı köy ve soyağacı inceleme kitabı, "Mesudiye Yöresi Sözlük Araştırması" ile "Dedelle" adlı roman dosyası vardır.

ŞİİRLERİNDEN ÖRNEKLER

NE YAZARSIN

Bahar gibi kokmayınca
Gönül alıp bakmayınca
Sellercesin akmayınca
Yağmur olsan ne yazarsın.

Ağaç olsan gölgen olmaz
Kalem olsan yazın olmaz
Sofra kursan tokun olmaz
Hakan olsan ne yazarsın.

Yolun sonu kese gelmez
Oha desen öküz bilmez
Attığın ok hedef görmez
Avcı olsan ne yazarsın.

Selam versen alanın yok
Kapın açıp girenin yok
Hasta oldun soranın yok
Adam olsan ne yazarsın.

İnsan diye bildik seni
Baktık ki urbalar yeni
Görmez gözün şu alemi
Sultan olsan ne yazarsın

ELLER ÜSTÜNDE

Gurbete mi sılaya mı yolculuk başladı
Dostlar gidiyor eller üstünde
Yaprakları döküldü gönül yaşlandı
Dostlar gidiyor eller üstünde.

GELİN

Saçların çözülmüş dolak bekliyor
Başına tül yazma olam mı gelin
Ekinler sararmış orak bekliyor
Koluna düşen deste olam mı gelin.

Suya mı gidersin testin nerede
Sazıma söz olan dilin nerede
Pınar bana yetmez ırmak nerede
Gönlümü yoluna salam mı gelin.

Gelin mayıs gibi bahar kokarsın
Gerilmiş kaşın kimi oklarsın
Dürülmüş memeler düğme açmazsın
Omzuna ipek şal olam mı gelin.

Söylendikçe aşık gelin hallandı
Dal ucunda açmış çiçek ballandı
İnce belde gümüş kemer sallandı
Eğnine ağ iplik olam mı gelin.

BALIKÇI İSMAİL
Tabya Başı'na üç kız çıkar
Aklı başı pır pır güvercin birincisinin
Yağmur çiğseler yüreğine ikincisinin
Dalga dalga tarar saçlarını üçüncüsü

Balıkçı İsmail denize vira.

Tabya Baş'ın olan üç kız iner
Saçları topuklarına değer birincisinin
İkincisinin topukları denizi döver
Üçüncüsünün pupa yelken göğüsleri

Balıkçı İsmail horon tutar.

Islak bir güneş doğar Kurul'dan
Ayna ayna elleri göllere düşer Gülüzar'ın
Giresun kayıkları Emine'nin belleri
Hatçe dediğin sevdası gözlerinde tüter

Balıkçı İsmail vurulur ağlara.

YAYLA YOLLARI
Ayağında nalini
Salınır köyün gelini
Çiçekler açmış eteği

Atına biner Osman

Gelin dediğin dağ karanfil
Osman ise yangın bir kizir
Gelinin bakışları Oymagöze gibidir.

Osman'ın sızılar yüreği
Şahan gibi kapar gelini
Yayla yolları toz ile duman
Ne bakan var Osman'ın arkasından
Ne gelinin arkasından ağlayan.

Varana dek atlar çayır düzüne
Karışır bedenleri yayla yüzüne

LEKE
Duvarda bir leke var
Şekilsiz
Karanlık
Dar.

Duvarda bir leke var
Aklım hep onun simetrisinde
Kim bilir
Nasıl görünüyor
Ötekine.

Duvarda bir leke gibiyim
Ben

KAFES
İçerdeki kuş
Kanatları zincir
Ötüşü rüzgâr

İçerdeki mahpus
Elleri sigara
Yüreği duvar

Dışardaki kuş
Kanatları bulut
Ötüşü sevda

Dışardaki mahpus
Elleri yağmur
Yüreği yara

SIĞIRCIK KUŞLARI
Ne kadar çok uçarsa
O kadar uzaklara gider kuşlar
Gördükleri gölleri unutmazlar
Irmakların el ele tutuştuğu dağları
Kucaklaştığı denizler
Ağır ağır giden kaplumbağaları
Unutmazlar.

Unuttukları
Ağaçların dalına konduklarında
Savrulan taşın acısıdır sadece
Kanatları kanasa da
Kin tutmaz onları
Boz kanatlarıyla sığırcık kuşları
Unutkandırlar.

Aşkın tadını tatmamış olanlar kadar.

HASAN GENÇAY

1960 yılında Ordu, Fatsa Yassıtaş köyünde doğdu. İlkokulu Yassıtaş köyünde okudu. İlkokuldan sonra hayata atıldı, birçok işte çalıştı ve Ordu-Fatsa'da emlak müşavirlik hizmeti veren bir iş yeri vardır. İlerleyen zamanda okuma hevesini bir türlü alamadığı için dışarıdan ortaokulu bitirdi. Şiir yazmayı ve okumayı her zaman seven Hasan Gençay, yazdığı şiirlerini 2007 yılında kitaplaştırma kararı aldı ve ilk kitabı olan "Kim Vurduya Gitti Bu Yürek" adlı şiir kitabını yayınladı.

Şiirleri ulusal yayın yapan TV'lerde ve radyolarda okundu. Şiir yazmaya kendini daha da geliştirerek devam eden Hasan Gençay Islanmamış Sevdalar adlı ikinci kitabını 2013 yılında yayınlandı.

Hasan Gençay'ın bilinmeyen bir diğer özelliği ise kendi bestelerini kendinin yapmasıdır; güftesi ve bestesi kendine ait olan yaklaşık 25 adet eseri vardır...

ŞİİRLERİNDEN ÖRNEKLER

UYAN BABAM

Uykuların çok mu ağır
Uyan artık uyan babam
Her gün yatan çok mu büyür
Uyan artık uyan babam

Aslan gibi kükre de gel
Gam kederi sakla da gel
Uykuları yokla da gel
Uyan artık uyan babam

Desen bile beni sorma
Düğün bayram uzak durma
Ne olursun beni yorma
Uyan artık uyan babam

Aç gözünü sarılayım
Tam karşına kurulayım
Sen iste ben yorulayım
Uyan artık uyan babam

Bana öksüz dedirttirme
Her gün yola bakıttırma
Gözden yaşlar akıttırma
Uyan artık uyan babam

CİZRE YANIYOR

Oyunlar içinde oyun kuruldu
Ne rahat edildi ne de duruldu
Bilinmiyor neden niçin vuruldu
Diyarbakır Mardin Cizre yanıyor
Gözlerim ağlıyor yürek kanıyor

Halaylar çekerek dağdan inenler
Mahkemeler kurup berat verenler
Her şehidin ardından hesap soranlar
Diyarbakır Mardin Cizre yanıyor
Gözlerim ağlıyor yürek kanıyor

Hendekler kazıldı gözler kör oldu
İnsanlar ağladı gönül yoruldu
Her mermide yine garip vuruldu
Diyarbakır Mardin Cizre yanıyor
Gözlerim ağlıyor yürek kanıyor

Nutuklar naralar bu sözler kime
Arada bir bakın dönüp de düne
Haklıysanız şimdi hala siz yine
Diyarbakır Mardin Cizre yanıyor
Gözlerim ağlıyor yürek kanıyor

DUYGULARIM ŞİMDİ BİTTİ
Acılarda pişti gönlüm
Duygularım çoktan bitti
Çilelerde geçti ömrüm
Duygularım çoktan bitti

Baharıma hazan vurdu
Tomurcuğum erken soldu
Bütün hata benim oldu
Duygularım şimdi bitti

Pencereden bakıp geçtim
Derde derdi takıp geçtim
En sonunda yıkıp geçtim
Duygularım şimdi bitti

Bal suladım zehir içtim
Muhannete avuç açtım
Bu kaderi ben mi seçtim
Duygularım şimdi bitti

Kara bahtım karalandı
Yürek dertle yaralandı
Acılarım sıralandı
Duygularım şimdi bitti

Rüzgâr olup esti çile
Hep boğuştum kader ile
Savrulunca ilden ile
Duygularım şimdi bitti

HİÇ KALMADI
Aşar iken dağı taşı
Cesaretim hiç kalmadı
Yitirince aklı başı
Cesaretim hiç kalmadı

Gemilerim yan yatınca
Dibe inip tam batınca
Dizde derman hep bitince
Cesaretim hiç kalmadı

Yücelerden aşar idim
Her menzile koşar idim
İnsan gibi yaşar idim
Cesaretim hiç kalmadı

Hasta olup tam düşünce
Yorgun düştüm çok koşunca
Akıl fikir bir şaşınca
Cesaretim hiç kalmadı

Gençay şimdi ağır aksak
Neye yarar geri baksak
Bir basamak bana yüksek
Cesaretim hiç kalmadı

SANA DÖNDÜM
Sebebim oldun yar yar
Dolandım diyar diyar
Tutmadı gönül ayar
Yeniden sana döndüm

Vefasız ardın sıra
Kızsam da ara sıra
Tutmadım inan kara
Yeniden sana döndüm

Küllendi söndü közüm
Olmadı ağır sözüm
Böyleymiş alın yazım
Yeniden sana döndüm

BU TREN ŞİMDİ GİDER
Anladım vakit geldi
Bu tren şimdi gider
Sözlerin acı geldi
Bu tren şimdi gider

Mendilim sende kalsın
İstersen anı olsun
Mutluluk seni bulsun
Bu tren şimdi gider

Verdiğim kısa mola
Ağırdan çıktım yola
Bakmadan sağa sola
Bu tren şimdi gider

Düdüğü çala çala
Dağları dele dele
Sen dedin güle güle
Bu tren şimdi gider

Bir resmin anı bana
Bakarım kana kana
Elveda şimdi sana
Bu tren şimdi gider

ÖYLE GİT
Bırakıp gitmekse eğer maksadın
Ne olur yüzüme gül de öyle git
Beni ağlatmaksa eğer muradın
Bütün resimleri al da öyle git

Ne sualim olur ne itirazım
Kötü hiçbir cümle kurmaz şu ağzım
Hala geçiyorsa azıcık nazım
Bu gece burada kal da öyle git

Razıyım gülmesin şimdi hiç yüzüm
Başka bir kimseyi görmesin gözüm
Sana diyeceğim belki son sözüm
Seni sevdiğimi bil de öyle git

Uzak durma yine kesme selamı
Yüreğime koyma hüznü elemi
Eğer kırdın isen şimdi kalemi
İdam kararımı al da öyle git

Sessizce gelip de girdin koynuma
Nasıl da hükmettin zalim beynime
Madem ki urganı taktın boynuma
Sur düdüğünü çal da öyle git

MAVİMİ VURMAYIN
Biraz rahat bırakın be
Ben de istediğim düşleri kurayım
Alıp başımı şöyle dalayım
Kurşun sıkıp durmayın renklerime
Mavimi vurmayın

Ne kaç kere kaçın kaç ettiğini düşüneyim
Ne de bugün hangi işimin ters gideceğini
Biraz rahat bırakın be
Ben de yaşayayım şu hayallerimi
Kurşun sıkıp durmayın renklerime
Mavimi vurmayın

Çocukluğumda kalan güzelliği
Gençliğimde var olan beni
Delikanlılık günlerimi
Birazcık kendimi bulup
Az da kafamı dinleyeyim
Kurşun sıkıp durmayın renklerime
Mavimi vurmayın

Yaşamak istiyorum biraz kendimi
Ben siz olamam ki
Nedir bu çabanız
Niçin sizlere benzeyeyim ki
Gözlerim farklı, düşlerim farklı
Görmek istemeseniz bile
Artık baskı kurmayın bana
Kurşun sıkıp durmayın renklerime
Mavimi vurmayın

SUSTU USTA
Vakit tamam söz tükendi
Yandı yürek öz tükendi
Ecel geldi naz tükendi
Bozlakların sustu ustam
Bozkırların küstü ustam

Çıkmaz sesin nefes bitti
Saz mızraptan ayrı öttü
Ustaların hası gitti
Bozlakların sustu ustam
Bozkırların küstü ustam

Türkülerin yasta şimdi
Telin suskun pasta şimdi
Sanma denir NEŞET kimdi
Bozlakların sustu ustam
Bozkırların küstü ustam

Kırdın gittin sen kalemi
Sensiz koydun bu âlemi
Yüreğe koydun elemi
Bozlakların sustu ustam
Bozkırların küstü ustam

SAKİ
Gururlanıp geldin saki
Sende sandın dünya baki
Niceleri geldi geçti
Dünya baki değil saki

Gençliğini kalır sanma
Dünya böyle durur sanma
Döndüğüne hiç aldanma
Dünya baki değil saki

Malın mülkün hepsi boşa
Her an her şey gelir başa
Boşaldıkça gelir şişe
Dünya baki değil saki

Kanma bunca güzelliğe
Yolun gider mezarlığa
Sararacaklar bir bohçaya
Dünya baki değil saki

Dolduradursun sen meyleri
Artırırsın kederleri
Artık dinle yeter beni
Dünya baki değil saki

ORDU'NUN GÜLÜ MÜSÜN?
Başın öne eğip gezme
Bakıp bakıp beni üzme
Ben seni çok seviyorum
Takma ne olur kara yazma

Kurşunçalı karı mısın
Çambaşı'nın balı mısın
Her gelen seni soruyor
Sen Ordu'nun gülü müsün?

Görünce ben yârim sandım
Bizim evde gelin sandım
Al bohçanı biz gidelim
Sensizliği ölüm saydım

Fındık dalı eğer elin
Ne naziktir ince belin
Ben seni hiç görmemiştim
Sen olmuşsun çoktan gelin

HASAN ÜREL

1949 yılında Ordu'nun Ulubey ilçesine bağlı Meşâyih (yeni ismiyle Aydınlar) Köyü'nde doğdu. İlköğrenimini köy okulunda tamamladı. Ortaokul ve lise öğrenimini Ordu Merkez Ortaokulu ve Ordu Lisesinde tamamladıktan sonra Trabzon Eğitim Enstitüsünde öğretmenlik eğitimi aldı. Gaziantep, Bitlis ve Ankara'da öğretmenlik yaptı. 12 Mart Darbesi'nden sonra tutuklandı; öğretmenlikten atıldı. Ankara Hukuk Fakültesini bitirdi. 1978-1980 yılları arasında Milli Eğitim Bakanlığında yönetici olarak çalıştı. Sonrasında Ankara'da serbest avukatlık yapmaya başladı. 12 Eylül'den sonra Sıkıyönetim Askeri Mahkemelerinde görülen çok sayıda davada savunma görevi yaptı. Bu mahkemeler kapandıktan sonra Devlet Güvenlik Mahkemelerinde 141, 142 ve 163. maddelerin kaldırıldığı 1991 yılına kadar bu görevini sürdürdü. 2006-2008 yılları arasında Ankara Barosunda Başkan Yardımcılığı yaptı.

2014 yılında yayınlanan "Mâhkum Olduk Netekim" ve 2016 yılında yayınlanan "Tavşan Salih'in Otobüsü" isimli iki kitabı bulunmaktadır.

KİTAPLARI :

MÂHKUM OLDUK NETEKİM

Hasan Ürel'in yaşadığı dönem ülkenin kötü kaderi gibi tekrar eden 'cuntalar' içinde geçti. 27 Mayıs Darbesini 11 yaşında bir çocukken hissetmiş, 12 Mart Darbesini hapishanede karşılamış, bir karabasan gibi ülkenin üstüne çöken 12 Eylül cuntasına karşı avukat olarak savunma görevini sürdürmüştür.

12 Eylül döneminde, yaşam hakkı dâhil en temel evrensel insan haklarının yok sayıldığı, namuslu hukukçuların önünde çaresizce çırpındığı cunta yargısının duruşmalarında biriktirdiği notları 2014 yılında "Mâhkum Olduk Netekim" isimli kitabında topladı. "Mâhkum Olduk Netekim", yazarın kendi anılarıyla birlikte, halkın cuntaya karşı mizah gücüyle bilgece direndiği anekdotları da resmetmiştir.

Şair Akif Kurtuluş, "Mâhkum Olduk Netekim"i şu satırlarla özetlemiştir:

"Kendisini hâlâ mesleğin ve hayatın çırağı gören bir derviş, bizi zamanın içinde bir yolculuğa çıkarmış. Hepsi bu!"

Yazar da, kitabını şu satırlarla sunmuştur:

"12 Eylül herkese bir biçimde dokundu. Bence darbenin karabasanı kendisine değmiş herkes yazmalı yaşadıklarını. Kaybolanlar ile faili meçhullerin yakınları, hapis yatanlar, işten atılan 1402'likler, öğretmenler, gazeteciler, hatta o dönem mahkemelerinde görev yapan hâkimler, avukatlar, yargılananlar, herkes yazmalı ki gerçek tarihe katkı olsun. Kimse bunu küçümsememeli. Ben o dönemdeki tanıklığımız yazılmazsa, bu tarih içinde yer almazsa eksik kalır diye düşünüyorum."

"Bu anıları bakın başıma neler geldi, ne tehlikeler yaşadım diye yazmadım. O günlerde insanların yaşadığı acıların karşısında benim yaşadıklarımın sözünü etmeye bile değmez. Ben sadece o günler daha iyi anlaşılsın, bu günlerle de kıyaslansın diye anlattım."

Hasan Ürel, Emniyet'le 'tanışmasını' şöyle anlatıyor:

"Aradan üç beş gün geçmeden, okulda dersteyim; kapı vuruldu, açtım. Görevli -"Hocam, Müdür Bey sizi istiyor" dedi. Arkasında kılıksız üç yabancı adam... İyi de bunlar kim? anlayacağız bakalım. Müdürün odasına girdim, suratı asık. Oysa aramız iyiydi; oğulları benim yaşımda ve güya solcu. Havası değişmiş:

– Hasan Bey, arkadaşlar seni Emniyete götürecekler, dedi.
– Hayırdır….?

Odada yabancıların üstü olduğu anlaşılan bir kişi daha var, kimsede ses yok. Kalktılar beni ortaladılar, birlikte koridorda yürüyoruz. Gören var mı diye bakıyorum. Kimse yok ortalıkta, herkes derste olmalı. Cipe bindik, ikisinin ortasına oturttular beni. Yine 'Hayırdır, ne için acaba' diye sordum.

Cevap yok; sâdece yanımdaki dönüp ters ters baktı bana. Geçen seferki gibi değil bu iş, bir bokluk var, bakalım anlayacağız.

Emniyete kadar aklımdan birçok şey geçti. Neyse geldik, bir odaya girdik. Masada iriyarı bir komiser oturuyor, tanıdık sanki. TÖS' ün toplantılarında filan görmüş gibiyim. Ayakta iki polisin arasındayım. Sertçe sordu:

– Hoca saatin kaç?

Meseleyi anladım, adam girer girmez niye saatimi sorsun! Ulan, dedim "bu salak yakalandı, saati benden aldığını söyledi" demek ki. Hık mık ettim. Adam masadan kalktı, suratıma şiddetli iki tokat patlattı; boynum döndü sandım. Hak etmiştim, çoluk çocukla iş tutarsan olacağı budur.

Neyse attılar beni nezârete, yere oturdum. Başım hâlâ zonkluyor. Başımı duvara dayadım. Serin duvar çok iyi geldi."

TAVŞAN SALİH'İN OTOBÜSÜ

"Tavşan Salih'in Otobüsü", Hasan Ürel'in 'heybesinde biriktirdiği' memleket hikâyelerinden oluşuyor. Hasan Ürel'in hikâyeleri, geçtiğimiz yüzyılın ikinci yarısından günümüze uzanarak bize bir yakın tarih retrospektifi sunuyor. Tavşan Salih'in otobüsünde bir çocuk masumiyeti ile başlayan yolculuk, hayatın hemen tüm duraklarına uğruyor. Karadeniz'in değirmenlerine, derelerine, türkülerine, söyleyişlerine, oyunlarına ve hatta körükçülerine rastlıyoruz; kendimizi büyük şehre yeni gelmiş bir gurbetçi gibi hissediyoruz; gecelerin kaç saat olduğunu kimden sormamız gerektiğini öğreniyoruz ve insanoğlunu tüm eksiklikleri, yanlışları ve hayal kırıklıklarıyla birlikte tekrar seviyoruz.

Kitaba adına veren "Tavşan Salih'in Otobüsü" hikâyesinden bir bölüm:

"Anlatıcının konudan konuya atladığını düşünüyorsunuz belki, ama onun yükü ağır, çok memleket hikâyesi birikti heybesinde. Telaşı bu yüzden. Cesaretini de Don Kişot'un hikâyesini anlatırken yaptığı sapmalar için okuyucudan anlayış bekleyen Cervantes'ten alıyor. 'Benim derdim, kısaca bir çırpıda anlatılamaz, anlatılmamalı; çünkü derdimin her ayrıntısı, uzun bir söyleve layıktır bence…' "

"Salih Amca da dut ağacının altındaki evine döndü. Günlerce ağzını bıçak açmadı, Birinci sigarasından başka sığınacak kimsesi kalmamıştı. Ne şehre indi, ne pazara. Cemaatin durumu bildiği halde, "ne oldu senin otobüs, hâlâ tamirde mi?" ya da "kaça sattın?" sorularından o kadar bizar oldu ki Cumaları camiye gitmek için bile evden dışarı çıkmak istemedi. Bir de otobüsün iyi zamanlarında edindiği transistorlu Grundig marka radyosunda "Yurttan Sesler" dinlerdi. Hele Neriman Altındağ Tüfekçi'nin söylediği "Yine gam yükünün kervanı geldi" türküsü çalınınca efkârı büsbütün artar, sigarasından derin nefesler çekerdi."

Kitapta yer alan hikâyelerden, "Gelin Kayası"ndan bir bölüm:

"Ona öyle geldi ki artık bu dünyada herkes, onun toprağın altına kaynayarak yok olmasını istiyordu. Kendi elini sürmeden şuracıkta olsaydı bu iş de Allah canını alsaydı diye düşündü ama yine de yürümeye devam etti. Geçen yıl kaçırılan Gürcü kızı, adamların bir anlık gafletinden yararlanıp bu kayalardan kendisini atmıştı. Acaba kendisi de mi öyle yapsaydı? Ne yapacağını bilmez halde yayla yoluna çıktı. Birden aklına Ermeni Garısı geldi, ne olursa olsun onun evine kadar yürümeliydi, ondan sonrası Allah kerim. Ama o halde kilometrelerce yol nasıl yürünür? Daha şimdiden ayaklarının dermanı kesilmişti."

"Ermeni Garısı kapıyı açtı, kadını içeri aldı, hiçbir şey sormadan doğrudan gürgen odunlarının yandığı ocaklığın başına götürdü. Birkaç ay önce babasının talak-i salasiye ile evden kovduğu kadın hiç de şaşırmış görünmüyordu. Acaba ondan önce kara haber buraya ulaşmış mıydı? Nedeni henüz bilinmese de bu saatte yalnız başına karda kıyamette kadının kapıya düşmesi kovulduğuna işaretti.

Kadınlar ümmi dahi olsa birbirlerinin yüzlerini tam isabetle okurlar."

HAYDAR YILDIRIM

Ordu ili Mesudiye ilçesi Yeveli köyünde 26 Haziran 1954 yılında doğdu. İlkokulu Yeveli'de, ortaokulu Yeşilce'de okudu. Devamında Perşembe Öğretmen Okulundan sonra Sivas Cumhuriyet Üniversitesinde de eğitim öğretimin öğretmenlik bölümünden mezun oldu. Ordu ili Akkuş ilçesi Kuzköy'de göreve başladı. İki yıl sonra Mesudiye-Armutlu İlkokuluna atandı. Çalışırken askerlik görevi nedeni ile 1978 yılında Gümüşhane ili Bayburt ilçesine tayin edildi. Aşığı Çimagıl'da çalışırken; 1983 yılında kendi isteğiyle Tokat iline tayin edildi. Tokat'ta çeşitli okullarda öğretmenlik, idarecilik ve okul gereçleri üretim merkezi yöneticiliklerinde bulundu. 1996 yılında Ordu iline atanıp, Kabadüz İlköğretim Okulu Müdürlüğü görevinde bulunarak emekliliğine yakın Ordu Merkez, Utku Acun İlköğretim Okuluna atandı. Oradan emekli oldu. 1972 yılında başladığı okuma ve araştırma sevgisi ve merakı halen devam etmektedir. Şiir yazmaya ortaokulda duygularını ifade etme şekli olarak başladı. Çok sayıda şiir kayboldu. Şiirlerini biriktirmeye 1978 yılında başladı. Damlanın İzi ve Duygu Dile Gelince adlı şiir kitaplarını okuyucunun beğenisine sundu ve kitaplar büyük ilgi topladı. Bilgiye dayalı geniş bir araştırma kitabı olan İhanetin Büyükleri adlı kitabı okuyanlar tarafından büyük ilgi ve takdir toplayıp; bu kitabın büyük bir bilgi hazinesi olduğu dile getirildi. Söz İsyan Etti adlı şiir kitabıyla Onurlu Duruşun Ayak İzleri adlı büyük bir araştırma ve bilgiye dayalı kitabı da okuyucuların beğenisine sunulmak üzere basıma hazır bulunmaktadır. Diğer kitapları olan Düşünce Düşündü (bilgiye dayalı araştırma) ve şiir kitabı olan Sessiz Pınar için çalışmaları devam etmektedir. Yazdığı şiirlerle çeşitli yarışmalara katılıp ödüller aldı. Şiirleri değişik dergi ve gazetelerde yayınlandı. Kendi bağlasıyla çalıp söylediği deyişler beğeni toplayınca, istek üzerine milli gün ve gecelerde, şenliklerde, konserlerde çalıp söyledi. Bilime ve bilgiye değer veren bilinçli, vatan millet sevgisi ile dolu, inançlı, çalışkan bir nesil yetiştirme gayreti içinde bulundu.

Haydar Yıldırım okuyuculara şöyle seslenmektedir: "Onurlu, şuurlu, ahlâklı ve bilime değer veren çalışkan bir nesil, ülkemiz ve milletimiz için hayati önem taşımaktadır. İnşallah geleceğin Türkiyesi bilgi toplumu olma yolunda önemli gelişmeler kaydedip özlenen uygarlık düzeyine hep birlikte ulaşmış oluruz. Milli kültüre bir katkımız olur ise ne mutlu bize. Sevgi ve saygılarımla…"

ŞİİRLERİNDEN ÖRNEKLER

KİMLİĞİMİZ

Horasan'dan gelmiş, aslen Türkmeniz.
Oğuz Türkü derler, soyuma benim.
Trabzon'u fethe, gelmiş dedemiz.
Hüsemoğlu derler, boyuma benim.

Kökü sağlam olan, bozulmaz azmaz.
Art niyet taşıyıp, kuyu da kazmaz.
Eğilme, bükülme, kitapta yazmaz.
Çelik gibi derler, huyuma benim.

Yağcılık istemem, isteyen alsın.
Şan ile şöhret, sevenin olsun.
Onurlu duruşum, yerinde kalsın.
Bir tebessüm yeter, payıma benim.

Şusun busun diye, adam ayırmam.
Haklıyı bırakıp, haksız kayırmam.
Yok yere kimseyi, incitip kırmam.
Sözüm geçer emmim, dayıma benim.

Söyle Haydar sözün, noksan kalmasın.
Bilmek istemeyen, varsın almasın.
İlçem Mesudiye, reklam olmasın.
Yeveli diyorlar, köyüme benim.

ARANAN ADAM
İlminle âlim ol, işe yarasın.
İnsanlıktan ödün verme, adam ol.
Varsın mazlum olan, seni arasın.
İnsanlıktan ödün verme, adam ol.

Cehalet ehlini, övüp şişirme.
Hakk'ın bayrağını, yere düşürme.
Dünya malı için, yolu şaşırma.
İnsanlıktan ödün verme, adam ol.

Fikri, zikri, rengi, farklı da olsa.
Muhalif olarak, karşına gelse.
Ara yere husumet, havası girse.
İnsanlıktan ödün verme, adam ol.

Zayıflar en altta, ezen ezene.
Güçlüyüm diyerek, deme bize ne.
Lanet olsun böyle, çarpık düzene.
İnsanlıktan ödün verme, adam ol.

Haydar teraziler, doğru tartmıyor.
Barışa huzura, güven katmıyor.
Huzur bozuluyor, ayar tutmuyor.
İnsanlıktan ödün verme, adam ol.

DİYEBİLSEK
Nice sevmediğin, dostun olurdu.
Seni seviyorum, diyebilseydik.
Yaşadığın dünyan, huzur bulurdu.
Seni seviyorum, diyebilseydik.

Göz göze gelince eğri, bakmazdı.
Her türlü musibet, kavga çıkmazdı.
Kimse kimseye, bir kulp takmazdı.
Seni seviyorum, diyebilseydik.

Tabanca takanlar, gül de takardı.
Sevgi seli, kin bendini yıkardı.
Güller bile, daha güzel kokardı.
Seni seviyorum, diyebilseydik.

Yazanlar doğruyu, eğri yazmazdı.
Birinin yaptığını, biri bozmazdı.
Herkes birbirine, kuyu kazmazdı.
Seni seviyorum, diyebilseydik.

Haydi seher yeli, sevgi ile es.
Sevgisizler alsın, senden bir nefes.
Ders alır artık, her akıllı ses.
Seni seviyorum, diyebilseydik.

Haydar sevgin, sevildikçe artardı.
Gönül terazin, alır tartardı.
Cümle kötülüğün, üstün örterdi.
Seni seviyorum, diyebilseydik.

EN GÜZEL DOST
Geçici dostlara, dost mu diyorsun.
Bence en güzel dost, Allah'tır gülüm.
İnanmayan açsın, Kur'an'a sorsun.
Bence en güzel dost, Allah'tır gülüm.

Yedin içtin, hiç başına kaktı mı?
Sevmesen bile, hiç eğri baktı mı?
Bir düşün gönlünü, bir kez yıktı mı?
Bence en güzel dost, Allah'tır gülüm.

Nefes alıp verdin, seni yormadı.
Hep özgür dolaştın, hesap sormadı.
Seni kandırıp da, tuzak kurmadı.
Bence en güzel dost, Allah'tır gülüm.

Hiç gönlün, kıymetini bildin mi?
Hiç almayan, hep verenden oldun mu?
Şu merhamet, ummanını gördün mü?
Bence en güzel dost, Allah'tır gülüm.

Suç işlersin, suçlarını bağışlar.
Her yardımı, hiç sormadan o yapar.
Her anında, hep yanında yine var.
Bence en güzel dost, Allah'tır gülüm.

Haydar bu sevgiyi, yaşayan anlar.
İnsanlık onuru, taşıyan anlar.
Diğer sevgiler hep, dünyalık bunlar.
Bence en güzel dost, Allah'tır gülüm.

KENELER
Çalarak çırparak frevun oldu.
Fakirin halini, nereden bilsin.
Laneti Nemrut'tan, o miras aldı.
Fakirin halini, nereden bilsin.

Bir düşküne, halin nedir dedi mi?
Yumruk vurup, soğan ekmek yedi mi?
Haramın içinde, sürdürdü demi.
Fakirin halini, nereden bilsin.

Tahta şilte, kuru yerde yatmadı.
Arpanın içine, saman katmadı.
Öğütüp yoğurup, ekmek yapmadı.
Fakirin halini, nereden bilsin.

Yağsız tuzsuz olan, çorba içti mi?
Çorapsız çarıksız, yıllar geçti mi?
Bu dünyadan, aç karına göçtü mü?
Fakirin halini, nereden bilsin.

Evi olmayıp da, kira mı verdi?
İtilip kakılıp, naçar mı kaldı?
Bu yüzden herkese, uşak mı oldu?
Fakirin halini nereden bilsin
Gözyaşı dökerek, bayram mı etti?
Yarı aç, yarı tok, seyran mı etti?
Böyle çırpınarak, ömrü mü bitti?
Fakirin halini, nereden bilsin.

O cebi hiç beş parasız kaldı mı?
Sonu gelmez, sıkıntıya daldı mı?
İş ararken, kovulduğu oldu mu?
Fakirin halini, nereden bilsin

Bu büyük çoğunluk, en berbat saha.
Gelenler bu nasıl iş, demedi daha.
Yarın nasıl çıkacaklar, Allah'a
Fakirin halini, nereden bilsin.

Haydar hiç durmadan, yoksul ezenler.
Ezmek için, düzenleri düzenler.
Boynuz takıp, gurur ile gezenler.
Fakirin halini, nereden bilsin.

VAR MISIN
Gel birlik olalım, bu sözüm sana.
Var mısın gönülle, yarış edelim.
Adalet insanlık, sevgi de bana.
Var mısın gönülle, yarış edelim.

Benlik duygusunu, bir kenara at.
Çatarsan eğriye, düzenbaza çat.
Barışa dostluğa, sen de el uzat.
Var mısın gönülle, yarış edelim.

Çok yüksekten uçma, düşüren olur.
Zor lokmayım deme, pişiren olur.
Bilmişlik taslama, şaşıran olur.
Var mısın gönülle, yarış edelim.

Hey Haydar, hasmını dostunu tanı.
Her türlü hilebaz, sardı her yanı.
Neyleyim boşuna, çalım satanı.
Var mısın gönülle, yarış edelim.

GAFLETTEN HAKİKATE
Kâinat kitaptır, ibret gözlüğü.
Takarak aşk ile, baksan okursun.
İlim rehberidir, iman sözlüğü.
Gönlünü bu aşka, yaksan okursun.

Her şeyin kendince, serüveni var.
Birini birine, o eyledi yar.
Ufkunu geniş tut, gel eyleme dar.
Nefis çemberinden, çıksan okursun.

İşine geldikçe, inişe akma.
Nefse zor gelene, eğride bakma.
Gönülde bir Kâbe, şaşıp da yıkma.
Sevginin burcuna, çıksan okursun.

Haydar bir hayaldir, geriye kalan.
Dünya yalan değil, insanlar yalan.
Dolanıp gidiyor, imtihan olan.
Benlik kalesini, yıksan okursun

ÖĞRETMEN OLDUK
Kutsal meslek diye, öğretmen olduk.
Yılda dört mevsimin, hali bizdedir.
Arı varsın, çiçekleri dolansın.
İlim ile irfanın, balı bizdedir.

Zifir karanlığın, ışığı olduk.
İnsanlık yolunun, eşiği olduk.
Körpe yavruların, beşiği olduk.
Bülbülün gül için, dili bizdedir.

Yaşamayan nasıl, bilsin bu hali.
Yalan isem, bana olsun vebali.
Misal ise, meyveli ağaç misali.
Yaprağı çiçeği, dalı bizdedir.

Uğruna canımız, adamışız biz.
Vatanımız, milletimiz severiz.
Dar günlerimizde, sabır ederiz.
Dostum has bahçenin, gülü bizdedir.

Söyle Haydar, sözün yerini bulsun.
Günümüz umutla, sevinçle dolsun.
Gayemiz her zaman, çalışmak olsun.
Kemal Atatürk'ün, yolu bizdedir.

ZAMANIN DOSTLUĞU
Gençliğimi çalan, nice seneler.
Geçince anladım, iş işten geçti.
Ayrılmaz sandığım, dost bildiklerim.
Göçünce anladım, iş işten geçti.

Hatırayla dolu, gönül sarayı.
Unuttukça arttı, gafletle payı.
Yaşanan mazimle, yıllar arayı.
Açınca anladım, iş işten geçti.

İnandığım yola, koysam bile boş.
Durmadan nefsimle, eyledim savaş.
Tutunca koparan, güç yavaş yavaş.
Kaçınca anladım, iş işten geçti.

Tutmaz sandıklarım, tuttu elimi.
Bükmez sandıklarım, büktü belimi.
Umut bağladığım, ansız ölümü.
Seçince anladım, iş işten geçti.

Haydar kimse, anlamadı halimden.
Kötü kader, zalim çıktı zalimden.
O geçmez sandığım, yıllar elimden.
Uçunca anladım, iş işten geçti.

21. YÜZYIL
Gittikçe bozuldu, devir dediğin.
Daha doğru söze, uyan mı kaldı.
Haram karışıyor, artık yediğin.
Helal lokma ile, doyan mı kaldı.

Baş dediklerimiz, bakıp görüyor.
Yapılan yanlışa, fırsat veriyor.
İşler artık, rüşvet ile yürüyor.
Eğri işten hicap, duyan mı kaldı.

İhanet rüzgârı esiyor başta.
Artık don kalmadı, bedende kıçta.
Ulu orta,her rezillik revaçta.
Daha edep erkan, sayan mı kaldı.

Mazlumlar var, gözyaşını siliyor.
Vicdanı olanlar, bunu biliyor.
Haksızlık durmadan, rağbet görüyor.
Hakkı adaleti, yayan mı kaldı.

Haydar hoşlanmıyor, böyle gidişten.
Şeytan pazarında, bayram edişten.
Allah'tan korkup da, her eğri işten.
Günahtan çekinip, cayan mı kaldı

YAVAŞ YAVAŞ
Yaşam dört mevsimdir, kışa gelince.
Yağar ince ince, kar yavaş yavaş.
Ummadık çileler, başa gelince.
Sabır merhemini, sar yavaş yavaş.

Neşenin yerini, düşünce alır.
Gam ile keder, hep seni bulur.
Günler uzar, gece tükenmez olur.
Her şeyin bedeli, var yavaş yavaş.

Ne kimseyi üz, ne kendin darıl.
Ne de yok yere, boşuna yorul.
Hoş gönüllü ol, sevgiye sarıl.
Böyle kolaylaşır, zor yavaş yavaş.

İstenmeyen yere, boşuna varma.
Kimseyi bezdirip, soru da sorma.
Gönlünü Mevla'dan, ayırıp durma.
Son durağa geldi, yol yavaş yavaş.

Haydar arayanlar, Mevla'sın bulur.
Yaşarken o yolun, yolcusu olur.
Allah de, tövbe et, hayra sarıl.
Kurtuluş yolunu, bul yavaş yavaş.

HİCRAN TERCAN AKTÜRK

1970 Ordu doğumlu olan Hicran Tercan Aktürk, doğduğu şehirde başladığı ilköğrenimini Almanya'da devam etti. Türkiye'ye döndüğünde eğitim sisteminden kaynaklanan sorunlar nedeni ile eğitimine ara vermek zorunda kaldı. Bununla beraber belli bir süre sonra öğretim hayatına kaldığı yerden devam etmeyi başardı. Üniversite okumaktadır.

Hicran Tercan Aktürk, 2004 yılında ilk şiir kitabı olan "Gecenin Fısıltısı" adlı eserini yayınladı. Ayrıca bu eserini Türkiye'de ilk olma özelliği taşıyan ve birçok tanınmış şair ve sanatçının da katılım gösterdiği kültürel ve sanatsal bir şölen olan "Şiir ve Sihir Sizlerle" adlı konseptli bir imza günüyle okurlara sundu.

Bunların yanı sıra yerel gazetelerde zaman zaman köşe yazarlığı yaparak bilgilerini, fikirlerini, şiirlerini ve yüreğindeki sevgilerini okurları ile paylaştı ve köşe yazarlığına devam etmekte.

Aynı zamanda NLP Master ve Yaşam Koçu unvanına sahip olan, kişisel gelişim, hızlı okuma eğitmeni ve öğrenci koçluğu hizmeti veren Hicran Tercan Aktürk, motivasyon, iletişim, liderlik, bireysel koçluk, stratejik danışmanlık, sunum becerileri, etkin öğrenme ve hafıza teknikleri gibi birçok konuda, bu konuların uzmanlarından uzun süreli eğitimler almış ve halen öğrenmenin sonsuz bir yolculuk olduğuna inandığından eğitimler almaya ve öğrendiklerini öğretmeye çalışmaktadır. Şu an halen bu konularla ilgili profesyonel olarak bireysel ve kurumsal danışmanlık, kişisel gelişim seminerleri ve Koçluk hizmetleri vermektedir.

"Hayattaki en güzel yatırım, insanoğlunun kendisine yaptığı yatırımdır" diyen Aktürk, Kalbin Durmadan Bilmen Gerekenler isimli kitabını yazmaktadır. Aynı zamanda ikici şiir kitabını da hazılamaktadır.

Hicran Tercan Aktürk "hayatta önemsediğim şeylerden bir tanesi de dua almak, özellikle annem ve babamın duaları benim için çok önemlidir, çünkü onların duaları peygamberlerin duası gibidir.

Annemin şahsım adına yaptığı dualardan bir tanesi 'Allah senin ilmini tüm dünyaya duyursun' der ve babacığımın duası;

'Allahım, maddi ve manevi beni şu ana kadar hiç üzmemiş olan kızım Hicran'a dünyada da, ahrette de güzellikler ver' der. Anne baba candır, can suyu gibidir."

Duanın gücüne inanan, babanın duasını almadan asla olmaz diyen Hicran Tercan Aktürk evli ve iki çocuk annesidir.

ŞİİRLERİNDEN ÖRNEKLER

AN GELİR
An gelir kanatlanırsın ufuklara
Ayakların kesilir yerden
Çocukluğun düşüverir ellerine
Pamuk şekeri yerken umursamazca
Gözlerindeki ışık gibidir o an dünyan.

An gelir ya Mecnun olursun ya da Leyla
Hüzün çöker yamaçlarına
Acıyan yüreğini avuturken
Aynalara kızarsın çocukça
Senden kalan, yine sendir aslında.

An gelir yaşlandığını düşünürsün
Oysa ki yaşamadıkça yaşlanırsın
Dilinde aynı notaların müziği
Nerede olduğunu bilmeden
yürürsün sebepsiz ummanlara.

An gelir, sen küçülürsün
Ruhun büyür senden öte
Zaman, mekân, madde anlamsız kalır
Manada buluşur bütün özler
Aşkın gözyaşları dökülür avuçlarına
En yüce andır o an
Buluşursun yaratıcın olan sultanla
Gerisi sadece oyalanma.

EYLÜL SANCISI
sehere aksetmiş nurlu rengini
güllere dokunurken sevda meltemi
yürürken gitmekle kalmak arasında
yüreğimi acıtır, EYLÜL sancısı.
aaz değil, kış değil, ikisi arası
güneşle toprağın dostluk şarkısı
yapraklara düşerken, son bahar busesi
yüreğimi acıtır EYLÜL sancısı.
ahenkle dokunur gönül telime
hüznümü alıp da gidercesine
bir daha ulaşır mıyım EYLÜL ayına
yüreğimi acıtır EYLÜL sancısı.

BİR DAMLA GÖZYAŞI
Bir damla, sadece bir damla gözyaşı
Bütün kelimeleri susturan.
Haykırmak istersin içindeki dev çığlıkları
Ne senden sen olur o anda,
Ne de duygularının önünde bir perde.

Ne dünyayı anlamak istersin, ne de kendini
Güneşe gülümsemek zordur o zaman
Pencerendeki kuşların selamını almazsın.

Gökyüzü kanatlarının altına alır seni
Toprak ayaklarını öper oysa ki
Her uyuduğunda bir düş,
Her uyanışında bir nefes
Yalnızlığını paylaşır usanmadan.

Seslerde izin, dualarda sözün
İsmin yazılmış sen doğmadan LEVHİ MAVHUZA

Bir damla, bir damla yaş olacaksa
Seni senden çalan,
Bırak, özgürce aksınlar
Çünkü!
Sabredilen her damla gözyaşında,
Bir vuslat ve bir nur var.

GİBİ
Yorgunum gecelerde, güz güneşi gibi,
Ayak seslerim gizlenmiş,
Gidişin gibi

Halimden duvarlar anlıyor gibi,
Musluğumdaki damlalar,
Ayrılık gibi.

Bütün eşyalar beni izliyor gibi,
Saksıdaki menekşeler,
Gözlerin gibi.

Bir zamanlar oturduğun yerde sen, var gibi,
Unutulmayan aşklar,
Efsane gibi.

BİTMEYEN ŞİİR
Ağlayan gecenin ıssızlığında yazıyorum,
Bu bitmeyen şiiri
Ne sabah olmak biliyor,
Ne de güneş uzatıyor tenime ellerini.

Hoyrat bir rüzgâr esiyor
Arada bir saçlarıma,
Darmadağın oluyorum
Ve yüzüm, yorgunca…

Duvardaki takvime ilişiyor gözüm
Otuz üç yıl geçirmişim dünyada
Nerede kaybolan yıllarım diyorum kendime,
Ve yine susuyorum,
Susuyorum çaresizce.

Bir el tutmalıydım sıcacık,
Bırakmalıydım tamamen kendimi ona,
Her şeyi istemeliydim ondan sınırsızca,
Sevmeliydim, sevilmeliydim…

Evrenin sahibi olmalıydı bu yalnızca,
Yaklaşmalıydım ona ruhumla ve inanarak,
Yalnızca o sevmeliydi beni hatalarımla,
Ve kabul etmeliydi bitmeyen şiirimle…

YANLIZLIĞIN KOYNUNDA
Bir deli rüzgârın pençesinde savrulmuşum.
Yaralı ceylan gibi,
Hep kaçmaya çalışmışım.
Sessiz tenhalarda ağlamışım,
Yalnızlığın koynunda.

Kalabalık sokaklarda yürürken,
Acı tatlı geçmişim anarken
Buruk acılarım tazeleniyor
Yalnızlığın koynunda.

Üşüyorum anne, beni kollarına al!
Buz tutan gecelerde hep yanımda kal!
Esir mi oldunuz bütün sevdiklerim
Yalnızlığın koynunda.

Savaş açtım yalnızlıklara
Geceyle gündüzü birleştirdim neredeyse
Uzandım güneşe yaktı ellerimi
Ve yıldızlara dedim ki:
Ben buradayım
Yalnızlığın konunda.

ANNE
Dar sokakların köhnemiş duvarları,
Gökyüzünün yağmur yüklü kara bulutları
Issız gecelerin sessiz çığlıkları
Nasıl da sensizliğinde üstüme geliyor.

Bir hayat bulmuşum senin vesilenle
Yüzüme her doğan güneş senmişsin meğerse
Beni benliğimle bağrına basan,
Güle bülbül, bülbüle de gülsün anne.

Hayatımın içinde bir hayat kurdum
Ağlaya ağlaya senden uzak oldum,
Sen rüyalarımda da benimleyken
Kar beyazı bulutlardan fırtına gördüm.

Kardelenler, laleler, sümbüller açıyor
Bu devran, döndükçe dönüyor,
Her şey ama her şey değişiyor,
Senin sevginse, sıcak ekmek misali kokuyor.

Yağmur ve toprak el ele olmuş,
Kararmış gökyüzü, ismi gece konulmuş
Asırlar geçerken neler neler değişmiş
Bir değişmeyen, kalbindeki nur olmuş anne

Herkes kendi oyununu oynuyor
Kapanıyor perde hayat oyunu bitiyor,
Ölünce evlatları analarda ölüyor,
Toprağından toprak alıp, yüreğinde saklıyor.

Uzak olduk yakın olduk sevdaya,
Bahar kelebekleri gibi daldık derin hülyaya,
Herkes kendi şiirini yazarken,
Senin sevdan, senin şiirin,
Yalnızca evlatlarındı anne…

İNANMAK
Sahilde bir akşamüstü
Deniz sakin, güneş pırıl pırıl,
Martılar mutlu kayalıklarda.
Ama ben,
Nedenini bilmediğim bir fırtınanın kenarındayım.

Sevgi sunulmuş cömertçe önüme,
Yüreklere sığdırılmışım
Bir zincir vurulmuş ara sıra ellerime,
Sevgiyi karanlığa fırlatıp
Ağlamışım küçücük gözlerimle.

Mertçe anlatılmış hayatın engelli yolları.
Kabullenememişim
Düşünmüşüm durmadan pembe hayalleri,
Görmüşüm çevremde olup biten her şeyi
Ama bağlanmış gözlerim.

Dövünmüşüm delicesine
Basit bahanelerle hayatını karartmışlar gibi
Gördüğüm birçok şeyi görmez olmuşum
Sevgiyle dolmuş her yanım
Kendi hayatımı karartmışım,
Kıyıya vuran deniz yıldızlarına dönmüşüm.
Bir dilek miydi,?
Yoksa bir dua mı yıllar sonra kabul olan,
Yaşanmış fakat yarım kalmış ömrü
Bir çırpıda sil baştan yaptım.
Bakıp da göremedim güneşin aydınlık ışıklarını
Neydi hayatımı yeniden başlatan?

Ne köşke kavuştum, ne de ıslatmayan yağmura.
Karda üşüdüm ama aldırmadım soğuğa.
Kükreyen azmış dalgaların sesi gelirken kulağıma,
Aldırmadım, dedim; nasılsa sakinleşecek yorulunca.

Kuşlarla konuştum,
Çiçeklerle seviştim her fırsatta
Küçücük karıncadan bile örnek aldım sınırsızca
Karganın sesi dahi bülbül ötüşlü geldi kulağıma,
Aldırma, dedim; bir gün bülbül de konacak,
Hasretle kendini bekleyen gül ağacına.

Hasret pınarı akmaya başlamış,
Sözümü almış, gücümü almış sormadan!
Ama ben, öyle inanmışım ki
Kuru yaprak gibi savrulup ufalansan da,
Eminim mutlu olacağım, sevinç duyacağım
Tanıştım diye toprakla.

Meğerse ben bende değilmişim yıllarca
Yaşamışım hayatı farkında olmadan.
Öyle güzel gözleri varmış ki meğer
Kapıda büyüttüğümüz köpeğin bile.

İşte mutluluk budur, inanmak budur,
Sevmek budur güzel kardeşim-!
İnsan bir kere inandı mı yürekten severek,
Tüm evreni cennet gibi görecek,
Bataklıkta açan gül misali yeşerecek.
İnanmak
İnanmak…
Mutluluğu sevgiye dönüştürecek,
Ve acıyı bal eyleyecek.

HİKMET PALA

Hikmet Pala, 22 Haziran 1972 tarihinde Ordu ili Merkez köylerinden Delikkaya'da dünyaya geldi. İlk ve orta öğrenimini Ordu'da tamamladıktan sonra İstanbul Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi Kamu Yönetimi bölümüne girdi. Ankara'da Gazi Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, Siyaset ve Sosyal Bilgiler bölümünde Yüksek Lisans eğitimine başladı.

1996 yılında Ankara'da öğretmenliğe başladıktan sonra Master eğitimine tez aşamasında ara verdi. 2004 yılında İstanbul'da çalışıyorken doğduğu topraklara, Ordu'ya dönüş yaptı. Ordu hakkında toparladığı arşivler ve yaptığı okumaları gazete yazılarına dönüştürmeye başladı. İlk olarak Ordu Kent Gazetesi'nde başladığı Ordu tarihi yazılarına Ordu Aktüel, Ordu Kültür, Portre gibi dergilerde devam etti.

2005 yılında Osmanlı Türkçesi okuma dersleri aldı. Bu arada yarıda bıraktığı yüksek lisans eğitimine devam etti ve 2006 yılında Prof. Dr. Mümtaz'er Türköne danışmanlığında "Cumhuriyet Modernleşmesinin Bir Aracı Olarak Ordu Halkevi" adlı tezi yazarak mezun oldu.

Yazılarına Ordu Olay Gazetesi'nde her pazar günü kapsamlı dosyalar biçiminde devam etti. Bu arada TV 52'de "Bir Kentin Tarihi" adlı tarih programını hazırlayıp sundu. 2012 yılında "Pir Sultan Abdal", 2013 yılında ise "Bir Kentin Tarihi Ordu" çalışması yayınlandı.

Hazırlamış olduğu "Ütopyalar Tarihi" adlı inceleme-araştırma çalışması 2014 yılında Gece Kitaplığı'nca okuyuculara sunuldu.

Ordu tarihi üzerine hazırladığı ve 2015 yılında yayınlanan "Ordu Tarihinde Olaylar ve İnsanlar" çalışması, yazarın değişik zamanlarda yazdığı 49 makaleden oluşmaktadır.

Tarih ve araştırma çalışmalarının dışında, 2007 yılından itibaren eğitim emekçilerinin örgütlü mücadelesinde etkin biçimde yer almaktadır. Eğitim ve Bilim İşgörenleri Sendikası'nın (Eğitim-İş) Ordu kuruculuğunu ve Ordu şube başkanlığını yaptı. 7 Eylül 2014 tarihinde Eğitim-İş'in Ankara'da yapılan 4. Olağan Genel Kurulunda Merkez Yönetim Kuruluna seçildi. Genel Örgütlenme Sekreteri olarak iki yıl Eğitim-İş MYK üyeliği yaptı. 2016 yılında öğretmenlik mesleğine geri dönüş yaptı.

ÇALIŞMALARI HAKKINDA

1- Kalsın Benim Davam Divana Kalsın

Altınpost Yayınevi tarafından basılan 401 sayfalık Pir Sultan Abdal incelemesi 2012 yılında yayınlandı. Alevi inancında Yedi Ulular olarak bilinen ozanlardan biri kabul edilen Pir Sultan Abdal'ın şiirlerinin temel konusu yöneticilerin halka uyguladığı zulümdür. Pir Sultan Abdal, içinde yaşadığı siyasal ve ekonomik sisteme karşı çıkmış, yeni bir dünyanın hayalini kurmuştur. Adaletsiz düzenin devamını sağlayanalra, Hızır Paşalara, kadılara,

müftülere ve hatta padişaha açık bir biçimde karşı çıkmıştır.

Pir Sultan Abdal deyişlerinde, devlet düzenini ve toplumun bozulmuşluğunu eleştirir. Bu düzenin yöneticilerini yerden yere vuran, ideal bir toplumun özlemini duyan ve buna ulaşmak için Osmanlı'ya karşı Safevi şahlarının yanında saf tutan Pir Sultan için Şah, bazen Hakk'ın kendisi, bazen Hz. Muhammed, bazen Hz. Ali, bazen de Hz. Ali'nin soyundan gelen On İki İmamlardan birisidir.

Pir Sultan Abdal, Anadolu coğrafyasında ezilenlerin sözcüsü olmaya yüzyıllardır devam ediyor. Hızır Paşalar değişmekte, Sultanlar değişmekte ama adaletsizlik hüküm sürmeye devam etmektedir.
Gerçek adı Haydar olan Pir Sultan Abdal'ın hangi tarihlerde yaşadığı konusunda tartışmalar var. Fuat Köprülü'ye göre Pir Sultan'ın şiirlerinde geçen Hızır Paşa, 1608 yılında ölen ve Kızılbaşların ahvalini bildiği söylenen Hızır Paşa'dır.

Bir diğer görüşe göre söz konusu paşa, 16. yüzyılın ikinci yarısında çeşitli görevlerde bulunan ve 1590'da Sivas Beylerbeyi olan Deli Hızır Paşa'dır.

Sivas'ın Yıldızeli ilçesinin Banaz köyünde yaşayan Pir Sultan Abdal'ın evinin önünde, onun yaşadığı çağdan kalma olduğuna inanılan bir söğüt ağacı bulunuyor. Söğüt ağacının altında ise Horosan'dan getirilen ve Pir Sultan'ın asasının ucuna taktığı bir taş var. Günümüzde Banaz köyündeki bu ev, söğüt ağacı ve taş kutsanarak bir ziyaret yeri haline getirilmiştir.

Rüşvet yiyen, yalan yulan fetvalar veren kadıların, hak söyleyeni cezalandıran Hızır Paşa'ların karşısında, sömürüye ve haksızlığa baş eğmeyen mazlum ama dirayetli bir Pir Sultan Abdal vardır:

"Kadılar müftüler fetva yazarsa
İşte kement işte boynum asarsa
İşte hançer işte başım keserse
Dönen dönsün ben dönmezem yolumdan"

Kadılara ve müftülere güvenmediği için Hakk davasını öte dünyaya bırakan Pir Sultan, orada kendisine Hz. Muhammed'i ve Hz. Ali'yi vekil kılar:

"Ben de şu dünyaya geldim giderim
Kalsın benim davam, divana kalsın
Muhammed Ali'dir benim vekilim
Kalsın benim davam divana kalsın"

Alevilik inancının doğuşu ve Alevilik hakkında kısa bilgiler verilen kitapta Pir Sultan Abdal'ın hayatı ve düşünsel dünyası incelendi. Şiirlerinin değerlendirmesi yapılmaya çalışıldı. Pir Sultan Abdal'ın yazdığına inanılan yüzlerce şiiri de çalışmaya eklendi.

2- Bir Kentin Tarihi Ordu

2013 yılının haziran ayında yayınlanan 320 sayfalık kitapta, değişik zamanlarda yazılmış 50 makale yer almaktadır. Ordu kentinin tarihi hakkında yazılan bu makaleler yazarın Ordu Kent Gazetesi'yle başlayan yazı sürecinden itibaren, farklı dergiler ve Ordu Olay gazetesinde yayınlanan araştırmalarından oluşmaktadır.

Yaşadığımız coğrafyayı anlamak, içinde hayat sürdüğümüz bir kentin tarihini ve kültürünü bir merak duygusuyla keşfe çıkmak, insanın en önemli entelektüel uğraşlarından birisi. Son zamanlarda yerel tarih çalışmaları Türkiye'de önemli bir yazınsal alan oluşturmakta. Ordu'nun da tarihsel kimliğini ortaya koyamaya yönelik çabaların varlığına cumhuriyet dönemiyle başlayan çalışmalarla şahit oluyoruz. Mahmut Sıtkı Can, Murat Sukuti Karaca gibi yerel araştırmacıların bu konudaki öncülükleri çok önemli. Ama Sıtkı Çebi, Ordu hakkında onlarca eser ortaya koymuştur.

Tarihsiz kentler, içerikten yoksun, kalabalık ama boştur. Kurul Kalesi, Yason Kilisesi, kaya mezarları, eski konaklar ve evler, bizden öncekileri yol ettikleri gibi bizlerin ardından da mendil sallayacaklar. Çocuklarımız bu tarihsel yapıların salonlarında koşacak, merdivenlerinden çıkacak.

Yürüdüğümüz yolun, fındığın ve Ordu'ya gelişimizin bir tarihi var. Bunları öğrenme isteğinin sonucu olarak "Bir Kentin Tarihi" çıktı ortaya.

Paylaşan insan uygar insandır. Bulduklarımızı gizli dosyalarımızda ve arşivlerimizde saklamak, eski dinsel anlayışlarda rastlanan ruhban sınıfın dinsel bilgiyi halktan saklayarak otoritelerini devam ettirme alışkanlığının bir devamıdır. Çağımızda ise inançlar bilgiyle sağlamlaşıyor. Bilgi ise sistemli ve düzenli çalışma sonucunda elde ediliyor.

Balzac "Bilginin efendisi olmak için çalışmanın kölesi olmak gerekir" demiş. Kutsanmış kölelik ve bilgi için haydi okumaya, merak duymaya, yürürken etrafımıza bakmaya ve insanlarla iletişim kurmaya!

3- Ütopyalar Tarihi

"Unuttuğumuz İnsanlığı Hatırlamak İçin Ütopyalar Tarihi" adını taşıyan inceleme çalışması 2014 yılında Gece Kitaplığı'nca yayınlandı. 151 sayfalık bu çalışmada, bir Antik Çağ eseri olan Güneş Adaları'ndan başlayarak Modern Çağ'da kaleme alınmış Yarın ve Ekotopya'ya kadar birçok ütopya ele alındı.

Thomas Moore'un "Onu yazarken yüreğim kabarıyor" dediği ve 1516 yılında yayınlanan "Ütopya", bu alanda üretilen eserlerin en bilindik olanı. Ama ondan önce ve sonra da birçok ütopya çalışması yapıldı. Platon'un Atlantis'i, Campanella'nın Güneş Ülkesi, Bacon'un Yeni Atlantis'i bunlardan bazıları. Sanayi toplumu ütopyalarından ise Robert Havemann'ın Yarın'ını ve Ernest Callenbach'ın Ekotopya'sını sayabiliriz.

Ütopyalar, içinde bulunduğumuz ve yaşamak zorunda kaldığımız adaletsiz sistemin kusurlarından yola çıkılarak, bir "olması gereken"e bağlanıştır. Ütopyalar, geçmişte olduğu gibi bugün de düşünsel dünyamızın sınırlarını zorlayan, kaçtığımız gerçeklerle yüzleşmemizi sağlayan eserlerdir.

Bunun için "Yeniden Ütopya" diyoruz. Ütopyalar bizi içine düştüğümüz yanılsamalardan, doğru sandığımız yalanlardan, derin aymazlık uykularından uyandıracak biricik kaynaklarımızdır. Ütopyalar bize unuttuğumuz insanlığı tekrar hatırlatacaktır. Bunun için böyle gerçekliğe karşı "Yaşasın Ütopya!"

Ütopyalar insanlık tarihinin her döneminde olacaktır. Çünkü insanlık "Aden Cennetleri"nden kovulmuş, Habil ve Kabil'in arasına kan girmiştir. Artık haksızlığın olmadığı, insanların her istediğinin gerçeğe dönüştüğü ve Tanrı tarafından düzenlenen bir yerde değil, kuralları kendimiz tarafından belirlenen bir dünyada yaşamaktayız. Habil ve Kabil aynı insanın bedeninde yaşıyor, İblis ve Melek de yanı başımızdan hiç ayrılmıyor.

Ütopya hem vardır ve gerçektir, hem de yoktur ve hayaldir. İnsanlık tarihindeki yağma ve fetihler, askeri demokrasiyle yönetilen toplumları yalnızca zenginleştirmekle kalmadı, aynı zamanda toplumdaki sınıflaşma sürecini de hızlandırarak ilkel, ama eşitlikçi yasaları da çözülmeye uğrattı. Bu çözülmeyle de altın çağ özlemi, yani cennet veya ütopya toplumsal belleklerde boy verdi ve gelişti.

Ütopyaların yazılış tarihlerine baktığımızda görülmektedir ki, insanlık, büyük kargaşa ve sıkıntılı dönemlerde ütopyaya başvuruyor. O sıkıntılı günlerin insanlığa yaşattığı ağır sorunlar, insanlığın 'ütopya'ya olan özlemini kışkırtıyor.

Ütopyalar dönemlerinin birer devrimci manifestolarıdır.

"Ütopyalar özel mülkiyetin tanrılaştırılmasına karşı ortak mülkiyete vurgu yaptılar.
Dilenciler asılırken, yurttaşın ekmek ve iş hakkını savundular.
Kadınlar köle gibi muamele görürken eşit ve mutlu kadına dikkat çektiler.
Çalışmadan sefahat içinde yüzen asalak sınıflara karşı insan emeğini kutsadılar.
Çocuklar maden ocaklarında yok edilirlerken, onlar için mutlu bir gelecek ve eğitim hakkı istediler.
Ütopya çöl ortasındaki vahadır." [13]

Ütopya, olasılıklarla oynamaktır. Teori ve fantezi olarak da algılanabilirler. Çünkü ütopyalar mevcut, bilinen ve kanıksanmışı değil, olması gerekeni, olasılıklar içinde olanaklı olanı de deşer, çıkarır ortaya.
O nedenle YAŞASIN ÜTOPYA!

13 - Sadık Usta, Antikçağ Ütopyaları, s.9

4- Ordu Tarihinde Olaylar ve İnsanlar

2015 yılında yayınlanan Ordu Tarihinde Olaylar ve İnsanlar kitabı, daha önce yayınlanan Bir Kentin Tarihi Ordu'nun devamı niteliğinde. İçerisinde 49 bağımsız makale barındıran çalışmaya İbrahim Dizman bir sunuş yazısı ile katkı sundu.

Ordu'nun çok uzağında, İstanbul'da yaşarken doğup büyüdüğüm kentin tarihine büyük bir ilgi duymaya ve kişisel arşivimi oluşturmaya başlamıştım. İşte 2000'li yılların hemen başında çıktığım bu yolculuk, Ordu tarihi hakkında iki kitap, dergi ve gazetelerde yayınlanmış yüzlerce makale ve TV 52'de yayınlanan Bir Kentin Tarihi programını ortaya çıkardı.

Henüz 24 yaşındayken 1946 yılında ölen Muzaffer Tayyip USLU'nun çok sevdiğim bir şiiri vardır:

"Sokakların ellerinden öperim
Bana yaşamasını öğretmişlerdi
Dost olsun, düşman olsun
İnsanlara iyi günler dilerim."

İnsan er ya da geç değerini fark ediyor, doğup büyüdüğü topraklar gün geçtikçe, ömür ilerledikçe daha büyük anlamlar kazanıyor. Ordu, benim içinde yaşamayı öğrendiğim ve eli öpülesi sokakları olan şehrin adıdır. Bu şehrin tarihine ve kültürüne katkı yapabilme gücümün tohumları da yine bu sokaklarda atılmıştır.

Onun bize verdiklerine bir karşılık olur mu bilmem ama bu şehirden aldıklarımın bir kısmını ona geri verme huzurudur şimdi içimdeki. Tarihine iki kitapla sunduğum katkıya, yürüdüğüm cadde ve sokaklarında dostlukla verilen selamlarla karşılık veriyor bana Ordu. Selamını esirgemeyen bütün hemşerilerime teşekkür ediyorum. Tarih çalışmaları yaparken Mustafa Kemal Atatürk'ün "Tarih yazmak, tarih yapmak kadar önemlidir. Yazan yapana sadık kalmazsa, değişmeyen gerçek insanı şaşırtacak bir nitelik alır" sözünü hiç aklımdan çıkarmadım. Tarihsel olayları, bugünün politik mücadelesinde haklı çıkabilmek için çarpıtmanın, üstünü örtmenin, olmayacak biçimde ele almanın çok örneğini görüyoruz ne yazık ki.

"Ordu Tarihinde Olaylar ve İnsanlar" Ordu Olay'da yazdığım pazar yazılarımın bir sonucudur. Ama bu kitap, Ordu'nun kuruluşundan gelişimine kadar katkı sunan herkesin, bütün tarihsel kişiliklerin sayesinde meydana gelmiştir.

Şehrin geçmişini bugüne taşıyan ve bugün Ordu şehrinin topraklarıyla karışmış halde yatan araştırmacıları, Sıtkı Çebi'yi, Mahmut Sıtkı Can'ı, Murat Sukuti Karaca'yı rahmetle anıyorum. Onlar araştırma yapıp eserler üretirlerken üzerimizde büyük emekleri olacağını belki düşünmemişlerdi, onların açtığı yoldan giderek Ordu'nun tarihine keyifli yolculuklar yaptık.

Tarihsel kişiliklerin yanında, bugün bu şehrin dokusunu ilmek ilmek işleyen, onu değerli kılan desenleri oluşturan dostlarımızı anmadan geçmeyeceğim.

Tarih çalışmalarım sırasında hep bilgi belge paylaşımında olduğum, keyifli ve ufuk açıcı Ordu sohbetleri yaptığım sevgili İbrahim Dizman'a çok şey borçluyum. Ordu fotoğrafları konusunda ne lazım olduysa sağlayan çok sevgili dostum Tansel Eribol yaptığım her çalışmada yanımda oldu, beni hep yüreklendirdi ve destekledi.

Şehirde birlikte yaşamaktan gurur duyduğum, bu şehri değerli kılan yüzlerce arkadaşım var. Hepsi bu şehre kendilerince birer anlam katıyor. Boztepe'den baktığımız sahil kadar şehrin sokaklarını üretimleriyle, sesleriyle, varlıklarıyla dolduran insanlar da güzeldir, önemlidir. Bu anlamda Ordu'nun bugününe katkı sunan herkes, ortaya çıkan bu kitaba da katkı sunmuş demektir.

HÜSEYİN NAİM GÜNEY

Ordu Boztepe köyünden olan Hüseyin Naim Güney, 1958 Samsun doğumludur. Babasının memuriyeti dolayısıyla eğitimine Samsun Gazi Osman Paşa ilkokulunda başlamış, bilahare Ordu 19 Eylül İlkokulunda tamamlamıştır. Ordu İmam Hatip ile Merkez Ortaokulunu bitirip, Ordu Lisesi ve akabinde Ordu Meslek Yüksekokulu İnşaat Bölümünde tahsilini tamamlamıştır. Askerlik görevini Isparta'da kısa dönem olarak yapmıştır. 1980 yılından beri Ordu Devlet Su İşlerinde teknik eleman olarak memuriyet görevini ifa etmektedir. 1986 ile 1992 yıllarında Ordu DSİ Kısım Mühendisi olarak görev yapmıştır. Ordu ilinde Devlet Su İşleri 75. Şube Müdürlüğü, H. Naim Güney'in şahsi gayretleri ve takibi neticesinde kurulmuştur. Efirli köyündeki Devlet Su İşleri arazisinin satın alınması ve 75 Şube tesislerinin yapılmasında, 2002 ile 2007 yılları arasında Ordu dere yolunun DSİ bölümünün yapımı esnasında Kontrol Mühendisi olarak sorumluluk almıştır. Evli ve iki çocuk babası olan H. Naim Güney Kuzey Yıldızı Dergisi'nde, Vizyon Gazetesi'nde ve Ordu Olay Gazetesi'nde ve muhtelif dergilerde Ordu tarih araştırmaları, nostaljik anılar türünde ilginç yazılar yazmaktadır. Ayrıca 2017 yılından itibaren yayınlamayı düşündüğü, özgün konularda titizlikle uzun süredir hazırladığı "Ordu" hakkında bazı kitap çalışmaları da vardır.

H. Naim Güney, Ordu'ya has tarih araştırmaları ve nostalji kokan ilginç yazılar ve kitaplar yazma konusundaki düşüncelerini şu şekilde özetlemektedir:

"Ben çocuk yaştan beri sosyal tarihe, anılara nostaljiye ilgi duyuyordum. 60'lı,70'li yıllarda Ordu gazetelerinde başka isimler altında makaleler yazardım. Ordu'nun içinde Sırrıpaşa'da, Düz mahallede ve Taşbaşı'nda çocukluğu geçmiş birisiyim. Ordu'nun sokaklarında oynayarak büyüdük. Sevdalandığımız kızı, ya lise yolunda ya da komşu düğününde uzaktan bakarak sevdik. Yazın ya Rıhtım'da, ya da Keçiköy veya Kumbaşı'nda denize girerdik. Yüzmeyi kendimiz öğrenmiştik. İlk ordu tostunu Kemal Yamener'in Namlı Köşk'te yedik. Terzi Salih Erkan'ın, Oyuncakçı İhsan'ın önlerinde Sırrıpaşalı gençlerle gezdik. Ordu Sineması'nı, Buket Pastanesi'ni, Feyha Abla'yı, Cipçi Sarı Cemil'i orada tanıdık, gördük. Gazeteci Uğur Gürsoy'u, Rıza Şimşek, Tuncer Engin ve Erol Ataşan, Cüce Osman'ı, Ünal ve Bekir Sağra'yı, Pele Erol'u, Sebzeci Fahrettin'i, hep sokaklarda, maçta, kahvede aramızda görürdük. 70'te yapılan o meşhur Fındık Mitingi, bugün gibi gözlerimin önündedir. Çarşamba pazarlarına yük taşıyan burunlu eski otobüsleri, sırtında şelek ve ellerinde sepet ve bakraçla peştamalla gezen analarımızı unutmadık. Fındık zamanı gelince Boztepe'de ailemizle köyde kalırdık. Köylerin o eski zor şartlarını yaşardık. Köyde ağaca çıkarken kolum çıkmış ya da attan düşmüş birisiyim. Bu kadar hareketli geçen geçmiş yıllarımız vardı ve ben de istemeden, özel bir arşivim olmadan, sadece hafızamda bu geçmişi film şeridi gibi kayıt altında biriktirmiştim a ma 2012 yılında, Ordu Belediyesi tarafından Taşbaşı'ndaki o restore edilmiş, Dünya Yazarlar Evi'nde tarih sevdalıları ile bir araya geldiğimde yaşantım dünyam değişmişti. O yazarlar evinde Ordu Yerel Tarih araştırmaları yapan yazarlarla bir arada Cuma akşamları çok faydalı toplantılar, sohbetler ve sunumlar yaptık. Ordu tarihini araştıran bir sürü gönüllü amatör insanla kitapları çıkmış yazarlar kaynaşıyor, güzel çalışmalar için adımlar atılıyordu. Benim tarih araştırmaları ve nostaljik yaşamdan kesitler için çıktığım yoldaki hedefim, geçmişten geleceğe köprü olmak içindir. Yeni nesil gençlerimize geçmişte sosyal hayatta yaşanan sıkıntıları, yoklukları, olumlu veya olumsuz şartları, her türlü aramızda yaşayan unutulmaz insanları, renkli veya siyah beyaz hayatları, fazla yorum yapmadan olduğu gibi ortaya çıkartmak için uğraş veriyorum. Ordu, ölçeğinde yerel tarih araştırmaları için kaynak kısıtlılığı oldukça çok olan bir bölgedir.

Tarih araştırmalarımızı her ne kadar yerel anlamda yapmış olsak da, Orta ve Doğu Karadeniz Bölgesi'nde, kültürler ve gelenekler birbirine çok benzer ve özdeş olmuş vaziyettedir. Eski kitap, gazete ve soluk fotoğraflardaki çok ince detayların, kaybolmuş bir mesleğin ve geleneğimizin günümüz dünyasına kategorik bir şekilde genişletilerek, görsel resimlerle taşınması sonucu çok özel ve güzel nostaljik çalışmalar ortaya çıkmaktadır. Bu başarılı ve hoş çalışmalar, biraz araştırma ruhum, biraz memleket sevdam, birazda bu işi sevmemden dolayı kolayca ortaya çıkmaktadır. Bence, Ordu tarihinde ve nostaljik hayatta daha unutulmuş gün yüzüne çıkartılmayı bekleyen konular ve unutulmaz portreler bulunmaktadır.

Şimdiki insan profilimiz ve geleceğimizi emanet edeceğimiz gençlerimiz ise, ağır tarih kitaplarını pek öyle satın alıp, okumuyorlar veya okumaya vakit bulamıyorlar. Benim yapmak istediğim ise; görsel ağırlıklı, daha kısa ve öz bilgilerle dolu, nostaljik konularla, insanımıza tarihi sevdirmek ve merak uyandırmaktır. Birer ibret vesikası olan tarihi geçmişimizi iyi kavrayıp, bugünkü şartlarla kıyaslanmasını, geleceğe dair plan ve yatırımlar yaparken herkesin geçmişten ders alarak doğru hareket etmesini öğretmektir.

Benim şahsi arzum internet ortamında, sanal dünyada yapılan her çalışmamızın kitap, dergi, gazete veya CD ortamında kayıt altına alınmasıdır. Ben çabalayıp, kafa patlatıp, emek verip, Ordu'nun eski yaşamını, gelenek göreneklerini, geçmişini araştırıp yayınladım, sağlığım ve şartlarım müsait oldukça da devam edeceğim.
Ama sonuçta düşüncem şu şekildedir. Bu tip yazılı ve görsel tüm Ordu araştırmaları, belge ve bilgileri, bir vakıf aracılığıyla çok kaliteli kuşe kâğıtlara ofset baskıyla kitaplar şeklinde gelecek kuşaklara aktarmalıdır. Yoksa yayınladığımız birçok değerli çalışma, hepsi sanal dünyada ya da gazetelerin arşivlerinde tozların arasında kaybolup gidecektir. Yaptığımız her türlü nostaljik anılarıma, tarih araştırma çalışmalarıma ilgi gösteren tüm dostlara, yazılı, görsel medyaya teşekkür ediyorum. Her zaman desteklerini bekliyor, saygılar ve sevgiler sunuyorum" diye görüşlerini özetlemektedir.

Haydar Yıldırım, anlarıyla ilgili şunları paylaşmaktadır:
"Ordu'da yaşadığımız eski çocukluk yılları daha güzeldi. Eski yıllardaki Ordu'yu, birdenbire hatırladım; o siyah beyaz günleri, neler değişti, neler. 20-25 binler civarında nüfusu olan, ahşap iki katlı evlerin arasında, beyaz kireç taşından yapma, taş parkeli sokaklarda çocuklar çember çevirir, sopalardan at yapar, üzerine binerek yarışırlardı. Çelik çomak, çotura ve beştaş oyunları meşhurdu. Tahtaya rastgele çiviler çakılarak yapılan sahada bozuk parayla kaleye gol atmak için yapılan mücadele görülmeye değerdi. Stadyumun yanında kiralanan bisikletlerle sokak araları dolaşılırdı, acemiler için üç tekerlekli bisikletler bile vardı. Sakızlardan çıkan futbolcu ve artist resimleri biriktirilir, sokak oyunlarında kullanılırdı. Gazoz kapağı biriktiren çocuklar da vardı.

Eskiden yazın sıcağında sokaklarda seyyar dondurmacılar dolaşırlardı. Bir de arabalarıyla eskiciler ve işportacılar olurdu. Çerezciler, mısırcılar, kestaneciler ise el arabalarıyla satış yapmanın peşindeydiler. Akşamları mahalleli kapı önlerinde oturur, dedikodular burada yapılırdı. Saklambaç bütün çocuklar tarafından bilinen bir oyundu ve geceleri oynamak daha bir zevkliydi. Ebe yanlış sobelerse 'kazan patlardı' ve oyun aynı ebeyle yeniden başlardı.

Eskiden çocukların çoğu naylon ayakkabı giyerdi. Spor ayakkabısını çok az kişi alabiliyordu. Yırtılan beş numara futbol topu ve kösele ayakkabıların eskisine pençe yapan küçük ayakkabı tamir dükkanları vardı. Bilgisayar yoktu, daktilo vardı. En iyi hesap makinası kollu facit marka olanıydı. Resmi dairelerin önünde dilekçe yazan arzuhalciler bulunurdu. Kalorifer ve klima yoktu, odanın ortasında mangal yahut köşesinde kuzine soba ve gaz ocakları bulunurdu. Evlerin çoğunda buzdolabı yoktu, tel dolap vardı. Soğuk su için buzhaneden kalıp buzlar kesilir, bakkal amcalarda veresiye satılırdı.

Eskiden fındık zamanı sabahın erken saatlerinde fındık toplamaya amele götüren arabalar ve iş bitimi aynı arabaların geriye dönüşlerinden başka Ordu'da yollar ıssız, kaldırımlar bomboş kalırdı. Yaklaşık iki ay süren fındık zamanı bahçe sahipleri köylere göçünce, şehir sessizliğe bürünürdü. Köylerde bağ bahçe evler insan dolu, Ordu'da ise sokaklar bomboştu. Köyde fındıkta bahçe komşuları arasında ziyaretler, çay demlemeler yaz akşamlarının dinlencesiydi.

Eskiden ilkokulu okuyan çocukların en büyük hayali bayramlarda resmi geçit törenlerine yavrukurt veya bandocu olarak katılmaktı. Okul kantinlerinde leblebi tozu satılırdı. Okullarda boş geçen derslerde isim, şehir, bitki, hayvan gibi başlıklar altında asmaca oynanırdı. İster bahçeli evlerde, ister iki katlı binalarda oturan tüm çocuklar için 'sokağa çıkmak' deyimi vardı. Dersler sokaktaki oyunlara feda edilirdi çoğunlukla. Erkekler sokak

aralarında naylon topla maç yapar, kızlar ise ip atlarlardı. Dama oynayan vardı ama azdı. Ailede kafası çalışmayan çocukları anne kolundan tutup hocaya okumaya üflemeye götürür, boyuna muskalar asılırdı. O zamanlar sınıfta kalma vardı.

Eskiden gazeteler bayram tatiline girer, sadece bayram gazetesi çıkardı. Dini bayramlarda el öpen çocuklar topladıkları harçlıklarla hemen soluğu oyuncakçılarda alırlardı. Bayram arifesinde kolonya şişeleri doldurulur, akide şekeri ve lokum alınırdı. İnsanlar karşılaştıklarında yanak yanağa öpüşürlerdi, koç gibi tokuşarak selamlaşmak yoktu. Siyah beyaz fotoğraf çektirmek oldukça masraflıydı. O günün meşhur kırtasiyecilerinden bayramlarda ve yılbaşında tebrik kartları seçilir, elle güzel yazılar yazılıp, zarfa konup, postaneden gönderilirdi.

Eskiden cep telefonları da yoktu. Aşklar mektuplarda yaşanırdı. Kız ve oğlanın bakışması 'anlaşma' diye adlandırılırdı. Aşıklar birbirlerine gizlice vesikalık fotoğraflarını verirlerdi. Kızlar yürürken arkasına bakarsa peşlerine takılınır, arada bir göz göze gelinirdi. Genç delikanlılar sevdiği kızı görmek için lisenin dağılma saatlerini beklerdi. Evlenme çağına gelmiş ve hayırlı bir kısmet gözleyen kızların, 'konuştuğu biri var' diye adının çıkmaması için aileler olanca baskı yaparlardı. Aşıklar sokaklarda dolaşamazlar, şehrin pastahanelerinde kısa süreli buluşurlardı. Düğün geceleri ve hıdrellez kır eğlencesi aşıkların vazgeçilmez görüşme yerleriydi.

Eskiden ramazanlar bile başkaydı. Kahveler bu yüzden sahura kadar açık kalırdı. Birahaneler eskiden yoktu. Kıraathanelerde birasına yahut çayına, gazozuna, tostuna okey veya pastra oynanırdı. Bizim kuşaklar o zamanlar yokluklar da çekiyordu. Örneğin tüp, benzin, sigara, yağ, şeker, gaz karaborsaydı. Bazı dükkânların önünde uzun kuyruklar olurdu. Kuyruklarda sıra yüzünden münakaşalar olurdu. Evde bir telefon sahibi olmak büyük sükseydi. PTT'ye bir telefon için yazılıp, yıllarca sıra beklenirdi. Telefon sıramız gelince nihayet evimize telefon gelirdi. Telefonu olan komşulara, bakkallara gidip jetonla telefon açardık.

Şehrin ortasında meydanda bir Atatürk büstü vardı ve resmi bayramlar burada yapılırdı. Okullar birbirlerine üstünlüklerini kanıtlarcasına resmi bayramlarda çok iddialı hazırlanıp öyle çıkarlardı. 19 Mayıs Gençlik ve Spor Bayramında her okul kendi jimnastik gösterisini hazırlayıp gururla seyircilere sunar, oldukça çok alkış alırdı. Yazın okullar tatil olunca şehrin çocukları denize girmek için doğru rıhtıma giderlerdi. Rıhtımın beton ayaklarına gençler dalıp, midye çıkartırlardı. Midyeler temizlenip ayıklanırdı. Altında deniz kargalağı tutuşturulan teneke üzerinde midyeler güzelce pişirilip, ekmek, tuz ve bir dilim karpuzla yenirdi. Yüzmeyi iyi bilenler rıhtımın başından denize atlayıp, Belde Otel'in olduğu bölgeye doğru açıktan yüzerlerdi. Rıhtımın üzerinden denize baş atlamak büyük karizmaydı.

Düz mahallede eskiden Aydın Yamaner'in Piknik Kitabevi'nde hem tost yenilip hem de gazoz içilir, Teksas, Tommiks, Kaptan Swing, Teks, Zagor gibi çizgi romanlar kiralanır, bir köşede okunurdu. Bir de genç kızların çok rağbet ettiği fotoğraflı aşk romanları vardı. Tarkan, Karaoğlan, Fatoş-Basri, Pehlivan tefrikaları yayınlayan gazeteler aynı zamanda hediyelik kupon dağıtırlardı. Cumhuriyet Gazetesi o zaman da siyah beyazdı. Akşamları radyodan radyo tiyatroları, Orhan Boran'ın Yuki'sini dinlenirdi.

Eskiden hastalanınca hemen hastaneye gidilmezdi. Doktora çok acil bir durum olmadan gitmek yoktu. Öncelik hep koca karı ilaçlarındaydı. Pantolonlar İspanyol paçaydı, sonra sahneye Wrangler ve Lewis marka kot pantolonlar çıktı. Gençler uzun saç ve favori bırakır oldular. Ortaöğretimde saç uzatmak yasaktı, hatta okul idarecileri saçını uzun gördükleri öğrencilerin saçına makas atar, sonra berbere gönderirlerdi. Lise kitaplarında Mr. ve Mrs. Brown ailesi hayvanat bahçesinde, deniz kenarında hâsılı tüm konularda vardı.

Köyde, şehirde her yerde mahalle takımları vardı. Bu takımların iddialı maçları vardı. Mahalle ve köy takımları arasında zaman zaman turnuvalar düzenlenirdi. Maçlar mahalle aralarındaki boş arsalarda oynanırdı. Ordu şehir stadı toprak zemindi ve ortasında su birikirdi. Tribün yoktu ama erkek kadar bayan seyirci de çoktu. Orduspor'a destek veren bayan tribünlerinde kadınlar yer alır, maç boyunca tezahürat yaparlardı. Tezahürat bazen Topal Celal'in elinde yaptığı fırfır denen tahta oyuncakla yapılır, Ordu'da futbolun duayenlerinden 'Kara Ali' şakadan kızdırılırdı.

Ordu'da 1960'lı yılların ikicisi yarısı idi. Anadolu'nun birçok kentinde futbol pek bilinmezken, Ordu sahalarında iki takım vardı. Birisi Karadeniz İdman Yurdu, diğeri ise Gençleryurdu idi. Bu takımlarda sivrilen gençler Ordu Karmasını oluşturup vitrine çıkardı. İstanbulspor'da, daha sonra da Anadoluhisarı'nda forma giyen Ali Ataoğlu (Kara Ali), Ordu'ya döndükten bir süre sonra kendisinin de forma giydiği Spor Yıldızı takımını kurdu.

Halk Eğitim Merkezi'nde bir araya gelen Ordugücü, Karadeniz İdman Yurdu, Yolaçspor, 19 Eylül ve Ocakspor Kulübü yöneticileri bu oluşum sürecinde birleşme kararı alıp, Orduspor'u kurmuşlardı. Renk ve amblem konusunda uzun süren tartışmalar sonrasında mor-beyaz renkler ve fındık amblemi üzerinde anlaşmaya varıldı. Mor ihtirası, beyaz ise başarı ve yüz akını temsil ediyordu.

Orduspor'un maç günleri futbol sahasının önünde kuyruğa 'abi beni de araya al' diye kaynak yapan çocuklar olurdu. Maçta gazoz, ayran, simit ve su satan çocuklar vardı. Eskiden kış aylarında Millet ve Ordu ile Konak sinemaları hizmet verir, yaz gelince bu işlevi yazlık İncibahçe ve Yıldızbahçe sinemalarına bırakırlardı. Türk filmi seyircileri ise akşam aile reisinin keyfi yerindeyse yazlık sinemaya götürmesine razı edilirdi. Hele o akşam oynayan filmlerin tanıtımını yapan Kepelek Mustafa'nın sokaklarda 'Dikkat! Dikkat! Bu akşam Yıldız bahçe Sinemasında gözyaşlarınızın sel gibi akacağı hüzünlü bir aşk hikâyesi… Hülya Koçyiğit ve Ediz Hun'dan 'Hıçkırık' sizleri bekliyor. Mendil getirmeyi unutmayın…' diye yükselen o sesini unutmak hiç mümkün değildi.

Yazlık sinemacılar son yıllarda ise akşamüstleri filmlerin reklamlarını Murat 124 arabalara afiş ve hoparlör koyup, sokaklarda halkı sinemaya davet ederlerdi. Sinemalarda hep iki film birden oynar, haftada iki kez program değişirdi. Denizciler Dondurmacı ise "Frukobuuuzz" diye bağırarak, sinemalarda çeşitli satışlar yapardı. Ailecek gidilen yazlık sinemalarda, ara olur olmaz, teşrifatçıların, ellerindeki metal açacaklar ile cam şişelere 'çın… çın… çınnn' vurup ardından; 'Soğuk Gazüzzz!' diye bağırmaları yaşantımın en özel anılarından biriydi. Eski sinemalar, kültürel kaynaşmaların odak noktalarıydı.

Orhancılar ve Ferdicilerin peş peşe yaptığı müzikal filmler epey rağbet görürdü. Yeşilçamın yerli seks furyası filmleri başladıktan sonra halkın sinemaya ilgisi azaldı. Sonra siyah beyaz televizyon devri başladı. Her cumartesi Türk filmi yayınlanınca misafirlikler cumartesiye alınırdı. Misafirler gelmeden önce evde hummalı bir çalışma başlar, gırgır süpürgesiyle her yer süpürülürdü. Hele yılbaşı TRT kanalında yayınlanacak özel eğlence programları ile dansöz Nesrin Topkapı'nın gösteri yapması uzun süre gündemi işgal ederdi. Bir yılbaşında Orhan Gencebay gece yarısı tüm Türkiye'yi televizyon başına kitlemişti.

Sonra siyaset girdi şehre. Okul öğrencileri sağcı ve solcu diye ayrıldılar. Kavgalar oldu, en yakın arkadaşlar birbirlerine düşman edildiler. Geceleri sokakta yalnız ve savunmasız dolaşılamaz olmuştu. İnsanlar içtikleri sigaraya, okudukları gazeteye ve kitaplara göre sınıflandırıldılar. 12 Eylül 1980 günü askerler yine darbe yapınca her tarafta uzun bir süre sessizlik olmuştu. Bazı insanlar gözaltına alındı ve soruşturma geçirdiler, siyasiler çok eziyetlere muhatap kaldılar. Demokrasi adına oldukça karanlık bir dönemdi. O da geçti bitti. 'Eskiden' diye diye bir baktık ki herkes gibi bizim de epey geride kalan bir ömrümüz olmuştu. Kim ne derse desin, ben yine de Ordu Merkez Ortaokulunun küçücük ve basık barakasında bizlere izlettikleri o siyah beyaz filmleri hala özlüyorum. Ne güzeldi bizim çocukluğumuz, saf, temiz. Hey gidi günler hey.

İBRAHİM DİZMAN

1961'de Biga'da doğan İbrahim Dizman, Karadeniz Teknik Üniversitesi (KTÜ) Eğitim Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümünü bitirdi. Halen Ankara Üniversitesinde Türk Dili Okutmanı olarak çalışmaktadır.

1983'ten bugüne çeşitli edebiyat-sanat dergilerinde inceleme-araştırma, deneme, eleştiri türünde yazılar yazmakta olan Dizman'ın roman, çocuk romanı, biyografi, derleme, inceleme-araştırma, monografi alanında 15 kitabı bulunmaktadır. Alekos Papadopulos'la mektuplaşmaları Yunanca'ya çevrildi ve Yunanistan'da da yayımlandı.

Sahnelenmiş iki tiyatro oyunu olan ve belgesel filmler de çeken İbrahim Dizman, ilk romanı "Gölgeden Akan Işık"la Kültür Bakanlığı Roman Başarı Ödülü'ne (1998); anı türündeki çeşitli yazılarıyla Behzat Ay Yazın Ödülü'ne (2007); "Emeğe Adanmış Yaşam: Süleyman Çelebi" adlı kitabıyla da Genel-İş Abdullah Baştürk İşçi Edebiyatı Ödülü'ne (2011) değer görüldü.

ESERLERİ

1- Kitaplar

Adı Başka Acı Başka (Biyografi-Belgesel Roman), İletişim Yayınları, 2016.

Kardeşim Gibi (Alekos Papadopulos'la Birlikte), 1. 2. ve 3. Baskı, Heyamola Yayınları. Yunanca'da Eptalofos ve Iasonbooks Ortak Yayını, 2016.

Barış Takımı (Sevgi Özel'le Birlikte), Çocuk Romanı, 5 cilt, Cumhuriyet Yayınları, 2011.

Emeğe Adanmış Yaşam: Süleyman Çelebi, Heyamola Yayınları, 2 Baskı, 2011.

30 Yıl 30 Hayat (Çiğdem Sezer'le Birlikte), Anlatı-Biyografi, İmge Yayınları, 2010.

Şehirde Bir Gökkuşağı: Fahri Çelebi (Söyleşi), Özel Yayın, 2009.

Denize Düşen Dağ: Ordu (Şehir Monografisi), Heyamola Yayınları, 2008.

Başka Zaman Çocukları (Roman), Heyamola Yayınları, 2000.

Gölgeden Akan Işık (Roman), 2. Baskı, Heyamola Yayınları, 2008, (1. Baskı, Kültür Bakanlığı, 1998).

Türk Dili, (E. Kul ve K. Ateş İle Birlikte), Ders Kitabı, Ankara Üniversitesi Yayınları, (5. Baskı, 2011).

20. Yüzyılda Ordu (Araştırma), Ordu Belediyesi Yayınları, 2006 (5. Baskı 2013'e kadar).

Türkiye'nin İlk Köy Gazetesi ve Bilal Köyden (İnceleme-Araştırma), 3. Baskı, Heyamola Yayınları, 2008, (1. Baskı, Kültür Bakanlığı Yayınları, 1998).

Eğitimci Sıtkı Can'a Armağan (İnceleme-Armağan Kitap), Karlıbel Yayınları, 2004.

F. Güvemli'nin Anıları, (Derleme) 3. Baskı, Kültür Bakanlığı Yayınları, 1998, (1. ve 2. Baskı: ORSEV Yayınları, 1995, 1997).

Adımız Düşer (Şiir), Kerem Yayınları, 1991.

2- Oyunlar

Dol Karabakır Dol (Belgesel Oyun-Bedri Rahmi Eyuboğlu'nun Yaşamı), 2002.

Karanlıkta Akan Işık, 2006.

3- Belgesel Filmler

Oyunlarla Yaşayan Şehir (Kültür Bakanlığı Destekli), Metin Yazarı ve Yönetmen, 2011.

Kardeş Nereye: Mübadele (Kültür Bakanlığı Destekli), Metin Yazarı ve Proje Danışmanı, 2010.

İbrahim Dizman: "Bendeki Ordu"

Denize Düşen Dağ: Ordu adlı kitabımın başlangıç tümceleri şöyledir: *"Ben bu kentte doğmadım. Ancak yaşamımın en etkin ve verimli dönemini burada geçirdim. Kişisel tarihime silinmez biçimde yazıldı 'Ordu' sözcüğü."*

Birçok kişi beni Ordulu bilir, bu kentte doğmadığımı söylediğimde şaşırırlar. Bazen şunu derim: "Evet Ordulu değilim ama memleketimden on kişiyi sorun bilemem; Ordu'nun bütün tarihini anlatayım size." Bu bir latife tabii ki ama gerçeklik payı yok değil. Benim Ordululuğum, herkesin bildiği gibi eşimdendir. Bu kentte 12 yıl yaşadım. Ama bu "yaşadım" sözcüğü benim kişisel tarihim açısından sıradan bir zaman dilimini gösteren bir takvim değil; bu kentin ruhuyla buluştuğum bir döneme karşılık gelir o yıllar. Aynı kitapta, kentin ruhunu hissedip onu anlamayı şöyle anlatmıştım: *"Birçoklarına şaşırtıcı gelse de bu kentin ruhunu en iyi anlayanlardan biri olduğuma inandım. Çoğunluk, içinden bakıp birçok şeyi fark etmeden yaşarken, ben dışarıdan bakıp bambaşka özellikler görebildim.*

Herkesin, her gün öylesine geçip gittiği ya da yalnızca mağaza vitrinlerine baktığı Sırrı Paşa Caddesi'nde başımı kaldırıp yukarıya baktım. Çokları, kentin bu en hareketli caddesinde tanıdık yüzlere selam verirken, konuşurken, ben ilk zamanlarda, belki kimseleri tanımadığım için, bu sıra sıra ve küçük dükkânların yenilenmiş, vitrinlerle albenisi arttırılmış ama özelliğini yitirmiş zemin katlarıyla değil üst katlarının taş işçiliğiyle ilgilendim.

Birçok kişi eski mahallelere gitmez olmuştu; hüzünlü, unutulmaya yüz tutmuş, tenhalaşmış, yer yer otlar bürümüş sokaklarını görmezden gelip kentin betonla örülmüş yeni gelişme alanlarına yüzlerini dönmüşlerdi. İşyerlerine en yakın sitelerde yaşamayı seçmişlerdi. Kentin Boztepe'ye yaslanmış yamaçlarına baktıkça, yeşilin yukarılardan bir çığ gibi aktığını görüyordum ve benim ilgimi daha çok o mahalleler çekiyordu. Yaşayanları kadar yaşamını noktalayıp gidenleri de merak eder olmuştum. O çılgın yeşil, içinde kimbilir hangi gizleri taşıyordu.

Kentin eski mahallelerindeki sokakları dolaşırken karşılaştığım evlerde yaşayanların, bir tarihi bilmeden de olsa yüklenip taşıdıklarını hissediyordum. Çok kişi farkında değildi ama arnavutkaldırımlara açılan büyük ahşap kapıların ardında hâlâ bir yaşam vardı; yaşlıların ağır aksak sürdürdükleri bir yaşam…

Onları ve yaşadıklarını merak ediyordum ama ben henüz dışındaydım. Yalnızca sokaklarında yürüyebilir, bakabilir ve hayal edebilirdim. O büyük evlerin bakımsız bahçelerinde Trabzonhurması ağaçları, mandalina, portakal ağaçları vardı. Bahçe duvarları taştandı, alçaktı. Bir şeyi gizlemek için değil, paylaşmak içindi. Ancak ben o evlere girememiştim. Eski, tozlanmış albümlerin kapaklarını kaldırıp "fotograficilere" poz veren eski Ordulular göremiyordum henüz. Sandıklardan çıkan belgeleri, diplomaları, düğün davetiyelerini, sinema, tiyatro biletlerini inceleyememiş, vapur biletlerinin neden saklandığını da keşfedememiştim. Çok sonraları, böyle saklanmış bir bileti elime aldığımda soracaktım: "Bir vapur bileti niçin saklanır?" Sorduğum yaşlı kadın, parmağını uzatıp biletin üzerindeki tarihi gösterecek ve şunları söyleyecekti: "Bu tarihte İstanbul'a gitmek için vapura binmiştik rahmetli annemle. Eşimle o vapurda karşılaştık. Saklanmaz mı?"

Bütün bunlar ve bu kentin henüz bana vermediği gizleri beni alabildiğine çekiyordu kendine. Betimlediğim mahalledeki bir okulda, Fatih Lisesinde çalışıyordum. Henüz 1980'ler bitmemişti. Cemal Yöntem, adını zaten bildiğim Vedat Güler'in yerine o okulda olduğumu söylemişti. Bu bana hep ilginç ve anlamlı gelmiştir. Cemal Yöntem, erken yaşta yitirilen Vedat Güler adına konan ödülün seçici kurulunda görev alıp alamayacağımı sorduğunda bu şehrin kaderine eklenmeye başladığımı anlayamamıştım elbette; ama öyleymiş. Gülçin-Aydın Üstüntaş çiftiyle tanışmam da bu ödül nedeniyle oldu. Türkiye 12 Eylül faşizminden silkinmeye çalışıyordu ama özellikle Ordu gibi bir kentin üzerindeki ağır baskıyı hissetmemek olanaksızdı. Buna rağmen ORSEV'i (Ordu Sanatevi) kurmaya karar vermiştik. ORSEV, o günkü Ordu koşullarında olağanüstü bir çabadır. Benim içinse kentin derinliğine biraz daha yaklaşmam demekti. Yaşadığım sürece bitmeyecek dostlar edinmem demekti.

Çok kişinin bilmediği ilk kitabım da o günlerde, 1991'de, Kerem Yayınları'ndan çıkmıştı. Bir şiir kitabıydı: Adımız Düşer. Bu kitabımı pek kimse bilmez. Çünkü şiir beni kısa sürede terk etti, dergilerde şiirlerim yayımlanıyor olmasına rağmen, kitaptan sonra oradakileri aşacak şiirler yazamadığımı fark edince kendime "Haddini bil" deyip bir daha şiir yazmaya yeltenmedim.

İlk romanım *Gölgeden Akan Işık'ı*, 1990'lı yılların ikinci yarısında Ordu'da yazdım. Adını anmadan bu kenti anlattım. Henüz dosya halindeyken, Kültür Bakanlığının Cumhuriyetin 75. Yılı nedeniyle açtığı yarışmaya gönderdim. Aylar sonra gelen bir mektup, dosyamın Roman Başarı Ödülü'nü aldığını söylüyordu. Karlı bir kış günü

Ankara'daki ödül töreninin hemen ardından bakanlık yayını olarak yayımlandı bu kitap. Kısa sürede tükendi. Birkaç yıl sonra Heyamola Yayınları ikinci baskısını yaptı bu romanın. Kitabın arka kapağındaki tümceler romanı şöyle betimler: *"Gölgeden Akan Işık, Karadeniz'in puslu kentlerinden bozkırın solgunluğuna yayılan bir aydınlığın serüveni. Kurtuluş Savaşı yıllarında sıradan bir Kuva-yı miliye yandaşlığından Mustafa Kemal'in yakınlarından biri olmaya uzanan bir yaşamın öyküsü. Anadolu aydınlarının kurtuluşa, cumhuriyete, devrimlere ilişkin tutumunu gerçekçi bir bakış açısıyla ortaya koyan bir roman. İbrahim Dizman, Kültür Bakanlığının Cumhuriyetin 75. Yılı Roman Yarışmasında 'Başarı Ödülü' alan bu ilk romanıyla, anlattığı dönemi nesnel ve gözlemlere dayanan bir bakışla irdeliyor. Karadeniz'in yakın tarihine, kuzeyin sessiz sakin kentlerinin kendi içindeki toplumsal ve siyasal kargaşasına büyüteç tutan Gölgeden Akan Işık'ta, Mustafa Kemal de bir roman kahramanı olarak yerini alıyor."*

İkinci romanımı da bu ödülün motivasyonuyla yazmaya başladım. Bu kez de Karadeniz'in tarihinden, kültüründen malzemeler devşiriyordum ama değişik bir yöntem uygulayıp aynı zamanda Ege'ye, çocukluğumun, ilkgençliğimin geçtiği kasabaya uzanıyordum. Heyamola Yayınları tarafından 2007'de *Başka Zaman Çocukları* adıyla yayımlanacak olan ikinci romanımın tanıtım bültenindeki tümceler de şöyleydi: *"Yazar; yeni romanında da Karadeniz'den Marmara Bölgesine uzanan bir çizgide, farklı dönemlerden farklı hayatları ilginç ve çarpıcı bir kurguyla bir araya getiriyor. Bir yanda, bir Karadeniz kentinde, geçmişe yolculuğa çıkan bir arkeolog, bir yanda Marmara Bölgesinde bir küçük kentin 70'li yıllarına tanıklık eden bir arkadaş grubu... Birbirinden uzak ve bambaşka tarihsel dönemlerin iç içe geçmiş aynalarda belirmesi diyebileceğimiz bu romanda İbrahim Dizman, 1924'te yaşanan mübadelenin trajedisini bir aşk ekseninde işlerken, en yalın duyguların nasıl bir gömüye dönüştüğünü ve zaman içinde yitip gittiğini ama günü geldiğinde bir amfora gibi gün yüzüne çıkıverdiğini vurguluyor. Karadeniz Bölgesinde söylencelere dönüşmüş nice olaydan küçük bir kesiti romanına alan Dizman, edebiyatımızda pek fazla işlenmemiş bir bölgenin insanlarını Türk romanına taşıyor. Etkileyici bir kurguyla, yaşananları bambaşka bir bölgenin insanlarına bağlayan İbrahim Dizman, Başka Zaman Çocukları'nda korkaklıkla kahramanlığın birbirine dönüşebileceğine de işaret ediyor. Korkaklıkla kahramanlığı, kaçışla direnmeyi, bir arkadaş grubu üzerinden,1970'lere, küçük bir Marmara kentine taşıyor ve küçük ayrıntılarla, ilginç gözlemlerle hayatın gözden kaçan kimi duygularını okura sunuyor. Başka Zaman Çocukları, yitip gitmiş hüzünlerin, yüksek sesle dile getirilmeyen kederlerin, birbirine dönüşen insanların ve duyguların romanı."*

Bu iki roman arasında başka kitaplar da var elbette. Bunlardan biri neredeyse bütün Ordulların evine girmiş olan iki kitabımdan biri olan *Fevzi Güvemli'nin Anıları.* Bu kitabın ilk baskısı Orsev Yayınları'nca yapılmıştı. Sonra ikinci baskıyı Kültür Bakanlığı yaptı. Ordu'da, alanında ilkti bu anılar, çok ilgi gördü.

Bilal Köyden'in yaşamöyküsünü ve Türkiye'nin ilk köy gazetesini konu alan kitap da bu arada yine Orsev Yayınları'nca yayımlandı. İkinci baskısını yine Kültür Bakanlığı yaptı. Üçüncü baskıyı Heyamola Yayınları yaptı. İlgi gören bir kitap oldu bu da.

2001'de Ordu'dan Ankara'ya taşındım. Ancak buradan kopmak bir yana kent tarihi ve kültürü üzerinde çalışabilme bakımından daha verimli olduğumu söyleyebilirim. Ordu'dayken başladığım ve Ankara'da tamamladığım *20. Yüzyılda Ordu* adlı çalışmam da tıpkı Güvemli'nin anıları gibi neredeyse her Ordulunun evine girdi. Bu kitabı Ordu Belediyesi yayımlamıştı. Kaç baskı yaptı, kaç adet basılıp dağıtıldı ipin ucunu kaçırdım. Üç kez, gülünç denebilecek oranda yasal telif ödediler, onun dışında birçok baskı yaptılar. Bana sormuyorlardı bile, "Kalmadı, herkes istiyor" deyip basıyor, dağıtıyorlardı. Bundan mutluluk duydum; zaten bu çalışmam Ordu'daki yıllarımın güzelliği için bir teşekkür babındaydı, kente bir armağan gibiydi benim için.

Ordu'dan ayrıldıktan sonra, Heyamola Yayınları "Kentler dizisi" çerçevesinde Ordu'yu yazmamı teklif etti. "Ben Ordulu değilim ama..." desem de çoktan kafamda yazmaya başlamıştım. Ben de yaşayan Ordu'yu yazacaktım. Her işi bir yana bırakıp birkaç ayda yazdım heyecanla. Bu kentte geçirdiğim on iki yılın senfonisi gibiydi *Denize Düşen Dağ*: *Ordu.* Yazımın başında alıntıladığım tümcelerle başlamıştım ve şöyle bitirmiştim: *"Bu kentten ayrılırken ben de biliyordum ki 'neredeyse çalınacak bir kapı/sıkılacak bir el/orada büyür yürek/ orada söz.' Buna karşın gittim; ama hiç gitmemiş gibi burada yaşayarak, hiç ayrılmamış gibi burayı yaşatarak. Geldiğim günkü ben değildim giderken. İşte karşıda, otobüs terminali, oraya gelmiştim bir akşamüstü. Birkaç parça eşya ile. Giderken ne çok şey götürüyordum; dostlar, yaşanmışlıklar ve koskoca bir kent. Birden yağmur başladı. Kalktım oturduğum yerden. Bir bulut kümesi içinde kalmıştım. Yürüdüm. Yağmur aşağıda soluyup duran şehri sisin içine aldı; her şey silindi. Bu kent bir düş müydü?"*

Ordu hem gerçek hem düş gibiydi sahiden de. Tarihle o kadar haşır neşir olmuştum ki bir yapının, bir sokağın hem bugününü hem geçmişini bir arada yaşayabiliyordum. Belki yazarlık da düşle gerçeğin arafı olduğu için Ordu'dan hiç kopamadım. Orada her zaman bir evimin olması, sevdiğim insanların, dostların olması ve bu kenti seviyor olmam, birçok çalışmada buradan beslenmeme neden olacaktı sonraki yıllarda da. Ancak son çalışmalardan önce araya giren başka kitaplarım da oldu.

İnsan hikâyeleri anlatmayı, biyografi yazmayı seviyorum. Bu türdeki çalışmalardan biri, sevgili dostum, şair Çiğdem Sezer'le birlikte hazırladığımız *30 Yıl 30 Hayat* adlı 650 sayfalık kitap oldu. 12 Eylül Faşist Darbesi'nin 35. yılı yaklaşırken, Çiğdem'le kafa kafaya verip, gençliğimizdeki kederli günlerin intikamını bir kitapla alalım, dedik. 12 Eylül'ün zulmüne uğramış 30 yazar, şair, akademisyen, sendikacı vd. seçip onların yaşamöykülerini hikâyeleştirerek yazdık. İmge Yayınları bu kitabı yayımladı. İlginçtir, bu tuğla gibi kitap üç ay içinde tükendi, bizi şaşırttı ve sevindirdi.

Bu kitapta yaşamöyküsünü yazdıklarımdan biri de dönemin DİSK Başkanı Süleyman Çelebi'ydi. Ses alma cihazıma o hayatını anlatırken ben içimden "Bu hayat daha geniş yazılmalı" diye sayıklıyordum. Bunu söyledim de. Gülümsedi, yanıt vermedi. Birkaç gün sonra, Çanakkale'de deniz kenarında yürürken telefonum çaldı. Çelebi'ydi: "Ne zaman başlıyoruz?" diye sordu. Birkaç hafta sonra Ordu'da buluştuk, köyüne gittik, bir köşeye çekilip çocukluğunu anlattırdım. Yine Ordu'dan yola çıkıyordum! Süleyman Çelebi ile Ordu, Ankara ve İstanbul'da uzun söyleşiler yaptık, arşivlere girdim, kitaplar okudum. Ordu'nun 1950'li yıllarını ve DP dönemini derinlemesine araştırdım. Çelebi'nin yaşamını anlattığım kitabım da Heyamola Yayınları'ndan Emeğe Adanmış Yaşam: Süleyman Çelebi adıyla çıktı. Çok ilgi gören bir kitap oldu bu da; birkaç ay içinde ikinci baskısı yapıldı. Bu çalışmam, Genel-İş Abdullah Baştürk İşçi Edebiyatı Ödülü'ne değer görüldü.

Bu zaman aralığına birkaç kitap daha eklediğimi söylemeliyim elbette. Bunlardan biri Sıtkı Can'a Armağan diğeri ise Şehirde Bir Gökkuşağı: Fahri Çelebi'ydi. Bir de Cumhuriyet Yayınları için Sevgi Özel'le birlikte 5 ciltlik bir çocuk romanı yazdık: Barış Takımı. Bunun yanına, aynı zaman dilimi içine, üniversiteden iki arkadaşımla birlikte (Doç. Dr. E. Kul, Dr. K. Ateş) hazırladığım Türk Dili kitabını da koymalıyım. Bu ders kitabı Ankara Üniversitesi Uzaktan Eğitim Yayınları'ndan çıktı, defalarca baskısı yapıldı. Aynı dönem, Behzat Ay Yazın Ödülü'ne değer görüldüğümü de belirtmeliyim.

2016'da art arda iki kitabım birden çıktı. Bunlardan biri Alekos Papadopulos'la mektuplaşmalarımızdan oluşan Kardeşim Gibi adlı kitaptı. Bu kitabın serüveni şöyleydi: Mübadele ile ilgili belgesel çekerken defalarca Yunanistan'a gitmiştik. Uluslararası Selanik Kitap Fuarı'nda bir panelde de Karadeniz üzerine konuşmuş, Yunan tarihçilerle, yazarlarla bir uzo şişesinin çevresinde uzun saatler söyleşmiştim. Görmüştüm ki onlarda bizden daha yoğun önyargılar var. Acaba birine mektuplar yazsam ve bu önyargıları sarsıcı bir şeyler söylesem, karınca kararınca da olsa işe yarar mı diye düşünmüştüm. Orada yaşayan yayıncı ve çevirmen dostum Şebnem Arslan, ilk mektubumu, İstanbul asıllı Alekos Papadopulos'a gösterdi; o da yanıt yazdı. Böylece birbirimize 10'ar mektup yazdık. Ben tarihten, edebiyattan, Anadolu'dan, Biga'dan ve Ordu'dan, karşılıklı ilişkilerimizin unutuluşa terk edilmiş kimi ilginç olaylarından söz ettim. O da İstanbul'da yaşadıklarını, gazeteciliğini ve ortak dünyamızı anlattı. Kitap aynı anda hem Yunanistan'da hem Türkiye'de yayımlandı. Şubat ayında Yunanistan'daki tanıtım toplantısına katıldım. Atina'da olağanüstü güzel eski parlamento binasında, Türk Büyükelçiliği temsilcilerinin, Fener Ortodoks Patrikliği temsilcisinin, Türk ve Yunan televizyon ve gazete temsilcilerinin, izleyici olarak da yüzlerce kişinin katıldığı bir toplantıda beni en çok mutlu eden iki sözcüğün orada yankılanmasıydı: Biga ve Ordu. Biri doğduğum coğrafyayı imliyordu, öteki sevdiğim bu kenti. Zaten proje danışmanlığı ve fikir babalığını yaptığım, mübadeleyi anlatan Kardeş Nereye? adlı belgeselin Türkiye çekimlerini ısrarla Ordu'da yaptırtmıştım ve bu belgesel Yunanistan'da birçok şehirde gösterime girdiğinde Ordu'ya merak da artmıştı. Bunu şunun için söylüyorum: Kitabımın tanıtımında, kitaptan bazı bölümleri, Uluslararası Venedik Film Festivali'nde en iyi erkek oyuncu ödülü de almış olan Yunan Devlet Tiyatrosu'nun önde gelen oyuncularından Themis Panou okumuştu. Seçtiği bölümler Ordu'yu anlatıyordu. Bu kenti çok merak ettiğini, hele tiyatro geleneğinin eskilere dayanıyor olmasının çok ilgisini çektiğini ve burayı mutlaka ziyaret etmek istediğini söyledi. Bu kitabın Türkiye tanıtımını da nisan ayında, İstanbul'da Nazım Hikmet Kültür Sanat Vakfı'nın salonunda yaptık. Kardeşim Gibi de ilgi gören kitaplarımdan oldu diyebilirim; çünkü kısa sürede ikinci baskıyı yaptı. Birkaç gün önce de yayınevi üçüncü baskıya hazırlık yaptıklarını bildirdi.

Son kitabım da yine bir biyografi. Aslında tam biyografi denemez; yarı belgesel roman da denebilir. Herkesin çok iyi tanıdığı ve sevdiği Harut Usta'nın ailesinin ve kendisinin hayatı çerçevesinde Ordulu Ermenileri ve yaşadıklarını anlattım. Yani, insan hikâyeleri anlattım yine. 2015'in yaz aylarında hemen her gece, onun atölyesinde saatler boyu konuştuk. Gündüz arşivleri, kitapları, belgeleri taradım; başka insanları konuşturdum, onlara sordum, yurt dışında yaşayan Ordulu Ermeni hemşerilerimizi buldum, halen burada yaşayıp geçmişteki Ermeni kimliğinin bilinmesini istemeyen Ordulların (güvendiler bana, sağ olsunlar) hikâyelerini dinledim ve Adı Başka Acı Başka adını taşıyan kitap ortaya çıktı. Bu kitap, Türkiye'nin önde gelen yayınevlerinden biri olan İletişim Yayınları'nca yayımlandı.

Bütün bu kitapların dışında iki tiyatro oyunu yazdığımı ve sahnelendiğini, belgesel filmler çektiğimi, senaryolar yazdığımı da belirtmem gerekir sanırım. Ayrıca altı yıl boyunca Çağdaş Türk Dili Dergisi'nin yayın yönetmenliğini yaptım; üç yıldır Roman Kahramanları Dergisi'nin editörlüğünü yapıyorum. Atlas Tarih Dergisi'ne makaleler yazıyorum. Doğduğum ilçede bir yıldır sözlü tarih çalışması yürütüyorum. Fırsat buldukça Biga'ya gidip bir arkadaşımla birlikte yaşlıların kapısını çalıp onları konuşturuyoruz, arşivleri, gazete koleksiyonlarını tarıyoruz. Birkaç hafta içinde bu çalışma da bir kitaba dönüşmüş olacak. Biga'da çalışmaya virgül koyup Ankara'ya geliyorum, yazmakta olduğum romanın başına oturuyorum; masamdan kalkıp Ordu'ya koşuyorum, buraya ilişkin bir şeyler yazmaya/yapmaya çalışıyorum.

Çalışmalarımı en verimli şekilde Ordu'da yapabildiğimi vurgulamazsam eksik olur. Bu kentteki evimde oturup çalışmak, akşamüstü çıkıp dostlarla buluşmak, bu şehre ilişkin hayaller kurmak, projeler geliştirmek, yaylalarında gezmek, sahilinde yürümek, meyhanelerinde geceye uzanmak, eski mahallelerinde, sokaklarında dolaşmak, Fidangör'de laflamak, Sırrıpaşa'da salına salına gezmek beni yazma anlamında besleyen ve üretkenliğe yönlendiren edimler.

Peki söyler misiniz, bunca anlattıklarımdan sonra, ben nereliyim?

İBRAHİM ÖZTEK

1945 doğumlu Emekli Prof. Tbp. Kd. Alb. İbrahim Öztek'in görevleri, çalışmaları ve aldığı ödüller şunlardır:
1- GATA Haydarpaşa Eğt. H. Patoloji Direktörü (1985-1996).
2- GATA Haydarpaşa Eğt. H. Baştabip Yrd. (1994-1996).
3- Türk Patoloji Cemiyeti Yönetim Kurulu Üyesi (1986-1994).
4- TEMA Eğitmeni.
5- Amerikan Anjioloji Koleji Bilimsel Konsey Üyesi (1992).
6- Zürih ve Cenevre Üniversitelerinde Staj (1991-1992).
7- Koşuyolu Kalp Araş. ve Y. İh. Hst. Etik K. Üyesi (2004-2010).
8- Bir kısmı yurt dışında basılmış 360 yayın.
9- Amerikan Dermatoloji yıllığında bölüm yazma.
10- Dört ayrı Kalp Transplantasyonu kitabında bölüm yazma.
11- Dünyadaki en kapsamlı akciğer kanseri bilimsel araştırması.
12- Dünya birinciliği kazanmış bir bilimsel araştırma (1992).
13- Dünya 3. lüğü kazanmış bir bilimsel araştırma (1993).
14- Türkiye'de dereceler kazanmış pek çok araştırma.
15- 10 ADET TÜBİTAK TEŞVİK ÖDÜLÜ.
16- Türkiye Aydınlar Ocağı Yönetim Kurulu Üyesi.
17- Anadolu Aydınlar Ocağı Başkanı.
18- Türkiye Azerbaycan Kültür ve Stratejik Araştırmalar Merkezi Başkanı.

İbrahim Öztek'in sportif özgeçmişi şöyledir:
1- 20 kez Türkiye şampiyonu, milli judocu.
2- Judo'da 8. Dan, 5. kademe, Milli Hakem.
3- Kuraş'da 10. derece, 5. Kademe, Uluslararası Hakem.
4- Karate, Tekvando, Aikido, Vuşu dallarında 6. Dan.

5- 25 kez judo milli
6- Türkiye Judo ve Karate Federasyonu Başkanı (1984-1990)
7- Avrupa Karate Federasyonu Asbaşkanı (1985-1989)
8- Türkiye Milli Olimpiyat Komitesi Üyesi (1986)
9- Türkiye Judo, Kuraş, Aikido, Vuşu Fed. Başkanı (1996-2004)
10- Türkiye Judo,Kuraş, Aikido,Vuşu Der. Bşk.ve Onursal Bşk. (2000)
11- Dünya Kuraş Akademisi Üyesi (2000-2004)
12- Dünya Kuraş Federasyonu Asbaşkanı (2001-2005)
13- Avrupa Kuraş Konfederasyonu Başkanı (2001-2004)
14- Balkan Judo Federasyonu Başkanı (2000-2004)
15- Karadeniz Ülkeleri Judo Federasyonu Başkanı (1998-2004)
16- Avrasya Tekvando Federasyonu Yön. K. Üyesi (2000-2010)
17- Türkiye Olimpian Der. Gen. Sek., 2. Başk. ve Eşbaşkanı (2003-2012)
18- Türkiye Olimpian Derneği Başkanı (2012)
19- Dünya Uyuşturucu ile Mücadele Eden Sporcular Fed. Onursal Başk.
20- Dünya Aba Güreşi ve Geleneksel Sporlar Federasyonu Eşbaşkanı
21- Yazılmış 21 kitap ve sayısız sportif, kültürel ve tıbbi makale.

ÇALIŞMALARINDAN ÖRNEKLER

1- Ermenilerin Türklere Yaptıkları Katliamlar ve Hocalı Soykırımı
Bu soykırımı unutma, unutturma!

Karadeniz ile Hazar Denizi'nin arası ve bu bölgenin güney kısımları Azerbaycan'dır. Burası 6000 yıldır Türk toprağıdır. 18. yüzyıl başlarında bu bölgede yaşayan Ermeni nüfusu %5'ti. I. Petro'nun (1672-1725) sıcak denizlere inme emeli Çariçe II. Katerina (1729-1796) zamanında da devam etti. Ruslar bu amaçla bölgedeki hristiyan Ermenilere sempati duymaya başladı. 1805 yılında Rus generali Sisyanov hazırladığı bir raporda; "Karabağ coğrafi bakımdan Anadolu'nun, İran'ın ve Azerbaycan'ın kapısıdır" diyerek bölgenin önemine dikkat çekti. 1813 ve 1828 yıllarında Osmanlı ve Safevileri yenen Ruslar, tüm Kafkaslar'ı işgal ettiler. Erzurum ve Tebriz'e dayandılar. Aleksander Griboyedov (1795-1829), Ermenilerin Azerbaycan topraklarına yerleştirilme politikalarını yürüten Rus diplomattı. 1813 yılında İran'dan 300.000 kadar Ermeni Azerbaycan toprağına götürülüp, yerleştirildi. 19. yüzyılda Azarbaycan toprağında %18' e ulaşan Ermeni nüfus, 20. yüzyıl başında %48, 1915' ten sonra da Osmanlı topraklarından gelenlerle %70'i buldu ve 1.300.000. kişiye ulaştı. Aslında Rusların yaptığı da bir çeşit tehcirdi. İngiliz ve Fransızlar da Ermenilere sempati duymakta gecikmediler. Mayewski raporuna göre kendilerine devlet kurma vaadleri ile her üç devlet tarafından da kandırılıyorlar ve Türklere karşı kullanılıyorlardı.

Ermeniler 1880'den itibaren Anadolu'da çeteleşmeye başladılar. Türk'e isyan ederek, gerçekte ihanet ederek özgürlüklerini kazanmayı amaçlıyorlardı (K. S. Papazian, patrıotızm perverned, Boston baıkar press, 1934). 1887'de Cenevre'de Marksist Hınçak, 1890 da da Tiflis'te aşırı terörist Taşnak komitelerini kurdular. Ruslar bu çetelerin teşkilatlanma ve silahlanmaları konusunda onlara büyük ölçüde yardımcı oldular.

2- Gelişen Olaylar, İsyanlar ve Katliamların Önemli Olanları

• 20 Haziran 1890'da Erzurum'da büyük bir isyan başlattılar.
• Aynı yıl İstanbul-Kumkapı'da ayaklandılar.
• 1882-1893, Kayseri, Yozgat, Çorum ve Merzifon olayları,
• 1893 ve 1894'de Sason olayları,
• 1895 te Maraş'ta Zeytun ilçesinde katliamlar,
• 1896 Van isyanları,
• 1903'te tekrar Sason katliamları,
• 1905'te Sultan Abdülhamid'e suikast girişimi,
• 1905-1907 yıllarında Revan bölgesindeki Azeri Türklerine karşı soykırım girişimi,
• 1909'da büyük Adana isyanı yaşandı.
• 1914'de Maraş, Van ve Muş'ta 20.000 kişiyi öldürdüler.
• Mart 1915'te Rusların Van'ı işgali sırasında isyan eden Ermeniler, birlik ve çeteler halinde Van'da büyük katliamlar yaptılar, 179.380 olan Türk nüfusunu tamamen bitirdiler (Ermeni nüfus ise 67.792'ydi).
• 1917 yılında Ruslar ve Ermeniler, Kafkaslar'da ve Azerbaycan'da yeniden Müslüman Türklere soykırım uygulamasına giriştiler.
• 30-31 Mart günleri sadece Bakü'de 17.000 savunmasız Türk, Ermeniler tarafından katledildi.
• Kafkas cephesinde savaş sona erdiğinde Doğu Anadolu ve Kafkasya'da 1.200.000 Müslüman göçmen durumuna düştü. Yollarda salgın hastalıklar, açlık, sefalet ve Ermeni çeteleri yüzünden kırılanlar eklendiğinde ölü sayısı 2,5-3 milyon arasında değişmektedir.
• Anadolu'da ise Müslümanların, yani Müslüman Türk ve Kürtlerin kaybı 1,5-2 milyondur.
• Ermeniler 1. Dünya Savaşı sonlarına doğru Erivan, Kars ve Nahçıvan bölgelerindeki Türkleri kitleler halinde yok etmeye ya da başka yerlere göçe zorladılar.
• 1919-1920 yıllarında Gaziantep, Kahramanmaraş ve Şanlıurfa'yı işgal eden Fransız ve Ermeniler, bu bölgede 70.000 insanımızı katletti.
• 1920 yılında Ermeniler birkaç tümen ile Kars, Ortu ve Bardız bölgelerini ele geçirip korkunç katliamlar yaptılar.
• Kazım Karabekir Paşa komutasındaki 15. Kolordu Ermenilere gereken dersi verdi ve Gümrü'ye kadar ilerleyerek, onlara baş eğdirdi.

Ermenistan her zamanki gibi yine boş durmadı. Yaptıklarına bir yenisini daha ekledi. Bu Hocalı katliamı idi (bu gerçek bir soykırımdır).

1918-1920 bağımsızlık günlerinde Karabağ, Azerbaycan sınırları içindeydi. 1920 sonrası Sovyet işgali günlerinde de Karabağ, Azerbaycan sınırları içinde kaldı. Azeri Türklerinin ve Ermenilerin birlikte yaşadığı bu Dağlık Karabağ bölgesi, 1923 yılında Sovyet politikası gereği Karabağ muhtar bölgesi olarak ilan edildi. Bu bölge coğrafi olarak Azerbaycan'a aitti ve geçmişte Rusların buraya Ermenileri taşıması ile Azerilerin ve Ermenilerin ortak yaşam alanı olmuştu. Fakat her iki millet de bu bölgeyi kendi toprağı ve tarihi mirası olarak görüyordu. Böylece ileriye dönük itilaflı bir alan meydana getirilmiş oldu. Ermeniler 1960 yılından itibaren Karabağ'ı ve Nahçivan'ı Ermenistan topraklarına katmak için büyük gayretler içine girdiler. Çeşitli mitingler, toplantılar, gösteriler, tacizler ve Sovyetler Birliği nezdinde girişimler düzenlediler. 1988 yılında çeşitli bahanelerle, bazı köy ve kasabalarda silahlı çatışmalar çıkararak, yerli Azerbaycan halkının bir kısmını göçe zorladılar. Grev, boykot ve protestolar nedeni ile bölgeye Sovyet birlikleri gönderildi. Karabağ'ın bazı kentlerinde ve Bakü yakınlarındaki sanayi merkezi olan Sumgait kentinde çıkan çatışmalarda ölümler meydana geldi. Ermenilerin saldırıları ve Azerileri yurtlarından kovma girişimleri devam etti. Olaylar Bakü ve Erivan'a sıçradı. 12 Ocak 1989 tarihinde Karabağ'ın yönetimi Sovyetler Birliği Yüksek Prezidiumunun kararı ile merkezi yönetime bağlandı. Ermeniler tarafından çıkarılan olaylar ve Ermenilerin Türklere duydukları geçmişten gelen kin, bu iki toplumun birlikte yaşayamayacaklarını gösteriyordu. 12 Mart 1989 günü Sumgait'te çıkan olaylar sonucu hayatını kaybeden Ermenilerle ilgili haberler bir anda diğer ülkelerdeki Ermenilere ulaştırıldı ve Dünya komuoyunda Azeriler suçlu gösterilmeye çalışıldı. Gelişen olaylar nedeni ile Rus birlikleri kenti abluka altına aldı ve Sumgait'in dış dünya ile ilişkisi kesildi.

Sovyetler Birliğinin dağılma sürecinde, diğer Sovyet ülkeleri gibi Azerbaycan Türklerinin bağımsızlık çabaları ise, 19-21 Ocak 1990 günleri Rus birliklerince kanla bastırıldı.

Karabağ olayları başlayana kadar Azeriler 78 köyde yaşamaktaydı. Olaylar başladıktan sonra Azeri köyü sayısı 10'a düştü. 1991'in ekim ayında Ermeniler Türk köylerini işgale giriştiler. İlk işgal edilen köy Keremli idi. Ruslar Ermenilerin yanında yer aldı ve askeri birliklerinin de desteği ile Tuğ, Hocavend, Kerkicihan, Yukarı Divanalılar, Todan, Cemilli, Meşeli, Nebiler, Güneşli, Malıbeyli, Karadağlı ve Veyselli'yi ele geçirirdiler. Hocalı kenti ise 412 gün kuşatma altında kaldı.

Karabağ'ın önemi, 1805 yılından itibaren Ruslar tarafından ortaya konmuştu. Çok önemli bir stratejik özelliğe sahipti. Bölgede çok zengin yer altı kaynakları bulunmakta idi. Hocalı ise, bölgenin başkenti olan Hankenti'ne (ismi Stepanakert olarak değiştirilmiştir) 10 km mesafede olup, bölgenin kontrolünde rol oynuyor ve bölgenin tek havaalanına sahipti.

25 Şubat'ı 26 Şubat'6a bağlayan gece modern silahlarla donatılmış Ermeni birlikleri ve Rusların 366. Mekanize Alayı Hocalı kentine saldırdı. Bununla birlikte birçok Avrupa ülkesinden Ermeni sempatizanları da bu saldırıya katıldılar. 11.000 nüfuslu Hocalı'da 2.500 kadar insan kalmıştı. Hocalı'yı koruyabilecek nitelikte 150 kadar tabancalı polis ve bir o kadar da tabanca ve av tüfeği tipi ateşli silaha sahip insan bulunuyordu. Yani halk silahsızdı. Günlerdir de ateş altındaydılar. Karadan kaçma imkânları kalmamıştı. Zira kuşatmanın yanı sıra, kaçış yolu olan Eskeran ve Şuşa yollarına mayın döşenmişti. Ancak helikopterlerle taşınabiliyorlardı. Bu helikopterlerden birçoğu Ermeni ateşine maruz kaldı ve birini içindekilerle birlikte vurdular. Sivillerin bu şekilde taşınmasını da engellediler. Amaçları belli idi. Silahsız, savunmasız sivil halkı çoluk çocuk genç ihtiyar kadın demeden katledeceklerdi. O gece bu emellerini gerçekleştirdiler. Makinalı tüfek, top ve tanklarla Hocalı'ya girdiler. Yaktılar, yıktılar, yok ettiler. İnsanları evlerinde diri diri yaktılar. Kaçmaya kalkanları, ormana sığınanları, Ağdam'a ulaşmaya çalışanları Eskeran-Ketik arasında çevirerek, kurşuna dizdiler. Kara kışın yaşandığı bu dağlık bölgede insanların bir kısmı açlıktan ve donarak öldüler. Bu saldırı sonucu katledilenlerin sayısı 613'tü. Bu masum, günahsız ve korunmasız insanların 106'sı kadın, 83'ü çocuk, 70'ten fazlası yaşlı insanlar ve diğerleriydi. Bununla beraber 500'den fazla yaralı vardı. Binlerce insanı esir ettiler. Bunların da bir kısmını yok ettiler.

Hocalı bir katliamdır ve katliam olduğu gibi soykırımdır. Birleşmiş Milletler soykırım tarifine tıpa tıp uymaktadır. **Burada insanlar yalnız öldürülmemiş, akla hayale gelmeyecek işkencelerle bin kere katledilmişlerdir. O nedenle Hocalı'da 613 masum öldürülmemiş, 613.000 Türk katledilmiştir. Onlar 613.000 kez öldürülmüşlerdir. Bu olaya 613.000 masumun dramı gözüyle bakılmalıdır.**

Bu katliamda uygulanan dehşet verici ölüm ve işkence şekilleri;

• Ateşli silahla öldürme,

• Öldürdükten sonra değişik yerlerinden bıçaklama, uzuvlarının, kulak, burun, kol ve bacakların diri diri kesilmesi,

• Kadınların memelerinin kesilmesi,

• Hamile kadınların karınlarının yarılması, çocukların ana rahminden alınarak, bu melaikelere işkence yapılması, kesilip parçalanması,

• Kafatası ve gövde derilerinin diri diri yüzülmesi,

• Kafalarına çivi çakılması,

• Gözlerinin oyulması,

• Asılarak öldürülmesi,

• Yakın mesafeden ağır silahlarla kafaların parçalanması,

• Kız çocuklarına ve kadınlara tecavüz edilmesi,

• Başlarının kesilerek gövdelerinden ayrılması,

• Vücutların doğranması,

• Ezici aletlerle kemiklerinin kırılması,

• Tankla ezme,

• Diri diri yakma,

gibi insanlık dışı uygulamalar.

Ermenilerin bu insanlık dışı, canavarca uygulamalarının binlercesi, daha önceki Anadolu ve Azerbaycan isyan ve katliamları sırasında da görülmüştür.

Karabağ hareketi içinde yer alan Zori Balayan, "Ruhumuzun Canlanması" isimli kitabında Azerbaycan Türklerine karşı işlenmiş olan soykırım suçundan bir bölümü şöyle aktarıyor: "Biz arkadaşımız Haçatur'la ele geçirdiğimiz eve girerken askerlerimiz 13 yaşında bir Türk çocuğunu pencereye çivilemişlerdi. Türk çocuğunun bağırış çağırışları çok duyulmasın diye, Haçatur çocuğun annesinin kesilmiş memesini çocuğun ağzına soktu. Daha sonra bu 13 yaşındaki Türk'e onların atalarının bizim çocuklara yaptıklarını yaptım. Başından, sinesinden ve karnından derisini soydum. Saate baktım, Türk çocuğu yedi dakika sonra kan kaybından öldü. İlk mesleğim hekimlik olduğuna göre hümanist idim, bunun için de Türk çocuğuna yaptığım bu işkencelerden dolayı kendimi rahatsız hissetmedim. Ama ruhum halkımın yüzde birinin bile intikamını aldığım için sevinçten gururlanırdı. Haçatur daha sonra ölmüş Türk çocuğunun cesedini parça parça doğradı ve bu Türkle

aynı kökten olan köpeklere attı. Akşam aynı şeyi üç Türk çocuğuna daha yaptık. Ben bir Ermeni vatansever olarak görevimi yerine getirdim. Haçatur da çok terlemişti, ama ben onun gözlerinde ve diğer askerlerimizin gözlerinde intikam ve güçlü hümanizmin mücadelesini gördüm. Ertesi gün biz kiliseye giderek 1915'te ölenlerimiz ve ruhumuzun dün gördüğü kirden temizlenmesi için dua ettik. Ancak biz Hocalı'yı ve vatanımızın bir parçasını işgal eden 30 bin kişilik pislikten temizlemeyi başardık."

Bir görgü şahidi ise aynen şunları anlatıyor: "Çocukların kafaları kesilip top gibi oynanmıştır. Bebeklerin kafa derileri yüzülmüştür. Yaşlı ninelerin ve dedelerin derileri yüzülmüş, suratları doğranmıştır. Genç kadınların göğüsleri koparılmıştır. Hamile kadınların bebeklerinin kız mı erkek mi diyerek diri diri karınları deşilmiştir. Bu çocuklar aç denilerek kadınlardan kesilen memeler bebeklerin ağızlarına tıkanmış ve öldürülmüşlerdir. Genç erkekler günlerce işkence görmüşlerdir. Diri diri kolları, bacakları, kulakları, burunları ve uzuvları kasaturalarla kesilmiş, doğranmış ve gözleri oyulmuştur."

Azeriler, Ermenilerin sivillere dokunulmayacağı düşüncesinde idiler. Bunu Ermeniler biliyordu. Buna rağmen, diğer bölgelerdekilere göz dağı vermek ve neler yapabileceklerini göstermek için tüm kinlerini bu masum insanlara kustular. Yaptıklarından hiç de pişmanlık duymadılar ve hatta büyük bir başarı elde etmişler gibi övündüler.

Daha sonra Şuşa, Laçin, Kelbecer, Ağdam, Fuzuli, Zengilan, Cebrayil ve Gubadlı işgal edildi. Bu işgal bölgesinde 890 yerleşim yeri bulunuyordu. Böylece Azerbaycan'ın %20'sini teşkil eden Karabağ toprağı elden gitti. Karabağlı bir milyon Türk'ü evsiz barksız koyarak, ata topraklarından sürgün ettiler. Sefalete düşürdüler. Tarihi değerlerimizi de yok ettiler. Bu olay Azerbaycan'ı ekonomik olarak da zora soktu.

1988-1994 yılları arasında uygulanan işgal sırasında 20 binden fazla Azerbaycan vatandaşı öldürüldü 20 binden fazlası yaralandı. 50 bini sakat kaldı. ve 5.101 Azerbaycan Türk'ü ise kayboldu ve/veya esir edildi. Genelde Azerbaycan nüfusunun 1/3'ü Dağlık Karabağ savaşından doğrudan veya dolaylı olarak zarar gördü. Dağlık Karabağ sorunu ile ilgili olarak da sosyal, ekonomik ve siyasal sorunlardan bütün ülke vatandaşları etkilendi. Azerbaycan'daki Ayaz Niyazi Muttalibov yönetimi olayları hafife aldı ve gereken yardım ve önlemleri yerine getiremedi. Olaylar, zamanında Azerbaycan/Türk kamuoyuna ve Dünya'ya yansıtılamadı. Katliam, bir hafta on gün sonra Batı basınında yer aldı. Birleşmiş Milletler ve Avrupa olanlara kulaklarını tıkadılar. Yalnız Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyinin 1993 yılı Nisan-Kasım aylarında aldığı 822, 853, 874, 884 sayılı kararları ile Azerbaycan topraklarının Ermeniler tarafından işgal edildiği belirtildi. Fakat işgalin sona erdirilmesi için hiçbir çaba gösterilmedi. Avrupa Konseyi Parlamenter Meclisi'nin 25 Ocak 2005 tarihli ve 1416 sayılı kararında ise, Ermenistan'ın Azerbaycan topraklarını halen işgali altında tuttuğu da belirtilmiştir.

Gerçek Soykırım

Hocalı olayları gerçek bir soykırımdır. 1910 yılından itibaren Türkiye Hocalı soykırımı konusunda beklenen görevlerini yerine getirmeye başladı. Yalnız Türkiye'de yapılan anma törenleri, konferans, açık oturum ve mitinglerle milyonların bilgilendirilmesi sağlandı. Dünyanın birçok yerinde de bu törenler ses getirdi. Taksim meydanı yüzbinlerle doldu ve haklı davamız buradan dünyaya haykırıldı. Bu tür toplantı ve mitinglere ara verilmemelidir. Zira, Ermeniler olmamış bir soykırım için dünyayı ayağa kaldırırken, biz ise birinci dünya savaşında yitirdiğimiz 2 milyona yakın insanımız ve 20 yıl önce Ermeniler tarafından yapılmış ve kanı henüz kurumamış bir soykırım için sesimizi çıkarmıyoruz. Karabağ Azerbaycan'ın olduğu güne kadar mücadelemiz aralıksız devam etmelidir.

Birinci Dünya Savaşı günlerinde Ermeni ihaneti ile 2 milyon Müslüman Türk ve Kürt, hayatını kaybetmiştir. Türk erkeği askerde olduğu için sahipsiz halkımız Ermenilerce katledilmiştir. Sözde soykırım diye dünyayı ayağa kaldırdıkları 1915 olaylarında kayıpları yalnızca 300.000'dir. Bu rakamlar, Ermeni asıllı bir Osmanlı paşası olan Bogos Nubar tarafından ifade edilmektedir. Kimin kime soykırım uyguladığı ortadadır.

Nefret ve Kin Söylemleri

Bugün de Hocalı canilerinden Ermenistan Devlet Başkanı Serj Serkisyan verdiği demeçlerde "soykırımdan vazgeçmeyiz", gençlerine hitaben "biz Hocalı'yı aldık, görevimizi yaptık, siz de Ağrı'yı almalısınız." Erivan'daki sözde soykırım anıtları için "Türkler de burada diz çökecekler", "Fransa'yı yaptıklarından dolayı alkışlıyoruz", "Bizi Türkler kesti" gibi çağ dışı, kin ve nefret dolu faşizan söylemlerine devam etmektedir. Ülkesine gelen veya gittiği yabancı ülkelerde karşılaştığı devlet başkanlarına ilk söylediği sözler, Türkler aleyhindedir. Biz Türkler veya devlet olarak Türkiye, Ermeniler veya Ermenistan için son derece insanca veya Batılıların dediği gibi hümanistçe yaklaşmamıza, Türkiye'deki Ermenileri her çeşit anayasal haklardan yararlandırmamıza rağmen ve de küçük çocuklarımızı Ermenistan'dan gelen 60-70 bin kadar kaçak işçi durumundaki Ermeni dadılara emanet etmemize rağmen onbinlerce Ermeni, "hepimiz Ermeni'yiz", "katil devlet hesap verecek" pankartları ile İstanbul'un göbeğinde mitingler yapmaktadır. Bu pankartlar nedeni ile Türk devleti acaba bu Ermeni vatandaşlarımız hakkında hiç soruşturma başlattı mı? "1915'ten günümüze soykırım sürüyor" pankartları ile birtakım milletvekillerini de aralarına alarak İstanbul meydanlarında yaptıkları yürüyüşler affedilir değildir. Yine bazı meydanlarımızda sözde Türklerin öldürdüğü, sürgüne gönderdiği Ermeniler için resim sergileri açmak, mumlar dikmek ve birtakım ağıtlarda bulunmak gibi eylemlerine daha ne kadar müsamaha edilecektir? Bir Türk, Erivan sokaklarında pankart açıp "hak arıyorum" diyebilir mi?

Ermeni dadılarla ilgili bir gerçeği daha vurgulamak istiyorum. Bu gerçek, dadılar aracılığı ile Türkiye'nin Ermenistan'a yıllardır tazminat ödediği gerçeğidir. Her dadıya ayda 2000 lira ödense bu rakam 50000 kişi için yüz milyon, yılda ise bir milyar ikiyüz milyon lira eder. Türkiye bu durumu hiçbir zaman Ermenistan'ın aleyhine kullanmayı da düşünmemiştir. Ermenistan ise sürekli bir tazminat ve toprak talebini sürdürmektedir.

Türkiye'de yaşayan Ermeniler, Türklerle birlikte yaşadıkları sürece Türklerin acı ve sevinçlerini paylaştıkları sü rece Türklerin kardeşleridir. Türklerden Ermenilere asırlarca zarar gelmemiştir. Birlikte yaşamışlardır. Ülkenin sadık has halkı olmuşlar, daima taltif edilmişlerdir. Fakat tarihi süreç içinde Ruslar, İngilizler ve Fransızlarla, hatta Alman SS'leri içinde yer alarak Almanlarla işbirliği yapanlar, Türkleri arkadan vurdukları gün karşılığını görmüşlerdir. Malta mahkeme sonuçları, General Paul Bronsart Von Schellendorf (1915), General Mayewski (1916), ABD Genelkurmay Başkanı General James Guthrie Harbord (1920) raporları, ilk Ermeni Başbakanı Yohannes Kaçaznuni'nin itirafları (1923) ve Bruce Fein'in (1998) Amerikan arşiv bilgileri ortadadır.

Şimdi bir gerçeği daha dile getirmemizin zamanıdır. Ermenistan'ın önceki devlet başkanları Robert Koçaryan ve Levon ter Petrosyan ile mevcut devlet başkanı ve eski Savunma Bakanı Serj Sarkisyan, Hocalı soykırımını gerçekleştiren canilerdir. Bunlar insanlık düşmanı ve savaş suçlularıdır. Karşılıklı savaş yaşanmadığından, bunlar savaş suçlusundan öte, anasının karnından çıkarılarak işkence ile öldürülen bebelerin canileridir. Bu cinayetlerin sorumlularıdır. Bu canilerden biran evvel Birleşmiş Milletler Lahey Adalet Divanı ve Avrupa İnsan Hakları nezdinde hesap sorulmalıdır. Cezalandırılmaları sağlanmalıdır.

Geçmişte Ruslar, İngilizler ve Fransızlar Ermenileri, Ermenilerin değil, kendi çıkarları için kullanmışlardır. Sözde Ermenilere devlet kurmak bahanesi ile Türklerle vuruşturmuş, Ermenilerin de tükenmesini sağlamışlardır.

Birlikte Yaşamanın Mutluluğu

Bugün artık Türkiye, Azerbaycan ve Ermenistan'ın, başka devletleri ve Ermeni diasporasını işe karıştırmadan oturup gerçek protokollerini kendilerinin yapmalarının zamanı gelmiş ve geçmektedir. Ermenistan'ın kapı ve pencereleri Türkiye ve Azerbaycan'ın elindedir. Nefes almaları, Dünya'ya açılmaları, ekonomilerini düzeltmeleri, enerji yollarından pay alabilmeleri için Türkiye ve Azerbaycan'la birlikte yaşamak zorundadırlar. Türkler düşmanlık bilmezler, kindar değildirler, çabuk unuturlar ve çok çok bağışlayıcıdırlar. Genlerinde de soykırım geni veya savaş dışı öldürme yoktur. Ermeniler de kin ve peşin hükümleri bir tarafa bırakarak birliktelik için kolları sıvamalıdır. Birlikte yaşamanın mutluluğunu hedeflemelidirler.

Kaynaklar

Ahmet Tecim, Karabağ-Sorular ve Gerçekler, Erkam Matbaası, İstanbul, 2010.

Gizem Ertuğrul Koç, General Harbord Raporu, Kayhan Matbaacılık, İstanbul, 2015.

İhsan Sakarya, Emekli Tümgeneral, Belgelerle Ermeni Sorunu, Genelkurmay Basımevi, Ankara, 1984.

Kazım Karabekir, İstiklal Harbinin Esasları, İstanbul, 1972.

Mehmet Saray, Azerbaycan Türkleri Tarihi, İstanbul, 1993.

Nesrin Sarıahmetoğlu, Karabağ, İstanbul, 2011.

Osman Nuri Aras, Karabağ Savaşı Siyasi-Hukuki-Ekonomik Analiz, Kafkas Üniversitesi Kafkasya Araştırmaları Enstitüsü Yayınları, Bakü, 2008.

Ovanes Kaçaznuni (Ermenistan'ın İlk Başbakanı), Taşnak Partisinin Yapacağı Bir Şey Yok, (1923 Parti Konferansına Rapor), Çeviri: Arif Acaloğlu, Kaynak Yayınları, İstanbul, 2008.

Prof. Dr. İbrahim Öztek, 100. Yılında Ermeni Sorunu, Murat Sabah Basım Yayın, İskenderun, 2015.

Prof. Dr. Yusuf Halaçoğlu, Ermeni Tehciri, Babıali Kültür Yayımcılığı, İstanbul, 2004.

Qiyas Şükürov, Vasif Qafarov, Büyük Devletler Kıskacında Bağımsız Azerbaycan (1918-1920), İstanbul, 2010.

Şükrü Server Aya, Soykırım Tacirleri ve Gerçekler (Türk Aleyhtarı ve Tarafsız Yabancı Belgelerle Diaspora Yalanlarının İçyüzü), Derin Yayınları, İstanbul, 2009.

Tarihin ve Gerçeklerin Işığında Ermeni Sorunu, Mustafa Kemal Derneği Yayınları 9, İstanbul, 2001.

Yarbay Tverdohlebov (Tveldol Hiebov), Gördüklerim Yaşadıklarım, Genelkurmay Başkanlığı, Ankara, 2007.

Yasin Aslan, Ermenistan Tarihi Yol Ayrımında, Ankara, 1997.

Yusuf Küçükdağ, Bilal Dedeyev, "XIX. Yüzyılın Başlarında Rusyanın Kafkasyaya Yerleşme Siyaseti", Genel Kurmay Başkanlığı VIII. Askeri Tarih Sempozyumu 24-26 Ekim, İstanbul, 2001.

İHSAN GÜRDAL

1932 yılında Ordu Merkez Öceli köyünde doğdu. İlkokulu babasının memuriyeti sebebiyle Gölköy kazasında bitirdi. Başladığı ortaokul eğitimini çeşitli sebeplerle bitiremedi. 1946-48'de yine babasının memuriyeti dolayısı ile Trakya'da iki yıl bakkal çıraklığı yaptı ve tekrar Ordu'ya döndüp terzi çıraklığı yaptı. 1952'de askere alındı. 1954'de terzi olarak iş hayatına girdi. 1958 Yılı Mart ayında merhum İbrahim Sipahi'nin kızı Rabia Hanım ile evlendi. Bu evlilikten ikisi erkek, ikisi kız olmak üzere dört çocuğu dünyaya geldi.

Genç yaşlarından itibaren Türk Halk Müziği ile ilgilenmeye başladı. Kendi kendine öğrendiği sazı ve özgün sesi ile kısa zamanda adını duyurdu. İlerleyen zamanlarda birçok konser verdi, programlar icar etti. Ordulu birçok amatör ve profesyonel sanatçının yetişmesinde büyük emek ve katkı sahibidir.

Orta yaşlarından itibaren Bezeme ve Süsleme sanatına merak sardı. Tıpkı saz çalmayı olduğu gibi Ahşap Yakma ve Dağlama Sanatı'nı (Bezeme ve Süslemecilik) da kendi kendine azmederek öğrendi. Bugüne kadar yüzlerce eser işledi, üretti.

Ordu'da ve başka ilerde çeşitli sergiler açtı. 1980 yılında Ordu Armoni Müzik Dersanesini kurarak hocalık yaptı.

2002 yılında gönüllü olarak ELSAN (Ordu El Sanatları Yaşatma ve Geliştirme Derneği) kurucu başkanı olarak görev yaptı. Arkadaşları ile birlikte Cumhuriyet Meydanı'nda El Sanatları Çarşısı'nın açılmasını sağladı. Bu çarşı halen faal durumdadır.

2003-2005 yılları arasında ODÜ Meslek Yüksekokulu'nda El Sanatları ve Tezhip dersleri verdi.

2007-2008 yıllarında İl Kültür ve Turizm Müdürlüğü El Sanatları Tanıtım ve Gösteri Atölyesi'nde hocalık yaptı.

Bugüne kadar çeşitli yerel ve ulusal basın yayın ve kurum ve kuruluşlarında programlar yaptı, yazı ve şiirlerini yayınladı.

Kendi adına kurduğu Gürdal Saz ve Sanatevi'nde çalışmalarına devam etmektedir.

TÜRK HALK MÜZİĞİNİN DUAYENİ

İhsan Gürdal, Ordu'nun nadir bağlama ustalarından biridir. Kendi kendine öğrenmiştir. Yıllar boyunca birçok konser vermiştir. Bir ara müzik dersanesi açarak Ordulu sanatçıların yetişmesine büyük katkı sağlamıştır. Tok ve etkili sesi ile dinleyenlerinden büyük beğeni almaktadır.

Gürdal Usta'nın ayrıca derlemeleri de vardır ki, ikisi şöyledir:

ESKİ CAMİ DİREK İSTER
(RAMAZAN MANİSİ)

Eski cami direk ister
Söylemeye yürek ister
Benim karnım toktur amma
Arkadaşım börek ister

İstanbul'un minaresi
Doksan dokuz penceresi
Hanım uykulara dalmış
Yandı pilav tenceresi

Şekerim var ezilecek
Tülbentlerden süzülecek
Verin benim bahşişimi
Çok yerim var gezilecek

MEHMET DERLER ADINA
Mehmet derler adına
Doyulmuyor tadına
Biz sana gızımızı vereceğiz
Emine de derler adına
Alabacak alabacak
Mehmet enişte miz olacak

Mehmet armut yer misin
Şu Ordu'da bir misin
(Köy içinde bir misin)
Biz sana Emine'yi vereceğiz
Ona da hatunum der misin
Alabacak alabacak
Mehmet enişte miz olacak

YAZAR VE ŞAİR OLARAK İHSAN GÜRDAL

Sanatçı kişiliğinin yanı sıra Gürdal Hoca, aynı zamanda iyi bir şiir ve yazı adamıdır. Kendi ifadesi ile, karakter olarak hassas, duygusal ve hatta biraz felsefi bir hayat tarzına sahip olan İhsan Gürdal'ın bugüne kadar çeşitli basın yayın organlarında yayınlanmış birçok şiiri bulunmaktadır. Ayrıca çok sayıda yerel gazetede değişik konularda yazıları da yayınlanmıştır.

Hayata bakışını şöyle ifade eder:

1- "Neden insan olarak yaratıldığımın farkında oldum.

2- Aklım ile Yaratan'ımı buldum. Bana şah damarımdan daha yakın olduğumu söyleyen Allah ile iç ve dış dünyamda birlikte oluşumun şuur haliyle oluşan VİCDAN aynasında daima kendime bakıyorum, ölene kadar da bakacağım; kirletmeyeceğim vicdanımın aynasını..."

Şiirlerinden bir örnek verelim:

DERİN AŞK
Göresi gözümün yok seni diyemiyorum
Aşka teşneyim gönlümü eğemiyorum
Senden başkasını sevemiyorum
Gönlüme name, kalbe mızrap gibisin

İhsaniyim kalem düşmez elimden
Çok çektim dünyada kopası dilimden
Aşıkım ben destur aldım Pirimden
Görmeden okuduğum kitap gibisin

Hüzün çöktü içime divaneyim
Diyemem ki ben aşka biganeyim
Kaderim budur her derde aboneyim
Önüne durduğum mihrap gibisin

Yoluna kendimi feda ederim
Sen istersen her cefayı çekerim
Daha ileri bu dünyadan göçerim
Görüp de geçemediğim sırat gibisin

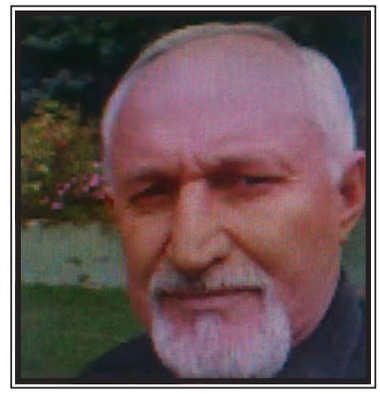
AHŞAP YAKMA-DAĞLAMANIN ÜSTADI

1972 yılından bu tarafa kesintisiz olarak Ahşap Yakma-Dağlama sanatı üzerine eserler üreten İhsan Gürdal'ın yüzlerce eseri, tablosu var. Bugün itibarı ile de aynı aşk ve azimle sanatını devam ettirmektedir.

Tablolarının en estetiklerinden biri, 220 bin iğne darbesi ile yaptığı saksıdaki çiçek tablosu,ikincisi 180 bin darbelik fındık dalı tablosu, üçüncüsü ise 160 bin darbelik ATATÜRK tablosudur.

Kendi ifadesi ile tablolarında kullandığı objelerin tamamı, kendi hayal dünyasında canlandırdığı özgür tasarımlardır.

Kızgın iğne ile ağaç yakma-dağlama yönteminin uzun bir sabır ve emek gerektirdiğini belirten Gürdal Üstad, "Bizim bu tür çabalarımız, geleneksel el sanatlarımızın kaybolmaması için bir çalışmadır. Teknolojinin korkunç gelişimi karşısında baş edecek değiliz ama biz, bizim kültürümüzün bir parçası olan bu el sanatlarımızın yitip gitmemesi için teknolojiye direniyoruz..." diyerek sanat felsefesini özetlemektedir.

İLHAN KIRCA

1952 yılında Ordu'nun Musakırık köyünde dünyaya geldi. 11 yaşında iş hayatına, 17 yaşında gurbet hayatına başladı. 4 çocuk sahibidir.

ŞİİRLERİNDEN ÖRNEKLER

YAŞAM SEVİNCİ
Yaşam sevincini uğurladık biz
Dişlerimizi sıka sıka uğurladık
Diyeceklerimiz sıra sıra dizildi
Boğazımıza tıka tıka uğurladık

Kargayı kondurduk gülün dalına
Sinek konmuş gibi çiçek balına
Bir bedel koyduk sevda salına
Yüreğimizi söke söke uğurladık

Unuttuk ömrümüzün kısa olduğunu
İhanetin dünyada yasa ulduğunu
İnsanlığın para dolu kasa olduğunu
Ömrümüzü döke döke uğurladık

BAHARIM YÜREĞİMDE UYUYAKALMIŞ
Baharım Uyuyakalmış yüreğimde.
Pembe ışıklar Uçup gitmiş Sabahlarımdan
Göçmen kuşlar gibi kaybolmuş ufuklarda
Umut dağlarını aşa aşa gitmiş..
Bana ıslak akşamlar
Kör karanlıklar Bırakmış.
Baharım yüreğimde Uyuyakalmış..
Bütün baharları uğurlamışım artık
Pembe ışıklı ilkbahar sabahlarını uğurlamışım
Tren katarları gibi ıramışlar ard arda yıllarım
El sallamışım heveslerimin ardından
Hüznün kokusu sinmiş bronşlarıma kadar
Demek bir yürek değilmiş yanan
Acıyı insanın bütün etleri tadar
Şimdi öyle yanlızım ki
Yanlızım kemiklerime kadar

BU VATAN
Havuzlu barlı villalar değil
Magmadan gök kubbeye bir haktır bu vatan
Alırım satarım yutarım sanma
Sandığından çok daha büyüktür bu vatan

Atalarımızın etini kemiğini taşıyor bu toprak
Kanımızla beslenmiştir şu yeşil yaprak
Ne demek kiralamak ne demek satmak
Ecdattan ecdada bir mülktür bu vatan

Dünya ormansa aslanı türktür
Elbet çakalından itinden büyüktür
Kendini korumak en doğal haktır
Şerefli Türkoğlu Türk'tür bu vatan

ATAM
Emanete hıyanet edenlerin vardır
Hazmedemiyor, yutamıyoruz Atam
Vatan millet kimin umurunda
Kabrine gelmeye utanıyoruz Atam

Temellerine layık kuramadık yapıları
Bize umut oldu el kapıları
Yine önümüzde Sevr tabuları
Senin gibi yırtıp atamıyoruz Atam

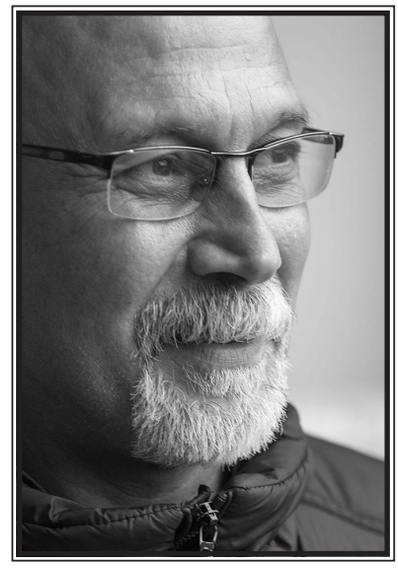
Dedemin kurumadan toprakta kanı
Silmeye kalktılar aziz vatanı
Herkes kurtarmaya çalışıyor günü
Sensiz kendimize yetemiyoruz Atam

Yiğittin yürekliydin örnektin bize
Çalıştın başardın çıkardın bizi düze
Biz meydanları bıraktık üç beş soysuza
Hainleri zindanlara atamıyoruz Atam

Alev alev yanıyor yurdun her yanı
Oluk oluk akıyor milletin kanı
İdareden aciz kaldık vatanı
Yatağımızda huzurlu yatamıyoruz Atam

Mezarında da rahatsız ederiz seni
Çok erken yitirdik ararız seni
Bir tek yüreğimizde buluruz seni
Kendimizi ayakta tutamıyoruz Atam

UMUTLARIMI GERİ VER
Mahcup mahcup bakıp gözlerime
Çaldığın umutlarımı geri ver benim
Büküp boynunu yaslanıp bağrıma
Aldığın umutlarımı geri ver benim
Umutlarımda baharlarım
Yazlarım vardı
Umutlarımda hüzünlerim
Güzlerim vardı
Umutlarımda diyemediğim
Sözlerim vardı
umutlarımı geri ver benim
Umutlarımda gülümseyen
Gözlerin vardı
Umutsuzluk kıyıyor hayallerime
Ellerinsiz buz tutuyor avuçlarım
Umutlarımda.avuçlarımdaydı
Sımsıcak ellerin
Çaldığın umutlarımı geri ver benim

İLYAS TUNÇ

1956 yılında doğdu; Ordu'da, Taşbaşı Mahallesi'ndeki bağdadi bir Rum evinde… İyot kokuları, dalga sesleri, golibicek çığlıkları, çelik-çomak, futbol, Menekşe sokak, kilise, çay bahçeleri, 45'lik plaklar arasında zengin ve mutlu bir çocukluk geçirdi. Orduspor'da amatör ve profesyonel olarak bir süre futbol oynadı. Ordu Lisesi'ni bitirdikten sonra Gazi Eğitim Enstitüsüne devam etti. Yurdun çeşitli yerlerinde İngilizce öğretmenliği yaptı.

İlk şiiri 1977 yılında Yeni Defne Dergisi'nde çıktı. Kuzeysu, Yazılı Günler, Varlık, Yeni Biçem, Akatalpa, Evrensel Kültür, Damar, Agora, Çevirmenin Notu, Cumhuriyet Kitap, Sol, Birgün, Pazar gibi dergilerde şiir, yazı ve çevirileri yayımlandı. Afrika şiiri, yirminci yüzyıl katliamları, sivil itaatsizlik gibi konuları araştırdı, yazdı.

Ali Rıza Ertan, Orhan Murat Arıburnu, Damar Edebiyat, Ceyhun Atuf Kansu ödüllerine değer görüldü. Yurt içinde ve dışında çeşitli şiir festivallerine katıldı. Bir dönem Edebiyatçılar Derneği genel kurulunda görev yaptı. Evli ve iki kızı olan Tunç, hâlen Sinop'ta yaşıyor.

Şiir kitapları şunlardır:
Kış Bir Alkış mıydı, Biçem Yayınları,1992.
Kül ve Kopuş, Damar Yayınları, 1995.
Fetüs Günlüğü, Pervaz Yayınları, 2002.
Savrulmalar, Ekin Yayınları, 2004.
Karnaval, Artshop Yayınları, 2008.
Sesler, İncelikler, Artshop Yayınları, 2008.

Çeviri kitapları şunlardır:
Durgun Yaşamın Şarkısı, Cai Tianxin, Artshop Yayınları, 2009.
Çağdaş Güney Afrika Şiiri Antolojisi, Bencekitap Yayınları, 2013.
Şairin Paltosu, Martin Espada (baskıda).
Çağdaş Nijerya Şiiri Antolojisi (baskıda).

ŞİİRLERİNDEN ÖRNEKLER

YOLCU
baktık ki günlerdir
peşimizde yağmur
yorgun atlarımızı
çözerek usulca
sızıverdik içeri
ahşap duvarlar
isli bir kandil
ocağın başında
tütün saran
üç beş yolcu
buyrun, dedi bir ses
ısıtalım sözü…
gün ağardı
sardık yeniden
yükümüzü

KARNAVAL SÖZLER
kimi kimden sorsam kimse bilmiyor
beni kimden sorsalar
ben O'yum !
darmadağın eski bir tezgahta ağaç kıymıkları
keser ve planya...

Pinokyo, zavallı oğlum !
maske düşer de bozulursa oyun
sen mumları yakıver
yatsıdan sonra da...

bunları söyledi Gepetto baba
çarmıhıma yeni bir gövde bulurum diye
indim kucağından
karıştım karnavala

dedim, "kıyamet ve hayat benim, bana iman
eden yaşar, ölmüş olsa da"
ne çılgın kahkaha:

sefil isyankar!
ruhsuz maskara!
asamızın hırsızı!
var git, başka çatılar onarmaya

artık hangi oyunda öksüz bir kukla varsa
ben oyum...

ANILAR MI
anılar mı
isli bir gaz lambası
ahşap duvarlı odalarda
sil isini
tutuştur onu
uzasın yüzü annemin
eşikte gölgeler boyunca
ah, dantelli raflarda
reçellere üşüşen karınca!
sarnıçlarda sular kararınca mı
çoğalır ölüler
fotoğraflarda

İlyas Tunç
Kış Bir Alkış Mıydı kitabından

ÖKÇELERİM ESKİDİ
ökçelerim eskidi, su alıyor pabucum…
şimdi nasıl çıkarım bu şiirden baba!

kimseler kalmamış tanıyan onu bu sokakta... dedim, dal kurusu bir adamdı, sıska... hani, yakın gözlüğünü takardı ince işler için! tutardı tahta çivileri dişlerinin arasında; dizlerinde örs, elinde çekiç, kalıplar, köseleler, kırık topuklar... biraz su, yumuşardı çiriş; hani, güneşli günlerde tezgâhını kaldırıma; hoş geldiniz, kaç para, bu da yeter... kanaat ve tefekkür, hoşgörü ve nükte, sevgi ve paylaşım...

ey tamah tüccarları! yeniyetmeler! ey karınca yiyenler! bütün iyilikler gitmiş, kimseler kalmamış tanıyan onu bu sokakta...

oğul oğul! bir kenevir ipi bul
sıva balmumuyla uçtan uca
gizli bir dikiş at acılara
çık bu şiirden sonra…

MOLEKÜL
(Savrulmalar kitabından)

Yeryüzü! Biricik hücrem: Özgür ülkesi bakterilerin! Maya ekşidi, başladı kaynama... Benim de çorbada tuzum bulunsun diye büründüm bir molekül kılığına. Zaten nedir ki insan molekülden başka! Bütün moleküller sahip çıksın atomlarına! Derken bir kıyamet, bir karmaşa… O narsist aşk: Eşeysiz çoğalma!
Ey girdaplı gözenek! Çırpındıkça çeperlerini zorlayan çekirdeksiz zar! Ölüm ki şaşmaz pusula, izle onu. Böl ve parçala! Böl ve parçala kendini! İkizim ol… Sonra birlikte ölü sulara, katı atıklara, kokuşmuş leşlere... Çürüyen ne varsa çürüsün varsın. Çürümek her şeye bir çözümdür aslında. Yaşamsal olan yeniden karışır toprağa: İşte, spiral kaynama! Sonsuz buharlaşma!
Kim bilir hangi büyüteç büyütür şimdi beni! Ama büyür müyüm ben büyüteç altında? Hayat bu: Yanılsama! Cüceler ve dev ayna... Aynalar da tozlanır bir gün unutma. Dedim ya! Nedir ki insan yitik bir molekülden başka!

KADIN ŞİŞE VE ÇÖL
gözler gedik verir de dile yerleşirse tik
çöl imajı büyüler, olur susuzluk nothing

şişe arka planda, önde su gibi kadın
önden arkaya doğru, düştü düşecek tetik

siz yanlış anladınız, tetik bir deklanşördür
sözcükler tab edilir çıkar ortaya etik

kadın, şişe ve çöl bir de üç beş bedevi
tamamlanır böylece postmodern estetik

şu milenyum çağında yabancıyım kendime
şark köşesi, nargilem ne kadar da otantik

meşeler gölgesine serselerdi uyurdum
eğrelti otlarından bir yatak ortopedik

kumullarda bata çıka vardım ki tapınağa
ince işler peşinde son tanrımız genetik

tetik uzunca pipet, ben yanlış anlamadım
şişe düşer incinir, kadın olur everything

İRFAN YILDIZ BEŞLİOĞLU

1967 yılında, Ordu-Ünye Denizbükünalcı köyünde doğdu. 1985'te Ünye Lisesinden mezun olduktan sonra, 1990'da İ. Ü. Hukuk Fakültesini bitirdi. Serbest avukatlık yapıyor. İlk şiirleri, Ünye'deki bir yerel gazetede yayınlandı. Daha sonra, Genç Hukukçular, Cumhuriyet Pazar, İkindiyazıları, Fanatik, Broy, Türk Dili, Geniş Zamanlar, İblis, Varlık, H. Gösteri, A Atika, Şiir Ok'u, Düşler, Göçebe, E, Edebiyat ve Eleştiri, Güzel Yazılar, Şiir Ülkesi, Islık, Dize, Akatalpa, Sincan İstasyonu, Uzak, Ada, Mortaka, Kaçak, Tan Edebiyat, Felsefe/Yazın, Yolcu, Mühür, Yazılıkaya, Sonra Edebiyat, Kıyı, Gediz, Eliz, Kuzey Noktası, North Point Realite, Kertenkele, Haşhaşi, Canik, Güncel Sanat, Zalifre Yazıları vb. dergi ve seçkilerde şiirlerini, yazılarını ve söyleşilerini yayınlamayı sürdürdü. Ayrıca; genel olarak yaşam/yaşantı üzerine denemeleri ile güncel olaylar, yerel-yöresel ve bölgesel kültürler hakkındaki araştırma, derleme, makale, fıkra ve denemelerini birçok yerde yayınlamıştır. Düşler'i, Göçebe'yi ve Uzak'ı çıkaranlardandır. İlk kitabı Rüzgârın Fili Yakınımdır, 1991'de, İskenderiye Kütüphanesi'nden; ikinci kitabı Çiçek Tozu Günleri, 1996'da Göçebe Şiir Kitapları'ndan; üçüncü şiir kitabı Eğri Denizler/Mermer Avlular (Bütün Kelimeler Acı İçinde) 2005'te, Uzaktan Dizeler'den yayınlandı. Şapkasız İstanbul Destanı isimli dördüncü şiir kitabı 2006'da ve Kır Kıyısında Erkete Acılar isimli beşinci şiir kitabı, gene Uzaktan Dizeler'den, 2007'de yayınlandı. Mühür Kitaplığı'ndan, 2009'da yayınlanan "Meryem Ana Sessizliği" şairin 6., "Yasakmeyve'den 2013'te yayınlanan Dalgalar Uzun Olacak" 7. şiir kitabıdır. Diğer yandan: 2011'de, Serüven'den, "Modern Ordu Şairleri" isimli, günümüz Ordulu şairleri hakkındaki kitabını; Artshop'tan yayınlanan "Sıradan Sözler" (2013), "Yaşam Ölüm ve Sözcükler" (2013) ve "Şiirin Ruhu ve Kendimden Nağmeler ya da Sözün Suyu, Söyleyişin Kanı" (2015) isimli aforizmalar/özlü sözler ve ilginç notlardan oluşan kitaplarını yayınladı. Şair dostları, onu "Rüzgârın Fili" olarak anar. İrfan Yıldız; kimince 90 Kuşağı Şairlerinden, kimince Göçebe Şairlerinden, kimine göre Organik Şair, kimine göre Uzak Şair, kimince Yeni Memleketçi, kimince Aradakilerden… Bu yorumların hepsi doğrudur ama hepsi eksiktir. Şair, TYS ve PEN üyesidir.

ŞİİRLERİNDEN SEÇMELER

BENİ ANCAK DAHA AÇIK BİR DENİZ KURTARIR

beni ancak daha açık bir deniz kurtarır
ilkyaz boğuntularından, sonyaz kederlerinden
ince, mavi, açık bir deniz
alır gider beni derdi gamdan
sen gelsen ne yazar
gelse on yedi yaşım
değme izmaritler
yalnız kalır yanımda
bu hayta denizin ruhu
minik, incecik bir serçe sanki
konar akşamın yollarına
ne konuk olayım kimseye
ne yaren kimse bana
olsam, bir teselli olayım
bir deliye, bir bahtsıza
bir rindi rindana
beni ancak koyu bir sis saklar
senden, zifiri bir karanlık
ve ancak daha açık bir deniz
kurtarır beni senden
ince, mavi, sessiz ve derin
kederimden
her şey kapalı
her şey yitik
hiçbir şey
başka hiçbir şey
gelmez ölçüye
değme zamanlar değil
bu kara gecenin içinde
bu başkaldırı yalnız yeldeğirmenlerine
beni ancak daha açık bir rüzgâr
kurtarır, daha açık bir denizden
daha açık bir denizden
daha açık bir denizden

DALGALAR UZUN OLACAK
dalgalar uzun olacak
papatyalar güvercinlerde açacak

kaç kere kar yağarken buluta çıktım
hava boşluklarına,
soğuk katlara
güneşin azaltısına
dedim ki
aslında tüm şiirleri istanbul'a yazdım

eski galata köprüsü tanığım
haliç'ten bira akıyordu

bir kenara yazın
ercüment uçarı gelecek
bütün filmleri alacak
çınaraltı'ndan
hüseyin avni dede
kesecek sakalını
sokaklar kopacak

yalnız şeyh galip olacak yaya
kehribar tesbihim
âşık kesimi
bir de ben olacağım
sarayburnu'nda

divan açılacak
dikilitaş kalem
adalar kâğıt
marmara bostan
uzasın papatyalar
sarı çiğdemler istanbul olsun da görün
beykoz o gün bi serin bi serin
ercü gelecek eltopu var
iki kıta arasında uçarı
artık vagonlar koptu
tarih silindi
hiçbir yere gitmek yok
bir tek durak var yolda
açık denizlerin çadırında
bir atlı uyuyacak
çımacı öldü
dümende kereste
bal rengi kehribar
kaptanın küllüğü derinde
bakır rengi göğünde istanbul'un
gözlerimde poyraz
ayağımda rumeli hisarı
âşiyan'da taş olacağım
atımın nalı elimde
boğazı atla geçeceğim
iyi bakın gökteki kiremitlere
gülhane'de hattı humayun:
karac'oğlan
pir sultan
post'ta kırkların cem'i

yeniçeriler dirilecek
atımı bağlayacağım taksim'e
kanun taksimi nasıl olurmuş

gülhane'de, atımla ben
çaya bekleriz!

bir yaz günü
dersaadet'te
babıali'de
bir atlı koşacak

dalgalar uzun olacak
açık denizler yüzümde
atım atlar atı
divan yolu'nu geçecek
- göreceksiniz!

OTURUYORLARDI EV ÖNLERİNDE
Oturuyorlardı ev önlerinde
Dibeklerin ve havanların gölgesinde
Çitler, duvarlar, arklar bir yanda
Metruk binalar, akmış kiremitler diğer

Çocukların çağıltıları
Tavukların ayak izleri
Gizli ahırlar ve
Kara-gül gibi bakanlar

Cama vuran kuşlar vardı
Kimi martılar toplaşırdı semada
Havai fişekler patlardı
Gökyüzünde bir cehennem

Yılkı atları süzülürdü gözlerinden
Ormana bırakılan ceylanlar
Kutsal kayaları düşündüler sonra
Leylekleri ve keklikleri

Oturuyorlardı ev önlerinde
Mesken tutup kavakların gölgesini
Buruk çamların da yanında
Taşlara yayıyorlardı kendilerini

Kimi kediler de geçiyordu
Zıp zıp atıyordu yürekleri
Yokla var arasında kürekleri
Ölüm kuşuyla yaşam kuşu

KOKOŞ
bir kokoş tanırdım eskiden
gül kurutmayı ve saklamayı severdi
ahşaptan yapılmış biblo
kâğıttan gemileri severdi
kokulu mürekkep, renkli yazı
ve şair ârif'i severdi

gülden almış gibi ruhsat
motor sürerdi sonsuza
bir rus gemisi
bir yunan şilebi
roro gemisi
ne varsa uçtu
martılarla

kumkapı'da bir rum meyhanesi
içinde susuz rakı
bin yıllık meze
ve kereste yüklü düş gemisi
karşıdan geçerdi
o limana gitmiş bulundum
o iskelede, rüzgârda...

balıkçı motorları ve yıldızlar
gülhane parkı ve ışıklar
yedi tepeli şehir ve canik dağları
vona yolları ve ıstırancalar
birleşti bir limanda
nasılsa gitmiş bulundum

bir kokoş tanıdım eskiden
rakıma limon sıkardı
geceleri havaya bakar
gündüzleri kitap satardı
bir yüksek kuş geçerken
gözleri uzadı yerden
sokak aralarında dolaşırdı
bazen bir karşı gül gibi
çarşıya bakardı

ne olduysa hisar'da oldu
o gizli ve kara dalgalar
suya vuran kırmızı ölü
orhan veli'nin mezarı
tevfik fikret'in evi
şair leyla,
çakmaktaşı satan musti
rakı-colos cemil abi
ve martılara bakardı

derken açtı tanrı'nın gülleri
ve mavilik beyazıt kulesi'nde

yorgun bir kayığın gölgesi
gül kuruturmuş surların içinde
bu şarkılar
küçük -mustafa- paşa yollarından
var ya uzun cibali'nin
hani gözlerinden uzayan
o limana varmış bulundum
sarhoşluğuma geldi

ATÇI ALİ KENDİNİ NİYE ASTI
kimse anlamadı atçı ali kendini niye astı
ayakkabıyı, çorapları çıkardı
dört yol ağzına geçip çığlığıyla
atları niye saldı

sumru bir zemine bastı
at arabalarını denize attı
karanlık ağarmadan

zirveler deniz olsa
eller ıhlamur olsa
yumuşak tutardı ipi
yapraklar ve derinlik
dört yolu beş yaparak
vurulmuş bir kuş
ağaç dalında

yaşını hiç saymamıştı
baktı altmış beş
geriye baktı
hepyek
nalları gözünde
yeleler pelerin
atçı ali
sabaha karşı
rüzgârdan şaştı
atçı ali bir kuru adam
dal-buçuktan ağaç
tecir ali de derler
hiçbir şey satmasa da
köprü-başında düştü yolu
yalınayak gökyüzüne

ömründe çoğu yemediği
meyve kasaları üstüne
basarak çıktı bulutlara
tan yeri devrilmeden
karanlığın aklığını süzdü
dörtnala koştuğu günleri düşündü
taflanları düşündü
şapkasını çıkardı
kazandığı yarışlardan kalan
değirmi rüzgârla

nutuk çekecekmiş ahaliye
polis, savcı, doktor, mübaşir
gazeteci, başladı atçı ali
kuşlar koptu

balıklar düştü
otlar büküldü
asfalt hayvanı bağırdı

üç bâtını yardılar
atçı ali'yi aldılar
bir serçenin kanadından
eski bir kulübe vardı gözlerinde
ilk gençliğinden kalma
ilk sevgiden yenik
kayabaşlarında leylek
küçük suda kaplumbağa
buz tutmuş zaman
uzamıştı yer altı cinleriyle

EKSELANS DEVE
hey! deve!
dolsun poşetler
köroğlu-ayvaz çamlıbel'e

sür kıratı
var bolu beyi'nin üstüne

8-10 dergi, haftalık-aylık
gaz'telerden kıyılar çek
dalgalarla var harabe şehrine

ara sokaklardan git
kaçmasın yalnızlık
çalkansın içinde şarkı

beklesin nasrettin hoca
merkebi eski, sarığı koca
köşedeki tebessüm yıldızında

nerde iki kadeh yârenlik
kahvede lakırdı, tavlada şenlik
hep-yekler gökyüzüne
düşeşler denize

her ağustos aynı gır gır
yıldızlar tahta kaşık
yer gök sarmaşık
ayışığı fener
duru gözlü atlar
yüzüne gizlendiğin eski evler nerde

pir sultan'ın sazından
içbükey sözlerden
nağmeler taşıyordun ya denize

göklerin tiyatrosunda
yorgun seyirci
geçtin evin içine
yağacaksan yağ, çökeceksen çök
inliyor nehir

kaldırımsız çınarlar gibi mi kaldın
ak güvercinler gibi sessiz
eflatun meşelerde biten şarkı
gri perdelerde son ışık

içbükey balkonda
dışbükey kırmızılar
fırlatılmış lâtin çorap
bir tuhaf adriyatik
nar ay nar ay nar ay
koptu gemiler uyan deve

TAŞ İNSAN
İnsan, evren
Yüz, savran
Tapınak, insan
Samanyolu, ayna
İnsan yoksa ne var

Gönül, evren
Son olmayan dilek
Ne sıfır ne bir

Düşlerde gerçek olmayan
Kayıklar, eller
Denizler, evren
Dağ başları, gözlerin…
Yılkı atları ruhun!
Sen yoksan ne var

Taşı taş üstüne koysan,
Yapabilir misin insan?
Tahtaları çatsan
Yaprakları yığsan,
Kapıları açsan..
Bulutları aşsan,
Yapabilir misin insan
Ne çoktur, denize sığmaz
Gökyüzüne
Hapsolur bir cümleye
Bir virgül keser ruhunu
Ne azdır insan
Doldurmaz bir kelimeyi

Zaman durdurduğu yerde ağır
Taş olur akan su; insan

Taşrada şair,
Ferhad'a gardaş olur

Zamanın heykeli,
Taşlar gökte dolaşır

Çocukları korkutur,
Bir de şairleri
Bir şiir yazdım
Üst üste iki taş oldu

İSA YAR

20.05.1961 tarihinde Ordu'nun Perşembe ilçesi Okçulu köyünde ailenin ilk çocuğu olarak dünaya geldi. İlk ve ortaokulu Büyükağız'da (Kovanlı ilkokul/ortaokul) tamamladı. Perşembe Öğretmen Okulu'nda 1 ay okuduktan sonra (1975), aynı yıl Çankırı Sağlık Kolejine kaydoldu. Yatılı okulun son yılını Ankara Keçiören Çevre Sağlığı Kolejinde tamamlayarak Toplum Sağlığı Teknisyeni olarak mezun oldu (1979). Aynı yıl Ankara Kanser Daire Başkanlığı BCG 2. Grup Başk. Sağlık Memuru olarak göreve başladı. 22 ay süren bu görevi esnasında: Ankara-Çubuk/Kızılcahamam/Çamlıdere; Kastamonu-Tosya/İhsangazi; Çorum-İskilip/Alaca; Yozgat-Boğazlıyan/Akdağmadeni/Sarıkaya/Çekerek; Kırşehir, Nevşehir-Avanos; Konya-Kulu/Ereğli/Ermenek/Yunak/Bozkır; Erzurum-Horasan/Tekman/Karayazı/Hınıs gibi il ve ilçeleri köylerine kadar görevi gereği gezdi/gördü.

1981-1983 arası Samsun Sahra Sıhhiye Okulunda vatanî görevini yaptı. İstanbul Üniversitesinde yüksek öğrenimi tamamladı. Adana, Osmaniye-Düziçi/Bahçe/Hasanbeyli ve Ordu-Çaybaşı/Ünye'de göreve devam etti. Nezahat Hanım'la evli olup; Nihan, Neslihan, Büşra Nur ve Betül'ün babasıdır.

İlk şiiri "Fetih ve Fatih" 1977 yılında Çankırı Gazetesinde yayınlandı. Sonrasında şiir ve deneme yazıları Milli Fikir, Ufuk, Gerçek, Yeni Nesil ve Türkiye gibi dergi ve gazetelerde yayınlandı. Necip Fazıl'ın: *"Susacak mıyım, tam da söyleyecek çağımda/söylenmemiş cümlenin hasreti dudağımda"* mısralarının karşılayabileceği bir kırılma noktasında; baharına düşen eylül gölgesinde bir anlamda içine kapandı. Uzun bir sükûttan sonra şiir ve deneme yazılarını çeşitli dergi ve yayın organlarında neşretmeye başladı. Fikir ve edebiyat dergilerinde kayda geçen şiir ve yazılarını uzun bir gecikmeyle, Mart 2012'de kitaplaştırmıştır. Öte yandan çeşitli (mahallî) gazetelerde köşe yazarlığı yapmıştır.

Hakkında, 2011'de Erciyes Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü Yeni Türk Edebiyatı Anabilim dalı/Bekir Oğuzbaşaran danışmanlığında, Durmuş Bal tarafından: "İsa Yar/Hayatı ve Eserleri" konulu lisans tez çalışması yapılmıştır.

Türk Edebiyatı, Berceste, Bizim Külliye, Sükût, Yakamoz, Yedi İklim, Somuncubaba, İnsan ve Kâinat, Akpınar, Lamure, Kertenkele, Divanyolu, Kadıköy Life, Ünye Yağmur, Dil ve Kültür ve Canik dergilerinde çalışmaları yayımlamıştır.

Eserleri şunlardır:
1- İçimin Tenhasında Saklı Sözler
2- İçimin Sahilinde Hüzün ve Sağanak

Aldığı ödüller şunlardır:
Sükût Dergisi "Şiir Ödülü" (2008).
Berceste Dergisi "Naat" Mansiyon Ödülü (2005).
Berceste Dergisi "Deneme Ödülü" (2013).
Ordu Sağlık Semp. "Meslek Hayatımda İzler" Anı Yarışması Birincilik Ödülü (2013).
14 Mart Tıp Bayramı Şiir Birincilik Ödülü (2015).

ŞİİRLERİNDEN ÖRNEKLER

BABAM
Heybetliydi
Bir çocuğun gözünde her baba gibi
Ardından yürürdüm
O yürürdü bir dağın gölgesi gibi
En iyi çayı o demlerdi
Gülünce, en güzel o gülerdi
Denizi bilir, toprağı bilir, insanı bilir
Gitmesi gurbet, dönüşü rahmet
Bana öyle gelirdi…
...
Şimdi
Ömrünün yorgun ikindisinde
Gölgesinde dinlendiğim bir dağdır babam
Çocuklarım bilmese de
Babam,
Yanında çocuklaştığım adam..

GECENİN AYDINLIĞI
Geceler, ruhumun ışığı nuru;
Karanlık, akşamla kaldı gündüzde!
Her gece bulurum gerçek huzuru...
Kapanır içime yalnızlaşırım,
Tövbe pişmanlıktır buğulu gözde,
Beynimin içinde akrep taşırım!
Herkes uykuda mı; bir ben uyanık?
İfade takati kalmadı sözde!
Hislerim karışık, fikir bulanık...
"Sen nesin" deseler; sahi, ben kimim?
Bir hiçim, varlığım gizlidir özde!
Nefsimedir öfkem, kendime kinim...
İnsanlar içinde ben yalnız adam.
Niyeti gizliyor maskeler yüzde!
Kitabım, kalemim, çayım ve odam...

DİBACE
Sana hep yazdım dibace,
Sana hep konuştum,
Sana hep sustum…
Sustum dibace "susmalardan medet umarak."
Bir yaralı kalb gibi kanadı mısralarım.
Muhakemesiz çırpınan malumatfuruş aklımı teskin "ilmihal" ikliminde
Okudum sırrını kalbimin, mektûbat
Hafî korkularım içimde nihandı…
Bilmem hangi zamandı!
Acıyı saklayan bir geceydi;
Acı, mısralara sığmayan iki heceydi,
Ah! Bilsen dibace içim nasıl da yandı.
Hani derler ya bıçak kemiğe dayandı!
Kim duyardı; duvar, dört yandı.
"karanlık kovulmaz düşüncelerden"
Işık, pencerem kadardı…
Sustum öfkeyle dibace; sabrım bu kadardı.
Ağladı kelimelerim, söz tükendi, şimdi sükût ar'dı,
Biliyordum her gecenin bir sabahı vardı
Beni yalnız O duyardı;
O ki hep yârdı…
…
Eşya yerindeydi; ev evde, sokak şehirdeydi
Deniz sahilde, yağmur bulutta, su nehirdeydi
Ya ben nerdeydim dibace?
Albümdeki resimde, aynadaki simde, taşıdığım isimde
Beş vakitte, dört mevsimde…
Her şey içimdeydi.
Kalem, kâğıt, satır, şiir…
Yazı, tamamlanmayan düşünce'ydi.
Sohbet-i yâran önceydi, ben gülünceydi!
Yalnızlık, bir idrakti; sen/ben yere düşünceydi!
…
Ah! Hep çocuk kalsaydık dibace
Ah! Ebû Zer gibi doldurmak tenhayı,
Mümkün kılmak, kalabalıkta bulmak tenhayı
Medresenin önünde tenha bir derviş oğlu olmak
Ve dinlemek ötelerin çağrısını yosun kokan rüzigarın nefesinden
Dirilmek yeni bir hayata kendinden çıkarak ya da ölerek kendinde…
Kendinde olmak cinnetin eşiği
Gördüm dibace iskelede dalgın bir divane
Ve raks eden meydan dolusu avane…
Ben mi ah!
Ne iskele ne meydan
A'rafta bir munzevî...

MAKAS
Ben hazırdım, doğarken mahir ellerinize
Keserek başladınız, bağımı ah! özümden
Elbiseler biçtiniz üzerime, iğreti
Yapıştım, görmediniz, zahir ellerinize…

Her biriniz bahçıvan, budayıp sürgünümü
Kestiniz dinlemeden, alındınız sözümden.
Kurtardım saçlarımı dökerek aynanızdan!
Uzattınız bilmeden bu dünya sürgünümü

Kesiniz, işte yorgun uzandım masanıza
İşte kalbim kanayan, damla akmaz gözümden
Kasma kendin dediniz, makas dedim, eliniz
Ben eşkıya, ben derviş, sarılın asanıza…

Bir yol hikâyesidir yaşamak başka nedir
Bilir beni yolculuk tanır bu yol, yüzümden
Kim döşer bu rayları makasçı, çekil yönden
İstasyon gitmek için, beklemek bahanedir…

BU TAHAMMÜL BU SEFER
ah! artık susmalıyım, kim anlar lisanımı
bu uğultu, izdiham, kalabalık tenhada
saklandım görünerek, bilmesinler sanımı
hep söyledim susarak, anlatırdım daha da…
her kim bana aşina, gördüğü ben değilim
ağyar mihman içimde, dışımda yâr ağlıyor
sorma halim ey nâdan, bir diğer sen değilim
içim ateş-i sûzan; başımda kar ağlıyor…
ben yine de beklerim ümidim var, korkum var
çatlasın artık koza kurtulsun can, gideyim
çoğaldıkça yeryüzü bana tenha yurdum var
silin kaydım kütükten, göçtü kervan, gideyim.

GİTSEM DİYORUM
gün doğarken,
martılara bırakıp denizi
ardımda yaşanmışlık izi
alıp geceyi gitsem diyorum.
hüzünlerini insanların,
yalnızlıkları
yüklenip gün ortasında,
terkedip yemi oltasında,
cümlemi bitirmeden
alıp heceyi gitsem diyorum.
her şeyi, böyle yarım
bırakıp bir ikindi gölgesinde,
çocuk gözlerine bakıp
gözyaşı gibi akıp
alıp bilmeceyi gitsem diyorum.
halâ buradaysam
halâ sürüyorsa kaçışım,
gün çekilmişse penceremden,
akşam geceye yaslanırken
gün sularda ıslanırken
alıp düşünceyi gitsem diyorum...

EKSİLDİM ÇOĞALARAK
(dibace)

I
eksiliyorum
her gün bir parçamı bırakıp geriye,
bir olmazsa olmazı...
bu hafıza benim değil
siliyorum.

II
cumbasız evlerin beton balkonlarından bir fıtık gibi çıkmak sokağa!
sığınmak beton duvarlar arasında bir hayalin kafesine,
bir çay içimi gamlanmak,
denizi hissedip denizi görmeden bir deniz kenarında
martı çığlıklarından fırtına bestelemek,
bir genç kızın hayallerinde saklamak baharı!..
bir delikanlının hoyrat öfkesinde tokatlamak kaldırımı
bir annenin umudunda,
bir babanın hüznünde okumak hayatı...
içinde 'ağlayan adama' inat,
bir çocuğun gözlerinden gülmek hayata.
ve çiçeği ve kuşları fark etmek:
ıtır, huzur, kâğıt, kâlem, satır, şiir,
yâr, ağyar, hatır, kir...
merhaba hayat ve ölüm!
uzun gecelerde ağrısa da başlar; yeni bir şiir başlar.
ıstırabın ahengi, gecenin rengi.
merhaba ruhum!

III
libasından soyunduğum dünyanın boğazı ellerimde,
ellerim bende değil!
kanatlarım taşıyamıyor boşluğu, dağlar eğil!
alın benden bu alkolsüz sarhoşluğu...
sarnıcın kopuk ipi boynumda!
kuyudan zirveye sarkan bir yalnızlık, iz olmuş!
ben, kuyudan zirveye düşen baş!
izahın 'mâdem'inde bir âdem.

IV
çoğalıyorum...
o halde;
parçalanıyorum.
Böl, her parçamda bul beni.

PROTEZ ORTA ÇARŞI
Şehir eteklerini savururken rüzgârda
Terleyen kaldırımlar kusar yolcularını
Kurutur saçlarını deniz çıkıp sahile
Eski bir iskelenin ıslanır ayakları...
Şehrin kalbinde çarşı, orta cami, o çınar
Nefes nefese evler kadılar yokuşunda
Yosunlu eski hamam, suluhan, bakırcılar
Gezinir bir ruh gibi, devr-i daim, arasta...

Toplanıp bir yerlerden beyaz saçlı çocuklar
Çekerken elde halat eski hatıraları
Hafızası olurlar şehrin eski halinin
Keman ağlar, dil susar, geçer zaman nihavent…
Bir Ünye akşamıdır, martılar uzaklaşır
Aşar hayali gerçek şairler dalgınlaşır
Ne kaldıysa ayakta, eskimeyen yeniden
Protez bir dolgudur şımarık modernite...

Kim bilir kimler geldi kimler geçti kim bilir
Orta çarşıda zaman mekânın kandilidir...

MARTI
Beyaz kanatlarında taşıyorsun boşluğu!
Ufuklar yakın sana, denizler mavi ülken.
Süzülüşünde gizli hürriyet sarhoşluğu,
Sığınırsın kuytuna, gün sularda ölürken...
Sonsuzluk bestesini hıçkırır hür nefesin

Bilir misin şeklini; yeryüzünde kafesin?
Ey denizler âşığı; bulutlarla yarış sen,
Uğrama sahillere bir ummana karış sen...
Yıllardır bu sahilin aşınası olduk biz.
Kayalarda bölünen bir hıçkırık sesimiz.
Âşık mısın denize, hep alçaktan uçarsın?
Neden, ey güzel martı, kimden böyle kaçarsın?
Senin de mi yuvanı bozdu baykuş kanadı?
Senin de mi yüreğin ta derinden kanadı?
Sınır mı çizdiler de o uzak mesafene;
Böyle yakın uçarsın bu sahile, derdin ne?
Git, uzaklaş sahilden, ufuklarla kaynaş sen.
Bize muştular getir sonsuzluk ülkesinden...

EFENDİM
(Na't)
Dünya gurbetinde mahzun gönlümüz.
Terk edip neşveyi, hüzüne geldim.

Efendim, sen bizim baharımızsın.
Ah, ahir zamanın güzüne geldim.

Çevirip yüzümü bütün yüzlerden;
Yüzümüz yok ama yüzüne geldim.

Unutup lisanım, sözü tüketip;
Hep doğru söyleyen sözüne geldim

Arasın Leyla'yı Mecnun çöllerde;
Ben aşkın sendeki özüne geldim.

Denizler gidermez susuzluğumu,
Gül kokulu suyun gözüne geldim.

Yaktım gemileri, yorgan-döşeği;
Başımı koyacak dizine geldim.

Karışık yollardan, yorgun yıllardan
O kutlu, mübarek izine geldim.

Nefsim "varım" sansın gölge hayatta
Ben 'beni' bırakıp "biz"ine geldim.

Ömür sermayemi satıp pazarda,
Bir beyaz kefenin bezine geldim.

BEN GİDERİM YOL KALIR
"Kaptanınız hayırlı yolculuklar...
İçecek ne alırsınız beyim,
Müzik isterseniz kulaklık..."
Desem anlar mı?
Ben bir yalnızlık alsam...
Yaslanıp yolculuğa
Elimde sancılı bir kitap, konuşurken içimle...
İstemez, kulaksız duyuyorum
Sen bilmezsin içimi, iç/imi sen bilmezsin
Konuşuruz istersen molada çay içimi
Siz, nerede isterseniz
Ben, içimde duracağım...
Hiçbir yere varmadan içime varacağım
Bir şairi taşır bir yol, bir şehri her otobüs
Taşıyamayacağınız bir yük şair...
Bu koltuk nereye gider
Bu koltuk ne kadar yaslanır maziye
Bagaj fişiniz!
Gözlerimi nereye koyacağım
Sözlerimi...
Desem anlar mı?
Ben bir yalnızlık alsam...
...

Uykulu bedenler boşalır kentin kalbine
Gelen gelir, giden gider
Yol kalır...
Kalan yoktur, yolculuktur
Beni bir yalnızlık alır
Kuşatır şehri bir şair suskunluğu...
Uzak diyarda bir derviş sararmış benziyle
Gülümser muhayyel lakin buruk
Bir hatırada sohbet demleyen ses
Nefes...
Dervişim nerdesin?
Boğacak bu kent beni/seni
Taşıyamıyor şehirler gitmek için geleni
Masivaya bulanmış maverasız kör akış
Bir köşe, bir mescid, yakarış...

SAHİLDE AKŞAM
Yine bir akşam vakti, deniz ufkunda kuşlar
Sanırsın bir tabloda zamanı dondurmuşlar...
Martılar çekilirken, suda yanıyor güneş!
Tutuşan hicranımdır, ruhun azabına eş.
Bu sanki bir yolculuk, gitmek başka âleme;
Ne kadar çok benziyor şu veda, bir ölüme!
Ufukta renk demeti, kanayan yarasıyla,
Baş başa kalsın gönül eski macerasıyla...
Ölüm düşüncesi ki çıban gibi zonklatır.
Veda deniz ufkunda siyah, uzun bir satır.
Ötelere iştiyak tesellidir her ruha
Yalnız melâl düşen his, inkâr eden güruha...
İçimde hoş duygular, deniz sakin, martı lâl
Uzaklarda yâr-ı can, yalnız sisli bir hayal...
Ne hazin bir tablodur şu akşam vakitleri,
Ürpertir bir gönülde kalan son ümitleri...

İSMET ERÇAL

1966 yılında Ordu'nun, Kumru ilçesinde doğdu. İlk, orta ve lise tahsilini Kumru'da tamamlayarak ticaret hayatına atıldı. Halen Erçal A. Ş.'nin yönetim kurulu üyesi ve Kumru'daki fındık fabrikasının işletmeciliğini yapmaktadır. İl genel meclis üyesi olarak aktif siyasetin içinde bulundu. Evli ve beş çocuk babası olan İsmet Erçal, Kumru kültürüne önemli katkılarda bulunmaya devam ediyor.

Yayımlanmış eserleri şunlardır:
1- Kumrudan Nağmeler (Şiir).
2- Zaman Tüneli/İngilizce Çevirisi (2011) (Şiir).
3- Kumru Yöresi Tarihi (Araştırma).

ŞİİRLERİNDEN ÖRNEKLER

ZAMAN TÜNELİ

Bu şiiri gök gürültüsünde
Şimşeklerin ışığında yazıyorum
Bir sinema gibi geçmişi
Gözümün önünde canlandırıyorum.

Zaman tüneline girip
Çocukluk yıllarıma gidiyorum
O cıvıl cıvıl yıllara
Kuşlar gibi uçuyorum.

Yaramaz ve haylaz bir çocuk oluyor
Yerinde duramıyor sağı solu dağıtıyorum
Karnım acıktığında mısır ekmeğine
Tereyağına sürüp lokma lokma yutuyorum.

Üstüm başım çamur ayağımda kara lastik
Tenekeden davul borulardan zurna yapıyorum
Hem çalıyor hem oynuyorum
Balkabağından eşek.

Fındık çubuğundan at yapıyorum
Deh deyip koşuyor
Duş deyip duruyorum
Daldan dala atlayıp Tarzan oluyorum.

Geçen günleri eğer bir bulabilirsem
Yemin ediyorum eğer bir yakalarsam
Zindanlara atacağım onu hapsedip
Bir daha dışarıya salmayacağım.

Uçup giden günlerimi arıyorum
Nasıl da hemen gittiler
Bir türlü inanmak istemiyorum
Beni nasılda terk ettiler.

Çocukluğum sadece fotoğraflarda kalmış
Baktıkça hüzünleniyorum
Bu rüya nasıl da bitti
Uyanmak istemiyorum.

Gençlik yıllarıma geçiyorum
Tığ gibi delikanlıyım
Her gün saçımı tarıyor
Üstüme toz kondurmuyorum.

Abamı satıp handa yatıyorum
Bu hayat hep renkli geçecek sanıyordum
Acısıyla tatlısıyla aşkıyla
Hep o renkli gençliğimi arıyorum.

Aynaya baktığımda yaşlanıyorum
Bana çocukluğumu gençliğimi verin diye yalvarıyorum
Saçlarım ağarmış,vücudum hantallaşmış
Yorgun ve bitkin inanamıyorum.

Zaman tünelinde bir kalabilirsem
O zamandan hiç ayrılmayacağım
O anı bir yakalarsam
O devirde yaşayacağım.

GENÇLİK
Gençliğim gençliğim benim ne oldu
Yüreğim çarpıyor kalbim durdu
Sevdi gözlerim görmez oldu
Gençliğim benim harap oldu.

Gençliğe baktım sevişiyorlar
Kumrular gibi öpüşüyorlar
Aşkın meşalesini yakıyorlar
Bulutlara çıkıp geziyorlar.

Gençliğim gençliğim benim ne oldu
Yüreğim çarpıyor kalbim durdu
Sevdi gözlerim görmez oldu
Gençliğim benim harap oldu.

Gencim diye diye avundum
Pervane gibi savruldum
Feleğin çarkında
Döne döne kavruldum.

Yuvaları yıkılmadan
Şimşekler çakmadan
Sığınalım dostlar

Yağmur yağıp ıslanmadan
Bir kenarda sızlanmadan
Çamurlara batmadan
Uslanalım dostlar

DOSTLAR
Kara bulutlar çıkmadan
Yuvaları yıkılmadan
Şimşekler çakmadan
Sığınalım dostlar.

Yağmur yağıp ıslanmadan
Bir kenarda sızlanmadan
Çamurlara batmadan
Uslanalım dostlar.

Gözyaşımız akmadan
Sevdiklerimiz yok olmadan
Kalplerini kırmadan
Düşünelim dostlar.

İş işten geçmeden
Ok yaydan çıkmadan
Kendimizi kaybetmeden
Sabredelim dostlar.

Tedbirimizi alalım
Dostu düşmanı ayıralım
El ele verelim
Birlik olalım dostlar.

ANNE
Anne, alnımıza konan ışık
Biliriz senden gelir
Senin evlatlarınız ya, şükür
Barınmaz tenimiz kir.

Dualarınla geldik bu günlere
Azğımız oldu gül kokulu nefesin
Didindin durdun sekiz çocukla
Sevginden verdin, canından verdin.

Hatıran eksilmez hiç hanemizden
Seninle tamamız seninle varız
İste, dökülürüz toprağına
Sanma, saçlarına tel kadar uzağız.

KAYA DEMİRAL

Şair, yazar Kaya Demiral Eylül 1937 yılında, Ordu ili Akkuş ilçesinin Salman kasabasında doğdu. Türk Dil Kurumunun halk ağzından söz derleme çalışmalarına katıldı.

Ladik Öğretmen Okulunda altı yıl okuduktan sonra 1960 yılında mezun olup öğretmen oldu. İlk görev yeri Siirt ili Eruh ilçesi Bilgili köyüdür. Bilgili köyünde ve Eruh Merkez İlkokulunda ikişer yıl görev yaptı. Eruh'tayken şiir yazmaya devam ederek Varlık Dergisi'ne gönderdiği şiirlerden İnsan Dramı isimli şiiri orada yayınlanıp Varlık Yıllığı'na girdi (1964). Eğitim Hareketleri Dergisi'nde Güneydoğu'dan Notlar adıyla birkaç sayı süren izlenimlerini yayınladı (1962). Eruh'tayken, kendi köyünden Şehdi Hanımla evlendi. Bu evliliğinden Esen Gönül (1966), Gülay (1969), Devrim (1970) ve Aslıhan (1978) adlarında dört çocuğu oldu.

1965 yılında Akkuş ilçesi Salman İlkokuluna atandı. 19 yıl Salman'da öğretmenlik yaptı. 1983 yılında ilçe milli eğitim müdür yardımcısı olarak Ünye'ye atandı. 1987 yılında Ankara Hukuk Fakültesini dışarıdan bitirdi. Aynı yıl öğretmenlikten emekli olarak, Ünye'de serbest avukatlığa başlar. 2011 yılında avukatlık mesleğini de bıraktı. Yayınlanan ilk şiiri Yayla Havası'dır. Salman'da yazdığı bir şiiri Varlık Dergisi'nde yayınlandı. Bundan sonra Türk Dili, Varlık gibi dergilerde şiirleri yayınlandı. Mayıs 2000'den itibaren, İrfan Yıldız Beşlioğlu'yla birlikte Uzak şiir seçkisini çıkardı.

1994 yılında "Yayla Havası" yayınlandı. Eser, şairin ilk şiir kitabıdır. Demiral çeşitli dergilerde yayınlanmış şiirlerinin bir kısmını bu eserde topladı. Kaya Demiral, 97 Kadısı isimli bir roman yayınlamıştır. Bu kitap çok yankı bulmuştur. Ayrıca henüz kitaplaşmayan, Sunak ve Sülük adlı iki öykü kitabı daha bulunmaktadır. Yine, yayınlanmayı bekleyen bir şiir kitabı vardır.

ŞİİRLERİNDEN SEÇMELER

YAYLA HAVASI
Bir duman çöker tel tel
Tarar saçların tepelerin
Bir yel eser çamlardan süzülmüş
Dolar içine, göremezsin.

Bir duygu sarar insanı
Bir gariplik, yitmiş gibi
Açılır gönül boşluğa
Nedendir bilemezsin.

ÖYKÜ
Başladığı gibi bitmedi öykümüz
Serimler ötede beride
Çözülemedi bir türlü düğüm
Gönüllerde...

Dalışım düşüncelere
Uzaklara bakışım
Boşuna değil
Bilir misin ne zordur
İşkencesi uykusuz gecelerin
Anıların denizinde...

EVİM
Deniz kenarında olmalı evim
Denize bakmalıyım pencereden
Gemiler geçmeli akşam sabah
El sallamalıyım yolculara
Bölüşmeliyim ayrılanların acısını
Sevincini kavuşanların
Ömür boyunca...

Denize bakmalıyım penceremden
Çocuklarım oynamalı deniz kenarında
Bir ses eve çağırmalı onları
Hep o sesi duymalıyım
Ömür boyunca...

DOĞARKEN ÖLEN
Bir umutla çıkmış evden
Doğum sancıları içinde
Kar bağlamış yollarını
O dağ köylerinde
Bir ince basma entari üzerinde

YAŞAM YORGUNU
Yoksulluktu okunan bakışlarında
Çizgilerinde yüzünün
Satır satır geçen yıllardı.

Acımasızlığında kentin
Dağ başında kanadı kırık kuşlar gibi
Çarpan bir yüreği vardı
Şu insan seli içinde
Kimse sormuyordu
Neydi ki beklentileri
Umut, çok uzaklardaydı.

Kaldırımın kenarında
Uzanıvermişti gölgesine bir ağacın
Bu yorgunluğun
Bu bitikliğin
Bir nedeni vardı
Bilemiyordu.

Tek isteği
Karnı doysun
Sırtı ısınsın
Sonra düşünürdü gerisini
İşte yaşıyordu ya
Yaşam yorgunu.

ÖZGÜRLÜK
Ben özgürlüğü hiç yaşamadım
Işık doldu, yıldız doldu gözüme
Gökyüzüne bile
Doyasıya bakamadım.

Öyle engeller ki,
İştir, aştır
Bağladı elimi, kolumu
Gönülden bir "Heyyy" diyemedim.

Bu kadar bolken hava
Sıktı içimi
Boşa akarken su
Coşup da gülemedim.

Şöyle içip içip de bir akşam
Unutup nerde olduğumu
Yıldızlara türkü söyleyemedim.

BİR ŞEYLER SÖYLE
Bir şeyler söyle
Bir şeyler olsun içinde
Yaşantılardan
Sevgilerden
Özlemlerden
Güç, güven veren.

Gördüklerini söyle
Benim görmediklerimi
Çevremden.

İşittiklerini söyle
Söylencelerden
Kalabilen günümüze
Biz de anlayalım
Kendimizce.

Beni anlat bana
Benim bilmediklerimi bende
Benim görmediklerimi
Yaşamayı sevdir
Sevmeyi bir de.

Düşündüklerini, duyduklarını söyle
Düşlerden uzak
Bir dünya kur
İçimde.

DEĞİŞEN
Öyle söylediler bu türküyü
Öyle çaldılar
Öyle oynadılar.

Kimse bir şey anlamadı
Söyleyen de
Çalan da
Oynayan da

Gündüzler geceleri
Geceler gündüzleri kovaladı
Peşinden
Bahar, yaz, kış
Değişeni aradım zamanda
Ve mekanda
Saçlarımın akında gördüm tel tel
Çizgi çizgi alnımda.

YOZ ATLAR
-- İrfan Yıldız'a--
Kara attan başka
Babanın atından, yorumsuz attan ayrı
Atlar da var yeryüzünde
Gem bilmez dudakları

Seninkiler
Tavlada tutsak
Koşulu arabada
Kan ter içinde koşuda
Onlarsa yaz kış
Bir arada kısrağı, aygırı.

Yemyeşil çayırlar
Sonsuz kırlar
Ne yeleler kesik
Ne kuyruklar bağlı
Ne kaşağı, ne gebre
Nal, çivi tanımaz tırnakları.

UZAKLAŞAN
Şimdilerdeyim
Şimdiler boş
Uzaklara kurmuşum düşlerimi
Bir avuntu mu dersin.

Uzaklara kurmuşum düşlerimi
Uzaklaşıyor tutmak istediklerim
Şu beklentiler,
Mutlu günler
Uzaklarda şimdi.

Uzağın da uzağı var
Yetişebilecek misin?
O itici güç
Yaşama sevincin
Bu koşu sürecek
Koş, koşabilirsen şimdi.

SUNAK
Bir sunak bulsam
Yeryüzünün bir yerinde
Yüreğimi koysam
Eskilerin, ermişlerin inancıyla
Kucaklasam insanları
Barış, kardeşlik dileklerimi sunsam.

Bir sunak bulsam
Eskilerden kalmış
Aşınmış merdivenleri
Ellerimi uzatsam çalışmak üzere
Yorgunluğun, umutsuzluğun üstüne
Karanlığın, karabasanların üstüne
Mutsuzluk dileklerimi sunsam
Bir sunak bulsam, bir sunak
Mitlerden, mitolojilerden
Okusam bütün bildiklerimi
Dile getirsem tek tek
Ağrısız, acısız bir yaşam
Gönlümden geçenleri sunsam

İSTEK
Bir gün de benim için doğ
Benimde sırtımı ısıt
Beni de doyur
İçimi aydınlat
Sevgi, saygı dolsun daha çok
Seviyorum ya insanları
Ayırmadan
Tüm varlıkları.

Bir gün de benim için doğ
Anlayayım yaşadığımı
Herkes özgür
Herkes varlıklı
Herkes mutlu
Öyle göreyim dünyayı.

KEMAL MENCELOĞLU

01.05.1961'de Ordu ili Korgan ilçesi Tepeköy köyünde doğan Menceloğlu; ilkokulu köyünde, ortaokulu ilçesinde, Samsun İmam-Hatip Lisesi ve Ondokuz Mayıs Üniversitesi İlahiyat Fakültesini bitirdi. Çiftçilikle geçinen, sekiz kardeşli bir ailenin çocuğudur. Okumayı çok seven, ilahiyatçı olmakla birlikte tarih ve edebiyata özel ilgi duyan; dini ve milli olaylara karşı hassasiyet sahibi, araştıran, sorgulayan ve kolay teslim olmayan bir yapısı vardır. Yurt içinde çeşitli ilçelerde müftülük yapan Menceloğlu; yurt dışında da uzun yıllar memleket evlatlarına milli ve manevi duyguları vermeye çalışmıştır. Ülkemizde Çankırı-Ilgaz Y. Bozan, Samsun-Kavak-Kazancı köylerinde imam-hatiplik yapmış; Kangal, Çamardı, Alucra, Görele, Gülyalı İlçe Müftülüğü ve Ordu İl Müftü Yardımcılığı görevlerinde bulunan Menceloğlu, yurt dışında da Hollanda-Rotterdam; Almanya-Bilefeld-Lemgo, Gelsenkirchen-Hassel ve Dortmund Merkez camilerinde görev yapmıştır.

Edebiyatın şiir kısmına özel bir önem verir ve sadece okuyucusu değil aynı zamanda uzun yıllardır çok sayıda şiir yazmış ve yazmaya da devam etmektedir. Nihayet 2015 yılının son, yeni yılın ilk günlerinde "Özlerden Sözlere" isimli şiir kitabıyla kamuoyunun önüne çıkmıştır.

Evli; birisi kız, dört evlat sahibi olan şair halen müftülük yapmakta ve ikinci kitabı için hazırlıklarını tamamlamaktadır.

ŞİİRLERİNDEN ÖRNEKLER

GELİYORUM ALLAH´IM!

Ta Elestü Bezminden söze sadık kalarak,
Dünya denen limandan biraz azık alarak;
O her şeyi kuşatan rahmetine dalarak,
Huzuruna af için geliyorum Allah'ım!

Yokluk denen âlemden geldiğimi bilerek,
Doğduğum andan beri "Rabbim Allah" diyerek,
Ağlayan gözlerimden yaşlarımı silerek,
İki büklüm kapına geliyorum Allah'ım!

Dünyanın girdabında günahlara batarak,
Elem, keder yükünü sırtımızdan atarak,
Madde denen her şeyi bu pazarda satarak,
Sonsuzluk keremine geliyorum Allah'ım!

Daha henüz doğarken ağlayarak gelmiştim.
Bir zamanlar dünyayı, çok da fazla sevmiştim.
Kör nefsime dur deyip hakka karar vermiştim.
Hakk'a boyun eğerek geliyorum Allah'ım!

Çocukluk, gençlik derken ömrün sonuna geldim
Fani metalar için mühim değerler verdim.
Dünya huzur vermedi, cennet bağını sevdim.
Günahımı affeyle geliyorum Allah'ım!
O kadar tez bu ömür biter diye sanmazdım,
Memleket mülküm olsa yine de ben kanmazdım.
Bari kefenim kalsa bu kadar çok yanmazdım
Her şeyi bırakarak geliyorum Allah'ım!

Resimlere baktıkça yaşarıyor gözlerim.
Ellerim titremekte hoş çıkmıyor sözlerim,
Dermanımda kalmadı tutmuyor ki dizlerim.
Utanarak huzura geliyorum Allah'ım!

Aynalara düşman oldum, ne yaptımsa pişman oldum,
Musibetler karşısında, hem sarardım, hem soldum,
Hakikatin yolunu, sana imanda buldum.
"Rabbim Gafur" diyerek geliyorum Allah'ım!

Malım mülküm her şeyim bana huzur vermedi.
Neyim varsa alan dünya, bu da senin demedi.
Sana âşık olan gönlüm, faniyi pek sevmedi.
Mücrimi de kabul eyle geliyorum Allah'ım
Nefsimden çok ben seni seviyorum Allah'ım!

ONA YANARIM

İslam coğrafyasının hali perişan
Ne kadar aktör var, işe karışan
El ele verip de var mı barışan?
Barışı görmezsem ona yanarım

Alem-i İslam'a bir haller oldu
Yabancı askerler bölgeye doldu
Masum insanlar sararıp soldu
Derdi çözemezsem ona yanarım

Haçlı seferleri devam ediyor
Modern silahları bizde deniyor
Dağılan Müslüman geri gidiyor
Çare olamazsam ona yanarım

Mü'min kardeşini anlamaz oldu
İlahi Emir'leri dinlemez oldu
Başarısızlığa mazeret buldu
Çözüm olamazsam ona yanarım

Yüce hayaller kuramıyoruz
Derdimize çare bulamıyoruz
Zalimlere hesap soramıyoruz
Hesap soramazsam ona yanarım

Zengin bölgelerin fakir bekçisi
Soysuz zenginlerin fakir isçisi
Zalim tüccarların garip çiftçisi
Oyunu bozmazsam ona yanarım

Niçin akan kan bizim yaşımız?
Niçin eğik duran bizim başımız?
Niçin bizi döven bizim taşımız?
Kilidi açmazsam ona yanarım

Ne Türk'ü, ne Arab'ı birlik olmadı
Baş başa vererek çare bulmadı
İnsanlarımızda vefa kalmadı
Vefalı olmazsam ona yanarım

"Mü'min kardeştir"de birleşemedik
Kur'an ve Sünnet'e yerleşemedik
Birleşip, büyüyüp devleşemedik
Birliği görmezsem ona yanarım

İnsanı mü'mince sevmek isterim
İslam birliğini görmek isterim
Sağlam taşlarla örmek isterim
Sevmeden ölürsem ona yanarım
Görmeden ölürsem ona yanarım

VATAN ETTiK BU YURDU

Elbisenin içindeki tenleri,
Hücrelerin içindeki genleri,
Şahsiyet düşmanı nice "ben"leri
Kıra kıra, vatan ettik bu yurdu.

Orta Asya'dan göç eden Erenler,
Hakikat için bir birini sevenler,
Anadolu için gönül verenler,
Seve seve, vatan ettik bu yurdu.

Dağlardan, derelerden geçerek,
Ovalardan soğuk sular içerek
Tarlalardan ekinleri biçerek ,
Söke söke, vatan ettik bu yurdu.

Çınarlar gibi kök saldık toprağa,
Pınarlar gibi can verdik yaprağa,
Rabbim ayırmasın bizi bir daha,
Coşa coşa, vatan ettik bu yurdu.

Kadın-erkek demedik hep çalıştık,
Ayrı gayrı değil birlikte yarıştık,
Birlik için düşmanlarla barıştık
Hep birlikte, vatan ettik bu yurdu.

Çanakkale'de koparken zelzele,
Gelinler yollarken eri askere,
Yıllarca beklerken Mehmet tezkere,
Yana yana, vatan ettik bu yurdu.

Sabır taşı da da taşarmış derler,
İnsan kahrıyla yaşarmış derler,
Türk Milleti cephede coşarmış derler,
Koşa koşa, vatan ettik bu yurdu.

Cepheye mermi taşıyan analar,
Kağnılara omuz veren babalar.
Sessiz soluksuz kalan yuvalar,
Nefes nefes, vatan ettik bu yurdu.

Milletin içine nifak sokmayın,
Hak'tan korkun, başkasından korkmayın,
Kula kulluk için Hak'tan kopmayın,
Birlik olduk, vatan ettik bu yurdu.

Çanakkale, Malazgirt hepsi de bizim,
Yemen'de, Bağdat'ta vardır benim izim,
Gafiller, vicdanınız yok mudur sizin?
Karış karış, vatan ettik bu yurdu.

Uzun söze ne gerek var ey Kemal,
Razı olsun milletimden zül Celal,
Toprağa dökülen kanlarım helal,
Ay-yıldızla vatan ettik bu yurdu.
Şehitlerle cennet kıldık bu yurdu.

HAL ÜZER BENİ

Terör azmış, almış gitmiş başını
Her gün taşırız şehitlerin naşını
Ne mümkün silmek ananın yaşını
Sorumsuzca konuşan söz üzer beni
Bakıp da görmeyen göz üzer beni

Konuşmak kolaydır, kemiksiz diller
Suça bulaşmamışsa masumdur eller
Yüksek dağlarda eserken yeller
Yetkili yetkisiz hal üzer beni
Hakikatı örten şal üzer beni

Şu cennet vatanın üstünde otur
Bindiğin gemiyi gün be gün batır
Bir de utanmadan elinde satır
Zehir karıştırılmış bal üzer beni
Sorumsuzca beyan, hal üzer beni

Ne kadar utanmaz yüzler de varmış
Ne kadar da yalan sözler de varmış
Yalanlar, haramlar her yeri sarmış
Ağustosta yağan kar üzer beni
Düşmana hizmetçi yar üzer beni

Hayaller gerçeğe dönüşür bir gün
Vatanım huzura kavuşur bir gün
Yedi deniz, dört kıta konuşur bir gün
Dost elinden atılan taş üzer beni
Mazlumun gözünde yaş üzer beni

Ne acılar gördük sabırla aştık
Her gittiğimiz yere adalet saçtık
Harama uzanan ellerden kaçtık
Utanmaz, kızarmaz yüz üzer beni
Yalana bulaşmış söz üzer beni

Milletimiz yaslı, çile çekerken
Derdine derman yiğit beklerken
Gün günü aratıp, umut biterken
Hakka götürmeyen yol üzer beni
Hakkı haykırmayan dil üzer beni.

MELİH ARSLAN

1953 yılında Ordu'da dünyaya gelen Melih Arslan, 1976 yılında Ankara Üniversitesi, DTCF Klasik ve Çağdaş Anadolu Arkeolojisi Bölümünden mezun olmuştur. Meslek hayatına Afrodisias Müzesinde başlayan Arslan, Fethiye Müzesi ve İzmir Röleve ve Anıtlar Müdürlüğündeki görevlerinin ardından 1985 yılında Ankara, Anadolu Medeniyetleri Müzesi Müdürlüğüne gelerek müzenin sikke seksiyonununda görev almış, 2009 yılında ise müze müdürü olmuş, bu görevi 10.04.2014 tarihine kadar sürdürmüş ve 10.04.2014 tarihinde Ankara Merkez Restorasyon ve Konservasyon Bölge Laboratuvarı Müdürlüğüne getirilmiştir. 02.02.2015 tarihinde bu görevinden kendi isteğiyle emekli olmuştur.

ÇALIŞMALARI

1-Kitaplar

A Guıde to Ankara Throughout The Ages-The Museum of Anatolian Civilizations. Ankara. 2013.

A Guıde To The Classıcal Ages Of Anatolıa-The Museum of Anatolian Civilizations. Ankara. 2013.

Anadolu Antik Camları. Yüksel Erimtan Koleksiyonu-Ancıent Glass of Asıa Mınor: The Yüksel Erimtan Collection. Ankara. 1992. (Chris Lightfoot ile birlikte).

Ancıent Gems and Fınger Rıngs From Asıamınor: The Yüksel Erimtan Collection-Anadolu Antik Yüzük Taşları ve Yüzükleri:Yüksel Erimtan Koleksiyonu. Ankara. 2000. (Koray Konuk ile birlikte).

Antik Sikke Defineleri Antalya Müzesi Pamphylia Defineleri ve C. S. Okray Koleksiyonu ile Burdur, Fethiye ve Sinop Müzeleri'nden Birer Define. Ankara. 1999. (Chris Lightfoot ile birlikte).

Galatya Krallığı ve Roma Dönemi Ankyra Şehir Sikkeleri-The Coıns of Galatıan Kıngdom and The Roman Coınage of Ancyra in Galatıa. Ankara Ticaret Odası Yayınları. Ankara. 2004.

Greek Coın Hoards in Turke The Antalya Archaeological Museum and The C. S. Okray Collection with Additional Material from The Burdur, Fethiye and Sinop Museums. Ankara. 1999. (Chris Lightfoot ile birlikte).

Roman Coınsmuseum of Anatolıan Cıvılızatıons Turkish Republic Ministry of Culture General Directorate of Monuments and Museums. Ankara 1992.

Savaş, Güç ve İnanç. Anadolu Medeniyetleri Müzesi ve Özil Koleksiyonu Sergi Kataloğu. İstanbul. 2011. (Dağhan Özil ile birlikte).

Sinope: A Catalogue of the Grek, Roman and Byzantine Coins in Sinop Museum (Turkey) and Related Historical and Numismatic Studies. (John Casey, Melih Arslan, Richard Brickstock ile birlikte) Royal Numismatic Society Special Publication No. 44. London. 2010.

2- Arkeolojik-Nümismatik Makaleler

2012 Yılı Akyurt-Kalaba Tümülüsü Kurtarma Kazısı/The 2012 Akyurt-Kalaba Tumulus Salvage Excavation. Şurada: Anadolu Dergisi, Sayı 40, Ankara 2014: 145-148. Mustafa METİN ile birlikte.

A Collection of Ancient Coins mostly Acquired in the Hellespont Area. Studıes In Ancıent Coınage From Turkey, (Ed. Richard Ashton) Numismatic Society Special Publication No. 29 : British Instıtute of Archaelogy at Ankara Monography No. 17, (A. Tolga Tek ile birlikte), London 1996: 19-28.

A Collection of Ancient Coins mostly Acquired in the Hellespont Area. Studıes In Ancıent Coınage from Turkey, (Ed. Richard Ashton) Numismatic Society Special Publication No. 29 : British Instıtute of Archaelogy at Ankara Monography No. 17, (A. Tolga Tek ile birlikte), London 1996: 19-28.

A Goup of Onknow Coins in Antalya Museum. Numismatic Circular CV1/1 London, February 1998.

A Group of Unknown Coins in Antalya Museum. Numismatıc Cırcular CV1/1 London, February 1998.

A Hoard from the Collection from the Region of Antakya. Coın Hoards VIII, Greek Hoards. (edited by U. Wartenberg, M. Jessop Price and K.A Mc Gregor), RNS London 1994.

A Hoard of Bronze Coins of Lysimachia. StephanosNomismatikos. Edith Schönert-Geiss zum 65. Geburtstag(Herausgegeben von Ulrike Peter), Berlin 1998.

A Hoard of Coins of Zeugma and Antioch from the Mid-Third Century Ad. Studıes In Ancıent Coınage From Turkey, (Ed. Richard Ashton) Numismatic Society Special Publication No. 29 : British Instıtute of Archaelogy at Ankara Monography No. 17, London 1996: 47-48.

A Hoard of Lycian Staters in Fethiye Museum.Likya Araştırmaları Dergisi Sayı: II, Akdeniz Üniversitesi Yayınları, Antalya 2001: 71-74.

A Hoard of Unknown Bronze Coins of Ptolemy Karaunus. American Journal of Numismatics 12, The American Numismatic Society, Newyork 2001.

A Third Century AD Hoard of Bronzes, principally of Alexandria Troas. Studıes In Ancıent Coınage From Turkey, (Ed. Richard Ashton) Numismatic Society Special Publication No. 29 : British Instıtute of Archaelogy at Ankara Monography No. 17, London 1996: 43-46.

A Unique Tetradrachm of Ariarathes, King of Cappadocia, from a Hoard found at Cotyora (Ordu). XII. Internationaler Numismatischer Kongress Berlin 1997, (Akten-Proceedings-Actes I), (Her1ausgegeben von Berd Kluge und Bernhard Weisser), Berlin 2000.

Adana Müzesindeki Yüceören Kazısı Sikkeleri-Adana Museum from the Yüceören Excavation Coins. (Bekircan Tahbererle birlikte). Adana Yüceören Nekropol Kazısı.Gazi Üniversitesi ARÇED Yayınları, Ankara 2006: 221-239.

Akdağmadeni Cam Yüzük Kaşı Mühür. Şurada: TTK Höyük Dergisi, Sayı 6, Ankara 2013: 59-66. İlknur TAŞ ve Hasan K. Şenyurt ile birlikte.

Anadolu Medeniyetleri Müzesi 2009 Yılı Kazıları. Geçmişten Geleceğe Türkiye'de Müzecilik IV 20-21 Mayıs 2010, Vehbi Koç Vakfı, (2011): 97-115.

Anadolu Medeniyetleri Müzesi Koleksiyonları'ndaki Anazarbus Sikkeleri. OLBA Sayı 1, Mersin Üniversitesi Kilikia Arkeolojisini Araştırma Merkezi Yayınları. Mersin 1998.

Anadolu Medeniyetleri Müzesi Koleksiyonlarında Bulunan Roma Dönemi Pontus Krallığı ve Şehirleri Sikkeleri. Arkeoloji Dergisi V, Ege Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Yayınları (Edited by H. Malay), İzmir 1997: 63-109.

Anadolu Medeniyetleri Müzesi Koleksiyonu'ndaki Pamphylia Bölgesi Şehir Sikkeleri. Anadolu Medeniyetleri Müzesi 1997 Yılllığı, Sayı XII, Ankara 1998: 15-62.

Anadolu Medeniyetleri Müzesi Kolleksiyonu'ndaki Anazarbus Sikkeleri. Türk Arkeoloji ve Etnografya Dergisi, T.C. Kültür Bakanlığı Anıtlar ve Müzeler Genel Müdürlüğü Yayını, Sayı: 1, Ankara 2000.

Anadolu Medeniyetleri Müzesi Sikke Seksiyonundaki Roma Devri Ankyra Şehir Sikkeleri. Anadolu Medeniyetleri Müzesi 1988 Yılllığı. Sayı III, Ankara 1989: 42-66.

Anadolu Medeniyetleri Müzesi'ndeki Roma Dönemi Kilikia Şehir Sikkeleri. Anadolu Medeniyetleri Müzesi 1992 Yılllığı, Sayı VII, Ankara 1993: 197-273.

Anadolu Medeniyetleri Müzesinde Bulunan Phrygia ve Galatia Bölgesi Şehir Sikkeleri. Anadolu Medeniyetleri Müzesi 1989 Yılllığı. Sayı IV, Ankara 1990: 144-176.

Anamur Müzesi'ndeki Side Drahmi Definesi. Recep Meriç Hatıra Kitabı, İzmir 2010.

Ankara Maltepe Kurtarma Kazısı 2009. M. Arslan-M. Aydın, Şurada; 19. Müze Çalışmaları ve Kurtarma Kazıları Sempozyumu Bildirisi, (Ordu, Mayıs 2010): Ankara 2011: 305-325.

Ankara Roma Tiyatrosu 2010 Yılı Kazı Çalışmaları. M. Arslan-M. Aydın-S. Durmuş. Şurada; 20. Müze Çalışmaları ve Kurtarma Kazıları Sempozyumu Bildirisi, (Bodrum 2011): Ankara 2012: 149-167.

Antalya Müzesi'ndeki Kitanaura Sikkeleri. (M. Arslan C. Lightfoot ve C. Tibet ile birlikte) Türk Tarih Kurumu, Belleten, Sayı 235, Ankara 1999.

Antinoos Nümizmatiği. Anadolu Medeniyetleri Müzesi 1995 Konferans Yıllığı, Sayı V, Ankara 1996: 39-58.

Aphrodite, Nymphe Tasvirli ve Bazı Nadir Ankyra Sikkeleri Işığında Roma Dönemi Ankarası'nda Kültler. Anadolu Medeniyetleri Müzesi 2007-2008 Yılllığı, Ankara 2009: 8-15.

Aspendus ve Side'nin Klasik ve Hellenistik Defineleri Üzerine Yeni Çalışmalar. Anadolu Medeniyetleri Müzesi 1998 Konferansları Yıllığı, Ankara 1999: 188-221.

Bithynia Bölgesi Şehir Sikkeleri. Anadolu Medeniyetleri Müzesi 1996 Yılllığı, Sayı XI, Ankara 1997.

Bizans İmparatoru 3. Romanus Argyrus'un Yeni Bulunan Ünik Bir Altın Sikkesi. İDOL, Arkeoloji ve Arkeologlar Derneği Dergisi. Sayı: 8, Ankara 2001.

Bizans İmparatoru VI. Mikhael Stratiotikos'un Nadir Altın Sikkesi. Moneta, İstanbul Üniversitesi, Edebiyat Fakültesi Eskiçağ Tarihi Anabilim Dalı Nümismatik Bülteni. Sayı: 7, Kasım 1996: 1-2.

Brokage Basım Roma Sikkeleri. Türk Arkeoloji Dergisi. Sayı XXX, Ankara 1992: 105-116.

Brokage Sikkeler. TTK, Belleten. Sayı 226, Ankara 1995: 585-592.

Burdur Müzesi'ndeki Side Tetradrahmi Definesi. TTK, Belleten, Sayı 242, Ankara 2001.

Çankırıkapı Kazısı'nda Bulunmuş Olan Şehir Sikkeleri Işığında Ankara'nın Önemi. Anadolu Medeniyetleri Müzesi 1991 Konferans Yıllığı, Ankara 1992: 35-87.

Çayyolu Höyük-Ankara'da Bir Geç Kalkolotik/İlk Tunç Çağ Yerleşmesi/Çayyolu Höyük-A Late Chalcolithic/Early Bronze Age Settlement in Ankara. Şurada: Anadolu Dergisi, Sayı 39, Ankara 2013: 139-164. Gülçin İlgezdi Bertram ve Jan Krzystaf Bertram ile birlikte.

Çeşme-Germiyan Köyü Helenistik Erythrai Bronz Sikke Definesi. TTK, Belleten, Sayı 257, (Nisan), Ankara 2006: 27-62.

Dadastana Nekropolü 2009 Yılı Kurtarma Kazısı. 19. Müze Çalışmaları ve Kurtarma Kazıları Sempozyumu Bildirisi, (Mayıs 2010): 327-340.

Der Hellenistische Münzschatz Von Apameia: Ein Vorbericht. Ülkü Devecioğlu ile birlikte şurada: Kelainai-Apameia Kibotos. Developpement urbain dans le contexte anatolien (sous la direction de Latife Summerer, Askold Ivantchik, Alexandervon Kienlin). Ausonıus Editions, Kelainai I, (Bordeaux 2011): 309-315.

Durmaz Koleksiyonundaki Büyük İskender Tetradrahmi Definesi. TTK, Belleten, Sayı 258, Ankara 2006: 479-500.

Erimtan Koleksiyonundaki Roma Denarius Definesi. M. Arslan-Ü. Devecioğlu. Şurada: TTK, Höyük Dergisi, Ocak 2011, Sayı 3, Ankara 2012: 15-139. Ülkü Devecioğlu ile birlikte.

Eski Bir Kentin İzinde Julıopolis, Şurada: Karaf Dergisi, Sayı 48, Ekim-Aralık 2011: 46-51.

Fethiye Kargı Köyü Büyük Çalıştepe Rodos Definesi. TTK, Belleten, Sayı 209, Ankara 1990:

Fethiye Müzesi'ndeki Erken Lykia Stater Definesi. Türk Tarih Kurumu, Belleten, Sayı 236, Ankara 1999.

Greek and Greek İmperial Coins Found during the Çankırıkapı Excavations at Ankara. Studıes In Ancıent Coınage From Turkey, (Ed. Richard Ashton) Numismatic Society Special Publication No. 29 : British Instıtute of Archaelogy at Ankara Monography No. 17, London 1996: 107-114.

Haymana, Bahçecik Nekropolü Kurtarma Kazısı. 19. Müze Çalışmaları ve Kurtarma Kazıları Sempozyumu Bildirisi, (Ordu, Mayıs 2010): Ankara 2011: 235-254.

Iuliopolis Nekropolü Kharon Sikkeleri. Şurada; Birinci Uluslararası Anadolu Para Tarihi ve Numismatik Kongresi-Bildiriler. Suna-İnanç Kıraç Akdeniz Medeniyetleri Araştırma Enstitüsü. Antalya 2014: 13-24.

Juliopolis Nekropolü 2009 Yılı Kurtarma Kazısı. 19. Müze Çalışmaları ve Kurtarma Kazıları Sempozyumu Bildirisi, (Mayıs 2010): 271-304.

Juliopolis: Kayıp Kent'in Hazineleri. Aktuel Arkeoloji Dergisi, (Eylül-Ekim 2010, Sayı 17): 134-134.

Kapadokya Kralı 6. Ariarathes'in Tiara'lı Ünik Drahmisi. Anadolu Medeniyetleri Müzesi 1999 Yılllığı, Sayı XIV, Ankara 2000: 116-127.

Kapadokya Krallığı Kaman Drahmi Definesi. Günışığında Anadolu (Anatolıa In Daylıght), Cevdet Bayburtluoğlu İçin Yazılar (Essays in Honour of Cevdet Bayburtluoğlu) Kitabı. Homer Kitapevi, İstanbul 2001.

Kapulukaya Solidus Definesi. Türk Tarih Kurumu, Belleten, Sayı 230, Ankara 1997.

Kayıp Kent Juliopolis'in Büyücüsü Abraksas. Aktuel Arkeoloji Dergisi (Temmuz-Ağustus 2011, Sayı 22): 11-19. C. Zoroğlu ile birlikte.

Kırklareli Müzesi'nde Bulunan Ptolemaios Keravnos'a Ait Bilinmeyen Bronz Sikke Definesi. 22. Araştırma Sonuçları Toplantısı (24-28 Mayıs 2005, Konya) Bildirileri, Ankara 2005: 325-334.

Kırklareli Müzesi'ndeki Asilbeyli Lysimachia Definesi-Hoard of Coins of Lysimachia from Asilbeyli in the Kırklareli Museum. Belleten LXXII, Sayı 263, (Nisan 2008): 5-52 (11 levha ile birlikte-with 11 plates).

Kırklareli Müzesi'ndeki Helenistik Bronz Lysimachia Definesi. 24. Araştırma Sonuçları Toplantısı Bildiri Özetleri (24-28 Mayıs 2006, Çanakkale), Ankara 2007: 325-333.

Kırşehir Müzesi Koleksiyonundaki Büyük İskender Tetradrahmi Definesi. M. Arslan-Ü. Devecioğlu. Şurada: TTK Höyük Dergisi, Temmuz 2011, Sayı 4, Ankara 2013: 75-94. Ülkü Devecioğlu ile birlikte.

Kilikia Aigeai Baskılı 3. Gordianus'un Ünik Sikkesi. Türk Tarih Kurumu, Belleten, Sayı 240, Ankara 2001.

Kilikia Aigeai Darplı Üç Ünik Sikke. Anadolu Medeniyetleri Müzesi 2006 Yılllığı, Ankara 2007: 127-142.

Lydia-Philadelphia Sikkeleri. Anadolu Medeniyetleri Müzesi 2002 Yılllığı, Sayı XVII, Ankara 2003: 259-295.

Lykia'dan Bir Şehir (Sidyma). Eski Eserler ve Müzeler Bülteni. Sayı 9, Ankara 1987: 22-29.

Lysimachia Kenti Bronz Definesi. Türk Tarih Kurumu, Belleten, Sayı 237, Ankara 1999.

Mamaderesi Frig Tümülüsü Kurtarma Kazısı. Müze (Museum) Dergisi, Sayı I, Ankara 1989: 62-66.

Manyas Denarius Definesi. Ülkü Devecioğlu ile birlikte, Anadolu Medeniyetleri Müzesi 2007-2008 Yılllığı, Ankara 2009: 83-168.

Mezopotamya Bölgesi Şehir Sikkeleri. Anadolu Medeniyetleri Müzesi 1994 Yılllığı, Sayı IX, Ankara 1995: 10-56.

Mut-Dağpazarı Aspendos Stater Definesi. Belleten LXXIII, Sayı 267, (Ağustos 2009): 337-394.

Nuh'un Gemisi'ni Apameia Kenti'nde Gösteren Sikkeler (Nuh'un Gemisi Dinar'daki Kumalar Dağı'nda mı?). İdol Dergisi. Sayı: 7, Ankara 2000.

Ordu (Cotyora) 1970 Tetradrahmi Definesi. Anadolu Medeniyetleri Müzesi 1997 Konferans Yılllığı, Ankara 1998: 5-37.

Paphlagonia Krallığı ve Gangra-Germanikopolis Sikkeleri. TTK, Höyük Dergisi, Sayı 2, Ankara 2010: 67-124.

Pessinus ve Tavium Sikkeleri. Anadolu Medeniyetleri Müzesi 2005 Yılllığı, 125-181. Ankara 2006.

Pınara Antik Kenti . Arkeoloji, ve Sanat Dergisi. İstanbul 1984: 21-22.

Pontus Bölgesi Şehir Sikkeleri ve Zela Definesi. Anadolu Medeniyetleri Müzesi 1991 Yılllığı, Sayı VI, Ankara 1992: 121-141.

Pontus ve Paphlagonia Bölgesi Şehir Sikkeleri. Anadolu Medeniyetleri Müzesi 1990 Yılllığı. Sayı V, Ankara 1991:76-97.

R. Ashton, M. Arslan and A. Dervişağoğlu, "A Ptolemaic Hoard in Fethiye Museum (CH VIII, 246)". COIN HOARDS 1996 NC (London 1998): 269-272 (Pl. 47-48).

Roma Dönemi Ankarasında Aphrodite Kültü. Anadolu/Anatolia Dergisi. Ek dizi No. 2/Supplement Series Nr. 2, Ankara 2008: 1-14.

Roma Dönemi Kilikya Şehir Sikkeleri'nde Mithras Kültü. OLBA Dergisi, Sayı 2, Mersin Üniversitesi Kilikia Arkeolojisini Araştırma Merkezi Yayınları. I. Uluslararası Kilikia Arkeolojisi Sempozyumu Bildirileri. (Özel Sayı Iı. Cilt), Mersin 1999.

Roma Dönemi Lydia Şehir Sikkeleri. Anadolu Medeniyetleri Müzesi 2003-2004 Yılllığı, 117-220. Ankara 2005.

Roma Dönemi Tarsus Şehir Sikkeleri. Anadolu Medeniyetleri Müzesi 2000 Yılllığı, Sayı XV, Ankara 2001:94-115.

Roma Dönemi Tarsus Şehir Sikkeleri. Anadolu Medeniyetleri Müzesi 2000 Yılllığı, Sayı XV, Ankara 2001: 84-115.

Roma Hamamı 2009 Yılı Kazı Çalışmaları. M. Arslan-M. Akalın-A. Talaakar. Şurada; 19. Müze Çalışmaları ve Kurtarma Kazıları Sempozyumu Bildirisi, (Ordu, Mayıs 2010): Ankara 2011: 341-362.

Roma Hamamı Sütunlu Cadde 2010 Yılı Kazı Çalışmaları. M. Arslan-M. Akalın-A. Talaakar. Şurada; 20. Müze Çalışmaları ve Kurtarma Kazıları Sempozyumu Bildirisi, (Bodrum 2011): Ankara 2012: 209-232.

Sinop Müzesi'ndeki Ordu Definesi'nden Cappadocia Kralı IV. Ariarathes'in Ünik Tetradrahmisi. Türk Tarih Kurumu, XII. Türk Tarih Kongresi Bildirileri, Cilt I-II, Ankara 1999.

Sinope Drahmi Definesi. TTK, Höyük Dergisi, Sayı 2, Ankara 2010: 125-154.

Taburabat Definesi Arcadius Devri Sikkeleri. Anadolu Medeniyetleri Müzesi 1986 Yılllığı. Sayı I, Ankara 1987:45-50.

Taburabat Definesi Roma Dönemi Sikkeleri. Anadolu Medeniyetleri Müzesi 1987 Yılllığı. Sayı II, Ankara 1988: 156-167.

The Cappadocian King Ariarathes VI & the Star on on the Tiara-An Unique Drachm. The Celator (Journal of Ancient and Medieval Coinage), Vol. 17, No. 3 March 2003.

The Coinage of Ancyra in the Roman Period. Recent Turkish Coin Hoards and Numismatic Studies. Volume I, Oxford 1991: 3-51.

The Erythrae Hoard from Germiyan Village, Çeşme-İzmir. PATRONVS. Çoşkun Özgünel'e 65. Yaş Armağanı/Festscrift für Çoşkun Özgünel zum 65. Geburtstag. (Edit: Erhan Öztepe-Musa Kadıoğlu), Homer Kitapevi, İstanbul 2007: 2-18.

The Kapulukaya Hoard of Solidi. Studıes In Ancıent Coınage From Turkey, (Ed. Richard Ashton) Numismatic Society Special Publication No. 29 : British Instıtute of Archaelogy at Ankara Monography No. 17, London 1996: 105-106.

The Kargı Hoard of Rhodian Plinthophoroi. Recent Turkish Coin Hoards and Numismatic Studies. Volume I, Oxford 1991: 59-69.

The Köyceğiz Hoard of Late Rhodian Plinthophoric Drachms. (by R. Ashton, M. Arslan and A. Dervişağaoğlu). Coın Hoards VIII, Greek Hoards. (edited by U. Wartenberg, M. Jessop Price and K.A Mc Gregor), RNS London 1994.

The Manyas Hoard of Denarii. Studıes In Ancıent Coınage From Turkey, (Ed. Richard Ashton) Numismatic Society Special Publication No. 29: British Instıtute of Archaelogy at Ankara Monography No. 17, London 1996: 31-36.

The Roman Coinage of Ancyra in Galatia. Nomismata I, Internationales Kolloquium zur kaiserzeitlichen Münzprägung Kleinasiens, 27.-30. April 1994 in der Staatlichen Münzsammlung. München. Milano 1997: 111-136, Taf. VII-XXVI.

The Taburabat Hoard. Recent Turkish Coin Hoards and Numismatic Studies. Volume I, Oxford 1991: 43-57.

Trakya Kent Sikkeleri (Bizya-Hadrianopolis-Perinthus). Anadolu Medeniyetleri Müzesi 1998 Yılllığı, Sayı XIII, Ankara 1999: 257-276.

Trapezus Sikke Darpları. Belleten LXXIV, Sayı 265, (Aralık 2008): 707-745.

Ulus Kurtarma Kazısı 1995. Anadolu Medeniyetleri Müzesi 1995 Yıllığı, Ankara 1996.

Une monnaie inédite de Gordian III César émise à Aigeai en Cilicie. Gazette numismatique suisse, 49, 1999, No: 193.

Uşak Müzesindeki Kistophorik Damgalı Side Tetradrahmi Definesi. Belleten LXXI, Sayı 261, Ağustos 2007: 425-444.

Ünik ve Nadir Roma Şehir Sikkeleri. Anadolu Medeniyetleri Müzesi 2001 Yılllığı, Sayı XVI, Ankara 2002: 183-223.

Yeni Bir Bronz Kybele Heykelciği. Şurada: K. Levent Zoroğlu'na Armağan-Studies in Honour of K. Levent Zoroğlu (Editör: Mehmet TEKOCAK) Suna-İnan Kıraç Akdeniz Medeniyetleri Araştırma Enstitüsü. Armağan Dizisi/Festschrift Series: 3 Antalya-İstanbul 2013: 73-80.

Yeni Bir Kybele Heykeli. Anadolu/Anatolıa 26, 2004, Ankara 2005: 1-10. (M. Metin ile birlikte).

Yeni Bir Kybele Heykeli. Anadolu/Anatolia Dergisi. Sayı 26, Ankara 2004: 1-10.

Yeni Bulunmuş Ankyra Sikkeleri Işığında Ankara'da İnanç ve Kültler. İdol, Arkeoloji ve Arkeologlar Derneği Dergisi. Sayı: 5, Ankara 2000.

Yeşilova-Çeltek Side Tetradrahmi Definesi 1995. Adalya, Suna-İnan Kıraç Akdeniz Medeniyetleri Araştırma Enstitüsü Dergisi, Sayı 2, Antalya 1997: 51-69.

Yüksel Erimtan Koleksiyonu Solidus Definesi. Arkeoloji ve Sanat Dergisi. İstanbul 1994: 2-8.

Zela Hoard. The Numismatic Chronicle. Volume 150, London 1990.

3- Bilimsel Bildiri ve Konferanslar

3-1- Ulusal Konferanslar

12 Kasım 2005 yılında Ankara Milli Kütüphane Konferans Salonunda, Ankara Turizm Rehberler Odası Mensuplarına, "Lykia Bölgesi Tarihi ve Sanatı."

12-16 Eylül 1994 tarihlerinde, Ankara'da yapılan XII. Türk Tarih Kongresi'nde, "Sinop Müzesi'ndeki Ordu Definesi'nden Cappadocia Kralı IV. Ariarathes'in Ünik Tetradrahmisi."

14 Mayıs 1996 yılında, İngiliz Arkeoloji Enstitüsü'nde,"Sinop Müzesi'ndeki Cotyora (Ordu) Definesi ve Nümizmatiğe Kazandırdıkları."

1982 yılında, Efes Müzesi'nde, "Gökova Körfezi'nde Üç Antik Kent (İdyma, Keramos ve Sedrai)."

1987 yılında, Anadolu Medeniyetleri Müzesi'nde, "Lykia Bölgesi'nden Üç Antik Kent (Pınara, Tlos ve Sidyma)."

1989 yılında, Anadolu Medeniyetleri Müzesi'nde, "Gordion Mamaderesi Frig Tümülüsü Kurtarma Kazısı ve Sonuçları."

1990 yılında, Anadolu Medeniyetleri Müzesi'nde, "Ankyra Şehir Sikkeleri Işığında Ankara Tarihi."

1991 yılında, Anadolu Medeniyetleri Müzesi'nde, "Çankırıkapı Kazısında Bulunmuş Olan Şehir Sikkeleri Işığında Ankara'nın Önemi."

1992 yılında, Ankara Türk-İngiliz Kültür Derneği'nde, "Sinop Müzesi'nde Bulunan Ordu Definesi"

1995 yılında, Anadolu Medeniyetleri Müzesi'nde, "Antinoos Nümizmatiği."

1997 yılında, Anadolu Medeniyetleri Müzesi'nde, "Ordu (Cotyora) 1970 Definesi."

1998 yılı Haziran ayında, Mersin Üniversitesinde, I. Kilikia Arkeolojisini Araştırma Sempozyumu'nda, "Roma Dönemi Kilikya Şehir Sikkelerinde Mithras Kültü."

1998 yılında, Anadolu Medeniyetleri Müzesi'nde, "Aspendus ve Side'nin Klasik ve Hellenistik Defineleri Üzerine Yeni Çalışmalar."

2004 yılı Mayıs ayında Konya'da, 26. Uluslararası Arkeolojik Kazı ve Araştırma Sempozyumu'nda, "Kırklareli Müzesi'nde Bulunan Ptolemaios Keravnos'a Ait Bilinmeyen Bronz Sikke Definesi."

25 Mayıs 1996 yılında, Ankara Yeni Yüksektepe Kültür Derneği'nde, "Antinoos Sikkeleri Işığında Antinoos Nümizmatiği."

3-2- Uluslararası Konferanslar

25-28 Şubat 2013 tarihleri arasında Antalya'da Birinci Uluslararası Anadolu Para Tarihi ve Numismatik Kongresi'nde, "Iuliopolis Nekropolü Kharon Sikkeleri" isimli bildiriyi sunmuştur.

27-30 Nisan 1994 tarihleri arasında, Almanya'nın Münih şehrinde, Internationaler Kolloquium zur kaizerzeitlischen Münzprägung Kleinasiens (Küçük Asya'nın Roma İmparatorluk Dönemi Sikke Darpları) konulu kollokyumda, "The Roman Coinage of Ancyra in Galatia" (Roma Dönemi Galatia Ankyrası'nın Sikke Basımları) konulu bildiriyi sunmuştur.

Almanya'nın Berlin şehrinde yapılan, 12. Uluslararası Nümizmatik Kongre'de (12. International Numismatic Congress 1997) "Une tétradrachme unique d'Ariarathe, roi de Cappadoce, dans un trésor trouvé à Cotyora (Ordu)". isimli bildiriyi sunmuştur.

MELTEM VURAL

Ordulu avukat ve parlamenter Orhan Vural ile Ordu Barosunun ilk kadın avukatı Çiğdem Vural'ın ilk çocukları olarak Ankara'da doğdu. 11 ay sonra Ordu'da, 1967 yılında İsmet Paşa İlkokulundan mezun olup Merkez Ortaokulu'nda 2 yıl okuduktan sonra babasının Ordu milletvekili seçilmesi nedeniyle ailesiyle Ankara'ya taşındı ve Ankara Cumhuriyet Lisesinden mezun oldu. İngiltere'de P. E. G. English School of London'da dil eğitimi aldı. 1974'e döndüğü Ankara'da Gazi Üniversitesi İletişim Fakültesi Radyo Televizyon Bölümünden 1978'de mezun oldu.

TBMM Cumhuriyet Senatosunda çalışırken 1980'de gerçekleşen askeri darbe sonrası Milli Güvenlik Konseyi İcraa Komitesinde görevlendirildi. Hukuk grubuyla hazırladığı "Karşılaştırmalı Anayasa Metinleri" adlı çalışma Danışma Meclisi Başkanlığınca kitaplaştırıldı ve eserine takdirname verildi.

1981 yılında İranlı eşiyle İslami Devrim sonrası İran'a gitti. Yıllar sonra anılarını yazacağı şeriat yasalarıyla yönetilen İran'dan Türkiye'ye döndüğü 1984 yılından 1993 yılına kadar yeniden TBMM'de çalıştı.

1987 de evlendiği diplomat eşiyle Senegal, Almanya, Fransa ve İsviçre'de temsil göreviyle yaşadıktan sonra Ankara'ya dönerek 2007-2008 döneminde Uğur Mumcu Araştırmacı Gazetecilik Vakfı UMAG'ın yaratıcı yazarlık semineri ve öykü atölyesine katıldı. "Kül Öykü", "Lacivert" gibi edebiyat dergilerinde öyküleri yayınlandı.

Türkiye Bilişim Derneğinin düzenlediği bilim kurgu öykü yarışmalarında 2008-2011 yılları arasında jüri üyeliği yaptı.

2009 Eylül ayında Cumhuriyet Kitapları tarafından yayınlanan "Şu Dağın Ardı İran" ilk kitabıdır ve günümüze kadar 11 baskı yapmıştır. Kül Öykü adlı edebiyat dergisinde Ekim 2008 tarihinde yayınlanmıştır.

ÇALIŞMALARINDAN ÖRNEKLER

ŞU DAĞIN ARDI İRAN
yıllar yıllar öncesi,
bir varmış, bir yokmuşken,
kanım deli deli akarken,
aşk için ve aşk ile ben dağları deldim.
şirin idim ferhat'dan bekleneni yüklendim.
şu dağın ardı iran'a,
aşkımın savaş ve kargaşa içindeki ülkesine,
babamın sırça köşkünden,
anamın sıcak kanadından
ardıma bakmadan çıkıp gittim.
kadın, eş, gelin ve türk olarak kendi masalımın ejderhalarıyla çarpıştım, perilerinden güç aldım.
galip mi, mağlup mu olduğumu bilemesem de; vatanımın, ocağımın, atamın, otağımın kıymetini bilerek

dokuz yüz gün sonra sılama kavuştum.
yorgun, kırgın ama kararlı geçen bunca yıl boyunca farsça konuşmam gerekmedikçe bu masalı anmamaya ve anımsamamaya özen gösterdim.
taa ki, "Türkiye İran olur mu?" sorusuyla irkilene kadar...

"ŞU DAĞIN ARDI İRAN" ARKA KAPAK YAZISI

"İran topraklarına geçince hızla değişen coğrafyada sanki başka bir gezegene ışınlanmıştım. İran'nın başkenti Tahran'da, Hazar kıyılarında ve Bender Abbas'ta, eşim ve ailesi ile yaşadığım dokuz yüz gün boyunca, siyasi özgürlük vaadiyle kandırılmış bir halkın pişmanlığını, mutluluk vaadiyle kandırılmış bir kadın olarak kendi pişmanlığımla harmanladım.

Acı günleri ardımda bırakarak kavuştuğum özgür ülkemin yanı başındaki tehlikenin farkına vardığımda ise, İslami devrimin ve şeriat hükümlerinin modern bir ülkeye kor lavlar gibi yakıcı yayılışını, yirmili yaşlarımın başında yaşadığım evlilik ve aşk hikâyesinin fonunda sizlerle paylaşmayı bir yurttaşlık görevi bildiğim için bu kitabı kaleme aldım... Yorgun, kırgın ama kararlı geçen bunca yıl boyunca Farsça konuşmam gerekmedikçe bu masalı anmamaya ve anımsamamaya özen gösterdim... Ta ki, 'Türkiye İran olur mu?' sorusuyla irkilene kadar..."

SİS VE HAYALET

Yeşilin kaç tonunu bilirseniz bilin, Karadeniz yaylalarında mutlaka bilmediğiniz bir yeşil daha keşfedersiniz. Dağlar yeşilini ve özgün çiçeklerini nemli bulutlarına borçludur. Çisentili sis bulutları bir hayalet gibi sessizce doğaya dolanır, dağlarda dolaşırlar. Bulutlar mı yaylalara inmiştir, yaylalar mı gökyüzüne çıkmıştır, kestiremezsiniz. Her sis çöktüğünde dağ köyleri, yayla gölünün aynasında kendini seyreden beyaz duvaklı nazlı bir gelin oluverir.

Dumankaya, bulutlarla taçlanmış Kaçkar yamaçlarına tutunan onlarca köyden biridir. Karadeniz'de dağ evleri birbirlerine ne kadar uzaksa; insanları o kadar yakın, o kadar dost ve akrabadırlar. Sarp yamaçlar, kılıç olup sonsuz yeşili derinliklere bölse de; sis bulutları pamuk yorgan misali üzerlerini örtse de; onlar, dağlardan bile büyük bir ailenin aynı doğayı ve kaderi paylaşan bireyleridir. Güne başlarken güneşle yarışırlar. Dik tepelere keçi inadıyla sekerek tırmanır, çelik halat üzerinde kayan bir makaranın ucunda azgın dereleri aşarken, keskin zekâlarıyla doğaya kafa tutarak yaşarlar. Öylesine damıtılmıştır ki dünya görüşleri, en komik fıkraların bu saf kahramanları yaşamla inceden alay eder, onu olabildiğince basite indirgerler.

Çam kokulu evlerine gece çökerken, yorgun bedenler dumanı üzerinde mısır ekmeğinin sarı sıcak iştahıyla çorbalara kaşık sallarlar. Büyük Şair'in destanında söylediği gibi "konuşmayı şehvetle seven" bu çocuk ruhlu insanlar, yemek ve yatak arası vakitlerinde günün, dünün, ya da dedelerinin öykülerini anlatırlar. Fırtınalı gecelerde, geçme kerestelerle örülü çivisiz evler rüzgârla tıngır mıngır sallanırken, Dumankaya'da anlatılan öykülerden biri mutlaka "Mezarlıktaki Hayalet"tir.

Mezarlığa sisle gelen hayaletin öyküsü kuşaklardır dilden dile gezer. Rivayete göre; sisli bir gece mezarlıktan geçerken pusuya düşürülüp gurbet ellerde biriktirdiği altınları çalınmış ve oracıkta öldürülmüş olan nefesi kuvvetli bir Hoca, böyle gecelerde mezarından çıkıp hakkını aramaktadır. Anlatanlar, adamın ölürken "uyy altunlarimu aldinuz, koteği de attinuz, haçan neden kurşunladinuz? Az mi kazanmişum, geç mi kalmişum?" deyip, son nefesini verdiğini söyleyerek, ürkütücü hayalet öyküsünü bile gülümseten bir fıkrayla bitirirler. Çünkü bu gözü pek insanlar sarp dağlardan,derin uçurumlardan, azgın derelerden korkmaz; kurşun işlemeyen, el erişmeyen, sis olup uçan hayaletlerden korktuğu kadar.

Elli beş yıldır bu dağlarda öyküler dinleyen ve anlatan Ali Osman o gece herkesten daha çok korkuyordu. Kasabada o kadar oyalanmıştı ki, yüklü katırıyla gece çökmeden köye varmasına imkân yoktu. Kasabanın seyrine dalıp, geciktiği için kendi kendine söylendi. Yokuşu tırmanırken, köy girişindeki mezarlıkta sis olmaması için dua etti. Geçen yıl kalp krizi geçirmesine aldırmadan hızlanarak, yolunu biran önce bitirmeye çalıştı. Yorgun kalbi adımlarından daha çabuk hızlanmıştı ama Ali Osman'ın yavaşlamaya hiç niyeti yoktu. Olanca gayretine rağmen bir süre sonra korktuğu başına geldi ve ansızın kendini yoğun bir sisin içinde buluverdi. İstemese de adımları küçülmüştü artık. Sis sadece görüşünü değil, nefesini de daraltıyordu. Bu durumda en iyisi korkuyu görmezlikten gelmek, inkâr etmekti. Yorgun katırının nal sesiyle ritim tutturup ıslık çalmaya başladı. Köye az kalmıştı. İki türkü sonra mezarlığı geçip katırını ahıra bağlayacak, yükünü boşaltacaktı. Köye ulaşmak demek, mezarlıktan geçmek demek olmasaydı keşke!

Mezarlığın soğuk taş duvarları belirdiği an, bir çakal uludu. Ya da Ali Osman'a öyle geldi. Bir an durakladı. Katırını duvar tarafına alıp, yularına sıkıca yapıştı. Sol yanında sıcaklığını hissedene dek katırına sokuldu. Kemerinden bismillahla çıkardığı silahını iyice kavrayıp eli tetikte, sağ adımıyla yoluna devam etti. Bir yandan da "Aha purayı salimen geçeyum, peş vakit namaz kılacağum" diyerek niyetlendi. Belki köyden duyulur umuduyla, ıslıkla bir türkü tutturdu. Ne de olsa, köy ıslık mesafesi kadar yakındı artık. Bu avuntuyla başını yoldan kaldırdığı an, ıslığını yutuverdi. Vücuduna binlerce iğnenin battığını hissetti. Tüm bedeni buz kesmişti. Sisin içinde bir hayalet tam karşısında duruyordu. "Kimsun? Bak ateş edeceğum. Kimsen soyle!" dedi. Dedi mi, demedi mi, sesi çıktı mı, çıkmadı mı, bilemedi. Sis sanki bilincine çöküyor, görüşü buğulanıyor, başı dönüyordu. Son bir gayretle silahını doğrulttu ama titremekten bir türlü nişan alamıyordu. Bu kez gerçekten bir çakal acı acı uludu. Korkuyla bastı tetiğe Ali Osman. Hayalet kara bir kurşun deliği ile hâlâ karşısındaydı. Bir kaç el daha ateş ettiyse de, her kurşunla titreyen hayalet açılan kurşun deliklerine rağmen yerinden kıpırdamadı. Ali Osman'ın içi boşaldı, dizlerinin bağı çözüldü ve yere yığıldı.

Silah sesine koşan köylüler, mezarlık duvarının dibinde yarı baygın Ali Osman'ı ve tam karşısında açılmış, delik deşik olmuş darmadağın bir gazete buldular. Korkusuna fena yenilmişti Ali Osman. Katırı ise çoktan eve varmış yükünün boşaltılmasını bekliyordu.

MERAL KARAKAYA

1958 yılında Ordu'da doğdu. İlk, orta ve lise öğrenimini Ordu'da tamamladıktan sonra 1978'de Samsun Eğitim Enstitüsü Fen ve Tabiat Bölümünü bitirdi. Daha sonra Anadolu Üniversitesi Kimya Bölümünü bitirdi. Palu Lisesi, Ordu İmam Hatip Lisesi ve Ordu Lisesinde kimya öğretmeni olarak 25 yıl görev yaptıktan sonra 2003 yılında emekli oldu. Bir süre yerel gazetede köşe yazarlığı yaptı. Halen Ordu Eğitim Kültür Sanat ve Kadın Dayanışma Derneği başkanıdır.

Yayınlanmış Gün Suya İnmeden ve Yaşamla Göz Göze adlı iki şiir kitabı vardır. Evli, iki çocuk ve iki torun sahibi olup Ordu'da yaşamaktadır.

ŞİİRLERİNDEN ÖRNEKLER

CAN SUYU

Daha düne kadar,
Yaprakları rüzgârların okşayışlarıyla dingin
Arıların, böceklerin vızıltılarıyla zengin
Kuşların şarkılarıyla coşkulu,
Çok mutlu bir ağaçtım.

Bal gibi dutlar verirdim yazları
Yağmurlarla yıkanırdım baştan aşağı
Güneşle nasiplenirdi yapraklarım
Çetin kışlara özgürce kafa tutardım.
Ta ki gövdeme o hain balta saplanana,
Bedenimi dallarımdan, köklerimi toprağımdan
Ayırana dek.
Kolay mı yüz elli yıllık mekânı terk etmek?

Gözlerimin önünde dikildiğim an…
İki genç heyecanla,
Yeni evlerinin bahçesinde,
Köklerimi toprakla buluşturmuşlar
Can suyumu verince nefeslenmiştim.
İlk meyvemi,
Yeni yürüyen yavrularıyla paylaştılar.
Yetiştirdikleri ipek böceklerinin ipekleri
Genç kızların yazmalarına oya
Pekmezlerim sofralarına aş oldu.
Yıllar geçip dallanıp budaklanınca
Altında serinlenen koca bir gölgelik.
Dallarında salıncaklar asılı çocukların cenneti
Kuşların yuvası
Arıların böceklerin panayırıydım artık…
Mutluluklara ve hüzünlere şahit oldum yıllarca.
Kızların kına geceleri
Oğlanların düğünleri.

Hatta beni dikenlerin son yolculukları
Hepsi ve daha niceleri
Kanatlarımın altında yaşandı ve bitti.
Onların mutluluklarıyla coşarken
Hüzünlerine katıldım sessizce,
Ağıtlarına eşlik ettim umutsuzca…
Şimdi çok ağrıma gidiyor
Böyle aniden, vedalaşmadan göçüp gitmek
İnanın ölüm korkusu değil derdim
Çocuklar, yuvaları yıkılan kuşlar, böcekler
Acaba yarın ne yapacaklar?
Sonra ilk göçen ben değilim ki!
Hep oluyor,
Giden gidiyor geridekiler
Eksik de olsa devam ediyor yaşamlarına
Diyorum avunuyorum
Sevdiklerim duymasalar da
Bir mesajım var onlara
Biliyor musunuz yine döndüm aranıza
En taze dalım
Resimlerinin çerçevesi oldu ev sahiplerimin
Bir parçam saz oldu âşık eline
Türküleri, şarkıları dillendirmeye
Bir parçam oymalı bir çeyiz sandığı
Saklamaya en kıymetli hatıraları
Bir parçam da koca bir sözlük oldu
Dilimize hizmet etmeye
Şimdi de mutluyum
Üzülmeyin aslında her bitiş
Yeni bir dirilişmiş meğer

ŞEHİT ANALARI
Ne zaman bir şehit haberi duysam
Analar gelir aklıma.
Gözü yaşlı, gönlü yaralı analar…
Yangınları soğuk demirleri eriten,
Haykırışları gök kubbeyi delip yıldızlara erişen
Avunacak olsa da; cennete gitti diye
Yüksek dağlardan kopup gelen
Dev çığların altında nefesi kesilen
Analar gelir aklıma.
Ne gelecek vardır ona ne de gün
Hatıralarda asılı kalır gün be gün.
Yanan bir mum gibi erirken için için
Acısını, garip bir sevince dönüştürür ince ince
Kavuşma ümidiyle şehidine
Tek ilacıdır yaralarının al bayrak
Dalgalandıkça nazlı nazlı
Serin yaylaların havasını estirir yanan yüreğine.
Bazen ay yıldızda gözlerini görür yiğidinin
Gülümser ona ağız dolusu
El sallar binlercesiyle birlikte.

Ne zaman bir bayrak görsem
Şehitler gelir aklıma
Dilime dua, gözlerime yaş döner.

BİLMECE
"Bir şelale ki en yücelerden
Bembeyaz köpüklerle
Coşkuyla akan.
Önüne kattığı her şeyi
Temizleyip arıtan…
Şefkatin salıncağında sallarken
Usul usul,
Merhametin beşiğinde uyutan.
Paylaşmanın hazzıyla yürekleri beslerken
Nefretin ateşini külleyen
Dilde en tatlı sözcüklere
İçte en dingin esintilere dönüşen
Nedir?" diye
Sorarım sizlere
Düşüncelerinizi hafızanızın imbiğinden geçirip
Arayın tarayın inceden inceye.
Durdunuz mu "SEVGİ" ye gelince?

YAŞAMLA GÖZ GÖZE
Zaman denizinde yüzer ömür teknesi
Bazen patlamış bir fırtınada yol alır,
Bazen çarşaf gibi masmavi sularda.
Kaybetmemek ve var olmak adına
En mutlu ve zor anlarda
Yaşamla göz göze gelir insan.
İnsanoğlu,
Sorgular; hayatı
Varlığının nedenini, geçmişi geleceği
Cevapladıkça nedenleri, nasılları
Açar önüne yeni soruları, yeni kapıları.
Yıpransa da su alsa da tekne
Azimle onarmaya çalışır
Bin bir umut ve gayretle.
Yaklaştıkça son limana ağır ağır
Bir telaşa düşer insan
İster ki yarım kalmasın işler
Hiç beklemediği bir anda
Tekne demir atınca son limana
Yok, olur işler güçler
Küçük bir karadeliğin boğazında.

BAŞKA YOLU YOK
Gözlerin, yaz güneşi gibi sımsıcak
Eritsin içimdeki kara kışları
Fışkırtsın baharlarımı coşkuyla
Yeşilliklerimde parlasın ışıltıları.

Bakışların öyle işlesin ki içime tükeneyim.
Ya da tüm nehirler denizler
Rüzgârlar seninle doldursun beni büyüyeyim
Başka yolu yok
Ya sen, ben ol
Ya da ben sende kaybolayım.

MESUT ÇAPA

1961 yılında Ordu'nun Derinçay (Kotanı) köyünde doğdu. İlköğrenimini Derinçay İlkokulunda tamamladı. 1975 yılında Bandırma Şehit Süleyman Bey Ortaokulunu, 1978 yılında ise Gökçeada Atatürk Öğretmen Okulunu bitirdi.

Ankara Üniversitesi Dil ve Tarih Coğrafya Fakültesi Tarih Bölümünden mezun olan Mesut Çapa, akademik hayatına 1985 yılında Ankara Üniversitesi Türk İnkılap Tarihi Enstitüsünde araştırma görevlisi olarak başladı. Yüksek lisans ve doktora çalışmalarını aynı enstitüde tamamladı. Kısa bir süre enstitüde öğretim görevlisi kadrosunda bulundu.1990 yılında, Karadeniz Teknik Üniversitesi Fatih Eğitim Fakültesine yardımcı doçent kadrosuna atanan Mesut Çapa, 1991 yılında Türkiye Cumhuriyeti Tarihi Bilim dalında doçent unvanını kazandı. 1997 yılında Sosyal Bilimler Eğitim Bölümünde profesörlük kadrosuna atandı.

Karadeniz Teknik Üniversitesi Fatih Eğitim Fakültesinde lisans ve yüksek lisans dersleri verirken birçok idari görevlerde bulundu: Sosyal Bilimler Eğitimi Bölüm Başkanlığı (1990-1993), Dekan Yardımcılığı (1993-1995), Sosyal Bilimler Eğitimi Bölüm Başkanlığı (1995-1998), Kanuni Sultan Süleyman Uygulama ve Araştırma Merkezi Müdürlüğü (1995-2000), Muhteşem Kanuni Sultan Süleyman Vakfı Başkanlığı (1996-1998), Atatürk İlkeleri ve İnkılâp Tarihi Uygulama ve Araştırma Merkezi Müdürlüğü (1999-2004).

Eğitim fakültelerinin yeniden yapılanması üzerine, 1998 yılında Fatih Eğitim Fakültesi Ortaöğretim Sosyal Alanlar Eğitimi Bölüm Başkanlığına atandı; bu görevini Haziran 2011 tarihine kadar sürdürdü. Eğitim fakültelerinin yeniden yapılandırılması öncesinde, 1994-1997 yılları arasında YÖK/Dünya Bankası Eğitimi Geliştirme Projesi çalışmalarına proje alt yöneticisi ve panelist olarak katıldı. Projeyle ilgili seminer çalışmaları ve Sosyal Bilimler Öğretimi ders materyallerinin hazırlanmasında görev aldı. Mesut Çapa, 2011 yılından bu yana Ankara Üniversitesi Türk İnkılap Tarihi Enstitüsü kadrosunda görev yapmaktadır.

Akademik hayatının 20 yılını Karadeniz Teknik Üniversitesi Fatih Eğitim Fakültesinde tamamlayan Mesut Çapa, Ordu'yla ve özellikle çocukluk yıllarını geçirdiği Derinçay (Kotanı) köyü ve Turnalık Yaylasıyla bağlantısını sürdürmektedir. Trabzon'da görev yaptığı yıllarda Ordu Üniversitesinin kuruluşuna yakından tanıklık etmiştir. 24-25 Şubat 2006 tarihinde Ordu'da yapılan "Ordu Üniversitesi Danışma Toplantısı"na katılması vesileyle kendisine, Ordu Üniversitesi Oluşumu Yönetim Kurulu tarafından (A. Muhiddin Varol, Celal Tezcan, Şenol Pazar, Özer Karadağ, Necdet Gürsoy, Ömer Aydın) teşekkür belgesi verilmiştir. Prof. Dr. Mesut Çapa, Türkiye Cumhuriyeti ve Türk İnkılap Tarihi konusunda çalışmalarını sürdürmektedir. Şimdiye kadar yayınlanmış 100'e yakın eseri (makale, bildiri, kitap) bulunmaktadır. Yayınlarında, Türkiye Cumhuriyeti ve Türk İnkılap Tarihinin muhtelif konularının yanı sıra Doğu Karadeniz Bölgesi'nin yakın tarihine yer vermektedir.

Prof. Dr. Mesut Çapa'nın Karadeniz Bölgesiyle ilgili yayınlanmış eserlerinden bazıları şunlardır:
Milli Mücadele Döneminde Trabzon Müdafaa-i Hukuk Cemiyeti, Trabzon, 1998.
Faik Ahmet Barutçu Hayatı ve Kişiliği, Trabzon, 1998.
Pontus Meselesi, Trabzon, 2001.
"Ankara Radyosu'nda Halkevleri Sanat ve Folklor Saati ve Trabzon Halkevi Programı", Karadeniz İncelemeleri Dergisi, Güz 2013, Sayı:15, s. 131-145.
"Batı Cephesi'nin İkmâlinde Trabzon'un Rolü ve Tekâlîf-i Milliye Komisyonu'nun Çalışmaları", Toplumsal Tarih, Sayı:35, l996, s. 13-20.
"Birinci Dünya Savaşı Sonrasında Kızılay Heyeti'nin Trabzon Vilayetindeki Çalışma ve Gözlemleri", Karadeniz İncelemeleri Dergisi, Güz 2014, Sayı: 17, s. 101-112.

"Cumhuriyet Döneminde Trabzon", Trabzon 2000, Trabzon Valiliği Yayını, s. 83-99.

"Cumhuriyetin İlk Yıllarında Ladik", İlk Adımdan Cumhuriyet'e Milli Mücadele, Samsun İlkadım Belediyesi Kültür Müdürlüğü Yay., İstanbul 2008, s. 571-579.

"Cumhuriyetin İlk Yıllarında Rize", Toplumsal Tarih, Sayı: 85, 2001, s. 41-47.

"Eğitim Fakültelerinin Yeniden Yapılandırma Çalışmalarına Kısa Bir Bakış: Fatih Eğitim Fakültesi Ortaöğretim Sosyal Alanlar Eğitimi Bölümü Örneği", IV. Sosyal Bilimler Eğitimi Kongresi (7-9 Ekim 2009, İstanbul) Bildiri Kitabı, Cilt: 1, İstanbul 2011, s. 158-171.

"Giyim Kuşamda Medeni Kıyafetlerin Benimsenmesi ve Trabzon Örneği", Toplumsal Tarih, Sayı: 30, l996, s. 22-28.

"Gürcistan ile Diplomatik Münasebetler ve Ardahan ile Artvin'in Kurtuluşu", Askeri Tarih Bülteni, Sayı: 49, 2000, s. 67-75.

"İkinci Dünya Savaşı'nda Trabzon", Karadeniz Tarihi Sempozyumu (25-26 Mayıs 2005) C. 2, Karadeniz Teknik Üniversitesi Yay., Trabzon 2007, s.1013-1029.

"Karadeniz'de Pontusçuluğun Sonu: Rumların Türkiye Büyük Millet Meclisi'ne Sadakatleri, Hristiyan Türkler ve Türk Ortodoksluğu", 19 Mayıs ve Milli Mücadele'de Samsun Sempozyumu Bildiriler, Samsun, 2000, s. 53-56.

"Kuzey Kafkas Cumhuriyeti'nin Rus Egemenliğine Girmesi Üzerine Trabzon'a Gelen Devlet Erkânı", Türk Dünyası Araştırmaları, l00, l996, s. 285-302.

"**Milli Mücadele Döneminde Artvin",** Karadeniz İncelemeleri Dergisi, Güz 2012, Sayı: 13, s. 119-130.

"Milli Mücadele Döneminde Batum", XVI. Türk Tarih Kongresi (20-24 Eylül 2010, Ankara) Kongreye Sunulan Bildiriler, C. 5, Türk Tarih Kurumu Yay., Ankara 2015, s. 63-95.

"Milli Mücadele Döneminde Trabzon'da Amerikan Yardım Cemiyeti", Trabzon ve Çevresi Uluslararası Tarih-Dil-Edebiyat Sempozyumu, C. I., Trabzon 2002, s. 705-726.

"Milli Mücadele Döneminde Trabzon'da Rum-Pontus Meselesi", Türk Kültürü, Sayı:356, Aralık 1992, s. 729-739.

"Milli Mücadele Döneminde Trabzon'da Yabancılar: Konsoloslar ve Göçmenler", XV. Türk Tarih Kongresi (11-15 Eylül 2006, Ankara) Kongreye Sunulan Bildiriler, Ankara 2010, s. 2179-2213.

"Milli Mücadele ve Cumhuriyetin İlk Yıllarında Giresun", Türk Kültürü, Sayı: 423, Temmuz 1998, s. 425-432.

"Milli Mücadele ve Cumhuriyetin İlk Yıllarında Giresun", Türk Kültürü, Sayı: 423, Temmuz 1998, s. 425-432.

"Milli Mücadele'de Doğu Karadeniz", Türkler, Yeni Türkiye Yayınları, C.15, 2002, s. 661-678.

"Moskova Anlaşması Öncesinde Batum'da Türk İdaresi Kurma Teşebbüsü: Batum Olayı", Ardahan'ın Anavatana Katılışının 90. Yılı Vesilesiyle Moskova ve Kars Anlaşmaları Uluslararası Sempozyumu (17-20 Kasım 2011, Ardahan), Atatürk Araştırma Merkezi Yayınları, Ankara 2015, s. 63-80.

"Mustafa Kemal Paşa'nın Havza'da Milli Mücadele'nin Temellerini Halkla Birlikte Oluşturma Çabaları", Altıncı Uluslararası Atatürk Kongresi (12-16 Kasım 2007-Ankara) Bildiriler, Ankara 2010, s. 2352-2374.

"Ordu'da Kışla, Güzle ve Yayla Geleneği: Derinçay (Kotanı) Köyü Örneği", Orta Karadeniz Kültürü, Ankara 2005, s. 363-378.

"Pontus Meselesi", Cumhuriyetin 80. Yılı Anma Kitabı, Ankara Üniversitesi Türk İnkılâp Tarihi Enstitüsü Yay., Ankara, 2004, s. 105-118.

"Samsun ve Çevresindeki Rum Çetelerinin Faaliyetleri", Ulusal Bağımsızlık Savaşı'nın İlk Adımı: Samsun 1919 (7 Mayıs 2010, Samsun), Türkiye Barolar Birliği Yayınları:182, Ankara 2010, s. 131-141.

"Sözlü Tarih Kayıtlarına Göre Akçaabat'ta Rus İşgali ve Muhacirlik", Dünden Bugüne Akçaabat Sempozyumu 26-28 Nisan 2013, Akçaabat Belediyesi Kültür Yayınları/2014, s. 255-263.

"Tevhid-i Tedrisat Sonrası Trabzon'da Eğitim", Tarih İncelemeleri Dergisi, C. XVI, Sayı: 16, 2001, s. 21-30.

"Trabzon Ticaret Mektebi (1924-1927)", Karadeniz İncelemeleri Dergisi, Bahar 2012, Sayı: 12, s. 133-142.

"Trabzon Vilayeti Terakki ve Teali Kulübü", Tarih ve Toplum, ll3, 1993, s. 47-49.

"Trabzon'da Eğitim", Trabzon 2000, Trabzon Valiliği Yayını, s. 122-160.

"Trabzon'da Rus İşgali ve Sonuçları", Türk Kültürü, Sayı:433, Mayıs 1999, s. 267-274.

"Trabzon'dan Rize'ye Bir Yolculuk: Ağustos 1922'de Rize", Türk Kültürü, Sayı: 447, Temmuz 2000, s. 438-447.

"Trabzon'da Birinci Türkiye Büyük Millet Meclisi Seçimleri ve Vali Hamit Bey", Tarih İncelemeleri Dergisi, IX , l994, s. 45-67.

"Türkiye Büyük Millet Meclisi'nin Pontuscu Rumlara Karşı Aldığı Tedbirler", Başlangıcından Günümüze Pontus Sorunu, (Editör: Veysel Usta), Serander Yayını, Trabzon 2007, s. 409-424.

"Türkiye Cumhuriyeti'nin Kuruluş Yıllarında Trabzon Rus Konsolosluğu", Karadeniz İncelemeleri Dergisi, Sayı: 4, Trabzon 2008, s. 93-114.

"XX. Yüzyılın İlk Yarısında Şebinkarahisar'da Eğitim ve Nüfus", Şebinkarahisar I. Tarih ve Kültür Sempozyumu , İstanbul, 2000, s. 29-42.

"Giresun'da Eğitim", Prof. Dr. Yavuz Ercan'a Armağan, Turhan Kitabevi, Ankara 2008, s. 237-262.

Yayınlarından Bir Örnek

Ordu'da, 7-9 Eylül 2005 tarihinde Prof. Dr. Bahaeddin Yediyıldız'ın öncülüğünde "Orta Karadeniz Kültürü" konulu oldukça verimli bir sempozyum düzenlendi. Prof. Dr. Mesut Çapa, bu sempozyuma "Ordu'da Kışla, Güzle ve Yayla Geleneği" konusunda hazırladığı bildiriyle katılmıştı. Sempozyum kitabında yayınlanan **(Ordu'da Kışla, Güzle ve Yayla Geleneği: Derinçay (Kotanı) Köyü Örneği",** *Orta Karadeniz Kültürü*, Ankara 2005, s. 363-378) bu bildiri kısmen özetlenerek aşağıda sunulmaktadır:

ORDU'DA KIŞLA, GÜZLE VE YAYLA GELENEĞİ: DERİNÇAY (KOTANI) KÖYÜ ÖRNEĞİ

Giriş

Ordu'nun en eski, en büyük ve merkeze en uzak köylerinden biri olan Derinçay (Kotanı) köyü makalenin özünü oluşturmaktadır. Bir başka ifadeyle, Ordu'da kışla, güzle ve yayla geleneği Derinçay köyü örneği çerçevesinde ele alınmaktadır.

Son yıllarda ulaşım ve teknolojideki gelişmeler ile sosyo-ekonomik değişikliklerin eski hayat tarzını önemli ölçüde etkilediği bilinmektedir. Bu sebeple konuyu daha ziyade, 1980 öncesi Cumhuriyet dönemiyle sınırlandırmaya çalıştık.

Makalenin hazırlanmasında yazılı kaynakların yanı sıra, sözlü kaynaklara da geniş yer verildi. Cumhuriyetin ilk yıllarında köy, güzle ve yayla yaşantısı, yaşları 80'in üzerindeki kaynak kişilerin anıları çerçevesinde verilmeye çalışıldı. 1970-1980 yıllarından bahsederken zaman zaman kendi hafıza ve gözlemlerimden yararlandım.

Derinçay Köyü, Güzle ve Yaylalar

Coğrafi konumu itibariyle Ordu şehir merkezine uzak bulunan Derinçay köyü, Cumhuriyet döneminde idari açıdan bazı değişikliklere uğramıştır. 1970'lere kadar Mesudiye ilçesi Gebeme bucağına bağlı olan köy, bu tarihten itibaren Ordu Merkez ilçesi Kabadüz bucağına bağlandı. Günümüzde (2015 yılı itibarıyla) Kabadüz ilçesine bağlı olan köy, 1980'de Güde, Çayır, Kışlacık ve Başkotanı mahallelerinden oluşmaktaydı.

Derinçay Köyü, aynı zamanda Ordu'nun en kalabalık nüfusa sahip köylerinden biridir. Cumhuriyet döneminde nüfusu 800 ila 1300 arasında değişiklik göstermektedir. 1950'li yıllarda en üst düzeye çıkan köy nüfusu, özellikle 1970'lerden sonra, yurt dışına (Almanya, Avusturya) ve şehirlere (Ordu, İstanbul, Adapazarı) yapılan göçler sonucu azalmaya başlamıştır.

Geniş ve engebeli bir arazi üzerinde kurulmuş olan köyde evler, daha ziyade yol kenarında ve tarlaların başında sıralanmaktadır. Nüfus miktarı dikkate alındığında, zaman içinde köydeki konut sayısının ortalama 200 civarında olduğu sonucuna varılabilir.

16. yüzyıl Osmanlı kayıtlarında Kotanı adıyla geçen Derinçay köyünde yer adlarının tamamının Türkçe olduğu görülmektedir. Bu adların çoğu coğrafya ve tabiatla ilgili olup mahalleler dahilinde başlıca yer adları şunlardır:

Kışlacık: Hasan Türbesi (Kışlacık-Özlükent köyü hududunda), Topali (Topalali), Leylideresi, Gürgenliyatak, Tahtalıdüz.

Çayır: Guztam, Avadan, Yolaydın, Çayırdibi.

Güde: Tamcağız, Günyurdu, Aşağıköy, Kocaağızı, Düztarla. Değirmenyanı, Kayadibi, Kuyununboynu, Öteyüz, Pancarlık, İbram (İbrahim) Tarlası, Tombaktaş, Silederesi, Suderesi, Odunderesi, Harmankaya, Yukarıköy, Atuçuğu, Oğlanuçantaş.

Başkotanı: Aratepe, Kavaklıkıran, Tepe (Güzle), Alanardı, Çangalbaşı.

Coğrafyacılar köyleri vadi köyleri, sırt köyleri, yamaç köyleri, etek köyleri, ova ve plato yüzeyleri köyleri diye sınıflandırmaktadırlar. Buna göre Derinçay köyü yamaç köyleri kategorisine girmektedir. Köy, Melet Irmağı'nın kaynağını teşkil eden derenin oyduğu vadi yamacında kurulmuş olup, düzlük alanı oldukça sınırlıdır. Benzer köylerde olduğu gibi, uzun yıllar burada da ulaşım sorunu yaşanmıştır. Ulaşım ve taşımacılık köylülerin kazma-kürekle yaptıkları yolda at ve katırlarla gerçekleştirilmekteydi. Köyün şehir merkeziyle ulaşımı da uzun yıllar büyük zorluklar içerisinde sağlanmıştır.1980'den sonra motorlu taşıt yoluna kavuşan köyde ulaşım, Turnalık Yaylası ve Özlükent (Çerice) köyü üzerinden sağlanmaktadır.

Güzle geleneğinin yaşatıldığı yıllarda Aratepe, Alçakbel ve Postaloğlu mıntıkaları köyün güzleklerini oluşturuyordu. Buralar köylülerin baharda yaylaya giderken ve güzün köye dönerken bir ay kadar konakladıkları yerlerdi. Turnalık Yaylası yolunda, köye yaya yarım saat uzaklıkta, geniş otlakları, bol suları ve etrafı ormanlarla çevrili olan Aratepe'ye çok fazla nüfus göç ederdi. Burada arazinin muhtelif mıntıkaları Ömerdüzü, Mısırlık, Eğridoruk, Hıdıroğlu Kayası, Aşağı Aratepe ve Tilkitaşı şeklinde adlandırılmaktaydı. Çortharmanı, Oturak, Gönin, Kirazlıbel mıntıkalarından oluşan Alçakbel'de daha ziyade Güde Mahallesi'nden "Mahmut Uşağı" güzlemekteydi. Birkaç ailenin konakladığı Postaloğlu mıntıkası yaylaya daha yakın bir konumdaydı. Aratepe ile Turnalık arasında kısa süreli bir konaklama yeri niteliğindeki Postaloğlu'nda 10 civarında aile konaklıyordu. 1980'lere gelindiğinde evler ya yıkılmış ya da samanlık şeklinde kullanılmaktaydı. Burası, Ömerdüzü'nün karşısında Ekinlik, Töngellitaş ve Eriklik mıntıkalarından oluşmaktadır.

1950'lerden önce köylüler Otmanalanı (Osmanalanı) Yaylası'na çıkıyorlardı. Başkotanı Mahallesi dışında köyün büyük çoğunluğu yazı burada geçiriyordu. 1930'ların başında burada 80'e yakın ev bulunuyordu. 1934'ten sonra Otmanalanı'ndaki nüfus yoğunluğu azalmaya başlamıştır. Kışlacık ve Çayır Mahallesi'nden sürü sahipleri (koyuncular) 1934'te, Turnalık Yaylası'nda Taşbaşı Obası'na göçmeye başlamışlardır. Bir süre sonra Güdelilerden bazı aileler de Otmanalanı ile Turnalık arasındaki Arpalık Obası'na göçmüşlerdir. Turnalık Yaylası'nın önem kazanması üzerine Otmanalanı terk edilerek geride birkaç ev kalmıştır.

Ordu'ya 47 km uzaklıkta ve 1450 m. yükseltide kurulmuş olan Turnalık Yaylası, Çambaşı Yaylası'na kadar uzanan obaların başlangıcında bulunmaktadır. Turnalık ve Çambaşı obalarıyla ilgili en son araştırma 1979-1981 ve 1998-2000 yılları arasında Prof. Dr. Hayati Doğanay tarafından yapılmıştır. Ona göre bu yörede geçmişteki bütün obalar, "Birkaç evden ibaret küçük, iptidai yaşayış mıntıkası veya küçük kent (köy)" tanımına uymaktadır. Yine bu araştırmada, "Oba-yayla kasabası" şeklinde de tanımlanabilecek Turnalık'ın oluşumunda yaylacılığın yanı sıra ormancılık ekonomisinin de etkili olduğu ifade edilmektedir. 1981 yılında Turnalık'ta 138 dolayında ev bulunuyordu.

Turnalık önceleri Ordu'nun eski ailelerinden Felekoğullarına aitti. "Felekoğullarının hududu Emine Çeşmesi, Nasipbeyoğlu Kıranı, Öküzcüler Obası, Armutalanı Obası'na" kadar olan sahayı kapsıyordu. Derinçaylılar, 1950'lerde Felekoğullarından hisse satın aldıktan sonra Turnalık Yaylası'na yerleşmeye başladılar.

Turnalık ve yakın çevresinde Avu (Ağu) Boğazı, Arpalık, Cıba, Galatlı, Tosunalanı, Eyüplü Kıranı, Körük Düzü, Nasipbeyoğlu, Taşbaşı, Eşek Meydanı bulunmaktadır. Turnalık merkezinde başta Derinçaylılar olmak üzere Kabadüz köylüleri (Akgüney, Canas, Başköy, Hacılar), Perşembeliler (Nasipbeyoğlu'nda) ve Eyüplüler (Eyüplü Kıranında) oturmaktaydı. Taşbaşı Obası'nda Derinçay, Harami, Oluklu köylüleri; Tosunalanı'nda ise sadece Çericeliler yaylacılık yapmaktaydılar. Başkotanı Mahallesi'ndekiler ise, eskiden beri Tekmezar'ın ilerisindeki Kaleboynu Obası'na çıkmaktadırlar.

Turnalık'a komşu diğer obalar arasında Gerce, Kaleboynu (Turnalık'taki), Yenioba, Çelikkıran, Armutalanı, Camışalanı, Gölardı, Sırganlıoba, Susuz, Çıtlak, Öküzcüler, Güzlek, Değirmenbaşı (İkidere'nin ardı), Köklüce, İkidere (Taşbaşı) ve Kabalak yer almaktadır. Bu obalarda daha ziyade Ordu Merkez ilçe ve Ulubey'e bağlı köyler yerleşmişlerdir.

Bu obaların ilerisinde, Turnalık'tan yaklaşık 12 kilometre uzaklıkta, Çambaşı yayla merkezi yer almaktadır. Burası 19. Yüzyıldan beri önemli bir kır pazarı niteliği taşımakta olup, Pazartesi günleri Ordu sahilinden Mesudiye ve Giresun'un iç kısımlarına kadar büyük bir topluluğun bir araya gelmesini sağlıyordu. Geçmişte 2000'den fazla ev ve 250 civarında işyerine sahip olan Çambaşı'nda, Ordu'daki tüccarların çoğunun dükkan ve depoları bulunuyordu. Şehir tarihçiliğimizin ilk örneklerinden olup, 1877'de yayımlanan bir eserde Çambaşı'dan şu şekilde bahsedilmektedir:

"Ordu kazası… fakat havasının vehâmeti olduğundan mevsim-i sayfda ahâlisi ve heyet-i hükümeti on iki saat yukarıda bulunan Çambaşı yaylağına giderler. Bu Çambaşı'nda dahi bir hayli ebnîye mevcûd olduğundan ahâlisinin ictima'ı hâlinde bayağı bir kasaba şeklinde olur. Burasının dahi havası aşağının vehâmeti nisbetinde serd olarak hattâ pederim merhûm Mehmed Efendi ahz ü i'tâ ile Ordu'ya gittiğinde mevsim-i sayfda Çambaşı'na çıkarak avdetinde havasına dayanamamak sebebiyle Ordu Kasabası'nda vasıl-ı dar-ün-naim olmuşdur."

Çambaşı 20. yüzyılın başlarında birkaç defa yangın felaketine uğramıştır. Ağustos 1913'te bir demirci dükkanında çıkan yangın sonucu 350'den fazla işyeri ve ev yanmıştır. Yayla eşrafından Gözükanlıoğlu Salim Efendi, Boduroğlu Şevket Bey, Furtunzade Halim Bey ve Kotanı İmamı Salih Efendilerin gayretleriyle 150 dükkanlık yeni bir çarşı inşa edilmiştir. Osmanlı Hükümeti 1913 yılı Eylül ayında aldığı bir kararla, bunun için Maliye Nezareti'nce 500 lira tahsis etmişti. 10 Mayıs 1919 tarihinde kasten çıkarılan yangın ise, 200'den fazla evin kül olmasına ve büyük maddi hasara sebep oldu.

Bu yangınların yanı sıra Ermeni ve Rum çetelerinin faaliyetleri Çambaşı'nı olumsuz etkiledi; eski ticari canlılığını kaybetti. Cumhuriyet döneminde tekrar eski canlılığını kazanmaya başlayan Çambaşı, İkinci Dünya Savaşı yılları dışında, geniş bir kır pazarı olma özelliğini korudu.

Çambaşı, aynı zamanda Derinçaylıların yayla ve güzle zamanı ticari faaliyetlerini gerçekleştirdikleri bir merkez durumundaydı.

Köy, Güzle ve Yayla Yaşantısı

Köy, güzle ve yaylaya göre daha uzun süreli ve temel yerleşim merkezi durumundaydı. Sosyal faaliyetlerden birçoğunun köyde gerçekleştirilmesi adeta bir kural gibiydi. Cenazeler hep köy mezarlığına defnedilirdi. Yaz dönemine de rastlasa bayramların köyde kutlanmasına ayrı önem verilirdi. Çayır Mahallesi köyün merkezi durumundaydı. Okul, cami ve dükkanların bulunduğu bu yer cuma günleri bir pazar görünümü kazanırdı. 1980'lere gelinceye kadar köyün bütün çocukları öğrenim için bu okula gelirlerdi.

Ramazan ve bayramların köyün sosyal hayatında çok önemli bir yeri vardı. Özellikle çocuklar ve gençler için bu ay daha bir neşeli geçerdi. Genellikle çocuklar, geceleri kapı kapı dolaşarak mani eşliğinde dümbelek çalarak bahşiş toplarlardı. Arife günü her mahallede keşkek hazırlıkları başlardı: Dibeklerde gendemeler dövülür, etler kesilir, sabahlara kadar iki kulplu kazanlarda keşkekler pişirilirdi. Bunlardan bir kısmı evlere dağıtılırdı. Bayram sabahı erkenden kazanlar Çayır Mahallesi'ndeki caminin önüne getirilirdi. Namaz çıkışı bayramlaşma merasiminden sonra topluca keşkekler yenilirdi.

Sosyal hayatın vazgeçilmez etkinliklerinden olan düğünler, geleneksel çerçevede bir şenlik havasında yapılırdı. Davul ve zurna düğünlerin vazgeçilmez unsurlarıydı; 1970'li yıllarda Davulcu Kemal ile Zurnacı Mehmet'i her düğünde görmek mümkündü. Son yıllara kadar düğünler çoğunlukla köyde yapılıyordu.

Köy gençleri çoğu kez, askerlik vazifesi dolayısıyla köy sınırlarının dışına çıkma imkânına kavuşabiliyorlardı. Gençler davul ve zurnayla yapılan şenlik ve dualarla askere uğurlanırlardı. Mesudiye'ye kadar yaya giderler, buradan kıtalarına gitmek üzere Ordu'ya inerlerdi. Askerlik anıları bütün hayat boyu önemini korumaktaydı.

Köyde ekonomi hayvancılık, tarım ve ormana dayanmaktaydı. Cumhuriyet'in ilk yıllarında köy kendi kendine yeterli olmaya çalışan kapalı bir ekonomik yapıya sahipti. Şehirden satın alınan ihtiyaç maddesi oldukça sınırlıydı. Gaz, tuz, bez gibi zaruri ihtiyaç maddelerini temin etmek çok güçtü.1940'ların sonuna kadar köyde bakkal bulunmuyordu. Bazı ihtiyaç maddeleri köye zaman zaman gelen çerçilerden sağlanıyordu. İlk bakkal dükkanı Gümüşhane'den gelip köye yerleşen "Kara Hüseyin" tarafından Çayır Mahallesi'ndeki okulun yanında açılmıştı. Daha sonra Güde Mahallesi'nde de bir dükkan açıldı. 1970'lerde köyde 10 civarında bakkal dükkanı bulunuyordu. 1970'li yıllara gelinceye kadar köyde mısır (darı) tarımı önde geliyordu. Baharla birlikte mısır tarlalarını ekime hazır hale getirme çalışmaları başlardı. Henüz kimyasal gübrenin kullanılmadığı yıllarda, hayvan gübresinin sepetlerle ya da "akbun" yoluyla tarlalara ulaştırılmasından sonra, sıra karasabanla "herk etme" işlemine gelirdi. Tarla öküzlerle "koşulduktan" sonra ekim işi gerçekleştirilirdi. Tohumun büyük toprak parçaları altında kalmaması için kazmalarla "topul vurulur", ya da ekili arazi üzerinde atla "tapan" çekilirdi.

Mısır tarlası adeta bir sebze bahçesi özelliği taşımaktaydı. Tarlada kabak, salatalık, domates, fasulye, lahana gibi birçok sebze yetiştirilirdi. Mayıs ayında mısırlar büyümeye başlayınca seyretilir, ağzı geniş "ot kazması"yla "otu kazılır"dı. Mısırların seyretilmesi ve diplerindeki otların temizlenmesi amacıyla yapılan bu işlem 15 gün kadar sonra tekrarlanırdı, birincisine "eski ot", ikincisine ise "yeni ot" denirdi. Bu sırada bütün köylü yaylaya "göçmüş" olduğundan, günü birlik veya birkaç günlüğüne köye "şenlik atılır" ve tekrar yaylaya dönülürdü.

Sonbaharda mısır tarlaları yeniden şenlenirdi. Biçilen mısırlar "çıtırman" yapılıp kurutulduktan sonra teker teker koçanlarından ayrılır (soyulur) "ayvan" veya "serenti"ye taşınırdı. Geride kalan "alaflar" tekrar çıtırman yapılıp bir süre daha kurumaya bırakılır; nihayet tarlaların başında büyük yığınlar yapılır veya samanlıklara taşınırdı.

Mısır ekmeği ve mısır ürünleri en başta gelen besin maddeleriydi. Kışın "çit" ve "dibek"te dövülen mısır, "kesmük"ünden ayrıldıktan sonra su değirmenlerinde öğütülürdü. Her mahallede dere kenarında, halkın ortak çalışmasıyla yapılan bir değirmen bulunurdu. Mısır, ağaçtan yapılan "gödük"lerle ölçülürdü. Ekmek önceleri hemen her evde bulunan "ocaklık"ta saca "bazlama" yapılarak pişirilirdi. "Bileki" taşında pişirilen ekmekler daha lezzetli olurdu. Daha sonraları sobalarda (kuzine) tepsilerde pişirilen ekmekler bunların yerini aldı.

Köyde 1970'lerden sonra mısır tarlaları gittikçe daralmaya başladı; yerini fındık bahçeleri aldı. Gün geçtikçe evlerin önündeki serentiler yıkılmaya yüz tuttu, alaf yığınları azaldı. Evlerin etrafındaki meyve ağaçları-

nın sayısı azaldı, yerlerini fındık harmanları aldı. Köyde önceleri karakovan şeklinde, daha sonraları da modern usulde yapılan arıcılık da fındık ziraatinden etkilendi. Bahçeler ilaçlanmadan önce, arı kovanları güzle ve yaylaya çıkarılmaya başlandı.

Köyde otlaklık arazi olmadığı için hayvan beslemek oldukça zahmetli bir işti. Bu sebeple olabildiğince hayvanların güzle ve yaylada kalmasına çalışılıyordu. Kışın hayvanları "yazlatmak" için yazdan hazırlık yapmak gerekiyordu. Yayla ve güzleden getirilen otların dışında, köyün etrafındaki ormanlardan yaprak, diken, taflan ve tevek taşınıyordu. Güzün yapraklar (meşe, gürgen, pelit) tam sararmadan yarım metre boyunda bağlanır ve ormanda ağaç dalları arasında "çıtıl"lara yığılırdı.

Sofralarda hayvan ürünleri önemli bir yere sahipti; yemeğin sonunda genellikle "soğukluk" (yoğurt, ayran) bulunurdu. Yoğurt, ayran ve tereyağ ağaçtan yapılan "külek"lerde saklanırdı. Köyde külek yapan ustalar,bunları köyde ve Çambaşı'nda satarlardı. Köylüler yağlarını kışın aracılar vasıtasıyla Mesudiye'de, yazın ise Çambaşı'nda kendileri pazarlıyorlardı.

Güzlede ilkbaharda yaylaya çıkışta, sonbaharda da köye dönmeden önce birer ay kalınırdı. İlkbaharda köyde ekim işleri bittince, "Mart dokuzu"ndan (22 Mart) sonra zaruri ev eşyaları atlara yüklenir ve güzleye çıkılırdı. Burada bir ay kadar kalındıktan sonra "Mayısın yedisi"nde (20 Mayıs) "hep birlikte, hiç kimse kalmamak üzere, bir şenlikle, silah ata ata" yaylaya göçülürdü. Aratepe'de biçilecek "otlakları mala (hayvanlara) yaymamak için hep beraber kalkılırdı." Ahşap olan evlerde hiçbir eşya bırakılmaz, bütün eşya (yatak-yorgan, kap-kacak) atlara yüklenirdi.

Her aile muhtelif sayıda koyun ve "kara mal"a (inek, öküz, manda vb.) sahipti. Yük ve binek hayvanı olarak at başta olmak üzere katırdan yararlanılıyordu.

Aratepe'de hayvancılığın yanı sıra küçük çapta ziraat de yapılırdı. Evlerin etrafındaki "çevrik"te "dürme" ve "kara pancar" fidesi yetiştirilirdi. Tarlalara patates, mısır, kabak ve çoğunlukla arpa ekilirdi. Çayırların biçilip kurutulması ve ekinlerin harman yapılması gibi işler günü birlik yayladan gelinerek yapılırdı. Harmana serilen arpalar üzerinde, atın çektiği düvene binmek çocuklar için nadir bulunan eğlencelerdendi. Mısırın biçilip kurutulması güzün yayla dönüşündeki konaklama zamanına bırakılırdı.
Çok eskiden daha ziyade güzlede olmak üzere kendir de yetiştirilirdi. Kendir biçilip kurutulduktan sonra, rüzgârlı havada sopayla dövülerek "püsür" haline getirilirdi. Püsür geceleri işbirliği içerisinde taranır, eğircekle eğrilerek ip haline getirilirdi. Evlerdeki kilimler kendir ipinden dokunurdu. Güzün köye inmeden önce bir ay kadar Aratepe ve Alçakbel'de kalınırdı. Bu sırada köyde okullar açılıp hasat işleri başladığından güzlede, ancak hayvanlara bakacak kadar az bir nüfus kalırdı. Köyden Çambaşı pazarına gidecek olanlar, akşamdan Aratepe'ye gelerek pazartesi sabahtan yola çıkarlardı.

Aratepe'de, kısa süreli bir yerleşim yeri olması ve köy ve yaylaya yakınlığı sebebiyle, tek odalı ahşap evler ve samanlıklar dışında dini ve resmi binalar (cami, okul vb.) bulunmazdı. Cami olmadığı için erkekler Cuma günü köye giderlerdi. Ancak birbirine yakın 5-10 evin bulunduğu yerlerde ortak kullanıma açık fırınlar vardı.

Bahar ve sonbaharda güzlelerde konaklama geleneği geçen zaman içinde eski önemini yitirmeye başlamış ve nihayet tamamen terkedilmiştir. Önceleri sadece ilkbaharda doğrudan yaylaya göçülürken, bir süre sonra yayla dönüşü de güzleye uğranılmaktan vazgeçilmiştir. Nihayet, Aratepe mıntıkası sadece otlak ve 4-5 ailenin yaşadığı bir "kışlak" şekline dönüşmüştür.

Köyün ilk yaylası Otmanalanı'nda hayvancılık ve kısmen de ziraat yapılmaktaydı. Evlerin önündeki çevriklere patates, soğan, lahana ve ekin (buğday, arpa) ekilirdi. Burası daha alçak ve engebeli olması dolayısıyla Turnalığ'a göre daha az yayla özelliği taşımaktadır.

Cumhuriyetin ilk yıllarında, "Yayla topraklarının başladığı yer olarak da tarif edilebilecek olan Turnalık, esasında birkaç ev, bir-iki dükkân ve iki handan ibaret küçük bir oba idi. Ancak, yakınındaki diğer obalar ve büyük bir köy olan Kotanı'ya yakınlığı dolayısıyla, ayrıca, tam Çambaşı yolu üzerinde kurulmuş bulunmasıyla, her zaman şenlikli durumdaydı. Ancak, Turnalık'taki hanlar, Ordu-Çambaşı yolcuları için fazla bir önem arzetmiyordu. Gidiş ve dönüşte buraya pek uğranılmıyordu, yani hanlarda kalınmıyordu. Zira, Turnalık Çambaşı'nda 3-3,5 saat uzaklıkta (yayan) idi. Bu kadar kısa bir mesafe için, çok zarurî haller dışında, konaklamak ihtiyacı duyulmazdı.

Turnalık'ta Ünyeli Kavrazlı Hanı en tanınmış bir yerdi. Kavrazlı Hanı'nda yörenin en namlı nalbantı bulunurdu ve bu nalbant bilhassa binek hayvanlarına nal çakmasıyla tanınmıştı. Han, biraz da binek hayvanlarını bu nalbanta getirenler dolayısıyla meşhurdu ve bu nalbantın lâkabı Kavrazlı olduğu için, hana da Kavrazlı Hanı denirdi."

Yukarıda söz konusu edilen ve daha sonraları adeta bir kasaba niteliği kazanan yer, Turnalık ve çevresindeki obaların merkezi olmuştur. Burası 1950'li yıllarda Ordu-Çambaşı yolunun taşıt trafiğine açılması ve Derinçaylıların yeni dükkan ve kahveler yapmalarıyla daha da büyümüştür. Bu tarihlerden itibaren önce Sürmeneliler ve daha sonra da Derinçaylılar tarafından birer fırın açıldı.Turnalık, çevredeki obalarda dükkan ve cami olmadığından, yayla zamanı özellikle cuma günleri oldukça kalabalık olmaktadır. Eskiden yaya ya da atlarıyla haftada bir defa Turnalık'ta toplanan çoğu yaşlı erkekler, kahve ve dükkanlarda sohbet ederler, namaz sonrası çay, şeker, ekmek gibi zaruri ihtiyaçlarını karşıladıktan sonra obalarına doğru yola koyulurlardı. Bununla birlikte, Turnalık'ta hiçbir zaman Çambaşı gibi bir hafta pazarı kurulmamıştır.

Herkesin "Turnalık Valisi" lakabıyla tanıdığı Saadettin Özkan'ın kahvesi Ordu'dan gelenlerin ilk uğrak yeriydi. Seçim propagandasına çıkan siyasiler, çoğu kez halka buradan hitap ederlerdi. Turnalık'ta ilk televizyon 1980'lerin başında bu kahvede kuruldu. Hemen her dükkanın camında "çam sakızı bulunur" yazısı görülebilirdi. Aynı zamanda nalbant olan bakkallar (Ömer'in Cemal ve Çakır'ın Hüseyin), atları dükkanlarının önünde nallarlardı. Henüz elektiriğin gelmediği yıllarda Hacı'nın Cemal dükkanında (şimdi Galip Özkan'ın kahvesinin olduğu yer) büyük varillerin içerisinde gaz satardı.

Yaylaya çıkış ve dönüş zamanlarında Turnalık yolu yolcu kafilelerindeki hayvanların çanlarıyla şenlenirdi. Yokuşbaşı'ndan aşağı Turnalığ'a giren kafileler, caminin etrafındaki boş çayırlıkta hayvanlarının yüklerini yıkıp, bir süre mola verirlerdi. Bu durum Turnalık yolunun taşıt trafiğine açılmasından sonra da sürdü.

Turnalık'tan ilk motorlu taşıt (jip) 1954 yılında geçti. Kazma-kürekle yapılan yolda muhtelif zamanlarda Derinçay köylüleri çalıştı. Turnalık-Çambaşı yolu, ilk önce Ordu'nun ileri gelen aileleri tarafından yaptırılmaya başlandı. Bu yolda önceleri Maraşlıoğulları ile Köroğlu'nun arabaları çalışıyordu. 1960'lı yıllarda Ordu-Çambaşı arası 1 lira idi.

1970'li yıllarda Turnalık, ileride Eşekmeydanı'na kadar uzanan boş ve geniş arazisiyle tam bir yayla özelliği taşıyordu. Henüz tapunun geçerli olmadığı o yıllarda, bir yere sahip olabilmek için kazmayla sınırlarını belirlemek (tutmak) ve sonra "fırahtı", "germe" veya dikenli telle çevirmek yeterliydi. Halkın ifadesiyle, "yaylanın tapusu, kazmanın küpüsü"ydü. Yol üzerindeki yerler zaman zaman jandarma tarafından "menedilmek"le birlikte bu durum 1980'lere kadar sürmüştür.

Önceleri çoğunlukla fırahtı ile çevrili bağlakların büyük kısmı otlak olarak korunuyordu. Aynı zamanda bu bağlaklarda patates, yulaf, arpa, "dürme" (beyaz top lahana) ve "pancar" (kara lahana) ziraati yapılıyordu. Evlerin önündeki çevrikte az miktarda, fakat daha çeşitli sebzeler yetiştiriliyordu. Çevriklerin başında kendir eksik olmazdı.

Yaylada yetişen patates, dürme ve pancar Ordu'da kurulan pazarlarda büyük rağbet görürdü. Güzün satılmayan patatesler tarlaların kenarlarına açılan kuyulara doldurulur, baharda kuyudan çıkarılırdı. "Dürme turşusu" da çoğu kez küpe konulduktan sonra toprakta saklanırdı. Hayvansal ürünler (yağ, peynir, çökelek, bal) Çambaşı pazarında satılırdı. Ayrıca, satılacak hayvanlar da Çambaşı'na götürülürdü. Çambaşı'nda dürme tohumu Mesudiyelilerden, dürme fidesi de Derinçaylılardan alınırdı. Yaylanın "deli bal"ı meşhurdu; Çambaşı ve Ordu'da kolayca alıcı bulurdu. Çocuklar ladin ağacından topladıkları çam sakızını Çambaşı'nda daha kolay satarlardı.

Çocuklar yaylada boş durmayıp birçok işte çalışmakla birlikte, yine de mutluydular. Henüz yeni yeşermeye ve çiçeklenmeye başlayan çayırlarda dolaşmak, kışın göremedikleri arabaları seyretmek ayrı bir haz veriyordu. Baharda karın eridiği alçak yerler yeşerip çiçekler açarken, yukarı tepelerde kar yığınları görülürdü. Karşıda Karagöl dağının tepesinden kar hiç eksik olmazdı. Ancak, zaman zaman çöken yayla dumanı bu güzelliklerin görünmesini engelliyordu.

Tahtadan yaptıkları arabalara yokuş aşağı keyifle binen çocuklar, yokuş yukarı bunun bedelini yorularak öderlerdi. Ormandaki "tırmıt" (mantar) çeşitlerini ve bunların "ocak"larını çok iyi bilirlerdi. Çocuklar güzün çayırlardan "sağrak" toplarlardı. Onlar için Çambaşı'na gitmek bir ayrıcalıktı; ancak, sabah erkenden uyanıp yola koyulmak pek kolay olmazdı.

Yaylada daha ziyade çocuklar arasında "Cenikli-Kotanalı" rekabeti eksik olmazdı. Ama bu durum kavgaya dönüşmezdi. Derinçaylı çocuklar kendilerinin daha güçlü olduklarını düşünürlerdi. Yaylada meyve yetişmediğinden yayla çocukları, komşularının cenikten getirdikleri meyve sepetlerine gıptayla bakarlardı.

Sığırlar sabahtan Postaloğlu tarafına "kovulur", akşam gecikirse aramaya gidilirdi. Gece dağda kalan hayvanın yaban hayvanlara karşı hiç şansı yoktu. Koyun beslenmezdi, beslense de yazın yüksek yaylalara gönderi-

lirdi. Manda ve at genellikle Eşekmeydanı'na koğulurdu. İsmiyle tezat teşkil edecek şekilde bu meydanda eşek yok denecek kadar azdı, hakimiyet atlardaydı. Yükten bunalan atlar tekrar o zahmete katlanacağını anladığından olacak, kolay yakalanmazlardı.

Eski yayla evleri tek katlı ahşap yapılardı. Köy evinden farklı olarak ahırlar genelde evin bitişiğine yapılırdı. Evin üzeri ladin hartamasıyla örtülürdü. "Cenikliler" güzün terkettikleri evlerin yakılmasını önlemek için Derinçay'lı bekçilere "pey" (ücret) verirlerdi.

Eylül ayında köye dönüş ve kış hazırlıkları başlardı. Kışlık erzağın (un, tuz, şeker, soğan, makarna vb.) yanı sıra, saman ve ot balyaları köye at ve katırlarla taşınırdı. Bu zahmetli taşımacılık 1980'li yıllara kadar sürdü.

Sonuç

Günümüzde kışla, güzle ve yayla yaşantısı çok önemli değişikliklere uğradı ve eski geleneklerin birçoğu tamamen ortadan kalktı. Son yıllarda köy ikiye ayrıldı; nüfusun önemli bir kısmı şehirlere yerleşti. Bugün eski Derinçay (Kotanı) köyünü oluşturan iki köyün (Derinçay, Gümüşdere) nüfuslarının son nüfus sayımına göre oldukça azaldığı görülmektedir.Yaylacılık geleneği eski özelliğini kaybetmiş olmakla birlikte halâ sürmekte, kışı köy ya da Ordu'da geçirenlerin çoğu yaylaya çıkmaktadırlar. Güzle geleneği ise unutulmaya yüz tutmuştur.

Turnalık ve çevresinde eski geleneksel yayla evlerinin yerine, her geçen gün yeni rekreasyonel amaçlı evler yapılmaktadır. Yokuşbaşı'ndan Eşekmeydanı'ndaki dereye kadar uzanan arazi 1994 yılında tapu kayıtlarına geçirilmiştir. Turnalık, 1996 yılında Yokuşdibi Belediyesine dahil olduktan sonra yayladan ziyade, bir kasaba ve kışlak özelliği kazanmıştır. Kışı burada geçiren ailelerin sayısı her yıl artmakta olup, 2004 yılında bunların sayısı 25'e ulaşmıştır. Düzenli bir ilköğretim okulu açıldığı takdirde bu sayının daha da artacağı muhtemeldir.

Kışla, güzle ve yayla geleneğinin Orta Asya'ya kadar uzanan tarihi bir geçmişe sahip olduğu muhakkaktır. Bilindiği gibi, Selçuklu devletinin ana unsurunu oluşturan Oğuzlar da obalarda yaşamaktaydılar. Son yapılan çalışmalara göre, Türkiye'de 900 kadar oba yerleşmesinin mevcut olduğu ve bunların bir kısmının Turnalık ve Çambaşı çevresinde yer aldığı tespit edilmiştir.

Kışla, güzle ve yayla geleneği temelde, her yıl tekrarlanan düzenli ve sistemli bir yer değiştirme şeklinde sürmekteydi. Hangi mekânda ne kadar süre kalınacağı yıllar öncesinden belirlenmişti. Hayvancılık ve ziraata dayalı bu hayat tarzı insanlara zahmetli, ancak çevre ve kendisiyle barışık bir tecrübe kazandırıyordu. Her yıl kışlada (köyde) başlayıp yine kışlada son bulan bu hareketli yolculuk, aynı zamanda tabiatla uyumlu yaşayabilme sanatıydı.

MİTHAT BAŞ

Mithat Baş, 1948 yılında Mesudiye-Beyağaç köyünde doğdu. l960 yılında ilkokulu bitirdi. Aynı yıl Akpınar İlköğretmen Okuluna giriş sınavlarını kazanarak yatılı olarak bu okula kaydoldu. 1966 yılında öğretmen olarak mezun oldu.

1966-68 yıllarında Malatya-Pütürge Taşmış Köyü İlkokulunda öğretmenlik yaptıktan sonra 1968 yılı yazında askere alındı. 4 ay eğitimden sonra 1 yıl Edremit 19. Tümen Okuma-yazma Okulunda (Ali okulu) öğretmenlik yaptı. 1970 yılında tezkere alarak Ordu iline atandı. 1 yıl Özlükent Köyü İlkokulu, 8 yıl Mesudiye-Çaltepe Köyü İlkokulu ve 10 yıl Mesudiye Halk Eğitimi Merkezi Müdürlükleri yaptı. 1987 yılında Ordu Merkez Güzelordu İlköğretim Okuluna atandı. Bu okulda 7 yıl çalıştıktan sonra 1994 yılında emekli oldu.

1994-1996 yıllarında 2 yıl Ordu Dershanesi, 1996-1999 yılları arasında 3 yıl Uzay-Fen Dershanesinde çalıştıktan sonra 1999-2008 yılları arasında 9 yıl Özel Ordu Koleji (Özel Ordu Doğa Koleji) Fen Bilgisi Öğretmenliği yaptı.

Mithat Baş toplam 42 yıl sürdürdüğü öğretmenlik mesleğinden 2008 yılından sonra tamamen ayrılarak zamanını yazmaya ayırdı. Ordu Olay Gazetesi'nde köşe yazarlığının yanı sıra ondan fazla kitap yazdı. Kitaplarına konu olarak genellikle Ordu yöresini aldı.

Emine Baş ile evli ve Yıldız, Ahmet ve Aynur adlı 3 çocuk babası olan Mithat Baş, Ordu merkezde ikamet etmektedir.

Yayımlanmış eserleri şunlardır:

1- Mesudiye, Tarihi, Sosyal, Ekonomik ve Kültürel Yapısı, (Sözlü kültür ve araştırma-320 sayfa), Özlem Kardeşler Matbaası, İstanbul, 1982.

Yazar bu kitabında Mesudiye ilçesinin tarihi, sosyal, ekonomik ve kültürel yapısını ele almıştır. 1982 yılında basılmış olan kitap bir sözlü kültür derlemesidir. Kitabın önsözünde belirtilen tespitler neredeyse günümüzde de geçerlidir. Mithat Baş bu tespitlerinde şöyle söylemektedir: "Mesudiye halkı dışarıdaki hemşerilerinden somut çalışmalar bekler durumdadır. Özellikle orman ve hayvancılık alanlarında önemli bir potansiyele sahip Mesudiye'de neden entegre tesislerin kurulmadığı Mesudiye halkınca şaşkınlıkla karşılanmaktadır. Kısaca Mesudiye halkı bir hizmet özlemi içindedir. Bu hizmetin de geniş olanaklara sahip hemşerilerinden gelebileceğini bilmektedir." Bu kitap türünde yörede ilk yayınlanan kitaplardan birisi olduğu için akademik çevrelerin de dikkatini çekmiştir. Bu nedenle de Mesudiye ilçesinde özellikle tarih araştırmaları 1980'li yıllardan itibaren yoğunlaşmıştır.

2- Ordu Yöresinde Oğuz Boyları, (Dr. Ahmet Gürsoy ile birlikte, araştırma-320 sayfa) Pelin Ofset, Ankara, 2008.

Bu kitap Ahmet Gürsoy'la yapılan ortak bir çalışmanın ürünüdür. Kitapta son yıllarda tartışılan "kimlik" konularına ayrıntılı bir şekilde yer verilmiştir. Son yıllardaki gelişmeleri neredeyse Türk Milleti'nin yok sayıldığı bir ortam olarak algılayan yazar, Ordu yöresine Oğuz Boyları'nın geliş tarihçelerini ve yerleştikleri bölgeleri ayrıntısıyla anlatmaktadır.

İki bölümden oluşan kitabın "Ordu Yöresinde Oğuzların Tarihi" bölümünü Mithat Baş yazmıştır. Bu bölümde Anadolu'nun Türkleşme süreci sırasında Ordu yöresinin nasıl etkilendiği Osmanlı tahrir defterlerinde de yararlanılarak ayrıntısıyla ele alınmıştır. Yöreye yerleşen Türk boy ve oymakları ve bunların isimlerini alan yerleşkeler tespit edilmiş, 14. ve 15. yüzyıldaki Türkçe ve Türk isimleri, tahrir defterlerinden alınan örneklerle ve bu konuda eserleri olan Prof. Dr. Bahaeddin Yediyıldız'ın kitaplarından da yararlanılarak genişletilmiştir.

Özellikle isimleriyle Ordu yöresine damgasını vuran Türkmen boy ve oymaklarının yöre kimliğinin oluşmasına neden olduğu vurgulanmıştır.

"15. ve 16. Yüzyıllarda Türkmenlerin Sosyal ve Ekonomik Yaşamları" bölümünü de Ahmet Gürsoy kaleme almıştır.

Bu bölümde Ordu yöresindeki yerleşkeler, yöredeki üretim ilişkileri ve bu arada alınan vergiler, vergi türleri, hububat ve sebze-meyve üretimi ayrıntısıyla gösterilmiştir. Yörenin coğrafi özellikleri de ayrıntısıyla ele alınmıştır.

3- Umutlar Tükenince, (Roman-350 sayfa), Serüven Kitap, Ankara, 2010, 3. Baskısı Altınpost Yayınları, Ankara, 2012.

Bu kitap Mithat Baş'ın yazdığı ilk romandır. Umutlar Tükenince adlı bu romanında, Balkan Savaşı ve I. Dünya Savaşı sırasındaki seferberlik yıllarında Orta Karadeniz Bölgesi'nde yok olan 20-45 yaş arasındaki üç kuşak Anadolu insanının geride bıraktıkları yakınlarının öyküsünü konu edinmiş. Savaş yıllarında gidip de gelemeyen insanların, tükenen umutların, Bilal ile Mesdi'nin haksızlıklara başkaldırısının, yok olup gitmek üzere olan bir ocağın üstüne kanatlarını geren İpek Ana'nın zorlu savaşımını anlatmış. Akıcı bir dil kullanılarak yazılan bu roman, gerçek bir yaşam öyküsü olup konusu ağırlıklı olarak Ordu ve Mesudiye yöresinde geçmekle birlikte Orta Karadeniz Bölgesi'nde yazılmış ilk tarihi roman olma özelliğini de taşımaktadır.

Çeşitli yerlerden film teklifleri de yapılan "Umutlar Tükenince" nin kısa özeti şöyledir:

"1912 Balkan savaşlarının yeni sona erdiği günlerdir. Mesudiye'nin Zile köyünde kocası kısa bir süre önce ölmüş olan Gülhanım dört oğlu ve bir kızıyla birlikte mütevazı bir hayat sürmektedir. Oğullarından 30 yaşında olan Mehmet, İpek'le evli ve üç çocuğu vardır. Diğer oğulları Ahmet 25 yaşında, Bilal 19 yaşında ve Haydar 7 yaşındadır. Kızı Zülal ise 15 yaşındadır.

Bilal aileye ekonomik katkıda bulunmak için yayla bekçisi olmuştur. Bu sırada Aliçin'den Çağman köyüne gitmekte olan Bavli adlı bir Rumla karşılaşır. Bekçi olması nedeniyle kendisine kim olduğunu sorduğunda Bavli'den küçümseyici yanıtlar almıştır. Sözleri karşılaşınca da kavgaya başlamışlar ve sonunda Bilal Zile Obası yakınlarındaki Kümbet mezarlığında Bavli'yi vurarak öldürmüştür. Tutuklanarak Mesudiye Hapishanesi'ne giren Bilal burada çeşitli hükümlülerle tanışmıştır. Dayısı da Mesudiye'de polistir. Bir yolunu bulup tutuklandıktan yaklaşık bir ay sonra hapishaneden kaçar. Bilmektedir ki adam öldürmenin suçu büyüktür. Asılıp idam edileceğine dağlara çıkmaya karar verir.

Yavadı, Zile köyüne komşu bir köydür. Bu köyden Mesdi adında kendisi gibi macerayı seven bir arkadaş edinir. İkisi artık dağlarda eşkıyalık yapmaya karar verirler. Ancak bir prensipleri vardır. Soyacakları kimseler ya ağa, ya celep ya da faizci olmalıdır. Öyle de yaparlar. Çevre köylerden kendilerince uygun bulduklarını soyarlar. Yine uygun bulduklarına da yardım ederler. Bu suretle dağlarda barınabileceklerini bilmektedirler. Nitekim köylerdeki fakir fukaranın kısa sürede dostu olurlar. Haklarında türküler yakılmış, tekerlemeler söylenir olmuştur.

Bu arada seferberlik ilan edilmiş, köylerdeki 20-45 yaş arasındaki delikanlılar askere alınmıştır. Bunlar arasında Bilal'ın iki ağabeyi Mehmet ve Ahmet de vardır. Zaman geçtikçe cephelerden kötü haberler gelmektedir. Bilal ve Mesdi'nin hedefinde bundan sonra bedel vererek askere gitmeyenler de vardır. Köylerde kimsesiz kalan halkın umudu bu iki eşkıya olmuştur. Fakat Bilal ve Mesdi'nin amansız bir düşmanı daha vardır: Mesudiye Jandarma Kumandanı Gücük Binbaşı. Jandarma Kumandanı her fırsatta Zile'ye baskın yaparak Bilal'ın ailesini tedirgin etmektedir. İki kez mal ve koyunlarını kestirmiştir. Oğulları askere giden Gülhanım ve gelini İpek tedirgindir. Güvendikleri Bilal kalkmıştır.

Cepheden Mehmet ve Ahmet'in vuruldukları haberi gelir. Gülhanım ve İpek tamamen yıkılmışlardır. Ayrıca Jandarma kumandanı Bilal teslim olmazsa kadınları rehin tutacağını söylemektedir. Kardeşi de polis olan Gülhanım jandarmalarla birlikte Bilal'ı teslim almak için dağların yoluna düşmüştür. İki ağabeyinin cephede şehit düştüğünü öğrenen Bilal, anası Gülhanım ve yengesi İpek'in mağdur olmamaları için teslim olur. Arkadaşı Mesdi de Bilal'la birlikte teslim olmuştur. Mesudiye'den Karahisar'a götürülürlerken Mesdi yolda bir bahaneyle jandarma tarafından vurulur. Bilal, Karahisar hapishanesine kapatılır.

Birkaç yıl sonra I. Dünya Harbi biter. Bilal'ın köyünden askere alınan 86 kişiden ancak 6 tanesi dönebilir. Bu arada af çıkmıştır. Bilal'a af çıktığını, artık köyüne dönebileceğini söylerler. Hapishane müdürü bir yemek yedikten sonra gitmesini söyler. Bilal yemek yedikten kısa bir süre sonra sancılanarak ölür. Bilal'ı zehirlemişlerdir.

Köyde yetimleri koruyacak kimseleri kalmayan Gülhanım ve İpek için zor bir dönem başlamıştır. Umutları tükenen iki dul kadının çocuklarıyla birlikte yaşama mücadeleleri başlamıştır. Tıpkı köydeki diğer komşuları gibi."

4- Ordu Yöresi Tarihi, (Araştırma-380 sayfa,) Ordu Belediyesi Yayınları, Ordu, 2012.

Ordu Belediyesi tarafından yayınlanan bu kitap, uzun yıllar süren araştırmalar sonucu yazılmıştır. Yüzlerce belgenin eşliğinde bilimsel temellere oturtulmuş bir tarih anlayışı titizliğiyle hazırlanmıştır. Yazar kitabın önsözünde "Ordu yöresi tarihi konusunda yazılacak her kitapta mutlaka eksiklikler bulunacaktır. Çünkü yörenin tarihi, bir kitabın hacmine sığamayacak kadar yoğun olaylarla ve beşeri ilişkilerle doludur. Bölgede birkaç ilçe dışında yeterince sözlü kültür çalışmaları yapılmamıştır. Şimdiden bu eksiklikleri hissediyorum. Ancak yine de bu çalışmada her Ordulu kendine ait bir bölüme, yaşadığı çevreyle ilgili bir bilgiye rastlayacaktır. Önemli olan bilgilerin eksikliği değil, doğruluğudur" demektedir.

Ordu Yöresi Tarihi adlı bu kitapta Ordu merkeziyle ilgili sözlü kültür derlemeleri de ele alınmıştır. Osmanlı tahrir ve avarız defterleri kayıtlarından yararlanılarak bilimsel temellere oturtulan tarihinin yanı sıra Ordu Belediyesinin kuruluşu ve belediye başkanlarının hizmetleri de objektif bir şekilde anlatılmaktadır.

5- Düşünce Demeti, (Deneme, 200 sayfa), Altınpost Yayınları, Ankara, 2012.

Düşünce Demeti, Mithat Baş'ın Ordu Olay Gazetesi'nde yayınladığı köşe yazılarından oluşturulmuştur. Kitaptaki makalelerde Ordu'nun sorunları ve tarihi, güncel olaylar, yazarın bazı bilimsel konulardaki düşünceleri çarpıcı bir şekilde ele alınmıştır. Mithat Baş, kitabın önsözünde "Bu kitapta başkalarının düşüncelerini değil, kendi kafamdan geçen düşünceleri paylaşmak istedim. Bilimsel konularda mümkün olduğunca 'objektif', mümkün olduğunca açık olmaya çalıştım. Güncel konulardaki yazılarımda ise kimi zaman isyan, kimi zaman da tepkili bir yüreğin çığlığını bulacaksınız" demektedir.

Yazar ayrıca "Paylaşmak güzeldir. Yaşamla ilgili görüşlerimizipaylaşmak,hem sosyal bir olgu, hem de insani ve masum bir davranıştır. İnsanlar, bildiklerini başkalarıyla paylaştıkları oranda topluma ve muhatap oldukları insanlara karşı sorumluluklarını yerine getirmiş olurlar. Ne var ki duygu ve düşüncelerimizi paylaşmakta toplum olarak sorunlu bir yapımız vardır.

Paylaşmak, ancak yazmakla, yazılanları gelecek kuşaklara bırakmakla mümkündür. Üzülerek belirtmeliyim ki bizim toplumumuz okuma veözellikle de yazma konusunda gelişmiş ülkelere göre bir hayligeri durumdadır. Bir türlü düşüncelerimizi başkalarıyla paylaşmak istemiyoruz. Bu durum, bilgi toplumu olabilmemizi geciktiren önemli bir faktör olarak görülmektedir. Bu nedenlede yazar sayımız, batılı ülke toplumlarıyla karşılaştırılmayacak kadar düşük düzeydedir. Yazarların yeterince teşvik edilmediği de bir başka gerçektir.

Kuşkusuz yazmak, büyük bir sorumluluk ve ciddiyet ister. Araştırma, sabır ve birikim ister. Araştırmacı Gazeteci Uğur Mumcu'nun çok haklı olarak belirttiği gibi "Bilgi sahibi olmadan fikir sahibi olmak" bazen insanları gülünç durumlara düşürebilir. Bilgi sahibi olmanın yolu da okumak ve araştırmaktan geçer.

Toplum olarak paylaşımcı olmamızın ön koşulu özgür düşünceye saygılı olmak ve mutlaka özgür düşüncenin önünü açmaktır. İnsanlar bildiklerini korkmadan açıklayamazlarsa, doğruyu bulmak zorlaşır. Uygar toplumları diğer toplumlardan ayıran önemli özelliklerden birisi sansürsüz ve özgür birortam yaratmaktır. Karşı fikirlere tahammül edebilmek bilgi sahibi ve birikimli insanların işidir. Aynı pencereden ve aynı açıdan bakan insanlar hep aynı rengi, aynı olayları görürler. Hâlbuki değişik pencerelerden ve açılardan değişik renk ve olaylar görünür. Doğadaki o eşsiz armoninin, ancak değişik bakışlarla yakalanması mümkündür." diye insanlarla görüşlerini paylaşmaktadır.

6- Ebulhayr Kethüda, Gülyalı İlçesi Tarihi, (Şinasi Tepe ile birlikte araştırma-370 sayfa), Gülyalı Belediyesi Yayınları, Ordu, 2013.

Ebulhayr Kethüda, Şinasi Tepe'yle ortak bir çalışmanın ürünü. Kitapta Gülyalı ilçesinin belgeler ışığında ayrıntılı bir şekilde tarihi kaleme alınmıştır. Ayrıca Osmanlı'da ilk nüfus sayımı olan 1834 yılına ait Ebulhayr kayıtları da yayımlanmıştır. Köylerdeki sülaleler belirtilmiştir.

Yazarlar önsözde "Ordu tarihini Ebulhayr'sız, Ebulhayr tarihini de Ordu tarihinden ayrı düşünmek olası değildir. Ebulhayr tarihini incelemek, Ordu tarihine kapı araladığı gibi, Piraziz, Bulancak, Giresun sahiline ve arka coğrafyalarına da tarihi anlamda katkıda bulunmak demektir.

Gülyalı, Ordu'nun coğrafi anlamda belki en küçük ve en genç ilçelerinden birisidir. Ancak Gülyalı "Ebulhayr" adıyla, Ordu yöresinin Türkleşmesini sağlayan Hacıemiroğulları Beyliği döneminden bu yana zaman içerisinde önemi artan, kısmen eksilen ama tarih içinde hep var olan bir bölgemizdir. Cumhuriyet döneminin çok genç bir ilçesi olmasına karşın, Osmanlı döneminde yüzyıllarca kaza merkezi olarak görülmektedir.
Doğal güzelliği, Ordu kent merkezine yakınlığı ve çağdaş bir havaalanıyla Gülyalı tarih sahnesinde yeniden onurlu yerini almaktadır." demektedirler.

7- İlkçağ'dan Günümüze Ordu Tarihi, Yason Yayınları, Ankara, 2015.

Bu kitap Ordu Yöresi Tarihi'nden daha ayrıntılı olarak ele alınmış, çok sayıda kaynaktan yararlanılarak hazırlanmış, her Ordulunun kendinden bir parça bulabileceği 500 sayfalık dev bir eserdir.

Mithat Baş bu eserinin önsözünde kitabın amacını şöyle özetlemiştir: "Yörenin tarihi, Orta Karadeniz tarihinden ayrı değildir. Ordu yöresi, tarihi süreç içinde yakın çevresiyle bütünleşmiştir. Sosyal ve kültürel olarak da bütün Karadeniz Bölgesi'nin özelliklerini içinde barındırır. Yöre, yüzyıllar boyunca yapılan savaşlar sonucu göçmek zorunda kalan çok çeşitli bölgelerden Müslüman halkın sığınağı olmuştur. Bu nedenle de Ordu yöresi, aynı inançtan olsalar bile farklı kültürlerin buluştuğu bir havuz gibidir. Bu kültürel çeşitlilik Ordu'ya büyük zenginlikler kazandırmıştır.

Bu çalışmada, Ordu yöresi tarihiyle ilgili bugüne kadar doğru olarak bilinen bazı bilgilerin düzeltilmesi gerektiği de açıklanmıştır. 2012 yılında tarafımdan kaleme alınan ve Ordu Belediyesi'nce yayınlanan 'Ordu Yöresi Tarihi' adlı çalışmamdan bazı kısımlar çıkarılmış, bazı kısımlar da eklenerek kitabın hacmi içerik açısından büyütülmüştür."

Kitapta, Ordu yöresinde ve dolayısıyla Karadeniz Bölgesi'nde yaşamış antik kavimler ve çok çeşitli medeniyetler ayrıntısıyla ele alınmıştır. Ayrıca yörenin Türkleşmesi, beylikler ve Osmanlı Devleti zamanındaki sosyal ve ekonomik yapısı, I. Dünya Savaşı ve Kurtuluş Savaşı yıllarında Ordu yöresi çok çeşitli belgelerle tanıtılmıştır.

8- Pir Sultan Abdal, Yason Yayınları, Ankara, 2015.

Yazar bu kitabında Pir Sultan Abdal'ın yaşam öyküsünü, yetiştiği inanç dünyasını, merkezi sisteme karşı isyanını çok sayıda kaynaktan yararlanarak objektif bir şekilde ele almıştır.

Mithat Baş, Pir Sultan Abdal ile ilgili tespitlerini de kitabın önsözünde belirtmiştir: "Pir Sultan Abdal; Anadolu'da bir Alevi Türkmen köylü, büyük bir saz üstadı ve şair, Hacı Bektaş Veli tekkesinde yetişmiş bir şeyh ve Osmanlı düzenine karşı çıkan bir isyan önderidir.

Türk Halk Edebiyatının en önemli figürlerinden birisi olan Pir Sultan Abdal, şiirlerinde kullandığı akıcı Türkçesi ve işlediği konularla çok geniş kitlelerin gönlünde taht kurmuş ender kişiliklerden birisidir.

Akıcı ve duru Türkçe ile yazdığı şiirleri, yüzyıllar sonra bile her kuşaktan insanlar tarafından anlaşılabilmektedir. Pir Sultan Abdal, şiirlerinde doğa ve insan sevgisini ön plana çıkarmıştır. Bu nedenle de sadece Alevi-Bektaşiler arasında değil, çok geniş halk kitleleri tarafından da sevilmiş ve benimsenmiştir."

9- Mesudiye Tarihi ve Kültürel Özellikleri, İstanbul Mesudiyeliler Derneği Yayını, İstanbul, 2016.

Mithat Baş'ın 2016 yılında yayınlanan bu kitabı Mesudiye ilçesi hakkındaki ikinci çalışmasıdır. Bu kitapta Mesudiye tarihi ve köylerinin kuruluş öyküleri belgelere dayandırılarak bilimsel bir şekilde ele alınmıştır. Ayrıca Mesudiye'nin coğrafi konumu, ekonomik yapısı, sosyal ve kültürel özellikleriyle Mesudiye'yi kalkındırma çabasında bulunan sivil toplum kuruluşları da belirtilmiştir.

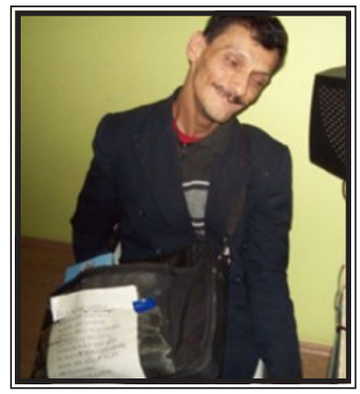
Yazar, kitabın önsözünde amacını da açıklamaktadır:

"Mesudiye ilçesi, ülkemizin her derecedeki devlet kademelerine çok sayıda kalifiye insan yetiştirmiş, sosyal ve kültürel özellikleriyle de kendini göstermiş, ülkemizin ileri düzeyde olan ilçelerinden birisidir. Özellikle 1960'lı yıllardan sonra nüfusa kayıtlı bireylerinin %80'ini ilçe dışına vermiş bir yörenin insanlarına, köklerini unutmamaları ve atalarının yaşadıkları bu toprakların tarihi ve kültürel özelliklerini daha iyi tanımalarına kaynaklık edecek bir çalışmaya ihtiyaç vardır. Mesudiye yöresinin tarihi ve kültürel özelliklerini konu edinen bu kitabın amacı da budur.

Mesudiye ilçesi kültürel özellikleriyle de ülkemizin önemli yörelerinden birisidir. Türkiye'de doğrudan demokrasinin uygulandığı ve taban bulduğu önemli bir kültür ilçesidir.

Kuşkusuz bir yöreye götürülecek hizmetler açısından o yöre gerçeklerinin derinlemesine tanınması ihtiyacı vardır. Bu bakımdan gerek devlet, gerekse özel sektör yatırımlarının yapılabilmesi için Mesudiye ilçesinin çeşitli olanaklarının ve ekonomik, sosyal ve kültürel yapısının bilinmesi gerekir. Bu çalışmanın bir başka amacı da bu konularda farkındalık yaratmaktır.

Çalışmada, Mesudiye yöresi tarihiyle ilgili bugüne kadar doğru olarak bilinen bazı bilgilerin düzeltilmesi gerektiği de açıklanmıştır."

MİTHAT KARATAŞ

1971 Yassıbahçe doğumlu olan Mithat Karataş, Selimoğlu Hasan Karataş'ın oğludur. Doğuştan engelli olan Mithat ilköğretime bile gidemediği için herhangi bir tahsile sahip değildir. Ancak 1981'den sonra kimsenin yardımı olmadan tv ve gazeteler sayesinde okuma ve yazmayı öğrendi. 1985'ten sonra da şiir yazmaya başlayarak duygularını dile getirmeye çalıştı. 300'e yakın şiirini bir kitapta toplamayı hayal eden Mithat Karataş, zor da olsa bunu başardı ve kitabını yayınladı.

Mithat Karataş, Anlamsız Dünya ve İnsanlar Arasında isimli iki kitap yayınladı. Şair Mithat Karataş, ilk çıkardığı şiir kitabında 79 şiir bulunduğunu belirterek, "Anlamsız Dünya isimli ikinci şiir kitabımda ise 115 şiir var. Şiirlerimi evde bilgisayarımda yazıyorum. İkinci kitabımın şiirlerini 2 yılda yazdım." demiştir.

Amacının şairlik konusunda kendisini kanıtlamak olduğunu ifade eden Mithat Karataş: "Ben bu kitabı 4500 lira masraf yaparak 4 bin adet bastırdım. Arkadaşlarımdan borç aldım. Kitapları satıp arkadaşlarımın borcunu vereceğim. Şiir kitabında siyaset, aşk, mutluluk hatta yaşadığım ihanet bile var. Ben bir engelliyim ama insanım. Ben mutluluğumu insanlarla paylaşmak istiyorum. Benim bu kitabı yazmaktaki amaçlarımdan birisi de dilenci olmadığımı kanıtlamak. Benim bu halimi görenler bana acıyorlar. Ben acınmak istemiyorum. Beni Allah böyle yarattı. Ben böyle mutluyum. Bana dilenci gözüyle bakmasınlar. Bana para vermek isteyen bir kitap alsın." şeklinde duygularını ifade etmektedir.

ŞİİRLERİNDEN ÖRNEKLER

ANLAMSIZ DÜNYA
İnsanların hayat tarzına
Düşünce ve varlığına
Bir anlık mutluluğuna
Ben anlam veremedim

Gecenin sessiz karanlığına
Gündüzün aydınlık kalabalığına
Güzel kalplerin kırılmasına
Ben bir anlam veremedim

Hayat yolu hayat dolu
Dertler sevinçler ömür boyu
Sanki yaşam tiyatro oyunu
Yalan dünyaya anlam veremedim

Yaşamanın tadına doyulmuyor
Acı, mutluluk derken ölüm geliyor
Hala insanlar kötülük peşinde koşuyor
Amacınız nedir dostlar? Dünya anlamsız

Dillerimiz hep doğruları söylüyor
Tatlı sözler hiç gerçek olmuyor
Aramızdaki güven bağı kopuyor
İnsanlık ölmesin dostlar dünya anlamsız

GÜNAH MI
Çok ızdırap çekiyorum
Yüzüm gülmüyor ağlıyorum
Umutsuz çaresiz yaşıyorum
Allah'ım mutluluk istemek günah mı?

Şu dünyada çektiğimi kimse bilemez
Aşk dolu kalbime sevgi girmez
Felek ile aram açılmış yüzüm gülmez
Bilmem yaşamak sevenlere günah mı?

Fani dünyaya ağlayarak gelmişim
Yıllarca gülerim diye beklemişim
Mesut olmak için ömrümü tüketmişim
Öyleyse acı çekmek bana günah mı?

Dostlarım bana düşman kesilmiş
Canımı verdiklerim kin beslemiş
Şu iki cihanda sevenim mi kalmış?
Hayata isyan etmişsem günah mı?

İnsanlar hep kötülük yapıyorsa
Güzel kalpler kırılıyorsa
Umut gülleri açmıyorsa
Sevgi için yaşıyorum günah mı?

YOKSUN ANNEM
Gül yüzünü hiç göremedim
Masum yüzlerinden hiç öpemedim
Seni seviyorum diye söyleyemedim
Aradım bulamadım yoksun annem

Yanında yatmayı özledim
Derdimi kimseyle paylaşamadım
Boynuna sarılıp da ağlamak istedim
İsmini haykırsam da yoksun annem!

Herkes kendi âleminde
Ben garip kaldım yabancılar içinde
Boynumu büküp oturdum bir köşede
Sağıma soluma baktım yoksun annem

Hayalin gözlerimin önünden gitmiyor
Hasretin beni derinden yaralıyor
Yüreğimizdeki sancılar bir türlü bitmiyor
Mutluluk uzaklarda yoksun annem

Bu hayatı tek başıma yaşadım
Yıkıla yıkıla bu duruma geldim
Karanlık gecelerde dertlerimi içime attım
Sesimi durmuyorsun yoksun annem

Feryat ettim mezar taşına
Ölmek istedim işte o anda
Acıma duygusu yok zalim insanlarda
Mutlu olduğum bir gün görmedim yoksun annem

Seni benden koparıp aldılar
Sevgisiz yaşamaya mahkûm ettiler
Gariptir diye hep bana vurdular
Şimdi çok pişmanın yoksun annem

İNSANLAR ARASINDA
Engellilerin durumu içler acısı
Toplumdan dışlanmış, hep suçluluk muamelesi,
Onları kahreder sadece dil yarası,
Ağlamaya mahkûmdur insanlar arasında.

Güldürmezler seni bu âlemde asla
Hatıraları olmaz gönül bahçesinde,
Aşkı tadamaz kor bağlar kalbinde,
Özürlülere sevgi yasaktır insanlar arasında.

Kendini acındıran sakatlar görüyorum
Sokaklarda dilencilik yapanlara üzülüyorum
Haline şükretmeyenleri kınıyorum
Duygu sömürüsü yapanlar insanlar arasında

Bir engelli kendini asla küçültmez,
Gururundan hiç mi hiç ödün vermez,
Izdırap çeksede, derdini kimseye söylemez,
Hayattan yılmaz engelliler, insanlar arasında.

ÜNYELİ ÂŞIK MUHARREM SALTI

1953 yılının haziran ayında, Kumru'nun yaylası Ortaoba'da ikiz erkek çocuklar dünyaya gelir: Hüseyin ve Muharrem. Hüseyin birkaç ay sonra ölür. Babası Necati, annesi Ayşe, tüm aile çok sevinir bir evlatları olduğuna. Yazın yaylaya, kışın Kuşdoğan köyüne. Doğumundan sonra 6 yıl daha böyle devam eder ailenin yaşamı.

Ailesi köyde Kur'an mektebine verir, Elifba cüzünden, Tebareke, Kassem, Vezzariyatu'ya kadar öğrenir. Ancak hocası ezberleri çok verdiğinden, bu da ona ağır geldiğinden, hocasıyla anlaşamaz. Bu nedenle, mektepten ayrılmak zorunda kalır.

Dedesi Rüştü, Kumru'nun Mahallesi'nden Ünye'nin Kuşdoğan köyüne iç güveyisi gelir. Saltı, okula, Kumru'da, dedesinin yanında başlar. Nüfustaki doğum yeri ve tarihi, 1959, Kumru diye kayıtlıdır. Yaylada beraber büyüdüğü çocuklarla yeniden buluşur. 1. sınıf öğretmeni Saika Çatı'yı çok sever. Derken, köyünde, babasının özveriyle gösterdiği okul yerine, okul yapılır. 4. sınıfa köyünde devam eder. Köyünde 5. sınıfı bitirdikten sonra, ortaokula gitmek için, tekrar Kumru'ya gider. Ortaokuldan sonra liseye devam eder. Bu arada, ortaokuldan sonra nişanlanır ve 3 yıl nişanlı kalır. Kız öğretmen okuluna gider. Ancak siyasi ortam karışınca, ideolojik, siyasî ve silâhlı kavgalar başlayınca, okulu yarım bırakır ve köye döner. Anne, baba yaşlanmış, bakıma muhtaç olmuştur. Artık şartlar değişmiştir. Yeni duruma göre yaşamı düzenlemek kaçınılmazdır. Çevrenin, "evlen" ısrarıyla, Erenyurtlu olan hanımıyla evlenir. İlk çocuğu Rüştü 9 aylıkken askere gider, sene 1979'dur. Kırklareli hudut taburunda askerliğini tamamlar. Sinan ve Deniz isminde iki oğlu daha olur. Köyde sevilen bir kişi olduğundan, ihtiyar heyeti azası seçilir ve iki dönem görev yapar. Mayıs 2000'den itibaren İrfan Yıldız Beşlioğlu'nun çıkardığı Uzak isimli şiir seçkisinde şiirlerini yayınlamaya başlar.

ŞİİRLERİNDEN SEÇMELER

ZAMANI
Derelerin akışı başka
Güneşin yakışı başka
Yolların çıkışı başka
Duman, çiçekleri yakma zamanı

Fındık yaprak açtı, otlar büyüdü
Çıktı topraktan, yılanlar yürüdü
Bahçeler temizlendi, toprak sürüldü
Buralarda gübre koyma zamanı

Katıyorum, tutmuyor maya
Merdivenim yok ki, çıkamam Ay'a
Taktım akşam yemeğine, sabahki çaya
Zamları kafadan atma zamanı

Konuşmalar olmuş bayat
Kalmamış tuzu, bozulmuş hayat
Moral olsun dostum, bir mesaj at
Dostun dosta muhtaç zamanı

Lâzım düşünmek, taşlar ağlarsa
Gözden akan yaşlar yerleri ıslarsa
Âşık Saltı'nın içi böyle sızlarsa
Merhameti yüreğe koyma zamanı

BİZE SORDUN MU?
Tohum ekerken, gübre dökerken
Fındık toplarken, çuval çekerken
Fidan dikerken, aşı yaparken
Gelip bir kez bize sordun mu

Yolun var mı, suyun akar mı
Ağustos ayında güneş yakar mı
Ayaklar nasır, eller yarık, terin kokar mı
Gelip bir kez bize sordun mu

Yemek kalktı, kahvaltıya döndük
Ağlanacak hâlimize oturup güldük
Bu güne gelene kadar biz neler gördük
Gelip bir kez bize sordun mu

Durak vardır bu uzun yolda
Sebzeler bahçede, meyveler yolda
Gördüm fiyatlar uçmuş pazarda
Gelip bir kez bize sordun mu

Kuşlar yalnız, yavrular uçmuş
Hastalıklar artmış, yaralar açmış
Kendini bilmezler pislik saçmış
Gelip bir kez bize sordun mu

Âşık Saltı alırsa topraktan alır
Bir gün gelir vatanı kalır
Tanır insanları, gözünden tanır
Gelip bir kez bize sordun mu

DOĞANIN DÜZENİ
Arı çiçekten bal almayınca
Karıncalar besin bulamayınca
Baharın dallar çiçek açmayınca
Aşkın çeşmesinden su akar mı hiç

Kuş dallara yuva yapsın
Balıklar sığlara yumurta bıraksın
Dereler, denizler coşkun aksın
Yarınlara üzgün bakılır mı hiç

Toprakta tohum, biteceksin
Kırlarda çiçek açınca göreceksin
Önüne bak arkadaş, ezeceksin
Kafa havada gezilir mi hiç

Kirpiyi dikenleri koruyor
Kurbağaları su saklıyor
Yılanlar avlarını bekliyor
Tabiatın düzeni bozulur mu hiç

Fare hırsızı aşırıyor inine
Çakallar düşmüş tavuk derdine
Kargalar konmuş leş üstüne
Hastaya yatak sorulur mu hiç

YURT SEVGİSİ
Demiri döverler, kazma ederler
Dudakları, gözleri boyar yosma ederler
Pamuğu makinede basma ederler
Rakamların telaşını gör karagözlüm

Fındık patozdan akar çuvala
Ceket yırtıldı takıldı dala
Zam gelmiş dediler her türlü mala
Eti, peyniri unuttum karagözlüm

Hamuru yoğurup maya katmazsan
Düşüncelerinden bir şey yaratmazsan
Boş şeyleri kenara bırakmazsan
Ömür ziyan olur karagözlüm

Ağaç kaşık da gördüm gaz lâmbası da
Mısır ekmeği de yedim lâhana çorbası da
Bir sürü köyüm var Türkiye haritasında
Kalbimi asfalt ettim karagözlüm

Muharrem der ki çileyi itelim
Baca olup gökte tütelim
Alın terimiz cevherdir bilelim
Aradan engeli at karagözlüm

DİLEK...
Düşüncelerim var bugünden yarına
Kalın beden girmez elbisenin darına
Göz koymadık varlıklının varına
Biz insanız, karıncayı önemseriz

Su içerken, -İçen var mı? Sorarız!
Meraklıyız; hesaplarız, aklımızı yorarız
Yaralı bir kuş bulsak yarasını sararız
Somurtmayız; hep herkese güleriz

Kin, garez içimize giremez
Cahil olan bizi asla bilemez
Bizi seven, gönüllerden silemez
Biz ekmeğimizi hakça böleriz

Hiçbir kimseyi hiçbir yere geçmedik
Bu vatana zarar verenleri seçmedik
Haram sudan bir damla bile içmedik
Gül bahçesine incitmeden gireriz

Âşık Saltı'yım, canlıların dostuyum
Başka bir şey değilim, ben de buyum
Bir gün elbete benim de dolacak kuyum
Kalanlara güzel, eşit günler dileriz

ÖZLEMLERİM
Kafam bir matbaa gülüm
Hayat hikâyemi orada yazdım
Beynimin maddesi kâğıtlarım
Elemleri, kederleri orada yazdım

Yıllarca kilit vurdum kapısına
Okunmasın diye yasakladım
Zavallılara, gariplere, masumlara
Açtım kapısını, zalimden sakladım

Köylerdeki taze çiçek şehirlerde soluyordu
Villa bahçelerindekiler gülüyordu
Kör olmayan gözlerim görüyordu
Yanmış mum gibi eridim gülüm

Sevgi bağları kopuk kopuktu
Üstümde çaresizlik karabuluttu
Bugün zor yaşanır yarın hep umutlu
Çiçekler aşkıma serpildi gülüm

Dertlerim toplumun dertleri
Beklemem azını daha da gelir zammın sertleri
Taban fiyatları verilir mi ödenir mi bedelleri
Fakire enflasyon düşer mi gülüm

GÖRDÜM
Saçaklarından buzlar sarkardı
Yamaçlarından sular akardı
Herkes sade ocak yakardı
Ben, ahh, ne günleri gördüm

Kışın sebzeler hiç olmazdı
Kimse içmek için çay almazdı
Söz veren hiç sözünden caymazdı
Ben, ahh, ne günler gördüm

Ekmek gelmezdi çarşıdan
Konuşulurdu batmandan, arşından
Medet umarlardı faldan, kurşundan
Ben, ahh, ne günler gördüm

Minibüs yoktu, tayyare az
Yaz Âşık Muharrem, geçmişi yaz
Cereyan ne gezer sadece ayaz
Ay ışığından fayda umanlar gördüm

Öcüden, hortlaktan korkulurdu
Mısır unu ekmek için yoğrulurdu
Otlardan, bitkilerden ilaç yapılırdı
Parayı pazarda sonradan gördüm

GEZEBİLİRSEN
Bâzı yavan, bâzı tuzlu olur yemeklerim
Çocuklarımın, eşimin kendini özledim
Yerimde ol, dayan dayanabilirsen

Bir evdik, babadan çocuktan
Yeller esiyor yerinde, çoktan
Ben de uzak kaldım, çoluk çocuktan
Gel beni teselli et, edebilirsen

Bir başıma buradayım; kurban, bayram
Karmakarışık düşüncelerim, rûyam
Çocuklarım için, çabam, gayem
Yurda dağılmış; topla toplayabilirsen

Çalar şimdi telefon diye beklerim
Muharrem, sevdâ der, bir denizdir
Kimini öldürür, kimini yüzdürür
Beni Mecnûn etti, çölde gezdirir
Ol benim yerimde, gez gezebilirsen

MURAT KİRPİTCİ

Ordu-Ulubey ilçesi Akoluk köyünde 1959 yılında doğdu. İlkokulu Akoluk ilkokulunda tamamladı. 1970 yılında Ordu İmam Hatip Lisesine girdi. 1977 yılında bitirdi. 1978 yılında Samsun Eğitim Enstitüsüne kaydolup 1980 yılında sosyal bilgiler öğretmeni olarak mezun oldu. 1982 yılında Kütahya lisesinde stajyer öğretmen olarak göreve başladı. Bir buçuk yıla yakın burada görev yaptıktan sonra Kütahya Simav Dağardı Ortaokuluna atandı. 1986 yılına kadar burada öğretmen olarak görev yaptıktan sonra Ordu Ulubey Ohtamış Ortaokuluna müdür olarak atandı. On ay burada müdürlük yaptıktan sonra Ulubey Akoluk Ortaokulunda müdürlük görevini yürüttü. 1994'de Ulubey Merkez İlköretim Okulunda kurucu müdür olarak göreve başladı. Kasım 1998'de Ordu Anadolu Lisesinde tarih öğretmenliğne başladı. Beş yıl burada görev yaptıktan sonra 1993 Kasım ayında Ulubey İlçe Milli Eğitim Müdürlüğüne görevlendirildi. 2005 yılında Ulubey Lisesine asalaten okul müdürü olarak atandı. İki ay sonra yeniden Ulubey İlçe Milli Eğitim Müdürlüğüne vekaletten görevlendirildi. 2012 Ağostos ayına kadar bu görevi yürüttü. 2012 Ağustos ayında Perşembe Kız Teknik Ve Meslek Lisesine okul müdürü olarak atandı. 19.09.2014 tarihinde Ordu lisesi Müdürü olarak göreve başladı. Halen bu görevi yürütmekte olup evli ve 4 çocuk babasıdır.

ŞİİRLERİNDEN ÖRNEKLER

MEVLA'YA KOŞMAK
Aşk hamuruyla yoğrulan insanoğlu,
Bir kez olsun gönül aynana bakmaz mısın.
Bu toprağın bağrında Mevlanalar Yunuslar, dolu,
Hicran olmuş gönülleri gül bağına sokmaz mısın.

Yaradılana bakarsan görürsün aşkı.
Yaradan gönüllere vermiştir coşku.
Mevla'ya koşanlar yaşıyor meşki.
Sönen gönül ateşini yakmaz mısın.

Mevla çağırır bizi her dem yollarına.
Kulak ver bak ne diyor kullarına.
Vermiştir seni sevgilinin ellerine.
Taptığın dünyadan bıkmaz mısın.

BULAMADIM
Dost dost diye gezer oldum.
Gezdim dünyayı bezer oldum.
Her yerde riya sezer oldum.
Can dost, candan dost bulamadım.

Koca koca binalar dikildi.
Dostluğa kurşun sıkıldı.
Yuvalar birer birer yıkıldı.
Can dost, candan dost bulamadım.

Komşu komşuyu tanımaz oldu.
Muhabbet bağının gülleri soldu.
Sevincimiz acımız bir idi. Noldu?
Can dost, candan dost bulamadım.

El oldu baba oğul, anne kız.
Darmadağın olduk BİR iken biz.
Sorumluyuz bu işten hepimiz.
Can dost, candan dost bulamadım.

Beşer sevgi hamuruyla yoğruldu.
Dostluk Yaradan'ın emri oldu.
Mücevherken bu sevdamız pul oldu.
Can dost, candan dost bulamadım.

Aradım dostluğu göklerde buldum.
Yandı yüreğim sararıp soldum.
Ben bu dünyadan gider oldum.
Can dost, candan dost bulamadım.

Karşılıksız almadılar Allah'ın selamını.
Yabana attılar Allah'ın kelamını.
Çevirdik helale Allah'ın haramını.
Can dost, candan dost bulamadım.

HASRET
Aşkınla beni yaktın hicran eyledin,
Gönül tahtımı yıktın viran eyledin,
Bu yürek can çekerken hasretinden,
Beni benden aldın talan eyledin.

Katlanılmaz hasretine düştü ol yürek,
Bülbülün feryadına çare gül gerek,
Bu yangını söndürmeye sel gerek,
Sevdama inanmadın yalan eyledin.

Gözüm yollarda kaldı gelirsin diye,
Rüzgârları kokladım solursun diye,
Lif lif dokudum aşkımı bilirsin diye,
Yalan dünyada aşkımızı kalan eyledin.

UYAN YİĞİDİM
Esti garbın rüzgârı fena esti
Can damarlarımı birer birer kesti
Kahpece inancımadır kastı
Uyan yiğidim bak neler oldu
Karayel efil efil hanemize doldu

Yurdumun bağrı yangın yerine döndü
Ocaklar yıkıldı, birer birer söndü
Medeniyetimin üstüne medeniyet kondu
Uyan yiğidim bak neler oldu
Karayel efil efil hanemize doldu

Sevgimin yerini ihanet aldı
Dostluğa kalleşlik galebe çaldı
Saygı ise tozlu raflarda kaldı
Uyan yiğidim bak neler oldu
Karayel efil efil hanemize doldu

Adalet en büyük gücümüzdü
Sevinçler tasalar bir, acılar acımızdı
Vefa vazgeçilmez baş tacımızdı
Uyan yiğidim bak neler oldu
Karayel efil efil hanemize doldu

İnsanımız birbirini tanımaz oldu
Soldu bahar güllerim, soldu
İçimizdeki insanlık birer birer öldü
Uyan yiğidim bak neler oldu
Karayel efil efil hanemize doldu

İslam coğrafyası kan gölü
Fitne girmiş içine ayrıdır yolu
Karıştırır durmadan namerdin dölü
Uyan yiğidim bak neler oldu
Karayel efil efil hanemize doldu

Uyan yiğidim geç olmadan uyan
Ecnebidir hayatına nizam koyan
Geç kalırsan olmayacak seni duyan
Uyan yiğidim bak neler oldu
Karayel efil efil hanemize doldu

ÖĞRETMENİM
Sonbaharla açar bir bir güllerin,
İnci döker tane tane dillerin,
Bin bir hikmetli, maharetli ellerin,
Cehaleti ezer ezer öğretmenim.

Peygamberlerin derûni sesinden,
Mevlanalar, Yunuslar gölgesinden,
İlmin, bilginin penceresinden,
Işığın sızar sızar öğretmenim.

Zaman sendedir ve mekan sende,
Zulme attın künde üstüne künde,
Dünya medeniyet temelinde,
Adın yazar yazar öğretmenim.

Mum olup gün be gün eridin,
İnsanlığa insanlığı bildirdin,
Paha biçilmez makamlara erdirdin,
Geleceği süzer süzer öğretmenim.

Şekil verir heykeltıraş çamura,
Karanlıklar uğrar birer birer dumura,
Azmin sığmadı, sığamazdı bir ömüre,
Yolların tozar tozar öğretmenim.

Evlerde, okullarda kitabımsın,
Meydanlarda, destanlarda hitabımsın
İlk ve gerçek muhatabımsın,
Bilgin oyunu bozar bozar öğretmenim.

Her harf için olunmaz mı köle?
Hacetim yoktur artık bülbüle,
Seni anmayan dile, bilmeyen gönüle,
Zaman mezar mezar öğretmenim.

Sanadır duam, sanadır selam,
Elimde kalemsin, dilimde kelam,
Şekilden şekle girer bu alem,
Bileğin çizer çizer öğretmenim.

Gıpta etmedim sayende bülbüle,
Baktığın her mekan geliyor dile,
Yücelere layıksın, bunu dünya bile,
Unutulmak üzer üzer öğretmenim.

Unutmak mı seni, ne kelime,
Düşünmesi bile nahoş ve tehlike,
Acı verir, hüzün verir bize,
Eriyişin azar azar öğretmenim.

GÖNLÜNE MİSAFİR OLSAM
Zeytin gözlerine meftun olduğum
Hasretin beni yaktı, gelmez misin
Canımsın deyip, candan içre bildiğim
Aşkınla yanar oldum bilmez misin.
Yetersiz kalır seni anlatmaya kelam
Arada bekler bu can, bir selam.
Sensiz anlamsızdır bu alem
İçin için ağlarım, gözyaşım silmez misin.
Sen gönlümün kışında baharımsın
Çöllere düştüğümde serabımsın
Yıllardır beklediğim muradımsın
Gönlüne misafir olsam, almaz mısın

MURAT KÖMÜR

Yazar 18 Mart 1983 yılında Ordu ili Kabataş ilçesinde doğdu. Taşarası İlkokulunu bitirdikten sonra Fatsa Anadolu Lisesinde ortaöğretimini tamamlayan yazar 2001 yılında Manisa Celal Bayar Üniversitesi Eğitim Fakültesi Türkçe Öğretmenliği Bölümünü bitirerek öğretmenlik hayatına başladı. Bolu Gerede'de kısa bir süre öğretmenlik yapan yazar ardından İstanbul'da öğretmenlik mesleğini icra etmeye devam etti. İstanbul'da iken Yeni Sabah Gazetesi'nde kısa süre köşe yazarlığı yaptı. Çay ve Kitap İyi Gider projesini ilk defa başlatarak ülkenin çeşitli yerlerinde projeyi yürütmede koordinasyon sağladı. Proje vesilesiyle ulusal görsel ve yazılı basında birçok habere konu oldu.

2010 yılında ilk kitabı "Gortlan"ı edebiyatseverlerle buluşturdu. 2011 yılında Ordu'ya dönen yazar proje çalışmalarına ve edebiyat çalışmalarına burada da devam etti. 2016 yılında "Gizemli Okul", "Büyülü Krallık" ve "Vampir Tuzağı" adlı fantastik romanlarla okurlarıyla buluşan yazarın iki kitabı da bir ay içinde tükenerek ikinci baskıya ulaşma başarısı gösterdi. Eserlerinde mekan olarak Ordu ve ilçelerini kullanan yazar okurlarının bu eşsiz güzellikteki ili merak ederek ziyaret etmesinin yanında Türk kültürünün fantastik tür sayesinde binlerce okura ulaşmasını da amaçlamaktadır.

Akis Kitap Yayınevi bünyesinde Türkiye'nin çeşitli kentlerinde fuarlara katılan yazarın "Büyülü Krallık" adlı romanı Kahramanmaraş Kitap Fuarı'nın en çok satan çocuk romanıdır. 2016 Nisan ayı çerisinde "Zombinin Laneti" adlı fantastik romanıyla da fantastik edebiyat tutkunlarıyla buluşacak olan yazar evli ve Tuna adında bir çocuk babasıdır.

Yayımlanmış eserleri şunlardır:

1- Gortlan (Fantastik Öykü)

On iki öyküden oluşan bu eser 2010 yılında basılmış ve ilk baskısı tükenmiştir. On iki öykü de Ordu'da geçmekte ve her öyküde farklı bir mesaj verilmektedir. Modern La Fonten öyküleri de diyebileceğimiz bu kitapta milli değerlerimiz verilmektedir.

"… İyi de karınca kardeş, bu yaptığın ahlâki olarak doğru değil. Unutma ki el atına binen tez iner. Güvenme varlığa, düşersin darlığa. Atalarımızın sözleri hep doğru çıkar bilirsin. Bir gün serenderin sahibi mısırları alırsa ne yapacaksın?..." (Gortlan s. 69).

2- Gizemli Okul (Fantastik Öykü)

On öyküden oluşan "Gizemli Okul" kitabında deyim ve atasözleri sıkça kullanılmış ve Karadeniz'in güzellikleri betimlenmiştir. Okuyanı maceradan maceraya sürüklemeyi amaçlayan öyküler ortaokul öğrencilerine yöneliktir. İlk baskısı bir ay içinde tükenmiş ve ikinci ayda ikinci baskıya ulaşma başarısı göstermiştir.

"… Bak şimdi sen bu ırmaktaki en güçlü yengeç olabilirsin ama kimse seni sevip saymadıktan sonra güç işe yaramaz.Benim gibi elden ayaktan düşünce tepene çullanıverirler… Sen güçlü iken yanına yaklaşanlar emin ol ki ikiyüzlü olanlardır, onlardan uzak dur. Irmaktaki diğer canlıların kalbini kırma yoksa senden hep nefret edecek bir topluluk yaratmış olursun…" (Gizemli Okul, s. 11).

3- Büyülü Krallık (Roman)

Çalışan ailelerin çocuklarıyla yeterince ilgilenememelerine eleştirel bir bakışla yaklaşan bu roman dil ve anlatım yönünden sade ve kolay anlaşılır şekilde kaleme alınmıştır. İkinci bölümden itibaren Bizans'ın Latinler tarafından işgaline de değinen roman ortaokul öğrencilerinin tek solukta okumak isteyeceği derecede merak ve heyecan uyandırıcıdır.

"… İkisi de ergenlik çağının karmaşası ile boğuşuyor, örnek alacak birilerini arıyordu. Oysa bir anne çocuğuyla gezmeli, sohbet etmeli, iş yapmalı, oynamalı; halini hatırını sormalıydı. Bir baba mutlaka evladına zaman ayırmalı, onunla birlikte zaman geçirmeli idi. Maalesef o günün şartlarında ebeveynler sürekli çalışıyor, maddi olarak iyi imkânları evlatlarına sunmak istiyordu. Oysa çocuklar için maddi imkânlar çok mühim değildi. Zira çocuk odaları, biligisayar, kıyafetler… Bunların hiçbiri bir babanın on dakikalık sohbetiyle karşılaştırılamazdı…" (Büyülü Krallık, s. 31).

4- Vampir Tuzağı (Roman)

İdealist bir öğretmenin kimsenin çalışmak istemediği bir dağ köyünde görev almayı kabul etmesiyle başlayan olaylar dizisi çok daha farklı mecralara açılır. Bu romanda Türk destanlarının yanında Cengiz Han ve Fatih Sultan Mehmet'in sıra arkadaşı Vlad Drakula da bulunmaktadır. Sessiz ve eğitime muhtaç gibi görünen Aybastı'daki Bozçalı köyü aslında göründüğünden çok daha farklıdır.

"… Çam devirmenin etkisiyle veya yokuşun bana harcattığı kalori yüzünden vücudumu ter basmıştı. Az konuşmanın her zaman daha erdemli olduğunu bir kere daha öğrenmiştim. Adam beni bozmuştu ama ne yapabilirdim? Hava kararmış, bilinmeyen bir yerde Andeli'yle baş başa kalmıştım. Yaban domuzunun öldüğü yerden geçerken heyecanla konuşmaya başladım; "İşte burada başıma geldi o feci olay. Bakın işte şurada bir domuz leşi olmalı…" (Vampir Tuzağı s. 21).

5- Zombinin Laneti (Roman)

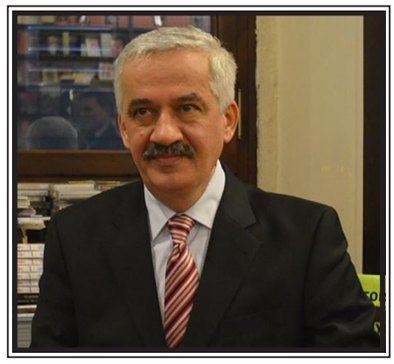
M. Ö. 2000'li yılların Mısır'ı, 1990 yıllarının İngiltere'si ve 2016 yılının Ordu, Perşembe'sinde geçen tüm olayların birbiriyle ne gibi alakalarının olduğu bu romanda anlatılır. Albino hastası bir çocuğun Afrika'da dinsel bir ayinde kurban edilmek istemesiyle başlayan macera İtalya'nın kuzeyindeki Alp Dağlarından İngiltere'ye onun ardından da Perşembe Mersin köyünde bulunan Yason Kilisesi'ne uzanmaktadır.

"… İtalya'nın kuzeydoğusundaki Alp Dağlarında turistik amaçlı geziyordum. Üniversitede de Dağcılık Kulübü üyesiydim. Zirveye tırmandıktan sonra aşağı inerken derenin içinde kahverengi bir şey buldum. Yüzükoyun bir halde orada yatıyordu. Yakından incelediğim zaman bunun bir insan cesedi olduğunu anladım. Bu konuda antropolojik bir araştırma yapmak isteyebileceğinizi düşündüm efendim…" (Zombinin Laneti s. 106).

6- Bozkurt Destanı (Roman)

Ordu ilinin fethi dönemini ve bu dönemdeki beyliklerin Trabzon Rum İmparatorluğu'yla ilgilerini anlatan roman da fantastik kurguya sahiptir. Rum imparatoru Türkleri püskürtmek için kurt adamlarla bir anlaşma yapmıştır ve bu anlaşmadan sonra Türklere karşı şiddetli bir saldırı başlar.

"… 1357 yılı Oğuz Türklerinin tamamında olduğu gibi Çepni boyu için de zor geçeceğe benziyordu. Kıyamet alameti sayılan Yecüc Mecüc saldırısı sanki Moğolların önüne çıkan her şeyi yakmaları ve karşılarına çıkan tüm halkları yok etmeyi hedeflemeleri yüzünden gerçekleşmişti. Çepniler de Moğolların hunhar saldırılarına maruz kalmamak için Canik Dağları'nı aşıp Karadeniz'e akmış, yayla ve vadileri kendilerine yurt edinmişlerdi. Karşılarına çıkan Rumlar ani baskınlarla onları yıldırıp Türklerin Karadeniz'i vatan edinmelerini önlemek istiyordu. İki taraf da galip gelmek için var gücüyle çabalıyor, dağların zirvelerinde, vadilerde ve deniz kıyısında tutunmaya çalışıyordu. Çepni Beyi Tuğra art arda gerçekleştirdiği akınlarla güzel bir sahil şehri olan Kotyora'yı fethedip askerlerini kaleye yerleştirmişti. Her an gerçekleşebilecek olan Rum saldırılarına karşı sürekli teyakkuz halinde bekliyordu. Emrinde on bin süvari ve bir o kadar da yaya asker vardı. Türkler, askeri özelliklerini kaybetmeden sivil hayatlarını da idame ettirerek hayata tutunuyordu…" (Bozkurt Destanı s. 1).

MUSA İŞLEYEN

1 Ocak 1955'te Ordu'nun Merkez Kısacık Mahallesi'nde doğdu. İlk, orta ve lise öğrenimini Ordu'da tamamladı. 1973-1974 yılları arasında Diyanet İşleri Başkanlığı bünyesinde Aybastı ilçesinde görev yaptıktan sonra devam ettiği Atatürk Üniversitesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümünü 1978'de bitirdi. 1985 yılına kadar Perşembe Lisesi ve Ordu İmam Hatip Lisesinde görev yaptı. 1985-1986 yılları arasında Ordu Valiliği Özel Kalem Müdürlüğü görevinde bulundu. 2013 Haziranına kadar Seçkin Kadro Dershanesinde Edebiyat/Türkçe Öğretmenliği yaptı. Haziran 2013'te emekliye ayrıldı.

İlk şiiri, üniversite birinci sınıfta okurken haftalık sanat dergisi Pınar'da yayınlandı. Ardından Milli Kültür Dergisi'nde, Ordu'da yayınlanan "İlim, Kültür ve Sanatta Ordu" Dergisi'nde ve Osmaniye'de yayınlanan Güneysu Dergisi'nde şiirleri ve yazıları yer aldı.

Ordu'daki yerel basında (Vizyon ve Hayat gazeteleri) fıkra ve makaleler yazdı. Söz konusu gazetelerde şiirleri ve "Yöresel Ağızdaki Kelime Varlığımız" konusunda çalışmaları yayınlandı. Ordu'da yayınlanan "Kuzey'in Yıldızı" Dergisi'nde "Ordu'da Kültür ve Sanat" adlı köşesinde yazı, söyleşi ve incelemelerine hâlen devam etmektedir.

İlk şiir kitabı "Darası Alınmış Söz" Kasım 2010'da Serüven Yayınları tarafından şiirseverlerle buluşturuldu.

İkinci şiir dosyası "Ahde Vefa" Altınpost Yayınevinden Aralık 2013'te yayınlandı.

Üçüncü şiir kitabı "Gün Doğmak Üzere" 2015'te Altınpost Yayınevinden yayınlanarak okurlarıyla buluştu. Halen Açı Temel Lisesinde Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni ve bölüm başkanı olarak görev yapmaktadır.

ORŞAYAB Genel Sekreterliği görevini de yürütmekte olan şair, evli ve üç çocuk babasıdır.

ŞİİRLERİNDEN ÖRNEKLER

DÜNYANIN DÜZENİ
Gökyüzü perdelerini kapamakta yine
Birazdan yıldızlar sökün eder sine sine

Gün doğar, yıldızlar çekilir aşiyanına
Güneş kızgın, kimseyi yaklaştırmaz yanına

Bu esrarengiz düzen böyle ezelden beri
Her şey zamanında… Ne ileri ne de geri…

Yaradan öyle bir düzen kurmuş ki âlemde
Mecal kalmaz bunları anlatırken kalemde!

Güneş yaklaşırsa yanar, kavrulur kâinat
Ay uzaklaşırsa donarız; güneşe inat!

O güç karşısında diz çöker bütün varlıklar
Secdeye kapanır aydınlıklar, karanlıklar

Bu gücü anlamakta insan zorlanıyor tek
Bu mücadele sürecek ta kıyamete dek

AŞKA SONE (SONNET)
Âdem ile Havva gibi yasaklı
İki müzmin sevdalı ayla güneş…
Sevdaları evrenin yaşıyla eş
Nadiren buluşurlar gizli saklı

Devre dışı bırakır sevda, aklı
İbrahim aşkıyla gül olur ateş
Büyük aşklar birbiriyle özdeş
Hepsinde sevgili telli duvaklı

Sarsar beni iz bırakan sevdalar
Gönlüm hemen aşk ummanına dalar
Maşukunu arar deli divane…

Unutulmaz büyük aşklar ebedi
Dillere destan… Etkiler her ferdi
Aşka adanmış hayatlar şahane!

GELİN CANLAR BİR OLALIM
İhanettir ayrıştırmak
Gelin canlar bir olalım
Bölünmeye kaldı ramak
Gelin canlar bir olalım

Bizleri bağrına basar
On asırdır bu topraklar
Başkasına olmasın yar
Gelin canlar bir olalım

Bayrağım sağlar ahengi
Olamaz dünyada dengi
Şehit kanındandır rengi
Gelin canlar bir olalım

Vatan yoksa olmaz elbet
Mal mülk, servet; din diyanet
Birlikten doğmakta kuvvet
Gelin canlar bir olalım

Birdir devlet, vatan, bayrak
Milliyeti etme merak
Kanla 'vatan' oldu toprak
Gelin canlar bir olalım

Getiremediler dize
Düşürdüler bizi bize
Dönerek benliğimize
Gelin canlar bir olalım

Bağarında soldu canlar
Yetmezmi dökülen kanlar
Karar vermeli vicdanlar
Gelin canlar bir olalım

Üç kıta, yedi deniz
Taşımakta bizlerden iz
Ben, sen değil; olmalı biz
Gelin canlar bir olalım

Solmadan sevgi çiçeği
Görmek gerekir gerçeği
Kurtaralım geleceği
Gelin canlar bir olalım

Zor geçeçek günler yine
Karışmasın birbirine
Atın izi, it izine
Gelin canlar bir olalım

Kutsaldır bayrak ve vatan
Bir hiçtir onlarsız insan
Olmadan hâk ile yeksan
Gelin canlar bir olalım

Ciğer yandı, döndü köze
Tek çıkar yol dönmek öze
Gerek yoktur fazla söze
Gelin canlar bir olalım;
Bir olalım, hür olalım

ANNE SEVGİSİ
Her gece üstümü örter bir melek
Döner durur etrafta bir kelebek

Hâlinden şikâyetçi olmaz asla
Uyku nedir bilmez sabahlara dek

İnsana yapılan haksızlıklara
Dayanamaz ondaki asil yürek

Ödenemez hakları anaların
Onları baş tacı etmemiz gerek

Her sevgide olabilir sahtelik
Sadece ondaki sevgidir gerçek!

ÇOK ŞÜKÜR HAYATTAYIM
Deli gömleği giydirdiler
Sevdiklerimle vedalaşamadan
Bir alâmete bindirdiler
Cehennem gibi soğuk
Garip bir mekândayım

Sıcaktan donmaktayım
Korlar buz oldu içimde
Bulutların üzerinde
Kanatsız uçmaktayım
Narkozdayım

Kendime geldikçe çıldırıyorum
İkiye bölünmüş iman tahtam
Acılar içinde kıvranmaktayım
Yoğun bakımdayım
Çok şükür, hayattayım.

UZUN VURAN GÖLGE
Güneş zirvedeyken kısadır gölgenin boyu
Uzun sürmez, zaman bozuverir bu tabloyu

Yaşlanınca nasıl da hızlı geçiyor zaman
Yelkovan akrebi kovalıyor hiç durmadan

Gölge uzun vurmakta ise yakındır akşam
Gün battığı zaman ay olup geceye doğsam

Uzun vuruyorsa gölge, gün batmak üzredir
Hazana ermişse zaman ömr bitmek üzredir

Mevsim hazan olunca her şey sararıp solar
İnsanların gönlüne derin bir hüzün dolar

Her kemalin bir zevali vardır; bu bir gerçek
Bu son faslı çok iyi değerlendirmek gerek

Uzun vuran gölge mevsimlerin hazanıdır
Mevlâ'ya kavuşmak, âşıkların haz ânıdır

YURDUM, ORDU'M
Daha da güzelleşti canım yurdum
Yine bahar geldi, coştu tabiat
Her köşen kartpostallık güzel Ordu'm
Yine bahar geldi, coştu tabiat

Kış topluyor tarağını tasını
Boztepe giydi yeni libasını
Seçmiş hem de yeşilin en hasını
Yine bahar geldi, coştu tabiat

Çambaşı ve Perşembe yaylaları
Havası sudan duru, aydan arı
Yaylacının mekânıdır yazları
Yine bahar geldi, coştu tabiat

Tabiat korundu Sahil Yolu'nda
Mavi sağındadır, yeşil solunda
Salkım saçaktır meyveler dalında
Yine bahar geldi, coştu tabiat

Her mevsim başka bir güzelliğin var
Tabloyu andırır vadiler, dağlar
Yeşil bir halıdır bahçeler, bağlar
Yine bahar geldi, coştu tabiat

Ulubey, Gürgentepe, Mesudiye
Her biri Yaradan'dan bir hediye
Yaratılmışlar sanki gez gör diye
Yine bahar geldi coştu tabiat

Fatsa, Perşembe, Ünye, Gülyalı
Kâh kayalıktır kâh kumsal kâh yalı
Buraları görmeli her dünyalı
Yine bahar geldi, coştu tabiat

Kumru, Korgan, Aybastı, Çatalpınar
Hepsi sizlere güzellikler sunar
Gezip görmeyenin yüreği yanar
Yine bahar geldi, coştu tabiat

Gölköy, Kabadüz, Akkuş ve Kabataş
Çaybaşı, İkizce ve bir de Çamaş
Hepsi birbiriyle bacı ve gardaş
Yine bahar geldi, coştu tabiat

MAVİ AY
Yıl iki bin on beş... Temmuzun da son gecesi
Renk değiştiriverdi semada altın tepsi

Sarı, mavi, turkuaz... Hangisini desem bilmem!
Hiçbiri değil ki bunların... Belki de hepsi!

Nazlı nazlı salındı semasında cihanın;
Karadeniz'de dans etti dalgalarla aksi

Hicabından renkten renge giren çılgın Ay'ın
Bu haline seyrek tanık olmakta galaksi

Asumanımızdaki bu "mavi ay" hâlini
Yıldızlar uzaktan izlediler sinsi sinsi...

BİRLİK OLMA ZAMANI
MUTLU DEĞİL İNSANLAR
SORUNLAR DİZİ DİZİ
ŞUCU BUCU DİYEREK
AYRIŞTIRDILAR BİZİ

AYRIŞAN ARASINDA
DERİNLEŞTİ DÜŞMANLIK
YILLAR GEÇTİ ARADAN
DUYULMUYOR PİŞMANLIK

KİMSE HATALARINI
GÖREMİYOR NE YAZIK!
ATIYORUZ BİZ, BİZE
KAZIK ÜSTÜNE KAZIK

BİZLER KAVGA EDERKEN
EL OVUŞTURUYOR DÜŞMAN
FARKINDA DEĞİLİZ Kİ
KİM MEMNUNDUR, KİM PİŞMAN

İNSANLAR GEÇMİŞİNDEN
HESAP SORMA PEŞİNDE
YAPILANI GÖRMEDEN
YIKIP KIRMA PEŞİNDE

İHTİRAS DUYGUSUNA
DÜŞMÜŞÜZ YENİK DOSTLAR!
İHANET ZİLLETİNE
OLMUŞUZ TANIK DOSTLAR

İŞLEMEDİĞİ SUÇTAN
HÜKÜM GİYDİ MASUMLAR
ÖÇ ALMANIN HIRSIYLA
ZALİMLEŞTİ MAZLUMLAR

KİM GALİP GELİR ACEP
BU KAVGADA BİLİNMEZ
BU NEFRETİN İZLERİ
YILLAR GEÇSE SİLİNMEZ

AKILLARI BAŞLARA
DEVŞİRME ZAMANIDIR
VAKİT KAYBETMEDEN HİÇ
BİRLİK OLMA ÂNIDIR

GÖNÜL

Çiçekten çiçeğe konar durursun
Uslanmadın gitti divane gönül
Bir volkan misali yanar durursun
Söner bir gün olur virane gönül

Dünyaya meyletme bu kadar fazla
Şükret Yaradan'a biraz da hazla
Karakışın sonu baharla yazla
Döner çarkıfelek pervane gönül

Dostun sözü sana gelmesin acı
Zamandır dertlerin ancak ilacı
Bu âlemde değil kimse kalıcı
Giden geri gelmez bigane gönül

Kalmadı dizlerin artık dermanı
Ne çare dinlemez hiçbir fermanı
Ektin, biçtin, hasat ettin harmanı
Boşuna arama bahane gönül

GÜZEL DUYGULAR

Şiir olmasa hayatımda, olmasa sanat
Güzel duygular, asumanımda çırpmaz kanat
Sevmek ve sevilmek can suyu insanoğluna
Zira bu duygularla değerlenir kâinat

Hoştur seven gönüller; geniştir, büyüktür
Sevgisiz yürek, ne yazık ki, sinede yüktür

Her daim baharı yaşamak güzde ve kışta
Huzuru ve güler yüzü görmek her bakışta
Mutluluğu yaşayabilmek içte ve dışta
Nefretini, kinini din sayanlara inat

Seven, sevilen gönüller ne kadar büyüktür!
Kindar yürekler, ne yazık ki, sinede yüktür!...

KARA KIŞ

Kara kış, beyaz bir örtü
Seriverdi yerlere…
Bembeyaz bir libas giydi eynine
Dağ, tepe, ova, vadi, çay, dere…

Say kundak, say kefen…
Hayat durdu birden!
Beyazla mavi yan yana…
Nefis bir tablo
Manzara arayana!...

Kara kış, beyaz esaret…
Bembeyaz soğuğa etti biat,
Zemheriye inat…
Dondu kaldı tabiat!

MUSTAFA KARADEMİR

1969 yılında Ordu'da doğdu. İlk ve ortaöğremini Ulubey ilçesi Güzelyurt köyünde tamamladı. Lise tahsilini 1986 yılında Ordu Lisesinde, üniversite eğitimini 1990 yılında Anadolu Üniversitesi İİBF Maliye Bölümünde tamamladı. 1993 yılında yedek subay olarak askerlik hizmetini tamamladıktan sonra 1995 yılında özel bir bankanın teftiş kurulunda uzman yardımcısı, uzman olarak 1997 yılına kadar çalıştı. İstanbul, İzmir ve Balıkesir şehirlerinde görevlerde bulundu. 1997-2004 yılları arasında özel bankaların şubelerinde şef, müdür, müdür yardımcısı olarak görevlerde bulundu. Devlet üniversitelerinin fakülte ve yüksekokullarında öğretim görevlisi olarak görev yaptı. Halen Ordu'da kitabevi işletmeciğiyle uğraşmaktadır. İkinci El Kızlar (2012), Mavinin Kavgası (2013) adlı roman ve Sevgili Kırmızı (2014), Sardunyalar Yalan Söylemez (2015) adlı şiir kitapları yayımlanmıştır.

ŞİİRLERİNDEN ÖRNEKLER

SARDUNYALAR YALAN SÖYLEMEZ

"… Söz vermiştin tırpan yarasıyla yaşayan gelincikle tanıştıracaktın beni
Eskimiş eşyalar arasındaki geceyi, Leyla'nın aynasını gösterecektin
Ve 17 Ağustos Depremi'nden tuğla parçası, bez bebek getirecektin
Hani sardunyalar yalan söylemeyi bilmiyorlar demiştin
Hani içine resmini de koyacağın birde mektup yazacaktın…
… Hoşça kal. Şiirlerime iyi bak. Yalan söyletme onlara. Türkü dinlemesini öğret
Biliyorum bırakılmayacak bir kavga kadar güzel seni sevmek
Hoşça kal. Belki kelime kelime seni sorarım aldırma git
Okuma şiirlerimi aldanırdın. Hoşça kal/Gitme kal…
Dehşetle girerim yağmurlu bir gece sokağına çıkma pencereye
Ne anlama geliyor diye düşünme bundan sonra yazacaklarım

Göresim geldi diyemiyorum. Şiiri yazıyorum işte…
Bir avuç kavelle gelsem yanına ve susmayı öğrensem ağzında
Gel gitme başka bir ayrılık buluruz bunun yerine
Başka türlü söylerim adını şiirlerimde gel gitme hoşça kal'ım
Gitme kal. Bir başka sözcük buluruz…
Ben güz olayım mı? Sen başak sarısı. Pencere diplerine Ağustos ikindisi
Rahleye diz çöktüren söz alalım mı? Bakracı dökülmüş akşam
Şöyle soyunmuş bir yaz sokağı gibi diyorum duralım mı?
İki kelime arasında bırakılabilecek boşluk bile yoktu aramızda
Bir kadın erkeğini öpe öpe büyütürmüş kandırmışlar seni

Kırk küsür yaştayım. Kayda değer taşınmazım yok
Ve eğer varlık sayılırsa yüklü miktarda kitaplarım var
Yumruk kavgasını bilmem. Yüzgörümü için kitap yazıyorum
Öyle çok şey beklediğim yok şunun şurasında
Bir sincabın gözümün içine bakarak cevizi kaçırışını görmek
Ve kadınımı leylak tarlası içinde doya doya öpmekten başka
Şimdi çalı çırpıyla tutuşturuyorum ince yüreğimi. Üşüdüğünü düşünerek

Biliyorum bırakılmayacak bir kavga kadar güzel seni sevmek
Hoşça kal. Kuru ot kokan yol boylarını benim için de kokla
Sardunyayı benim için öp. Olanca gücünle sarıl bir ağaca
Mektupsuz koyma buralarda beni…
Demlediğin çaydan bir bardak getireyim mi diye seslen
Şiire kadar gelebildim iki dize arasındayım, yaralıyım
Arayacak sesim yok. Gözlerime de küsmüşüm…

Kadındı işte. Dilimlenmiş elmada, buz ufkunda, kuytularda teni soğuyan
İki kürek kemiği arasında tanrıyı görürsünüz iyi bakarsanız
El ayak çekilmiş sokaklarında yürümeyi bir bilseniz ölürsünüz
-Beni ağzınla sustur- gel bir dal fesleğenden çoğalmış gibi yaşayalım…

SEVGİLİ KIRMIZI

1.
Her şey
İki elim arasına alıp yüzünü
Ve sonra doyasıya
Ağzından öpmekle başladı
Çatılmış iki tüfekle
Dal ucunda kalmış iki meyveye inat

2.
Akşamüstü oynadığı sokağı da alıp gitmek isteyen çocuklara
Gelip geçen gemilere el sallayan denize bakan evlere benziyordun
Başını almış giden bir eylül günü tanıdım seni
Küçük ağzında incecik bir badem dalını eziyordun

3.
Şöyle masayı atacak kadar balkonu olacak
Deniz gören bir ev bakıyoruz
Elinden gelse çekip denizi kenarından
Öyle olmaz böyle olur diyerek
Ayaklarının dibine kadar getireceksin
Seviyorum senin bu hallerini

4.
Sana bir şiir yazayım diye dolaşıyorum deniz boyu
Gökyüzü yakın mı yakın yıldızlar çırılçıplak
Bir kadın kız çocuğunun peşinden koşuyor
Deniz suskun bir şeyler anlatmaya çalışıyor
İşte sevgili işte seni sevdiğimi o gece söyledim

5.
Düşten sevişmeler ortalık yerde aylardan yaz
Yalnızlıklar sabahçı kahvehanelerinde uyanıyor
Yalan değil yağmuru soyunurken izlediğim
Portakal kokusu ve kurutulmuş menekşeler
İşçi evlerinde başka güzeldir
Yalandır gecenin ne düşündüğünü şairin bilmediği

6.
Biraz çalı çırpı
Biraz buğday başakları saklamıştım
Temmuzdan bir gece iki üç demet lavanta
Geldiğinde bir şeylerin olsun diye

OKUNMAYAN SÜMER TABLETLERİ ÜZERİNE SAYIKLAMALAR

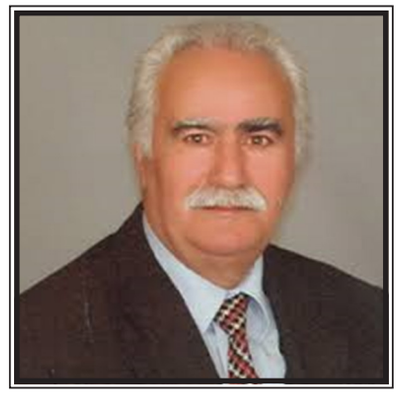
1.
Kız çocuklarına Dicle
Erkek çocuklarına Fırat isminin koyulmadığı
Ve mutlaka her kadının biraz Akdeniz
Safran Çiçeğinin doğurgan olduğu
Çoook çok çok eskiden cennet yeryüzündeymiş

2.
Ve üstelik tanrıdan daha sıkı tutuyor anneler ellerimizi
Hepimiz bir şekilde hırsız,ıssız kadın koynunda
Çok çabuk öğreniyoruz karanın üzüme, zeytine benze(me)diğini,
En güzel yaz ölürmüş, deniz kıyıları, eski kayıklar ve kırmızı
Ayvalıklı bir sözcükle konuşurken not etmiştim

3.
Kuşların büyümek için acele etmediği zamanın hiç var olmadığı,
Türküler diyorum halkevlerinde daha yeni ezber edilirken
Kimse bilmiyordu seni sevdiğimi senden başka
Balkon kapısı ve perdeler de açıktı üstelik gece de uyanık
Sardunyaların ıslanmadık yeri kalmadı bir iki saat içinde
Konuşamadığımız zamanda başlamış olamaz mı aşk
Veyahut Havva'nın uydurması, üç beş fahişenin işi
Biçim veriyorlar(mış) toprağa kadına, sulara, ateşe ve yoksulluğa
Böyle dediler sahil boyunca kime tanrıyı sorsak

Bildiğim bütün duaları sana bırakıyorum birkaç kırılmış dizeyle

4.
Düşündüm ki şiir yazarsam eksilir bir kadının yalnızlığı
Ve sevişmek için mazeret sayılmalı yağmurun yağması
Bir o var bir ben varım bir de ekmek var
Üçünden ötesine inanmıyorum boşuna bütün sözler(iniz)
Uyurken seyretmek sevgiliyi düşündüm ki daha güzel
Kimsesiz kırmızıları topluyorum yağmur sonrası
Önce çocukları ve sonra çocukları korusun tanrı
Begonyaların, okul sıralarının, türkülerin, serçeciklerin dininde
Düşündüm ki şiir yazarsam günaha sokmaz beni geceler
Ve düşündüm ki acımış ağzına sağlık olur belki öpmelerim

MUSTAFA UĞUR ALAN (NAMI DİĞER KULFANİ)

Bir Ünye sevdalısı olan şair, Ünye'yeyle yatar, Ünye'yle kalkar. Yalnız Ünye adına 2 şiir kitabı (Şiirlerimle Ünye, Yakamoz Şavkında Ünye) vardır. Ünye için yazdığı birçok şiirden bir tanesi olan En Güzel Makama Perdesin Ünye isimli şiiri karcığar makamında bestelenmiştir.

Kulfani'nin şiirlerini, Ünye Kent Gazetesi'nde, gazetenin internet sayfasında ve Ünye Canik Dergisi'nde bulabilirsiniz. Ayrıca, M. Ufuk Mistepe'nin Ünyezile sayfasında ve diğer bazı internet sayfalarında vardır. Bunun yanında antoloji.com'da da birçok şiiri var. Bazı kitapları Ünye Belediyesinden elde edilebilir. Diğerleri de kendisinden temin edilebilir. Kendisi, 2006 yılından bu yana, Kültür Bakanlığından tescilli bir halk şairidir. Kendisinin Atatürk ve Cumhuriyet (Mayıs 2010), Yakamoz Şavkında Ünye (Mayıs 2012), 30 Ağustos Zafer Bayramı (2007), Şiirlerimle Ünye (2005) isimli kitapları Ünye Belediyesi tarafından yayımlanmıştır. İlk kitabı Şiirname'yi 1996'da yayınlanmıştır. 2006 yılında; Kulfani'nin 1948 senesinde doğduğu sokağa, belediye encümeni kararıyla, Kulfani Sokağı ismi verilmiştir. Ünye İnönü İlkokulu ve Merkez Ortaokulundan mezun olan şair evli ve 3 çocuk sahibidir.

1924 yılında, mübadele ile Selanik/Drama'dan gelen bir ailenin çocuğu olan şair, 1992 yılında Ünye Çimento Fabrikasından emekli oldu. Emekliliğini izleyen zamanlarda, kendini tümüyle şiire adadı. Halen Ünye'ye yaşamaktadır. Diğer yandan, evinde ve evinin müştemilatında, kendisiyle ilgili bir arşiv ve kitaplık oluşturmaya gayret etmektedir.

ŞİİRLERİNDEN ÖRNEKLER

UYUMADI
Nice insan gördüm nice insanlar
Hiçbir sözü diğer söze uymadı
Deftere kalemle sözler yazanlar
Usulü şaşırdı söze uymadı

Ortada kelâm edip durdular
Dinleme zoruyla adam yordular
Ocağın başında kıştan sordular
Sözleri oduna köze uymadı

Sözünün akordu düzensiz aşka
Dört mevsim söyledi çaldı kırk aşka
Dediği söz başka yediği başka
Yazları bir türlü güze uymadı

Eline kalemi cönkü alanlar
Gitmesin gücüne arif olanlar
Satırlar içinde binbir yalanlar
Astara uydu da yüze uymadı

Kimi aştı Kaf Dağı'nı koşarak
Kimi nehir ırmak dere taşarak
Nice dağlar tepeleri aşarak
Yol yürüdü ayak dize uymadı

Kulfani'yim hata kusur aramam
Ona buna kimsin diye soramam
Daha fazla bir yerlere varamam
Gördüklerim ele göze uymadı

ATATÜRK'Ü SEVİYORUM
Her geçen gün daha fazla
Atatürk'ü seviyorum .
Binbir övünç binbir hazla
Atatürk'ü seviyorum.

Görebilse idim keşke
Önem vermez mala köşke
Okudukça vardım meşke
Atatürk'ü seviyorum.

Düşmanlara korku salan
Düşmanlara korku salan
"Sakarya'ya" vurup palan[14]
Cepheden cepheye dalan
Atatürk'ü seviyorum.

İzmir alev alev yandı
Gözyaşlarım kanla doldu
Yeniden bir İzmir kurdu
Atatürk'ü seviyorum.

Kulfani'yim yurdum yaşa
Mehmetçik can verdi taşa
En büyük Türk gazi paşa
Atatürk'ü seviyorum.

14 - Sakarya Atatürk'ün atının adıdır.

TOPRAK
Şu dünya kuruldu günden bu yana
Bugünüm yarınım evvelim toprak.
İlk nefes aldığım günden bu yana
Bugünüm yarınım evvelim toprak.

İğdenin dalını toprağa diktim
Yeşeren dalında gölgeye yattım
Meyvesin topladım pazarda sattım
Bugünüm yarınım evvelim toprak

Yay gibi gerilip çatılsa kaşım
En uzak menzile erişse yaşım
Yücelip göklere erse de başım
Bugünüm yarınım evvelim toprak

Yaz gelir dağların karları erir
Rençberler tarlayı kazar devirir
Bir tohum ekilir bire kırk verir
Bugünüm yarınım evvelim toprak

Üstünde nicedir yanar ocaklar
Ekini devirir tırpan nacaklar
Eninde sonunda sarar kucaklar
Bugünüm yarınım evvelim toprak

Kulfani gelişim ondan gidişte
Bilinmez sır gizli gidiş gelişte
Emri hak yazılıp ona varışta
Bugünüm yarınım evvelim toprak
..

EY GÖNÜL
Çoktandır eline kalem almadın
Kağıt da tutmadın defter yazmadın
Ne hece kafiye vezin bulmadın
Ey gönül kendine küs müsün nesin

Ne bir tat alırsın yediklerinden
Ne haber sorarsın sevdiklerinden
Bin pişman olursun dediklerinden
Ey gönül kendine küs müsün nesin

Hani o sayfalar dolusu yazın
Hani o elinde inleyen sazın
Her mevsim buruksun hele de yazın
Ey gönül kendine küs müsün nesin

Gündüzler masmavi geceler kara
Bin tane düşün ki yerleşmiş nar'a
Kardelen bile bak eridi bahara
Ey gönül kendine küs müsün nesin

Ne diye kapattın gönül kapını
Ne diye yutarsın kahır hapını
Böyle mi yarattı Mevla'm yapını
Ey gönül kendine küs müsün nesin

NEREDE
Çıktım baktım şu dünyanın üstüne
Sevgi nerde saygı nerde nerede
Garez, nefret, kin birbiri üstüne
Sevgi nerde, saygı nerde, nerede

Kullar düşmüş birbirinin peşine
Zalim takmış mazlumları dişine
Bir kenarda garip garip düşüne
Sevgi nerde, saygı nerde, nerede

Yalan dolan baş üstüne taç olmuş
Nefis doymaz her gün daha aç olmuş
Sorumluluk mesuliyet kaç olmuş
Sevgi nerde, saygı nerde, nerede

Genç yürekler korku ile atıyor
Bir kuytuda azraili yatıyor
Koca dünya yavaş yavaş batıyor
Sevgi nerde, saygı nerde, nerede

Herkes özgür kalsın kendi işinde
Alın teri helal lokma peşinde
Karabasan yaşamasın düşünde
Sevgi nerde, saygı nerde, nerede

Kulfani bu kalem böyle yazmasın
Ana baba yürekleri yanmasın
Kör nefisler cani olup azmasın
Sevgi nerde, saygı nerde, nerede

YAZ OLUM (ÜNYE AĞZIYLA BABADAN OĞULA MEKTUP)
Olum saa bişe diycem bi dinle
Ev yanında itler vardı duri mu
Pancar ektim mısır ektim elimle
Etrafında çitler vardı duri mu

Gomşuların damı gene aki mu
Sürye yenge yine gurşun döki mu
Almancı bahçeye mallar ati mu
Ha bunları bana bir bir yaz olum

Emmim deyzem nasıl sağlam duri mu
Sabahları yine ekmek geli mu
Gonu gomşu bizi ari sori mu
Ha bunları bana bir bir yaz olum

Duvarları garıncalar sari mu
Emne yenge yine düdük çali mu
Gomşuların hepsi sağlam duri mu
Ha bunları bana bir bir yaz olum

Paskadaki çatı nasıl aki mu
Hotoğlu'nun guyu suyu duri mu
Aşiyanlarıma guşlar geli mu
Ha bunları bana bir bir yaz olum

Ağaçlardan toplandı mı elmalar
Dallarında asılı mı hurmalar
Torunlarım Elif Batu nasıllar
Ha bunları bana bir bir yaz olum

Adam geldi ağaçları budi mu
Teker teker fıraktıyı çaki mu
Fındıkların ışgınını ali mu
Ha bunları bana bir bir yaz olum

Köyün yolu nasıl asfat oldu mu
Köy çeşmesi gitmiş idi aki mu
Tünelde çalişma devam edi mu
Ha bunları bana bir bir yaz olum

Ünye nasıl bu günlerde eyi mi
Sarılara boyandı mı geyi mi
Duruyo mu '"Bura Ünye" deyi mi
Ha bunları bana bir bir yaz olum

Kulfani kalemi aldı yazmaya
Gahır geldi içerimden azmaya
Tez cevap yaz başladım ben gızmaya
Ha bunları bana bir bir yaz olum

MEZAR TAŞLARI
Selviler altında durgun ve sessiz
Uzun ve kısada mezar taşları
Masumca boynunu bükmüş nefessiz
Derim bir uykuda mezar taşları

Selvimin meltemi üstüne eser
Her biri ustadan çıkmış bir eser
Gelen sevinir gelmezsen küser
Her zaman huzurda mezar taşları

Sessizce şarkı der kemanı bilmez
Ne gece, ne gündüz zamanı bilmez
Sıkılmaz, yorulmaz, umanı bilmez
Gün akşam ayakta mezar taşları

Yosunlar bağlamış üstü başını
Başında kavuklar söyler yaşını
Toprağın altında gözüm kaşın
Bekliyor kışında mezar taşları

Konuşmaz sanırsın anlatır bize
Çok misal gösterir kör gönlümüze
Dönerken kabirden biz evimize
Üzgün ve tasada mezar taşları

Kulfani kimi taş, kimi tahtadan
Kimisi çok süslü, kimi sıradan
Bir misal ibreti vermiş Yaradan
Merhumun başında mezar taşları

MUSTAFA SERHAT TUNA

Aslen Ordulu olan yazar babasının memuriyeti nedeniyle 08.11.2016 tarihinde Gaziantep'in Nizip ilçesinde doğdu. İlköğrenimini Ankara'da, orta ve lise öğrenimini ise Gaziantep, Nizip ve Çanakkale'de tamamladı. Ankara Üniversitesinde tamamladığı yüksek öğreniminden sonra Ordu Barosunda avukatlık stajını bitirerek avukat oldu. Çorlu'da asker savcı olarak askerlik görevini bitirdikten sonra 1989 yılında Artvin Hazine Avukatı olarak kamu kuruluşlarındaki avukatlık görevine başladı.

Dört yıl Artvin ve üç yıl Giresun'da çalıştıktan sonra 1996 yılında halen sürdürdüğü Ordu Hazine Avukatlığı görevine atandı. Avukatlık görevinin yanı sıra İl İnsan Hakları Kurulu, İl Mera Komisyonu, İl Sporda Şiddeti Önleme Kurulu gibi kamu görevleri ile Ordu Sakatlar Derneğinde gönüllü olarak çalıştı. Ordu Tekerlekli Sandalye Basketbol Takımında idarecilik, antrenörlük yaptı.

Ordu Kent Konseyi Engelliler Meclisinin ilk kurucu başkanı ve ikinci dönem başkanlığını yürüttü.
Halen mermer mozaik sanatı ile uğraşmakta olup, evli ve bir çocuk babasıdır.

"Sevgili Hüzün" adlı bir şiir kitabı bulunmaktadır.

ŞİİRLERİNDEN SEÇMELER

MEMLEKET

Düştüğün yerden başlayacaksın hayata,
Düştüğün yerden

Dizinde çocukluk günlerinden kalma çizikler
Dilinde delikanlı sevdaların şarkısı.

Şarkılar, yarım yamalak, kırık dökük
Şarkılar;
Memleket kadar…
***
Düştüğün yerden başlayacaksın hayata
Aklında,
büyüdüğün sokaklardan hatıralar olacak.

Kuka oynayacaksın mesela
Her yıkılışta yeniden kurulacağını bilerek.

Aynı kuka gibi büyüyeceksin,
Her gün yeniden yıkılıp,
yeniden dikilerek.
Her gün hayata diklenerek.
İsyanlar,
Memleket kadar…
***
Düştüğün yerden başlayacaksın hayata
Yaşadığın aşklar olacak,
yediden yetmiş yediye.
Birçoğu yüreğini kanatacak,
lakin kimse bilmeyecek
Ama sen, unutmayacaksın ölünceye dek
Sevdalar yaşayacaksın,
Ağlayarak, gülerek, öğrenerek.
Sevdalar,
Memleket kadar….
***
Düştüğün yerden başlayacaksın hayata
Hasretler yaşayacaksın sınırsız,
Gurbet akşamlarının isli karasında.

Hasretler yaşayacaksın,
Bayram sabahlarının kalp ağrısında
gurbeti sorgulayarak
Hasretler,
Memleket kadar…

Düştüğün yerden başlayacaksın hayata.

Kapkara bulutların ardından,
Güneşli güzel günlerin olacak.

Dört bir köşesinde bu eşsiz Vatanın,
Aydınlık yüzlü çocuklar,
Senin geleceğinde kendi geleceğine bakacak.

Ve Memleket, sen ne kadar adamsan,
O kadar Memleket olacak
Memleket,
senin kadar…..

OĞLUM
Doğdun,
süt içmedin
O ak göğüsten.
İlk teşhis:
-Yaşamaz-
Hacettepe'den.
Bir kez olsun ninni nedir bilmeden
Meşakkat denizine atıldın oğlum.
*
Sakatlık damgası
durur boynunda
Çokları fark etmez
yürür yolunda
Sokak ortasında
yol kenarında
Kaldırım taşlarına
takıldın oğlum.
*
Sustun ,
yok saydılar
Sildiler seni..
"Evde oturur" diye
bildiler seni
Yılda ancak bir gün gördüler seni
Kendin de bir engel
sayıldın oğlum.
*
Bu ülkede akıllar kör
Vicdan tutuklu,
İnsaf,
heder olmuş
Hicran tutuklu,
Çare,
çoktan yitmiş
Derman tutuklu,
Hakikat kuyusuna
atıldın oğlum.
*
Sanma ki ,
yalnızsın
Hayat yolunda.
Korkma,
yürü sen
Kendi yolunda
Her düştüğünde ,
takıldığında
Gizli bir kudretle
itildin oğlum.

*
Ya sevindiğinde
ya da tasanda
Şimdi ben yanında
bulunmasam da
Oğul ,
bil ki kudret
Kendi mayanda
Petek petek sevda
katıldın oğlum…

UMUT
Alacakaranlık,
Bir hüzün bulutuyla birlikte indi
Şehrin üstüne.

Kör bir sevda türküsü gibi...
Yanık kaval namesi gibi...

Kuşlar,
Son kanat çırpışların telaşıyla,
Yitti gökyüzünde.

Bir mukavva parçasına "ev" diyen
Yuvasız bahtsızlar gibi...
*
Sonra,
Dilsiz kaldırımlar sustu.
Son yolcunun, ürkek adımlarının ardı sıra.

Ezanlar sustu,
Rüzgâr sustu.
Yağmursa, bu akşam ağlar gibi...
*
Ardından bütün şehir,
Bir ölüm sessizliğine büründü.
Perdeler, bir bir gerildi pencerelerde.

Uykulu gözler gibi...
Uykuyu gözler gibi...
*
Umut,
Umut hepten heder oldu,
Zifiri karanlıkta.

Dualar,
Dualar da duyulmayacak gibi...
*
Ve yaşam,
Bütün emareleriyle silindi
Bu şehrin semalarından.

Sabah, olmayacak gibi...
Güneş, doğmayacak gibi...
*
Oysa,
Kimse bilmedi güneşin,
Gecenin en koyu olduğu anda doğduğunu.

Umudun hep varolduğunu,
Kutup Yıldızı gibi...
*

Önce,
Ezanlar uyandı yeni güne,
Sonra, damlarımızın daim konukları, serçeler.
Ardından sökün etti tüm şehir,
Rüzgâr,
Kaldırımlar,
Perdeler,
Yeniden doğar gibi...

*

Her yeni gün,
Yeniden kurulur dünya..
Umutlar, her sabah yeniden tazelenir.

Çatlamış toprağa inat,
Bozkırda başak gibi...

*

Ve sen,
Yüreği sevda türküleriyle yaralı çocuk;
Sil gözyaşlarını ve yan bütün varlığınla.

Bütün karanlıklara inat,
Yanan yıldızlar gibi...

ZİNDAN

Bir özgürlük dilimi, penceremde gördüğüm,
Demir parmaklıklarla bin parçaya böldüğüm.

Her saniye bir kayıp, yitip giden ömrümden,
Her parça, canavarca, koparılır göğsümden.

Burada zaman, anlamsız ve değersiz bir meta,
Anılar bile silik, değer katmaz hayata.

Her şuursuz bakışın, ardında bir öykü var,
Her öyküde bir ömre vurulan kelepçe var.

Kalkın, ruhsuz ve cansız, iskeletler yığını,
Adımlayın, voltada, mahkum yalnızlığını.

Her saniye, avluda, sessiz çığlıklar atın,
Yaşadığıma kanıt, yüreğimi kanatın.

Burada bedenler tutsak; dilekler, ruhlar değil,
Bedenler ki; her çeşit, sade güruhlar değil.

Abidevi kimlikler, sefillerle yan yana,
Zindan, bir okul gibi, yakından tanıyana.

Boşuna üzüldüğün, yıkıldığın, yandığın,
Açılır demir kapı, ki yıkılmaz sandığın.

Kırda kurtul, içinde, kilitlenen zinciri,
O zincir ki, ruhunun, güneş doğmaz kabiri.

Bu fani hayatında, tutsaklığın sandığın,
Gündelik telaşlarda, hep adını andığın.

Şu sahte lezzetleri, bırakarak ardında,
Bitir tutsaklığını, benliğin zindanında.

DUYDUN MU ?

Duydun mu;
Üç yaprak düştü dalından,
Ayrıydı sıladan, yar kucağından,
Yetmiş beş milyonun her ocağından,
Yanmayan ateşin kökü kurusun.
Üç yaprak üç milyon çınar olmazsa
Geç değil, üç günde öç alınmazsa
Milyonlar tez elden hesap sormazsa
Sormayan Deyyus'un kökü kurusun
Üç yaprak, üç yeşil pınara dönsün
Kederden her dağda bin kurt ulusun
Mehmed'i yerdeyken gülen Ulus'un
Zürriyet neyine kökü kurusun.

Gece…
Geceden daha koyu bir sis
Ve ürkek fısıltılar
Nereden gelip nereye gittikleri belirsiz

Gövdeler…
Gövdeler dağ gibi heybetli
Gövdeler,
Ki delikanlı kabına sığmamış
Mintanından fırlamaya niyetli

Başlar mütevekkil
Başlar dik
Başlar gururlu
O başlar ki;
Bir ulu davaya baş koymaktan onurlu

Yüz yirmi ayak
Taşı, toprağı, dikeni adımlayarak
Kah sızlayıp
Kah kan revan içinde
Yürüdüler,
Tozlu Anadolu yollarında özgürlüğü sayıklayarak

Yürüdüler,
Omuzlarında yükleri
Yürüdüler yanı başlarında kağnılar
Ne acıyı duydu çocuk ruhları
Ne de bir korku duydular
Işıldadı gözbebekleri…

Işıldadı gözbebekleri korkusuz
Bilinmez,
Kaç gecedir uykusuz
İstiklalin şafağından emin,
Kendi geleceklerinden umutsuz

***

Öldüler
Bazen kahpe bir düşman pususunda
Birer birer,
Bazen bir şarapnel parçasıyla
Üçer beşer

Öldüler
Altın başaklar gibi biçilerek
Tabur tabur
Hiç geride durmadılar

Öldüler
Ağızlarında süt kokusu
Avuçlarında ana kucağının sıcaklığı
Asla pişmanlık duymadılar

Ta ki;
Bizleri görünceye kadar..!
İSTİKLALİN ÇOCUK ŞEHİTLERİNE ÖZÜRLERİMLE….

TÜRKMEN'İM

Bin yıllardır tek yaşadım tek öldüm
Neçe birlik oldum, anda büyüdüm
Bir olunca zapdedilmez suyudum

Zincirlere vurulmayan TÜRK menim
Kutlu diyar Kerkük'deki TÜRKMEN'im

*

İmdi dört yanımı ateş daladı
PKK'sı, IŞİD'cisi, Arab'ı
Değişse de katilimin soy adı

Çoluk çocuk katledilen TÜRK menim
Kutlu diyar Kerkük'deki TÜRKMEN'im

*

Başka gardaşlıklar kurdun neçedir
Kabulümdür, lakin gardaş öncedir
Anlayana söz kılıçtan incedir

İslam dahi sayılmayan TÜRK menim
Kutlu diyar Kerkük'deki TÜRKMEN'im

*

Gardaşlarım, Türk budunu hardasız
Hangi dağ başında, hangi yoldasız
Kara günde sayın ki siz dardasız

Ateşlerde unutulan TÜRK menim
Kutlu diyar Kerkük'deki TÜRKMEN'im

*

Tatar, Uygur, Yakut, Özbek yadımdır
Kazak, Kırgız, Tacik, Çerkez adımdır
Hepinize avazımdır, nazımdır

Yetiş gardaş, OĞUZ menim, TÜRK menim
Kutlu diyar Kerkük'deki TÜRKMEN'im

MUSTAFA ŞADİ

1976 yılında Ordu-Fatsa'da doğdu. 1993 yılında Fatsa İmam Hatip Ortaokulundan mezun oldu. Halen Fatsa Belediyesinde personel olarak çalışmaktadır. Evli ve iki çocuk babasıdır. Şiire ilgisi ilkokul yıllarından itibaren başladı. Şiir okumayla başlayan tutkusu zamanla yazmayı da beraberinde getirdi. Birçok şiiri, dergi ve gazetelerde yer aldı.

ŞİİRLERİNDEN ÖRNEKLER

GİDERİM DÜNYA
Yüzüne yalandan gülerim dünya
Kaybettim kendimi ararım dünya
Yalanların niye sorarım dünya
Geçerken uğradım giderim dünya

Giderken izlerim kalmaz silerim
Ayrılsam da sana mutluluk dilerim
İşte bu kadardır benim hünerim
Geçerken uğradım giderim dünya

Baki sandıkların bir anda yiter
Yatacak bir yeri ayırsan yeter
Şu ömür dediğin bir anada biter
Geçerken uğradım giderim dünya

Kendi ekseninde durma dönüver
Kibiri gururu biraz kırıver
Sermayem selamdır onu alıver
Geçerken uğradım giderim dünya

Açlık da senindir, tokluk da senin,
Saltanatta senin, yokluk da senin,
Nene güveneyim söyle ben senin
Geçerken uğradım giderim dünya

Kendinle her gün övünüp durma
Yetimi yoksulu yerlere vurma
Aha bitti ömrüm gel hesap sorma
Geçerken uğradım giderim dünya

DÜN AKŞAM
Öyle bir dolmuştum öyle taştım ki
Sabrımın zinciri koptu dün akşam
Öyle bir delirdim öyle şaştım ki
Gönlümün çiçeği, soldu dün akşam

Anladım ki beni oyalıyorsun
Her gün başka başka yaralıyorsun
Dertleri art arda sıralıyorsun
İlk defa cismim öldü dün akşam.

Resminle tartıştım, kavgalar ettim,
Kendimi kaybedip derbeder ettim
Sana söz demekten hep heder ettim
Zalim kader geceyi böldü dün akşam

Benden beklediği ona koşmammış
Dost gibi gördüğüm meğer düşmanmış
Ne yaptıysa şimdi güya pişmanmış
Bedenim ateşte küldü dün akşam

Nasıl da günaha, soktun sen beni
Nefretimle söktüm, bendeki seni
Boş verdim bitirdim tükettim kini
Sonunda kaderim güldü dün akşam

VURDULAR BAYRAMI
Kahbenin kurşunu, yıktı çınarı
Kurudu akmıyor Hamit Pınarı
Haine pusuydu cami kenarı
Vurdular Bayram'ı, bayram sabahı

Boyu uzun saçı geri taralı
Kimi öldü diyor kimi yaralı
Bu bayramda oldu bize karalı
Vurdular Bayram'ı, bayram sabahı

Gülleri solmadan gençlik bağında
Titreşti feryatlar, Çakal Dağı'nda
Bayram'ı sorarsan gençlik çağında
Vurdular Bayram'ı, bayram sabahı

Can bayırı yorgun çıkmıyor dizler
Kelimeler sustu tükendi sözler
Sanki ırmak olmuş akıyor gözler
Vurdular Bayram'ı, bayram sabahı

Şafaklar sökmüyor güneş darıldı
Absaklı Camin'de, sala verildi
Kararlar alındı mizan kuruldu
Vurdular Bayram'ı, bayram sabahı

MUSTAFA ŞİNASİ TEPE

Mustafa Şinasi Tepe 1962 yılında Gülyalı Tepealtı Mahallesi'nde doğdu. İlkokulu Gülyalı'da okuduktan sonra ortaokulu Merkez Ortaokulunda, liseyi Ordu Lisesinde tamamlayıp Karadeniz Teknik Üniversitesi Fatih Eğitim Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümünü bitirdi. Burdur'da başladığı edebiyat öğretmenliği görevini Ordu'da sürdürüp 2014'te emekli oldu.

Şiir ve yazıları 1998'den itibaren Edebiyat ve Eleştiri, Ada, Uzak, Mor Taka, Şiir Ülkesi, Bireylikler, Yasak Meyve, Şiir Saati gibi dergilerde yayınlandı. İlk şiir kitabı Yarım Kalan 2000 yılında Fast Yayınları'ndan çıktı. Daha sonra Adın Çığlığın Kadar (Edebiyat ve Eleştiri Kitaplığı, 2007), Sivri Dilli Rüzgar (Edebiyat ve Eleştiri Kitaplığı, 209), Denizler ve Yağmurlar (Artshop, 2012) adlı şiir kitapları yayınlandı. Şinasi Tepe 2008 ve 2009 yıllarında Ordu Belediyesi adına gerçekleştirilen Ulusal Şiir Günleri'nin direktörlüğünü, 2010, 2011, 2012, 2013, 2014 yıllarında gerçekleştirilen Ordu Belediyesi Uluslararası Edebiyat Festivali'nin genel direktörlüklerini yapmıştır.

ŞİİRLERİNDEN ÖRNEKLER

mor çakıl taşları denizin
üç etek basma entarisini sıyırıp yedi dalgası
mahremine değdi beyaz teninin mayıs yedisi
saman sarısı saçları mahcubiyetini örten kız.

bakır rengi gün kanatıp yemiş dallarını, indiğinde
kasıklara, serdi yason uçan kaz postekisini medeia'nın
altına; şehvetin doludizgin tayları defne koruluğunda,
tiphys'in küreklik zeytin ağacı aradığı yarımadada.

yağlı direkten düşen delikanlılar içerken ak köpükleri
çatananın yardığı gök sulardan, kulaçlar menzilinde
temmuz kızlarının, eflatun rengi yükselen top akasyalar
arkalarında; ardıç kuşları, pervaneler…

kayrak taşlarının çevrelediği avluya çıkan kayıkçı
türküleriyle oynaşan çakır su, samurların dansına
yeşil başlarını uzatan cevizlerin gölgesinde ıssız
çıkrık, kapağı yas tutmuş kuyudan başka duyacak
yok, kuşpalazı gibi büyüyen kentte bizi.

kırlangıçlar döndüğünde ilkyaz, boş yuvaların
hüznünce yalnızlaşan kasabanın müdde-i umum,
kaymakam,tekmili birden halkı, sarı ağuların
incelttiği yollara döken: sıtma, kinin; mor çakıl
taşları denizin.

alev yapraklı çağmanların dibinde, kaburgası
çiseyle kararmış doruk handa, geceyi kapatan
sisten bulutları aralayıp, kaçamak gülüşleriyle
ay; yarma kütüklerin çıtırtısı ocakta ocakta,
tutkunun hünerli elleriyle ısınan yer döşekleri,
kekik kokusu ötelerden; akınduruk[1]çamlardan
dökülen.

kırtıllardan[2] fışkıran navruz[3] gözden ıraklarda
bitmiş.turuncu laleler, çağların derinliğini şarıldayan
şaplağı[4] kırık çeşme bu dünya göğünün altında
son dülger de gitti gider, ah ilika bize kentlerin
yaşanmışlığından, sevilerin yüreğe yazılmışlığından
söz edecek kimse yok artık.

1 yerel sözcük, çamdaki reçine
2 yerel sözcük, yaylalardaki yumuşak ot
3 yerel bir çiçek adı
4 çeşmenin önünde su toplayan taştan kap

mevsimlerden kıştı elbet
mevsimlerden kıştı elbet; onca soğuğun
ve karın ardından, bol tarçınlı salep
sıcaklığıyla gelmişti şubat.

ağustos böceği inadıyla gerindi durdu
ihtiyar çınar, uzayan güne karşı; serçelerin
ve sığırcıkların curcunasına aldırmadan.

müşir sırrı paşa caddesi'ni kesen bakırcılar
çarşısı; bakır levhaya ezberi bozulmamış
türkü tınısıyla inen çekiş yarışı, mıgırdıç
oğlu,harut yun, buenos aires'te mukim.

şadırvanın yalağından su içen bir çift güvercin,
tedirgin gülümsüyor çatının köşesindeki horoz
gülüne. ihsan bey sineması'nı dört koldan
sarmış, mütecaviz kollarıyla sonradan görme
binalar, arnavut taşlarda iş becermenin
malum kokusu. şehir, 1883 yangınından
sonra iki kat, kesme taş yapılarla doluydu
hep, diyor, kentin yaşlı tarihçisi.

rize turuncu akşam evmeden salınıp, süzülüp
inerken çınarın gün görmüş ellerinden çarşıya,
çatılara tünemiş martıların yaydığı ortodoks
sessizlik bozuluyor, hafız yusuf efendi'nin segah
sesiyle. aziziye camii'nin minaresi geceyi tutuyor
gelinlik kız zerafetiyle.

mevsimlerden kıştı kış olmasına; lakin denizin
taze dalgacıkları, yolcu iskelesinin yaşlı ayaklarını
yazdan kalma bir alışkanlıkla yalıyordu.

ahşap iskelede, ninesinden kalma düşleri büyütüyor
çocuk, bir de evlerinin önündeki kuyuyu, açıkta demirli
tarı vapuru'nun suya serdiği ışıkta. mavnalardan kilime
sarılı denkler iniyor, soluk yüzlü kadınlar sonra. gazlı
fenerle aydınlatılan bekleme salonu, liva-yı ordu
tabelası önünde. kasketinin tereğiyle, denizden
esen muhacir rüzgârı tutuyor, kırçıl bıyıklı adam.

kar günlüğü
denizden gelen karla ağarıverdi şakakları kentin;
sultan küpeleri takınmış at kestaneleriyle dansı
alacalandı fenerlerin,akasyaları dökülen gök ey!

beline dek kapandı evler; kömür bulutlarını görmez
oldu göz, iki gece, bir tam gün. kıyıda kuş ölüleri,
verandada yemlenen sığırcıklar. derelerin duldasında
çulluk,karatavuk.hercai gülüşüyle dorukları ağartan
ikindi güneşi, çekip incecik boynunu gitti nilüfer
diyarına, yeşil bir dala tutunabilmek için.

kar deyince aklıma, bıldırcınlar geliyor,kırım
tarlalarından ıslak bahçelerimize, taflan çok,kış
çetin geçecek, dibekteki darıya inen elecek.[1]
seferberlik, deden karakullukçu memed, hamaylisi
boynunda, kürtün vadisince ardasa[2]dan erzurum'a
ayağında camış gönü çarık, allahuekber dağlarında
yirmi dört aralık, alay imamı yüzbaşı hakkı'nın
dudağında donan dua ve on binlerce soluk.
uzun kış geceleri bakır mangala sürülen cezve,içi
geçmiş közle yanan sarma tütünü afyon gibi çeken
ve gözleri kardan heykellere,sonra da beş yıl yesir
kaldığı rusya'da çivit mavisi bir çift göze dalan
hafız enişte geliyor aklıma. kağıthane sırtlarında
boşalan on dört tüfek, çöken kafkas cephesi, yakup
cemil'le sağlayı yapılan onca çocuk.

umutsuz aşkın iniltilerini inceltip dönerken heybeliada
senotoryumu'ndan, mediha geliyor aklıma; fırtınanın
kefken kayalıklarına sürüklediği rize vapuru'nun suda
çırpınan ışıkları. tabyabaşı'ndan sahile uzayan naif
keman sesi, öğlen uykularımı bölen kürdîli hicazkar
çocukluk.

ufkunu sekiz köşe kasketin çizdiği kürt ismet,külot
pantolonunun altındaki yumurta topuk ayakkabısıyla
tırıslamış da atını, terkisinde saklı sevisiyle portakal
kokulu sokaklardan:

berdâr olalı zülfüne yâr fikr-i hayalîm
râm etti dil-i seng-i sitem ile o zâlim[3]
yürük semasına karışan nal sesleri geliyor.

kuğu kanadından kalkıp, ağaçlara değdi son cemre,
ay ışığıyla donandı erik; papatyaları dökülen, gelincik
tarlalarına gök ey!

1.yerel sözcük, dibekte mısır, buğday dövülen uzun saplı tokmak
2.Gümüşhane Torul'un eski adı
3.Hacı Arif Bey

(yukarıdaki şiirler Sivri Dilli Rüzgar kitabına aittir)

babalar ve oğullar
uzur bir yaşanmışlığı kalır ellerimizde
şakaklarımızın yüzlerimize yabancılaştığı

yılgın sofalarda üşüyüp kaldığımız
yanık bir türkünün yankısı odalarda

sararmış çocuk fotoğrafları sıra sıra
yorgun atlara binip hep geriye sürdüğümüz

yasemin kokulu yazlar mıydı kuşkumuz
yalancı yağmurlarla avutulduğumuz

faili koca elinden yontulmuş kadın bedeni
gölgesinde ödünç yaşanmış aşklar yanılgımız

titrek bir karanlık uzadıya giyindiğimiz
ıssız yığınların gülüşüne gem vuramadığımız

zaman zaman yeşeren umutlarımızdı çocuklarımız
kimvurduya gittiler algı operasyonlarıyla kandırıldığımız

yalın gerçekliği kalır soğuk akşamların
bir de üzüncü derinlerde eksik yaşamızlığımızın

babalar ölür hangi yaşta olursa olsun
öksüz kalır oğullar akşamüstü ansızın
üç mevsim, üç kez

her şey biraz da düzensiz olmalı zaten
gün kanamalı göğsümüzde gül yerine
yıldızlar yakamoza düşmemeli, gümüş donlu
taylar suya girmeli ay zamanı, delişmen
oğlanlar denizi fırdola

tüm babalar statükocu, babalar tutucu
hepsini reddetmeli

otobanları kesip yılankavi yollar tepmeli
yüksek gerilim hatları ağaçlarca özgür,
orkestralar şefsiz, herkes bildiğini çalmalı,
kamp çadırının önündeki ateş göğü tutmalı
üç mevsim, duman kanatlı kızlar üzerinden
atlayıp evde kalmalı

soyut heykeller süslemeli kenti, sol memesi
kesik kadın heykelleri, göğe değen
gürgen, esrik kayınlar; iskele meydanında
isli gemici fenerleri, gecenin de taflan rengi
gören gözleri olmalı

mavi kanatlı kuşlar gibi yağmalı yazları
kar, şeftali pembesi yağmur imleri
kasvet ayva rengi girmeli düşlerimize
ara renkler de yazılmalı literatüre ara
sıcaklar gibi, okaliptüsleri kesmeli, iğde dikmeli
gece leylak ve tomurcuk kokmalı[1]
tüm anneler on üçüncü ayda ölmeli[2]

merdivenli sokaklar, yaşlı kadınlarla omuz
omuza pelikanlar, aşk güvercini cama vurmalı
üç kez, çaldığında kampanalar, krizantem
su boyu, kılıç yarası yürekte omuzdan omuza
serilen tütün sarısı saçlar

göğün o saklı ve büyük eli yıldızları kırpıp
kötülük tohumları dökmemeli dünyalı
kardeşlerimize, genç ölüler, kadavralar
tanrıların üzerine sürmeli arabalarını insanlar

yılkılar aydan çıkıp yazılarda tepişmeli
dağların koytaklarında, soğuk pınarlarında
karayel çekip çocukluğu ayaklarına sermeli.
kentin açıklarından kağıttan gemiler geçmeli
üç mevsim, üç kez,

her şey biraz düzensiz olmalı zaten
her şey biraz da imgesel olmalı

1. hasan hüseyin, haziranda ölmek zor.
“gece leylak ve tomurcuk kokuyor.”
2. hasan hüseyin, haziranda ölmek zor 78 önsözünden esin
“tüm insanlar on üçüncü ayda ölmeli.”

alametifarika
bahara geç kalan coğrafyanın çocuklarıyız
şimalimiz yosun, bilinçaltımız rutubet kokar

tarihsel yapıların onarıldığı kentler iyidir
haseki hamamı’nda göbek sefası
piyerloti’de kahve molası

iyidir elbet kadıköy vapuru’nun güvertesinde
laf yetiştirmek kaşarlanmış martılara
haydarpaşa’ya yanaşmadan
teğet geçmek anadolu ekspresi’ni

rıhtımlar iyidir daima, tıkırt tıkırtıları jetonun
acele toplanan halatlar, çımacıların seyirtmesi
akşamüstü terk edip kalabalıkları
son vapurla dönmenin telaşı
çan seslerinin karışması ezanlara

kavi kollarıyla eski ağaçların süslemesi bulvarları
sıraselviler, birtelaş sokak cihangir’de
ürkek adımlarla yağmura sığınması kedinin
yalnızlığı suç gibi kanla yazmak duvara

kazancı yokuşu’nda bekar odaları
bir sazı kalır babadan oğla
incecik parmaklarıyla, bir de sızısı gurbetin
yetmiş dokuz kasım’ıydı gece ansızın
intepentan: romen tankeri
günlerce yanmak kenti tam ortasından

sokaklar yapar şehri, kaldırımlar, işportacılar
tombalacılar köşebaşlarında
iç be mürsel abim rakıdan şaşma
mezeler bedava
camekanlar boş, satılık bedenler alametifarika
bir aşk oyunu oynayalım, karaköy’de, aşağıda
canan, ayakta; ayağında kundura iki buçuk lira

MUZAFFER GÜNAY

1956 yılında Ulubey'in Kardeşler köyünde Ömer ve Ayşe çiftinin ilk çocuğu olarak dünyaya gelen Muzaffer Günay, ilkokulu köyünde, İmam-Hatip Lisesini Ordu'da, yüksek tahsilini ise OMÜ İlahiyat Fakültesinde tamamladı (1982).

Aynı yıl, Kırıkkale Lisesinde öğretmenliğe başladı. 1,5 yıl sonra Ünye Pelitliyatak Ortaokuluna asaleten müdür olarak atandı. Değişik okullarda altı sene müdürlük yaptıktan sonra kendi isteği ile bu görevinden istifa ederek, sırası ile Ulubey Lisesi, Perşembe Lisesi, Ordu Merkez Utku Acun İlköğretim Okulunda öğretmenliğe devam etti. 2004 yılında Kültür ve Turizm Bakanlığına geçiş yaparak Ardahan İl Kültür ve Turizm Müdür Yardımcısı olarak atandı. Kısa süre sonra Ordu İl Kültür ve Turizm Müdürlüğüne Müdür Vekili olarak ataması yapıldı. Dört yıl sonra aynı görevle Tekirdağ ve ardından Giresun'a ataması yapılan Muzaffer Günay, 2010 yılı mayıs ayında kendi isteğiyle emekliğe ayrıldı. Ortaokul yıllarından itibaren kültür ve sanat çalışmalarına başladı. Bu güne kadar ulusal ve yerel basında çok sayıda çalışmaları yayınlandı. Memur-Sen Doğu Karadeniz Temsilciliği ve Eğitim-Bir Sen Ordu Şube Başkanlığı görevlerinde bulundu. Ayrıca, onlarca STK'da yöneticilik ve başkanlık yaptı. Roman, hikâye, masal, inceleme-araştırma, telif, biyografi, monografi alanlarında bugüne kadar onlarca kitap kaleme aldı. Yazar, Ahmet Emin Temiz, Orhan Güzel, Emel İpek, Sinan Bodur gibi müstear isimlerle de eserler yazdı. Eserlerinin bazılarında Ahmet Emin Temiz, İrfan Tatlı, Emel İpek ve Orhan Güzel takma isimlerini kullandı.

İlk kitabı bir roman olup Arzunun Kıskacında adı ile 1990'da Beka Yayınları'nca (İst.) basılmıştır. Mutlak Fikir Sahnesi adı ile kurduğu amatör tiyatro ekibi ile beş oyun sahneledi. Öte yandan 20 yıl boyunca kesintisiz olarak Ordu'yu tanıtan tv belgeselleri hazırladı. Bu belgesellerle ülke ve dünya bazında Ordu'nun tanıtımına büyük katkı sağladı. Şu sıralar, "Ordu–Karadeniz'de Saklı Bir Cennet" adlı 370 sayfa ve 500 fotoğraftan oluşan oldukça hacimli eseri tamamlayarak yayına hazır hale getirdi. Perşembe Medreseönü'nden merhum Yusuf Dervişoğlu'nun kızı Müberra Hanım ile evli olup iki erkek evlat babasıdır.

ESERLERİNDEN ÖRNEKLER

1- Arzunun Kıskacında (Roman)

Roman, sonuçları iyi hesaplanmadan atılan adımların, bir genci içine düşürdüğü bunalımların öyküsüdür. "Arzunun Kıskacında" tek bir insanın değil, bir dönüş vaktinin tasviridir.

Bilinçsizce sahip olunan bir arzu uğruna kaybedilen değerlerin çığlığıdır, "Arzunun Kıskacında." Yitirilmiş bir gençliğin, insanı hayata bağlayan değerlerin kaybedilmesiyle tükenmeye yüz tutan bir genç kızın yaşamından kesitler bulacaksınız.

Roman,aynı zamanda bir yeniden doğuşun, yeni bir hayatın hikâyesidir.

2- Bu Aşk Başka (Roman)

Bazı insanlar vardır, yaptığı işi angarya gibi görür. Bazı insanlar da vardır mesleğine aşıktır. İşte bu romanda bütün mahrumiyetlere rağmen mesleğini aşk ile yapan, köyü, köylüyü, fakirliği, az gelişmişliği istismar etmeden hizmet eden bir öğretmenin gerçek hayat öyküsünü bulacaksınız.

3- Oy Karadeniz Karadeniz (Roman)

Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği rejimi yıkıldıktan sonra Sarp Sınır Kapısı'nın açılması ile, bilhassa Doğu Karadeniz Bölgesi'nde meydana gelen sosyal ve ahlâki burhanı konu alan bir romandır.

4- Yusuf ve Züleyha (Roman)

Bir edebiyat şahikası olan Yusuf ve Züleyha, tarih içinde çok sayıda şair tarafından "Mesnevi" tarzında kaleme alınmıştır. Yusuf ile Züleyha çift kahramanlı bir aşk hikâyesi olmakla beraber,Yusuf'un bir Peygamber olması, bu hikâyeyi benzerleri olan Leyla ve Mecnun gibi ünlü aşk hikâyelerinden belirgin bir şekilde ayırır ve daha bir öne çıkarır.

Yeni kuşakların ve özellikle gençlerin ruhi dünyalarına hoşluklar ve güzellikler katacağı umularak hazırlanmıştır.

5- En Güzel Gizemli Hikâyeler

Birçok olaya şahit oluruz veya yaşarız, yahut duyarız. Hayat, metafizik vadilerden nice gizemli esintiler getirir zaman zaman sahnemize. Bunlara şaşar, hayretler içinde kalırız. Hayat zaten bir "Hayretler Geçidi" değil midir? Bu kitap, bütünüyle bu tür yaşanmış gizemli hikâyelerden oluşturuldu. Umarız sizlerden de izler taşır, manevi alemlerden önünüze bir perde açılmasına vesile olur, beğeninizi kazanır.

6- Peygamberimizin Hayatı

Allah Resulü'nün hayatı ve insanlığa getirdiği mesaj ve değer ölçüleri bilindiği takdirde, asrımızın pek çok dert ve problemlerine, onun örnek yaşayışı içinden çözümler bulunabilecektir.

Allah Resulü'nün örnek hayatını tarihi kaynaklara uygun olarak çarpıcı misallerle ortaya koymak,bu eserin ana hedefini teşkil etmektedir.

7- Tarihi Kültürü ve Doğası ile Ordu

6 bin km^2 lik büyükçe bir yüzölçümüne sahip olan Ordu ilinin hemen her noktasında birbirinden ilginç doğal, kültürel ve tarihsel unsurlar olduğunu öncelikle belirtmek gerekiyor.

Yeteri kadar metinle birlikte yüzlerce fotoğraftan meydana gelen çalışma, Ordu'nun nice bilinmeyen değerlerini gün ışığına çıkarmayı önceleyen bir yaklaşım ile hazırlanmıştır.

Birbirinden güzel yaylaları, vadileri, dereleri, ormanları, dağları; çoğu bilinmeyen kale, köprü, tümülüs, höyük, cami, çeşme, kilise, hamam gibi kültür unsurları ve geleneksel el sanatları ile Ordu başlı başına bir destinasyon öte yandan. Bu bağlamda kitap bir kaynakça niteliğine sahiptir.

8- Araştırmacı-Yazar Sıtkı Çebi

Ordu genelinde araştırmaları itibarı ile öne çıkan en önemli kişi hiç kuşkusuz merhum Sıtkı Çebi'dir. O, Ordu'nun binlerce yıllık geçmişini olduğu kadar, Cumhuriyet sonrası Ordu şehrinin de hiç bilinmeyen taraflarını büyük bir çalışma yaparak aydınlığa çıkarmayı başarmıştır.

Eser, merhum Çebi'nin 80 küsur yıllık uzun ömrünün bir ürünüdür.Bir şehir tarihçisi olan Üstad'ın gerektiği gibi tanındığı iddia edilemez. O aslında bir iktisatçıdır. Fakat aynı zamanda bir tarihçi,bir kültür adamı,bir ekonomisttir de.

Ordu Ticaret ve Sanayi Odası Genel Sekreteri olarak uzun yıllar görev yapmış olması itibarı ile Ordu'nun dünden bugüne ticari ve ekonomik hayatı üzerine en yetkin bir kalem adamı vasfına sahip olmuştur.

Eser, böylesine yetkin ve tecrübeli bir Ordu Araştırmacısı'nı konu alması bakımından kanımızca önemli bir ihtiyacı da karşılamıştır.

9- Çevrem ve Ben (İnceleme-Araştırma)

Çevre, en özet tanımlamayla insanın da içinde bulunduğu tabii yaşam ortamıdır. Varlıklardan yararlanabilme kabiliyetiyle yaratılan insanoğlu, beşeri ve tabii hayatın devamı için, "kullanırken koruma", "korurken kullanma" temel ölçüsü içinde kaldığı sürece, "emaneti" korumuş olur.

Aksi durumda,evrenin çok önemli bir üyesi olan dünya ve içindekilerin olağan düzeni alt üst olur,yani denge (eko-sistem) tamamı ile bozulur, öyle ki yeryüzü zavallı bir parkinson hastası gibi olur.

Kitap, çevre koruma ve bilinci aşılamayı amaçlamaktadır.

10- Geçmişten Günümüze Ordu Belediyeleri

Geçmişten günümüze, belediye başkanlığı yapanlar ile halen görevi başında olan belediye başkanlarının yaptıkları çalışmaların ve hizmetlerin yanı sıra belediyelerin bulunduğu yörenin tarihi, belediyenin tarihçesi, kültürel, doğal, turistik ve arkeolojik değerlerin, yeme-içme ve konaklama tesislerinin ve daha birçok lüzumlu bilginin belgeleri ile birlikte yer aldığı bu kitap Ordu İli Belediyecilik tarihine yeteri kadar ışık tutmaktadır. Eser Mehmet Erişti ile birlikte hazırlanmıştır.

11- Çevre ve Doğa Gezileri-Eğitim Eğlence Heyecan

Doğal ortamların insan kişiliği ve gelişimindeki etkisi tartışmasız çok önemlidir. Bu bağlamda Türk Milli Eğitiminin genel amaçlarında ifade edilmiş olan ve geleceğimize yön verecek olan çocuklarımızı yetiştirmek için onları doğanın şefkatli ve eğitici kucağından ayırmadan yetiştirmek bir zorunluluktur. Çünkü çocuk sadece ailesi ve bulunduğu çevre için değil, ülke ve dünyanın geleceğine öyle ya da böyle bir şekilde katkı verecek bir öznedir.

Kitap, Ordu Valiliği İl Milli Eğitim Müdürlüğünce incelenmiş ve faydalı olduğu kanaatine varılmıştır.

12- Bir Gezginin Kaleminden Büyükşehir Ordu

Yazar bu eserini şöyle tanımlamaktadır:

"20 senedir gerek rehberlik yapmak, gerek tv belgeselleri hazırlamak ve gerekse araştırmalarda bulunmak amacı ile Ordu'nun her noktasını fırsat buldukça gezip dolaşmaktayım. Buna rağmen,bu geniş coğrafyayı (tarihi, beşeri, kültürel ve tabii yönleriyle) yeterince tanıdığımı ifade etmem mümkün değildir. Çünkü gezip gördüğüm, yer, mekan ve unsurları tekrar gördüğümde yeni yeni ayrıntılar fark etmekteyim. O nedenle kimi önemli yerleri, mekanları, alanları, eserleri yeni izlenimlerimi de katarak birkaç kere kaleme almayı faydalı gördüm. Kanaatimce okur, eser içinde sanki tekrardan yazılmış gibi izlenim uyandırabilecek bölümlerde tekrarlama yapılmadığını kolayca fark edecektir.

Gezi türü yazılar ve eserler diğer edebiyat türleri ile kimi benzerlikler gösterse bile,nitelikli bir gezi yazısının ve kitabının, diğer türlerden oldukça farklı olduğu dikkatli okurun gözünden kaçmayacaktır. Biraz daha detaylandırırsak:

Konularına göre betimleme, yer yer öyküleme, gerektiğinde açıklamalı bilgiler verme, zaman zaman karşılıklı konuşma, söyleşi gibi çeşitli anlatım yöntemlerine başvurarak eserin daha akıcı ve ilgi çekici olmasına çaba gösterdik."

13- Muzaffer Yüce-Güzel Ordu'muzun Gülen Yüzü

Muzaffer Yüce, Ordu kent merkezinin büyük ailelerinden Hacı Ali Efendioğulları'na mensuptur. Sadece kent merkezinin bütün ilin en önde gelen birkaç şahsiyetinden biridir. Eseri okurken Ordu'ya ilk gelişlerinden itibaren geçmişi ele alınan Yüceler ailesinin geçen zaman içinde şehir merkezinde, sosyal ve ticari hayatta önemli ve etkin bir yer edindiğini görmekteyiz.

Muzaffer Yüce oldukça sosyal bir profil… Çok sevilen ve sayılan bir özne kişilik. Özellikle bazılarının öncülüğünü yaptığı STK'larda kalıcı hizmetler gerçekleştirmiştir. Eserde bunun örneklerine yer verilmiştir.

Kitap, bölümler halinde tasnif edildiği için kolay okunabilir bir nitelik arz ediyor.

14- Ordu İli Osmanlıca Kitabeli Mezar Taşları

Sahasında ilk ve tek kitaptır. Trabzon'nun fethinden 60 sene önce başkenti Mesudiye-Kaleköy olan Hacıemiroğuları Beyliği tarafından Türk-İslam beldesi haline gelmiş olan Ordu yöresinde onlarca Osmanlı dönemi mezarlığı bulunmaktadır. Özellikle Altınordu, Perşembe ve Ünye daha fazla sayıda Osmanlı dönemi mezarlığına ev sahipliği yapmaktadır.

Eser, bir yıl süren saha araştırmalarının sonucunda hazırlanmıştır. Bu manada önce Osmanlıca kitabeli mezarların bulunduğu mezarlıklar bizzat sahada gezileri yapılmak suretiyle tespit edilmiş, ardından Latince harflerle çevirisi yapılmış ve bilahare kitap halinde yayınlanmıştır.

Rik'a, sülüs, nesih ve celi stillerinde 250 kitabe teker teker okunarak kayıt altına alınmak suretiyle araştırmacılar ve merak edenler için akademik sayılabilecek bir çalışma ortaya konulmuştur.

Bu vesile ile en çok kitabeli mezarın Perşembe ve Ünye'de olduğunu da belirtmiş olalım.

Bazı mezar taşlarının oldukça sanatlı olduğu görülmüştür. O kadar ki, Karacaahmet ve Eyüp mezarlıklarında görülen mezar şahideleri mevcuttur.

Mezarlıklar, ait olduğu coğrafyanın tapusu mesabesindedir. Bir çeşit açık hava müzesidir aynı zamanda. Mezar baş taşları ve bezemeler,işlemeler ve kitabeler, ait olduğu kişinin sosyal statüsünü, mesleğini, ekonomik ve eğitim durumunu anlamaya net olarak imkân vermektedir. Mesela çoklu kiraz dalı bulunan bir mezar taşındaki her kiraz tanesi bir çocuğa işaret eder. Burmalı sarık ise kişinin en yüksek düzeyde dini eğitimli olduğuna işaret eder. Baş kısmı yok ise ya idam edilmiş, yahut de şehit düşmüş biri olduğuna hükmedilir.

Eserde, kitabelerin ve taşların fotoğraflarına da yer verilmiştir. Böylece herhangi bir tereddüte mahal verilmesinin önüne geçilmesi amaçlanmıştır. Ayrıca yer yer değişik mezar motif ve kareleri de sayfalara serpiştirilmiştir.

Eser 291 sayfa ve 300 fotoğraftan oluşmaktadır.

Eser, önce proje olarak Kültür ve Turizm Bakanlığına sunulmuş olup basımına onay verildikten sonra için Ordu Valiliğine gereken ödenek tahsis edilmiştir.

15- Sancılı Bekleyiş (2 Cilt, Roman)

Roman, her şeyin madde ile ölçüldüğü bir toplumda,sadece fakirliğinden ötürü evlenme zorlukları çeken ve bundan ötürü de sancılı bir bekleyişten başka çaresi kalmayan bir genç adamın öyküsüdür.

Bunun yanında görünüşte Müslüman ama gerçekte İslam'ı içine sindirememiş havai, uçarı bir genç kızın sancılı bekleyiş nöbetlerini de bu romanda bulacaksınız.

Belki romanın kahramanlarından biri siz olabilirsiniz. Belki de çevrenizde çok yakından tanıdığınız kişilerden biri..

Her cildi 250 sayfa olan roman, bir dönemin sosyo-dini ve sosyo-ekonomik hayat kesitinden renkler taşımaktadır.

16- Açılışından Günümüze Ordu İmam Hatip Lisesi

Yazarın kaleminden:

"Ordu ili genelinde kurumsal monografi türünde yazılmış birkaç eserden biridir.Bizde monografi hele de kurumsal monografi pek bilinmez. Nitekim, Ordu'da bu beyanda basılan kitap sayısı beşi geçmemektedir.

Eseri merhum Sıtkı Çebi ile yazmaya başlamıştık ama ömrü vefa etmeyince tamamlamak bana kaldı.Bir vicdan borcu olarak ifade edeyim ki, İmam Hatip Lisesinin kitaplaştırılması fikri tamamen merhum Çebi'ye aittir. O'nun çabaları olmasa idi sanırım bu eser de olmayacaktı. Allah kendisine rahmet eylesin.

1965'te kurulan İmam Hatip Okulu Dernek çalışmaları ile başlayan eser, 2014 yılı ortalarına kadar olan süreci içermektedir.

Okula her şekilde hizmeti geçen hayırseverler, bütün müdür ve idareciler, öğretmenler, diğer personel ile öğrencilerin sınıflara göre dağılımı ve mezunlardan iş ve mesleğinde kariyer sahibi olanlar da kitapta mevcuttur.

Öte yandan pansiyon ile ek binalar ve İmam Hatip Camisi de yeteri kadar işlenmiştir. Hiç şüphesiz ki okulun hemen her aşamasında büyük bir yeri olan Ordu İmam Hatip Lisesi ve İslami İlimler Vakfına önemine binaen daha geniş yer verilmiştir.

Kitap 160 sayfadır. Son bölümde eserin içeriği ile ilgili birçok fotoğraf yer almaktadır."

Muzaffer Günay, ayrıca Ahmet Emin Temiz, İrfan Tatlı, Emel İpek ve Orhan Güzel takma adları ile de onlarca kitap kaleme almıştır.

Birkaç örnek :
Ahmet Emin Temiz takma adı ile yazdığı eserlerden birkaçı şunlardır:

17- Hz. Ebu Bekir
18- Hz. Ömer
19- Hz. Osman
20- Hz. Ali
21- Hazreti Fâtıma
22- Hz. Aişe

23- Hz. Hatice
24- Veysel Karanî

İrfan Tatlı takma isimle yazdığı kitaplardan bazıları:
25- En Güzel Binbir Gece Masalları
26- En Güzel Türk ve Anadolu Efsaneleri
27- En Güzel Dede Korkut Hikâyeleri

Emel İpek takma ismi ile yazdığı kitaplardan bazıları:
28- Masal Dünyası
29- En Güzel Çocuk Masalları
30- En Güzel Dünya Masalları
Orhan Güzel takma ismi ile:
31- Arzu İle Kamber

Yazarın son eseri 500 fotoğraf ve 370 sayfadan oluşan Ordu-Karadeniz'de Saklı Bir Cennet olup yakında yayınlanacaktır.

MÜJGAN HAZİNEDAR

Müjgan Gürel Hazinedar, Çoloğlu Fatma Hanım ile Babunoğlu Abdülkadir Gürel'in kızı olarak Ordu Merkez'de 18.12.1928 tarihinde dünyaya geldi. Tahsiline Ordu Gazi İlkokulunda başlayıp, Ordu Ortaokulunu iftaharla bitirdi. 1943 yılında İstanbul Çapa Kız Öğretmen Okuluna gidip 1945-46 ders yılında mezun oldu. Hazinedar Ekrem Bey'le evlendi ve Baha, Bülent adlı iki oğlu dünyaya geldi.

1991 yılında kaybettiği oğlu Baha; öyle acı verdi ki… anlatılamaz!..

ŞİİRLERİNDEN ÖRNEKLER

TERÖRİST
Sana denir mi delikanlı?
Gözü kara… eli yüzü kanlı...
Ülkemde yaşanırken tatlı…
Kalıyorsun mağrada saklı…
Nasıl oluyorsun bomba; canlı canlı…?
Yıkanmış beyni, almıyor aklı…
Senden çok akıllı, anıran nallı
İhanet etme vatana, ol biraz vicdanlı
Kendini maşa yapıp satma, ol biraz delikanlı
Anan in dağdan gel diyor, hep ağlamaklı

Ne istiyorsun, anlat derdini
Vermezler sana Mardin'i Nusaybin'i
Görmüyor musun Mustafa Kemal'in izini?
Terk et inini, uzat elini
Ağlatma analarla, taze gelini

ÖĞRETMENİM
Öğretmenimdir büyük insan
Damarlarımda dolaşan kan,
Çıksa da bu can, unutulmazsın inan,
Belleklerde hatıran…
Aydınlattıkça parlayan…
Meşalendir içimde yanan,
Dayan öğretmenim dayan,
Olacağız sahip çıkan,
Bölünmez bu vatan
Atadan armağan
Sensin kurtaran..

BÖYLE BİLDİM
Sanırdım ki; insanlar yaşlanır da ölür.
Sanırdım ki; çocuklar hep analı, babalı büyür.
Bilinmez, ne zaman nerde defterin dürülür?
Bilinmez, hangi dost bildiğin seni öldürür?
Bilinmez, kim ateşini söndürür?
Belli değil, kim kimi daha çok sömürür?
Kimi semalarda uçarken, kimi yerde
Kimine miski amber, kimine ateş sürülür
Böylece; Allah'a dönülür, düğümler çözülür, hesap görülür…

HAYAT
Hayat kocaman bir sıfır..!
İnsanlar ölmem sanır…
Bir sevda ile çalışır…
Darılır, barışır çeker kahır…
Oyalanır, aldanır, yalvarır
Nihayet menzile varır…
Bakar geride ne kalır?
Hayat kocaman bir sıfır…

DOSTUM
Hani derler ya;
Ayağını sıcak tut, başını serin…
Ara sıra olsa da sevincin, bitmez derdin kederin
Belki de bu senin bilinmeyen kaderin…
Her zaman olur, beteri beterin…
Dağ deyip, dangırama kulağı var yerin…
Bir elin verdiğini, duymasın öteki elin,
Cebi yok kefenin, hiçbir şey değil senin,
Cennet; sevenin paylaşmasını bilenin
Her zaman öyle yüksek çıkmaz sesin
Anlamazsın ansızın kesilir nefesin,
Duvara asarlar güzel bir resmin,
Kavga ile bölerler servetin
Olmamalı bu senin diyetin.

YIKILMAYACAK HEYKELLERİN
Atam bize, Allah'ın lütfusun..!
Ondokuz Mayıs'ta doğan bir nursun..!
Türkiye'nin onuru gururusun…
Dün gibi, bugün de var Mustafa Kemal Paşa
Çıkartacağız bıraktığı bayrağı arşa.

Yıktırmayacağız heykellerini
Unutmadık seni ve sözlerini
Koruyacağız hep ilkelerini
Dün gibi bugün de var Mustafa Kemal Paşa
Çıkartacağız bıraktığı bayrağı arşa

Bölünmez bu vatan bizim, baştan başa
Varız; yurtta sulh, cihanla barışa..
Sahiplendik her ırktan vatandaşa..
Dün gibi bugün de var Mustafa Kemal Paşa
Çıkartacağız bıraktığı bayrağı arşa…

Bürünmeyeceğiz kara çarşafa
Özgürce bakacağız etrafa
Atatürk kızında var edeple vefa
Dün gibi bugün de var Mustafa Kemal Paşa
Çıkaracağız bıraktığı bayrağı arşa…

Atam; bulamadık senin gibi birisini…
Özledik, Ne mutlu Türk'üm diyen dilini…
Dövdürmeyeceğiz anaların dizini…
Seninleyiz hiç dışlama kendini…
Dün gibi bugün de var, Mustafa Kemal Paşa
Çıkaracağız bıraktığı bayrağı arşa…

NAHİT TOP

1958 yılında Ordu, Ulubey ilçesi Fındıklı köyünde doğdu. İlkokulu köyünde bitirdi. Daha sonra ortaokul ve liseyi Ordu İmam Hatip Lisesinde okudu. Mezun olduğu yıl İstanbul Rami Plevne Lisesinde fark derslere girerek lise diplomasını aldı. 1976 yılında İstanbul Yüksek İslam Enstitüsünün gece bölümüne girdi. 1980 güz döneminde buradan mezun oldu.

Yüksek İslam Enstitüsüne girdiği yıllarda gazeteciliğe de adım attı. 1977 yılında Milli Gazete'de çalışmaya başladı. Daha sonra sırasıyla, Güneş, Tercüman, Beklenen Vakit, Akit, Anadolu'da Vakit ve Yeni Akit gazetelerinde çalıştı. Halen Yeni Akit Gazetesi'nde Yayın Kurulu Üyesi ve Yazı İşleri editörü olarak görev yapıyor.

Güneş Gazetesi'nde çalıştığı yıllarda akraba evlilikleri konusunda yaptığı araştırmayı Sosyo-Ekonomik, Kültürel, Tıbbi ve Dini Açıdan Akraba Evlilikleri adıyla kitaplaştırdı. Tercüman Gazetesi'nde çalıştığı yıllarda "YÖK Dosyası", "Türban Yarası", "Akraba Evlilikleri" gibi çok sayıda haber ve dizi yazıya imza attı.

Türkiye Gazeteciler Cemiyeti üyesidir. Tüm İlahiyat ve Yüksek İslam Enstitüsü Derneği'nin (TİYEM-DER) kurucularından ve ilk yönetim kurulu üyelerindendir.
Evli ve 2 çocuk babasıdır.

NECATİ DEMİR

20 Nisan 1964'te Ordu'ya bağlı Ulubey ilçesinin Kumanlar köyünde doğdu. Kumanlar İlkokulu (1974), Ordu Fatih Ortaokulu (1977), Ordu Fatih Lisesi (1980), Atatürk Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü (1987) mezunudur.

Yüksek lisansını Cumhuriyet Üniversitesinde (1992), doktorasını Selçuk Üniversitesinde (1996) tamamladı. Gaziantep Sarılsalkım Ortaokulunda Türkçe Öğretmeni (1987-1990), Sivas Cumhuriyet Lisesinde Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni, Cumhuriyet Üniversitesinde Türk Dili Okutmanı olarak çalıştı.

13 Haziran 1996'da Cumhuriyet Üniversitesi Eğitim Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı Eğitimi Bölümüne Yardımcı Doçent olarak atandı. 30 Kasım 2000'de Doçent, 9 Şubat 2006'da Profesör oldu. Seksene yakın kitabı, yüzden fazla makalesi bulunmaktadır. Bu kitaplarından dört tanesi Harvard Üniversitesinde, yirmi üç tanesi Almanya'da, bir tanesi Avusturya'da bir tanesi de Danimarka'da yayımlanmıştır.

1996-2010 yılları arasında Cumhuriyet Üniversitesi Eğitim Fakültesi Ortaoğretim Sosyal Alanlar Bölümünde öğretim üyesi ve bölüm başkanı olarak görev yaptı.

2010 yılında Gazi Üniversitesine atandı. Halen Gazi Üniversitesi Gazi Eğitim Fakültesi Türkçe Eğitimi Bölümünde Öğretim Üyesi olarak görev yapmaktadır. Evli ve iki çocuk babasıdır.

ÇALIŞMALARI

1- Kitaplar

Prof. Dr. Necati Demir'in, Türkiye'de yayımlanan altmış kitabı, araştırma yapılan yörelerin dil özellikleri, kültürü, tarihi gibi konuları hakkında bilgi vermesi bakımından Türk dili alanı için kaynak teşkil edecek nitelikte eserlerdir. Bu kitaplardan bazıları: *Ordu İli ve Yöresi Ağızları,* Türk Dil Kurumu yay., Ankara 2001, 359 s.; Sıfatü'l-Haremeyn, (Çağatay Türkçesi), Akçağ yay., Ankara 2004, 433 s.; *Dânişmend-nâme,* Akçağ yay. Ankara 2004, 592 s.; Tokat İli ve Yöresi Ağızları, Gazi Kitabevi yay., Ankara 2007, 456 s.; Özkan AYDOĞDU ile birlikte hazırlanan, Giresun İli ve Yöresi Ağızları, Giresun Valiliği yay., Ankara 2009, 702 s.

Yaptığı alan araştırmalarında derlediği efsaneleri yurt dışında seri olarak yayımlamıştır. Kaynak şahıslardan derlenen efsanelerin yer aldığı kitaplar Almanya'da yaşayan Türklerin kendi kültürleriyle olan bağlarını koparmamak için yapılmış önemli çalışmalardır. İlgi çekici bir biçimde tasarlanmış kitaplar, dil-kültür bağlantısı açısından son derece dikkate değerdir. Bahsedilen kitapların isimleri şöyledir: Die weinenden Tannenbäume, Zwiebelzwerg Verlag, Willebadessen (Deutschland), 9/2007, ISBN: 978-3-938368-54-3.; *Ein Schluck Wasser und der Sperling*, Zwiebelzwerg Verlag, Willebadessen (Deutschland), 10/2007, ISBN: 978-3-938368-53-5.; *Die Liebe vom Mond und der Sonne*, Zwiebelzwerg Verlag, Willebadessen (Deutschland), 2009, ISBN: 978-3-938368-87-9.

2-Makaleler

Prof. Dr. Necati Demir, ulusal ve uluslararası dergilerde çok sayıda makale yayımlamıştır. Makaleler genelde ses bilgisi, şekil bilgisi, etimolojik incelemeyi içeren ve yeni Türk dilinin özelliklerini açıklayan çalışmalar olmakla birlikte Türk kültürünü oluşturan tarih, coğrafya, sanat, folklor gibi unsurları da öne çıkarmaktadır. Yaptığı alan

araştırmalarına dayanarak derlediği bilgileri ve ulaştığı sonuçları yazıları aracılığıyla bilim dünyası ile paylaşmıştır. Prof. Dr. Necati Demir'in bu yazıları ışığında Türk kültürünün kaynakları ile ilgili önemli bilgilere ulaşılmaktadır.

Prof. Dr. Necati Demir'in yayımlanmış makalelerinin bazılarının isimleri şöyle sıralanabilir: "Eski Türkiye Türkçesinde 'Ola' Edatı", *Türklük Bilimi Araştırmaları*, S. 2, Sivas, 1996, s. 177-186; *"İnan- Fiili Üzerine",* Türk Dili, S. 555, Mart 1998, s. 200-204; "Şalpazarı, Giresun ve Ordu Yöresi Ağızlarında Kullanılan Zarf-Fiil Ekleri", Türklük Bilimi Araştırmaları, S. 8, Sivas 1999. s. 313-334; "Türkiye'de Yayımlanan İngilizce ve Almanca Gazetelerde Yer İsimlerinin Yazılışı Üzerine", Türk Yurdu, C. 20, S. 146, Ağustos 2000, s. 38-39; "Orta Karadeniz Ağızlarında '-DIr/-DUr' Ekiyle Yapılan Çekimler", Türklük Bilimi Araştırmaları, S. 9, Sivas 2000, s. 175-189; "Trabzon Yöresinde 'Kurt Dede' ve Tarihî Bağlantısı", Türk Kültürü, S. 481-482, Mayıs-Haziran 2003, s. 193-200; "Türkçe Sahibini Arıyor", Türk Yurdu, S. 192, Ağustos 2003, s. 17-24; "Orta Karadeniz Bölgesi Ağızlarında Nazal N (ñ) Sesi", TDAY Belleten 1999/I-II, TDK yay., Ankara 2003, s. 51-58; "'Yılkı' Kelimesi Üzerine", Türk Dili, S. 593 , Mayıs 2001, s. 538-541; "Değirmen Kelimesi Üzerine", Türk Dili, S. 607, Temmuz 2002, s. 209-213; "Horan Kelimesi Üzerine", Türk Dili Araştırmaları Yıllığı-Belleten, S. 2002/II, TDK yay., Ankara 2006, s. 25-34; "Türkçede Gereklilik Kipleri ve Anlamdaşları", Türk Dili Araştırmaları Yıllığı-Belleten 2003/I, TDK yay, Ankara 2006, s. 11-22; "Serendi/Serender Kelimesi Üzerine", Türk Dili, S. 617, Mayıs 2003, s. 443-447; "Trabzon ve Yöresinde Kemençe", Karadeniz Araştırmaları, C. 1, S. 4, Kış 2005, s. 79-90; "Çokluk Eki +(I)t/+(U)t Üzerine", Türk Dili, S. 647, Kasım 2005, s. 437-441; "Trabzon Yöresinde Destan Kültürü ve Tarihî Alt Yapısı", Turkish Studies, S. I, 2006, s. 29-44; "Ordu İlinin Eski Adı 'Kotyora' ve Tarihî Alt Yapısı", Turkish Studies, S. 2, 2007, s. 179-184.; "Türk Destanlarında Çorum", The Journal of International Social Research, Volume 1, Issue: 1, 2007, s. 72-82; "Avrupa'da Yaşayan 0-6 Yaş Grubu Türk Çocuklarına Türkçe ve Türk Kültürünün Öğretilmesinde Kullanılabilecek Bir Materyal: Türk Ninnileri", The Journal of International Social Research, Volume 1, Issue: 5, 2008, s. 224-240.; "Türk Tarihinin ve Kültürünün Kaynağı Olarak Kaya Üzeri Resimler (Petroglifler) ve Yazılar", *Zeitschrift für die Welt der Türken/Journal of World of Turks,* 2009/I, Vol. 1, No. 1, s. 5-19; "Esatlı Köyü (Ordu-Mesudiye) Kaya üstü Resim ve Yazıtları ile Bunların Tarihî Alt Yapısı" *Zeitschrift für die Welt der Türken/Journal of World of Turks, 2009/II, Vol. 1, No. 2, s. 3-30.*

3- Diğer Çalışmalar

Prof. Dr. Necati Demir, alanına kitap ve makale çalışmalarının yanında *bildiri, ansiklopedik madde ve kitaplarda bölüm yazarlığı* ile de katkı sağladığı görülmektedir. Uluslararası bilimsel toplantılarda sunulan ve bildiri kitabına basılan 37 bildirisi bulunmaktadır. Bildiriler genel olarak Türk dili, Türk dilinin özellikleri, Türk Dünyası ve Türk kültürünü ilgilendiren konulardan oluşmaktadır. Adayın ulusal bilimsel toplantılarda sunulan ve bildiri kitabında basılan 34 bildirisi bulunmaktadır. Ayrıca *Türk Dünyası Edebiyat Kavramları ve Terimleri Ansiklopedik Sözlüğü, Türk Dünyası Edebiyatçıları Ansiklopedisi'*nde tarihî kişilikler ve edebiyatçılar hakkında yazdığı ansiklopedi maddeleri vardır. Türkler Ansiklopedisi'nde tarihî bilgilerin yoğun olduğu iki yazısı, 2004 yılında Türk Dil Kurumu'nun yayınladığı *Zeynep Korkmaz Armağanı*'nda da *"Eski Türkiye Türkçesinde Tasvir Fiilleri"* başlığı yazısıyla toplam üç kitapta bölüm yazarlığı bulunmaktadır.

4- Eğitim ve Öğretim

Prof. Dr. Necati Demir lisans ve lisansüstü programlarındaki dersleri vermektedir. Lisans düzeyinde; *Ses Bilgisi, Ses ve Şekil Bilgisi, Yazılı Anlatım, Sözcük Bilgisi, Osmanlı Türkçesi, Şekil Bilgisi, Cümle Bilgisi, Cümle ve Metin Bilgisi, Ses ve Yapı Bilgisi, Türk Dili Tarihi, Topluma Hizmet Uygulamaları derslerine girmiştir. Adayın lisansüstü programında girdiği dersler ise; Konu Alanı Ders Kitabı İncelemesi, Alan Eğitiminde Araştırma Projesi, Okul Deneyimi, Öğretmenlik Uygulaması, Öğretim Teknolojileri ve Materyal Tasarımı* dersleridir.

Prof. Dr. Necati Demir; Enstitü Müdürlüğü, Bölüm Başkanlığı, Anabilim Dalı Başkanlığı, ve Senato Üyeliği gibi idari görevlerde de bulunmuştur.

5- Bilimsel Faaliyetleri

Prof. Dr. Necati Demir, uluslararası indeksler kapsamında taranan *Zeitschrift für die Welt der Türken/Journal of World of Turks Dergisi*'nin editörlüğünü yapmaktadır. Ayrıca bilimsel çalışmalarının yanında iki önemli projede görev almıştır. 1994-1996 yılları arasında Türk Tarih Kurumunun *"Ordu İli ve Yöresinde Yaşayan Halk Kültürü"* projesinde 'Proje Yöneticisi' olarak faaliyet göstermiştir. Adayın görev aldığı ikinci proje Cumhuriyet Üniversitesi Bilimsel Araştırma Projeleri, Eğt. 5'nolu projedir. 2001-2002 yılları arasında düzenlenen *"Tokat İli ve Yöresi Ağız Araştırmaları"* projesidir. Yine bu projede de Proje Yöneticisi olarak görev almıştır. Prof. Dr. Necati Demir'in Türk kültürü ve Türk dili ile ilgili her türlü etkinliğe katılması, çalışmalarını sadece alanıyla sınırlı tutmayıp Türkolojiyi bir bütün olarak ele aldığını da göstermektedir. Prof. Dr. Necati Demir'in bu çalışmaları Türk Halk Kültürünü Araştırma Kurumu tarafından takdirle karşılanıp bu kurum tarafından 2009 yılında *"Türk Folkloruna Hizmet Ödülü"* ile ödüllendirilmiştir. 2016'da Sarı Saltık Eğitim ve Kültür Vakfı tarafından *"Türk Kültürüne Hizmet Ödülü"*, Moldova Gagauzyeri Örek Bölgesi tarafından *"Gagauzyeri'ne Hizmet Ödülü"*, Almanya'da faaliyet gösteren Türk Almanları Birliği tarafından *"Türkçeye ve Türk Kültürüne Hizmet Ödülü"* ile ödüllendirilmiştir.

NECATİ KIRIŞ

Necati Kırış 1955 yılında Ordu'da doğdu. İlk ve ortaöğrenimini Ordu'da tamamladı. 1982'de Ankara Üniversitesi Hukuk Fakültesini bitirdi. Avukatlık stajını müteakip 1986'dan itibaren serbest avukatlığa başlayan Kırış, üç dönem Ordu Barosu Yönetim Kurulu üyeliği görevini yürüttü. 2009 yılı başında Ordu-Ulubey Noterliğine atandı. Devamında Tokat-Reşadiye ve Bursa-İznik Noterliği görevlerinde bulundu.

Halen Kastamonu Birinci Noterliğini sürdüren Necati Kırış, mesleki çalışmalarının yanı sıra kültür ve sanat faaliyetleriyle de ilgilenmektedir. 1970'li yıllarda önde gelen aylık kültür ve sanat dergisi Pınar'da şiirleri yayınlandı. Uzun bir süre ara verdiği şiir çalışmalarına son yıllarda yeniden başlayan Kırış'ın "Bir Ses Duyuldu" ve "Güllerim Sensin" isimli iki şiir kitabı yayınlandı. Necati Kırış'ın 2016'da yayımlanan "Hukuk ve Etik-Hukuk Mesleğinin Ahlaki Boyutu" isimli bir kitabı da bulunmaktadır. Ayrıca ahşap oymacılık sanatıyla da ilgilenmekte olan Kırış'ın bu konuda eserleri bulunmaktadır. Kırış, evli ve dört çocuk babasıdır.

ŞİİRLERİNDEN ÖRNEKLER

MERHEMSİN YARALARA
Sen yoksan bahar bile
Gelmiyor buralara
Sen yalnızlığa ilaç;
Merhemsin yaralara

Baksın gözüme gözün
Olsun karşımda yüzün
Hasret mesafe hüzün
Girmesin aralara

BENZİYORSUN
Binbir çeşit çiçeğinle
Gülistana benziyorsun
Yaşanmış da yazılmamış
Bir destana benziyorsun

Zahmetini şöyle geçin
Her zaman sevgiyi seçin
Sevdalanmış gönlüm için
Sen dermana benziyorsun

Candan yaptığın sohbetle
Katlandığın o zahmetle
Kalbindeki muhabbetle
Yâr cânâna benziyorsun

BİZİMDİR
Gül sevginin sembolüdür
Sevgi bizim gül bizimdir
Bu dil gönlün bülbülüdür
Hoş söyleyen dil bizimdir

Arı çiçek çiçek gezer
Balı yapar, azar azar
Hile yapan onu bozar
Hakikatli bal bizimdir

Kabuk değil özündeyiz
"Kalû belâ" sözündeyiz
Ariflerin izindeyiz
Gidilecek yol bizimdir

İyiliği över isek
Kötülüğü kovar isek
Her varlığı sever isek
Doğru olan hâl bizimdir

Haksızlığa verme meyil
Hakk'ın huzurunda eğil
Her çeşit dal sağlam değil
Tutunacak dal bizimdir

GÜZELLEŞİR
İyi insan elbet layık övgüye
Kötüler de muhataptır yergiye
Sonu varacaksa Hakk'a sevgiye
Yolcu güzelleşir yol güzelleşir

Gönül deniz ise dil de kıyısı
Sözcüklerin bilinmeli sayısı
Ağızdan çıkarsa sözün iyisi
Lisan güzelleşir dil güzelleşir

Hakk'ı tutup hak peşinden koşarsan
Nefsi yenip benliğini aşarsan
Veren el olup da garip okşarsan
Yüzler güzelleşir el güzelleşir

Oruç tutan kişi olurmuş saim
Sabır ve metanet onunla kaim
Alnı varır ise secdeye daim
İnsan güzelleşir kul güzelleşir

İman, insan için eşsiz bir gıda
Ağaç için gerçek hayat var suda
Belki yağmur azar azar yağsa da
Yaprak güzelleşir dal güzelleşir

Bina yapılamaz asla göçeğe
Binilmez, kanadı yoksa uçağa
Arılar konarsa bin bir çiçeğe
Kovan güzelleşir bal güzelleşir
Bir insan birinin kalbini kırsa;
Kâbe'yi yıkmıştır, inancı varsa
Bülbül sevgi makamında şakırsa
Bahçe güzelleşir gül güzelleşir

Bilip öğrenmeye merak arttıkça
Ustanın yanında çırak arttıkça
Tefekkür, tezekkür, idrak arttıkça
Tavır güzelleşir, hal güzelleşir.

TOPRAKTAN
Sakın hakir görme kara toprağı
Canlıya can veren sular topraktan
İnsan vücudunda ara toprağı
Bütün Âdemoğlu; kullar topraktan

Ona "Toprak Ana" diyenler haklı
İçinde her türlü madenler saklı
Onlarca nimet var hepsi de farklı
Demir altın bakır teller topraktan

Çayırında çimeninde koşarız
Dağlarının tepesinden aşarız
Hane kurup üzerinde yaşarız
Ülkeler beldeler iller topraktan

Deresi, tepesi, gölü, ırmağı
Bahçesi ormanı bostanı bağı
Her türlü besinin ana kaynağı
Bitkiler ağaçlar dallar topraktan

Rengârenk çiçekler; aklar sarılar
Onlara konarlar bütün arılar
Her birinde bin bir türlü hikmet var
Derde derman olan ballar topraktan

İnsanoğlu insan, olmaz sevgisiz
Erdemli insanlar bırakırlar iz
Çoğu zaman kıymetini bilmeyiz
Sevginin sembolü güller topraktan

Aslındır, soyundur, atandır toprak
Uğruna can feda vatandır toprak
İçinde şehitler vatandır toprak
Ölü koyduğumuz sallar topraktan

İnsanlar dünyada kaç yıl kalsa da
Ömür biter bir gün başın yolsa da
İnişi yokuşu düzü olsa da
Ol Mevla'ya giden yollar topraktan

BİLESİN GÖNÜL
Seven başka yerde, sevilen başka
Böyle sevda olmaz, bilesin gönül

Hemhal olmuyorsan eğer yâr ile
Saçını başını yolasın gönül

Birlikte olursan sen ağyar ile
Asla can bulmayıp solasın gönül

Yâr deyip koşarsan o sevgiliye
Aşk ve muhabbetle dolasın gönül

Canana varmayan yollar çıkmazdır
O kutlu menzilin bulasın gönül

Bir olursa canan her an can ile
Ebedi âlemde gülesin gönül

AKIYORSUN
Yâr, manalı bakıyorsun
Yüreğimi yakıyorsun
Engel olunmaz bir yoldan
Şu gönlüme akıyorsun

Gelir bana senden ışık
Muhabbetin kaşık kaşık
Bir sevda ki, güle âşık
Bülbül gibi şakıyorsun

GÜLLERİM SENSİN
Sevgi ağacını diktik birlikte
Gövdesi ben isem dallarım sensin
Başka çiçek açmaz bizim çiftlikte
Gönül bahçemdeki güllerim sensin

Dört fidan yeşerdi bu sevgimizden
Ahde bağlı kalıp sapmadın özden
Ben anlamam başka bahardan yazdan
Günlerim, aylarım, yıllarım sensin

Bir sen varsın; başkasına yâr olmam
Seninle gülerim başkaca gülmem
Bundan başka tutulacak yol bilmem
Boyunca gittiğim yollarım sensin

Kalben sevgi dolu, gönülce eren
Sevgi için gülistandan gül deren
Mutluluk resmime güzellik veren
Beyazım, yeşilim, allarım sensin

Hayat bulur canlar ayrı kalmazsa,
Gönül bahçesinin gülü solmazsa
Bal yapamaz arı çiçek olmazsa
Çiçeğim, kovanım, ballarım sensin

Dünya hayatı bir rüya ve yalan
Değer dünyamızı etmesin talan
Sevdamız adına nağmeler çalan
Yanık sazımdaki tellerim sensin

“Hukuk ve Etik Hukuk Mesleğinin Ahlaki Boyutu” İsimli Kitap Hakkında

Bu kitap çalışmasında elde edilen sonuçları şöyle özetleyebiliriz:

Hukuk ve ahlâk, insan hayatını bütün yönleriyle içine alan sosyal düzen kurallarıdır. Birden fazla insanın yaşadığı her sosyal ortamda hukuk ve ahlâk kurallarının varlığı bir zorunluluk olarak karşımıza çıkmaktadır. En basitinden en karmaşığına kadar bütün toplumlarda, sosyal hayatı düzenleyen kurallar varolmuştur. Bu ihtiyaç, insanın toplumsal bir varlık olmasının yanında aynı zamanda belirsiz/karmaşık/uyumsuz bir varlık yapısına sahip olmasından doğmaktadır. Bu varlık yapısı sayesinde insan; adil davranma ya da haksızlık etme, yaşatma ya da öldürme, iyilik yapma ya da kötülük yapma, sevme ya da nefret etme gibi imkân ve seçeneklerden birini gerçekleştirebilmektedir. İşte hukuk ve ahlâk kuralları, insanın haksızlık ve kötülük yapma ya da öldürme ve nefret etme gibi seçenekleri kullanmasıyla ortaya çıkan sapma niteliğindeki davranışları, maddi ve manevi yaptırımlarıyla engellemeye çalışır. Hukuk ve ahlâk kuralları olmaksızın toplumsal hayatın devamı mümkün değildir.

İnsan ve toplum hayatı için hukuk ve ahlâk kurallarına ihtiyaç olduğu kadar, onların nasıl kurallar olduğunun bilinmesine de ihtiyaç vardır. Bu kitap çalışmasında gördük ki bir kural, sırf kural olması nedeniyle hukuk sayılamaz. O halde bir kuralın hukuk olarak kabul edilebilmesi için belirli bir ölçütün olması gerekir. Birey ve toplumun ihtiyacı olan, sıradan/rastgele bir hukuk ve ahlâk değil, doğru tanımlanmış ve oluşturulmuş hukuk ve ahlâktır. Bir kuralın hukuk olabilmesi, onun adalet ilkesine ve insan onuruna dayalı olmasına bağlıdır. Tarihten günümüze kadar ortaya konulan hukuk anlayışlarını birbirinden ayıran temel ölçüt, bu etik ilkedir. Adaleti gerçekleştirmeye yönelmeyen, insan hakları ve onuruna dayanmayan bir kurala hukuk denilmesi söz konusu olamaz. Hukuk ile ahlâk arasındaki ilişki, suyu oluşturan hidrojen ve oksijen gazlarının ilişkisine benzer. Canlıların hayatının devamını sağlayan suyun meydana gelmesi için iki hidrojen ile bir oksijen gazının bir araya gelmesi gerektiği gibi, hukuk denilen ürünün oluşması için de kural ile ahlâkın bir araya gelmesi gerekmektedir. Bu anlamda bu kitabın en önemli bölümlerinden biri, hukuk ve ahlâk ilişkisidir. Hukuk ve ahlâk, birbirinden bazı farklı özellikler taşıyor olsa da toplumsal hayatta benzer işlevler görmektedirler. Özellikle hukukun oluşturulması ve hukukun uygulanması aşamalarında hukuk-ahlâk ilişkisi, hukuk ve yargı sistemi açısından belirleyici olmaktadır.

İlk bakışta kitabın hacminin geniş olduğu söylenebilirse de, bunun haklı nedenlerinin olduğunu belirtmek gerekiyor. İnsan hayatını büyük ölçüde etkileyen, toplumsal hayat için vazgeçilmez sosyal düzen kuralları olan hukuk ve ahlâkın niteliği, hukukun ahlâk ve toplumla ilişkisi, hukukçunun eğitimi, hukuk mesleğinin ahlâki boyutu; kurumsal ve beşeri unsurlarıyla yargının temel sorunları gibi teorik ve uygulamaya yönelik konuların incelendiği ve beş ana bölümden oluşan “Hukuk ve Etik-Hukuk Mesleğinin Ahlaki Boyutu” isimli bu kitap çalışması, kabul etmek gerekir ki, her bölümü ayrı bir kitap konusu olabilecek ölçüde geniş bir içeriğe sahiptir. Bu bölümler arasında birbirinden ayrılması mümkün olmayan ilişkinin varlığı, bu kadar geniş bir içeriğin bir kitapta toplanmasına neden olmuştur. Bu durum, kitabın hacmini artıran bir unsur olmakla birlikte ülkemizde hukuk ve yargı sorunlarının doğru tespit ve çözümü için, hukuk ve yargı sisteminin birbiriyle sıkı bağlantı içinde olan temel unsurlarını incelerken bir düşünce bütünlüğünün sağlanması önemlidir. Bu temel bölüm ya da unsurların her birinin tek başına ele alınması halinde, yargının sorunlarına bütüncül ve sağlıklı çözümler bulunması şüphesiz ki zor olacaktır.

Kabul edilmelidir ki, birbiriyle sıkı ilişki içinde olan konular tek başına incelendiğinde fotoğrafın tamamı görülemeyeceğinden, böyle tek boyutlu ve eksik bir bakış açısıyla doğru sonuçlara ulaşılması mümkün değildir. Örneğin hukukun oluşturulması ve uygulanması aşamalarını hukukçunun eğitimi konusundan; hukukçunun eğitimini de insanın eğitiminden ayrı ve bağımsız düşünemeyiz. Yine yargının yoğun iş yükü ve buna paralel olarak davaların makul sürede sonuçlanmaması sorununu, suçların ve hak ihlallerinin çok kolay icra edilmesine ve yaygınlaşmasına zemin hazırlayan toplumsal yapıyı birbirinden ayrı düşünemeyiz. Dolayısıyla yargının yoğun iş yükü ve adaletin geç tecelli etmesi sorunlarını çözümlemek isteyen bir ülke, diğer tedbirlerin yanında toplumda suçların ve haksızlıkların üremesi ve gelişmesine ortam hazırlayan şartları ortadan kaldırmalıdır.

Devletin üç erkinden biri olan yargı, hukuki uyuşmazlıkların çözümlendiği ve adaletin dağıtıldığı kurumdur. Ancak bir hukuk ve yargı sisteminde hukuki uyuşmazlıkların henüz ortaya çıkmadan önlenmesi, öncelikli bir çalışma olmalıdır. Hukuki uyuşmazlıkların henüz ortaya çıkmadan önlenmesinde, koruyucu hukuk kavramı gündeme gelmekte, bu konuda araç olarak toplumsal kurum ve kuruluşlar ile sosyal değerler öne çıkmaktadır. Hukuki uyuşmazlıkların çözümünde, sadece hukuk kurallarına bırakılmamalıdır. Toplumda sosyal değerlerin zayıflaması, hukuki uyuşmazlıkların sadece hukuk kurallarıyla çözümlenmesi zorunluluğunu beraberinde getirmektedir. Bir yandan sosyal değerler güçlendirilerek, diğer yandan koruyucu hukuk çerçevesinde etkin çalışmalar yapılarak yargının ve dolayısıyla hukuk kurallarının yükü azaltılmalıdır.

Kısaca; iyi bir hukuk ve yargı sistemi için, hukukun adalet ilkesine dayalı olarak oluşturulması, hukukun iyi uygulanması, hukukçunun eğitimine insanın eğitimi çerçevesinde bakan hukuk eğitimi anlayışı, hukuk-toplum ilişkisi bağlamında suçların ve haksızlıkların asgari düzeye indirildiği erdemli toplumun inşası şarttır. İşte bu kitap çalışması, yıllarca kangrenleşmiş hukuk ve yargı sorunlarını temelden çözmek isteyenlere yeni bir bakış açısı sunma çabasıdır.

NECMİ KIRAN

1967 yılında, Ordu ilinin Mesudiye ilçesinde doğdu. Müzik yaşamı, 1978 yılında Trabzon'da bağlama çalmayı öğrenerek başladı. Lise yıllarında (1981-83) Ordu'da okul korolarında, Cemiyet korolarında bağlaması ile yer aldı. Müzik Öğretmeni Sabri Yener, müzik eğitiminin temellerini oluşturdu (1981-83).

1983 yılında İTÜ Türk Musikisi Devlet Konservatuarının Temel Bilimleri Bölümüne girdi ve 1989 yılında mezun oldu. Aynı yıl, İTÜ Sosyal Bilimler Enstitüsünün yüksek lisans sınavını, üçüncülükle kazandı ve 1992 yılında, üst düzey notla mezun oldu. Konservatuar bitirme tezini/ödevini Nida Tüfekçi danışmanlığında kendi yöresinden derlediği türkülere dayalı olarak yaptı. Yüksek lisans tezini de Yrd. Doç. Afşin Emiralioğlu ve Doç. Dr. Şenel Önaldı danışmanlığında, yine bir grup Mesudiye türküsünün analizi ve kökeni üzerine yaptı.

Özel ve yarı özel/yarı resmi müzik dershanelerinde uzman bağlama eğitimcisi olarak görevler yaptı. Şef Adnan Ataman yönetimindeki İÜ THM Topluluğunda, bir dönem saz sanatçısı olarak görev aldı. Sahne çalışmalarının yanında, ciddi beste çalışmaları bu yıllarda temellendi.

1991 yılında, Kültür Bakanlığı-Şanlıurfa Devlet THM Korosu'na saz sanatçısı olarak girdi. Bu dönemlerde halk müziği korolarına yönelik aranje/düzenleme çalışmalarına başladı (1992). 18 Nisan 1994 tarihinde, Şanlıurfa Devlet THM Korosu'nun, Koro Şef Yardımcılığına atandı ve bu koroda 1994-2005 yılları arasında Koro Şef Vekilliği yaptı.

Şef Mehmet Özbek'in, emekliye ayrılışıyla boşalan, Kültür ve Turizm Bakanlığı-Ankara Devlet THM Korosu Şefliği'ne, Mart 2008'de atandı.

Bağlama icracısı ve koro şefi olarak birçok yurt içi ve yurt dışı konserler verdi. Değişik tür ve tarzda beste, söz yazarlığı, derleme, folklor, THM aranjesi, kitap, bağlama metodu, bağlama icra teknikleri, bağlama akustiği, Türk Halk Müziği nazariyatı gibi alanlarda çalışmaları bulunan Kıran, hâlen Ankara Devlet THM Korosu Şefi olarak görevini sürdürmektedir.

"Hazreti Eyyub Konulu Yeni Besteler" adlı bir (müşterek yazarlı/Sabri Kürkçüoğlu) kitabı (1992) yayımlandı.

1992'den günümüze bağlama için *etüdler, egzersizler* ve bağlama için eser yazma çalışmaları yaptı ve hâlen sürdürmekte. "Kıranpoz" adını verdiği, bağlama klavye eli (sol el) pozisyonları sistematiğini oluşturdu (1994). Bu sistemin bilimsel bildirisini, uygulamalı olarak, Erciyes Üniversitesi, GSF'nin düzenlediği sempozyumda, sundu (2005). Eğitim için makamsal viyolonsel etüdleri yazdı.

Bağlamanın "Bozuk Düzeninde", kendine has Armonik yürüyüşlerle, yöresel ezgi ve tavırların buluştuğu bir icra şekli ortaya koydu ve geliştirme çalışmalarını sürdürmektedir. Bu çalışması "THM Armonisi" başlığında, Harran Üniversitesi, GSF'den bir grup öğrencinin araştırma konusu oldu (Ocak 2008).

"Kırani Bağlama" adını verdiği, akustik bir bağlama çeşiti projelendirdi ve üretti (2000-2002). Bağlamanın anatomisi ve akustiği üzerinde bazı arge çalışmaları yaptı.

Kültür Bakanlığı DÖSİM Yayınları arasında: Aranjörlüğünü ve yönetimini yaptığı, Şanlıurfa Devlet THM Korosu'nun seslendirdiği *"Urfa Âhengi"*; Ankara Devlet THM Korosu'nun seslendirdiği *"Yurt Âhengi-Ege Teke Esintileri","Yurt Âhengi-25. Yıl"* simli CD albüm (2009) çalışması yaptı. Bazi özel CD albüm projelerinin sanat danışmanlıklarını ve yönetmenliklerini yaptı.

Yönettiği Kültür ve Turizm Bakanlığı, Şanlıurfa ve Ankara Devlet Türk Halk Müziği Koroları ile birçok özel konser projesi hazırladı ve yönetti

Kültür ve Turizm Bakanlığı-Güzel Sanatlar Genel Müdürlüğünün açmış olduğu, Türk Müziği Formları Beste Yarışmasında: "Azerbaycan'dan Anadolu'ya Gezinti" isimli uzun soluklu enstrümantal eseriyle birincilik; "Urfa'nın Sıra Gecesi" isimli, dört bölümlü sözlü eseri ile de, üçüncülük ödüllerini aldı. Bu eserlerin "Azer-Ana" ve "Sıra" isimli formları, değerlendirme jürisince, Türk (Halk) Müziğinin yeni iki formu olarak kabul edildi (Aralık 2007).

ŞİİRLERİNDEN ÖRNEKLER

ALLÂME
Dünya-ı meta, dolu hata ile ...
Bunu böyle bil, el bilmese bile.
Zerre-i küre, dolu data ile...
Sen, bunu da bil, bir bilmece ile.

Derya-ı ömür; dün, bugün ve yârın;
Bir hesap et, nedir elde Kârın;
Sözde Mâlikti, ne götürdü Karun?
Sen, dersini al, el almasa bile.

Doğdun ki varsın. Nedir sana gerek?
Varlığını bil, fânilerden el çek.
Sır mıdır hayat, nedir sence gerçek?
Sen, bunu da bul, el bulmasa bile.
Hayat-ı fâni, tahta atı ile,
Terke mecburdur, kendi bahtı ile.
Elveda eder, kalır ahtı ile,
Sen, ölmeden öl, el ölmese bile.

NECMİ, bu âlem, seni de bekletmez.
Hasetler, ilmin kimseye nakletmez.
Cahille arif, bir yolda akletmez.
Sen, allâme ol, el olmasa bile.

EY BEKDİL OĞLUM
Yâd eller, ne halli olursa olsun,
Sen, hep bek dilli ol, ey bekdil oğlum.
Yâd diller, ne dilli olursa olsun,
Sen, hep çok dilli ol, ey bekdil oğlum.

Uzak dur, eyleşme soysuz şirretle,
İtişme-didişme, biter, illetle,
Çekişsen de, yetmiş iki milletle,
Sen, hep tek dilli ol, ey bekdil oğlum.

Baban, senin gibi aslan evlatla,
Bir ömür yaşar, bu bâki devletle.
Konuşsan da yetmiş iki milletle,
Sen, hep öz dilli ol, ey bekdil oğlum.

Yanlıştan doğruya, evrileceğe,
Çölün tavasında, kavrulacağa,
Harmanı olup da, savrulacağa,
Sen, hep efilli ol, ey bekdil oğlum.

Borcuna, harcına yıl uzatanlara,
Dinine, yurduna dil uzatanlara,
Sana, darda olup, el uzatanlara,
Sen, hep çift elli ol, ey bekdil oğlum.

İblis, bulut gibi, göğe ağsa da,
Yağıp, yağmur gibi, yere değse de,
Hakk yerine sana, boyun eğse de,
Sen, hep Hakk dilli ol, ey bekdil oğlum.

Baban NECMİ için, kendin taşırma,
Haram lokma boğar, bendin aşırma,
Özünü, sözünü Hakk'tan şaşırma,
Sen, hep Hakk yollu ol, ey bekdil oğlum.

"Oğlum Abdullah Numan'a, bir kısım Nasihatnâmemdir."
Bekdil: Doğru sözlü, mert. Gönlü zengin.

EY TAMBURAM
Ayarsızdır tamburamın perdesi,
Sanki gitmiş âhenk!? Var, zâr sesleri.
Dokunurum teline, yok neş'esi,
Sanki baykuş tünemiş! Var yasları.

Alay mı yok, halay mı yok? Susarsın.
Çölde misin, sular mı yok? Susarsın.
Ses verecek, telin mi yok? Tosarsın.
Sanki nağme tükenmiş! Ver esleri.

Ne neş'en var, ne gamın var fiilen;
Ne ahretin, ne dünyan, yok kailen;
Ağır, vakur, sus pus hâl ilen;
Sanki imam atanmış! Sar fesleri.

Ey tamburam, sen ki kalma asıda;
Sen, sen ol, düşman yatar pusuda;
Uyan! Nağmen, sadân aymaz huşuda;
Sanki, ayan beyanmış, er sesleri.

"Kurban bayramı arefesi."

GÜRÛH-U HODBİN
Etraf, gürûh-u hodbin,
Cenk var, nefs atından in.
Atar okun, ins ü cin;
Bre! Cenk eyle, ya da sin.

Ne dost belli, ne düşman,
O yalan, bu da yalan,
Her kim ki, hepsi sultan(!),
Gönül, bâri sen uslan.

İş aşkında bahar yaz?
Erte-gece; zâr, avaz.
Yalnızca Hakk'a niyaz,
Dermandır kula biraz.

Tutuyorlar sana dak,
Kuruyorlar bir de fak.
NECMİ, sen ahvâle bak,
Durma, gemilerin yak.

"Bir kısım sanatçının, hakkımdaki şikayetine binaen oluşan, ruh halimin yansımasıdır."
***Dak:** *Kin, nefret.*
***Erte-gece:** *Gece gündüz.*
***Fak:** *Tuzak.*
***Gürûh-u hodbin:** *Kibirli, bencil, mağrurlar grubu.*
***İns ü Cinn:** *İnsan ve cinler.*
***Sin:** *1. Mezar. 2. Büzüşerek hedef küçültme, gizlenme…*

NEDAMET
Aynı dam altında, yârla küs m'olur?
Bu şerâit, yazar hangi kitapta?
Kelâma halk olan dile, sus m'olur?
Bu an'ane, bu örf hangi âdâpta?

Kusur kimde ise, özür dilesin.
Erdemdir kula bu, bunu bilesin.
Dilefrûz ol, dilden kini silesin.
Bir düşün, kerâmet hangi hitâpta?

Ehl-i dil olmayan, düşer kesata,
Akl-ı evel tezden kanar fesata,
Kösere taşını sürtme pusata,
Huzur, hangi şerde, hangi azapta?

Pişman olmuş gönlün üstüne gitme,
Afv et, zulmetme. Hakk nezdinde yitme,
Sağalmış yarayı dağlayıp ditme,
Tabip ol, bak devân, hangi nisapta?

NECMİ, imar eyle gönül evini.
Çıkar ordan tard et, benlik devini.
Daha ne düşlersin, yap ödevini,
İnsanlık pazarın hangi hesapta?

**Eşime ithafen*

NERDEN BİLEYİM
Bilmem bugünlere nasıl gelmişim?
Gönlüm hoş değil ki, içten güleyim.
Dertlerin aklını, nasıl çelmişim?
Mutluluk nedir ki, nerden bileyim.

Bildiğim; dağların yüce başları,
Papuçlar eskiten, çetin taşları,
Siril siril yağan, çiğse yaşları,
Kuruluk nedir ki, nerden bileyim.

Yoktur ki, saklayım kışa samanım;
Yanmaz ki ocağım, tütsün dumanım;
Azdıkça bulanır, gönül ummanım;
Duruluk nedir ki, nerden bileyim
"Yedek subaylık dönemi."

POSTACI
Gönül kapısını çalan postacı,
Bana mektup değil, dost getiriver.
Mâna mektubunu alan postacı,
Yâra mektup değil, post götürüver.

Sersin ak postunu, otursun kalsın;
Yöre, mahle tutsun, selamlar alsın;
Kürkün, yok önemi, muhabbet salsın;
Ona libas değil, üst yetiriver.

Eksin toprağımı, o dost Dilrüba,
Sürsün ak atımı, o İzanrüba,
Ektiği bir Numan, necmdir kutuba,
Ona şifa değil, dert katarı ver.

"Yedek subaylık dönemi, gece görevinde iken."

İlk yazılan biçim:
-3-
Çeksin yularımı, o dost Dilrüba,
Sürsün ak atımı, o İzanrüba,
Bir diktiği olur, bin fidan tûba,
Ona şifa değil, dert katarı ver.

*(Ektiği bir Numan, olur bin tûba,)

TÜRKÜLERLE YUNUR
Her dem kirletsen de bu toprağı, be hey kalleş;
Türkülerle yunur, Türk'ün yurdu Anadolu.
Sen türkünü çığır, sazını çal, be hey kardeş!
Türkülerle yunur, Türk'ün yurdu Anadolu.

Sen, hem bedenime sivri demir tarağı tak,
Hem de mülküm olan ocağı yak, konağı yak!
Yook! Yağma yok! Dik alnı ak, yüreği pak,
Türkülerle yunur, Türk'ün yurdu Anadolu.

Necmi, şunu bil ki; kanım deli, bedenim bek;
Gencimin her biri, sultan oğlu, ben atabek;
Değse de hainin kirli eli, sonsuza dek,
Türkülerle yunur, Türk'ün yurdu Anadolu.

"Vatanıma el ve dil uzatan hainlere cevabım"

YUNUS'U BULDUM
Yunus'u buldum, benden utandım,
Tevazu köşkünden ayırma bizi.
Mevlâna'yı bildim, kinden usandım,
Sıdkından, aşkından sıyırma bizi.

O ki, iki cihan perveri, nûru,
Kâinatın vârı, ruhun uğuru,
Cühela ondan feyz almadan sûr'u,
Üfürtme, çığırtma, çağırma bizi.

Ruhum yalnız sana boynunu eğer.
Sen'in nûrun, aşkın her şeye değer.
Ola ki bir daha düşersem eğer,
Günahkâr ceminde, kayırma bizi.

Helâk olmuş ömrüm mezar eylerim,
Nûrunla ufkuma nazar eylerim,
Ben kendi kendime pazar eylerim,
Günahım satmadan, doyurma bizi.

NECMİ'yi, Dünya'ya tok et, pay olur;
Kendi menziline ok et, yay olur;
Aşk nârında erit, yok et, zay'olur;
Sen Rahman'sın nârda, yandırma bizi.

NİMET KARABULUT

01.01.1965 yılında Ordu-Fatsa-Bozdoğan köyünde doğdu. 1980 yılına kadar Samsun'da yaşadı. 1980'de İstanbul'a yerleşti. 2005'ten itibaren Fatsa'da yaşamaktadır. 3 çocuk annesidir. Şu anda hobi olarak başladığı cins tavuk üreticiliği ile uğraşmaktadır.

ŞİİRLERİNDEN ÖRNEKLER

NEDEN
Bir karanlık çöktü içime
Neden niçin çözemedim
Yaşadıklarımdan mı?
Yoksa yaşayamadıklarımdan mı?
Onu da bilemedim

Bir korku düştü yüreğime
Etrafımdaki kalabalıktan mı?
Yoksa kalabalıklar içinde yalnızlığımdan mı?

Bir yorgunluk vurdu bedenime
Çözemedim
Yükümün ağırlığından mı?
Yoksa yanımda bildiklerimin sağırlığından mı?

Bir hüsran sardı ruhumu
Çözemedim
Göremediğim sonumdan mı?
Yoksa gittiğim yolun sonundan mı?

Bir yas bir matem aldı her yanımı
Yazdığım sözlerden mi?
Yoksa hak edene etmeyene verdiğim değerden mi?

UYUMAK İSTİYORUM
Gözlerimi kapatıp
Uyumak istiyorum
Rüyalara dalıp
Uyumak istiyorum

Düşünmeden yarını
Hayatımın kârını
Bilmeden zararını
Uyumak istiyorum

Acıları bilmeden
Hiç kimseler görmeden
Daha geri dönmeden
Uyumak istiyorum

Affederek hasmımı
Teslim edip cismimi
Zikrederek ismini
Uyumak istiyorum

Melekleri görerek
Emanetini vererek
En sonunda gülerek
Uyumak istiyorum

EYLÜL GİBİYİM

Yüreğim eylül gibi hazanda
Yapraklarım tek tek düşüyor dalından
Ümitlerim hayallerimle birlikte gidiyor
Korkar oldum ömrümün sonundan

Yüreğim eylül gibi hazanda
Sanki matem var doğamda
Gözyaşlarım yaprak misali dökülüyor
Kimseler olmasa da farkında

Yüreğim eylül gibi hazanda
Benzim gül gibi sararmış
Sanki hazırlanırcasına kışa
Elem keder şimdi hep yan yana
Hepsi saklı sanki sonbaharda
Ümitlerim saklı sanki gelecek bahara

Yüreğim eylül gibi hazanda
Umutlar kırık dökük baharı bekler gibi
Kim görecek kimler göremeyecek bilmiyorum
Amma biliyorum ki bizlere bahar bir daha hiç gelmeyecek.

KAPIM ÇALSA

Kapım çalsa kim o desem
Onca yıl beklettiğin
Hasretini çektiğin
Aç kapıyı sevdiğim der misin?

Kapım çalsa kim o desem
Ses vermesen yine seslensem
Acaba o mu deyip ümitlensem
Aç kapıyı ben geldim der misin?

Kapım çalsa kim o desem
Ben deyip kalsan sussan
Bende tekrar sorsam
Aç kapıyı sana geldim der misin?

Kapım çalsa kim o desem
Gönlümün sultanı
Canımın cananı
Aç kapıyı ömrümün sultanı der misin?

Kapım çalsa kim o desem
Sana güller vermeye geldim
Beraber ölmeye geldim
Aç kapıyı seni almaya geldim der misin?

NURİ KAHRAMAN

8 Haziran 1957'de, Ordu-Ulubey'e bağlı Eymür köyünde doğdu. Merkez Güzelordu'daki 3. sınıf hariç, ilkokulu köyünde (1968), orta ve liseyi de Ordu İmam-Hatip Okulunda tamamladı (1975). 1979'da İstanbul Yüksek İslam Enstitüsünden mezun oldu. Akabinde, 5 yıl öğretmenlik yapacağı Lüleburgaz Lisesine atandı. Sonra, 4 yıla yakın Ordu-Akkuş İmam-Hatip Lisesinde idarecilik yaptı. En son, Ordu İmam-Hatip Lisesi öğretmeniyken 2005'te emekli oldu. Bu arada, çocukluk yıllarında başlayan yazı faaliyetlerini sürdürdü. Şiir ve yazıları, Diyanet Çocuk, Kandil Çocuk, Gül Çocuk, Selâm Çocuk, Türkiye Çocuk, Can Kardeş ve Gonca gibi çocuk dergileri başta olmak üzere Sebil, Boğaziçi, Türk Edebiyatı, İslami Edebiyat, Hakses, Altınoluk, Dil ve Edebiyat, Yüzakı, Ay Vakti kültür, edebiyat dergileriyle, Yeni Devir, Millî Gazete ve Sağduyu gibi gazetelerde yayınlandı. Şiirleri, ders kitapları ve antolojilerde yer aldı. Bunlardan bestelenenler oldu. Türkiye Yazarlar Birliği üyesi olan ve Ordu şubesinin kuruluşunda yer alan yazar, Ensar Vakfının da 13 yıl Ordu şube başkanlığını yürütmüştür. Bu süreçte Ordu Ensar adlı bir dergi-bülten yayınına öncülük etmiştir. Kurucularından olduğu günlük Ordu Hayat Gazetesi'nde 5 yıl süreyle yöneticilik ve köşe yazarlığı yaptı. Eserlerinde sık sık eski halk ve divan şiirimizin kelime, kavram, imkân ve formlarına başvuran yazarın, ürünlerinde de çocuk edebiyatı duyarlılığı ve halk şiiri keyfiyeti ağırlıkta bulunmaktadır. Yazı ve şiirleri Ordu Vizyon, Hürses, Lüleburgaz Hür Fikir, Ulubey Yorum ve Yeni Akit gibi çeşitli yerel, ulusal yayın organlarıyla, orducu.com, haberordu.com gibi internet gazete sitelerinde yayınlanmaya devam etmektedir. Halen, Türkiye Dil ve Edebiyat Derneği Ordu Şube Başkanlığı görevi yanında, Diyanet, İslami Hizmet, İlim Yayma, Orimder gibi birçok vakıf ve dernekte de üyeliği bulunmaktadır. Geçmişte, Ayışığı Kitap Fuarları, TYB Ordu Şiir Günleri ve özellikle Eskipazar Kır Gezileri gibi organizasyonlarda faal rol oynayan yazarın, Ümit Çiçekleri ve Bahr-i Sevda adlı iki şiir kitabı yanında, yayınlanmayı bekleyen yüzlerce şiir ve yazısı vardır. Yazar evli olup, "en güzel şiirlerim" diye nitelediği; Sevdenur, Betül, Sâlim Ensar ve Yusuf Kerem adlarında dört çocuk babasıdır.

ŞİİRLERİNDEN ÖRNEKLER

ÇOCUKLUĞUM
Bana, uzak bir diyardan
Bakar gibi çocukluğum
Hasretlere tutuşturur
Yakar gibi çocukluğum

Baba ocağında huzur
Artmıyor hiç bize umur
Anne gözünde yaş olur
Akar gibi çocukluğum

O tat şimdi hüner olmuş
Ne gelir, ne döner olmuş
Kaf Dağı'nda fener olmuş
Çakar gibi çocukluğum…

EVİMİZ
Kuşların yuvaları var
Bizlerin de evlerimiz
Ocak şefkati olmasa
Güzel geçmez günlerimiz

Evimizin çevresinde
Çayır, çimen, ağaçlar var
Kuşlar öter, cıvıldaşır
Sabahtan akşama kadar

Dumanlar çıkar bacadan
Yükselir ta nerelere
Dört mevsim ayrı manzara
Getirir bize pencere

Çiçek, yaprak, meyve ve kar
Hepsinin başka tadı var
Sarar-sarmalar üşürsek
Evde anne kanadı var

Annem, babam, kardeşlerim
Çok mutluyuz yuvamızda
Allah'tan huzur dileriz
Her namaz, her duâmızda…

KÜÇÜK ÇOBAN
Koyunları kuzuları
Aldı bizim küçük çoban
Yaylanın mis çayırına
Saldı bizim küçük çoban

Dertli başı düşünce de
Uyumamış bu gece de
Meçhul, hangi bilmecede
Kaldı bizim küçük çoban

Annesi, hasta yatarmış
Küçük kardeşi ağlarmış
Babası yok, derdi varmış
Daldı bizim küçük çoban

Gözler yaşlı, boz-bulanık
Efkar oldu sürü artık
Kavalını yanık yanık
Çaldı bizim küçük çoban!

ÇAĞRI ÇİÇEĞİ
Yâ Rabbi, senin bu ulvî dâvetin
Semâlarımızda dâim okunsun!
Makâmı mevkii hepsi bir yana
Okununca yüreğime dokunsun!

Okuyan okusun içten gönülden
Açsın yüreğini, geçsin usülden
Aşkın misâlini alsın bülbülden
Gül, gül diye; ufuklara bakınsın!

Hep güzeline rast gelsin makâmı
Duyan hissetsin ki; bu hak kelâmı
Anlayan için bir cennet selâmı
Aklı olan edebini takınsın!..

Segâh, uşşâk, beyâtî ya da hicâz
Nihâvendde cilve; hüseynîde naz
Aslı Bilâl'îdir; gerisi mecâz
Çağrılanlar, uymamaktan sakınsın!

Çağrı çiçekleri açar beş vakit
Davete icâbet bekliyor akit
Vaktinde edânın sevâbı nakit!
Kaçıranlar, kaytaranlar yakınsın!...

Kâlbi mescidlere bağlı kimse ol
Yüreği aşk ile dağlı kimse ol
Sen yalnızca hicret çağlı kimse ol
Neticede yare giden akınsın!..

Eğer düşeceksen, düş; bu sevdâya
Gönül saatini kur, bu sadâya
Unutma ki, dost dediğin Mevlâ'ya
Ezana olduğun kadar yakınsın!..

HİKÂYE
Aylandık, boylandık; serpildik, uçtuk
Çocukluk masalda, şiirde kaldı…
Kavaklardan esen yeller götürdü
Genç yıllar hülyada, sihirde kaldı…

Mekteplere gittik; okuduk, yazdık
Ömür boyu didindik; eştik, kazdık
Kâh, ağlayan bir göz; kâh gülen sazdık
Nağmeler, çağlayan nehirde kaldı…

Zamanlar yaşlandı, bozuldu tatlar
Yaşlar ağır basar, çıkılmaz katlar
Namazlar, oruçlar, haclar, zekâtlar
Âyinde, törende; zâhirde kaldı!

Sevgi artık moda; kılık-kıyâfet
Açıklık-saçıklık; ikram, ziyafet
Maddeyle ölçülür aşk denen afet
Aslı, Zühre ile Tâhir'de kaldı…

Nikahın yok artık gizi, esrârı
Flörtten bilinir eşin her varı
Edebden kızaran yârin etvarı
İffet sokakta ki şehirde kaldı…

Derlenme nasıl şey, toparlanma ne?
Hayâ ne, uslanma; hem arlanma ne?
Birden, bir çukura yuvarlanma ne?
İntibah; yarında, tehirde kaldı...

İnsanlar yaşıyor akla geleni
Ayıp yok, günâh yok; her şey aleni
Mutlu ve mutmain sanma güleni
Son merak intihar, zehirde kaldı…

Şâirim, nereye bu gidiş böyle?
Değişsin terennüm mızraba söyle
İnsan olan artık, düşünsün şöyle;
Dünler geçip gitti; seyirde kaldı!

Yürekler kahrolur; âh eder, ağlar
Ürünler ortada, bozulmuş bağlar
Hey Nurani, senin dediğin çağlar
Siyah-beyaz dünde, devirde kaldı!

Ama, elbette var, ümit her zaman
Bu böyle gitse de, belki bir zaman
Lakin, ey can dostlar; geçiyor zaman
Kervanlar göçüyor; kim, nerde kaldı?

Belki de son demler; tükendi zaman
Acele et, uyan; aman vay aman
Şimdiden tezi yok; Nuri Kahraman
Aymazlar çıkılmaz yerlerde kaldı…

EY CEZAYİR!
Cezayir, Ey Cezayir; ne oldu bize?
Dağlarımızda kuşlar vizeli şimdi!
Balıklar da mı öyle şu denizlerde
Aradaki bağları çözeli şimdi?

Müslümanlar birbirine yabancı
Sınırları kâfirler çizeli şimdi
Söyle ey Cezayir, söyle sen bana
Nerede dünyanın güzeli şimdi?

Encâmımız nicedir böyle Cezayir
Büyükleri küstürüp üzeli şimdi
Değişir mi bilmem; her şey yeniden
Bazı hataları sezeli şimdi!

Canı çekip, keyfe geldikçe kâfir;
Biniyor tepemize, azalı şimdi!
Yetsin bir milyonun, milyara hükmü;
Gerçekler uyanıyor, yazalı şimdi!..

Her yerde, her yanlarda îtirazlar var;
İsyan bayraklarıyla bezeli, şimdi...
Dolaşalım gel de coğrafyamızı;
Arayalım, bulalım güzeli şimdi!..

FOTOĞRAF-NAME!
İnsan gibi bir insan olamamışsan
Artistik fotoğraflar işe yaramaz
Hatır-gönül, hak-hukuk tanımamışsan
Ciltler dolusu harfler işe yaramaz!..

Ticaretle siyaset, para-pul, şöhret
Filimler evir-çevir; ekranda seyret
Tüm dünya şaşıp kalsa, etseler hayret
Ne alkış, ne cafcaflar işe yaramaz!..

Ne olur, tüm duvarlar, resminle dolsa!
Her ansiklopedi açan, ismini bulsa!
Kul eğer, kulluğunu bilmeyen kulsa;
Musallada çok saflar işe yaramaz!..

Okumuş-yazmış; âmir-memur olmuşsun
Köyüne-koyağına gurur olmuşsun
Her dediğin yapılır olur olmuşsun
Hakikatsiz taraflar işe yaramaz!..

Yazar, şâir-şuarâ; edîp-üdebâ
İmam, müezzin, müftü; âlim-ulemâ
Edepsiz edebiyat; ilim bir hava
Uygulanmayan laflar işe yaramaz!..

Geçer böyle ömürler hevâ peşinde
Ayaklar yere ermez, her ne yaşında
Ölümüne bir inat "ben" savaşında
"Yeter gayrı, insaf" lar işe yaramaz!..

Ne boyu, ne posundan utanmaz kimse
Ne eşi, ne dostundan utanmaz kimse
Kisvesinden, postundan utanmaz kimse
Ne takke, ne çarşaflar işe yaramaz!..

Sen ağlarken, suretin gülse ne olur
Kabrin başı dostlarla dolsa ne olur
Tüm sazlar senin için çalsa ne olur
Methiyeler, ithaflar işe yaramaz!..

Mirasçılar elbette alır tedbiri!
Bir şeyler yapmak ister mutlak her biri!
Mermerle, taşla donatırlar kabiri
Süsler-püsler, israflar işe yaramaz!..

İnsanın günahlara vardır zaafı
Bu yüzden hiç bitmez hatâsı, gafı
Tâkip edersen dâim yanlış tarafı
Sûretâ îtiraflar işe yaramaz!..

Hayatımız da film aynı zamanda
Kameraman melekler her iki yanda
Galası hesap günü, yarın mizanda!
Kurtarmayan masraflar işe yaramaz!..

Şu vefasız dünyaya meyil vermişsen
Şeytanlarla yan yana poza durmuşsan
Hakikâti unutup hayal kurmuşsan
Ne özürler, ne aflar işe yaramaz!..

Dalâlete saplanmış, yok inhirâfı
Hak bellemiş yolunu, işin tuhafı
Kilitlemiş sandığa, zikri, mushafı
Îtirazlar, hilâflar işe yaramaz!...

Hey dostlar kulak verin harlı sözlere
Doğrulayın yolları, çıkın düzlere
Âcizâne bir öğüt, en son sizlere
Yansız-yönsüz tavaflar işe yaramaz!..

Nurani mızrabını vurur tellere;
Ne de kolay nasihat verir ellere!
Kitap, gazete, dergi; düştü dillere;
Hayat bulmayan raflar işe yaramaz!..

NURAN ŞEYHOĞLU

1969 yılında Ordu'da doğdu. İlkokulu Hürriyet İlkokulunda, ortaokulu Hamdullah Suphi Tanrıöver Ortaokulunda, lise eğitimini ise Ordu Lisesinde tamamladı. Eğitimine İstanbul Üniversitesi Açıktan ve Uzaktan Eğitim Fakültesi Kültürel Miras ve Turizm Bölümü öğrencisi olarak devam etmektedir. Evli ve bir kız çocuk annesidir.

ŞİİRLERİNDEN ÖRNEKLER

ESKİ EV
Yağmur öncesinin gamı yüklüydü duvarlarında,
O hep gıcırdayan ve bir türlü onarılmayan merdivenleri,
Kasvet doluydu…
Kim bilir ne hayatlar yaşandı,
Ne acılar mayalandı yüreklerde...
Gaz lambasının etrafına toplanan aile fertleri,
Karanlık gölgeleri aydınlatırdı sohbetlerinde...
Yarışırdı anlatılan hikâyeler...
Kimi askerlik anılarını anlatır,
Kimisi çocukluk anılarını,
Hiç bitmezdi sabaha kadar...
Tavanda asılı salıncakta uyuyan bebelere,
Ninni gibi gelirdi kahkahalar...
Sabah fırından mis gibi çıkan,
Somun ekmekler alınır...
Radyodaki arkası yarın piyesleri,
Pür dikkat dinleyerek yapılırdı,
Neşe içerisinde kahvaltılar...
Sobada kaynayan aşın komşu hakkı çoktan ayrılmıştı.
Kapaklı sahanlarda dağıtılır hane hane,
Huzur bulunurdu...
Ahşap kapıları hiç kilitlenmezdi,
Misafire sımsıcak kucaklar açılır,
Sedirin baş köşesine oturtulurdu...
Pencereden içeri süzülen,
Mandalina ağaçlarının büyüleyici kokusu eşliğinde,
İçilirdi kırk yılın hatrına kahveler...
Fallar bakılır, bir umut ışığı aranırdı...
Her bir telvesinde...
Yılların dostluğu pekişirdi böylece...
Köşede duran o kırık dökük eski evde...

SEVDİM
Sen uçsuz bucaksız
Gecelerin koynunda
Beklediğimsin benim...
Kış ayazında
Yaz güneşimsin ,
Baharımsın...
Taze çiçeğimsin..
Her günün sonunda,
Özlediğimsin...
Her mevsimi,
Sen de sevdim...
Seninle sevdim...
Sen gibi sevdim...
Zemheride ısıtan nefesini,
Sıcacık sohbetini...
Kar tanelerinin beyazındaki,
Tertemiz masumiyetini...
Kardelenlerin güneşe çaresizce
Boyun büküşünü...
Kar sularının,
Dağ eteklerini öpüşünü sevdim...
Baharı müjdeleyen
Çiğdem çiçeği
Gülüşünü sevdim...
Kır çiçekleri zerafetinde
Asaletini sevdim...
Gecenin zifirisinden sıyrılıp
Seherinden doğan
Gün boyu kavuran güneşi
Bir de batışını sevdim...
Kan kırmızısı...
Güz güllerinin hüznüyle,
Sevdim seni hazanda...
Her bağ bozumunda
Sararıp solmuş yapraklara
Salkımı saçılmış umutlara inat
Yaşama sevincini sevdim...
Her mevsimi,
Sen de sevdim
Seninle sevdim...
Sen gibi sevdim...

HAPİSHANE DÜŞLERİ
Bir ressamın tuvali şimdi,
Demir parmaklıklar arasından gördüğüm,
Yosun tutmuş ıslak duvar...
Her gece aynı düşü kurar,
Her sabah aynı heyecanla uyanırım...
Yüzyıllık taşlarının arasından sızan,
Yağmur suları görkemli bir şelale gibi akıyor,
Köpüklerinde elma yanaklı kızlar raks edercesine oynaşıyordu...
Bazen karıncalar birikiyordu,
Yosun tutmuş duvarın etrafına..
Pazar yeri kalabalığını andıran insanlar...
Belki de okul bahçesinde,
Teneffüs aralarında cıvıl cıvıl dolaşan çocuklar...
Masmavi bir gökyüzü beliriyordu ansızın,
İrili ufaklı uçurtmalar...
Rüzgârda savrulmuş uzaklaşıyor,
Yüzümde güller açıyordu...
Göğü kucaklarken,
Yorgun düşlerimle...
Oluk oluk akan pınarlardan su içiyor,
Ulu bir çınar ağacının gölgesine,
Sırtımı yaslayıp,
Uzun uzun soluklanıyordum...
Uğultulu ve ıssız ormanlardan,
Çam kokuları getiriyor,
Gün güneş görmeyen,
Ranzamın başucuna bırakıyordum.
Pırıl pırıl bir sabaha uyanmak için...
Günler sarmal yay gibi ilerlerken,
Her mevsimi güzel düşlerimde...
Hazanı annemin solgun yemenisine,
Baharı ise sevdiğimin,
Entarisindeki taze çiçeklere benzetiyor,
Derin bir nefesle içime çekip,
Hasret gideriyordum...
Biliyordum yaşama sevincim,
Yaz güneşi kadar sıcaktı...
Düşlerim bittiğinde ise,
Yine her şey kış olacaktı...

GİTMESEYDİN
Gitmeseydin iyiydi...
Şimdi akşamdan sabaha,
Üşüyecek yıldızlar...
Işıtmayacak dolunay,
Yansımayacak yakamozlar...
Sabahın ayazına çıkmayacak,
Seven yürekler...
Gitmeseydin iyiydi...
Şimdi güneşte bilmez,
Nereden doğacağını...
Günebakanlar şaşıracak,
Ne yana bakacağını...
Şiir yüreğimde yaktığım mum,
Isıtmayacak gecelerimi...
Gitmeseydin iyiydi,
Şimdi gidiyorsun ama...
Aldın boş avucuna,
Binbir öfkeyi,
Kalanlarımıza bıraktın,
Acı bir sevdayı...
Mahkum ettin,
Hüznün pençesine her şeyi...
Gitmeseydin iyiydi...
Bizi böyle heder,
Etmeseydin iyiydi...

BENİ BIRAKIN
Beni bırakın!
Soğuduğum sokakların,
Issızlığına terk edin...
Üşüsün yüreğim,
Titresin ellerim,
Buz tutsun bedenim...
Çaresizce yelken açsın,
Vücudum amansız ayazlara...
Beni bırakın!
Yetiştiğim memleketimin
Sılasına terk edin,
Özlemle burkulsun yüreğim...
Ayaklarım erisin...
Bitsin mecalim!
Yığılsın yere bedenim...
Bırakın derbeder olayım,
Varamadığım diyarın yollarına...
Beni bırakın!
Soluduğum havanın,
Mavi-yeşiline terk edin...
Alın kuşları da,
Yalın toprağına, sade bitkisine salıverin...
Bir tek dost kalmasın,
Düşmanımla bir başıma koyun...
Varsın alsın mevcudiyetimi,
Açlığım ile susuzluğum...
Beni bırakın!
Aşıkların lütfuna terk edin,
Tutmayın ellerimden...
Bakmayın gözlerimin buğusuna...
İstemeyin aciz olmuş benliğimi,
Bırakın yansın yüreğim..
Gündüz gibi gecesiyle,
Güneş gibi yüzüyle tükensin...

OĞUZ SELİM YAZICI

Ankara'da doğdu. Perşembe Merkez Atatürk İlkokulu, Perşembe Merkez Ortaokulu ve Perşembe Lisesini bitirdi. Karadeniz Teknik Üniversitesi, Giresun Eğitim Yüksekokulundan mezun oldu. İskenderun ilçesi ve Ordu ilinde öğretmen ve yöneticilik görevinde bulundu. Gazi Üniversitesi Eğitim Bilimleri Fakültesi Eğitim Yönetimi, Denetimi, Planlaması ve Ekonomisi Bölümünü bitirdi. Trabzon, İstanbul ve Ordu illerinde eğitim müfettişi olarak görev yaptı. "2009/2010 yılında Eğitim Yönetimi, Denetimi, Planlaması ve Ekonomisi" alanında yüksek lisans yaptı. Çeşitli dergi ve yerel gazetelerde makale ve şiirleri yayınlandı. Çocuk Edebiyatı alanında Küçük Kaptan, Deniz ve Fındık, Yağmurun Gücü, Sarp-Küçük Çevreci, Fedakar Arkadaşlar, Mavi Uçurtmam isimli çocuk romanları ile Yüreklere Atılan Düğümler adlı şiir kitabı bulunmaktadır.

İnsan sevgisi, hayvan sevgisi, çevre bilinci oluşturma ve koruma yönünde mesajların hakim olduğu kitaplar üreten ve halen Ordu İli Maarif Müfettişi olan eğitimci, yazar, şair Oğuz Selim Yazıcı, evli ve iki çocuk babasıdır.

ÇALIŞMALARINDAN ÖRNEKLER

1- Küçük Kaptan

"Güneşin doğduğunu yatağında görme şansı yoktu. Sağlığı ve hava şartları uygun olduğu sürece bıkmadan usanmadan balığa gitmek gerekirdi. Çoğu zaman buz gibi bir hava, rüzgâr, sis, yağmur… 'Deniz, ahhh!.. deniz, bitmek tükenmek bilmeyen bir sevda...' (Buğrahan ve Batuhan'a)."

2- Mavi Uçurtmam

"Aslında betonlaşan şehirlerin içinde yapılabilecek çok faaliyet de bulunmamaktadır. Oyun alanları yok denecek kadar azdır. Ailelerin çocuklarını özgürce bırakabileceği, çocukların toprakla, doğayla iç içe geçebileceği alanlar oluşturulmuyor."

3- Yağmurun Gücü

"Birçok ağacın denize sürüklenişi, bir an önce denize kavuşmak ister gibi denize doğru koşmaları… İnsanların balıkçılık için kullandıkları kayıklarını, selden sonra odunculuk için kullanmaları… Denizden odun toplama sezonu… İçinde balık aradığımız derelerin nehre dönüşmesi… (Kaan'a)."

4- Deniz ve Fındık

"Maviyle yeşilin birbirine yaktığı sevdalık türkülerini, kardeşlik türkülerini… Bizim yamaçlarımızı fındık süslüyor gelinin duvağı gibi, bizim yamaçlarımızı erozyondan fındık koruyor ananın yavrusunu koruduğu gibi… Fındık bizim ekmeğimiz, aşımız, beşikten mezara hayatımızın içinde nefesimiz… Babaannesinin yosun gözlüsü kadar kıymetli bizim için… Yosunum Beren'e…"

5- SARP, Küçük Çevreci

"Sarp ve arkadaşları, doğa ve hayvanları sevip korumaya gönül vermiştir. Bu amaçla hayvanların doğal ortamlarından koparılarak insanları eğlendirmesinden rahatsızlık duymaktadırlar. (Sarp'a ve tüm çocuklara)…"

6- Fedakar Arkadaşlar (Roman)

"Arkadaşlık, iyi günde kötü günde paylaşmanın verdiği mutluluk. (Metehan'a…)."

ŞİİRLERİNDEN ÖRNEKLER

(Yüreklere Atılan Düğümler Kitabından)

EFİL EFİL
Yaşamı karara bağlarken,
Söz hakkı verdin mi? Dosta…
Yoksa… Gıyabında mı astın düşünceleri?

KELEBEK MİSALİ
Yıllar sonra bile,
Yüzünde tatlı bir gülümsemeyle,
Hatırlayacağı, hatırlanacağı gibi sevmeli,
Karşılıksız sevip sevilmeyi yaşamalı,
Bir çay sıcaklığında,
Bir acı kahve hatırında…
Adam gibi..

BEYAZ MELEKLER
“Hayat böyle bir şey,
Birinin sıcaklığı, birinin donması,
Birinin kışı, birinin yazı,
Birinin cenneti, birinin cehennemi,
Birinin mutluluğu, birinin mutsuzluğu,
Aynı gökyüzü altında, aynı dünyada,
Birbirine inan beyaz melekler gibi,
Bir kentin iki ayrı penceresinde.

YORAR
Her şeye rağmen,
Yine başa döner insan,
İsyanlarda susar, bağırarak susar.
Susmak da yorar insanı,
Yine başa döner insan.

AKLINA VURUR GEÇERİM
Bir gün;
Öylesine rastgele gezerken kanalları,
Hiç bilmediğin,
Bilmem kaçıncı kanalda,
Bir film repliğinde,
Yaşanan bir olayda,
Aklına vurur geçerim.

OKTAY GÜVEMLİ

Oktay Güvemli 1935 yılında, Fatsa'da dünyaya geldi. Babası Balkan göçmeni Güvemli ailesine mensup, memur olarak Ordu'da görev yapan H. Fevzi Güvemli'dir. Annesi bir tarafı Kumru'da Hocazadeler, bir tarafı Fatsa'da Topaloğulları olan Zekiye Hanım'dır. Oktay Güvemli üç çocuğun ortancasıdır. İlk ve orta eğitimini Ordu nahiyeleri ve Niksar Ortaokulunda tamamlamıştır. İstanbul Sultanahmet Ticaret Lisesinden ve Ankara İktisadi ve Ticari İlimler Akademisinden mezun olmuştur. Master ve doktorasını İstanbul ve İzmir'de yapan Güvemli, İstanbul İktisadi ve Ticari İlimler Akademisinde 1974'de doçent olmuş, 1961 yılında profesörlüğe yükseltilmiştir. Uzun yıllar İstanbul Akademisinin devamı olarak kurulan Marmara Üniversitesinde hocalık yapmış, 2002 yılında emekli olmuştur.

Özel kesimde danışmanlık ve yöneticilik yapan Prof. Güvemli, son yirmi beş yıldır, muhasebe tarihi ile uğraşmaktadır. 2008 yılında 12. Dünya Muhasebe Tarihçileri Kongresini İstanbul'da düzenlemiştir. 2011 yılında Dünya Muhasebe Tarihçisi seçilmiştir. Halen Amerika'daki Academy of Accounting Historians'ın mütevelli heyet üyesidir. Muhasebe, finans, muhasebe tarihi konularında kitapları vardır. Fransızca ve İngilizce bilmektedir. Evli, üç çocuk babasıdır ve beş torunu vardır.

ÇALIŞMALARINDAN ÖRNEKLER

XX. YÜZYILIN ORTALARINDA ORDU'NUN NAHİYELERİ

Bugün Ordu, Türkiye'nin en çok ilçeye sahip illerinden birisidir. Bu ilçelerin büyük kısmı, XX. yüzyılın ortalarında nahiye idi. Ben çocukluk yıllarımı ve gençliğimin bir bölümünü bu nahiyelerde geçirdim. Babam Hüseyin Fevzi Güvemli, 1932-1957 yılları arasında buralarda nahiye müdürlüğü yaptı. Önce Kumru ve Bolaman, sonra da 1939-1948 yılları arasında Uzunisa, 1948-1950 yılları arasında Aybastı, 1951-1955 yılları arasında ise Kabadüz ve Ulubey'dir. İlkokulu Uzunisa ve Aybastı'da okudum. Aybastı ilkokulundan mezun oldum. Ortaokulu, babam Aybastı'da görevli olduğu için Niksar'da yatılı okudum. Sonra bir yıl Trabzon Lisesinde okudum ve sonrasında da İstanbul'da eğitimime devam ettim. Benim Ordu nahiyeleri ile ilgili anılarım 1945-1955 yıllarını kapsar. Öncelerini yaşamım gereği hatırlamıyorum.

Çocukluk ve gençlik anılarımın Ordu coğrafyasına dağılan görüntülerinden oluşan bir demeti aşağıya sıralıyorum.

Uzunisa: Ordu'nun sayfiye yeri gibi düşünülebilir. Ordu'nun köklü ailelerinden Sağra'lar, Kadıoğulları gibi ailelerinin toprakla bağıntısı bu coğrafyada kümelenmişti. Bu yemyeşil coğrafyanın hakim unsurları fındıklıklar, dut ağaçları, armut, erik, taflan gibi meyve ağaçlarıdır. Bir de her evin avlusunda kendi ihtiyacı için yetiştirdiği pancar, fasulye ve mısır başta olmak üzere, domates, patlıcan gibi sebzeler... Her arazinin başında bir ahşap, kerpiç karışımı ev ve her evin önünde yarısı sebzelik, yarısı da fındık kurutma için ayrılmış bir avlu. İşte Ordu'nun tipik coğrafi yapısı.

Mesudiye yolu üzerinde Ordu'ya dokuz kilometre mesafede karayolu üzerinde nahiyenin büyükçe bir karakolu, birkaç dükkan hepsi bu. Sonra Civil Deresi'nin doğu tarafına doğru, Menekşe köyü karşısında uzanan yukarı doğru meyilli arazi üzerinde fındıklıklar arasına dağılmış evler. Civil Deresi üzerinde bir ilkokul ve cami. Üç yıl oku-

dum orada. Öğretmenlerimi hatırlıyorum. Önündeki çim alanı hatırlıyorum. Bir de kışın kardeşim İnci ile fındık bahçelerinin çamurlu yollarında okula gidip geldiğimizi... Kışın öğrencilerin her birinin getirdiği kuru fındık dalları, meşe dalları ile ısıtılan sobalar etrafında toplanmamızı... Ve karlı günlerde mahalleler arası kar topu savaşları!.. Baharın doyumsuz yeşillikleri ile birlikte canlanan coğrafyada ya Kayadibi'ne ya Delikkaya'ya uzanan öğretmen nezaretindeki geziler... Delikkaya'daki kaya mezarlarının sırrını çözme yarışı...

Ankara radyosunda, radyo tiyatrosu saatlerinde babamın yazdığı Durmuş Dayının Kabağı gibi oyunları köyce dinleme lüksü... Ve bir de İkinci Dünya Harbi sırasında Almanların Kafkaslara havadan tümen indirmesinin unutulmaz öyküsünün radyo haberlerinden takibi...

Uzunisa'nın Türk basın kültürüne önemli armağanı kuşkusuz, Türkiye'de köyde çıkan ilk gazeteye sahip olmasıdır. Güzel Ordu Gazetesi'nin Bilal Köyden'in evinde hazırlanması öyküsü… Bağlantı yerleri demir aksamlı ahşap bir baskı makinesi, elle dizilen harfler ve sonra gazetenin basımı. Kaynak yine Ankara radyosu. Elde kalem Bilal Köyden ve ona yardım eden babam H. Fevzi Güvemli'nin haberleri dinlemesi ve eski harfleri kullanarak steno gibi notlar tutmaları. Çarşamba günleri Ordu'da yapılan halk pazarına alışveriş için yoldan geçen kamyonlardan yararlanılarak gidildiğinde, valilikten, ticaret odasından haber toplamak ve Ordu'ya gelen İstanbul gazetelerini haber açısından taramak... İşte öteki kaynaklar…

1926-1951 yılları arasında yayınlanan bu gazetenin babamdan kalan orijinal nüshalarını çeşitli şekillerde değerlendirdim. Öncelikle Orsev (Ordu Sanat Evi) aracılığı ile gazetenin öyküsünü anlatan bir kitap yayınladık. Sonra Ordu Öğretmenevi yanındaki parkta Güzel Ordu Gazetesi'nin anısına Bilal Köyden anıtını yaptık ve törenle açtık. Ve bundan sonra da İstanbul'daki Basın Müzesi'ne elimdeki gazetelerin orijinal nüshalarını teslim ettim. Ve bu arada son olarak belirtmeliyim ki, gazetenin öyküsünü anlatmak üzere 1994'te Ordu'da, Orsev'deki toplantıma Uzunisalı dostların sıcak ilgileri unutulur gibi değildi.

Aybastı: 1948 yılında sisli ve yağmurlu bir günde Fatsa Belediyesi kamyonu ile Korgan'a doğru yola çıktık. Korgan halkının kamyonun etrafında ilk kez kamyon görüyormuş gibi dolaştığını hatırlıyorum. Gece bir tanıdık evinde kaldıktan sonra atlar ile Aybastı'ya doğru dağlık arazide yukarı doğru tırmanmaya başladık. İlk patates bitkisi ile karşılaştık ve domatese benzettik. Aybastı'nın sahil kasabalarına benzeyen yanı biraz daha küçük boyda olsa da, fındık bahçeleri ve mısır tarlaları idi. Aybastı kasabası, altı ahır iki katlı ahşap evlerden oluşan bir mahalle gibi idi. Az sayıda evden oluşuyordu. En değişik yanı çarşısı idi. Küçük dükkânlar yolun aşağısında, kasabanın doğu tarafında yan yana, bitişik olarak dizilmişlerdi. En güzel yanı da fırınlarından yayılan taze ekmek kokusu idi. Küçük yuvarlak az kabarık, üstü çizili olmayan ekmekler... Aybastı'nın spesiyalitesi -özel ürün- bu ekmeklerdi. Daha sonra buna Uzundere'nin küçük alabalıkları eklendi...

Yazın sessizlik çökerdi. Sadece cuma günleri cami önünde kalabalık görülürdü. Çünkü herkes Perşembe Yaylası'na çıkmış olurdu. Aybastı'nın güneyinde yirmi beş kilometre kadar uzaklıktaki Perşembe Yaylası'nda küçük ahşap evlerden oluşan birkaç mahalle vardı. Ama Karga Tepesi'ne bakan taraftaki mahallenin önündeki düzlük korunurdu. Aktivitelerin yapıldığı alan orası idi. Güreşler orada organize edilir, senede bir kez yapılan at yarışları da orada gerçekleştirilirdi. Bizim için sürekli top sahası orası idi. Kıvrılarak batıya doğru akan dereciğin oluşturduğu menderes havzası hayvanların otlak alanı idi.

Perşembe Yaylası'na üç yerden aileler ve esnaf gelirdi: Aybastı'dan, Fatsa'dan ve Niksar'dan. Perşembe günü de pazarı vardı. Kalabalık, komşu obalardan gelenler ile artardı. Merkezin doğuya doğru eğimli olarak yükselen arazisinin tepesindeki karakol ve sürekli olarak dalgalanan Türk bayrağı biz çocukların gurur kaynağı idi.

Aybastı İlkokulunun kıdemli öğretmeni Şükrü Dereköy'ün öğrencisi olarak ve uzun bir 23 Nisan şiiri okuyarak mezun olduktan sonra, o zamanlar Ordu'dan sonra bölgenin en iyi ortaokulu olarak tanınan Niksar Ortakulunun yolunu tuttum. Tarih 1948 yılının son baharı idi ve Niksar'ın sonbaharda çıkan kehribar rengi üzümleri ile tanıştım. Artık yazları geliyor ve Perşembe Yaylası'nda kalıyordum. Aybastı ve Perşembe Yaylası arasındaki doğanın renkli tarifesine değinmemek eksiklik olur. Aybastı'dan çıktıktan sonra sürekli yükselen arazide, köylerin içinden, yakınlarından geçen dar yolu bir dere kesiyor, sonra ormanlık bir alana dalıyorsunuz. Yer yer yolun iki tarafındaki ağaçlar gökyüzünü kapatıp, doğal bir tünel halinde size yol veriyor. Ve aniden yaylanın uçsuz bucaksız yeşil tepeleri, ovaları karşınıza çıkıyor... İşte doğu Karadeniz'in bitki örtüsünün özelliği.

Aybastı, Doğu Karadeniz'in sahilinden doğal farklılıkları olan bir kasabadır. En azından bu, Ordu coğrafyası için geçerlidir. Aybastı'yı ve Aybastılıyı tanımak, sahilde doğmuş, büyümüş bir memur çocuğu için bir farklılık, bir ayrıcalık olarak değerlendirilebilir...

Kabadüz: 1950 yılı sonrası, artık gençlik ve delikanlılık çağını yakalama eşiğinde olan bir memur çocuğunun beklentileri farklılaşıyor ve değişiyor. Hele Trabzon gibi bir kentte okula gitmişseniz.

Kabadüz, merkeze bir şoşe ile yeni bağlanmış, yüksekçe bir tepenin üzerindeki düzlüğe kurulmuş köy görüntüsündeki bir kasaba. Ya da kasabacık. Fındıklık hakim ama, bitki örtüsü meşe, dişbudak, gürgen ağaçlarından oluşuyor. Yer yer yamaçlarda mısır tarlaları var. Yeşilin her tonu ile donatılmış bir arazi... Bizim Kabadüz'e taşınmamızla birlikte Çambaşı Yaylası yolu açılıyor. Ve İkinci Dünya Harbi'nde Amerikan ve İngiliz sanayiinin en önemli taşıt aracı jeep sahneye çıkıyor. Aybastı'da da var ama az. Burada Ordu-Çambaşı arasındaki trafiğin tek aracı. Üstü yağmursuz günlerde açık, yarı eşya ve yarı insan dolu, hopluyor, sallanıyor ama taşlık yolları aşıyor... Sabah yaylaya çıkan yolda gözden kayboluyor, öğleden sonra ikindi vakti ahbap olduğumuz şoför sallana sallana gelirken korna çalıyor, yolculuğun iyi geçtiğini anlatmak istiyor gibi. Tek eğlencemiz, beklentimiz yaz boyu bu. Bir de ilkokulun küçük kütüphanesi. Hiç liseli arkadaş yok. Ordu'daki hısım akrabanın yaşdaş çocukları arada bir geliyor, biz de arada bir iade-i ziyaret yapıyoruz. Tek eğlencemiz ava gitmek... Engebeli arazide, ağaçlar ile kaplı köy yollarında çiftesi omuzunda genç bir avcı var... Arada bir atı ile de bu yollarda görünüyor. Pek fazla av hayvanı yok. Yalnız arada bir, dik yamaçlardan ayağı kayıp düşen büyükbaş hayvanın leşine gelen akbabaları avlamak var. Leşin haberini almak kolay, akbabalar ve kartallar bağırmaya başlayınca siz de durumu anlıyorsunuz. Tüfeğinizi alıp, koşuyorsunuz. Bir iki akbaba ya da benzeri geniş kanatlı kuşu vurdunuz mu... kanatlarındaki uzun tüyleri topluyor ve Ordu'nun, sahilin yolunu tutuyorsunuz ve misina ile avlanan balıkçılara satıyorsunuz. Böylece kentte bir gün geçirmek olanağını buluyorsunuz. Ve iki yaz böyle geçiyor... Zaten yaz ayları ne ki... çabuk geliyor... çabuk yaşanıyor... çabuk geçiyor... Ve bir sonbahar İstanbul'da liseye devam etmek için gittiğimde, dönüşte bir bakıyorum ki, memur olan babam Ulubey'e tayin olmuş…

Ulubey: Babam H. Fevzi Güvemli, Ulubey'de iki kez nahiye müdürlüğü yapmış. İlki ben bebekken 1930'lu yılların ortalarında, bir de 1954-1956 yılları arasında. Mesudiye yolu üzerinde canlı bir kasaba. İki yaz geçirdim. İstanbul'da bir lise öğrencisinin yazın geldiği kasaba. Kabadüz gibi değil, arkadaş çok, hayat nispeten canlı, dost aileler var. Ordu'yu güneye bağlayan tek karayolunun canlılığı var.

İşte bir anı, lise ikinci sınıftaki bir öğrencinin arkadaşları olur. Mektuplaşırlar. Bu arkadaşlardan bir kısmı yazın gittikleri yerlerden kart atar. Kartpostal'da yazar: Bursa'dan Ulubey'e selam... sevgi... ya da Edirne Selimiye'den Ulubey'e selamlar... Ulubey'in kartpostalı yok ki gönderesin... O halde kartpostalı kendiniz yapmalısınız. Alıyorum babamın altı filmlik körüklü fotoğraf makinesini, çıkıyorum kasabanın Gölköy çıkışındaki tepenin yamacına yapılmış su deposunun üzerine ve kasaba aşağıda. Basıyorum iki kez denklanşöre... Ertesi gün Kaymazların kamyondan bozma otobüsü ile iniyorum, Ordu'ya gidiyorum. Fotoğrafçı Temel'e kenarları tırtıllı siyah-beyaz kartpostal büyüklüğündeki Ulubey'in fotoğrafı artık hazır... Yazıyorum: Ulubey'den İstanbul'a selam sevgi... Seneler sonra okulu, camiyi, yol kenarına dizilmiş evleri gösteren bu fotoğrafın, Ulubey'i bütünü ile gören ilk fotoğraf olduğu anlaşılıyor ve ben büyütüp belediye başkanına gönderiyorum...

İkinci anı… artık görüşleri, beklentileri farklı bir gencin tiyatro denemesi... Bir ilkokul var. Kütüphanesi ve bir de tiyatro salonu, sahnesi var. Perdesi bile var. Sandalyeler seyirciler için dizilmiş… Yani tam bir Cumhuriyet ilkokulu. Yazın benim gibi orada olan arkadaşlar ile buluşuyoruz. Amacımız bir tiyatro eserini sahneye koymak.. Aradığımızı okulun küçük kütüphanesinde buluyoruz. Bu bir köy meydanı ve kahvesinde, köyün ahvalini anlatan bir eser... Sessizce hazırlanıyoruz. Ben yüzümde pamuktan yapılmış sakallar ile köyün dedesi... Bir rol var köyün kekemesi... Yerli bir arkadaş var kekeme seve seve rolü kabul ediyor. Bütün kasaba davetli… Sahne açılıyor, suflör yerini alıyor... Birinci perde iyi, ikinci perde açılıyor... Sıra kekemede.. O ne bir düzgün konuşmaya başlıyor ki, suflör fısıldıyor... kay kay bolan in in inek bulundu... Kekeme düzgün bir şekilde tekrar ediyor kaybolan inek bulundu…

İşte size bir demet anı…

1994 yılındaki tespit: Doğduğum yer Fatsa ile doğal olarak sürekli temasım oldu. Ama tam kırk yıl sonra 1994 yılında kültür amaçlı olarak Fatsa'ya, Ordu'ya gitmek olanağını buldum. Akrabam büyük orkestra şefi çok sesli müziği Anadolu'ya yayma misyonunu üstlenmiş Hikmet Şimşek de (kendisini saygı ile anıyorum) buna vesile oluyor. İstanbul'dan çıkıyorum, Ankara'da onu alıyorum ve Fatsa'ya, Ordu'ya geliyorum. Ünye'de fakülte var. Bir keresinde

de başkanı olduğum akademik derneğin (Muhasebe ve Finans Öğretim Üyeleri Derneği) üyesi profesör arkadaşlar ile geliyor ve Ünye'de panel yapıyoruz. Bir-iki derken çocukluğumun geçtiği kasabaları görmek istiyorum. Ordu Sanat Evi'nin değerli başkanı Gülçin Üstüntaş ön ayak oluyor. Başlıyoruz gezmeye, her yeri daha bir yeşil görüyorum. Nedeni daha önce düzlüklerdeki fındıklıkların yamaçlara doğru yayılmış olması. Bu fındıklık genişlemesi erozyonu önlemişe benziyor... Ya kasabalar, şimdi hepsi bir ilçe… Büyümüşler, ama sanki biçimsiz, plansız kentleşme dolayısı ile biraz çirkinleşmişler... Ne olursa olsun onları seviyorum... Anıları saklamaları için onlar ile anlaşma yapıyorum... Kırk yıl sonra döndüğümde bir profesörüm ve görevim kültürel birkaç iz bırakmak. Ordu Sanat Evi yardımcı oluyor ve şu kitapları yayınlıyoruz:

Sıra	Yazar	Kitap adı	Yılı
1-	*İbrahim Dizman*	*Bir Zamanlar Ordu*	*1994*
2-	*O. Güvemli ve Saygılı (Fatsa'dan)*	*İsmail Hanigaz Fıkraları*	*1995*
3-	*İ. Dizman*	*Güzel Ordu ve Bilal Köyden*	*1995*
4-	*O. Güvemli*	*Doğu Karadeniz ve Ordu Üzerine*	*1995*
5-	*O. Güvemli*	*Doğu Karadeniz ve Ordu Üzerine Ekonomik ve Sosyal İncelemeler*	*1997*
6-	*O. Güvemli*	*Cumhuriyet'in 75. Yılı Anısına Ekonomik Açıdan Ordu'nun 75 Yılı*	*1997*
7-	*Sıtkı Çebi*	*Ordu Şehri – Derlemeler*	*2000*
8-	*Aydın Üstüntaş*	*Fevzi Güvemli'nin Bütün Eserleri*	*2000*

Not: Bir Zamanlar Ordu, H. Fevzi Güvemli'nin anılarıdır. İki baskı yapmıştır.

2000 yılı sonrası büyük bir projenin içinde kendimi buldum. Anadolu'nun muhasebe kayıt kültürünü dünyaya tanıtmak. Dünyayı üç kez dolaştık. 2008'de İstanbul'da dünya kongresi düzenleyip başkanlığını yaptım ve hala bu büyük projeyi yürütüyorum.

ÖZCAN ÜNLÜ

1968 Ordu'nun merkez Gökömer köyünde dünyaya geldi. Gazeteci, şair, yazar. İlk ve ortaokulu Ordu'da okudu. İstanbul'da Anadolu Denizcilik Meslek Lisesinde elektronik eğitimi gördü. Ardından müzik ve işletme eğitimi aldı. 1986'da Dergah Yayınları'nda editör olarak çalışmaya başladı. Aynı yayınevi bünyesindeki İstanbul Postası gazetesinde sayfa sekreterliği ve editörlük yaptı. 1988'de "eski" Zaman gazetesine geçti ve kültür sanat servisinde sayfa sekreteri olarak işe başladı. Aynı gazetede kültür sanat editörlüğü ve köşe yazarlığı yaptı. Kardelen, Kırkikindi, Ay Vakti ve Kültür Dünyası dergilerinin kurucu ekibinde yer aldı. Şiirleri Mavera'nın son dönem sayılarında yayınlandı. 1993'te Türkiye gazetesine geçti. Bu gazetede de kültür sanat muhabirliği, editörlüğü ve köşe yazarlığı yaptı. TGRT adlı televizyon kanalında da "Yansımalar" programını hazırladı. 2006-2008 yılları arasında AK Parti İl Başkanı Dr. Mehmet Müezzinoğlu'nun İletişim Koordinatörlüğü ve Basın Danışmanlığı görevlerini üstlendi. Hayat Yayınları, Ders Kitapları, Parıltı, Beyaz Balina, Kesit, Güçlü vb. yayınevlerinde danışmanlık ve editörlük yaptı. 2008-2010 yılları arasında Bugün Gazetesi'nde Yazı İşleri Müdürlüğü, 2010-2013 yılları arasında da Yeni Şafak gazetesinde Yazı İşleri Müdürlüğü, Yayın Koordinatörlüğü ve köşe yazarlığı yaptı. Bu süre içinde TV NET televizyonunda "Halkın Seçimi" ve "Tutanak" programlarını hazırlayıp sundu. 2013'te İstanbul Büyükşehir Belediyesi'nde metin yazarları koordinatörü olarak göreve başladı. Bu görevle birlikte TRT TÜRK'te "11 Kahvesi" isimli haftalık programın yapımcı ve sunuculuğunu üstlendi.

Mavera, Türk Edebiyatı, Yedi İklim, Hece, Bir Nokta, Bizim Külliye, Kültür Dünyası, Ay Vakti, Kardelen, Yitik Düşler, Kum Yazıları, Kalem ve Onur, Eğitim ve Bilim, Lamure, Kişisel Gelişim, Yesevi, Sarmaşık, Cemre, Endülüs, Dil ve Edebiyat dergilerde yazı ve şiirleri yayımlandı.

Yayımlanmış eserleri şunlardır:
1- Benden Önce (şiir, 1987),
2- Aşk Olur (şiir, 1988),
3- Korkuya Türkü (şiir, 1992),
4- Aşk Bu Kadar Yakışmamıştı Bana (şiir, 1996),
5- Mustafa Necati Karaer Armağanı (ortak kitap, biyografi, 1997),
6- Teslimiyet (şiir, 1999),
7- Besbelli Yalnızlık (deneme, 2001),
8- Ateş Güzeli (şiir, 2001),
9- Sevgi Aşk ve Mutlu Evlilik (inceleme, 2002),
10- Aşk Günlüğü (roman, 2003),
11- Ünlü Şairlerin En Güzel Aşk Şiirleri (şiir antoloji, 2003),
12- Savaşa Direnen Şiirler (antoloji, 2003),
13- Yüz Yıllık Türk Şiir Atlası (iki cilt, antoloji, 2004),
14- Aynaya Bakınca Söylenen (deneme, 2004),
15- Biz Aşkın Çocuklarıyız (derleme, 2004),
16- İstanbul Aşkı (derleme, 2005),
17- Baba Anneme Bağırma (roman, 2005),
18- Herşeybirdenbire (şiir, 2011),
19- Üstad ve Ağaç Mecmuası (biyografi, 2013),
20- Kemal Tahir'den Notlar (ortak kitap, derleme, 2013)
21- Kalbin Ne Marka (deneme, 2016)
22- Yurdumun En Güzel Nağmesi (Sabir Rüstemhanlı'dan seçme şiirler, 2016)

Özcan Ünlü, aralarında Türkiye Gazeteciler Cemiyeti, Basın Konseyi, Türkiye Yazarlar Birliği, Karadeniz Yazarlar Birliği, İlim ve Sanat Eseri Sahipleri Meslek Birliği, Türk Dünyası Sanatçılar Vakfı, Avrasya Yazarlar Birliği, Edebiyat Sanat ve Kültür Araştırmaları Derneği gibi çok sayıda sivil toplum kuruluşuna da üyedir.

ŞİİRLERİNDEN ÖRNEKLER

PİSKİRLİ ŞİİR
Bana dedi zeki şiirler getir patron
Şöyle üç bilinmeyenli köşesiz
Viraj alınca paldır küldür yuvarlanan
Mesela kir pas içinde olsun kelimeler
Böyle daha fiyakalı

Ödül alsın şiirin ki
İlk telif sana çıksın kasamdan

Merhamet olmasın şiirde aşk anne ölüm filan
Öyle dizeler kur düğmesi iliklenmiş
Didiklenmiş pamuk kümeleri gibi yumuşak
Yahut çelikten balyoz gibi indir gümbürtüyle

Büyük laflar dedi şöyle ilham yerine
Cebrail'i referans
Hani kutsal libas biç harflerin eğnine
Bayram yeri olsun okurun zihni
Ama çıkamasın da işin içinden

Dedim ki bulursan böyle bir şiir
Üç beş tane de bana getir
Telifin kasanda kalsın ecinni

SEVİYORUM ŞÖYLE BİR
Ağız dolusu seviyorum seni
Yoksa giderdim
Kekikli dağlara vururdum başımı
Kör saatlerde söylenen türkülere giderdim

Terliğinin izi bak haritamda
Kirpiğinin kanat çırpması
Kasım yorgunu kalbimin deli yokuşlarda
Senin için çarpması olmasaydı

Üçüncü haber bile olmazdı gidişim
Ekranlar adımlarıma kapalı
Sevmeseydim dumanlı başını
Ve parmaklarınla çoğalttığın akşamları
Düşerdim izleri silen yollara

Bir de seviyorum seni şöyle
Küçük bir çocuk gibi
Huysuz ve tedirgin hırçınlığınla

Rüya gibi dalgalı
Ve çakıl taşlı kıyılarında ömrümün
Balkonuna dayanmış bakışlarını
Su sesini
Sesinin büyüsünü aşk diyen
Gidemeyip sana gelişimi

Ağız dolusu seviyorum seni
Yoksa giderdim
Bilirdim gitmelerin gürültüsünü
(...)

DANS ET YOKSA ÖLÜRSÜN!
Üst üste konmuştu sanki saklanıyor gibi
Ama dışarıda kalmıştı elinin
İmdat frenine uzanan parmakları

Susmak yetmedi oysa o kadar
Konuştu ki attı dünyayı boynuzundan balıklar

Uzağa gittikçe uzadı boyu rakkasın aklı kıt
Kuşatıldı dört yandan eller yukarı tetikte
Bildiği bir şey vardır dedi büyüklerin
Büyükler yükleriyle temaşada dünyayı

Ambarı basan fareler tırtıkladı güneyden
Doğudan binbir gece batıdan operet comique
Yakışmadı eğreti kovboy çizmesi ayaklarına
Ölesiye dans etti sahrada ölesiye kıvrak
Irmaklar kesilip biçildi her raksında
Vadilerin duası yetmedi oluk oluk
Can verirken rakkas her ritimde biraz daha
Gördü her şeyi orada görülecek ne kaldıysa
Karanlığı da gördü aydınlığı da

Bu gövdeyi taşıyacaksın rakkas
Müzik devam ediyor tralla la la
Dans et yoksa ölürsün!

BEN BUNU SÖYLEMİŞ MİYDİM?
1.
Sen dedi üzülme dedi annem el fettah çek yüz kere
İnsan dedi kaybolunca kendi evreninde
Ne asansör işe yarar evladım dedi ne vinç ne füze
İnsanın dedi içinde bir merdiven var
Sen şairsin dedi görebilirsin insanın içinde
Kuşlar var sen bilirsin sevmeyi el fettah çek yüz kere

2.
Sonra birdenbire duvarda asılı o simli seccade
Kaybolunca annem gecikti bir hikmet mucibince
Çok üzüldüm parmağım suyu eşeledi
Hastane odasında öylece donakalmış gözlerim
Bir serum müddetince kıvrılıp tekrarladım
El fettah el fettah el fettah

Sonra incinmek istemedim tabi dinledim annemi
Nefesine ayna tutup dinledim göğsündeki hırıltıyı
Herkes bilsin istedim sürekli tekrarlanan
En güzel şiir gibidir annelerin nefesi

3.
Sen dedi üzülme dedi annem babanın körüğünde
Bir mengene var dedi çeliği sıkıp suyunu çıkaran
İşte dedi öyle güçlü kolların olsun türkü söylerken
Ne bileyim odun taşırken yahut ağlarken
Bilirsin dedi sen her taşralı çocuk gibi güzelsin
Sus ve el fettah çek yüz kere bugün çarşamba

Sonra dedi ki annem bu şiir işe yaramaz sanma
Şiir dedi sarnıçtan akan su misali hayata
Bir şey daha var dedi annem bu kemik tarak
Güzel tarar gecelerin sırma kahküllerini
Sen dedi sanırsın şiirdir söylenen kulağına
Oysa dedi duadır içindeki merdivenden
Aşağı inip yukarı çıkan harfler sepeti

4.
Şimdi bütün planlar rafa her şey savunmasız
Bir zaman aralığında yahut tünel derinliğinde
Tedirgin bir su içimi düşüp geceye
Kalkacağız her sabah horozların şarkısıyla
Bu toprak damlar ve kaldırımlar böyle olmaz
Biraz o kitaplarda gördüğüm gibi ıpıssız
Annem gibi kurumlu mesela onun kadar ayaz
Yayla soğukluğunda
Kızıl gonca duruluğunda

Ne kadar güzeldi ona kadar saymak
Yağlı ekmek için ekmeğe bir tutam toz şeker için
Çırpılmış ayran için ve yağmuru sevmek için

Annem işte damla sakızı kokan elleriyle
Ayıklayıp yedirirken palaz fındığı
Amerikan yardımı vita kutularına tekmeyi vurup
En kötü günümüz böyl'olsun ülküsü çocukluğumun

5.
Mühendisten şair olmaz dedi annem mühendis
Öyle garip biri olunca doktor olmalı insan
Doktor iyi bilir kalbi dedi kalbi iyi bilen
Şiir söyler dedi sen doktor olmasan da
El fettah çek yüz kere çünkü içindeki yangın
Seni dedi götürecek şiirin mahzenine
Hem dedi bilirsin sevmeyi el fettah çek yüz kere

Ama dedi doktor olursan yine de
Belki sen onarırsın yaralarımı

FENAFİLLAH
Suladığın takvimler
Birer anı mezarlığı
Dünden gelen mektup

Açmadığın her zarf
Hamiline imzalı
Birer ima hazinesi

Bak zulanda bu ifrit
Peltek dünya ıssızlığı
Bozuyor ahdini kitabın

Kapat hesap defterini
Fitili kısık gözünde
Işıldayan dünya sancısı

İmdi kopart kopçasını
Dağlara vur göğsünü
Rüzgârı duyacaksın

HÜZÜN BOŞLUĞU
1.
Bir rüyaya isim olacağını nerden bilirdim bu yitik sesin.
Nasılsa dünyaya dönerek yürüyoruz, bu böyledir, dedim.
Naylon çamaşır iplerinde gerinen komşu kahkahalarına
Düştü sesim. Şimdi bu yalancı avuntu ancak hüzün boşluğu…

2.
İçimden, bir balkon dolusu saydım. Kiraz ayına kadar,
Sevmek sünnettir kekik kokulu dağları. Geçerken sayılar
Yavaş yavaş, eksilen ömürden bir kibrit çektim. Orta yerinden
Tutuştu sessizliğin öfkesi. İşte bu rüyadır dedim.

3.
Şimdi bir konuşursam, açılır düş pazarının bütün dükkanları.
Sesimin düştüğü kuyudan Yusuf olup çıkan bu buğulu fener,
Aydınlatamaz kan tutmuş sokaklarını dünyanın. Ama üzülme,
Urgana yürüyen habis ruhlara şifa yok arastada…

4.
Düş dedim. Ne varsa hesapta hepsini birden. Düş dedim.
Sevapları da, günahları da çıkarıp şairin ölü defterinden.
Çünkü rüyaydı içimizde gerilip duran bu bakır tel. Ucu zehirli
Çıngıraklı bir yılan gibi yayılan gecenin koyu atlasına…

5.
Hükmü kalmadı bu yitik sesin. İndirdim tabelasını. Hüzün
Bir kanlı kandil gibi asıldı rüyama. Ah bilemedim bu esmer,
Bu yalınayak şiirin eksik türküsü, nasıl da döküldü söz ırmağına.
Ah Tanrım, bağışla beni. Yıldızlı denizlere sal kederli başımı…

ANNE UYKUM ÇOK AĞIR
Bana dokunma anne uykum çok ağır
Ona kadar say gelmezsem eğer
Bil ki kalbime düşmüş gözünün görmediği
Rüzgârın ütülediği kırarmış saçlarım
Umuttan yeni çıkmış ikindi türkülerim

Bizim hiç kurtuluş günümüz yok mu anne
Düşmanı denize döktüğümüz filan
Mesela saraylar yaptığımız ha bir de
Kur'an kitap aşkına sessizce öptüğümüz
Dalda kiraz ve elma yerde çilek demeti

Elbet bir İsmail vardır her evin balkonunda
Çıkarsan keşkeleri sonsuz kederden
Kaderine teslim olmuş fırtınalı gecelerde
İsmail'in olurum söz anne

Bana dokunma anne uykum çok ağır
Ona kadar say gelmezsem eğer
Çekiç cebimde

KARANLIKTA BIÇAK YANKISI
1.
Hem sana dedim güzel zamanlardı
Sahanda yumurta bakraçta ekşi süt
Atların denizde yürüdüğü zamanlardı
Mezarlıkta selvi boylu boyunca
Karanlıkta bıçak yankısı vardı
Fakat dedim ölümü beklerken bile
Dehşetli güzel zamanlardı

2.
Apalak suratlı yamyamlar vardı
Olsundu sakız çiğneyen sarı dişli
Sisili sisli lal sokaklarda
Çelik paletlerle ezilen meydanlar vardı
Çocuğum bu kardeşlik değil yalan
Uçan halılar yalan yamyamlar bile
Bak boy aynasına kan revan
Dünya saralı dünya tedirgin
Telaşlı bir mağara dünya cenabet

3.
Hem dedim görme gördüklerine
Bir bahçe çiz bir çit üstünden atlayan kahkahalar
Öyle kalsın yatağı ırmakların bırak dağınık
Toz duman arasında tırnakla narı
Çayır çimen gör tepende giyotin
Olsun usuldan bir türkü fısılda
Acı ölüm genç ölüm
Bu nasıl gitmek gülüm
Kara haber tez geldi
Kırdın kanadım kolum

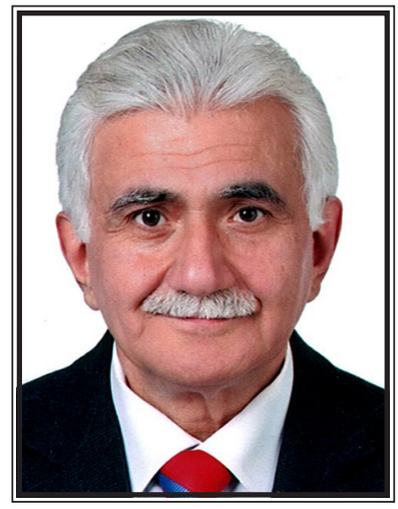
4.
Hem sana dedim hem dedim kendime
İsyan günlerinde taş sopa zincir
Geçtik efendim devrimi geçtik
Dehşetli güzel zamanlardı

MÜZEYYEN DE ÖLÜR ABİLER
Takıp heybemi ıhlamur aşkına kapattım dükkânı oy
Bu yağma eskiden kalma topladım dengini dünyanın
Kuşku yok abiler müzeyyen de ölür babam gibi oy
Bekleyin sıranızı yapraklar hep bizim bahçeye mi düşer

Sıcacık ıhlamur tadıyla uzanalım toprağa vakt'erişince
Hesap kitap ne varsa yükleyip üryân kırlangıçlara oy
İncirin çatalına asalım ölümsüzlük kahkahalarını
Evimiz şen olsun vardığımız menzil de nihâyet oy

Bahçeye âteş değer ıhlamura üşüşür öksürükler oy
Sükût işte eğnimize dokunan dokuz metre sıkı kumaş
Kuşların göğsündeki çiçekleri görür gibi son nefeste oy
Yarım kalmış her dize telvesi pıhtılaşmış hayatın

Şimdi abiler evet müzeyyen ölür hatta ölmelidir de
Sultan Süleyman da ölür çünkü güzeldir ölmek oy
Bir ilmek atılır Azrail'le insan arasına ölüm gelince
Ve kitabın kutsal ayetlerine sırlanır düşlerimiz oy

RECEP AZAKLI

1951 Ordu ili Şahincili Mahallesi doğumludur. 1973 yılında Ordu İmam Hatip Lisesini, 1974'te Ordu Lisesini bitirdi. 1978'de Ankara Gazi Üniversitesi Eğitim Fakültesi Sosyal Bilgiler Bölümünden mezun oldu. Diyanet teşkilatında 10 yıl çalıştı. Milli Eğitim Bakanlığı bünyesinde de 2 yıl öğretmenlik yaptı. Halen özel öğretim kurumlarına bağlı olarak 1989'da kurduğu sürücü eğitimine devam etmektedir. Birçok sivil toplum kuruluşunun yönetim kurullarında görev yapmakta, İmam Hatip Okulları Platformu Ordu koordinatörlüğünü yürütmektedir. 2009-2014 yılları arasında Ordu belediyesi meclis üyeliği ve Ak Parti meclis grup başkan vekilliği yaptı.

Mahalli gazetelerden Vizyon ve Ordu Hayat gazetelelerinde bir süre haftalık yazılar yazdı. Ankara'da yayınlanan Stratejik Düşünce Enstitüsünün araştırma düşünce dergisi olan **"Yarınlar İçin Düşünce Dergisi**"nde makaleleri yayınlandı.

Osmanlı'nın son dönemlerini ve Cumhuriyet dönemini inceleyen çalışmaları "**Yakın Tarihimizi Doğru Anlamaya Çalışmak**" başlığı ile yayına hazır hale gelmek üzere olan bir kitap çalışması vardır. Yayına hazırlanan bir kitap çalışması daha vardır.

"İslam Medeniyetinin Evrenselliği" adlı bir kitap çalışmasını halen sürdürmektedir.

ÇALIŞMALARINDAN ÖRNEKLER

1- Yakın Tarihimizi Doğru Anlamaya Çalışmak

Tarihe tenkitçi bir gözle bakmak: Tarihte doğru olarak bildiğimiz bir konunun yanlış olma ihtimalinin bulunabileceğine; yanlış olduğuna inandığımız bir olayın da doğruluk payı olabileceğine ihtimal verebilirsek tenkitçi bir gözle olaylara yaklaşmış oluruz.

Tarihi kutsallaştırmamak: Tarihimizi kutsallaştırırsak o kutsal tarihe sığınırız hep. Bu anlayışa geçmişte yaşamak da diyebiliriz. Bir tarih anlayışı bugünümüze ve yarınımıza ışık tutacaksa geçmişten ders alarak bunu başarabiliriz.

Tarihi dogmalardan uzak değerlendirmek: Tarih olaylarının sağlıklı ve bilimsel olarak sonuçlarının alınabilmesi için tarihe, tarih olaylarına bakışımızı dogmalardan uzak tutmalıyız. Tarihi objektif olarak ele almalı, tarihi gizlememeli, gerçeklerin görülmesini ört bas etmemeliyiz.

Tarihi Horlamamak: Mağlubiyeti kabullenmiş toplumlar, tarihlerini horlayarak, geleceklerini kurtarmaya çalışırlar. Başkalarının tarihi ile kendilerini avutmaya çalışırlar. Kendi tarihlerini düşmanlarında daha fazla aşağılarlar.

Yazarın tamamlanmak üzere olan yakın tarih çalışmasının bir bölümü "**Türkiye Cumhuriyeti Osmanlı'nın Devamıdır**" başlığı ile yayınlanacaktır. Bu başlık altında yer alan yazıdan kısa bir bölüm aşağıdadır:

2- Cumhuriyet, Osmanlı'nın Devamıdır

Türkiye Cumhuriyetinin temelinin II. Abdülhamit zamanında atıldığı görüşü, Prof. Dr. Kemal Karpat'a aittir. Karpat Hoca, şu tespitlerde bulunur:

Cumhuriyetin en büyük şansı, 1876'da başlayan Osmanlı'nın parlamenter sistemini devralmalarıdır. Yetişmiş bürokrat ve elit kadrolar devralınmıştır. Osmanlı aydın, bürokrat ve asker kadrolarının yüzyıldan fazla zaman deneme-yanılma yoluyla edindiği tecrübeleri ve ideolojik birikimleri vardı. Bu kadrolar, tecrübe ve birikimleriyle yeni devleti kurdular.

II. Meşrutiyetten sonra iktidara gelenler, hem Osmanlı'nın son dönemine, hem de Cumhuriyet'in ilk yıllarına damga vurmuşlardı. Osmanlı'nın yıkılışında rolleri olan bu kadrolar, aynı zamanda Cumhuriyetin kuruluşunun da mimarlarıdır. Cumhuriyetin ilk üç cumhurbaşkanı İttihat Terakki üyesidir. 1960'a kadar bu kadro ülkeyi yönetmiştir.

İstanbul Mebuslar Meclisi ile 20 Nisan 1920'de Ankara'da açılan 1. Türkiye Büyük Millet Meclisi arasında bir devamlılık vardır. İstanbul Mebuslar Meclisi işgal edilince meclisin feshi ile boşta kalan milletvekilleri Ankara'ya geldiler. İngilizler tarafından Malta'ya sürülen mebuslar da 1. TBMM üyeleri olarak kabul edildiler. Rauf Orbay, bu isimlerdendi. 1920'de Ankara'da 1. Meclis toplandı. Cumhuriyet Osmanlı'nın bürokrasisini olduğu gibi devraldı. Askeri bürokrasinin %90'ını, sivil bürokrasinin %85'ini Osmanlı'dan aynen devralmıştır.

Türkiye Cumhuriyetinin temel kurumları olan yasama, yürütme ve yargı kurumlarının temelleri Osmanlı'da atılmıştır. Türkiye Cumhuriyetini kuranlar, Osmanlı İmparatorluğu'nun bakiyeleri üzerinde bir devlet kurduklarını biliyorlardı.

Türkiye Cumhuriyeti, Osmanlı borçlarını kuruşuna kadar ödemiştir: II. Abdülhamit'in saltanatının son dönemlerinde, eyaletlerde vergileri toplamak için Düyun-u Umumiye 720 şube açmıştı. Bu şubelerde 5500 kişi çalışıyordu. Bu rakam Maliye Bakanlığı elemanlarından sayıca fazla idi. Devlet gelirlerinin de %30'una yakın bir kısmını denetliyordu.

Milli Mücadele devresinde Ankara Hükümeti egemen olduğu alanlarda Düyun-u Umumiye İdaresininkiler de dahil olmak üzere bütün gelirlere el koydu. Osmanlı borçları Lozan'da yeni bir statüye bağlandı. Türkiye Cumhuriyeti Osmanlı İmparatorluğu'ndan kalan son borç taksitini 1954 senesinin 25 Mayıs günü ödedi. Devletlerde devamlılık esastır. Türk tarihine baktığımızda bunu görürüz. Cumhurbaşkanlığı forsunda yer alan 16 Türk devletine ait yıldızlar, tarih boyunca bir devamlılığın işaretidir. Türk Polis Teşkilatının kuruluşu, Kara Kuvvetlerinin kuruluşu, Yargıtay'ın kuruluş tarihlerine bakıldığında bir devamlılık söz konusudur.

İmparatorluk genç cumhuriyete parlamento, siyasal parti kadroları, basın gibi siyasal kurumları miras bıraktı. Cumhuriyetin tabipleri, fen adamları, hukukçu, tarihçi ve filologları son devrin Osmanlı aydın kadrolarından çıktı. Cumhuriyet ilk anda eğitim sistemini, üniversiteyi yönetim örgütünü, mali sistemini imparatorluktan miras aldı.

3- İslam Medeniyetinin Evrenselliği

İslam Medeniyeti, yeni bir dirilişin öncüsü olmaya namzettir: Peygamberimiz, Medine'ye hicret ettikten sonra ilk iş olarak Medine'de Müslümanlar arasında kardeşlik ve yardımlaşma duygusunu pekiştirmek üzere bir çalışmaya başladı. Birbiri ile kavgalı olmayan bir toplum inşası, ilk işi oldu.

İslam medeniyeti, mahalli değerlere ve kültürlere saygı anlayışını getirmiştir. İslam insanların eskiden beri aralarında yaşattıkları örflere, geleneklere karışmaz. İnsanların yaşama haklarını kutsal bir hak olarak belirler. Bir insanın öldürülmesini tüm insanlığın öldürülmesi olarak tanımlar.

Medeniyet bilimle inşa edilir. İslam bilgiyi yüceltti. Alimleri toplumun önderleri kıldı. İslam hem dini ilimler, alanın da hem de pozitif bilimler alanın da hep teşvik edici oldu. Bilim ortak değerdir. Ondan istifade etmek, yorumlamak ise özeldir. Müslümanlar, insanlığın ortak değeri olan bilimi alırken çekingen davranmamışlardır.

Sanat ve estetik anlayış, önemli bir özelliktir. Allah insanı en güzel surette yarattı. Ona beden güzelliği verdi. Ruh güzelliğini teşvik etti. İslam sanatları, Yunan, Roma, İran, Hint ve Çin sanatlarından etkilendi. Ama bu sanatlara kendi kültürünün özelliklerini kattı. Yeni bir sanat ve estetik ortaya koydu. İslam sanatı, İslam mimarisi, netice

itibariyle İslam medeniyet tasavvuruna dayanmıştır. Medeniyet değerleri, sadece bir ahlâk ve inanç nizamı değildir. Medeniyetimiz, aynı zamanda insanlık için bir takım hedefler gösterir. Hayatı da bu hedefler etrafında düzenler. Ekonomi, insani, ahlâki değerler, siyasi değerler, Türk İslam Medeniyetinin verileri ışığında yeniden düzenlenebilir.

Batı Medeniyeti, nihai medeniyet değildir. Batı medeniyeti cazibesini yitiriyor. Batı Medeniyeti dışında bir medeniyetin olmadığı bize hep dayatılmıştır. Bir medeniyet insanlık için değerleri yaşatmalı ve hedefler göstermelidir. Bugün Batı dışındaki medeniyetler, İslam medeniyeti, Çin Medeniyeti, Hint Medeniyeti artık Batı medeniyetini sorgulamaktadır.

Medeniyetler çökmez, kaybolmaz, gücünü kaybedebilir, tekrar eski gücüne kavuşabilir. Bu bizim için bir imkân ve fırsattır. Gücünü kaybeden, hayattan çekilen Türk İslam Medeniyeti yeniden belirleyici olabilir. Küllerinden yeni bir medeniyet inşa edilebilir.

Medeniyetin merkezinde Türkiye olmalı. İnsanı merkeze alan, insana hürmet eden bir medeniyet anlayışı sistemleştirilebilir. İnsanlığın beğenisine sunulabilir.

İslam barış dinidir: İslam, savaşa bir zaruret halinde izin vermiştir. Yeryüzünde zulme, baskıya maruz kalanlara, inançları sebebiyle saldırıya maruz kalanlara verilen bir ruhsattır, savaş.

"Onlar ki, sadece bizim rabbimiz Allah'tır dedikleri için haksız yere yurtlarından çıkarıldılar. Çünkü Allah insanların bir kısmı ile diğer bir kısmını savunmamış (onlara yönelen haksız saldırıyı püskürtmemiş) olsaydı şüphesiz içlerinde Allah'ın isminin çokça anıldığı manastırlar, kiliseler havralar ve mescitler yıkılıp giderdi" (Hac suresi sayfa 39).

"Kim bir nefsi, bir başka nefse veya yeryüzündeki bir fesada karşılık olmaksızın öldürürse sanki bütün insanları öldürmüş gibi olur. Kim de onu (öldürülmesine engel olarak) diriltirse bütün insanları diriltmiş olur (Maide suresi sayfa 32).

4-Yarınlar İçin Düşünce Dergisi'nde Yayınlanan Makalelerden Birkaç Özeti

4-1- 1 Mayıs Kutlamaları

Her toplumda idare edenler ve idare edilenler olarak hep iki kesim var olmuştur. İdare edenlerin sorumluluğu adaletten ayrılmamak, yasaları adil ölçüler içinde uygulamaktır. İdare edilenler de sorumsuz değildir. "Biz hakkımızı istediğimiz gibi kullanırız" anlayışının demokrasilerde yeri yoktur. Her hakkın kullanılmasının bir yasal dayanağı vardır. Bu hakkın kullanılmasının alanını da hükümetler belirler. Hükümet hukuk devletinde yasaları uygulamaktan başka bir amacı olmadığını çok iyi anlatabilmeliydi.

Prof. Dr. Ali Fuat Başgil Hoca: "Halkın reyi ile iş başına gelen hükümetlere itaat bir demokrasi ilkesidir." diyor.

Bu ilke rey vereni de rey vermeyeni de kapsar. Ben rey vermedim itaat etmiyorum deme lüksü demokrasilerde yoktur. Yasaya karşı gelme, yasayı hiçe sayma da yoktur.

Hükümet, 1 Mayıs'ı "Emek ve Dayanışma Günü" ilan etmekle yetinmemelidir. 2009 yılında 1 Mayıs günü bayram olarak ilan edilmelir. O gün resmi tatil olmalıdır. Tedbiri çok önceden alınmak suretiyle Taksim'de toplantıya da izin verilmelidir. 1 Mayıs günü polisler, ellerinde karanfillerle işçileri karşılamalıdır. Yasadışı örgütlerin eylem yapma ihtimallerine karşı kimlik kontrolü uygulaması yapılmalıdır. Her sendika ve sivil toplum örgütleri, üyelerine giriş kartı düzenlemelidir. Kimlik kartı olmayanlar, alana alınmamalıdır.

İktidar 1 Mayıs'la ilgili çok haksızca yapılan suçlamalara, 2009'dan itibaren böyle bir açılımla cevap vermelidir.

(Aylık olarak yayınlanan Yarınlar İçin Düşünce Dergisi 2008 Haziran sayfa 50-51).

4-2- Vefatının 69. Yılında Atatürk'ü Yeniden Anlamaya Çalışmak

Atatürk'ü anlamaya çalışmak derken, bilinmeyen, anlaşılmayan bir insanı mı değerlendirmek istiyoruz? Hayır… Atatürk, gerçek kimliği ve kişiliği ile vefatından sonra yeni nesillere objekrif olarak tanıtılabilseydi, gerçek kimliği ile topluma sunulabilseydi bu yazı gibi daha önceleri yazılmış nice yazılara konu olmazdı.

Milli egemenlik ilkesi, Atatürk'ün siyaset ilkelerinin başında yer alır. TBMM, çok partili hayata geçişten sonra CHP'nin etkili kesimlerince hep göz ardı edilmiş, TBMM, karşı devrimcilerin meclisi olarak küçümsenmiştir.

Cumhuriyette son söz, millet tarafından seçilmiş meclistedir. Millet adına her türlü kanunları o yapar. Hükümete güven oyu verir veya düşürür. Milletvekillerinden memnun olmazsa belirli zamanlar sonunda başkalarını seçer. Millet, egemenliğini, devlet idaresine katılmasını ancak zamanında oyunu kullanmakla sağlar.

Kayıtsız şartsız tabiriyle açıkça ifade edilen egemenliği, milletin sorumluluğunda tutmak demek, bu egemenliğin en küçük bir parçasını; sıfatı, ismi ne olursa olsun hiçbir makama vermemek verdirmemek demektir.

Atatürk'ün vefatından sonra kendi siyasetlerini Atatürk'ün isminin arkasına saklanarak sürdürmek isteyenler, bugün de hala etkinliklerini sürdürmek istemektedirler. Kendi emellerini ve menfaatlerini gerçekleştirmek için de Atatürk'ün gölgesinde siyaset yapmaya devam etmektedirler. Bu yazımızda bu amacı güdenlerin tanınmasına biraz daha yardımcı olmak istedik.
(Yarınlar İçin Düşünce Dergisi Kasım 2007, sayfa 68-69)

4-3- Başörtüsünün Din ve Laiklik Ekseninde Tartışılması, Sağlıklı Bir Tartışma Mıdır?

1980'lerden beri türbanı tartışıyoruz. Üniversiteler, kapsamlı bir araştırma yapmadılar. Örtünenlerin tüm kadınlar içindeki oranı, üniversiteler tarafından araştırılmış değil. Araştırılarsa türbanı meşrulaştıracaklarını düşünüyorlar.

Kendi bireysel inancı ve tercihiyle örtünmek isteyenler, anayasanın din ve vicdan özgürlüğü şemsiyesi altındadırlar. Bunda bir tehlike yoktur. Tehlike olan, bir grubun eşarp polisliği yapmaya kalkışmasıdır. Eşarp polisliğine soyunanlar olursa devletin müdahalesi başlar. Kimseye, kendisi gibi başkalarını da kapatma hürriyeti verilmemiştir.

Günümüzde bir kadının başörtüsüyle modern hayata katılması, bireysel tercihidir. Bu alanı kamusal alan ilan ederek, daraltarak, barışın, huzurun kardeşliğin temelini yıkmaya çalışmak yanlıştır. Türban meselesi bir özgürlük meselesidir. Bu gelişmeyi tehlike olarak sunmak yerine bir toplum gerçeği olarak sunmak, daha sağlıklı bir değerlendirme değil mi?

Bir kimsenin cumhuriyetle barışık ya da cumhuriyete karşı olduğunu belirlemek için onun giyimine, kuşamına bakarak hüküm verilemez. Kanunların suç saymadığı bir fiili, kişilerin kıyafetine bakarak suç kabul etmek, bu sebeple en temel haklarını ellerinden almak, hukuk devleti ilkesi ile bağdaşmaz.

Yasağın hukuki dayanağı yoktur. Laikliğin vicdan ve inanç özgürlüğü ile bağdaşmayan yanı da yoktur. Atatürkçülükle çelişen bir yönü de yoktur. Laikliği, Atatürkçülüğü, kendi baskıcı hukuk dışı yorumlarına dayandıranlar, yanlış yorumlarında ısrarcı olanlar, yasakların devamını istiyorlar. Yasaklar uzun ömürlü olamaz.
(Yarınlar İçin Düşünce Dergisi Ocak 2008 sayfa 32-33)

4-3- 14 Mayıs 1950'den Bugüne Milletimizin Seçtiklerinin Siyasi Çilesi

Alman Filozofu Nietzsche, "Zirveye doğru çıkıldıkça, hayat güçleşir, soğuk artar, sorumluluk çoğalır" sözünü belki de zirveye tırmanarak iktidara gelmenin ve iktidarda kalmanın zorluğunun daha iyi anlaşılması için söylemiştir.

14 Mayıs 1950 tarihi, siyasi tarihimizin dönüm noktasıdır. DP'nin "yeter söz milletindir" sloganı etrafında toplanan kitlelerin iktidar olduğu, tek parti iktidarına son verdiği bir tarihtir. DP, iktidar olmanın zorluklarını "yeter söz milletin" sloganı ile aşmayı başarırken, iktidarda kalmanın daha zor olduğunu gördükten sonra da "anladım ki iktidar, ateşten gömlekmiş" sözünü söylemek ihtiyacı duymuştur. Yıllar sonra merhum Özal da, iktidarın nimetlerini, külfetlerini ve zorluklarını kastederek "benim biri damatlık ve biri de idamlık olmak üzere iki gömleğim var" demiştir.

Yakın siyasi tarihimizde iz bırakmış Menders ve Özal'ın yukarıda naklettiğimiz sözleri ,bugün siyasette yaşadıklarımıza ışık tutacak ipuçları vermektedir.

Türkiye'de Milletin seçtiklerinin iktidarı, hep sancılı olmuştur. Demokrasinin yerleştiği toplumlarda iktidarın ve muhalefetin rolleri bellidir. İktidar ve muhalefetin rollerini sandık belirler. Sandıktan çıkan çıkan millet iradesine saygılı olan bir siyasi terbiye ve ahlâk hakimdir o toplumlarda. İktidar kendisine verilen yetkiyi, daha çok çalışarak değerlendirir. Muhalefet seçim sonuçlarını saygı ile karşılar. Gelecek seçime daha iyi hazırlanır.

14 Mayıs 1950 de DP'nin iktidarı devralmasını ,CHP böyle bir olgunlukla karşılamadı.

ANAP'ın kuruluş aşamasında artık İsmet Paşa yoktu. Ama bıraktığı statüko dimdik ayaktaydı. Parti, devlet, rejim anlayışı, hala iktidarları gözetleyen denetleyen gücünü koruyordu. Bu güçler, Özal'ın kuracağı ANAP'a 2 buçuk partinin buçuğunu layık görüyordu. Özal'a bir çeşni olsun diye izin vermişlerdi. 1983 seçimleri yaklaştıkça Özal'ı uyarıyorlar, hem de aba altından sopa gösteriyorlardı.

Özal etkili ve egemen güçlere rağmen başbakan oldu. Ona da başbakanlık altın tepsi içinde sunulmadı. Suikastlere uğradı. Cumhurbaşkanı olarak Çankaya'ysa çıkışı, Çankaya'nın işgali olarak yorumlandı.

Erdoğan da milli iradenin gücüne dayanarak başlattığı iktidar yürüyüşünü tamamaladı. Türkiye'yi iyi okudu. Hürriyetle ekmeği birlikte savundu. Tabandan kopmadan genişlemeyi, devletin kurumları ile kavga etmeden misyonu iktidar yapmayı başardı.

Çatışmayı değil,uzlaşma kültürünü geliştirmeyiz. Siyasi kültürümüzde hala "siyasal seçkincilik" anlayışı egemendir.

İktidar, miletin seçtiklerine karşı uygulanan muamelelere bakarak yangına körükle gitmemeli, ateşi suyla söndürme yöntemini terk etmemeli, kendi partisi ile tanışmamış, kendi ekibi içinde yer almamış bürokratların da gönlünü kazanma yoluna daha fazla önem vermelidir.

Türkiye zor bir dönemden geçiyor. Zorlukları göğüslemek, Tek parti iktidarının elinden iktidarı devralmak, zor ve çileli bir işti. Başbakanlık koltuğu Menderes'e altın tepsi içinde sunulmadı. Buçuk parti olmasına izin verilen Özal'ın millet iradesiyle başbakan olması da zorlukları aşarak mümkün oldu. Muhtar bile olamaz dedikleri Tayyip Erdoğan'ın başbakan olması kolay mı oldu. Bugün hala devleti yönetenlere siz cahillerin reyi ile geldiniz diyen güç odaklarına karşı milletin reyini, hakkını korumak çok zor bir iştir. Liderliklerin sınandığı bir alandır bugün karşılaştıklarımız. Unutmayalım ki, her zorluğun ardından, mutlaka bir kolaylık vardır. Sandık, her zaman hakem olmuştur. Kimse sandığın şaşmaz terazisini tersine çeviremez.

(Yarınlar İçin Düşünce Dergisi Mayıs 2008 sayfa 24-25)

RÜSTEM GÜRLER

1953 yılında Fatsa'da doğdu. Ankara İktisadi ve Ticari İlimler Akademisini bitirdi. 1985 yılında serbest muhasebecilik mesleğine başladı, sınavları vererek mali müşavir oldu, halen bu mesleği yürütmektedir. Ayrıca "Bağımsız Denetçi" belgesi sahibidir. Mühür, Ekin Sanat, Düş-e Yaz, Portre, OSMM Bülten gibi ulasal derğilerde şiirleri-düz yazıları, denemeleri yayımlandı.

Fatsa'da sürekli yayınlanan "Yeni Haber" gazetesinde 15 yıldan fazla köşe yazarlığı yaptı. "Bir Kalp Atışı Fatsa" adlı kitabında şiir, deneme, öykü çalışmaları yer aldı. Rüstem Gürler edebiyat dışında tarih, felsefe, fotoğraf, çevre konularında da etkinliği olan bir kişiliğe sahiptir. Rüstem Gürler'in şiir ve yazılarında güzel sanatların, felsefi dünyanın, tarihsel akışın, bireysel ve toplumsal sorunların neliğini anlama çabasının etkileri görülür.

Rüstem Gürler her ne kadar toplumsal gerçekliğin; post-modernizim, gösterge bilim, Avrupa-metafiziği, pazarlama stratejileri ile güdülenen beyin-birey kavram ve uygulamalarının üstünü örttüğünü görse de, toplumsal gerçekçiliğin, yeni duygulanım çağrışımları ile birlikte yeni biçimiyle, aşkın anlamda gündeme geleceğine inanıyor.

Rüstem Gürler Fatsa'da "Çıngırtkale" ve çevresinde başlatılan arkeolojik kazılara öncülük edip katkıda bulunmuş, son olarak editörlüğünü Gökhan Akçiçek'in yaptığı "Kıyısına Sığınan Deniz- Azer Yaran" adlı anı kitabında yer almıştır.

ŞİİRLERİNDEN ÖRNEKLER

ŞEHRİN IŞIKLARI
Işık kal
Sarı tüm çıplaklığınla kal
Mavi saklı kal
Yeşile karılan acılarım
Beyaz yok
Buraları simsiyah
Şehrin ışıkları uzağınızdayım

Işık kal… Renklerin sana ihtiyacı var. Benim
Seni özledim şehrim

İskele. Şehrin ışıkları sana kayar,parlak sarı, gizemli mavi yan yana ince uzunlar
Diktepe dalardım ortalarına ,bozardı yosun yeşili onları

Uzun caddenin parlak ışıkları,arada gölgeli sokaklar kilise cami eski evler
Çınarın uzun dalları beni nereye götürmektesiniz, geçmişe..!
Işık kal şehrimi gözlemekteyim
Kırmızı mor gizemli köşemiz denizi seven ellerimiz… Ah... Ah
Neslihan ahh… tanrısal ışıkların bana uzanıyor.Ancak,ancak,ancak baban öldüğü zaman kapat şehrin Işıklarını, ışık

Işık…
Şimdi ışık gökte, yasaklı bana
Yüzlerce renk içinde uzandım, sen kokan çiçekler, gelecek
Uykumda
Uykumda anen kocaya kaçtı Bahadır"a

KIRMIZI GÜL!
Bir sevgili istiyorum
Karacaoğlan'dan,
Macar'dan,
Neruda'dan,
Gökoğuz'dan,
Fatsa'dan,
Türküler söyleyen

Türküyü,
Bedri Rahmi gibi tuvaline ören
Orhan Veli'yi seven

Bir sevgili istiyorum
Kendisi gibi gülen.
Gül'ü,
İnsanların yüreğine işleyen
Nazım'ı çooook seven.

ÖZLEM...
Denizin beyazımsı soluğu
Kumsaldaki izlerini de sildi

Açık maviye boyadım,
Gittiğin yerleri
Denize gözlerini çizdim.

Seni geceleri sordum ay'a
Gündüzleri
Poyraz'a
Lodos'a
Yıldız'a.
Yorgun kanatlarına kuşun

Boşlukta çıkıntılarını aradım
Heykelini yaptım,
denizden göğe,
defne taçlı
sarı saçlı
Elleri,ellerime uzanan.

Denize gözlerini çizdim
Silinmeyecek izlerini

RENKSİZ AŞK
Dışarıda kar yağıyor
kar kırmızı
Seni düşünüyorum,
gri
Gözlerin açık mavi,
Işıklar ise simsiyah,
Simsiyah sensizlik
Sensizlik,

beni ü-şü-tü-yor

Sensizlik sarışınsız mar avu
Ölüm ise bembeyaz
renksiz
Renksiz bir aşk sensizlik

Serçenin vurulduğu an!
Dışarıda kar yağıyor,kar kırmızı
Sensizlik, diğer renkleri
Ü-şü-tü-yor.

EY SEVGİLİ

Ey sevgili

Biz seninle Sokrates'in savunmasını bildik.
Atina "giz"in tam ortasındayken

"Aklın Uykusu"nu bildik. M. Quinn'in heykellerinde. Hiç aklın uykusuna tutulmadık.
Kötümserler "giz"in tam ortasında.

Biz hayal kırıklıklarımızı, gerçekliğe taşıdık.
Gerçekliğin yolunu saptıranlar "giz"in tam ortasında.

Biz "dil varlığın evidir" dedik karanlığa ışık tuttuk.
"Giz" karanlığın tam ortasında.

Biz tarihi sürece ve ortak kültüre inandık. Cıngırt'ı, Kurul'u, Aslancami kaya mezarlarını görmezden geldik. Kentimizin geçmişini önemsedik.
Tutucular "giz" in tam ortasında.

Biz Paco de Lucia'yı İstanbul'a ilk geldiğinden beri izledik. Otuz yıldan beri sanatın evrenselliğini tattık.
"Giz" sanat düşmanlığının tam ortasında.

Biz "birey"in beynini güdüleyen, yönlendiren.. baskı hissettirmeden tercihlerini belirten reklam ve tüketici stratejilerini çözdük.
"Giz" birey olamamanın tam ortasında.

Biz "aşk" ı en aşkın duygu olarak bildik.
Onu metalaştıranlar "giz" in tam ortasında.

Ey sevgili
Dudaklarımızda eriyen yalınlıktır, şeffaflıktır, her şeye karşı sorumluluktur.

Ey sevgili
Tan rengi salkım saçağında okşar bizi
Az sonra "giz" bitmiştir ten rengimizde,
Işık… Ahmatovanın kasımpatılarına kalk der.
"Giz" ışığa yenilmiştir.

Yook… yook..!!
Bunların hepsi yalan… ağlama…!
Sen bir numaralı "CAZU" sun…
Seni gidi… seni
"Ba… ba" de, "Ba… ba" dee…
Hadi, bir öpücük ver…

YASON MAVİSELİ

Bekle
ışık loşluğundan
mavisel bir iklime akacak.

İşte
Siyah ağırlığını tüketiyor
gizemli laciverte iniyor etekleri
bulutlar nasıl da değişiyor
denizin rengine
bir mavruşgil gidişi...

işte
Anabasis'in fısıltısımı karayel,
mi bemol fa diyez örtünüyoruz şiirleri
tepeli karabatak hüznü
yason feneri...
şair şinasinin yan yan
yüzüyor rakı şişesi.

İşte
Sessizliğin mavisi
sevişiyor imgelerim
lirik soyutlamalarım
auroranın atına binişi

İşte
Maliyeci Hulusi'nin yıkılan peyleri
bir yason maviseli terk ediyor beni.

SABRİ YENER

28 Ekim 1952 yılında Ordu-Merkez-Alınca köyü Serkük Mahallesi'nde dünyaya geldi. İlkokulu kendi köyünde, ortaokulu Ordu'da okudu. 1970 yılında Perşembe Öğretmen Okulundan ilkokul öğretmeni olarak mezun oldu. Aynı yıl özel yetenek sınavını kazanarak Ankara Gazi Eğitim Enstitüsü Müzik Bölümüne girdi. 1973 yılında müzik öğretmeni unvanıyla enstitüden mezun oldu. Bir süre ortaöğretim kurumlarında, öğretmen okullarında ve eğitim enstitülerinde müzik öğretmenliği ve yöneticilik görevlerinde bulundu. 1981 yılında Ankara Üniversitesi Eğitim Bilimleri Fakültesi Eğitimde Psikolojik Hizmetler Bölümünde Lisans Tamamlama Programını bitirdi. 1985 yılında Karadeniz Teknik Üniversitesi Güzel Sanatlar Bölümünde müzik okutmanı oldu. 1987 yılında Gazi Üniversitesi Gazi Eğitim Fakültesi Müzik Eğitimi Bölümünde Lisans Tamamlama Programını bitirdi. Aynı yıl İstanbul Teknik Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsünden Türk Halk Müziği dalında bilimde doktora düzeyinde "sanatta yeterlik" unvanı aldı. 1988 yılında yardımcı doçent, 1995 yılında doçent ve 2002 yılında da profesör oldu. Karadeniz Teknik Üniversitesi'nde müzik bölüm başkanlığı ile Erciyes Üniversitesinde müzik bölüm başkanlığı ve dekanlık görevlerinde bulundu. Ordu Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi kurucu dekanlığına atandı (2009). Üç yıl kadar bu görevi sürdürdükten sonra Ordu Üniversitesi Müzik ve Sahne Sanatları Fakültesi kurucu dekanlığına atandı (2012). Halen Müzik ve Sahne Sanatları Fakültesi Ordu Üniversitesi dekanlık görevini sürdürmektedir.

Müziğe küçük yaşlarda kendi kendine bağlama çalıp türkü söyleyerek başladı.

1970 yılında özel yetenek sınavı ile Gazi Eğitim Enstitüsü Müzik Bölümüne girdi. Böylece mesleki müzik hayatı başlamış oldu.

Müzik öğretmenliği döneminde 1973-1985 yılları arasında Ordu yöresinde derleme çalışmaları yaptı. Kurmuş olduğu korolarla çok sayıda konser etkinlikleri düzenledi. Yine bu dönemlerde okul korolarına ek olarak Ordu İli Türk Halk Müziği Gençlik Korosu ve Ordu İli Öğretmenler Türk Halk Müziği Korosu oluşturdu. Bu koroları ve Ordu Musiki Cemiyeti Türk Sanat Müziği Korosunu yönetti. Yetenekli öğrencileri tespit edip eğiterek mesleki müzik eğitimine yönlendirdi.

Müzik alanında akademik çalışmalara 1985 yılında Karadeniz Teknik Üniversitesi Güzel Sanatlar Bölümünde müzik okutmanlığına atanmasıyla birlikte başladı. Çalışmalarında Türk müziğine ağırlık verdi. Özellikle Türk Halk Müziği dalında yoğunlaştı. 1987 yılında İstanbul Teknik Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsünden doktora düzeyinde sanatta yeterlik unvanını aldı. 1995 yılında doçent, 2002 yılında da profesör oldu.

Ülkemizin en çok sanatçı yetiştiren illerinden biri olarak bilinen Ordu'nun müzik alanındaki ilk ve halen tek profesörü oldu. Meslek hayatının büyük çoğunluğunu Ordu dışında geçirdi. Ancak mesleğinin geri kalan kısmını doğduğu topraklarda sürdürmeyi, bir anlamda "doğduğu topraklarla yüzleşmeyi" tercih ederek Ordu'ya geldi.

2007 yılında Ordu Üniversitesine geçici görevle geldiğinde görev yapabileceği bir fakülte ya da bölüm yoktu. Ordu için en büyük projesi Ordu Üniversitesi bünyesinde sanat alanında bir akademik birim oluşturmak idi. O tarihlerde üniversite henüz bir yaşında idi. İlk ağızda Devlet Konservatuarı, Güzel Sanatlar Fakültesi ve Eğitim Fakültesi kurulması için gerekçeli raporları hazırladı. Üniversite Senatosu, Yükseköğretim Kurulu ve Bakanlar Kurulu kararla-

rıyla bu birimler kısa zamanda kuruldu. Önce Güzel Sanatlar Fakültesinin kurucu dekanlığına atandı. Bir süre sonra Güzel Sanatlar Fakültesinin ilgili bölümleri ile Devlet Konservatuarının bir çatı altında birleştirilmesi ile oluşan Müzik ve Sahne Sanatları Fakültesinin kurucu dekanlığına atandı. Ordu Üniversitesi Müzik ve Sahne Sanatları Fakültesi ülkemizde bu adla kurulmuş üç fakülteden biri, devlet üniversiteleri içinde ise öğrenci alıp mezun veren ilk fakülte oldu.

AKADEMİSYEN SANATÇI OLARAK ÜLKEMİZ MÜZİĞİNE KATKILARI

Müzikte icracı, araştırmacı ve eğitimci olarak çevresine ve öğrencilerine örnek olmaya çalıştı. Ordu yöresinden derlemeler yaptı. Derlediği ezgileri notaya aldı. Bir kısmını yayınladı. Bunlardan bazılarını TRT Trabzon Radyosunda seslendirdi. Koro ve orkestra şefi olarak çok sayıda konserler gerçekleştirdi. 1988 yılında yönetimindeki Türk Halk Müziği Korosu ülkemizi temsilen katıldığı bir uluslararası yarışmada birincilik ödülü aldı. Aynı yarışmada uluslararası en iyi koro şefi ödülü de kendisine verildi. Eğitimci olarak bakıldığında Türk Musikisi Devlet Konservatuarları dışında Türk müziğini mesleki müzik eğitimi kurumlarına ilk yerleştirenlerden oldu. Akademisyenliğinin ilk yıllarında Karadeniz Teknik Üniversitesi Fatih Eğitim Fakültesi Müzik Eğitimi Bölümünün kurucu başkanı olarak bu bölümün müfredat programlarına 1988 yılından itibaren batı müziği yanında Türk müziğinin de yoğun bir şekilde yerleşmesine vesile oldu. Bölümün eğitim-öğretim programlarında Türk Halk Müziği ve Türk Sanat Müziği türleri teorik ve uygulamalı olarak yer aldı. Bağlama, ud, kanun, kaval, ney vb. Türk sazları meslek çalgıları kapsamında okutulmaya başlandı. Bölümde çok sesli koro ile oda orkestrası yanında Türk Halk Müziği ve Türk Sanat Müziği koroları kurup koroların her ikisinin de eğiticiliğini ve yöneticiliğini üstlendi. Bu korolarla çok sayıda konserler verdi. Radyo ve televizyon programları yaptı. Bu korolarda eğitim alarak yetişen çok sayıda genç sanatçı, eğitimci ve akademisyen üniversitelerin ilgili fakültelerinde, konservatuarlarında, TRT ve Kültür Bakanlığı bünyesinde görev aldı. TRT, Milli Eğitim Bakanlığı, Kültür ve Turizm Bakanlığı, Başbakanlık Gençlik ve Spor Genel Müdürlüğü, Gençlik ve Spor Bakanlığı başta olmak üzere birçok sanat kurumunda bölgesel ve ulusal düzeyde jüri üyelikleri yaptı. Çeşitli seminerlere katıldı. Konferanslar verdi. Panellerde konuşmacı olarak yer aldı. Ulusal ve uluslararası bilimsel toplantılarda oturum başkanlıkları yaptı. Bilimsel/sanatsal dergilerde hakemlik görevlerinde bulundu. Ulusal düzeyde sempozyumlar düzenledi. TRT kurumu radyo ve televizyonları ile özel televizyonlarda programlar yaptı. Türk Halk Müziğine yaptığı hizmetler sebebiyle Motif Vakfı tarafından 1997 yılında "Halk Müziği Araştırma Ödülü"ne layık görüldü. Başta "Bağlama Öğretim Metodu I-II-III" olmak üzere Türk müziğinin eğitim-öğretim ve icrasına yönelik birçok yayın yaptı. Milli Eğitim Bakanlığı adına Devlet Kitapları serisinde Lise-1, Lise-2, Lise-3 ve Lise Müzik Alanı adlı ders kitaplarını yazdı. İlk baskısı 2001 yılında yayınlanan bu kitaplar Talim ve Terbiye Kurulu kararı ile dokuz yıl süre ile liselerde ders kitabı olarak okutuldu. Bilimsel dergilerde makaleler yazdı. Ulusal ve uluslararası kongrelerde, sempozyumlarda bildiriler sundu. Bilimsel ve sanatsal bütün etkinliklerinde Türk müziğine daima öncelik verdi. Yönettiği orkestralara bağlama, kanun, tar ve kaval gibi Türk sazlarını da katarak Türk çalgıları orkestrası oluşturma sürecine önemli katkılar sağladı.

Meslek hayatı boyunca ülkemizin kültür-sanat hayatına katkılar sağlamak ve küreselleşmekte olan sanat dünyasında Türk müziğini hak ettiği en yüksek yerlere ulaştırmak için büyük gayretler gösterdi.

Halen Ordu Üniversitesi Müzik ve Sahne Sanatları Fakültesi kurucu dekanlığını sürdüren Prof. Sabri Yener evli, üç çocuk ve iki torun sahibidir.

ÇALIŞMALARI

1- Yayınlar

1-1- Kitaplar

Bağlama Öğretim Metodu I, 5. Baskı, Cem Web Ofset, 2002, Ankara.

Bağlama Öğretim Metodu II, 4. Baskı, Cem Web Ofset, 2002, Ankara.

Bağlama Öğretim Metodu III, 3. Baskı, Karadeniz Gazetecilik ve Matbaacılık Sanayi, 1999, Trabzon.

Müzik, Lise-I, Ders Kitabı, Beşinci Baskı, Milli Eğitim Bakanlığı Yayınları 3632, Ders Kitapları Dizisi 786, Ders Kitapları Müdürlüğü, İstanbul, 2005.

Müzik, Lise-II, Ders Kitabı, İkinci Baskı, Milli Eğitim Bakanlığı Yayınları 3633, Ders Kitapları Dizisi 787, Devlet Kitapları Müdürlüğü, İstanbul, 2005.

Müzik, Lise-III, Ders Kitabı, Birinci Baskı, Milli Eğitim Bakanlığı Yayınları 3634, Ders Kitapları Dizisi 788, Devlet Kitapları, S.H.Ç.E.K. Basımevi, Ankara, 2001.

Müzik Lise (Müzik Alanı) 3, Ders Kitabı, Birinci Baskı, Milli Eğitim Bakanlığı Yayınları 4050, Devlet Kitapları Dizisi 1016, Devlet Kitapları Müdürlüğü, İstanbul, 2005.

1-2- Makaleler

"Ordu'da Folklor", İlim Kültür ve Sanatta Ordu Degisi, Sayı: 1, s. 33-38, 1979, Ordu.

"Ordu'da Folklor", İlim Kültür ve Sanatta Ordu Degisi, Sayı: 2, s. 20-23, 1980, Ordu.

"Trabzon Yöresi Halk Müziği", Türkiye İş Bankası Kültür ve Sanat Dergisi Trabzon Özel Sayısı, Sayı: 18, s. 58-61, Ajans Türk Gazetecilik ve Matbaacılık Sanayi A. Ş., Haziran 1993, Ankara.

"Türk Musikisi ve Türk Kimliği", Yeni Türkiye Dergisi, Mart-Nisan 2014, Sayı: 57, Semih Ofset, Ankara.

1-3- Editörlükler

"Müzik Türlerinin Eğitimdeki Yeri", I. Ulusal Müzik Eğitimi Sempozyumu Bildirileri (Kitap), Karadeniz Teknik Üniversitesi Fatih Eğitim Fakültesi Müzik Eğitimi Bölümü Yayını, Trabzon, 1993.

"Müzik Sempozyumu Bildirileri (Kitap), 14-16 Nisan 2005 Kayseri. Erciyes Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Müzik Bölümü Yayınları No. 1, Cem Web Ofset, Ankara.

2- Bildiriler

2-1- Uluslararası Bilimsel Toplantılarda Sunulan ve Bildiri Kitabında (Proceedings) Basılan Bildiriler

"Müzik Eğitimi ve Kültürü Açısından Avrupa ve Türk Cumhuriyetleri Arasında İletişim ve Etkileşim ile Müzik Eğitimi Uygulamaları, Sorunları ve Çözüm Önerileri", Avrupa'da ve Türk Cumhuriyetlerinde Müzik Kültürü ve Eğitim konulu Uluslar arası Kongre, 13-16 Kasım Gazi Üniversitesi Ankara, 2002, Gazi Üniversitesi Yayınları. S. 14- 26, Ankara.

"Toplumsal Değişim ve Türk Halk Müziği", Halk Kültüründe Değişim Uluslararası Sempozyumu Bildirileri, 17- 19 Aralık 2004, Kültür ve Turizm Bakanlığı Yayınları No: 5, s. 571- 576, Pınarbaşı Matbaacılık Reklâm Gıda Turizm ve Tic. Ltd. Şti. İstanbul, 2005.

"Türkülerimizde Giyim Kuşam ve Süslenme Temaları" Halk Kültüründe Giyim-Kuşam Uluslar arası Sempozyumu, Motif Vakfı- Kocaeli Üniversitesi, 14- 16 Aralık 2006, Editör M. Tekin Koçkar, Eskişehir Osmangazi Üniversitesi Yayınları No:146, s. 347- 372, Osmangazi Üniversitesi Basım Evi, 2008,Eskişehir.

"Geçmişten Geleceğe Bağlama", Halk Müziğinde Çalgıları Uluslar arası Sempozyumu Bildirileri, 14- 16 Aralık 2007, Kocaeli, Motif Vakfı Yayınları No: 8, s. 694- 705, Nesil Matbaacılık, İstanbul, 2009.

"Bağlamanın Perdelerinden Türk Müziği Ses Sistemine", İstanbul Teknik Üniversitesi Türk Musikisi Devlet Konservatuarı Türk Müziğinde Uygulama-Kuram Sorunları ve Çözümleri Uluslar arası Çağrılı Kongre Bildirileri Kitabı, 4- 6 Mart 2008, İstanbul, S. 249- 273, Fors Ajans Matbaacılık Reklâm Gıda Turizm ve Tic. Ltd. Şti. İstanbul.

"Ordu Yöresi Eğlence Kültürü ve Müziği", Halk Kültüründe Eğlence Uluslar arası Sempozyumu, Kültür Bakanlığı, Kocaeli Üniversitesi, Motif Vakfı, 11- 12- 13 Aralık 2009, Kocaeli.

"Müziksel Kimlik Kazanma Sürecimizde Sosyo- Kültürel Gelişmelerin ve Müzik Eğitiminin Rolü", Musıc and Musıc Education Within The Context of Socio- Cultural Changes, Proceedings of The 18th EAS Congress 26- 29 April 2010, Bolu- Turkey. TUBİTAK Müzik Eğitimi Yayınları, 2010.

2-2- Uluslararası Bilimsel Toplantılarda Sunulan Bildiriler

"Müzikte Evrensellik ve Yeni Renkler", Birinci Uluslar arası Eğitim Bilimleri Kongresi Yakın Doğu Üniversitesi, Gazimagusa/KKTC, 2002. (Özeti basılmış).

"Türk Müzik Kültürünün Dünya Müzik Kültürüne Etki ve Katkıları", 6. Uluslararası Türk Kültür Kongresi, Başbakanlık Atatürk Kültür, Dil ve Tarih Yüksek Kurumu Atatürk Kültür Merkezi Başkanlığı, 21-26 Kasım 2005, Ankara.

2-3- Ulusal Bilimsel Toplantılarda Sunulan ve Bildiri Kitabında Basılan Bildiriler

Müziğe Erken Başlamanın Önemi ve Koşulları", Akademik Yorum Eğitim ve Kültür Dergisi, Sayı 2, S. 55- 58, Trabzon, 1992.

"Müzik Türlerinin Eğitimdeki Yeri", I. Ulusal Müzik Eğitimi Sempozyumu Bildirileri, Karadeniz Teknik Üniversitesi Fatih Eğitim Fakültesi Müzik Eğitimi Bölümü Yayını, Trabzon, 1993.

"Türk Halk ve Türk Sanat Müziğinde Besteci İcracı ve Şeflerde Aranacak Nitelikler", İstanbul Türk Müziği Günleri, Göktan Ay, Kültür Bakanlığı Yayınları, Star Ajans Matbaacılık, Ankara, 1993.

"Sanat Dallarında Lisans Üstü Eğitim ve Sorunları", 4.Ulusal Eğitim Bilimleri Kongresi Bildirileri 3, Anadolu Üniversitesi Yayınları, Anadolu Üniversitesi Basımevi, S.322- 332, Eskişehir, 1999.

"Türk Müziğinde Çok Seslilik", 4.İstanbul Türk Müziği Günleri, Türk Müziğinde Eğitim Sempozyumu, 15- 16 Mayıs 1997, T.C. Kültür Bakanlığı Kültür Eserleri, Ankara, 1998.

"Türk Müziğinin Eğitimde Kullanım Sorunları ve Çözüm Önerileri", 4. İstanbul Türk Müziği Günleri Türk Müziğinde Eğitim Sempozyumu, Editör: Göktan Ay, Kültür Bakanlığı Yayınları S.143- 156, Ankara, 1998.

"Müzik Eğitiminde Repertuvar Sorunu", İstanbul Türk Müziği Günleri Türk Müziğinde Eğitim Sempozyumu, Editör: Göktan Ay, Kültür Bakanlığı Yayınları S. 79- 98, Ankara, 1999.

"Günümüz Türkiye'sinde Müzik Eğitiminin temel Sorunları ve Öğretmen Eğitimi", Dokuz Eylül Üniversitesi Buca Eğitim Fakültesi Dergisi, Özel Sayı 11, S.192- 197, İzmir, 1999.

"Müzik öğretmeni yetiştirmede KTÜ Modeli", 6.İstanbul Türk Müziği Günleri Türk Müziği ve Onun Temel Öğesi Müzik Öğretmeni Sempozyumu, Editör: Göktan Ay, Kültür Bakanlığı Yayınları, S.31- 38, Ankara, 1999.

"Türk Halk Müziği Dizileri ve İsimlendirilmesi", Müzikte 2000 Sempozyumu, Editör: Göktan Ay, T.C. Kültür Bakanlığı Yayınları, Neyir Matbaacılık, Ankara, 2001.

"Müzikte Ölçme ve Değerlendirme", X. Ulusal Eğitim Bilimleri Kongresi, Abant İzzet Baysal Üniversitesi Eğitim Fakültesi, 7- 8 Haziran, Bolu, 2001.

"Türkiye'deki Koro Çeşitleri ve Müzik Toplum Etkileşiminde Koro Müziğinin Rolü", I. Ulusal Koro Eğitimi ve Yönetimi Sempozyumu, Gazi Üniversitesi Gazi Eğitim Fakültesi Güzel Sanatlar Eğitimi Bölümü Müzik Eğitimi Bölümü Anabilim Ana Bilim Dalı Başkanlığı, 1- 3 Kasım, Ankara, 2001.

"Türkiye'de Müzik Eğitim Kurumlarının Yapılanması", Sevda-Canap, And Müzik Vakfı Yayınları, Ankara, 2002.

"Türk Askeri Müziğinin Gelişme Seyri ve Çok Seslilik", Cumhuriyet Döneminde Askeri Müzik ve Gelişimi Sempozyumu, Kara Kuvvetleri Komutanlığı-Bilkent Üniversitesi, 23- 25 Ekim 2003 Ankara, K.K Basımevi ve Basılı Evrak Depo Müdürlüğü, 2004, Ankara.

2-4- Ulusal Bilimsel Toplantılarda Sunulan Bildiriler

"Türkiye'de Yaşayan Müzik Türlerinin Geleceği", Türkiye'de Yaşayan Müzik Türlerinin Geleceği Sempozyumu, Çukurova Üniversitesi Güzel Sanatlar Bölümü, 11- 13 Mayıs, Adana,1992.

"Müzik Eğitiminde Yeniden Yapılanma", II. Ulusal Eğitim Sempozyumu, Marmara Üniversitesi Atatürk Eğitim Fakültesi, 18- 20 Eylül, İstanbul,1996.

"Türk Müziğinin Tarihi Gelişimi ve Milli Müzik Politikamız", Kültür Bakanlığı Milli Kültür Şurası Ön Hazırlık Bölge Tertip Komitesi, Trabzon Valiliği İl Kültür Müdürlüğü 14 Haziran, Trabzon,1997.

"3. Bin Yılın Eşiğinde Müzik Öğretmeni Yetiştirme Anlayışımız", Uludağ Üniversitesi Eğitim Fakültesi Güzel Sanatlar Eğitimi Bölümü Müzik Eğitimi ve Ana Bilim Dalı, 25- 26 Mayıs, Bursa, 2000.

3- Yönettiği Korolar

Ordu İli Türk Halk Müziği Öğretmenler Korosu (1982).
Ordu İli Türk Halk Müziği Gençlik Korosu (1984).
Ordu Musiki Derneği Türk Sanat Müziği Korosu (1980-1985).
Karadeniz Teknik Üniversitesi Türk Halk Müziği Korosu (1985-1988).
Karadeniz Teknik Üniversitesi Türk Halk Müziği Korosu (1985-1988).
KTÜ Fatih Eğt. Fak. Müzik Eğt. Böl. Türk Halk Müziği Korosu (1989- 2002).
KTÜ Fatih Eğt. Fak. Müzik Eğt. Böl. Türk Sanat Müziği Korosu (1989- 2002).
TRT Türk Halk Müziği Gençlik Korosu (Trabzon) (1997).
TRT Türk Sanat Müziği Gençlik Korosu (Trabzon) (1997).
Erciyes Üniversitesi Çok Sesli Korosu ve Oda Orkestrası (2002).
Ordu Üniversitesi Müzik ve Sahne Sanatları Fakültesi Türk Sanat Müziği Topluluğu (2014).
Ordu Üniversitesi Müzik ve Sahne Sanatları Fakültesi Türk Sanat Müziği Topluluğu (2015).
Ordu Üniversitesi Müzik ve Sahne Sanatları Fakültesi Türk Halk Müziği Topluluğu (2016).

4- Yönettiği Orkestralar

KTÜ Fatih Eğt. Fak. Müzik Eğt. Böl. Oda Orkestrası (1994-2002).
Kültür Bakanlığı Trabzon Devlet Tiyatrosu Orkestrası (1994-1995).

5- Ödüller

"Üniversitelerarası Türk Halk Müziği Koro Yarışması Türkiye Birinciliği", (Çok Sesli Dalda), (Koro Şefi), Karadeniz Teknik Üniversitesi Türk Halk Müziği Korosu, Milli Eğitim Bakanlığı Okul İçi Beden Eğitimi Spor ve İzcilik Dairesi Başkanlığı, 29 Nisan 1986, Ankara.

"Üniversitelerarası Türk Halk Müziği Koro Yarışması Türkiye Birinciliği", (Otantik Dalda), (Koro Şefi), KTÜ THM Korosu, Milli Eğitim Bakanlığı Okul İçi Beden Eğitimi Spor ve İzcilik Dairesi Başkanlığı, 22 Mayıs 1988, Elazığ.

"Uluslararası Gençlik Koroları Yarışması Birincilik Ödülü", (Koro Şefi), Karadeniz Teknik Üniversitesi Türk Halk Müziği Korosu, Bydoszoz Uluslararası Gençlik Koroları Festivali, 17-22 Temmuz, Polonya, 1988.
"Uluslararası En İyi Koro Şefi Ödülü", Bydoszoz Uluslararası Gençlik Koroları Festivali, 17-22 Temmuz, Polonya, 1988.
"Türk Halk Müziği Araştırma Ödülü", Motif Halk Oyunları Eğitim Derneği, İTÜ Sosyal Tesisleri, 26 Aralık, İstanbul, 1997.

SADIK KILIÇ

1953 Ordu'da doğdu, ilk, orta ve lise (Ordu Lisesi) tahsillerini Ordu'da yaptı. 1972 yılında Ankara Üniversitesi İlahiyat Fakültesine girdi. 08.07.1977 yılında fakülteyi pekiyi derece ile bitirdi. 31.08.1977 tarihinde, Ağrı-Tutak ilçesi İmam Hatip Okuluna Din Dersi Öğretmeni olarak atandı. 25.05.1978 yılında, Atatürk Üniversitesi İslami İlimler Fakültesine tefsir asistanı oldu. 1982'de doktor ("Kur'an'da Günah Kavramı" konulu tezi ile), 1986'da yardımcı doçent, 1987'de doçent ve 1993'te profesör oldu.

01.03.1983-01.07.1983 tarihleri arasında askerlik (Menemen-İzmir) görevini yaptı. Halen Atatürk Üniversitesi İlahiyat Fakültesindeki görevini sürdürmekte olup, Arapça ve Fransızca bilmektedir. Evli ve beş çocuk babasıdır.

Tefsir Bilim Dalında derslere girmek, Kıraat Bilim Dalında Kur'an derslerine girmek, Arapça (Metin, Nahiv, vd.) derslerine girmek, yüksek lisans ve koktora derslerine girmek, Açık Öğretim Fakültesi İlahiyat Ön Lisans Programında bölüm yazarlığı yapmak ("Kur'ân'ın Nüzul Ortamı" (Tencimu'l-Kur'an) ve "Tefsirde Gözetilmesi Gereken Temel İlkeler"), Atatürk Üniversitesi İlahiyat Fakültesi İLİTAM/Lisans tamamlama programında ünite yazarlığı ve canlı ders sunumu yapmak ("Tefsir metinleri: et-Tefsiru'l-Kebir, Fahruddin er-Razi"; "Tefsir metinleri: Tefsiru't-tahrîr ve't-Tenvîr, Tahir ibn Aşur"), doktora ve yüksek lisans düzeylerinde tez çalışmaları yönetmek, fakülte bitirme tezleri yönetmek, pek çok yüksek lisans, doktora, doçentlik, profesörlük jürilerinde üyelik yapmak, çeşitli akademik dergilerde hakemlik yapmak gibi akademik hizmetlerde bulunmuştur.

Atatürk Üniversitesi İlahiyat Fakültesi Dekan Yardımcılığı (12 yıla yakın), uzun dönem fakülte kurulu üyeliği, uzun dönem fakülte yönetim kurulu üyeliği, Atatürk Üniversitesi Senatosunda Fakülte Senatörlüğü (9 yıla yakın), Tefsir Anabilim Dalı Başkanlığı, Tefsir ve Kıraat Bilim Dalları Başkanlıkları, Temel İslam Bilimleri Bölüm Başkanlığı (Halen devam etmekte) gibi idari görevlerde bulunmuştur.

Atatürk Üniversitesi 2014 Yılı Bilimsel Teşvik Ödülü, Sosyal Bilimler Telif Kitap Dalında Başarı Ödülü (Kur'ân: Dildeki sonsuz Mucize adlı eser ile) almıştır.

ÇALIŞMALAR

1- Telifler

Kur'an'da Günah Kavramı (Doktora Tezi), Hibaş Yay., Konya, 1984.
Kur'an'a Göre Nifak, Furkan Yayınları, İstanbul, 1982.
Yemin Olsun Ki (Aksamu'l-Kur'an), İhtar yayıncılık, Erzurum, 1996.
Yabancılaşma-İnsana Karşı Toplumsal Süreç, Rahmet Yayıncılık, İstanbul, Tarihsiz.
Tabiattaki Metafizik ve Guénon'un Doğu Metafiziği, Akçağ Yayınları, Ankara, 1995.
Ruhsal Yozlaşma Toplumsal Çürüme, Akçağ Yayınları, Ankara, 1987.
Fıtratın Dirilişi, Nehir Yayınları, İstanbul, 1991.
Mitoloji Kitab-ı Mukaddes ve Kur'ân-ı kerim, Nil Yayınları, İzmir, 1993.
Tarihsellik ve Akılcılık Bağlamında Kur'an'ı Anlama Sorunu (Muhtelif yazılarımdan oluşmakta), İhtar yayıncılık, İstanbul, 1999.
İslam'da Sembolik Dil (Muhtelif yazılarından oluşmaktadır), İnsan Yayınları, İstanbul, 1995.

Kur'ân Sembolizmi, Kılıç Yayınları, Ankara, 1991.
Benliğin İnşası (Muhtelif yazılardan oluşmakta), İnsan Yayınları, İstanbul, 2000.
Kur'ân/Dildeki Sonsuz Mucize, Gelenek Yayınları, İstanbul, 2003.
Seferler Arefesindeyim Hep (Muhtelif yazılardan oluşmakta), Gelenek Yayınları, İstanbul, 2004.
Küllerden Diriliş (Kur'ân, İnsan, Bilim ve Evrene Dair) (Muhtelif yazılardan oluşmakta), Fecr Yayınları, Ankara, 2009.
Kur'an Vahyi ve Hz. Peygamber, İnsan Yayınları, İstanbul, 2015
Kur'an Yazıları, İnsan Yayınları, İstanbul, 2016

2- Çeviriler

Fahruddin er-Râzî, Tefsîr-i Kebir Tercümesi (dört kişilik heyette), XXIII cilt, Akçağ Yayınları, Ankara, 1986-1993.
Pierre Marinier, Dua Üzerine Düşünceler (Psikofizyolojik Sebepleri ve Sonuçları) [Fransızca'dan], Nil Yayınları, İzmir, 1990.
Roger Garaudy, Afarozdan Diyaloğa [Fransızca'dan], Birey Yayıncılık, İstanbul, 1996.
Pierre Lory, Kâşânî'ye Göre Kur'anın Kasavvufi Tefsiri [Fransızca'dan], İnsan Yayınları, İstanbul, 2001.
Seyyid Hüseyin Nasr, Tasavvufi Makaleler [Fransızca'dan], İnsan Yayınları, İstanbul, 2002.

3- Sadeleştirmeler

Elmalılı M. Hamdi Yazır, Hak Dini Kur'an Dili Tefsiri (üç kişilik heyette), X cilt, Akçağ Yayınları, Ankara, 2006.
Elmalılı M. Hamdi Yazır, Hak Dini Kur'ân Dili Meâli (iki kişilik heyette), Akçağ Yayınları, Ankara, 2006.

YURT DIŞI GEZİ İNCELEME ve ARAŞTIRMA SEYAHATLARI

03 Temmuz 1981 tarihinden itibaren, Ramazan ayı münasebetiyle Diyanet Bünyesinde Hollanda'da (Haaksbergen) bir aylık süreyle imamlık, vaizlik yaptı, bir konferans verdi.
1985 yılı Ocak ayında bir ay süreyle Arap ülkelerinde gezi ve incelemelerde bulundu.
01 Eylül 1985 tarihinden itibaren üç ay süreyle Fransa Sorbonne IV Üniversitesinde araştırma ve incelemelerde bulundu.
17 Ocak-26 Şubat 1992 tarihleri arasında New York'ta gezi ve incelemelerde bulundu.
1993 yılı Mayıs ayında, hac ibadeti münasebetiyle bir ay Suudi Arabistan'da kaldı.
1994 yılı Kasım ayında bir hafta süreyle Özbekistan'da gezi ve incelemelerde bulundu.
30.04.2004-03.05.2004 tarihleri arasında, Kutlu Doğum Haftası münasebetiyle, Brüksel'de (Belçika) bulundu.
29 Mart-07 Nisan 2006 tarihlerinde Endonezya'da gezi ve incelemelerde bulundu, bilimsel toplantıya iştirak etti.
2008 yılında bir hafta süreyle Bosna Hersek-Saray Bosna seyahatinde bulundu.
17-21 Nisan 2009 tarihleri arasında Suriye gezisini gerçekleştirdi.

SALİM YURDAKUL

1955 yılında Ordu ili Ulubey ilçesinde doğdu. İlk, orta ve lise tahsilini Ordu'da tamamlayarak vatani görevini yapmak üzere Ordu'dan ayrıldı. Askerlik dönüşü vekil öğretmenlik yaptı. Bir süre sonra turizm sektöründe çalışma hayatına atıldı. Aynı zamanda Kültür ve Turizm Bakanlığının açmış olduğu mesleki eğitim kurslarında eğitmenlik yaptı. Birçok otelde yönetici olarak çalışan Salim Yurdakul halen aynı sektörde genel müdür olarak görevine devam etmektedir. Bu süre zarfında ayrıca birden çok dernekte kurucu yönetim kurulu üyeliği yaptı. Çeşitli dergi ve gazetelerde eserleri yayımlandı. Halen Ordu Şairler Yazarlar ve Sanatseverler Derneği (ORŞAYAB) yönetim kurulu üyesidir. Evli ve üç çocuk babası olan Yurdakul, Ordu ilinin turizm, kültür ve sanat faaliyetlerine katkıda bulunmaya devam etmektedir.

ŞİİRLERİNDEN ÖRNEKLER

YETER

Dumanla kaplanmış dağların başı
Kar ile geçirdik koca bir kışı
Durmadan akıyor gözümün yaşı
Gözümden akan yaşı sil yeter

Mesken olmuş bana şu gurbet eli
Sevdana düşeli olmuşum deli
Arada esse de ayrılık yeli
Seviyorum seni bunu bil yeter

Uzatma arayı yüzün göreyim
İste ki uğruna canım vereyim
Yokluğuna dayanmıyor yüreğim
Ne olur tez zamanda gel yeter

Salim der, sensin benim dayanağım
Gözüm, kulağım, elimle ayağım
Sözlerim sanadır neşe kaynağım
Asık tutma suratını gül yeter

YILLARIMIZI

Ne acılara dayandı bu yürek
Bilmem uzun söze var mıdır gerek
Ömürden bir yıl daha eksilterek
Geride bıraktık yıllarımızı

Geçmiş günlerimizi unutarak
Üzüntümüze neşeler katarak
Morallerimizi düzgün tutarak
Geride bıraktık yıllarımızı

Eş ile dosttan hal hatır sorarak
Gelecek için hayaller kurarak
Hesap kitap yapıp kafa yorarak
Geride bıraktık yıllarımızı

Güzel günlere hasretlik çekerek
Kadere talihe boyun bükerek
Acı günlerde gözyaşı dökerek
Geride bıraktık yıllarımızı

Salim der, hem ağlayıp hem gülerek
Mütevazı bir yaşam sürerek
Acı sonun geldiğini bilerek
Geride bıraktık yıllarımızı

NERDESİN
Bu endam bu çalım bilmem ki neden
Bazen göktesin bazen de yerdesin
Çekip gittin haber bile vermeden
Gözlerim arıyor seni nerdesin

Geleceğe hazırladık zemini
Nerde kaldın aşkımızın yemini
Merak içerisinde koydun sen beni
Gözlerim arıyor seni nerdesin

Boğazımda hıçkırıklar dizin dizin
Böyle mi olacaktı aşkımız bizim
Ne yerim bellidir ne de bir izin
Gözlerim arıyor seni nerdesin

Beni yüzüstü bırakıp gitsen de
Az da olsa bir sevgim vardır sende
Arama çok uzaktayım desen de
Gözlerim arıyor sen nerdesin

Salim der, yokluğundan ölüm beter
Geçmişin hasreti burnumda tüter
Bir telefon bile etsen de yeter
Gözlerim arıyor seni nerdesin

BİLEMİYORUM
Geçit vermez dağlar, engel arada
Bir türlü sana gelemiyorum
Yapayalnız kalmışım burada
Ne yapacağımı bilemiyorum

Dertlerim dert üzerine çökerken
Hava kararıyor vakit çok erken
Gözümden yaş sicim gibi akarken
Ne yapacağımı bilemiyorum

Dizlerimde derman kalmayınca
Dertlerime çareler bulmayınca
Yol yordam gösterenim olmayınca
Ne yapacağımı bilemiyorum

Bana delisin diyorlar yazınca
Dost bildiklerim kuyumu kazınca
Göz göz olmuş yaralarım azınca
Ne yapacağımı bilemiyorum

Salim der ben de insan ben de kulum
Tutmaz haldedir sağım ve solum
Bağlı vaziyetteyken elim kolum
Ne yapacağımı bilemiyorum

ÇAMBAŞI
Yaylaya çıkma zamanı geliyor
Havası temizdir herkes biliyor
Karagöl'ün karı yazın eriyor
Soğuk olur suyu Çambaşı'nın

Yaklaşık iki saatte varılır
Koyun kuzu birbirine karılır
Gezerken dolaşırken zevk alınır
Bir başka açar gülü Çambaşı'nın

Pazartesi pazar yeri kurulur
Gelenden geçenden haber sorulur
On iki ayda altı ay durulur
Bir başka eser yeli Çambaşı'nın

Perhizliysen şayet kalkar yasaklar
Soğuk havayla kızarır dudaklar
Nice güzelliği içinde saklar
Dört yanı açık kolu Çambaşı'nın

Salim der, herkesin bekler yolunu
Tepeye kondurmuş karakolunu
Bağlakla çevirmiş sağı solunu
Asfalt dökülmüş yolu Çambaşı'nın.

ORDU'M
Şöyle bir yolculuk yapalım seninle
Kordon boyu güzelim sahilinle
Parkta açan lale ve sümbülünle
Karadenizin incisisin Ordu'm

Büyükşehir için verdiğin uğraş
On dokuz ilçendir hep sana sırdaş
Gün gelir de başımıza olursun taç
Karadenizin incisisin Ordu'm

Ünye'n, İkizce'n bütünlük arz eder
Tabiatın dokusu hoşa gider
Yolu düşende kalmaz gam ile keder
Karadenizin incisisin Ordu'm

Fatsa'n, Çatalpınar'ın ve Çamaş'ın
Bağından bahçenden ekmeğin aşın
Altındır senin toprağınla taşın
Karadenizin incisisin Ordu'm

Ardından Akkuş'un, Kumru ve Korgan
Derde deva sırgan ile pançar çorban
Masmavi denizin sanki bir yorgan
Karadenizin incisisin Ordu'm

Aybastı, Kabataş ve Çaybaşı'nı
Esnaf, memur bekliyor aybaşını
Kazanırsın hep hizmet yarışını
Karadenizin incisisin Ordu'm

Gürgentepe, Gölköy ve Mesudiye
Ordu'muza edilmişler hediye
Hiçbir isteğin kalmaz ki geriye
Karadenizin incisisin Ordu'm

Altınordu, Ulubey ile Kabadüz
Sende doğdum sende öleceğim söz
Kimi yerin yokuş kimi yerin düz
Karadenizin incisisin Ordu'm

Mesire yeri Perşembe, Gülyalı
Yazları dolup taşıyor kumsalı
Arı'da öncüsün lezzetli balı
Karadenizin incisisin Ordu'm

SEMA ALTUNTAŞ

İlk, orta ve lise eğitimini Ordu'da tamamladı. 1980 yılında 19 Mayıs Üniversitesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümünden mezun oldu. İlk görev yeri Kars-Kağızman Kız Meslek Lisesinde kısa bir süre çalıştıktan sonra Ordu İmam Hatip Lisesine, daha sonra Atatürk Lisesine ve oradan da Ordu Lisesine atandı. Halen Ordu Lisesi Müdür Yardımcısı olarak görevine devam etmektedir. Evli ve iki kız çocuk annesidir.

ŞİİRLERİNDEN ÖRNEKLER

BAŞ TACI

Şefkatim, sığınıp ellerini öptüğüm,
Canımın canı, gözümün nuru anam,
Sen ne yüce bir insansın, yüce bir kadın,
Seni yar eyleyip, yüreğime gömdüm.
Kızımız, kızlarımız onlar da kadın,
Hayatın her anında desteğini bulduğum,
Sevgili kız kardeşlerim de kadın.
Daima bir güçtür, var oluşun temeli kadın.
İnsanların, insanlığın anası kadın.
Kadın ne kaşık düşmanıdır ne de kuma,
Asla kendini layık görme buna,
Zira hayat devam ediyor, dönüyorsa dünya.
Kadının katkısı çok daha fazla bil burada.
Cennet senin ayaklarının altındadır,
Paha biçilemez bir mücevherdir her kadın.
Yar eden kadın, var eden kadın,
Fedakar olan, seven kadın,
Başarının ne ardında ne önünde,
Ta içinde bulunan KADIN.

MASUMİYET

Gecenin sinesine şafak vurur hançerini,
Ağlar masum yıldızlar, kızıla kanar şafak,
Güneş semaya tutkun, hasret olmuş kaderi,
Yükselip vuslat ister, başında telli duvak.

Gökyüzü renk cümbüşü, bayram eder kuşlar,
Selam durur yapraklar, dallarda sallanarak.
Masumiyet adım olmuş, bir de tutkuya esir,
Yükselip vuslat ister, elinde mendil ağlayarak.

ÖĞRENDİM

Susmayı öğrendim çok konuşanları gördükçe,
Alçak gönüllü olmanın erdemini tattım çok bilmişlere inat,
Gerçekten bilenlerin az konuştuğuna şahit oldum,
Her yaşamın bir deneyim olduğunu kavradım,
Değmeyenlere çok anlam yüklemenin,
Ruhuma verdiği zararı keşfettim.
Kendim olmayı seçtim başkalarına inat,
Kendi hayatlarını yönetemeyenleri görüp,
Diğer hayatlara müdahalelerine gülüp sadece,
Kokuşmuş zihniyetlerin,
Yalan gülümseyişleri içinde yer almaktansa,
Uzaktan onlara seyirci kalıp,
İnsanlığımı korumayı öğrendim.
Varlığımı hak edenlerin hayatlarına dahil etmeyi,
Hak etmeyenlere hoşça kal demeyi,
Bu uzun yolda yalnız, ama başım dik, onurlu yaşamayı ÖĞRENDİM.

SEVDANIN SEBEBİ
Gülüşün,
Hiç kimsede olmadığı kadar içten,
Hiç kimsede olmadığı kadar sıcak,
Çocuksu, haylaz, yaramaz.
Özlemin en koyusu,
Sınırsız okyanusların en mavisi,
Denizlerin beyaz yelkenlisi,
Umudun ta kendisi.
Gülüşün,
Işıl ışıl yanan yıldızlar,
Ayazı ısıtan bahar,
Sarı sıcağı serinleten rüzgâr,
İyinin en kadim dostu,
Kötüye soylu bir başkaldırış.
Gülüşün,
Damla damla yağan yağmur,
Renklerin en güzeli,
Çiçeklerin en tazesi,
Dilimden düşmeyen sonsuz dua,
Gülüşün,
Bu sevdanın sesebi.

GÜN GELİR
Gün gelir mutluluk fışkırır gözlerinden,
Bir çocuğun lunapark coşkusunu yaşarsın zaman zaman,
Bulutların üstünde yürürsün korkusuzca,
Dünyayı yönetiyorsundur tüm benliğinle,
Güven duyarsın kendini insan zannedenlere,
Ve inanırsın yürekten söylenen sözlere,
Sevgiyle bağlanırsın anneye bağlanır gibi,
Hak etmediği halde seni.
Gün gelir avuçlarına koyarsın kırılgan kalbini,
Emanetçiye teslim edercesine,
Tamam dersin, işte bu,
Ama zaman seni yanıltır, görmezsin,
Gün gelir hüznün düşer yerlere,
Yağmur yağar gözlerinden,
Kalabalığın ortasında yapayalnız kalırsın,
Hayallerini griye boyarlar tutamadıkları fırçalarla,
Bilmezler ki,
Gün gelir pişmanlıkları fayda etmez,
Ve gün gelir kendi gölgelerinde kaybolup giderler.

NE İSTERİM
Yaradanın aşkına tüm insanları severim,
Kibir, fitne, yalakalık kimde varsa iterim,
Sevgi bağında bülbülüm olsun dilerim,
Alçak gönüllü mütevazi dostlar isterim.

Kul hakkı yemedim, nasıl yenir bilmedim,
Ruhum için her daim Allah'ıma şükrederim.
Huzuruna geldiğimde güzel cevap vereyim,
Tek derdim, iyi bir kul olayım isterim.

Annemden babamdan helallık almışım,
Eş dost desen başıma taç etmişim,
Hak yolundan ayrılmadan yürümüşüm,
Sağlıktan başka acep ben ne isterim

BABAMA ÖZLEM
Her gün umutsuzca seni ararım,
Serap misali hayalinle yaşarım,
Gözlerimde canlanır sımsıcak gülüşün,
Sesin kulaklarımda her an seni anarım.

Alışmak zor sensizliğe nerdesin babam,
Rüyalarıma giriyorsun sessizce her akşam.
Verdiğin nasihatler tek tek tutuldu,
Diktiğin fidanlar boy boy oldu,
Mekanın cennet olsun sen rahat uyu,
Senin mirasın duaların emin ol babam.

Alışmak zor sensizliğe nerdesin babam,
Rüyalarıma giriyorsun sessizce her akşam.

SERACEDDİN ÇELEBİ

17 Mart 1981 yılında Ordu'da doğdu. İlk ve ortaöğrenimini Ordu Güzelordu İlkokulu ve Mehmet Akif Ersoy İlkokulunda tamamladı. Anadolu Üniversitesi İktisadi Bilimler Fakültesinde ön lisansını tamamladıktan sonra yine Ordu ilinde iç mimarlık firması kurdu ve halen işletmektedir. Yazı hayatına 2004-2009 arasında yazdığı "İt Kulübesi" adlı kitapla başladı. İlk edebiyat ürünleri Berfin Bahar ve Muaf şiir dergilerinde yayımlandı. Sonra 2011 yılında Mühür Yayınları'ndan İt Kulübesi adlı şiir kitabı basıldı. Daha çok varoluşçu felsefeye dayalı yer altı edebiyatının serbest yazım diliyle felsefik şiirler yazdı. Halen Ordu ilinde yaşıyor.

ŞİİRLERİNDEN ÖRNEKLER

KAYIP SESİN İZİNDE
İnsan dedim
Nerede?
Genç kara bir sinekle başladığım trajik söyleşide;
Ah o titreyen açlığımı giderebileceğim devasa ter şölenini arıyorsun demek
Öyleyse kurbağayla olan anlaşmamızı yerine getireyim dedi sinek
Ve fularını gevşetmiş yaşlı bir kurbağanın dilini dişledi
Sarstı beni bu cesaret
Peki insan nerede insan nerede dedim
Ah o metamorfozunu tamamlayamamış uzuvsuz iribaşı arıyorsun demek
Öyleyse yılanla olan anlaşmamızı yerine getireyim dedi kurbağa
Ve dişi bir yılanın ağzından içeri girdi
Kutladım bu çileyi
İnsan nerede peki?
İnsan nerede dedim yine
Ah o kuyruğumu kemirişimde dili köpüren kuduzu arıyorsun demek
Öyleyse şu topal adamı düşürmemi seyret dedi yılan
Ve adamın bastonuna kıvrılarak kuyruğunu kendine çekti
Fakat adam topal bacağını hınçla kaldırıp
Yılanın kafasını bastonun merhametinden esirgeyerek ezdi
Ne yaptın sen dedim
Ne yaptın sen
O insanın kehanetini fısıldayacak bilgeydi dedim
Ayağım iyileşti,
Ayağım iyileşti yürüyebiliyorum artık diyerek
Yılanın kafasını daha da iştahlı ezdi
İşte tam o sırada baston konuştu:
Ne duruyorsun kaldır beni yerden
Kanatayım şu vefasız topalın başını dedi
Böylece topalı kendi bastonuyla döverek öldürdüm
Bağırdım son kez
İnsan nerede!
İnsan nerede!
Dağlara çarpan sesim
Sertleşerek bana geri döndü!
İnsan nerede!

ÇÖL GEZGİNİ
ölçülü bir çölü geçmeye çalışan bedeviydim esasında
susuz kaldım epey susuz
devemin gözleri ne kadar iri ve güzeldi
fakat bana çölü yürümek için
hörgücündeki sabırlı su yeterliydi
bu yüzden hançerimin ışıltılı ucuna
iltifat ettim mataramın kayışıyla
o da bana dul sadakatini
devrilmiş hörgücü deşerek sergiledi
ve kum gibi yanan ağzımı
fışkıran yağlı pınara dayadım
içtim içtim içtim
nihayet hala yürüyorken
belki bir fırtınaya yapayalnız
belki bir bataklığa temtek
belki bir vahaya doğru yanılgısız
söyleyebildim kalbimi gözetleyen güneşe
daha yaşamak istediğimin türküsünü

Adem'in Sayıklamaları

-Yeryüz karanlıkta inşaa edilir-

Ve soğuk fırtınalı bir kış günü
Yedi kollu kapısından geçerek
Yedi kulenin yükseldiği düşsel tepeye
Sanki bir kuyudan asılır gibi çekti
Bitirilmiş kitaplarla dolu raflardan güneşi gece

İşte o an birçok defa okuduğum bir masal gibi
Birçok defa söylendiğim bir isim
Çıkıp geldi eski bir lahitten daha korunaklı
Daha korunaklı küçük bir şiirin içinde
Küçük bir kaderi sığdırmış aklımın hatırhanesine

HAVVA!
Seslendim ona seslendim milyonlarca yıl önce de bu isimle
Kaburgamdan koparıp yalnızlığımın acısını söksün o kadın sabrı diye
Şahittir bu gezegenin denizleri
Onun için döktüğüm gözyaşlarından ibaret
Ve dağları mühürlenen kıyamete dek ayak izlerimle

Git ve gel zaman denilen karanlık huniye
Milyarlarca yıldızın saçıldığı evreni sürükleyen yaratıcımın eline
Yalvardım kovulunca giydir o karanlık giysiyi
Çıplağım Havva'sız bir cennette
Zira gönüllü idim çürüyen bir gövdeye
Aldanışımın hikâyesi de kurtlu bir meyve

"Bir elma ki beni sana yasaklar mı bizi tanrıya
Bir elma ki cennetin anahtarı
Yaratıcının yaratısı mıdır hizmet etmiyorsa yaratılışa"
Anlayamadım iblisin saklandığı yeri
O kadar güzeldi ki Havva'mın söyledikleri ve sesi
Ve kopardığım günahı dişlerken kapanan gözleri

Heykelimin çamuruna yazılmıştı bütün diller
Kelimeler, kaderler, ölümler
Ve oğlum Habil'in sonsuz trajedisi
Oysa sadece Havva dedim günahkâr sevgime
Bütün evrene ol dedi ve oldu
Sürdü iblisi ve beni ve günahımı yeryüzüne

O küçük elin ve yüzün ince uzun saçlı gölgesine
Kara tüylerini dökerek geçti bir karanlık
Tanrının sürgün emriyle zamanın önüne
Ölümlerin çobanıydı sanki
Bir gün oğlum Habil'i gömdüreceğinden emin Kabil'e

Anlıyorum size biraz korkunç gelebilir fakat
O küçük elin ve yüzün ince uzun saçlı gölgesi de ürperdi
Tüylerini böyle dökebilen bir karanlık
Daha ne kadar uçabilir uçabilir ne kadar daha kaderini
Beslemeden kaderlerin kederiyle diye

Bir sapanı ya da bir sopayı tutabilse bu küçük yüzün küçük elleri
Bir kafesin içinde bir kafesten daha az döker miydi bu garip çobanın tüylerini
Belki o da istedi ebedi bir düşü sayıkladığım ismin hecelerine gizlemeyi
Tanrıdan habersizce ama bu bir rüya yitik bir sonsuzluğun hayali

Yanıtlasın bu kara tüylü kara gözlü uyumsuz ses
Biliyorum ki gizlendiği karanlık tüyün altı aslında ağlayan bir meleğin evi
Benim o küçük yüzlü küçük elin günahkâr bedenini
Lakin kaburgamdan yaratılanın mezarı kaburgama eşilmeli

Oysa tohumlarını serpmişti yeryüzüne
Günahkâr sevgim, korkumun nehri, boğulduğum ruh bir kere
Gösterdi bana çirkini güzelle barıştıracak adağım
Oğlumun cansız gövdesini oğlumun ellerinde
Kızımın çirkinine çirkin güzeline güzel diyerek
İlk ölüm ihanetle düştü ağacımın köklerine

Döndük ve baktık geçmişe ve geleceğe
Durduramazdık artık yuvarlanan bir kayaydı insan
Her seferinde bir başka kayayı yuvarlayan
Ve böylece kusmaya başladı günahını Havva
Henüz yüklüyken oğullarıma ve kızlarıma

-Yıkım güneşle başladı-

SERHAT YENER

1972 yılında Ordu'da doğdu. İlk, orta ve lise tahsilini Ordu'da tamamladı. 1989 yılında Karadeniz Teknik Üniversitesi Fatih Eğitim Fakültesi Müzik Eğitimi Bölümünü kazandı. 1993 yılında fakülteden mezun oldu. 1983 yılında Iğdır İli Kurtuluş İlköğretim Okuluna Müzik Öğretmeni olarak atandı. 1 yıl Kurtuluş İlköğretim Okulunda Müzik Öğretmenliği yaptı. 1994 yılında Atatürk Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesinin açmış olduğu araştırma görevliliği sınavını kazanarak burada göreve başladı. 1996 yılında Karadeniz Teknik Üniversitesi Fatih Eğitim Fakültesi Müzik Eğitim Bölümünde yüksek lisans eğitimine başladı. 1998 yılında yüksek lisans eğitimini tamamladı. 2000 yılında Gazi Üniversitesi Eğitim Bilimleri Enstitüsü bünyesinde Gazi Eğitim Fakültesi Müzik Eğitimi Anabilim dalında doktora eğitimine başladı. 2004 yılında doktora programındn mezun oldu. 2004 yılında Atatürk Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Müzik Bilimleri Bölümünde yrd. doç. dr. unvanı ile göreve başladı.

Yener'in çeşitli sempozyumlarda sunulmuş bildirileri ve çeşitli bilimsel dergilerde yayınlanmış makalelelri bulunmaktadır. 2004 yılından itibaren Atatürk Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Müzik Bilimleri Bölümünde Bölüm Başkanı olarak bir süre görev yapan Yener halen Ondokuz Mayıs Üniversitesi Samsun Devlet Konservetuarı öğretim üyesi olarak çalışmasını sürdürmektedir. Doç. Dr. Serhat Yener'in Mesleki Müzik Eğitiminde MÜZİK TEORİSİ EĞİTİMİ isimli yayınlanmış bir eserinin yanında halen sürdürdüğü UYGULAMALI MÜZİK EĞİTİMİ konulu bir kitap çalışması bulunmaktadır.

Akademisyenliği ve yazarlığının yanında şiirle ve beste yapımı ile de ilgilenen Doç. Dr. Serhat Yener, Mimoza isimli şiirini 2006 yılında Kürdîlihicazkâr makamında besteleyip seslendirmiştir.

ŞİİRLERİNDEN ÖRNEKLER

MİMOZA
SEVGİLER ÖLMEZ DERLER
AKAR DAMARLARDA SICAK
DUDAĞIN KIVRIMINDA
KALPLERDE YAŞAYACAK

YÜREĞİME GECELERDEN
ALEV ALEV KOR YAĞSA
SEVMEK ASLA SUÇ DEĞİL
ANLASANA MİMOZA

GÜL RENKLİ DUDAKLARDA
KALPER KARŞI KARŞIYA
YAŞ OLUP SÜZÜLÜRKEN
AKARKEN YANAKLARA

YÜREĞİME GECELERDEN
ALEV ALEV KOR YAĞSA
SEVMEK ASLA SUÇ DEĞİL
ANLASANA MİMOZA

SERTAÇ ÇINAR

1982 Ordu doğumlu, evli ve 3 erkek çocuk babasıdır. Şair okuyucularına şöyle seslenmektedir: "16 yaşlarında başladığım şiir yolculuğumda; anlık hissettiklerim, bazen tesir altında kaldığım olaylar, kimi zaman dinlediğim şarkılarda, yürüdüğüm yollarda, kısaca duygusal bağların oluştuğu anlarda hatıra gelenlerdir satıra dökülenler. Bazen en çaresiz anlarınızda yalnızlığınızla kalakalırsınız bir başınıza, duygu yükleri yürek satıra dökülür kalemden kağıda, tüm şiir yüreklere en derin saygı ve selamlarım ile…"

ŞİİRLERİNDEN ÖRNEKLER

KAHROL TERÖR

Bugün içim daralıyor
Vatan millet kan ağlıyor
Hainler pusu kuruyor
Masum canlar alınıyor

Olmaz olsun böyle kader
Olmaz olsun böyle dünya
Bitsin artık kahrol terör
Yeter artık bit git yeter

Lanet olsun vicdansızlar
Sizde insanlık mı var
Be Allah'tan korkmazlar
Acımasız duygusuzlar

Acı büyük Ankara'da
Yürek dayanmaz ağıtlara
Yok olup giden hayatlara
Yeter artık kahrol terör
Ankara garında yaşananlara haykırıştır

GURBET

Garip bir hastayım ben şimdi
Senden uzak diyarlarda
Kendime yurt eyledim
Gurbet elleri
Anadan ayrı
Babadan ayrı
Kardeşten ayrı
Ne bir ilaç oldu yarama merhem
Ne de doktor derdime çare
Bilirim ki ilacımda devamda sensin
Kanser verem değil teşhis
Sensizlik yalnızlık çaresizlik
Dalıp duruyorum başıboş bir noktaya hep
Gören olsa aklını yitirmiş der
Deliye çıkar adım
Garip bir hastayım ben şimdi
Senden uzak diyarlarda
Kendime yurt eyledim
Gurbet elleri

HAYKIRIŞ

Bir anne biliyorum yavrusuna kol kanat geren
Bir baba biliyorum canla başla çabalayan
Bir çocuk biliyorum aç susuz perişan
Ben bir ülke biliyorum içinde hainler barındıran
Bir millet biliyorum
Bir toplum biliyorum ağaç için kasıp kavuran yıkan
Bir insanlık biliyorum katledilen masumlara susan
Bir ülke biliyorum içinde vatan hainleri barındıran
Ben merhametsiz vicdansızlar biliyorum
Gözleri kör olan dilleri olmayan sus pus olan
Bir ülke biliyorum insanlığını kaybeden kıyamete giden

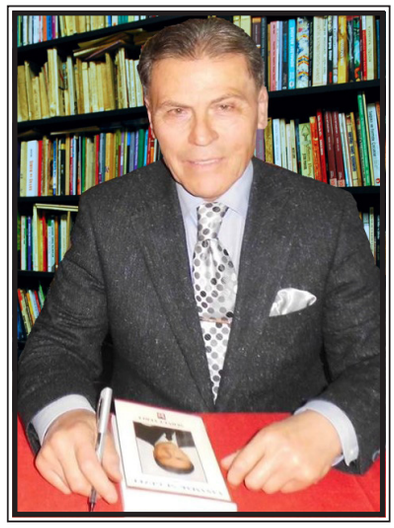
MEVLANA

Ben yanarım aşkın ile
Döndüm durdum sevdan ile
Yunus oldum gezdim durdum
Gönüllere köprü kurdum

Hak la-ilahe illallah
Sevgiler sana Mevlana
Semahında ben aşk ile
Döndüm durdum ben Mevlana

Nurlar sana dolsun diye
Giydim beyazlar Mevlana
Yunus oldum gezdim durdum
Gönüllere sevgi sundum

Hak la-ilahe illallah
Sevdam sanadır Mevlana
Semahında ben aşk ile
Döndüm durdum ben Mevlana

SERVET YERLİ

Ordu ili Şahincili Mahallesi'nde 1943 yılında doğdu. İlkokulu Merkez-Karacaömer köyünde, ortaokul ve liseyi Ordu Lisesinde tamamladı. 1967-1968 döneminde İstanbul Üniversitesi Sanat Tarihi Bölümünden mezun oldu. Yedek subay olarak yaptığı askerlik görevinden sonra 1970'te Sinop Müzesi Müdürlüğünde o zamanki tabiriyle asistan olarak göreve başladı. 1975-1980 arasında da müdür olarak görev yaptı. Bu ara Türkiye'de 1978 yılında ilk defa kurulan il kültür müdürlüklerinden Sinop İl Kültür Müdürlüğüne 1980'e kadar vekalet etti. 1980 yılında Ordu İl Kültür Müdürlüğüne kurucu müdür olarak atandı. Bu ilde 1993 yılına kadar bakanlıkların birleşme ve ayrışmalarına bağlı olarak il kültür, il kültür ve turizm müdürü ve tekrar il kültür müdürü olarak görev yaptı. Müdürlüğünün yanında Türkiye'de 1988 yılında ilk defa kurulan "Bölge Kültür ve Tabiat Varlıklarını Koruma Kurulları"ndan Trabzon Bölge Kurulunda 1988-1993 yılları arasında bakanlık temsilcisi olarak görev yürüttü. 1991 yılında KKTC'de kültür faaliyeti nedeniyle kısa süre ile görevli bulundu. 1993-1995 yılları arasında Adıyaman İl kültür Müdürlüğüne müdür olarak tayin edildi, 1995 yılında tekrar Ordu İl Kültür Müdürlüğüne müdür olarak atandı. 2001 yılında emekli oldu. "Harf Devrimi ve Sinop", "Yaşamak Ne Güzel" adlı iki kitabı yayınlanmıştır. Emeklilik öncesi ve sonrası birçok kurum ve kuruluşlarda, sivil toplum örgütlerinde aktif görevlerde bulunmuştur. Halen TYSD Ordu Şube Başkanlığı Danışma Kurulu Üyesi, Ordu Sanat Evi Danışma Kurulu Üyesi, Ordu Şair ve Yazarlar Birliği Kültür Derneği Yönetim Kurulu Üyesi, İLESAM (Türkiye İlim ve Edebiyat Eseri Sahipleri Meslek Birliği İst.Şb.Haysiyet Kurulu Üyesi) ve MSG (Musiki Eseri Sahipleri Grubu Meslek Birliği) üyesidir.
Servet Yerli evli olup bir kız ve bir erkek evladı vardır.

ŞİİRLERİNDEN ÖRNEKLER

YAŞAMAK NE GÜZEL
Yaşama sevinci var gözlerimde,
Güldükçe güller açar yüzlerimde,
Bal olup ta akar sözler dilimde,
Yaşamak ne güzel, hayat ne güze,
Yaradan yarattı bizleri özel.

Değil kırmak,kazanmak için,
Sevmek şart. Saymak şart yaşamak için,
Gerisi boş, geçin onları geçin,
Bu aklı, bu fikri kullanmak gerek,
Dört el sarılıp, hayatı severek.

Dertleri, dert gibi görmem asla ben,
Ayrılmam hoşgörü ve de sevgiden,
İyilik gelirse, yaparım elden,
Baktıkça doğaya coşar bedenim,
İşte, budur hayat felsefem benim.

Şükür şart,hamd şart,bırakmam dini,
Kim verdi? bize, bunca nimeti.
Severim Ülkemi ve de Milleti.
Aşkım var dalgalanan Bayrağımda
Yaşamak ne güzel hür Toprağımda.

GİDELİM SEVDİĞİM BİLE GİDELİM
Bakmaya kıyamam kara gözüne,
Ömrümü bağladım bir tek sözüne,
Aşkın ateş gibi düştü özüme,
Gidelim sevdiğim bile gidelim,
Senin istediğin yere gidelim.

Uzatırsan elin bırakmam asla
Sensizlikten gönlüm daima yasta
Haberin gelmiyor olmuşum hasta
Gidelim sevdiğim bile gidelim
Senin istediğin yere gidelim

Seninle aşalım karlı dağları,
Baharla gezelim bahçe bağları,
Bir daha gelmez ki gençlik çağları,
Gidelim sevdiğim bile gidelim,
Senin istediğin yere gidelim.

Yol vermez şu başı dumanlı dağlar,
Sevdan yüreğimi kor gibi dağlar,
Baharla yeşerdi bahçeler bağlar,
Gidelim sevdiğim bile gidelim,
Senin istediğin yere gidelim.
Not: Bu şiir Cengiz Dilaver tarafından bestelenmiştir.

KARADENİZ YİNE KÜSTÜ KARARDI
Karadeniz yine küstü karardı,
Dalgalar canhıraş yarış içinde,
Martıların çığlıkları çoğaldı,
Kanat vuruşları başka biçimde.
……..
Tekneler dalıp dalıp çıkıyor,
Art arda durmadan şimşek çakıyor,
Gemiler limana demir atıyor,
Karadeniz yine küstü karardı.
……..
Sanki gök delindi de yer yarıldı,
Gündüz gece oldu, hava karardı,
Yağmur toprağa böyle sevdalı,
Karadeniz yine küstü karardı.

Dağlar, tepeler de kaşın çatıyor,
Yamaçlardan sular, seller akıyor,
Dereler, çaylar da yatak yıkıyor,
Karadeniz yine küstü karardı.

Sanırsınız durmaz bu böyle sürer,
Açılır gökyüzü, bulutlar gider,
Dalgalar durulur fırtına biter,
İşte, Karadeniz birden gülümser,

Değme, Karadeniz küstükçe küssün,
Rüzgâr yönden yöne estikçe essin,
Yağmur ister yağsın,ister kessin,
Karadeniz kararıp ta küsmese öyle,
Bu cennet yeşillik olur mu? Böyle.
Not: Bu şiir Cengiz Dilaver tarafından bestelenmiştir.

NASIL DA GEÇTİ YILLAR
Nasıl da geçti yıllar farkına varamadım,
Hayat öyle güzel ki, tadına doyamadım,
Ne oluyor deyip de şöyle bir soramadım,
Nasıl da geçti yıllar farkına varamadım,
Hayat öyle güzel ki, tadına doyamadım.

Otuz üç yıl devlete hizmet eden ben miyim?
Ne çabuk geçti yıllar baktım ki emekliyim,
Geriye döndüğümde gerçek mi? Hayal miyim?
Ne çabuk geçti yıllar farkına varamadım,
Hayat öyle güzel ki tadına doyamadım.

En büyük mutluluğum Hünkarım, çocuklarım,
Art arda sıralanan biricik torunlarım,
Dün geçti, bu gündeyim, bilinmez yarınlarım,
Nasıl da geçti yıllar farkına varamadım,
Hayat öyle güzel ki tadına doyamadım.

Sımsıcak anılar… anne,babalı yıllarım,
Bahtıyarım onlarla dolu dolu yaşadım.
Mazimi aydınlatır, o en güzel çağlarım,
Nasıl da geçti yıllar farkına varamadım,
Hayat öyle güzel ki tadına doyamadım.

İstanbul'un yolunda, şu an Osmancık'tayım,
Ne çabuk bitti yollar, gecenin birindeyim,
Sanki, hiç yaşanmamış, bir rüya içindeyim,
Böylesi geçti yıllar, farkına varamadım
Hayat öyle güzel ki, tadına veremedim.

Bir kanıya varmayın, sanki ben kötümserim,
Şükrederim Allah'a hayata gülümserim,
"Ha varız, ha da yoğuz" sözünü benimserim,
Nasıl da geçti yıllar farkına varamadım,
Hayat öyle güzel ki, tadına doyamadım.

Doğuştan yazılmıştır alnımıza yazımız,
Başkasına yar olsun güzel anılarımız,
Hazır olsun her zaman dost saran kollarımız,
Her iki alem de de açık olsun yolumuz
Nasıl geçerse geçsin o zaman yıllarımız,

Yolcuyuz bu dünyadan, yola hazır olalım.
Hak yolundan gidelim Allah'a sığınalım.

YOK PAŞAM SENDEN ÖĞRENMEYE GELDİM

- Adın ne ?.
- Bekir, Paşam.
- Ne iş yaparsın?
- Arabacıyım, Paşam.
- Okuman yazman var mı?
- Yok, Paşam. Senden öğrenmeye geldim. Der. Öpmek için eline sarılır.

Bu tarihi konuşma; O gün Yatı Mektebinin bahçesine kurulan karatahtanın başına bizzat geçerek "Yeni Alfabe" nin esaslarına ait Anadolu'da ilk dersi veren Cumhurreisi Gazi Mustafa Kemal Paşa ile tahtada ders vermeye çağırdığı elli yaşlarına kadar cahil kalan, Sinop'un herkesçe bilinen At Arabacısı Bekir (Ağa) sarasında geçer.

Yeni Türk Devleti kurulup, Cumhuriyet idaresine kavuşturulduktan sonra süratle devrimlere başlanmıştır. Bu devrimlerinden biri de bilindiği gibi "Harf Devrimi"dir. Ön çalışmalar hummalı bir şekilde devam ederken Gazi Mustafa Kemal Paşa da Yeni Alfabe ile ilgili durumu yerinde tetkik etmek ve esaslarını açıklamak için Yurt Gezilerine[15] başlamıştır. Anadolu'da ilk dersi, 15 Eylül 1928 Cumartesi günü, Saat 14.30'da İzmir Vapuruyla geldiği Sinop'ta vermiştir.

Büyük bir sevinç, coşku ve tezahüratla karşılanan Gazi Mustafa Kemal Paşa vilayet makamında istirahat ettikten sonra o zamanki Yatı Mektebi olan Mektep-i İdadinin (Bugün Öğretmenevi hizmet binası olarak kullanılmaktadır) bahçesine konulan karatahtanın başına bizzat geçmiş, bu devrimin zaruretinden bahisle Yeni Alfabe hakkında bilgi vermiş, harfler ve öncelikle de sesli harfler (A, E, İ, I, O, Ö, U, Ü) üzerinde önemle durmuş, öğretmen, memur ve halktan birçoklarını imtihana başlamıştır. Bu ara ta arka sıralardan ön safa kadar ilerlemeye gayret eden, yerinde duramayan heyecanlı bir kişiyi fark eder. -"Sen gel bakayım." diyerek yazı tahtasının başına çağırır. İşte o yerinde duramayan heyecanlı kişi At Arabacısı Bekir Ağa'dır. Cumhurreisi Gazi Mustafa Kemal Paşa, önce yazı tahtasına A harfini yazar ve Bekir Ağa'ya yüksek sesle, daha yüksek, daha, daha yüksek sesle defaten tekrarlamasını sağlar ve diğer sesli harfleri de aynı şekilde tekrarlatır. Ne şayanı hayrettir ki Bekir Ağa eksiksiz tekrarlar ve o harfleri okur ve yazar. Bekir Ağa'nın her harfi yüksek sesle tekrarlaması, kısa zamanda da kavraması Ata'nın çok hoşuna gider. Sonra O'na arabasının tekerini çizmesini söyler. Bekir Ağa tam olarak çizer. İşte bu senin arabanın tekeri O harfidir der. Yanına bir çapa (kazma) çizmesini, çizince ağzını ters tarafa uzatmasını söyler. Bekir Ağa denileni yapar. İşte bu da T harfidir der. Bekir Ağa önceden A yazmasını bilmektedir. Şimdi T harfini de yazmıştır. A ile O harflerini daha önce öğrenmiştir. -Arabanı ne çeker ? - At. -Atın ne yer ?-Ot. -İşte bu AT ve bu da OT der Gazi Paşa. Böylece 50 yaşlarına kadar okuma yazmasını bilmeyen arabacı Bekir Ağa'ya kısa bir zamanda son derece pratik bir yolla yeni alfabenin esaslarını, at ve ot kelimelerini de hem okuma hem de yazmasını öğretir. Uzun süren dersten sonra otomobile binmeyen Mustafa Kemal yürüyerek dolaşır. Bazı esnafı ziyaret eder. Saat 22.00'ye kadar Sinopluların misafiri olur, kısa bir veda konuşmasıyla gemiye döner.

Sinop'un uzun asırlar süren tarihinde en büyük günlerden ve anılardan biri olan bu ziyaret Sinoplular için bir başka tarih ve kültür zenginliği olarak hafızalarda daima canlı tutulmakta ve her yıl anılmaktadır. Bu konuda aşağıda adı geçen kitaptaki kaynakçada yeterince bilgi elde edilebilir.

Servet Yerli, Atatürk'ün Sinop'a Gelişlerinin 45. Cumhuriyetimizin 50. Yıldönümü Armağanı, Harf Devrimi ve Sinop (Sinop İl Basımevi, 1973):

"1. İstanbul ve çevresine, 23 Ağustos 1928 günü Tekirdağ'a yaptığı seyahattir.

2. Kuzey Gezisi de denilen ve uzun süren İzmir gemisiyle deniz yoluyla başlayan bu seyahat 15 Eylül 1928'de Sinop'ta, 16 Eylül 1928'de Samsun'da İl Genel Meclisi Salonunda, karayoluyla devam eden 21-22 Eylül 1928'de Sivas'ta, 28 Eylül 1928'de (İnternetten elde edilen bilgide 20.9.1928 diye veriliyor) Kayseri'de bizzat karatahtanın başına geçerek ders vermiştir."

15 - Atatürk belirtilen amaçla iki defa yurt gezisine çıkmıştır.

SEVGİ SOYLU KOYUNCU

1962 İstanbul doğumlu olup aslen Ordu ili Perşembe ilçesi nüfusuna kayıtlıdır. 1979-1983 yılları arasında öğrenim gördüğü Samsun Ondokuz Mayıs Üniversitesi Resim İş Eğitimi Bölümünden mezuniyetinin ardından, 1984 yılında aynı üniversitede uzman olarak göreve başladı. Hacettepe Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesinde yüksek lisans, Fırat Üniversitesinde sanatta yeterliliğini tamamladı. 1992-1993 yılları arsında Nottingham Trent Üniversitesinde bir yıl grafik tasarım ve illüstrasyon alanında eğitim aldı. 2012'de YÖK bursuyla araştırmacı öğretim üyesi olarak beş ay New York ve New Mexico IAIA Üniversitesine, Amerika'ya gitti. 2013 yılında BAP bursuyla bir ay Sarawak Üniversitesi Malezya'da bulundu.

Birçok Avrupa Birliği projesinde görev alarak; Almanya, Slovenya, Polonya, Letonya, Estonya, İtalya, Fransa, Portekiz gibi birçok ülkelede üniversitelerle projeler kapsamında çalıştı. Birçok kez New York'ta, Chicago'da, Avrupa'da uluslararası kişisel sergiler açtı. MOMA-New York'ta abstract expressionist etkinliği içinde POP Rally etkinliği olan Abstract Interactive Video gösterimine Devine Circle ve Secret Words videoları ile katıldı. Yurt içinde başta İstanbul ve Ankara olmak üzere birçok ilde kişisel ve karma sergiler gerçekleştirdi.

2005 yılında kısa öykülerden oluşan ilk kitabı olan "Gelincikler Geceye Düşer"i yazdı, 2015 yılında ikinci baskısı yapıldı. 2013 yılından bu yana çizdiği medikal illüstrasyonlarıyla tıp eğitimine de, bu alanda basılmış kitaplarıyla görsel katkı vermektedir.

Akademik çalışmalarının yanı sıra, enstitü müdürlüğü, bölüm başkanlığı gibi idari görevlerde de bulunan Profesör Sevgi Soylu Koyuncu halen Ondokuz Mayıs Üniversitesi Resim İş Eğitimi Anabilim Dalı Başkanı olarak Samsun'da görev yapmakta olup evli ve iki çocuk annesidir.

ÇALIŞMALARINDAN ÖRNEKLER

Islak Fotograflar

Yol kenarında, ellerinde yemişlerle gelip geçene seslenen çocuklar gibi, arabalara değercesine uzanan süpürge otları... Uçsuz bucaksız bir sarı... Uzaklara doğru eriyip giden gökyüzüyle buluşan renklerin birbirine karıştığı bir görüntü... Gök mü sarı, süpürge otları mı mavi? Ufukta kolay anlaşılamayan bir kucaklaşma... Sonsuza dek sarıyı bölercesine bir asfalt şerit... Ufka yağmur sonrası gibi un ufak dağılan renkler...

Eli direksiyonda... Yüzünde belli belirsiz bir gülümseme. ***"Sen sarıyı seversin."*** diyor. Kimse duymuyor. Aslında duyulsun da istemiyor. Diz boyu süpürge otlarına bakıyor. O an yaşananı bir yol filminin girişine benzetiyor. Yüzünün kıyısına iliştirdiği gülümseme iyice derinleşiyor. Yol, sigara ve türkü... ***"Mektupların türkü taşıdı adresime."*** diyor içinden. İki yalnızlığın bir mektupla buluşmasını düşünüyor yol boyu.

Yalnızlığın kendine özgü bir dili vardı. Sözcüklerden ve renklerden umarsızca beklentilerim de geride kalmıştı. Geçmişimden, yaşadığıma dair kayıtları bulup çıkarmaya uğraşıyordum. Ezberimde kalan birkaç şiir, gençliğin buğulu günlerine ait birkaç heyecan, anımsandığında sevinç duyulan minik, kırpık görüntüler... Ancak bunların hiçbiri bir düşün sahiciliğinden öteye gidemiyordu. Bunları yaşayanın kendim olduğuna inanmakta zorlanıyordum. Yaşanan; geçmiş günlerin kuruntulu boşluğuna, anın kokusuzluğuna rağmen gelip odamı dolduramıyordu. Ne bugünün ne de geçmişin bir hükmü vardı. Ne mutluluk, ne melankoli... Upuzun, kımıltısız, yalın bir boşluk... Başaklar arasında kayıtsızca gezinen bir rüzgârdı günler. Yaz, geri çekilmeye; güz öne çıkmaya başlamıştı. Gün hafiflemiş, gece iyiden iyiye serinlemiş, rüzgâr denizin yüzünü taramaya koyulmuştu. Renkler, yeni tonlarla buluşmanın şaşkınlığını yaşıyordu. Eylüldü.

Camı usulca açıyor.

Yanında oturan ve arkadakilerle konuşan kadın susuyor. Saçları, rüzgârla uçuşuyor. Elleri, sürekli, yüzünü okşar gibi saç tellerini geriye itiyor. İnce bakımlı bir görüntüsü, kısık gözleri ve sevecen bir yüzü var. Etrafında yaramaz bir çocuk gibi dolanan bu rüzgârı pek istemediği yüzünden anlaşılıyor. Camdan dışarıya kayıyor bakışları, hızla giden arabadan elini uzatıp süpürge otlarına değdirmek, ovayı baştan başa onlara dokunarak geçmek istiyor. Ne içeride ne dışarıda, bir ara zamanda sürüyor yolculuğu.

"Üşüme, dallar yeşil daha." diyor uzaktaki dostuna. Arkadaki adamlardan biri ***"Bir şey mi var?"*** diye soruyor. ***"Hayır, türküye eşlik ediyorum."*** sözüyle geçiştiriyor soruyu.

Eylül, sonsuz bir sarıydı. İçimden yapraklar toplayıp uzaklara savuran bir sarı... Ne zaman dineceği bilinmeyen yağmuru çağıran bir sarı... Yaprakların ve yağmurun sesi de olmasa eşyaya sinen yalnızlığı duyuracak ne olabilirdi? Fırçama umarsızlığın sancısı dizilir, renklerim üzülür, çiçeklerim üşürdü. İnsanın, hayatın beklenilmeyen bir yüzüyle karşılaştığında sesinin rengine sinen korku, o çıplak duvarlarda bir yankı bulmasaydı burada bir insanın yaşadığından kimin haberi olacaktı! Yarım bırakılmış kitaplar, tablolar; hep düş defterine yazılmış tasarılar; küllükler dolusu izmarit, odalar dolusu umut...

Geldiklerinde bir Eylül sabahıydı.

Yenilmek, hayatın arka sokaklarında sessizce kaybolmayı beceremememek değilse neydi?

Şimdi, sağ arka koltuktaki erkek konuşuyor. ***"Sabırlı olmalıyız."*** diyor.
Uğultuya karışıyor sesin rengi. Diğer seslerle harmanlanıyor. Devam ediyor: "***Bu duruşmada büyük bir olasılıkla tahliye olacak. Üzülmeyin. Zaten, sekiz aydır boşuna yatıyor. Daha okuyamadığı o kitaplar yüzünden başına neler geldi. Umarım, bu onaders olur."*** Sözün yürek duyarlılığına yetmediği tüm anlarda olduğu gibi suskunluğa tutunuyor arabayı kullanan. Radyodaki türkü bitiyor. Gelmesi istenmeyen bir türkü sonu... Suskunluğu yandaki kadının sesi bozuyor: ***"Ne değişik bir yol! Sanki hiç ilerlemiyoruz." Arka soldaki erkek "Saat ikide Konya'dayız, merak etmeyin."***diyor. Sonsuz bir tekrar, bitmeyen bir sarı... Artık kimse konuşmuyor.

Serin denizlerin uğultusu kulaklarıma vurup kaçıyordu. Ayrımsanmadan yaşandığı için unutulan şeyleri anımsatan bir uğultu...

Yosun kokusunun ulaştığı son noktaya kadar gitmiştim. Kitapçılar aklımı çeliyordu. Buralarda dinlemeyi ve kitapları seviyordum. Bir ırmağın akıntısına, bir kitabın ırmağına kapılmayı ne çok istiyordum. Kitapçıda karşılaştığım o delikanlı ilk kez duyduğum dizeler ve paragraflar okumuştu. Okumaya fırsat bulamadığım kitaplar önermişti. Ürpermiştim, bu benim ilk şaşkınlığımdı. Adımlarım şiir ritmindeydi.

Bir sigara yakıyor. Radyodaki emir kipiyle konuşan sesten tedirgin oluyor. Kanalı değiştiriyor. Yanındaki kadın bu tedirginliği anlayacak durumda değil! Arabadaki aynadan kendini denetliyor. Saçını, makyajını kontrol ediyor. Ne de olsa yeni bir mekan, yeni insanlar... Esmer tenine uyumsuz sarışınlıkla mutlu. Arkadakiler bitmeyen yolun telaşıyla suskunlar.

Kalabalık bir akşamdı. Gün ağır ve uzundu. Söz anlamını yitirmişti. Seninle son birlikteliğimizdi o sergi. Belli belirsiz bir ışığın aydınlattığı bir ortamda seyretmiştik resimleri. Suskunluğun rengi vardı resimlerde. Susmuştuk. Bana o delikanlıyı sormuştun bir ara. Bu öykünün sonu baştan karanlık der gibi bakmıştın yüzüme. Birlikteliğimizin birkaç gün sonrasıydı. Kitapçıda tanıdığım o delikanlının cinayet haberini duyduğumda sonsuz küskünlük günlerim başlamıştı. Kendimi unutmak, geçmişimi unutmak, her şeyi sonsuza dek unutmak, yaşarken silinmek istemiştim yeryüzünden. Yalnızca kendine yağan bir Eylül yağmuru gibiydim. Yağmurlar söylüyordu yazın bittiğini, hep aynı yerde kaldığımı. Ömrümü, bir yazıklanmalar toplamı olarak özetlemek istiyordum. Yaz yorulmuştu artık. İskeleden şehre doğru yayılan yosun kokusu, şehrin hantal yüzeylerine çarparak çarşı girişinde nefesini tüketiyordu. Yaz yorgundu, bütün iyi şeyler gibi. Kalabalığa karışmak, ruhumu kuşatan umarsızlığı yatıştırmak istiyordum. Kişinin kendisiyle yüzleşmesi, varolmanın o eşsiz bunaltısını artırmaktan başka neye yarardı ki...

"İlerde bir dinlenme tesisi var. Birazcık durup nefes alalım." diyor arka sağ taraftaki adam. Ayağını gazdan çekiyor. Araba yavaşlıyor. Süpürge otlarının çığırtkan çiçekleri daha bir yaklaşıyor. Dördü de arabadan iniyor. Lacivert iki gölge, esmer tenli, sarışın bir kadınla yola yakın bir masaya oturuyorlar. Arabayı kullanan onları takip ediyor. Giysilerinde göze çarpacak küçücük bir şey bulunmamasına dikkat ediyor. Koyu renkli bir atkı, düz renk

bir ceket etek. Duruşmada göz göze gelecekler. Günlerdir bu anı düşlüyor. Avukat kocası, yakın dostlarından bir çift. Duruşma için yola çıktıklarında arabayı özellikle kendisi kullanmak istiyor.

Her şey bir güz yağmurunun beklenmedik bir anda yağmasıyla başladı. Yürüdüğüm yollar çıkmaz sokaktı ve elime tutuşturulan adresler beni yaralamış günlere götürüyordu. Kendimi anlatmaya yetecek sözcükler verilmemiş, sesimi yükseltmeyi beceremememiştim. Bunalır, mutlu olurdum. Kimse görmezdi. Hayatımın iç burkan bir yanı olduğunu bilsinler istemezdim. Naif bir duyarlılıkla herkesten uzak dururdum. İnsanların oyunlarından, cinayetlerden uzak durmak için başka çarem yoktu. Kötü bir dünyada yaşadığımız söyleniyordu; ancak anlamsız bir coşkuyla hayatla alışverişini sürdürenler de onlardı. Hayat! Bu sözcüğü seviyordum aslında.. Onu yerli yersiz kullanmak beni korkutuyordu. Bulduğum her kağıt parçasına hayatın sessiz şiirini çiziyordum. Oysa bu sözcüğün çağrışımlarını taşıyacak gücüm kalmamıştı. Eylüldü. Önce o delikanlının duvarımdaki resmini sordular, sonra kitaplarımı...

Yol çok uzundu ve arabada dört kişi gibi görünen beş kişiydiler aslında.

Bulanık sudan duru damlayı damıtıyor masumiyetin. Siyah bulutun içinden mavi ışığı çözüyor gülüşün. On sekizinden habersizce gülümsüyor fotoğrafın, büyüdüğünden haberi yok. Fotoğrafların da olmasa yaşanmışlık adına her şeyi yadsımak geçiyor içimden. Her şeyin çok eskide ve 'galiba' da kaldığını biliyorum. Unutmak istediğim ne çok şeyi 'yeniden'in zorluğuna taşıyor çocukluğun.

Çoğalan suskunluğun diğer adı, anılara uzanan ince bir çizik. Yarım bırakılmış baharların üşüten yalnızlığı. Duvarlarda bir fotoğrafa dönüşen zaman. İkinci bir kişi gibi konuşan yalnızlık. Yaşama, çıkardıklarından daha da az eklenen ayrıntılar fotoğraflarda gizli. Dünden korunabilenler, bugüne eklendiğinde yaşananı çoğaltıyor.

Güz dallarına ikindi yalnızlıkları seriyor kuşlar. Gülümsemelerin ısıttığı o sığınak dostlukları düşünüyorum. Susan şarkıları, düşen yaprakları, boşalan kitap raflarını... Yaşam, çoğu kez unutkanlığın tünelinden geçiyor ve ne çok şeye geç kalınıyor. Yaşanmışlık adına geçen zamanın sağanakları arasında tutunmaya çalışıyorum bir şeylere. On yedi yıl önceki bir yolculuğu düşünüyorum. Bir dosta götürülen gülümseyişi... O dostun günlüğünden koparılmış birkaç sayfayı...

Odalara açılan uzunca bir koridor. Her bir odaya geçişte kullanılmak zorunda kalınan loş bir yol. Duvardaki soğuk, buz mavisi havayı ısıtmaya çalışan gri-kırmızı arası bir yolluk. Evin en önemli, ancak bir o kadar da önemsiz, sadece geçişlerde kullanılan bölümü. Yine bir şeylere geç kalmanın acelesiyle koştururken hızlı adımlarının arasına takılan, unutulmuş bir fotoğrafı ayrımsıyor. Bir kız çocuğu. Beline kadar bukleli saçları güneşin ışıltılarıyla pırıl pırıl. Elinde kırmızı oyuncak kovası, ağzında emziği, üzerinde sadece çocuk bezi... Islak kumlara oturmakla kalkmak arasında. Her an fotoğraftan çıkıp karşısındakini kucaklayacakmış gibi. Bir buçuk-iki yaşlarında olmalı. Hala emzikli olmasına şaşıyor. Emzikli ve mahmur. ***"Ne kadar güzel bebekmişsin."*** diye geçiriyor içinden. Gülümsemeleri buluşuyor.

Bir başka fotoğraf. Ucu diğerlerinden önde olan. Karmaşanın içinde ipi göğüslemiş de biraz önde kalmış gibi. Eli kendiliğinden buluşuyor fotoğrafın ucuyla. Elinde yüzünü gölgeleyen, renkli, kocaman bir kokteyl bardağı. Karbeyaz dantelli bir elbise. Saçlar, boncuk boncuk. Fotoğrafı çekene gülümsüyor. "***Sahi, beyaz dantelli elbisen şimdi nerede?"***Altı-yedi yaşlarında bir çocuk, zamana ***"Geçen günleri geri getir."*** der gibi bakıyor. Koyu kırmızının hakim olduğu bir salon. Loşluk, akşam saatlerini imliyor. Işıklar arasında uzayan lacivert gölgeler, bir kız çocuğuna arkalarını dönmüş. Ellerinde renkli içecekler. Uzak bir Akdeniz şehrinde uzun sürmüş bir gece. Kokteyl bardağı elinde gülümseyen bir kız çocuğu. Yakalanan anlık bir görüntü. Eve dönüşte arka koltukta uyuyakalan bir çocuk ve üzerine örtülen yeşil-beyaz bir pike. Çocuklar için edinilen sevimli alışkanlıklar. Uykuların bile tutulan hesabı. Kullanılmaya hazır yastık ve pike, fotoğrafın bir ucuna iliştirilmiş gibiler.

Hiç albümü olmamıştı. Olsun da istememişti. Düzensizce bir çekmeceye yığılan fotoğraflar. ***"Kimi şeylerin ancak fotoğraflarla anımsanabildiği bir yaşamda ne çok şey zamanın elinden kurtulamıyor."*** diyor kendi kendine. Yağmuru dinliyor. Camlardan koşarcasına inen su damlalarının arasından akıp giden bulutları seyrediyor. Uzaklarda, sisler arasında tamamını saklayamadığı yükseltileri ile sıradağlara bakıyor, uzaklığın dilini çözmeye çalışır gibi. Fotoğraflara bakarken gökkuşağı gibi geçen zamana bir gölge gibi sarılıp oralara gitmek istiyor. On yedi yıl önce yakın bir dostunu görmek için gittiği o uzak bozkır kentine uzanmak istiyor. Fotoğraflarda gülümseyen kız çocuğu şimdi o uzak bozkır kentinde okuyor.

Fotoğraf ıslanıyor.

Kitaptaki öykülerden, Islak Fotoğraflar, Varlık Haziran 2003, Sayı 1149'da yayımlanmıştır.

SEYDİ AHMET ERİBOL

Babasının öğretmenlik mesleği dolayısıyla 1965 yılının ocak ayında Kütahya'nın Altıntaş ilçesinin Sevdiğin köyünde doğdu. İlkokulu memleketi olan Ordu'nun Mesudiye ilçesinin Beyağaç (Zile) köyünde 1975 yılında bitirdi. Aynı yıl Samsun Ladik Akpınar Öğretmen Okulunu kazanarak 1979 yılına kadar bu okulda okudu. Dönemin koşulları gereği aynı yılın ikinci öğretim dönemi lise 1. sınıftayken bu okuldan atıldı.

1980 yılında memleketi Ordu'da bulunan Fatih Lisesine kaydını yaptırıp 1983 yılında bu okuldan mezun oldu. Aynı yıl Dicle Üniversitesi Hukuk Fakültesini kazanıp bu okuldan da 1988 yılında mezun oldu. Seydi Ahmet Eribol, ortaokul yıllarından bu yana şiiri ve müziği uğraş edinmiş olup, diğer başka şairlerin şiirlerinin yanı sıra kendi şiirlerinin büyük bir kısmını besteleyip müziğe dökmüştür.

Serbest vezinle yazdığı şiirlerinde toplumsal gerçekçi yanlar belirgin olan ozanın; uyak ölçüsüyle yazdığı şiirlerinde Deli Derviş mahlasını kullanmakta olup, daha çok Nefes ve Deyiş tasavvufi motifler ağırlıktadır. Evli ve iki çocuk babası olan şair halen memleketi Ordu'da serbest avukatlık yapmaktadır.

ŞİİRLERİNDEN ÖRNEKLER

GÖRDÜM
Kün dedi Yaradan ol dedi oldu.
Adem'i la mekan gezerken gördüm.
Kainat boşlukta bir ateş topu.
Bir zaman hiçlikte yüzerken gördüm.

Yer serildi, gök derildi kat be kat.
Tekamülün tekmil etti mahlukat.
Sanılan tam tersine hakikat.
Karıncayı fili ezerken gördüm.

İnsan emeğinden halk'oldu hayat.
Yeşerdi toprakta türlü Nebahat.
Haset bulaşınca bozuldu fıtrat.
Kabil'i Habil'i keserken gördüm.

Deli Derviş tad almadım dünyadan.
Ömrüm gelip geçti murad almadan.
Daha doğar doğmaz garip anamdan.
Ecel göbeğimi keserken gördüm.

ÖMÜR KERVAN
Ömür kervan, zaman kervancı başı.
Haramiler yükümüzü soydular.
Aslı yoksul etti, yetim gözyaşı.
Yiyip içip zıkkımlanıp doydular.

Sevda vebal oldu, ayrılık töhmet.
Merhametler artık yüreğe zahmet.
İnsanlık ruhuna okundu rahmet.
Dünyanın altını çoktan oydular.

Yaşam-ölüm bir acayip bileşke.
Kar ile zarar dalmışlar meşke.
Meraklar "acaba"; pişmanlık "keşke."
Umudun adını "eğer" koydular.

Deli Derviş esen kalsın kalanlar.
Ardımızdan hayır dua ananlar.
Bu dünyada güç hırsıyla yananlar.
Rivayetteki cehennemde buydular.

BEN YUSUF'TAN EVVEL GELDİM KAPINA
Ben Yusuf'tan evvel geldim Kenan iline.
Çıkarıp al kör kuyulardan gözlerimi.
Yırtık mintanımda Züleyha'nın iftirası.
Ben Yusuf'tan önce geldim.

Kehribar tesbihimi kırdığım gündü.
Kanımdan alkol damıttığım gün.
Eyüp iste o gün çaldı benden sabrı.
Sağır-dilsiz bir çocukta kaldı meraklarım.
Ben Yusuf'tan evvel geldim kapına.
Muratsız sevdalara salma gel beni.

Ferhat'ın kırık kazması
Cümle servetim.
Mecnun'dan divanelik
Kerem'in ahı düşmüş payıma.
Çıkınımda hevesi kursağında aşklar.
Arş ayağımın altında.
Ömrüm cehennemin dibi.
Dilimde bismillah
Gönlümde günahla düştüm eşiğine.
Ben Yusuf'tan evvel geldim kapına.
Yitik tövbelere salma gel beni.

Omzumda İsa'nın haçı.
Sırtımda Muhammed'in hırkası.
Elimde Musa'nın asası.
Başımda dünyanın belası.
Sırrımı serimden sıyırıp geldim.
Ben Yusuf'tan evvel geldim kapına.
Bir kuru selamla salma gel beni.

MUHALEFET TÜRKÜSÜ
Aklım erip, göz gerçeği görende.
Dilim dönüp alfabeye değende.
Zulmün karı şıvga dalım eğende.
Helal kanım cümlenize.
Helal kemiğim etim.
Anamdan gayrısına artık muhalefetim.

Yediğiniz benim etim.
İçtiğiniz alın terim.
Etmeyiniz övgüm, methim.
Yalanken bereketim.
Talanken memleketim.
Anamdan gayrısına artık muhalefetim .

Haramzadeler olmuş asilzade, beyzade.
Zurnanın zırt deliği kavalzade, neyzade.
Padişahı kovduk ama şimdi herkes şehzade.
Dedem Yemen'de şehit.
Babam Şırnak'ta yetim.
Bu nasıl bağımsızlık nerdedir hürriyetim.
Anamdan gayrısına artık muhalefetim.

Sulh etmem nizanızı.
İplemem hizanızı.
İstemem rızanızı.
Tacı teptim, tahtı ittim.
Anamdan gayrısına artık muhalefeti

NEFES
Beni yalnız sanıp hücum edenler
Kırdığınız kalpler kadar çoğdum ben
Fermanlar buyurup fetva verenler
Azrail dokunmadan soğdum ben
Bencillik denilen o öz gardaşı
Fatih fermanından evvel boğdum ben
Yakmaz beni cehennemin ataşı
Sıratı geçtikten sonra doğdum ben

Adem kandı ise benim suçum ne
Alem şahit ki o zaman yoğdum ben
Gerek var mı benden başka delile
İblisi def ol lan deyip kovdum ben

Deli Derviş yasaklarlar dilini
Sorgularlar imanını dinini
İnsanlığın kaç milatlık kirini
Sevda ile yıkayıp da ovdum ben

SEZAİ KESKİN

Mayıs 1967'de Ordu-Gülyalı'da doğdu. İzmit'te M. Akif İlkokulunu, Ordu'da Fatih Ortaokulunu ve Bursa'da Erkek Lisesini bitirdi. 1998'de Muş ilinde askerliğini bitirdikten sonra 1990'da Londra'ya yabancı dil eğitimi için gitti. Uzun yıllar İngiltere'de yaşadıktan sonra 1998'de Amerika'ya gitti. 2000 yılında Konya'ya döndü, Türkiye'de sektöründe lider firmalarda dış ticaret müdürlüğü görevinde bulundu. 2004'te Eskişehir Anadolu Üniversitesi Dış Ticaret Bölümünü kazandı. 1985'de başladığı çalışma hayatını, 2015 senesinde emeklilikle sonlandırdı. Beş yıldır Konya ve Ordu'nun en yüksek tirajlı günlük gazetelerinde köşe yazarlığı yapmaktadır. "Dünyadan Bal Sözler" isimli özdeyişler antolojisi çalışması ve yurt içi ve yurt dışında çeşitli dergilerde yayınlanmış birçok şiiri vardır. 1990'da Londra İngilizce Dil Diploması, 2002'de Konya Ticaret Odası Dış Ticaret Uzmanlık Sertifikası, 2006'da Tursab Enformasyon Memurluğu Yabancı Dil Başarı Belgesi ve 2009'da Konya Büyükşehir Belediyesi Meslek Edindirme Kurslarından (KOMEK) Hüsn-ü Hat Diploması sahibidir. İleri düzeyde İngilizce bilmektedir. Toplamda 45 adet ülkeye seyahat etmiştir. Halen Ordu'da ikamet etmektedir.

ÇALIŞMALARINDAN ÖRNEKLER

1- Ameri'kan' Vampiri

Her şeyin bir zamanı, her doğanın, bir eceli vardır. Ameri'kan'ın da… Güç arttıkça hırs, hırs arttıkça da zulüm normalleşir. İşte Ameri'kan'ın tutulduğu hastalık bu! O da şimdi kendi akıbetine koşar adımlarla ilerliyor. "Kendisi himmete muhtaç bir dede, nerde ki, gayrıya himmet ede", durumundadır. Üzerinde durduğu ekonomik ayaklar, sermayelerini başka merkezlere yönlendirdiğinde kibir, küstahlık, barbarlıkla birleşen "karton kaplan" çatırdayarak dağılacaktır. Siz bakmayın öyle kuyruğu dik tutarak dolaşmasına, size tuhaf gelebilir ama tüm işaretler, göklerin "ateş yumağı" İblis'in hizmetkarı, deccal Amerika'nın başının dertte olduğunu gösteriyor. Eskiden; toprakları atom bombasıyla yerle bir edilen Japonya mayalanan intikamla Ameri'kan'ın işini bitireceğine inanırdım hep. Oysa bugün bu eşsiz zevkin Japonlara kalmayacağını düşünüyorum. Ruhları, bedenleri yağmalanan masum zenciler ve Kızılderililerin kabaran öfkesinin haydut Amerika'yı yerle yeksan edeceği saate birkaç göz kırpması kadar kısa süre kalmıştır. Aynı topraklarda büyümüş, aynı suyu içmiş insanları bölen, kara kıtayı hunharca midesine indiren bu çok hile ve oyun bilen kovboyun, siyah insanların bir ruhu olduğuna inanması iki yüz sene sürdü. Ameri'kan'ın tarihi aynı zamanda istila tarihidir. Asırlarca ülkelerin yer altı, yer üstü kaynaklarını yağmaladılar, halkını katlettiler, kadınların ırzına geçtiler, özgürlük, demokrasi palavrası ve türlü dalavereyle dünyayı soyup soğana çevirdiler. Sömürgenin bize öğrettiği tek gerçek, fütursuzların da kahraman olabileceğidir. Ülkenin "haşarı çocukları" Teksas ile Kaliforniya'nın bağımsızlık direnişi çöküş sürecini hızlandırıp, rüzgârın diğer eyaletlere de yayılacağına şüphe yoktur. Dünyada nerede acı, gözyaşı, hıçkırık varsa orada Amerika vardır. Rakamların gücünün "komaya" girmesi, gelir dağılımının aşırı bozulması, sermayenin belli baronlarda toplanması, bireyleri aşırı fakirleştirmiştir. Ülkeleri işgal, hazinelerini tarumar ederek ömrünü uzatmaya uğraşan katil Amerika batarsa, savaşlar ve büyük balığın küçük balığı yuttuğu eşkıya düzeni biteceği için dünya gülistana dönecektir. Kâfirler daha refah içinde yaşasın diye birbirinin etini yiyen, onun verdiği tuzu yalayan, altın kasede sunulan zehri şifa zannedip dünya uykusuna dalan gafiller! Masum insanların nefret menzilinden asla çıkamayacaklar. Son ABD başkanını etkisiz eleman kıvamına itenlerle onu koltuğa oturtanlar arasındaki gizli kavga yakında ayyuka çıkacak. Sahilde üzerine bastıkça çıtırdayan salyangoz kabukları gibi tabutları ezen ceberrut Amerika'nın çekiç darbeleriyle dağılan cam vazo gibi savrulacağı "son", çok yakındır. Kabak ekenin kabağının başında paralanacağı bir "Firavun İmparatorluğu'nun" dağ tepelerinden ovalara yuvarlanan kayalar gibi gürleyen çöküşünü seyretmeye hazır olun!

*

İnsan kılığına girmiş zombilere tempo tutan, sahte Ameri'kan'ın rüyasından uyanamayanlar için!

2- Annesizler Günü

Anneler günü yine kapıda, kalp için kırılma vakti. Ayların en zalimidir mayıs. Fitili yanık ucundan mum damlar yüreğine, boğuk haykırışları, çelik kılıçların sert tolga ve zırhlar üzerine inişlerinden çıkan tok madeni sesler gibi çaresiz yetimlerin. Dağlar sırtlarına siyah kürklerini attığında, yıldızlar birbirine göz kırptığında, bir bozuk saat gibi başını boşluğa yaslayıp, yorganın altında ışık yuvası gözyaşlarını, pijamanın koluna silen öksüzlerin, yanan mumun cızırtısı gibi titrek hıçkırıkları hiç uykunuzu kaçırdı mı? Sahi, en son ne zaman sümbül saçlı bir yetim başı okşadınız? Karınca yuvasının önüne kesme şeker bırakan kaç yetim çocuk ismi biliyorsunuz? Hanginiz, duvarın dibine çömelmiş, ağlarken bir yandan da ekmeğin sivri ucunu kemiren, eğik lale çiçeği boynunu koyacak omuz arayan kaç yetimin bakışına sarıldınız? Bir şemsiyenin altına davet edilmek gibidir yetimlik. Bayramlarda öpülecek elin eksikliğini kimse dolduramaz. Elinden uçup giden balonunu ağacın en tepesinde gören, kuşlara takılıp giden gözlerinden biri, sepetten düşen yumurtanın akı gibi akar yanağından. O "hain" an, gözünü çalar yuvasından. Siz hiç yuvalarda, havada hızla akan mızrak gibi üzerinize gelen gözlerini bir şey arıyormuş gibi yüzünüzde gezdiren leylak kokulu, kanadı kırık öksüzlere dokundunuz mu? Bezden anne yapan, öpmek için kendisine... Birbirlerinin gölgesinde saklanan kuğular gibi öksüzlerin kestane kabuklarıyla kaplı sokakları andıran ellerini sardıkça gözlerinizin yaşları ruhunuza gökkuşağı olduğunda, bayram işte o gün bayramdır! Sizin kaç tane anneniz var? Islak papatya gözlerle bülbülün güle yakarışı gibi bakıcılarına "anne" diyen hiç anne kokusu duyamamış, elem yatağında, gecenin karanlığını gözlerinin bıçağıyla derinden kesen, doğacak güneşin ilk ışığını acı bir özleyişle bekleyen hangi öksüzün "anne" özlemine son verdiniz? Gecenin ince yerinde gönlü ufkun ötesine savruk, açılmak için gerilen turnaların kanatları gibi kollara kendini bırakmayı dünyaları değişmeyen minik kurabiye yüreklere anne olabildiğinizde, ancak "anneler günü" olabilir. Gün, akşamın koyu elbisesini giyinince, kuzeye bakan boş oda gibi donuk gözlerle, deniz ile gök arasında kalan şaşkın, havada dönüp duran martılar gibi attığı çığlıkları kimseye duyuramayan yetimler için ruz-i mahşerde Rabb'e sunacağınız, gözden yuvarlanan damlaları yanaklarına ıslak patika çizen, hayalleri bir bulutun sinesinde asılı kalmış bir yetim duası, bir kırmızı gülün yaprağındaki yağmurdan artan damla gibi hüznünü dert edindiğiniz gözyaşınız olsun. Boynunuzda taşıyabileceğiniz en değerli "mücevher" yetim çocuğun kollarıdır. Geç kalmayın! Kıvrımları boyunca bir ırmak gibi akıp giden zaman içinde kuş yuvası gönlünüzle gidin gözleri yangın yeri, bir solukluk rüzgârda bile gelincik bedeni usul usul kanayan yetimlere göğü kucaklayıp getirin, koklayıp açılır belki, bir buğday demeti kucaklar gibi sarılın, sımsıkı…

*

Bu yazıyı, yüreğe benzer bir taşa bağlayıp kalp pencerenizden içeriye atıyorum.

3- Biletiniz Buraya Kadar

Yeryüzünde girdiği tüm seçimleri kaybedip koltukta oturmayı becerebilen parti başkanlarının olduğu başka bir ülke var mı? Siyaset kazanmak üzerine kuruludur ve asıl hedef birinci olmaktır. Kaybetmek kesinlikle ayıp değil, mühim olan kaybetmeyi sürdürülebilir hale getirmemektir. Çünkü, bağımlılık kaşıya kaşıya büyüttüğümüz yaradır! Tarih sadece kazananları yazar. İngiltere'de seçimi kaybeden, partilerini iktidara taşıyamayan genel başkanlar toptan istifa ettiler. Üstelik içlerinde oylarını katmerli artırdığı halde, bunu başarı görmeyip tası tarağı toplayıp gittiler. Danimarka'da genel seçimlerde en yüksek oyu almasına rağmen hükümet kuramayan başbakan, seçim yenilgisini kabul edip parti başkanlığını bıraktı. Bulgaristan'da iktidardayken ikinci parti durumuna düşen lider görevinden ayrıldı. Tayvan başbakanı yerel seçimlerde başarısız olması üzerine valizini topladı. Onlarca örnek önümüzde duruyor. Orada anlayış bu! Türkiye'de, saçlarımın badana fırçası gibi simsiyah olduğu dönemden beri her seçimi sınavlardaki "hepsi" ya da "hiçbiri" şıkkı gibi hep en sonda bitiren parti başkanlarının istifayı aklından geçireni duyan var mı? Tam tersine, parti içinde tedbirlerle kulpu kopuk kahve fincanı gibi koltuğu sağlamlaştırma yoluna gitmek tercih edilir. Eğer, birinden biri istifa etsin, şu soğuk kış günlerinde lacivert çizgili takım elbisemle Civil Köprüsü'nden aşağı atlarım. Başkalarının sizin attığınız oya saygı duymasını istiyorsanız, siz de başkalarınınkine saygı duyun. İri kıyımından ince cüsselisine kadar iki düzine partinin yarıştığı 1 Kasımda kiminin hayalleri ipeksi kalın karların altında kaldı. Kuşlar bir önceki mevsime göçtü üzerine çığ düşmüş hayallerin. Netice ortada. Kalbine krampon yemiş gibi duran muhalefeti "başarılı" bir noktada gören var mı? Kornerden kaleye doğru var gücüyle vurmasına rağmen, çamura bulanıp ağırlaşmış topun ceza sahası üzerine düşemediği bir mağlubiyettir bu! Mevcut hasar tespitine bakıp, rutübetten akmayan tuzluktan farksız bazı koltukların çürük diş gibi sallantıda olduğunu düşünüyorum. Yara sıcakken duymazsınız acıyı. Gerçek acı zamanla başlayacaktır. Kendi "içine düşenlerde" yakacak ne gemi ne de liman kalır. Normalde bir kişiye iki defa yıldırım düşmez ama yaşadığınız ülke Türkiye olunca düşen yıldırımlara boyacı sandığındaki fırça sesi melodisi gibi aldırış etmezsiniz. Değişim şart! Yoksa "Daha erken" demekle geçirdiğiniz hayatı yakalamak için "çok geç" kalırsınız. Değişimin tarifi şöyle. İçindekiler: Hedef, Başarı, Mutluluk. Hazırlanışı: Lüzumsuz fikirleri ve başarısızlıkları kaynar suyun içine atıp iyice karıştırıyoruz. Karışımın üzerine bi miktar hizmet ve güven eksikliğini ekleyip buharlaşması için ocağa bırakıp rahat bir yastığın üzerinde rüyalar arasında gezinmeye başlıyoruz...

*

Bir papatya kurusu gibi dilsizim işte! Gözlüğümün buğusundan kaybedenlere bakınca, bir Türk tedavi şekli olarak söylenecek tek söz; Git bi elini yüzünü yıka, geçer...

4- Çin Malı Öldürür

Eksik ve denetimsiz ithalat nedeniyle market ve mağaza raflarının Çin ürünleriyle dolduğu, aynı ürünleri Türkiye'de üreterek istihdam sağlayan, vergi ödeyen yerli üreticinin ise perişan olduğunu bilmeyen yoktur. Çin mallarının tehlikesi sadece Türk üretimine vurduğu ekonomik darbe ile sınırlı değil. Yemek tabağından oyuncağa, hediyelik eşyadan elektroniğe, ayakkabıdan tel zımbaya, kırtasiyeden musluğa kadar bin bir çeşit alet edevatı; beyin hasarlı hastalıklara maruz bırakan radyasyon ve kanseri evlerimize ve işyerlerimize her gün taşıyoruz. Hiç bilmeden bir mağazadan elbise aldığınızı düşünüyorsunuz ama aslında siz elbise değil "kefen" giyiyorsunuz. Piyasada o kadar çok böyle ürün var ki her an siz de alabilirsiniz veya çoktan aldınız. Özellikle ucuzluğu bakımından hanımlar tarafından tercih edilen sağlık ve kozmetik malzemelerinin kanser, alerji gibi ciddi hastalıklara yol açtığını sağır sultan bile duydu. Ameliyatta dikiş atarken kırılan iğneler, kopan iplikler, damar içinde kopan anjiyo telleri, daha hastaneden çıkmadan düşen diş dolguları, ölüm açan kalitesiz tıbbi sarf malzemelerden sadece birkaçı. Defalarca gittiğim ve gördüğüm için biliyorum, Çin'de bırakın standardizasyonu, kaliteyi, kontrolü, ortada sahteciliğe karşı ceza uygulayabilecek ne kanun ne de otorite var. Pekala sağlığa zararlı olduğu uzun zamandır fısıldanan, ancak açıkça dillendirilmeyen bu kalitesiz ürünlerin ucuzluğu nereden geliyor? Sebebi şu: Hammaddeleri atık, geri dönüştürülen petrol türevi malzemelerden, metallerden ve hurdadan yapılmaktadır. Ayrıca elektrik, su enerjileri düşük bedelli. Bir de herkesçe bilinen ucuz iş gücünden. İrili ufaklı her yaştan insan sağlıksız şartlarda hiçbir sosyal güvencesi olmadan köle sistemiyle çalıştırılmaktadır. Gelinen noktada gerçeği gören birçok AB ülkesi Çin'den oyuncak, plastik ve birçok mamulün ithalatını yasaklamıştır. Kutsal vatan toprağının necip insanları, satın alma kararlarınızda Türk malını tercih edin ki; hem paramız ülkemizde kalsın, hem de işsizlik sorunu yaşanmasın. Gelin paranızı çöpe atmayın! Türk mallarını küçümsemeyin, her kalitede mal üretebilecek nadir ülkelerden biridir Türkiye. Hepimizin evinde veya işyerinde habis ur gibi çoğalan dandik Çin ürünleriyle baş başa bırakılan çaresiz Türk tüketicisi, Türk ekonomisi ve Türk nesli tehdit altındadır. Ucuzdur vardır illeti, pahalıdır vardır hikmeti, diye düşünmeli, şuurlu ve hesaplı olmak mecburiyet ve azmindeyiz. Satın aldığınız her bir ürün, ekonomik kayıp ve yıkımları beraberinde getirdiği ve çok sayıda yerli işçisinin sokağa salınması manasına gelmektedir. Ucuzluğu sebebiyle tercih edilen, daha sonra ne kadar da pahalıya mal olduğunun örnekleri ayyuka çıkan Çin malı size ve çevrenizdekilere büyük zarar verir, canını seven uzak dursun. Ez-cümle, Türk malını korumak, sahiplenmek bir vatandaşlık görevidir. Ülkesini en çok seven Yerli malı kullanandır…

*

Çinli'nin biri pazarda ayakkabı satarken, bir yandan da bağırıyormuş:
-Altı kağıt, altı kağıt…
Tabi vatandaş:
-Vay, altı liraymış. Bir tane de biz alalım bitmeden
diyerek yarım saate bitirmişler ayakkabıları. Ama ertesi gün bütün müşteriler geri gelmiş ve:
-Ulan! Çinli, 6 kağıttan ayakkabılar sattın. Bunların altı be adam.
-Eee… Ben size ne dedim?

*

Kalın sağlıcakla…

5- Kuğunun Son Şarkısı

1915, Çanakkale… Kar tanelerinin çiçeklere toz serper gibi savrulduğu, çılgın rüzgârların kamçısı altında kabarmış, köpürmüş denizin yalçın kayalara gürül gürül atılışı gibi gökten mermilerin yağdığı, yerden ateşlerin fışkırdığı volkan ortası!. Et ile demir, ateş ile su kapıştı. Derelere daldırılan mataralara kan doluyordu. Şimşek, yalın bir kılıç, yırttı gecenin ipek kumaşını. Gök, yaralı bir martı, süzüldü denize. Mehmetçiğin, sarsıntıyla kükreyen aslanlar gibi 'gök çadırı' delen nidaları ufku sardığı, düşman zırhlılarının top seslerini bile bastırdığı esnada, gözetleme kulesinden, süngü hücumlarını heyecanla izleyen bir kumandan, arkasında duyduğu ayak sesleri üzerine başını çevirince karşısında sararmış yüzlü askeri buldu. Daha "Neyin var?" diye sormasına gerek kalmadan, saçları buğday sarısı asker müthiş gerçeği anlamasına yetecek bir hareketle ince bir karanfil gibi kolunu öne uzattı. Dehşetle sarsıldı kumandan. Bileğinin dört parmak kadar yukarısından parçalanmış, kanlar içinde sağ kolu sallanıyordu. Elinin yere düşmemesini ancak zayıf bir bağlantı damar engelliyordu. Askerin gözleri, içleri kaynar su dolu birer cam bilye gibi kımıldadı, Ay eğilip secde ederdi gecenin karanlık seccadesi üzerinde. Kan damlalarıyla kaplı yumuşak göğsü, körük gibi inip kalkıyordu. Tunç kızılı alev yanaklı asker dişlerini sıkarak acısını yutkunurken cebinden çıkardığı sivri uçlu çakıyı uzatarak: "Şunu kesiver kumandanım" dedi. Dağları, denizleri,

gökleri titreten bu sözü duyunca, kara elmas gibi parlayan gözlerini kısıp, bir an durup soluklandı, kumandan. Limonküfü gür saçlarından, kamaşan gözlerine süzülen teri elinin tersiyle şöyle bir silip devam etti. Yüreğindeki sızı, kirpiklerde çağlayan su oldu. Teselli olsun diye: "Üzülme Çavuş" diyebildi. Yıldızlar karanlık surların burçlarında sendelerken, asker, bulutlu gözleriyle yere düşen elini, elsiz kalan kolunu ve akan kanını bir müddet sessizce süzdükten sonra, lale çiçeği gibi dik, göğe yükselen başıyla, süt mavisi şahin gözlerini duman içindeki ufka doğru çevirdi ve suları çekilmiş dilinden şu kelimeler döküldü: ''Feda olsun kumandanım. Vatan sağ olsun!''... Onların futbol topları yoktu. Çaputları birbirine dolayıp bezden bir top yapmışlardı belki. Onunla da kim bilir oynama fırsatı bulamamışlardı. Gökyüzünde salınan bir uçurtmaları olmuş muydu? Gece yattıklarında neyin hayalini kurmuşlardı acaba? Belki de hayal kurmak için hiç fırsatları da olmamıştı? Babaları cephede bulunduğundan bir şey isteme şansına sahip de değillerdi. Ve bir gün hepsinin üstüne görev düştü. Kanatlarını yalayan pervanenin aydınlığına kendini bırakan kelebekler gibi atıldılar cephelere, bir gül bahçesine yaklaşır gibi girdiler kara toprağa. Gidecek başka yerleri yoktu, ölüme gittiler. Pamuk elleriyle minik serçeyi okşayan çocuk şefkatiyle sevdiğimiz, esmer buğdaydan alınteri ve özveriyle yapılan taze ekmek gibi öpüp kokladığımız vatan toprağının kıymetini bilin. Kaç kıtanın orduları dikilen karşılarına, kaç dünyayı durduran, kaç zaferi avuçlarıyla göğe kaldıran, al bayrağa rengini veren, ayakkabısı delik, yüreği çelik kahramanların üzerinde kır çiçeklerinin açtığı, taze kokulu kekiklerin kapladığı Cennetin adıdır, Türkiye. Güneş tanyerinin salıncağında salınırken, mavi bulutlardan düşen bir damladır, vatan; kızıl bir gülün yanağına. Vatana hediye edilmeyen canlar değersizdir. Vatan için yaşamasını bilmeyen, vatan için ölmesini de bilemez...

*

Minnet, şükran ve rahmetle anıyoruz.

SÜREYYA ŞİŞMANLAR

Süreyya Şişmanlar Aydınhan; 1970 yılında Ordu ilinde doğdu. Nizamettin İlkokulu, Merkez Ortaokulu ve Ordu Lisesinde öğrenimini tamamladı. Atatürk Üniversitesi Kazım Karabekir Eğitim Fakültesi Ağrı Eğitim Yüksekokulundan Sınıf Öğretmeni olarak 1988 yılında mezun oldu.

1988 yılında Adıyaman'ın Ilıcak köyünde sınıf öğretmeni olarak ilk görevine başladı. Halen Bursa İli Karacabey İlçesi Cumhuriyet İlkokulunda Sınıf Öğretmeni olarak görevini sürdürmektedir.

Çocukluğunun geçtiği coğrafya, içindeki doğa sevgisinin mayası oldu. Çocuk ve gençlere bu sevgiyi aktarmak için izcilik faaliyetlerine katıldı. Çeşitli kamp ve izcilik kurslarında eğitimci lider olarak birçok faaliyetlere katıldı.

Karadeniz'in hırçın doğası ve yaşam koşullarının zorluğu nedeniyle içinde biriken zaman tortularını şiirle ifade etmeye lise yıllarında başladı. Şiirlerinde aşk, insan sevgisi, yaşanmışlıklar, toplumsal sorunları tema olarak işledi. İlk kitabı 2004 yılında Kanguru Yayınları'ndan çıkan "Yürek Kuşları"dır. Evli ve iki çocuk annesidir.

ŞİİRLERİNDEN ÖRNEKLER

GİZLERİM ADINDA GİZLİDİR/Kotiora

Kasvetli bir ikindiydi
Kor yüreğini attı suya, cızz!
Pireye kızıp yaktığı yorganın
Küllerini süpürerek saçlarıyla
Serpip bavulunun en dibine,
Ayrılıklar şairinin kitabını
Basıp göğsündeki kör noktaya
Döndü yönünü batıya…

Aklında sudan sebep
Kalanların üstüne devirip geceyi
Gitti diye kim söylediyse yalan söylemiş
Vebali boynuna…

Her gece yüklerini
Boşaltır gemilerim limanına
Sende dinlenirim…
Denizinin öz kızıyım
Karanlıkta dalgalarınla oynaşır,
Okşar kıyılarını titreyen ellerim.

Nimbus bulutudur gözlerim semalarında
Yağar yağar dinerim…
Her gece rıhtımda
Keman taksimi eşliğinde
Ölüleri uğurlar/dirileri ağırlar
Gönlümün mahşeri.

Her gece,
Gizli mağaralarında
Baş aşağı asılı/ yarasalar gibi
Bıraktığım vicdanlarla yüzleşmeye gelirim…

Ah, sevgilim Kotiora!
Bir adım ötesi yok kıyının
Gidemedim…

Kim söylediyse yalan söylemiş
Vebali boynuna

Ağlarında takılı balık
Boşa çırpınışım…

ADI HÜSEYİN/KOD ADI HAMAL İSİN

Çocuktum, toplarken hayata dair izlenimleri
Açık iki penceremden gördüğüm silinmez izlerdi

Tıklım tıklım dolu çarşamba pazarı
Heybetli küfesi, altında kaybolan şapkası
Ne kadar taşınacak yük varsa vururlardı sırtına
Önde sükseli avratlar, keskin bir parfüm kokusu
Arkada tüm şehri taşıyan İssin -yürü yol senindir-
Ve geçtikçe yıllar
Kaldırıma secde eden dizlerin
Bükülen belin
Sürüyen ayakların
Umurunda değildi kimsenin.

Emeğin buğusuydu alın terin
Ne kadar bereketsizdi bu şehrin toprakları
Çalarken sazını ağustos böcekleri
Çalışkan karınca sendin
Sadece taşırdın tadını bilmediğin türlü yiyecekleri
Bir terslik var bu masalda
Önünde mendil
Namerde el açan sen oldun sonunda.

Sabret yakındır beklediğin gün
Bir gün taşıyacaklar elbet omuzlarında
Öyle ya bunca emeğin var şehrin taşında toprağında.

Aman ha!
Ölü olduğunu unutup sevincinden atmayasın çığlık

Hoca efendi sorma sakın
Ne bilsin kullar
Hey koca şehir,
Feleğin kurup yükünü İssin'e yüklediği Ordu
Kalabalık kapalı çarşı
Orta camiinin eskimiş avlusu
Tahıl pazarının kırık taşları
Selimiye yokuşu
Şahincili sırtları
Nasıl bilirdiniz Hamal İssin'i?
Nice bürokratlar geldi geçti
Hiç birinin adı kazınmadı belleğime
Ne ağalarında ne beylerinde kaldı
Koydum küfesine gönlümü
Götürdü bilinmeyen adrese
Bu şiir tarafımdan Hamal İssin'e yazıldı

DOST

Dost… Ne iyi ettin de geldin
Yeni kurmuştum düşünceler sofrasını
Buyur otur, şurası baş köşesi.
Birlikte ayıklayalım düşünceleri
Bunlar ak… Bunlar karası
Bunlar da memleket meseleleri
Koy üstüne seninkileri
Kırık umutları, neşeyi, hüzünleri
Ne varsa dök içini.

Yaşanmışlıklardan payımız bu kadar.
Ağır gelir bu dertler bir başa,
Böl ikiye, işte ortası.
Sana yarısı, bana yarısı.

Dost… Ağlamaklısın sen, üzülmek yok ama.
Hangi gece kavuşmadı ki sabaha.
Bakarsın yarın başka doğar güneş üstümüze
Umarsızca düşeriz yeni umutlar peşine.
Alıp başımızı ineriz sahile
Gün batımını izleriz keyifle
Beklenen geldi ya da gelmedi
Değişti mi, asıl olay gurubun rengi.
Boş ver, unut gitsin sitemleri
Ayrılıklar da değil mi sevginin öz kardeşi?

Denizin derinliğinde hayaller yüzdürür
Rüzgârın serinliğinde acımızı dindirir
İnadına… İnadına, yakamozda
Yıldızları suya indiririz.

Dost… Tut ellerimi, sımsıkı sarıl bana
Aynı gökyüzü örtüyor ya üstümüzü
Bak, paylaştığımız aynı yeryüzü
Düzündeyiz, yokuşundayız hayatın ne fark eder
Düşüncelerin enginliği ve varlığımız yeter.

ŞAFAK DELİÇAKAR

25 Temmuz 1967 yılında Erzurum ili Pasinler ilçesinde doğdu. Anne ve babasının görev yerleri olan Erzurum'da dünyaya gözlerini açan Deliçakar, ilköğretimini burada tamamladı. 1982 yılında babasının vefatı ile annesinin memleketi Ordu'ya gelen Deliçakar, orta ve lise tahsilini de burada tamamladı. 1987 yılında evlenen ve bu tarihle birlikte 1988 yılında da vatani görevini tamamlayan Deliçakar'ın bu evlilikten Selahattin adlı bir oğlu ve Dilara adlı bir de kızı oldu. Askerde kazanmış olduğu üniversite tahsilini 1988-89-90 yıllarında sürdürdükten sonra bu tarihte yüksek tahsilini bırakarak iş hayatına atılan Deliçakar'ın ilk görev yeri 1991 yılında Antalya-Kaş ilçesi oldu. 4 yıl burada bir şirketin muhasebe ve halkla ilişkiler departmanında çalışan Deliçakar, sırasıyla Antalya- Merkez ve Alanya ilçelerinde çeşitli şirketlerin ön muhasebe, basın ve halkla ilişkiler departmanlarında görevini sürdürdü. Basın camiasına ilk ciddi adımı Alanya-Milliyet-Yay-Sat Dağıtım A.Ş'de atan Deliçakar buradaki görevlerini 1999 yılına kadar sürdürdü. Deliçakar, 2002 yılına kadar kendi kurduğu Şafak Ajans adı altında siyasi alanlarda basın danışmanlığı yaptı. 2002 yılında çocuklarının tahsili için Ordu'ya kesin dönüş yapan Deliçakar, burada da Şafak Ajans'ı kurarak, bir haftalık gazetenin de yazı işleri müdürlüğüne başladı. İşletmelerde ekonomi, Karadeniz TV Ordu temsilciliğini de bir süre sürdüren Deliçakar, ORT ve Boztepe TV'de siyaset ağırlıklı programlar yaptı. Paşa Paşa Konuşalım, Ordu Penceresi ve seçim programlarına önemli damgalar vuran Deliçakar, Çayda Çıra adlı eğlence programıyla da okurlarının ve izleyicilerinin takdirini topladı. Deliçakar, 2007 yılında Ordu Yeni Haber Gazetesi'nde haber müdürü olarak göreve başladı. 10 yıldır Ordu Yeni Haber Gazetesi'nde çalışmakta olan Deliçakar, siyaset, roman ve aşk kitaplarına bir de şiir kitabı eklemeyi hedefliyor. Şiir Gözlüm, Menekşe Kokulu Annelerim, Kocamın Arkadaşları, Aklın Almadıkları ve Yazılamayan Yazamadıklarım adlı eserleri ile basın camiasının yanı sıra edebiyat dünyamıza da girecek olan isimler arasında yerini aldı.

ŞİİRLERİNDEN ÖRNEKLER

EY MEZARCI

Ey mezarcı...
Ne acele edersin be adam,
Atacağın üç kürek toprak,
Az daha beklesen ölür müsün?
Ölür müsün benim gibi...
Bir hay bir hengame büründün,
Dur hele bir beklediğim var,
Dur hele gider ayak,
Daha göreceğim var...
Belki gelir bir koşuda,
Dursana az be adam,
Belki gelir bir nefeste,
Dursana az be adam,
Dur gelecek bir çırpıda,
Gelecek bak Şiir Gözlüm...
İlk ve son gelişi olacak,
Niye niye diye hayıflanacak,
Bir kendine bir de bana soracak,
Sen beklemesen de gelecek,
Gelipte bir bana yüklenecek...
Ey mezarcı...
Sen vurma sakın ilk kazmayı,
Bekle ne olur bekle,
Bekle Şiir Gözlüm'ü,
"O" vursun, o atsın,
Kefenimin üstüne ilk toprağı...
"O" okusun, ilk Fatiha'yı, "O" alsın,
İlk helalliğimi, "O"nadır ölmelerim,
"O"nadır bu gitmelerim...
Artık gelse ne yazar deme,
Artık sorsa ne yazar deme,
Deme be adam sen bilemezsin,
Bir çift gözün fer-i bundan gayrı,
İşte bu mezarda yatıyor olacak...
Öyle alaylı alaylı bakma kefenime,

Gelmezse de gelmesin gelmese de hem senin neyine,
Sen başla kazma kürekle eşmeye,
Ben zaten hazırım,
Hazırım kara toprağa girmeye...
Bak onu görüyorum mezarcı,
Trafiğe takılmış benim yalancı,
Ört artık üzerimi durma gayrı,
Sen sağ, ben selamet,
Gidiyorum işte, gidiyorum,
Hakkını helal et mezarcı.

GELSEN ARTIK

Bu gece dört duvarım çok soğuk
Bağdaş kurup dizlerimle oturduk
Denizler ötesi hayallere daldık
Birazdan yumacağım gözlerimi
Hani bir soluk rüyama gelsen artık…
Bir ak güvercin saldım sana gelmedi mi?
Üç demiri kalem yapıp
Name yazdım senin için gökyüzüne
Okumadın mı?
Duvarlar nemlendi
Demirler pas tuttu görmedin mi?
Bu ten gidiyor iki can olup duymadın mı?
Gel desem bu gece halvetime
Bak cellat bekliyor yanı başımda
Gel desem bu gece hasretime
Bu son yakarış son feryat
Birazdan yumacağım gözlerimi
Hani bir soluk, bir nefes
Yar rüyama gelsen artık…

KUTSAL EMANET

Tasvirin yok senin
Bilmem söze nerden başlasam
Adın kadın olunca
Sözlerimi nasıl sarıp sarmalasam Kadın…
Sen nesin bilir misin?
Bilmem aynalar sana neler söyler?
Bilmem yalan dünya sana neyler?
Her kim ki ne eylerse eylesin…
Kadın… Sen, nesin bilir misin?
Sen, Allah'ın kutsal emaneti,
Sen, kainatin velinimeti,
Sen, gönüllerin en değerli hazinesi,
Sen, Hak'ka giden helallik, Sen, alın yazısı
Sen, cennetin eşiği…
Sana el kaldırmak ta neymiş
Sana yan gözle bakmakta neymiş
Seni kalpten aşağıda görmekte neymiş Kadın…
Sen, kutsal emanetsin,
Emanete hıyanette neymiş…
Fikirlerin ince gülü,
Kalp gözünün inci tanesi,
Cana can katan Tuba ağacı, Kadın…
Sen kutsal emanetsin,
Seni soldurmakta neymiş…
Sen ki can verensin yedi cihana
Şu kürede yok sen gibi
Sen gibi bir alamet-i farıka
Şafak emanete hıyaneti affetmez asla Kadın…
Sen kutsal emanetsin,
Seni üzen bedbah olmaz asla…

HAYATIM…

Hani ismini duyunca ürperir,
Tepeden tırnağa karıncalanır ya bedenim.
Hani sesini duyunca beynim dumanlanır,
Kulaklarım uğuldar gözlerim kararır ya…
Hani karşımda olunca dilim tutulur,
Nutkum kesilir, basiretim bağlanır,
Bir mahcup olurum ya…
Hani şiir gözlerini, ay yüzünü görünce
Hani kokunu alırım ya Canik'den Palandöken,
Kop, Zigana Dağları'ndan,
Hani bir şafak diyince boğulurum ya Karadeniz'de,
Bir türlü adını koyup ta
Hani yüzüne söyleyemediğim,
Kara sevdam Şiir Gözlüm…
Tek kelime ile seni her iki cihanda
Ölesiye öyle çok seviyorum ki
Evet "Seni Seviyorum" Şiir Gözlüm.
Peki neden mi?
Niye mi?
Seni bu kadar gözü kara seviyorum.
Çünkü sen bana göre şu insanlık tarihinde,
Beyni ve yüreği bozulmayan tek insansın.
Çünkü sen bir güneş, bir ay parçası, bir yıldız,
Çünkü sen bir çiçek bir damla su, çünkü sen Şiir Gözlüm…
Bir yudum nefes, bir lokma ekmek gibisin…
Çünkü sen hayatsın, bana özel "Hayatımsın"
Seni seven yüreğim bile, Seni benden kıskanıyor.
Bana özel "Hayatım" işte ben seni öyle seviyorum…

ŞANSER TUĞRAN

1956'da Ordu-Gölköy'de doğdu. İlkokula ve ortaokulun ilk yılına Gölköy'de devam etti. Ordu Hamdullah Suphi Tanrıöver Ortaokulunu ve Ordu Lisesini bitirdikten sonra, Diyarbakır Eğitim Enstitüsünün Fransızca Bölümünden (1979) mezun oldu. Milli Eğitim Bakanlığı bünyesinde öğretmen olarak çalıştı, emekli oldu. Öğretmenlik görevini sürdürürken devam ettiği Selçuk Üniversitesi Hukuk Fakültesini 1990'da bitirdi.

Halen serbest avukat olarak çalışmalarını Ordu Barosunda yürütmektedir. Elçin Özge ve Aytaç Hakan isimli iki evladı vardır. Sen Giderken (Serüven Kitap Ordu-2010) adlı yayımlanmış bir şiir kitabı vardır.

ŞİİRLERİNDEN ÖRNEKLER

UNUTTUM SANMA
Unuttum sanma gözlerinin rengini,
Anarken hala ilkbaharda gibiyim,
Bir vefasız aşka kaptırmış da kendini,
Hüzün rıhtımında bir yalnız serseriyim.

Şimdi uzakta benden kim bilir nerdesin,
Duyuyorum canımda sen kanımda gibisin…

Hani elele koşarken daha dün gibi
Anarken hala nasıl çılgın gibiyim.
İçimde kara sevdan ilk günkü gibi,
Hüzün rıhtımında bir yalnız serseriyim.

Şimdi uzakta benden kim bilir neredesin,
Duyuyorum canımda sen kanımda gibisin…

ÇOCUKLARIMIZ
(Sevgili yavrularım Hakan ve Özge'ye)

Çocuklarımız,
Ak pak umutları yarınlarımızın…
Yaşam ağacında dalımız,
Dalımızda tomurcuk,
Tomurcukta rengârenk çiçek her biri…
Kocaman evrende;
Bir onlar lekesiz,
Dokunmayalım!
Yaşasınlar kardeşçe…
Biz kuramadık bari
Onlar atsın temelini dostluğun,
Bırakalım yaşatsınlar kardeşçe…

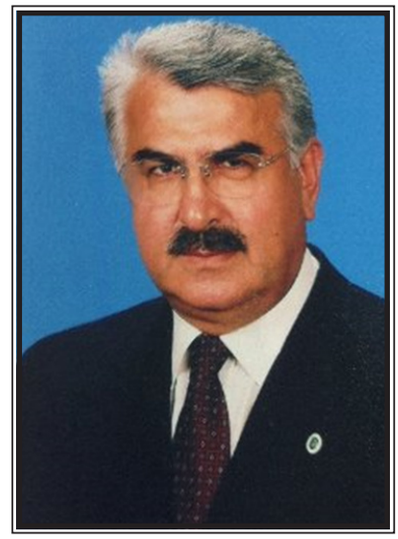
ANAM BENİM
-Canım Anneme-
Anam benim,
Su kadar aziz bildiğim,
Ekmek kadar kutsal…
Seni andım yine;
İçimde sevgi şimşekleri çaktı,
Ruhumda şefkatinle dopdolu kasırgalar…
Öylesine tüttün ki gözlerimde;
Yeniden doğmak geldi içimden,
Yeniden büyümek ellerinde…

Sevginin en soylusu sende
En tadılası, en boyutsuzu…
Sen güzellikler dolusu anam;
Vefanın en ölçülmesi,
Umudun en vazgeçilmezi…
Öylesine tüttün ki gözlerimde;
Yeniden doğmak geldi içimden,
Yeniden büyümek öpülesi ellerinde…

SEN GİDERKEN
Sen giderken,
Varlığınla şımarmış akşamlarımı götürdün,
Her şeye gülerek bakan,
Senli umutlarımı da…
Acıyı, hüznü
Ve ne varsa insanı sefil eden,
Her şeyi bıraktın da çaresizliğime,
Gönlümü, ruhumu,
Tüm benliğimi;
Beni, ben yapan adamlığımı götürdün kendinle…

Ben ki,
O iri yarı adam,
Süt dökmüş kedi misali
Kabuğuma çekildim şimdi,
Bitkin, yorgun
Ve bir başıma kaldım kendimle…

Çünkü
Sen giderken,
Tebessüm ve mutluluklarımı götürdün de yanında
Bana,
Hiç alışamadığım yalnızlığını bıraktın
Acımasızca…

ŞEFİK DURSUN

01 Şubat 1949 tarihinde Ünye'de doğdu. İlk ve ortaokul eğitimini Ünye'de tamamladı. Daha sonra Perşembe Öğretmen Okulu sınavlarını birincilikle kazandı. İki yıl bu okuldaki eğitimin ardından, derslerindeki başarılarından dolayı İstanbul (Çapa) Yüksek Öğretmen Okulu Hazırlık Fen Lisesine gönderildi. 1966 yılında Fen Lisesi mezunu olup, üniversite sınavlarını kazanarak İstanbul Üniversitesine kayıt yaptırdı. İstanbul Üniversitesi Fen Fakültesi Fizik-Kimya Bölümünden ve İstanbul (Çapa)Yüksek Öğretmen Okulundan 1970 yılında mezun oldu.

Üniversite öğrenciliği, 1968 yılında başlayan ve daha sonra tüm ülkeye yayılan anarşi ve terör olayları dönemine denk geldi. Bu süre içinde hem İstanbul (Çapa)Yüksek Öğretmen Okulu Talebe Derneği (1966-1968) ve hem de Talebe Cemiyeti (1968-1970) başkanlıkları görevlerini yürüttü. O günlerde Talebe Derneği, Milli Türk Talebe Birliğinin çatısı altında hizmet veriyordu. Genel başkan ise bugün Türkiye Büyük Millet Meclisi başkanı olan Sayın İsmail Kahraman'dı. Bu yıllarda Yüksek Öğretmen Okulu Talebe Cemiyetinin çıkardığı Pınar Dergisi'nde ilk deneme yazısı yayınlandı. Pınar Dergisi Milli Eğitim Bakanlığının abone olduğu ve tüm okul kütüphanelerine yolladığı önemli kültürel bir dergi hüviyetindeydi.

29 Mayıs 1970 tarihinde Yüksek Öğretmen Okulu Talebe Cemiyeti başkanı olarak, İstanbul'un 517. fetih yılında, on binlerin katıldığı muhteşem Fetih Mitingi'nin başarıyla gerçekleştirilmesine önemli katkıda bulundu. Topkapı'dan Sultanahmet'e milletimize yakışır bir yürüyüş gerçekleştirildi.

Anarşiye karşı olan öğrencilerin üniversitelere alınmadığı bu dönemde gerek sivil toplum kuruluşları ve gerekse dönemin Milli Eğitim Bakanı Prof. Dr. Orhan Oğuz ile sağladığı diyaloglar sayesinde, onların en az zaman kaybederek mezun olmaları için önemli görevleri yerine getirdi.

Mezuniyetinden sonra 1974 yılına kadar Adana Erkek Lisesi ve İstanbul Vefa Poyraz Lisesinde Fizik Öğretmenliği yaptı. 1974-1976 yılları arasında, bugün Yıldız Teknik Üniversitesi adıyla hizmet veren, Yıldız Devlet Mühendislik ve Mimarlık Akademisinde Fizik Uzmanı olarak çalıştı.

Doktorasını, 1976 yılında göreve başladığı İstanbul Üniversitesi Cerrahpaşa Tıp Fakültesi Biyofizik Anabilim Dalında, 1981 yılında rahmetli Prof. Dr. Meliha Terzioğlu'nun danışmanlığı altında tamamladı. Karadeniz Teknik Üniversitesinin kurucu rektörü rahmetli Prof. Dr. Nazım Terzioğlu'nun eşi olan Prof. Dr. Meliha Terzioğlu'nun Türkiye'de yaptırdığı ilk biyofizik doktorasıydı.

1984-1985 ve 1985-1986 eğitim-öğretim yıllarında, 2547 sayılı Yükseköğretim Kanununun 39. maddesi uyarınca Uludağ Üniversitesi Tıp Fakültesinde biyofizik derslerini okuttu.

1987'de doçent, 1993'de ise profesör unvanını aldı. Akademik faaliyetlerinin yanında Cerrahpaşa Tıp Fakültesi Fakülte Kurulunda hem doçent (09.09.1991-29.07.1993) hem de profesör temsilcisi (25.09.1996-25.09.1999) olarak eğitim faaliyetlerinin düzenlenmesinde görev yaptı.

Biyofizik Anabilim Dalı başkanlığı görevine ilk olarak 09.08.1996 tarihinde seçildi. Ancak 28 Şubat post-modern darbe döneminde başörtülü öğrencileri sınava aldığı için 08.07.1998 tarihinde görevinden alındı. Daha sonra 10.10.2006-23.03.2015 tarihleri arasında (üç dönem) anabilim dalı başkanlığı yaptı.

Haseki Eğitim ve Araştırma Hastanesi Klinik Araştırmalar Etik Kurulu üyeliği (kurucu üyelik 2011) devam etmektedir.

22 Mart 1994 yılında kurulan Türkiye Gönüllü Teşekküller Vakfının (TGTV) kurucu üyesi oldu ve o yıl İstanbul Üniversitesinde Hemşirelik Yüksekokulu öğrencileri için başlatılan başörtüsü yasağı uygulamasına karşı, **2547 sayılı Yükseköğretim Kanununa Ek 23. Maddenin** ilavesi için TGTV adına sorumluluk yüklendi ve başardı. **(Ek Madde 23-(Ek: 7/6/1995-4111/2 md.) "Yükseköğretim kurumlarında pratik, uygulamalı dersler ve staj; öğrencinin tercih edeceği ilgili kamu kurum ve kuruluşları ile bunlara muadil özel kuruluşlarda yapılabilir. Bu süre zarfında öğrenci, yükseköğretim kurumları öğrenci disiplin kurallarına tabidir."** Bu madde yürürlüktedir.

Halen TGTV'nin Mütevelli Heyet ve Yüksek İstişare Kurulu üyesi olarak görevlerini yürütmektedir. Ayrıca Türk Biyofizik Derneği, Türkiye Solunum Araştırmaları Derneği ve Üniversite Öğretim Elemanları Dayanışma Derneği (Kurucu Genel Başkan) mesleki dayanışma derneklerinin üyesidir.

28 Şubat post-modern darbesinden sonra Aralık 1997'de yapılan İstanbul Üniversitesi rektörlük seçimlerinde Kemal Alemdaroğlu'na karşı rektör adayı oldu ve millet adına demokratik mücadele imkânını sonuna kadar kullandı.

Maalesef seçimler sonucunda Alemdaroğlu, Cumhurbaşkanı A. Necdet Sezer tarafından rektör olarak atandı. İlk yaptığı uygulama başörtüsü yasağını getirmek oldu. 28 Şubat post-modern darbesinin gücünü de arkasına alarak rektörler kurulundan başörtüsü yasağı çıkardı.

28 Şubat sonrası, rektörlük seçiminin hemen ardından İstanbul Üniversitesinde başlatılan başörtüsü yasağına karşı tek başına mücadele vermek zorunda kaldı. 14 Mart 1998'de İ.Ü. Fen Fakültesi Konferans Salonu'nda başörtüsü yasağı kararını öğretim üyelerine tebliğ etmek isteyen **Rektör Kemal Alemdaroğlu'na, bu yasağın hukuki-yasal hiçbir dayanağı olmadığını, Anayasa'ya aykırı olduğunu içeren tarihi bir söylemle** milletin onur ve istikbal mücadelesine katkıda bulunmaya çalıştı. Böylece yasağa karşı direnişi başlattı. Bu dönemde mağdur öğrenci ve öğretim üyelerinin yanında oldu, onların eğitim ve çalışma haklarını savundu. Aslında milletin değerlerine bağlı bir öğretim üyesi olarak sorumluluğunun gereğini yerine getirmeye çalıştı. Tabii ki buna bağlı mağduriyetler de yaşadı.

Yasak sırasında anabilim dalı başkanı olarak yasağı kendi derslerinde-sınavlarında uygulamadı. 06 Mayıs 1998 tarihinde yapılan ara sınava başörtülü öğrencileri aldığı için açılan soruşturma sonunda görevlerinden uzaklaştırıldı.

28 Şubat post-modern darbesinin üniversite öğretim elemanları üzerinde kurduğu baskının etkisini azaltmak için 1999 yılında bir grup meslektaşıyla kurucu genel başkan olarak **Üniversite Öğretim Elemanları Dayanışma Derneği'ni (ÜNDER)** kurdu. Böylece öğretim üyelerinin birlikteliğine katkı sağlamaya çalıştı.
Doğduğu yer olan Ünye'de 14-15 Kasım 1998 tarihinde Ünyeliler Derneği'nin düzenlediği 1. Ünye Kurultayı'nın organizasyonunu üstlendi. Kurultayda konularının uzmanı öğretim üyeleri ve uzmanlar tarafından Ünye'nin Eğitim, Sosyal ve Ekonomik sorunları değerlendirildi. Bu çalışma bir kitap halinde yayınlandı.

Vesayet sistemine karşı yürütülen demokratik mücadeleyi sindirmek amacıyla rektör Alemdaroğlu tarafından 2000 yılında olumsuz sicil verilerek cezalandırılmak istendi. YÖK tarafından da onaylanan bu işlemi açtığı dava sonucunda iptal ettirdi.

İstanbul Üniversitesinde kılık-kıyafet yasağı çalışanların yakınlarına da uygulandı. Eşi başörtülü olduğu için sağlık karnesi verilmedi. Bu uygulama sırasında İ. Ü. İstanbul Tıp Fakültesinde tedavi görmekte olan kanser hastası Medine Bircan'ın tedavisi aksadı, bu sırada hayatını kaybetti. Eşine başörtülü olması nedeniyle sağlık karnesi verilmemesi üzerine rektörlüğe karşı başlattığı hukuki mücadeleyi kazandı. Sağlık karnelerinde kılık-kıyafet yasağı uygulaması kaldırıldı.

ÜNDER'in başkanı olarak Ondokuz Mayıs Üniversitesi rektörlük seçiminde az oy aldığı halde Cumhurbaşkanı A. N. Sezer tarafından atanan Ferit Bernay'ın, öğretim üyelerine uyguladığı baskı ve kıyım faaliyetlerine karşı mücadele etti. Bernay'ın yapılan eleştirileri sebep göstererek açtığı davalarda yerel mahkemelerce cezaya çarptırıldı.

Üniversite Öğretim Elemanları Dayanışma Derneği (ÜNDER), Eğitim-Bir-Sen ve Ondokuz Mayıs Üniversitesi Öğretim Üyeleri Derneği ile 2007 yılında Cumhurbaşkanı seçimine müdahale etmek isteyen Cumhuriyet Mitinglerine karşı demokratik mücadele verdi.

2009-2012 yılları arasında Yeni Akit Gazetesi'nde siyasi ve aktüel konularda haftalık köşe yazıları yazdı.

1 Kasım 2010-22 Eylül 2012 tarihleri arasında Halkın Sesi Partisi (HAS Parti) kurucular kurulu ve genel idare kurulu üyeliği görevlerinde bulundu. Siyasi faaliyetlerini 22 Eylül 2012 tarihindeki katılım töreninden itibaren Başbakan Yardımcısı Sayın Prof. Dr. Numan Kurtulmuş ile AK Parti üyesi olarak sürdürmektedir. Siyaseti "Milleti Mutlu Etme Sanatı" olarak tanımlamaktadır.

Gerek öğrenciliği döneminde gerekse akademik hayatı boyunca içinde bulunduğu toplumun, milletinin menfaatlerini korumayı hep ön planda tuttu; mağdur ve mazlumların yanında oldu.

19.08.2013 ile 19.11.2013 tarihleri arasında üç ay, De Montfort Üniversitesi Sağlık ve Yaşam Bilimleri Fakültesinde (Leicester-İngiltere), 2547 Sayılı Yükseköğretim Kanunu'nun 39. maddesine göre öğretim üyelerine verilen destekler kapsamında misafir öğretim üyesi olarak görevlendirildi.

Kendi alanında ulusal ve uluslararası dergilerde yayınlanmış ve toplantılarda sunulmuş 100'e yakın yayın ve tebliğ sahibidir. "Biyofizik Ders Kitabı" ve "Biyofizik Uygulama Kitabı" adlarında, tüm tıp fakülteleri öğrenci ve akademisyenlerinin yararlanacağı iki kitabın hem editörü hem de bölüm yazarıdır.

Halen Biyofizik Anabilim Dalında lisansüstü eğitimlerinin akademik danışmanlığını yaptığı, yetiştirdiği iki meslektaşı, profesör olarak hizmet vermektedir. Hocası Prof. Dr. Meliha Terzioğlu'nun öğrencisi olarak tek prensibi, işini iyi yapan meslektaşlarının, birlikte çalıştığı arkadaşlarının hayat görüşlerine bakmaksızın, adaletle muamele etmek ve haklarını savunmaktı.

1 Şubat 2016 tarihi itibariyle Cerrahpaşa Tıp Fakültesi Biyofizik Anabilim Dalında öğretim üyesi iken emekli olan Prof. Dr. Şefik Dursun evli ve hekim olan üç kız ile üniversite öğrencisi bir erkek çocuk babasıdır.

ŞENER GÖK

Şener Gök 01.01.1954 tarihinde Ordu-Uzunmusa köyünde doğdu. İlkokulu komşu Yağızlı köyü İlkokulunda, ortaokulu Ordu Merkez Ortaokulunda (şimdi Merkez İlköğretim Okulu olarak bilinmekte) okudu. Perşembe Öğretmen Okulunu kazandı. Üç yıl okuduktan sonra 1972 yılında mezun oldu. Sınıf öğretmeni olarak Ordu'nun Yeşilyurt, Bayramlı ve Uzunmusa köylerinde uzun yıllar çalıştı. Anadolu Üniversitesi Açık Öğretim Fakültesi, Eğitim önlisansını bitirdi. Milli Eğitim Bakanlığının açtığı Hizmet İçi Eğitim Müzik Dersi Öğretmenliği Kurslarına katıldı. Ordu Merkez İlköğretim okullarında Müzik Öğretmenliği yaptı. Ocak 1998'de emekli oldu.

Müzikle ilgisi çok küçük yaşlarda başladı. İlkokul ve ortaokul yıllarında okul korolarına girdi. Sınıf öğretmenleri ve müzik öğretmenleri, kendisini yönlendirip teşvik etmişlerdir. Daha sonra öğretmen okulu yıllarında bağlama çalmayı öğrendi. Okul korolarında ve öğretmenlik yıllarında, Ordu'da kurulan THM korolarına bağlama çalarak eşlik etti. Solo olarak türküler söyledi. Ailede ve çevrede müzikle uğraşan insanların ve hocaların arasında bulundu, iyi çalıp söyleyenleri örnek alarak, kendisini yetiştirmeye çalıştı. Sınıf öğretmenliği ve müzik öğretmenliği yıllarında okul koroları kurup, yetenekli öğrencileri teşvik etti. Ordu ve Perşembe Halkeğitim Müdürüğü bünyelerinde kurulan korolarda şef ve hoca olarak görev yaptı. Yine Ordu Musiki Cemiyeti THM Korosunda 2 yıl şeflik ve hocalık yaptı. 1987 yılında TRT'nin açtığı ön dinleme sınavını kazanarak band ve program yapma hakkını aldı. TRT'de radyo ve televizyon programları oldu. Araştırma ve derleme çalışmalarına yıllardır devam etmektedir. Birçok türkü ve sözsüz oyun havalarını derleyip notaya aldı. 1996 yılında Ordu Belediye Konservatuarı kurulunca THM bölüm başkanı olarak görev verildi. Halen çalışmaları burada devam etmektedir. Repertuvar, solfej, bağlama dersleri vermektedir. İlkokul öğrencisinden yetişkin öğrencilere kadar, çok sayıda öğrenciye Türk Halk Müziğini sevdirdi. Emekli olduktan sonra, kendine ait mekanı, kültür-sanat evi olarak otantik şekilde düzenlemiştir. Zaman zaman sanatseverler ve konukların da katılımıyla Ordu'nun seçme müzisyenleriyle Türkü Meclisi adıyla geceler düzenlemektedirler. Ulusal kanalların ve TRT'nin yaptığı birçok belgeselde arkadaşları ve öğrencileri ile birlikte, yöresel müzik icra ederek yer almıştır.

Kendisi ile birlikte 8 kardeş, 2 çocuk ve 3 torun sahibidir. Eşi Gülseren Gök kendisi gibi emekli öğretmendir. Oğlu Gökhan ve kızı Goncagül onlar da öğretmen olarak görev yapmaktadırlar. Ne yazık ki hiçbiri meslek olarak müziği seçmemişlerdir. Annesi sağ, babası vefat etmiştir. Müzik yeteneği aileden gelmektedir. Ailedeki ve Ordu'daki müzisyen büyükleri ilham kaynağı olmuşlardır. Kendisinden küçük kardeşi Coşkun Gök TRT THM sanatçısıdır. Müzik hayatına beraber başlamışlardır.

Şener Gök THM dalında sazda ve sözde, yüzlerce öğrenci yetiştirmiştir ve halen de yetiştirmeye devam etmektedir. Şener Gök hem saz sanatçısı, hem ses sanatçısı, hem de iyi bir hoca ve öğreticidir. Geleneksel öz müziğimizin temsilcisi, savunucusu ve önderlerindendir.

TÜRKÜLERİNDEN ÖRNEKLER

HAZAN VAKTİ

Yine hazan vakti geldi dayandı
Ağaçlar hüzünlendi dal yarelendi
Mevsim artık döndü bağlar bozuldu
Bülbül hüzünlendi gül yarelendi

Işıklar biraz soldu gözlerin
Ağrıları uç veriyor dizlerin
Keyfi kaçtı cümlelerin sözlerin
Ağız hüzünlendi dil yarelendi

Birer birer dökülüyor yapraklar
Hasatları pay ediyor ortaklar
Çiçekleri yutuverdi topraklar
Arı hüzünlendi bal yarelendi

Ne kaldı ki baharından yazından
Azık topla fazlasından azından
Ayrılığın türküleri yüzünden
Sazlar hüzünlendi tel yarelendi

Başlar eğik artık omuzlar düştü
Eller hüzünlendi kol yaralandı
Adımların hızı bile değişti
Ayak hüzünlendi yol yaralandı.

HOŞÇA KALIN

Şeref verdiniz siz bize
Hasret kaldık sevginize
Selam saygı hepinize
Hoşça kalın dostça kalın

Dert görmesin elleriniz
Hiç solmasın gülleriniz
Dua etsin dilleriniz
Hoşça kalın dostça kalın

Unutma ki bahar yazdır
Kara günün ömrü azdır
Tek sırdaşım telli sazdır
Hoşça kalın dostça kalın

Geleceğin dünden yakın
Umudunu bozma sakın
Bir de dönüp geri bakın
Hoşça kalın dostça kalın

Hakk'a gider doğru yolun
Lazım değil paran pulun
İster isen yeter çulun
Hoşça kalın dostça kalın

Çoğu gitti azı kaldı
İçimde bir sızı kaldı
Hatırası izi kaldı
Hoşça kalın dostça kalın

Eşin, dostun, emmin, dayın
Oğlun, kızın, kardeş, kayın
Şair; yazar basın yayın
Hoşça kalın dostça kalın

Aşıkların bağrı yansın
Dertli dertli türkü çalsın
Gök kubbede seda kalsın
Hoşça kalın dostça kalın

Ana, baba, evlat, torun
Acı tatlı, bazen sorun
Gönül kırma nedir zorun
Hoşça kalın dostça kalın

Hayat stres, sağlık servet
Makam mevki biter elbet
Sen daim ol, Aziz Millet
Hoşça kalın dostça kalın

Şu dünyayı hayal eyle
Gel de bir sor sual eyle
Hakkımızı helal eyle
Hoşça kalın dostça kalın

İster ağa, ister paşa
Genç, ihtiyar bakmaz yaşa
Ecel gelir garip başa
Hoşça kalın dostça kalın

Evim barkım yerim yurdum
Çalışıp çırpınıp durdum
Sana veda güzel Ordu'm
Hoşça kalın dostça kalın

Ömür kısa menzil ırak
Takvimden kopar bir yaprak
En son durak kara toprak
Hoşça kalın dostça kalın

Gök Şener'im budur sözüm
Canım benim iki gözüm
İçi dışım birdir özüm
Hoşça kalın dostça kalın

TERÖR

Anadolu derler adı Türkiye
Bu inanç bu bayrak yeter ülkeye
Millet izin vermez yurdu bölmeye
Lanet olsun terör, bitsin bu savaş

Memleket karıştı, bırak yarışı
Ata yadiğârı, her bir karışı
Türkü, Kürt'ü, herkes bekler barışı
Lanet olsun terör, bitsin bu savaş

Tamam çözüm derken, düştük şaşkına
Gerek var mı, şiddet ile taşkına
Ali ile Muhammed'in aşkına
Lanet olsun terör, bitsin bu savaş

Önüne geleni yakıp yıkarsın
Polis memuruna, kurşun sıkarsan
Avını gözetler, inden çıkarsan
Lanet olsun terör, bitsin bu savaş

Fakirin çocuğu, gider askere
Sağ salim dönerse, alır teskere
Nice koçyiğitler, gitti boş yere
Lanet olsun terör, bitsin bu savaş

Yaşamak ne güzel kardeşcesine
Hep arkadan vurdun kalleşcesine
Gözünü bürümüş kanleşcesine
Lanet olsun terör, bitsin bu savaş

Asırlardır aynı türkü avazı
Hısım olduk, gider gelirdik bazı
Nerden çıktı böyle, bombası gazı
Lanet olsun terör, bitsin bu savaş

Bizi bu hallere koyan utansın
Acı düştü bu can, nasıl dayansın
Cümle alem, uykusundan uyansın
Lanet olsun terör, bitsin bu savaş

Düğün bayram, halay çekip kutladık
İmeceye uyduk, mahsul topladık
Tura çıktık, gezdik, tozduk, hopladık
Lanet olsun terör, bitsin bu savaş

Oğlu şehit oldu, ana ağladı
Eşi yavrusuyla, yürek dağladı
Dostlar yas tutarak, kara bağladı
Lanet olsun terör, bitsin bu savaş

Nerde eli kalem tutup yazanlar
Saza düzen verip, çalan ozanlar
Aramızı bozup, kuyu kazanlar
Lanet olsun terör, bitsin bu savaş

Bin yıldır Asya'dan buraya geldik
Çanakkale şahit, ne için öldük
Beraber ağladık, birlikte güldük
Lanet olsun terör, bitsin bu savaş

Halka korku salıp, zehir saçanlar
Gece baskın yapıp, dağa kaçanlar
Sivil vatandaşa, ateş açanlar
Lanet olsun terör, bitsin bu savaş

Kader böyle ise, yazıklar olsun
Ne yapalım kardeş, vatan sağ olsun
Dualar seninle, ruhun şad olsun
Lanet olsun terör, bitsin bu savaş

Otuz yıldır aynı, buna ne dersin
Yaradan sizin, belanızı versin
Bütün vilayetler, susmasın yersin
Lanet olsun terör, bitsin bu savaş

Gök Şener'im, beyler alsın payını
Düşman ettik, kardeş ile kayını
Ayırmak zor, masum ile hayını
Lanet olsun terör, bitsin bu savaş

BİLAL'İN TÜRKÜSÜ
Eriço Tepesi ne yaman taşlık
Bilal'in başında sırmalı başlık
Alışmış liraya almıyor beşlik

Oğul Bilal oğul olmaz olaydın
Aliçinli Bavli'yi vurmaz olaydan
Oğul Bilal oğul ölmez olaydan
Şu yalan (fani) dünyaya gelmez olaydan

Bilal'i sorarsan yiğit bir uşak
Göğsüne bağlamış beş arma fişek
Mavzerini yapmış altına döşek

Tekmezar Dağları güverdim ola
Yaktığı ateşler karardım ola
Yavrumun gül benzi sarardı

ŞENOL TOMBAŞ

01.11.1975'te Ordu'nun Ünye ilçesinde doğdu. Liseyi Sosyal Bilimler alanından bitirdi. Anadolu Üniversitesi Radyo ve TV Programcılığı okudu. Anadolu Radyo'da "Halk Edebiyatı" programını hazırlayıp sundu. Bir süre Elif Dergisi'nde çalıştı. Bilge Kültür Sanat Yayınevi'nde editörlük yaptı. Yaklaşık on beş yıldır -yazı atölyelerinde- yazı türlerini inceleme ve teknik çalışmalarda bulundu. Bilhassa "öykü" merkezli çalışmalar yaptı.

Yazar, Beyoğlu Belediyesi "Turabibaba Kütüphanesi"nde ve Kültür Bakanlığına bağlı "Orhan Kemal İl Halk Kütüphanesi"nde ve İSMEK'te, "Yazarlık Atölyesi" hocalığı yapmaktadır. İki ayda bir yayınlanan; **Halk Edebiyatı Dergisi**'nin imtiyaz sahibi ve Genel Yayın Yönetmeni'dir. Yazarın, ilk öykü kitabı **"Bu Bahar Sonbahar"** Çağrı Yayınları'ndan neşredilmiştir. Diğer kitapları: **"Aynaya Yazılan Mektuplar"**n(hikâye) ve **"Kibirli Güneş"** (masal) "Halk Edebiyatı Dergisi" Yayınları'ndan çıkmıştır. Ayrıca Tuna Yayınları'ndan neşredilmiş Osmanlı tarihi üzerine yazmış olduğu eserleri de bulunmaktadır. Bu eserler sırasıyla şöyledir: Safiye Sultan'ın Murad'ı (roman), Boğdurulan Şehzadeler (hikâye), Yavuz Sultan Selim, Kanuni Sultan Selim, Sultan II. Abdülhamid.

ŞİİRLERİNDEN ÖRNEKLER

ÜNYE TÜRKÜSÜ

Oy benim güzeller güzeli Ünye'm;
Sensin benim ilelebet tek künyem!

Öper şu alnından hırçın dalgalar!
Okşar kulağımı cennetten sesler.
Bilirim, o güzelden bir bahçesin;
Seni görmeyen cenneti ne bilsin.

Oy benim güzeller güzeli Ünye'm;
Sensin benim ilelebet tek künyem!

Ulu dağlar vakur başının tacı;
Baktıkça canlanır da bir bir mazi.
Beni kundakla çocukluğum gibi;
Ah konuşsa bebekliğimin dili!..

Oy benim güzeller güzeli Ünye'm;
Sensin benim ilelebet tek künyem!

Dumanın yeşilin avuçlarında;
Ben de yandım yârin bakışlarında.
Hasretin de çok çok uzakta tüter,
Ancak sen de toprak olunca biter.

Oy benim güzeller güzeli Ünye'm;
Sensin benim ilelebet tek künyem!

Seni korur kem gözlerden de kale;
Vermez de seni hiçbir zaman ele…
Yunus gibi zikirdedir şu çamlar;
Bilmem cennette mi geçti zamanlar?

Oy benim güzeller güzeli Ünye'm;
Sensin benim ilelebet tek künyem!

Hasretin aşktan da öte bilinir;
Yârim, yeşil gözlerinde gizlenir.
Fındık dalında tırtıllar sallanır;
Ölüm yok, cennet burada bilinir.

Oy benim güzeller güzeli Ünye'm;
Sensin benim ilelebet tek künyem!

HİCRET
Aldırma kalabalığın sesine;
Zikirler gizli çekilir aksine!..

Doğrunun arkadaşıdır yalnızlık;
Cambazın işidir bu şarlatanlık.

Sen de güvenme, senden olmayana;
İçinde, ihlâsı taşımayana…

Yanacak canın "söz" olmak için;
Aldırma sakın; sormayasın niçin?

Dişin çekilir gibi yanar canın;
Bayraklar gibi de kutsaldır kanın.

Boğulur gözyaşında günahların;
Ondan… temizdir Allah için özün.

Kıymet umma kıymeti olmayandan;
Medet umma bir hatır sormayandan.

Hatırla sen, kaderini yazanı;
Elbet geçer her mevsimin hazanı.

"Mertlik" dedik, bunun için "can" verdik.
Üzülme, şu şanımıza "şan" kattık!..

Eşkıyalar talan etmiş bostanı;
Kepçeler delmiş o büyük kazanı.

Hikmetin arkasında büyük Hikmet;
Yandı canın, ırmaklara hicret et!..

DALGALAR
İçimde doldum da bindim o kadim sandala;
"Elveda!" dedim, ruhumun ıslak limanına,
Umudum kanatlanır; gidilesi yollara…
Bırakmazlar, dalgalar; ah o çetin dalgalar!

Yüreğim sallandı da ıslak bir mendil gibi;
Birden o hayal mavisi gözlerin belirdi…
Köpürdü hırçın deniz, görünmez oldu dibi;
Bırakmazlar, dalgalar; ah, o çetin dalgalar!

Boğulmuşum ben, nefes alamayışım ondan.
Çok uzaklaşmışım, o sevgilinin yolundan.
Geri döner mi ki, umudu gören sandallar?
Bırakmazlar, dalgalar; ah, o çetin dalgalar!

SUSMALISIN ÇOCUK
Benimki, gönlümde bir çocuk ağlar;
Duyarım sesini dereler çağlar…

Ah çocuk, susmalısın, susmalısın!
Yıllar geçti, bunu anlamalısın...

Annemin sütünden beyazdır yüzüm;
Gıdıklar beni yaramaz düşlerim…

Uyusun da büyüsün; kandırıldım!
Sahte emzikte kaldı; çığlıklarım…

Beşikte sallanır düşlerim hâlâ,
Hayatım binmiş gidiyor bir sala.

Yıllardır içimde uyur o çocuk,
Rüyalarda başlar yaman yolculuk…

Ne zaman bir ağlayan çocuk görsem;
İçimde birikmiş bir derya desem…

SON ÂŞIK
Son âşık da öldü sabah erkenden;
Tüm insanlar acıyla dedi: "Eyvah!"

Eller çözüldü usulca ellerden;
Döküldü yüreklerden bir bir hazan…

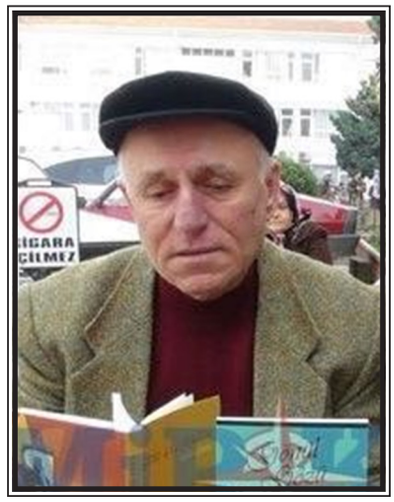
Sevenin gözyaşında yıkandı aşk;
Âşığın, kalbine defnedildi aşk…

Bütün güller titredi bu rüzgârdan;
Kanayan tenleri kalkmadı yerden…

Kocaman âlem sığar mı mezara?
Leyla'yla Mecnun kavuşur sabaha…

Son âşık da öldü sabah erkenden;
Kıyamet koptu yüreklerden "eyvah!"

Bir ölür bin dirilir de âşıklar;
Bundan böyle de dile gelir taşlar…

ŞEVKİ KAYSAL

1950 yılında Fatsa'nın Sazcılar köyünde doğdu. Yörenin usta kemençecilerinden Fikri Kaysal'ın oğludur. Küçük yaşlarda bağlama çalmaya başladı. Bu sanatı belirli bir seviyeye getirerek yörede birçok düğün ve meclislerde bağlama çaldı. Müzikçi bir aileden gelmiş olduğu için, müzik yeteneği onda da konaklamıştır. Yazdığı şiirlerden bazılarını besteledi.

1976 yılında başlayan Behçet hastalığı nedeniyle 1993 yılında iki gözünü kaybeden şair, bağlama enstrümanını bırakarak kemençe çalmaya başladı. Bu enstrümanı da kısa sürede ileri seviyelere taşıyarak beste çalışmalarına kemençe ile devam etti. Evli ve bir çocuk babası olan şair Şevki Kaysal Fatsa'da ikamet etmektedir.
Şevki Kaysal'ın yayımlanmış şiir kitapları sırasıyla şunlardır:

1- Gönül Gözü
2- Geri Gel Ömür
3- Taş Düştüğü Yerde Ağır

Dördüncü kitabı olan Köy Evinde Akşam Vakti adlı kitabı yayın aşamasındadır.

ŞİİRLERİNDEN ÖRNEKLER

ÇARKIN TEKERİNE NE DEYİM
Artık bağımızda bülbül ötmüyor
Ocağımız sönmüş duman tütmüyor
Giden geri döndü öne gitmiyor
Ben bu çarkın tekerine ne deyim

Daha tükenmeden yuvadan uçmuş
Yiten sevdiğinin ardından koşmuş
İçine de zehir damlası düşmüş
Bu feleğin şekerine ne deyim

Hep suratı asık yüzü gülmüyor
Yanlışın söylesen söze gelmiyor
Abdest almış ne kılacak bilmiyor
Beynamazın zikirine ne deyim

Doğruları sisli gören gözlerle
Yapmacık yaldızlı süslü sözlerle
Temeli yanlışa yaslı tezlerle
Yasaların fikirine ne deyim

Yakıtı süperdir başkası yakmaz
Ufak çise olsa oradan çıkmaz
Düzde yürüse de rampayı çekmez
Dört çekerin çekerine ne deyim

YARALI
Ben derdimi söyleyemem
Dilim yaralı yaralı
Bağda bayram eyleyemem
Gülüm yaralı yaralı

Bileni yok niçin neden
Derin bir uykuda beden
Tabutun içinde giden
Ölüm yaralı yaralı

Merhametsiz o kadılar
Beni kurban adadılar
Karanfilim budadılar
Dalım yaralı yaralı

ÖRT BENİ
O siyah perdeyi yırtmak istersen
Bu yolda çoğalıp artmak istersen
Sen gönlünde beni tartmak istersen
Doğru tartan terazide tart beni

Aşkın yüreğimde yatırıyorum
Sana bir nişane getiriyorum
Üşüdüm soğuktan titiriyorum
Yanıma gel saçlarınla ört beni

Pembe hayallere dalıp gidersem
Buradan başımı alıp gidersem
Senin hasretinle ölüp gidersem
Yüreğinin kenarına kert beni

Yar gelirken gördüm nereye saptı
Yanıma gelmeden gönlümü kaptı
Beni öksüzlerin uğrağı yaptı
Bağrı yanıklara etti yurt beni

El eliyle başın kaşımaktansa
Bu hüznü ömrümce taşımaktansa
Elim kolum bağlı yaşamaktansa
Salın dağlara da yesin kurt beni

Şevki Kaysal der ki ayamadımsa
Bense bu kurala uyamadımsa
Yanıma geldin de duyamadımsa
Uyuyorsam gülüm uyar dürt beni

AĞAYA İSYAN
Dört çocuk bir avrat ekin biçeriz
Ağaya daha çok verelim diye
Kuru ekmek ile ayran içeriz
Ağaya daha çok verelim diye
Ağanın gözüne girelim diye

Dünyaları versen doymuyor gözü
Zehirden acıdır en tatlı sözü
Çapa elimizde geçirdik yazı
Ağaya daha çok verelim diye
Ağanın gözüne girelim diye

Yedi köyü on sekiz bin nüfusu
Hep ağanın bu köylerin tapusu
Kendi et yer bize kalır kokusu
Ağaya daha çok verelim diye
Ağanın gözüne girelim diye

Çalış çalış nasır oldu elimiz
Yük altında fıtık oldu belimiz
Ahraz doğar çocuğumuz dölümüz
Ağaya daha çok verelim diye
Ağanın gözüne girelim diye

ELLER DONAR BEN YANARIM
Bizi ayırdı bu perde
Kaldık ayrı ayrı yerde
Sevdanın ateşi serde
O yar yanar ben yanarım

Gözüm yarin ikizinde
Dolanıyor bak izinde
Zemherinin sekizinde
Eller donar ben yanarım

Şeş sandılar yekimizi
Çift saydılar tekimizi
Ayırdılar ikimizi
Onlar ağlar ben yanarım

Benim gülüm mor çiçeğim
Uçup gitme narçiçeğim
Sensiz bahar zor çiçeğim
Yağarsa kar ben yanarım

Şevki Kaysal el eline
Düşer ise vay haline
Kemençemin zil teline
Dertler sarar ben yanarım

SÜRE GELMİŞ SÜRE GİDER
Bülbülün hazin ötmesi
Haksızın önde gitmesi
Zalimin zulüm etmesi
Süre gelmiş süre gider

Kulun köle olma devri
Pulun dile gelme devri
Elin ele gülme devri
Süre gelmiş süre gider

Hırsızlığın hızlanması
Garibanın sızlanması
Aldırmadan izlenmesi
Süre gelmiş süre gider

Köyümüzde kentimizde
Gidişler hep aynı izde
Bugün bizde yarın sizde
Süre gelmiş süre gider

Kaysal der ki geldi çağrı
Yüreğimde dinmez ağrı
Ezelden beriye doğru
Süre gelmiş süre gider

TANER CAN

1962 yılında Ordu'da doğdu. İlköğretim ve lise tahsilini Ordu'da tamamladı. Müzikle ve sanatla ilgisi ortaokul yıllarında başladı. Lisede iken Ordu Halk Eğitim Merkezi Korosuna devam etti. Bölge genelinde birçok konserlere katıldı. Çeşitli okulların korolarını çalıştırdı ve yönetti.

1981 yılında İTÜ Türk Musikisi Devlet Konsevatuvarı Temel Bilimler Bölümüne girdi. Konservatuvar'da iken okulun bünyesinde kurulan Atatürk Korosunda görev yaptı. 1986 yılında Kültür ve Turizm Bakanlığı Ankara Devlet Türk Halk Müziği Korosunun sınavlarını kazandı. Aynı yıl Konservatuvardan mezun olan Taner Can, Koroda sanatçı ve solist olarak yurt içi ve yurt dışı yüzlerce festival ve etkinlikte başarılı konserler verdi.

Yüzlerce ödül aldı. 25 yıllık sanat hayatında, çeşitli amatör koro ve toplulukları yönetti. Birçok halk müziği yarışmalarında jüri başkanlığı ve üyeliği yaptı. Urfa ve Sivas devlet korolarına sanatçı alma sınavlarında jüri üyeliği yapan sanatçı, derleme çalışmalarını da devam ettirdi.

Yine sanatçı bir arkadaşı ile birlikte "Ordu Türküleri", ayrıca "Bolu Türküleri" kitapları ve CD'lerini yayınladı. Kendi çabası ile "Anadolu'dan Esintiler" adlı albüm çalışması yaptı. Ankara Devlet Türk Halk Müziği Korosunun, uzun yıllar sanat kurulu üyeliğini ve koro müdürlüğünü yaptı. 2006 yılında Devlet Demiryolları Genel Müdürlüğünce yaptırılan "Tren Türküleri", adlı CD albümlerinde yönetmenlik ve icracılık yaptı. Ayrıca Kültür ve Turizm Bakanımızın talimatlarıyla, gelecek kuşağa aktarmak ve halk müziğini sevdirmek amacıyla koro müdürlüğü döneminde, "Sarıkamış Bir Beyaz Ölüm, Yadigar Türküler, Hazan Yeli, Mavi ve Yeşilin Ezgilerinde Ordu, Halayları ve Türküleriyle Şarkışla, Yurt Ahengi, Yemen Türküleri, Orta Asya'dan Anadolu'ya, Gurbet ve Yol Havaları" gibi CD'lerin çalışmalarını yürüttü ve sanatseverlerin beğenisine sundu. Meteoroloji Genel Müdürlüğü Amatör Halk Müziği Korosunu da yöneten sanatçı, ayrıca Meteorolojinin Sesi Radyosunda "Öyküden Türküye" adlı program yaptı.

İkinci albüm çalışması devam eden sanatçı, 2010 yılında müdürlük görevinden ayrılarak, Güzel Sanatlar Genel Müdürlüğünde sanat koordinatörü ve solist olarak görevine üç yıl devam etti.

2014 yılının Eylül ayında emekliye ayrılan sanatçı, İBB Kültür Etkinlikleri Müdürlüğü ile anlaşma yaparak her ay İstanbul'un çeşitli kültür merkezlerinde konserler vermektedir.

Emekli olduktan sonra memleketi Ordu'ya yerleşen sanatçı, burada "Halk Müziği Araştırma ve Geliştirme Kültür-Sanat Turizm Derneği"ni kurarak genç nesilleri sanata yönlendirmek için çalışmalar başlattı. Aynı zamanda Ordu yöresi kültürünü ulusal ve uluslararası platformlarda, festivallerde tanıtmak için proje hazırlamaktadır. Sanatsal çalışmalarına etkin bir şekilde devam etmektedir.

ŞİİRLERİNDEN ÖRNEKLER

TEPEKÖY'DEN AŞAĞI
Tepeköy'den aşağı da
Ben gidemem gidemem
Alacağım kız seni de
Sevdim inkar edemem

Söyle sevdiğim söyle de
Söyle pişman olmazsın
Ha bu inadın yüzünden
Saçlarını yolmazsın

Dere akayi dere de
Yarin olduğu yere
Dere beni de götür de
Onu sevdim bir kere

VEFASIZ
Gönül yine hüzünlendi bu gece
Kelimeler düğümlendi apansız
Yazdı sevgisini hep hece hece
Bu derdimi anlamayan vefasız

Sevdalandı yine yürek yarası
Ne yalan dünya ne de ötesi
Yoktur benim sevgimin çaresi
Bu derdimi anlamayan vefasız

Çok basit değil mi aşkı yitirmek
Yüzüme gülüp mesajla bitirmek
Ne sevgiler verdin ne de sevilmek
Bu derdimi anlamayan vefasız

VURULDUM
Seni gördüğüm o gece
Sözler çaresizdi nice
Dudaklarımda bir hece
Gül yüzlerine vuruldum

Tatlı tatlı bakışların
Güzel türkü yakışların
Ellerimden tutuşların
Yar sözlerine vuruldum

Bu can seni çok seviyor
Başka alev istemiyor

Gece gündüz düşünüyor
Gönül gözüne vuruldum

Mah cemalin benzer aya
Uzak kaldım sanki yaya
Göremedim doya doya
Aşkın közüne vuruldum

SENSİN BENİM SEVDİĞİM
Bahçemdeki gül dalı
Sensin benim sevdiğim
Arının petek balı
Sensin benim sevdiğim

Sevgilere can veren
Damarlara kan veren
Sevdalara yan veren
Sensin benim sevdiğim

Garip söyler bu sözü
Kimsede yoktur gözü
Gönül bahçemin yüzü
Sensin benim sevdiğim

HATIRALARA
Terk eyledin beni karanlıklara
İçimde açtın sen derin bir yara
Sensiz gecelerde hasretim sana
Yazarım adını taş duvarlara

Aşkın şarabından zehir içmişsin
Beni soranlara gülüp geçmişsin
Sevmedim unuttum onu demişsin
Değer vermemişsin hatıralar

AŞK PERİSİ
Yine haram oldu uykum bu gece
Kara düşünce sardı hece hece
Hayatım çözülmez zor bir bilmece
Gönül arzuluyor bir aşk perisi

Eğer geceleri kötü olunca
Yalan dünyada sevdasız kalınca
Düşünceni lebi deryaya salınca
Gönül arzuluyor bir aşk perisi

GÖNLÜM YORGUN
Gönlüm yorgun sevda yüzünden
Yoruldum bu aşkın ağır yükünden
Susuz kalan ağaç kurur kökünden
Sen olsan kalbimde korkmam ölümden

Gönlüm yorgun sorma nedendir
Sen olmayınca hayat bana kederdir
Aşk olmayan yaşam bana hederdir
Sevgisiz gönüller taştan beterdir

Gönlüm yorgun ağırmış aşkın
Seni sevdim olmuşum şaşkın
Gözüm yaşlı sellerden taşkın
Ben seni sevdim seni yalan mı aşkım

TEVFİK KARABULUT

1954 yılında Ordu-Altınordu ilçesine bağlı eski adıyla Harami yeni adıyla Gümüşköy köyünde doğdu. İlk ve orta tahsilini Ordu'da, lise tahsilini Trabzon ve Erzurum'da tamamladı. Erzurum Yüksek İslam Enstitüsü ve Ankara Üniversitesi Hukuk Fakültesinden mezun oldu. Halen Ordu'da serbest avukatlık yapıyor.

Gençlik yıllarından bu yana çok sayıda sivil toplum örgütünde ve meslek kuruluşunda başkan ve yönetici olarak görev alan Tevfik Karabulut halen Ordu Aydınlar Ocağı Derneği ile Ordu Şairler Yazarlar ve Sanatseverler Birliği Kültür Derneğinin'de (ORŞAYAB) başkanlığını yürütüyor.

Araştırma-yazar Tevfik Karabulut'un "Akrebin Kıskacında Türkiye", "Bir Sinsi Savaşın Öyküsü", "Kod Adı Ilımlı İslam", "Tarihten Bugüne, Dinler, İnançlar Laik ve Seküler Anlayışlar Üzerinden Sürdürülen Güç ve İktidar Oyunu" adlı geniş kapsamlı araştırma-inceleme ürünü eserlerinin yanında "Hazan Vakti" ve "Bu Kervan Güneşe Gider" isimli şiir kitapları vardır. Ayrıca yayına hazır bir eseri bulunmaktadır. Karabulut'un ayrıca çeşitli gazete ve dergilerde yayınlanan çok sayıda makalesi ve şiiri bulunmaktadır.

Tevfik Karabulut evli ve dört çocuk babasıdır.

ÇALIŞMALARINDAN ÖRNEKLER

1- Yeni Sömürgeciliğin Şifreleri

Küresel emperyalizmin yeni yüzü olan yeni sömürgecilik (Neo Colonialism), askeri işgal altında olmayan, (güya) bağımsız ülkelerin, askeri, iktisadi, siyasi, kültürel hatta dini hayatlarının kontrol altında tutularak kaynaklarının sömürülmesinin adıdır.

Yeni sömürgecilik, klasik sömürgeciliğin artık sürdürülebilirliğinin kalmadığı, askeri işgallerin kısa süreli kontrol gücünün uzun vadede etkili olamadığının görülmesiyle birlikte, emperyalizmin yeni stratejisi olarak özellikle 20. yüzyıldan itibaren sahnededir. Özellikle, küreselleşmeyi malların ve sermayenin önündeki tüm sınırların kaldırılması olarak anlayan yeni emperyalist anlayışın mutlak vazgeçilmezi hiç kuşkusuz yeni sömürgeciliktir.

Küresel emperyalizmin bu tercihinin ne kadar akıllıca olduğu, bugün dünyanın içinde bulunduğu durumla çok açık olarak görülmektedir. Güya bağımsız iki yüzden fazla ülke var. Ama o ülkelerin büyük çoğunluğu Büyük Birader'den (Big Brader) izin almadan kendi komşuları ile ilişkilerini bile düzenleyemiyor. Ekonomik değer ifade eden bütün yer altı ve yer üstü kaynakları küresel emperyalist güçlerin veya o güçlerin bir parçası olan küresel şirketlerin kontrolündedir. Çoğu yerde ülkelerin hangi rejimlerle yönetileceğine bile bağımlı oldukları küresel efendileri karar vermektedirler. Kısaca yeni sömürgecilik, klasik sömürgeciliğe taş çıkartacak usüllerle dünyanın ve doğal olarak insanlığın baş belası olmaya devam etmektedir.

Peki küresel emperyalizm bu başarısını neye borçludur. Daha açıkçası küresel emperyalizmin yeni versiyonu, yeni sömürgeciliği hedefe ulaştıran belli başlı şifreler nelerdir. Önümüzdeki büyük resme bakarak birlikte düşünelim isterseniz.

2- Yeni Sömürgecilerin Öncelikli Vazgeçilmezi İşbirlikçi Yönetici-Aydın Kesimlerdir

Yeni sömürgeciliği hedefe ulaştıran birinci olgu hiç şüphesiz, hedef coğrafyalarda, bağımsızlığını kaybedip teslim olmuş veya teslim olmaya hazır beyinlerin ülke yönetimlerinde etkin hale gelmeleridir. Varlıklarını sürdürmenin mutlak şartının dönemin egemenlerine yaslanmak veya onlarla işbirliği yapmak olduğunu zanneden bu yönetici-aydın tipi, küresel sömürgecilerin en sevdiği yönetici aydın tipidir. Taşeronluğa hazır bu tipler eliyle yeni sömürgeci politikalar koyar ve uygular.

Bu aydın-yönetici tipinin ideolojik veya dini aidiyetleri önem arzetmez. Müslüman, Hristiyan, Budist, Taoist, Katolik, Protestan, Şii, Sünni, Sosyalist, İslamcı, Sağcı, Solcu etiketlerini taşımalarının hiç önemi yoktur. Önemli olan küresel egemenlerin arzuları doğrultusunda tavır almış olmalarıdır. Hatta çoğu kez onların farklı aidiyetleri küresel sömürgecilerin tercih sebebidir. Önlerine birer sıfat eklenir, allanır, pullanır ve bir güzel kullanılırlar. Ilımlı İslamcılar gibi ılımlı demokratik sosyalistler gibi.

3- Yeni Sömürgecilerin Öncelikli Hedefi Ekonomik Değer İfade Eden Kaynaklardır

Onların öncelikli ilgi alanı ülkelerin ekonomik değer ifade eden kaynaklarıdır. Bunun içindir ki yeni sömürgecilerin ilgi alanları stratejik coğrafyalar ile yoğun enerji kaynaklarının veya ekonomik değer ifade eden yer altı ve yer üstü kaynaklarının bulunduğu coğrafyalardır. Fas'tan Çin'e kadar olan genişletilmiş Kuzey Afrika ve Büyük Ortadoğu coğrafyasının hedef coğrafya olmasının sebebi hem dünyanın en stratejik merkezi coğrafyası olması hem de dünya enerji kaynaklarının büyük çoğunluğuna sahip olmalarıdır. Yeni sömürgeciliğin öncüleri ABD ve yandaşlarının Afganistan Dağları, Libya ve İrak çöllerinde bulunmalarının sebebi budur.

Aynı şekilde hedef coğrafyaların ekonomik hayatlarının kontrol altına alınması, bankacılık sektörü başta olmak üzere finans sektörünün ele geçirilmesi yeni sömürgeciliğin olmazsa olmazlarındandır. Zira ekonomik ve iktisadi bağımlılığın siyasi bağımlılığı perçinleyeceği gerçeği gözden uzak tutulmaz.

Onun içindir ki ekonomik değer ifade eden kaynakları veya stratejik coğrafyaları bulunmayan ülkelerle işleri olmaz.

4- Yeni Sömürgeci Politikalar Küresel Şirketlerle Birlikte Oluşturulup Birlikte Yürütülür

Yeni sömürgeciliği emperyalizmin yeni şekli olarak uygulamaya koyan küresel güçler yani ülkeler, bu politikaları aynı hedef peşinde koşan küresel şirketlerle beraber yürütürler. Söz gelimi günümüzün yeni sömürgeci küresel emperyalisti ABD'nin hedef coğrafyalara yönelik politikaları yalnızca ABD yönetimlerince belirlenmez. ABD yönetimleriyle küresel şirketler tarafından birlikte belirlenir ve birlikte uygulanır. Onun içindir ki bu coğrafyalarda ABD ve müttefiklerinin resmi kurumlarının uzantıları kadar Soros, Rockefeller, Eisenheuer, Adenauer, Rothschild, Ford gibi küresel şirketlerle bağlantılı vakıfları, sivil toplum örgütlerini görürsünüz. Hatta çoğu kez ABD ve müttefiklerinin resmi kurumlarının uzantılarından daha fazla bunları görürsünüz. Nedeni gayet basittir. Çünkü sömürü pastası küresel devletler ile küresel şirketler arasında paylaşılmaktadır.

5- Farklılıkları Kaşıma ve Ayrıştırma Siyaseti Yeni Sömürgeciliğin Vazgeçilmezidir

Yeni sömürgeciler hedef coğrafyaları tam kontrol altına alabilmek için önce olabildiğince ayrıştırırlar. Din, ırk, mezhep hatta bunlar gibi keskin olmayan kültürel anlayış farklılıkları veya ideolojik farklılıklar onlar için birer ayrıştırma sebebidir. Görünürde farklılıkların korunarak bir arada barış içerisinde yaşama sloganını kullanırlar, ama farklılıkları o kadar kaşırlar ki o farklı anlayışlara sahip grupların bir arada huzur içerisinde yaşamalarını neredeyse imkânsız hale getirirler.

Bu coğrafyalarda sıkça duyduğumuz ideolojik, kültürel, dini, mezhebi, etnik aidiyet ifadeleri, çoğunlukla birlikte yaşamayı perçinleme adına değil ayrıştırmayı hızlandırma adına kullanılır. Çünkü ayrıştırma, güçsüzleştirmenin, güçsüzleştirme de bağımlılığın ve küresel politikalara teslimiyetin vazgeçilmezidir.

Onun içindir ki bu coğrafyalarda sıkça Balkanlaştırma, Lübnanlaştırma terimlerini duyarsınız. Onun içindir ki kendi çevrelerinde daha da büyümeyi ve bütünleşmeyi hedef seçen küresel emperyalist güçler yeni sömürgeciliğin hedef coğrafyalarında sürekli ayrılıkları kaşımayı ve ayrışmayı öncelikli politika olarak seçerler.

6- Kültürel Dönüşümü Sağlamak Yeni Sömürgeciliğin Mutlak Hedeflerindendir

Yeni sömürgeciler hedef çoğrafyalarda kültürel dönüşümü sağlamaya büyük önem verirler. Şiirden, romana kadar edebiyatın bütün alanlarında, müzikte, sinemada yerli ve milli kültürlerin etkisinin olabildiğince azal-

tılması, küreselleşme adına küresel egemenlerin kültürünün yerleştirilmesi yeni sömürgeciliğin değişmez stratejisidir. Çünkü yerli ve milli kültürlerin varlığını koruması ve geliştirmesi küresel emperyalizmin ve onun çağdaş versiyonu yeni sömürgeciliğin önündeki en büyük engellerdendir. Onun içindir ki söz gelimi Hollywood merkezli ABD sinemasına veya müzik şirketlerine büyük kaynaklar aktarılır. Hatta hedef coğrafyalardaki ülkelerde yerli ve milli sinema veya müziğin gelişmesinin önü farklı metodlarla kesilir. Aynı şekilde hedef coğrafyalarda küresel egemenlerin sözcülüğüne soyunmuş romancı, edebiyatçı, müzisyen, sinemacı vb. tiplere olağanüstü destek verilir. Eserleri hiçbir sanatsal veya edebi değeri olmasa da Bestseller yapılır hatta nobel almaları sağlanır.
Bundan vazgeçilmez zira onların sağlayacağı kültürel dönüşüm kalıcıdır ve yeni sömürgeciliğin uzun süreli olmasının en büyük yardımcısıdır.

7- Yeni Sömürgecilik Dinlerin Dönüştürülmesini de Vazgeçilmez Strateji Olarak Görür

Yeni sömürgecilerin en önemli ilgi alanlarından birisi de dinler ve inançlardır. Çünkü fertleri ve kitleleri etkilemede en etkin araçlarından birisinin dinler ve dini anlayışlar olduğu doğrusu tarihin değişmez doğrularındandır. Bu bakımdandır ki küresel egemenlerin yeni sömürgeci anlayışlarına karşı çıkmayacak dini anlayışlar veya küresel egemenlerle işbirliğini doğal gören dini yorumlamalar yeni sömürgecilerin işlerini kolaylaştıran müthiş fırsatlardır.

Yeni sömürgeciliğin hedef coğrafyası olan Müslüman coğrafyalarda Ilımlı İslam, Sivil Demokratik İslam, Amerikan İslamı, Euro İslam gibi ucube yorumların çoğalmasının tesadüf olmadığı ortadadır. Bu gizli ve açık dayatmalarla yeni sömürgeciliğin hedefi olan coğrafyalarda yaşayan Müslüman topluluklara, sömürgeleşmeye karşı olmayı imanlarının mutlak gereği olarak gören İslam anlayışlarından vazgeçmeleri salık verilmekte ve namaz, oruç, hac, zekat, örtünme, sakal gibi dar alana sıkıştırılmış bir İslam öğütlenerek bu da Müslümanların hürriyet alanlarının genişletilmesi olarak yutturulmaya çalışılmaktadır.

8- Yeni Sömürgeciliğin Kıskacından Kurtulmanın Yolu Öncelikle Kafaları Bağımsızlaştırmadan Geçer

Yeni sömürgeciliğin hedef coğrafyasında yaşayan toplumların yeni sömürgecilerin bu örümcek ağından kurtulmalarının birinci şartının kafaları bağımsızlaştırmaktan geçtiği kuşkusuzdur. Kurdu gören kuzunun sessiz teslimiyeti yerine korkmayan ve mücadeleye hazır olduğunu ifade eden bir tavır hiç kuşkusuz yeni sömürgecilerin niyetlerini de oyunlarını da bozmaya yetecektir. Çünkü tarih uzun vadede de olsa haklıların ve mazlumların zalimlere ve sömürgecilere karşı mücadelelerinin eninde sonunda başarıya ulaştığının sayısız örnekleri ile doludur. Biz bu coğrafyalarda geldikleri gibi bile gidemeyenleri çok gördük. Ama bunun mutlak bir ön şartı var. Aptalca birbirimizle uğraşmayı bırakacağız. Bizi basit farklılıklarımız yüzünden birbirimize düşürmek isteyenlerin dostlarımız olmadığını ve aslında hepimizin ortak düşmanlarımız olduğunu bileceğiz.

Ve en önemlisi kurtuluşumuzun yeni sömürgecilere karşı birlikte vereceğimiz mücadelede olduğunu bileceğiz. Gerisi kolay. (Bu yazı, Ordu Hayat Gazetesi'nde yayınlanmıştır.)

ŞİİRLERİNDEN ÖRNEKLER

GÜNEŞE YÜKLEDİM UMUTLARIMI

Güneşe yükledim umutlarımı
Her sabah yeniden doğsunlar diye
Bulutlara yazdım sevdalarımı
Yağmur olup yere yağsınlar diye

Pervaneler koydum gönül ufkuma
Kalbimden sisleri kovsunlar diye
Güllerle süsledim hayallerimi
Rüyamı sevince boğsunlar diye

Sevgilerden ilaç yaptım yarama
Mutsuzlukla duvar koydum arama
Acıların saldırısı var ama
Sevinçler çağırdım savsınlar diye

YAĞMURA BIRAKTIM DELİ GÖNLÜMÜ

Yağmura bıraktım deli gönlümü
Yıkansın arınsın durulsun diye
Sonsuzluğa yazdım hayallerimi
Kardeşçe bir dünya kurulsun diye

Düşlerimi nakış nakış süsledim
Duaları göz yaşımla ıslatdım
İnancımı irademle besledim
Umutlar her zaman var olsun diye

Muhabbet bağında buldum gülümü
Vuslat diye kabul ettim ölümü
Hak nuruna doğru seçtim yolumu
Gönlüm Hak Mevla'ya yar olsun diye

EY DOST
Yusuf'u kuyudan çıkaran Rabbim
Mısır'a hükümdar eyledi ey dost
Parası sayılmaz denilen Karun
Toprağın altını boyladı ey dost

Hani Rüstem-i Zal, hani Süleyman
Hani Aleme nam salan Cengiz Han
Hepsinin üstünü çizerken devran
Anlayana çok şey söyledi ey dost

Nerede Musa'nın meşhur asası
Ya Sezar'ın racon kesen Roma'sı
İskender ölünce bitti hülyası
Gör, felek hepsine n'eyledi ey dost

Neden ders alınmaz bilmem ki niye
Boşa edilmedi akıl hediye
En büyük mirastır hoş seda diye
Tekrar tekrar bize söyledi ey dost

BİZ AYNI BAHÇENİN ÇİÇEKLERİYİZ
Biz aynı bahçenin çiçekleriyiz
Her kim ayırırsa bizden değildir
Toprağımız aynı suyumuz aynı
Her kim ayırırsa bizden değildir

Mevlana da bizim Hacı Bektaş da
Pir Sultan da bizim Yunus Emre de
Birlikte dirliğin olduğu yerde
Her kim ayırırsa bizden değildir

Aynı sevda türküsünü söyleriz
Aynı ağıtlarla yaşlar dökeriz
Aynı fıkraları dinler güleriz
Her kim ayırırsa bizden değildir

Türk de biziz Kürt de biziz Çerkez de
Kardeşlik türküsü çalınsın sazda
İster düşüncede isterse sözde
Her kim ayırırsa bizden değildir

Kimimiz Memo'dur kimimiz Mehmet
Aynı kutsallara ederiz hürmet
Birlikte var iken her zaman rahmet
Her kim ayırırsa bizden değildir

Hem Sünni hem Şii hem de Alevi
Birlikte paylaşır aynı kıbleyi
Ebubekir, Ömer, Osman, Ali'yi
Her kim ayırırsa bizden değildir.

BİR HUZUR İKLİMİ ARIYOR RUHUM
Bir huzur iklimi arıyor ruhum
Dalgalı denizler tutuyor beni
Bin bir girdap ile dolu her yanım
Hepsi birer birer yutuyor beni

Bu bir bitmez koşu, baharda kışta
Ne düz yolda biter ne de yokuşta
Feleğin sillesi her bir vuruşta
Bir uçtan bir uca atıyor beni

Fırtına var gönül ufuklarımda
Bir dalgalı seyir var efkarımda
Yazılmış kaderim bakıyorum da
Dönülmez bir yola itiyor beni

UYANIN EY ÖLÜLER
Son sürat çalışıyor, büyük, küçük İblis'ler
Her tarafta pusu var, tuzakla dolu her yer

Hilali hüzün sardı, kayboluyor yıldızlar
Her taraf yangın yeri, dört bir yanda acı var.

Gözyaşları sel oldu gece gündüz akmaktan
Bu ne dinmeyen acı matem içinde vatan

Yükselen feryat figan inletiyor dağları
Ne hazin. Beddualar bastırdı duaları

Kabiller öldürürken gün be gün Habil'leri
Keyiften dört köşeler zamanın İblisleri

Yarınlara yönelik artar iken kaygılar
Akılı tutsak almış günübirlik duygular

Bu ne bitmez gecedir sabahı yok mu bunun
İrfanına ne oldu acep Ademoğlu'nun

Dillere bir hal olmuş, suskun çoğu gönüller
Dirilerde hayat yok uyanın ey ölüler

UMUDUM HAS YOLDAŞIM
Sakladım hicranımı bilmesin Alem diye
Söylemedim derdimi, yazmasın kalem diye

Hüznümden ilham aldım, yoldaş edip duayı
Çiçeklerle süsledim, baştan sona Sema'yı

Gönlüme yedi renkli Gökkuşakları dizdim
Harf yaptım yıldızları, mutlu şarkılar yazdı

Ne yıldım zorluklardan, ne pes ettim bir kere
Umut, bitmez azığım. Tüketmedim boş yere

Biliyorum geceler, anasıdır gündüzün
Umudu yaşayana, yakışır mı hiç hüzün

Tükenmez gücüm benim, umudum has yoldaşım
Sen yanımda oldukça, eğilmez benim başım

ZAMAN ÇOK DAR ÖMÜR KISA
Kıra döke yükselirsen kırılarak düşersin
İncitirsen incinirsin unutma ki beşersin
Gönüller bahçe gibidir sevgi sun ki yeşersin

Zaman çok dar ömür kısa fayda etmez pişmanlık
Gönüllere girmek varken değer mi hiç düşmanlık

Kazık çakan tek kişi yok gelenler hep gittiler
Ne var ise ellerinde giderken terk ettiler
Nice bitmez saltanatlar birer birer bittiler

Zaman çok dar ömür kısa fayda etmez pişmanlık
Gönüllere girmek varken değer mi hiç düşmanlık

NENENİN HİKAYESİ
Baktım önüm sıra bir nene gider
Giderken etrafı kolaçan eder
Dedim bir konuşsam acaba ne der
Gözleri felfecir okur ninenin

Atkısı omuzda peştamal belde
Beli hafif eğik değneği elde
Benden hızlı gider yine de yolda
Adımları tıkır tıkır ninenin

Beni gördü birden, dedi dur hele
Sen kimsin, nereye gidersin böyle
Kimlerdensin önce onu bir söyle
Dilinde maharet çoktur ninenin

Tanıştık nineyle, dedim yaşın kaç
Dedi niye sorsun o soruyu geç
Herif sağ mı dedim, dedi sorma heç
Anladım kimsesi yoktur ninenin

Sordum neden geldin muhakkemeye
Dedi geldim bugün dava görmeye
Fırsatım kalmadı daha sormaya
Anlattı davası, haktır ninenin

Dedim bu yaşında değer mi nenem
Dedi pes ettirdik densin istemem
Baktım azim sağlam, hatta tastamam
Gördüm nutka karnı toktur ninenin

Bu azim bu inanç mest etti beni
Bu nine kendine dost etti beni
Anladım biraz da test etti beni
Her hali ayrı bir vakur ninenin

DÖNDÜM
Aylar yıllar birbiriyle yarıştı
Gözler biraz soldu yüzler kırıştı
Duygularım birbirine karıştı
Dağınık yazılmış heceye döndüm

Gücümü bir hayli tüketti yıllar
Gözümde gün be gün uzuyor yollar
Takatsız adımlar, dermansız kollar
Dağların önünde cüceye döndüm

Kırılgan olurlar bağrı yanıklar
Bilmem nasıl güler gönlü kırıklar
Art arda geldiler tüm karanlıklar
Sabahı özleyen geceye döndüm

Bunaldıkça hep konuştum kendimle
Nice öğüt verdim kendi dilimle
Barışı öğrendim tüm dertlerimle
Kendine vaa'z eden hocaya döndüm

AKŞAM GÜNEŞİ
Elveda diyerek ufkun önünde
Elini salıyor akşam güneşi
Son kez uzanarak yanaklarımdan
Bir buse alıyor akşam güneşi

Belli ki yolculuk çok uzaklara
Göz ucuyla bakıp tüm ufuklara
Beni mahkum edip karanlıklara
Birden kayboluyor akşam güneşi

Baş başa bırakıp bizi geceyle
Çözülmeye mahkum bir bilmeceyle
Ayrılık mirası binbir acıyla
Bırakıp gidiyor akşam güneşi

KAR YAĞDI GÖNLÜME
Kar yağdı gönlüme çok üşüyorum
Sar beni sevginle ısıt ne olur
Karanlık boğmadan ufuklarımı
Güneş gibi doğ da ısıt ne olur

Sabaha hasretim öteden beri
Bitir şu geceyi getir seheri
Kafamda toplanan bütün sisleri
Es de rüzgâr gibi dağıt ne olur

Gül gibi açıver sevgi bağımda
Rengarenk çiçek ol gönül dağımda
Hasretin izi var adımlarımda
Bak açık ellerim gel tut ne olur

VURMA FELEK VURMA YARAM ÜSTÜNE
Vurma felek vurma yaram üstüne
Karalar bağlatma karam üstüne
Bin meramım varken meram üstüne
Umutları benden alma ne olur

Nice emek verip yaman çağımda
Gül bağları kurdum gönül dağımda
Muhabbet ürettim aşk otağımda
Haramiler gibi çalma ne olur

Ne merhametin var ne de insafın
Dost musun düşman mı bilinmez safın
Nice tuzak dolu dört bir tarafın
Beni elemlere salma ne olur

Karabulut der ki yegane gerçek
Muhabbetullahtır solmayan çiçek
Üç günlük sevdalar gelip geçecek
Bilinmez yollara dalma ne olur

GİTTİLER
Kıraç topraklara döndü gönüller
Bağlar viran oldu, sustu bülbüller
Gülücükler saçan al-beyaz güller
Hazan çöktü birden solup gittiler

Nice kör kuyuda mahpus nefisler
Umutlara tuzak kurmuş kâbuslar
Biçare duygular, dermansız hisler
Bizi efkârlara salıp gittiler

Kalplere girince nefretin eli
Lâl oldu aniden sevginin dili
Yürekler dolusu bin bir hayali
El atıp gizlice çalıp gittiler

Sis bastı huzura giden yolları
Tat vermiyor artık seher yelleri
Gönül dağlarından güzellikleri
Harami misali alıp gittiler

SEVGİ DOLU MEVSİMLER NEDEN ÇABUK BİTTİLER
Leyla'lar sırra kadem. Görünmüyor Mecnun'lar
Kerem de yok Aslı da. Ne Ferhat ne Şirin var
Yunus'lar yok etrafta. Doğurmuyor analar

Sevgi dolu mevsimler, neden çabuk bittiler
Artlarına bakmadan uzaklaşıp gittiler

Kurudular gönüller, bir bir çöle döndüler
Bülbüller gibiydiler, diller Lal'e döndüler
Vicdanlar günden güne halden hale döndüler

Sevgi dolu mevsimler neden çabuk bittiler
Artlarına bakmadan uzaklaşıp gittiler

Pusu mu var ışığa, ruhları sis mi bastı
Biz mi yolu şaşırdık kader mi bize küstü
Sevgilerin şakıyan dilleri neden sustu

Sevgi dolu mevsimler neden çabuk bittiler
Artlarına bakmadan uzaklaşıp gittiler

UFUK ERSOY

1961 yılında Ordu'da doğdu. Anadolu Üniversitesi AÖF İş-İdaresi Bölümünü bitirdi. 1982 yılından beri (OBKT) Ordu Belediyesi Karadeniz Tiyatrosunda amatör olarak yaklaşık 30 civarında oyunda yazar, yönetmen ve oyuncu olarak görev aldı. Halen Ordu Büyükşehir Belediyesi Karadeniz Tiyatrosu Genel Sanat Yönetmeni olarak Ordu kültür ve sanatına katkı sunmaya çalışıyor.

1989 yılında "kalite" konusunda ülkemizde etkin çalışmalar yapan, ülke sanayicisini rekabet şartlarına hazırlayan, Türk Standartları Enstitüsünde göreve başladı. 2 yıl Ankara'da görev yaptıktan sonra 2011 yılında Ordu'da TSE Ordu Mahalli Temsilcilisi olarak emekli oldu. 1999 yılından itibaren, uluslararası nitelikteki Kalite Yönetim Sistemi TS EN ISO 9001:2008 konusunda Uzman Eğitimci-TG-BTG olarak görev yaptı.

1990 yılından sonra oyun yazmaya başladı. Kasım/1999'da yurt çapında tüm yazarlara açık olan İstanbul Kadıköy Belediyesi Çağdaş Eğitim ve Kültür Merkezi tarafından düzenlenen 1. Oyun Yazma Yarışması'nda "Örümceğin Yaşamı" ve "Sapan" isimli 2 oyunuyla "Jüri Özel Ödülü" almaya hak kazandı. Ayrıca 2012-2013 ve 2013-2014 yıllarında, Direklerarası Seyircileri'nin oluşturduğu "Halk Jürisi" üyeleri tarafından 2 kez üst üste ödüle layık görüldü.

2004/2005 tiyatro sezonu içerisinde Ordu Belediyesi Karadeniz Tiyatrosu Genel Sanat Yönetmen Yardımcılığı görevinde bulundu. Bu dönemde Ordu Belediye Başkanlığının da desteğiyle, Romanya Devlet Tiyatrosunun sergilediği "Gözardındaki Çocuk" ve "Matruşka" isimli 2 oyunun Ordu seyircisiyle buluşmasını sağladı.
Ümit Ersoy ile evli olan yazarın Mert Can ve Ufuk Efe isimli iki oğlu vardır.

ÇALIŞMALARI

1- Örümceğin Yaşamı

Yazarın ilk yazdığı ve Devlet Tiyatrosu repertuvarına kabul edilen oyundur. Oyunda, güneyde küçük bir sınır köyünde halkın yaşam mücadelesinden bir kesit anlatılmaktadır.

2-Sapan

Yerel bir oyundur. Türkiye'de en fazla göç veren bölgeler arasında bulunan Karadeniz Bölgesi'nde ekonomik sıkıntılar içerisinde olan bir ailenin İstanbul'a göçünü ve büyük şehrin çarklarında nasıl öğütüldüklerini, ezildiklerini, yok olduklarını anlatan "Sapan" isimli oyun yazarın 2008 yılında Devlet Tiyatrosu repertuvarına kabul edilen ikinci oyunu olmuştur.

3- Göç/Güzel Ölüm Şirketi

2009 yılında M. Taner Çelik ile birlikte yazdığı, paranın ön planda olduğu, "parasız adam gereksiz adamdır" anlayışının hakim olduğu dünyada, "eğer paranız varsa güzel yaşayabileceğiniz gibi, güzel de ölebilirsiniz" konusunu yer yer komik olaylarla seyirciye aktaran "Göç/Güzel Ölüm Şirketi" adlı 2 perdelik oyun, yazarın Devlet Tiyatrosu repertuvarına kabul edilen 3. oyunudur.

4- Dans Edermisin Hemşirem

2010 yılında yine M. Taner Çelik ile birlikte yazdığı, 2. Dünya Savaşı yıllarında küçük bir kasabada görevli, idealleri olan bir hemşireyle, kasabanın müzisyen genci arasındaki aşkı yer yer komik öğelerle anlatan "Dans Edermisin Hemşirem" isimli 2 perdelik oyun, 4. oyunu olarak Devlet Tiyatrosu repertuvarına kabul edildi.

5- Önce Kalite

Önce Kalite isimli çocuk oyununu 1997 yılında yazdı. Oyun, birçok kez sahnelenmek suretiyle belki de bu alanda bir rekora imza atmış olup, yazar tarafından yönetilmek suretiyle, 1998-1999 ve 2003 yılında Ordu ilinde ve ilçelerinde 100 oyunun üzerinde sergilendi. Aynı oyun TSE adına hazırlanmış olup, yaklaşık 160 oyun sergilenerek, 60 bin küçük tiyatro izleyicisine ulaşmıştır. Oyun, Sanayi Bakanlığı tarafından 2 yıl üst üste ödüle layık görülmüştür. Halen 2015-2016 tiyatro sezonunda Ordu Büyükşehir Belediyesi Karadeniz Tiyatrosu sahnesinde çocuklarla buluşmaya devam etmektedir.

6- Reis

Reis adlı oyun Devlet Tiyatrosu repertuvarına kabul edilmiştir. Ufuk Ersoy eseriyle ilgili şu ifadelere yer vermektedir: "Bu oyun , Ordu'yu ve Ordulular anlatıyor. Yerel oyunlara daha çok önem veriyorum. Karadeniz'de balığa çıkan balıkçıları konu edindim. Balıkçılık zor bir meslek. Balıkların ne zahmetle tutulduğunu gözlemledim. Reis'i yazarken birçok balıkçı barınağında balıkçılarla sohbet ettim. Hatta balığa çıktım. Çok zor bir iş olduğunun farkına vardım. Komik başlayan ama sonu hüsranla biten bir oyun. Karadeniz'de balığa çıkan Reis ve adamları fırtınaya yakalanır ve tekne parçalanır. Teknenin bir parçası üzerinde kalan Ordulu balıkçıların hayata bakışları ve reisin gerçeklerle yüzleşmesi başlar. Ne zaman kurtulacakları belli değil. Belki günlerce deniz üzerinde akıntıya kapılıp sürüklenebilirler. Ancak açlık ve susuzluk sabırlarını zorluyor. Kurtulacaklar mı?"

7- Kralın Soytarısı

Yazarın en son yazmış olduğu "Kralın Soytarısı" adlı çocuk oyunu ile ilgili Edebi Kurul sonucu beklenmektedir. 2013-2014 tiyatro sezonunda Emniyet Genel Müdürlüğünün sosyal sorumluluk projesi kapsamında sergilemeyi planladığı sokak çocuklarına yönelik bir oyun olan "Sokaktaki Gölgeler" adlı oyunu yazdı. Polis ve çocuklarından oluşan kadroyla gerçekleştirilen proje Ordu ve ilçelerinde büyük ilgi gördü.

Sapan, Önce Kalite ve Reis adlı oyunlar Ordu Büyükşehir Belediyesi Karadeniz Tiyatrosu tarafından çeşitli sezonlarda sahnelenmiş olup, sanatseverlerin beğenisine sunulmuştur. Yazarın "Kırmızı Elma" isimli bir romanı, "Pavli" ve "Balkondaki Kadın" adlı öykü kitapları okuyucuyla buluştu.

Yazarın "Tanrının Gözleri" adlı bir romanı ve okuyucuyla buluşmaya hazır, son düzenlenmeleri yapılan bir öykü kitabının çalışmaları da devam etmektedir.

ÇALIŞMALARINDAN ÖRNEKLER

1- Kırmızı Elma Adlı Romandan Bir Bölüm

Ölüm elinde keskin kılıcını sallayıp, kanatları olan beyaz bir ata binmişti o gece. Ölüm o beyaz atın üzerinde ayaklarına bağlanan kanlı bez parçalarıyla sessiz sedasız, kimseye farkettirmeden karanlıkta ansızın çıkıp gelmişti yine. Sıcak bir yaz gecesinin kucağındaydı köyde yaşayanlar. Hava cehennem gibi sıcak. Sanki ateş çıkıyordu topraktan.

Kimse hiçbir şey anlamadı. Her şey bir anda göz açıp kapayıncaya kadar gerçekleşti. Göz kapaklarına hükmedemedi yorgun, uykusuz adamlar. Ellerinde tüfekleri, parmakları tetikte, tütün çiğnediler ara sıra. Geçmedi saatler bir türlü. Uzamış sakalları, yorulmuş bedenleri dayanamadı o akşam. Kirli elleri, sararmış tırnaklarıyla kaşıdılar gözlerini. Uyanık kalmak için çok çabaladılar aslında. Ama gaflet uykusuna yattıkları bir anda aralarından geçerken hiçbir şey görmedi tüfekliler.

Ölüm, rüzgâr olup esmişti. Ölüm, yağmur olup yağmış, karda kışta kalmış, karnı aç, salyaları akan bir kurt misali düşmüştü evin ocağına. Bir gece evvel onun evinin bacasına baykuş kondu durup dururken. Bir anlam veremediler. Korkuyla baktı herkes birbirine. Uğursuz hayvanın acı çığlıkları doldu kulaklara.

Dev ateşler yanıyordu evlerde. Duman tüten bacasını büyük taşlarla kapattı ölüm. Nefes alamadı kimse. Kara dumanlar sardı evin her yanını. Ama, çok önemsenmeyen bir konuk gibi karşılandığından olsa gerek, alacağını alıp, karanlıkta hızla kaybolup gitti.

Ölüm yabancı değildi bu topraklara aslında. Avucunun içi gibi biliyordu her yanı. Her köşebaşını, her taşın altını.

Ölüm bir sevgili, ölüm kirli yataklarda yanyana yatılan fettan bir kadındı buralarda.

Ölüm, ne yapacağı belli olmayan orospuydu. Gözgöze geldiğine kur yapan, kızdığında ise sevdiğinin yüzünü kızgın demirle dağlayan.

Üç kurşun sesi yankılandı gökyüzünde...

Gece yırtıldı boydan boya.

Üç kanlı kartal havalandı bir anda...
Gidip emredilen yere kondular kan revan içinde.
Yan yana, üç kardeş gibi oturdular Ahmet'in göğsüne.
Pençeleriyle göğsünü parçaladılar...

2- Denizi Görmek

Ben denizi gördüğümde 15 yaşındaydım...

O yaşıma kadar uçsuz bucaksız denizi düşünür ve büyük bir özlemle sonsuz mavilikte koştuğumu hayal ederdim hep...

****

1977 yılında bir yaz akşamında tası tarağı toplayıp, babamın doğduğu bu topraklarda yaşamak üzere yola çıktık. O zamanlar bu şehirle ilgili aklımızda olan şeyler soğuk kış gecelerinde babamın bizi etrafına toplayıp büyük bir zevkle anlattığı anıları kadar tanıyorduk memleketimizi...

Dağları anlatırdı babam, denizi, okuldan kaçıp çırılçıplak denize atlayarak yüzdüğünü, ara sıra boğulma tehlikeleri atlatarak nasıl yüzme öğrendiğini, Selimiye'nin yokuşunu, Tabyabaşı'nı, fındık bahçesindeki koşturmalarını, sağır annesi terzi Nahide Hanım'ı, Şarkiye Mahallesi'nde evine giderken camlara çıkan zeytin gözlü, saçları örülmüş kızları... Ağzımız açık dinler, onunla tekrar yaşardık o anları...

Bizim için memleket; babamın özlem içerisinde geçmişte yaşadıklarını anlatırken ağzından çıkan sözlerdi o zamanlar... Hiç görmediğimiz şehrimizi küçük beyinlerimizde yaratmaya çalışır, mutlu olurduk...

****

"İnsanın kendi memleketi gibisi yok, bir gün mutlaka kavuşacağız ona..."

Hep böyle söyleyip durdu yıllar boyunca. Sonra vakit geldi...

Artık yola çıkma zamanıydı...

Babam önden gidecek, kiralık evi bulacak ve biz birkaç gün sonra baba memleketinde olacaktık... Ardından el salladım otobüse binerken.

Son görüşüm oldu onu. Hep adını sayıkladığı memleketine gelişinin hemen ertesi günü kalp krizi geçirdi. Bütün gün sevdiklerini görmüş. Onlara sarılmış, onlarla sohbet etmiş. Çaylarını, kahvelerini içmiş. Sahile inmiş ve derin derin ciğerlerine çekmiş denizin yosun kokusunu.

Alelacele yapmış her şeyi. O gün son günü olduğunu biliyormuş gibi.

Ve akşamı...

****

Kocaman bir ailemiz vardı eskiden. Kalabalık bir ailede büyüdüm... Memur olan babam sayesinde memleketin birçok şehrinde ekmek yedik, su içtik. Bu son duraktı artık... Kendi memleketimize dönmek üzere hazırlıklarımız yaptık... O zamanlar para çok değerli, şimdiki gibi otobüse binip camlardan manzara seyrederek keyifle yolculuk yapmak her adamın harcı değil. Mecburen eşyalarımızı yüklediğimiz kırmızı bir kamyonun arkasında yere serilen bir yatağın üzerinde, kamyonun üzerindeki ağır brandanın altında yolculuk yapmak zorundaydık. Hiç mola vermedik. Yaklaşık 12 saat süren bir yolculuğumuz esnasında birbirimizin suratını dahi görmeden bulunduğumuz yerden hiç kıpırdamadan yaşlı kamyonun motor sesine aşina kulaklarımız gece boyunca yol aldık.

Sabaha karşı uyuşan bedenlerimizin de zorlamasıyla gün ışığı görmek için kamyonun brandasını hafif araladık, dışarı baktık. İşte o sabah ben ilk kez gördüğüm denize, ilkokulda âşık olduğum mavi gözlü öğretmenimi sever gibi vuruldum... Onun gözlerine bakarken tüm bedenimde hissettiğim o çırpınışları hissettim yüreğimde... Ne kadar maviydi... Ne kadar uçsuz bucaksız...

Rüzgâr saçlarımızı uçururken bir tarafımızda deniz, bir tarafımızda yemyeşil dağlar bütün gece boyunca yolculuk yaptığımız kırmızı kamyonun sırtında döndük limanın hemen yanı başından...

Bu şehri, baba memleketini o gün bu gün hep sevdim...

Hiç kopamadım, kopmak da istemedim zaten. Her an kucağımda yatırdığım yârim gibi bağlandım, sevdim onu...

****

Ve aradan neredeyse 40 yıl geçti... Yaş çoktan geçti elliyi.

Ne günlerimiz geçti bu memlekette düşününce...

Kimi zaman Boztepe yıkıldı üzerime. Ezildim... O deniz darağacında yağlı ip olup sıktı boğazımı, direndim nefes almaya çalıştım... Sesimi çıkarmadım hiç.

Ben bu şehri hak etmeye çalıştım elimden geldiğince...

Ben bu şehri hiç bir karşılık beklemeden sevmeye çalıştım...

Lakin anladım ki; bu şehri sevmek için yürek gerek dostlar...

Ben bu şehri sevdim...

Ben bu şehri çok sevdim...

***

Ah bu şehrin dili olsa da konuşsa

3- Pavli Adlı Öykü Kitabından: Polis Muzaffer

Sabahın ilk ışıkları şehri aydınlatmaya başladığında evinin kapısını açıp girdi içeri. Tıpkı bir hırsız gibi sessiz sedasız. Bir gölge gibi süzüldü odaya.

Üşümüştü, ellerini birbirine sürterek ısınmaya çalıştı. Üzerindeki elbiseyi yavaş yavaş çıkarmaya başladı. Önce şapkasını, ardından ceketini sandalyenin arkasına astı. Her zaman yaptığı gibi silahını dikkatli bir şekilde çıkarıp yatağın altına sakladı. Sonra pantolonunu çıkardı ve hızla pijamasını giyip yatağa girdi. Birkaç saat uyumalıydı. Dinlenmeli, sonra yine kalkıp doğru görev başına…

Uyumaya çalıştı, göğsünün tam ortasına istemediği bir misafir misali acı bir ağrı yerleşmişti. Avucuyla ağrıyan yere bastırdı, avuç içiyle ufak daireler çizdi. Pencereden süzülen gün ışığı uyumasını engelliyordu.

Sırt üstü döndü, yorgun ayaklarını ilk maaşıyla aldığı, neredeyse boyaları dökülmüş eski demir karyolanın üstüne uzattı… Gözlerini kapattı, lakin yorgunluktan uyuyamıyordu… Tavana bakıp düşünmeye başladı. Zamanında hayata konservatuarın müzik bölümüne başlayıp, bir iki sene okuduktan sonra her şeyi bir kenara bırakıp polis olan kaç kişi vardı dünyada. Herhalde bir tek o.

Meslekte yirmi üç sene bitmişti. Memleketin o şehrinden bu şehrine her an diken üstünde serseri bir mayın gibi dolaşıp durmuştu. Bayramı yoktu, seyranı yoktu, cumartesi, pazarı yoktu. Yağmurda, çamurda, soğukta, itiyle, serserisiyle, katili, anarşisti, hırlısı, hırsızı, ayyaşı, orospusuyla, gecesi gündüzüyle geçen yirmi üç sene…

Dile kolay, koca yirmi üç sene…

Uyumalıyım dedi kendi kendine… Hiç olmazsa bir kaç saat… Sabah tekrar kalkacak yine eksi bilmem kaç derece karlı havada, yine o lanet olası köprünün başında anarşist peşinde olacaktı.

Çok kızıyordu bu anarşistlere. Ne isterler ki bu canım memleketten diye düşündü… Memleket yangın yerine dönmüştü… Her gün gazeteler boy boy vurulan gencecik insanların resimleriyle doluydu. Birkaç çapulcu memlekette neyi değiştirecekti ki…

Bir seferinde yakaladıkları üniversiteli bir kız çocuğunu hatırladı birden. Uzun uzun sorgulamışlardı. Kıza sormuştu neden diye…

Kız "Bütün bunlar senin çocuklarının geleceği için." demiş…

Gelecek için ha…

Hangi gelecekten bahsediyordu… Aldığı polis maaşıyla hiçbir zaman ay sonunu getirememişti… Hemen her şehirde bir çocuk sahibi olmuştu. En büyüğü kız, beş oğlan, toplam altı çocuk. Kızın adı Yaşar. Ölen ilk iki çocuktan sonra Allah uzun ömür versin, yaşasın diye… İyi yaşasın uzun yaşasın diye… Oysa yaşamak mıydı bu…

Karısı hayat arkadaşı hemen yanı başında uyuyordu. Polisliğe ilk başlangıç yeri olan Diyarbakır'ın Silvan ilçesinde görüp, bir anda evlenmişti onunla. Anası dahil kimse sesini çıkaramamıştı bu evliliğe. Ne de olsa deli dolu bir adamdı Muzaffer. Sağı solu belli olmazdı… O hep yanında olmuştu… Nereye giderse o ardından gelmişti…

Yavaş yavaş gözleri kapandı…

Sabahleyin karısının sesiyle uyandı… Saate baktı iki saat uyumuştu… Yorgun bacakları bedenini taşıyamıyordu. Yavaşça doğruldu. Bir süre yatakta oturur vaziyette öylece kaldı. Beli ağrıyordu. Sırtına bir bıçak saplanıyor, her seferinde acıyla yüzünü buruşturuyordu. Kalktı banyoya yöneldi. Elini yüzünü yıkadı. Aynaya baktı, tıraşı gelmişti. Lakin kararlıydı. Bugün tıraş olmayacaktı…

Masanın başına oturdu. Büyük su bardağındaki katran karası çay, altı zeytin ve bir parça peynire uzun uzun ve isteksiz baktı… Yıllardır yaptığı sabah kahvaltısını bu sefer gerçekten canı istemiyordu. Midesi berbattı, sıcak bir çorba içmeliyim diye düşündü…

Kalkıp yavaş yavaş giyinmeye başladı… O sabah karısına dahi tek kelime etmedi… Her sabah yaptığı gibi yine cebinden çıkardığı az bir miktar parayı o gün mutfağa harcanması için radyonun üstüne koydu. Hiç konuşmadan kapıya yöneldi. Bir süre sonra işe gitmek üzere yine o bildik sokakları adımlamaya başladı…

O günün akşamı garip bir şey oldu… Eve gün batmadan döndü… Eşi ve çocukları çok şaşırdı. Karısı onu uzun süre kapıda bekledi karşılamak için. O, polis arabasında uzun ve neşeli bir şekilde ekip arkadaşlarıyla konuştu, sonra tek tek öpüştü ve arkadaşları gözden kaybolana kadar arkalarından el salladı.

O akşam karısı ve çocuklar çok şaşkındı, mesleğin verdiği alışkanlıkla, yıllardır asık suratıyla, her an ufak bir gürültü yaptıklarında dayak yemekten korkan, bir kez bile hiçbir çocuğunun saçlarını okşamamış babaları, kurduğu içki sofrasında sürekli pili biten radyonun çaldığı şarkıyı dinliyor, el çırpıyor, dahası zaman zaman radyodan söylenen şarkıya eşlik ediyordu.

"Ömrümüzün son demi, son baharıdır artık, maziye bir bakıver, neler neler bıraktık."

Kimse nedenini sormadı, soramadı… Uzun ince bardağındaki rakıyı bir dikişte bitirdi, yüzünü buruşturdu, hemen üstüne beyaz peyniri attı ağzına, aynı odada kendisini izleyen karısı ve çocuklarına bakıp büyük haberi verdi…

Bugün dilekçemi verdim, emekli oldum, bitti artık, anladınız mı beni… Bitti…

Bitmişti…

Sabahın ilk ışıklarıyla uyandı yine. Yılların verdiği alışkanlıkla yine tıraş olmak için banyoya yöneldi. Aynaya baktı ve birden artık bittiğini hatırladı. Elini yüzünü yıkadı, üzerini giyindi. Evden çıkarken yine karısı yol etti onu. Bu kez küçük bir bavul vardı elinde.

Otobüsle yola çıkalı birkaç saat olmuştu. Yanına oturan yaşlı adamın selamını sessiz kalıp başını öne eğerek cevap verdi. Canı konuşmak istemiyordu. Başını cama yasladı ve dışarıda önünden hızla geçen ve her geçen saniye geride bıraktığı evleri, ağaçları ve insanları izlemeye başladı.

Neden sonra omuzuna dokunan bir el uyandırdı onu. Nihayet memleketindeydi…

Hızlı adımlarla annesinin o tek katlı yıkıldı yıkılacak ahşap evine geldi. Kapıyı açıp içeri girdi. Saçları bembeyaz olmuş sırtı dönük annesi sağır Nahide'ye tıpkı küçüklüğünde yaptığı gibi arkasından yaklaşıp gözlerini kapattı. Korktu annesi, geriye dönüp baktığında yıllardır görmediği oğlunu hasretle kucakladı. Uzun uzun sarıldı, hiç ayrılmak istemedi…

Yaşlı annesi oğlunun dudaklarını izleyerek, el işaretleri yardımıyla artık memlekete geldiğini, hiç gitmeyeceğini anlayınca çok sevindi… Cebinden çıkardığı cüzdanın bir köşesinde sakladığı birkaç resmi annesine gösterdi… Bu kızım, bunlarda benim oğullarım dedi gururla…

Hiç dinlenmedi, dışarı çıktı. Sahilde buldu kendini, denizin ve yosunun kokusunu doyasıya çekti içine… Sonra gençliğinde sıkça gittiği o salaş meyhanede aldı soluğu… Denize karşı bir masaya oturdu, balık söyledi kendisine, bolca salata ve bir de içki…

Uzun zaman sonra etrafına baktığında kendisinden başka kimsenin olmadığını fark etti. Bir hayli geç olmuştu. Ağır ağır kalktı ve annesinin, sağır Nahide'nin evine doğru yöneldi. Aynıydı memleketi, kaldırımları, çamuru, yağmuru aynı… Yürürken küçük evlerin önüne kadar eğilip kendisini selamladığını hissetti. Bir sokak lambasının önünden geçerken fark etti, burası gençliğinde bakıştığı o mavi gözlü kızın eviydi. Sanki bir an pencerede görür gibi oldu. Sonra şarkı söylemeye başladı hafif hafif… Yağmura inat yavaş adımlar attı…

"Ordunun dereleri aksa yukarı aksa, vermem seni ellere Ordu üstüme kalksa."

Eve vardığında ışığın yandığını gördü. Kapıyı açtı içeri girdi… Zavallı yaşlı anacığı uykuya yenik düşmüştü… Yüzünü duvara dönmüş, ellerinde oğlu Muzaffer'in çocuklarının resimleri, öylece uyuyakalmıştı.

Elbiseleriyle uzandı yatağına… Üzerindekileri çıkarmaya ne gücü vardı, ne de mecali… İlk kez kendisini bu kadar özgür hissediyordu. İlk kez huzur doluydu. Sanki bulutların üzerinde uçuyor, altındaki yatak denizin üzerindeki ipi çözülmüş, akıntıda sürüklenen bir sandal gibi kıpır kıpır sallanıyordu.

Bugüne kadar yaşadığı her şey bir rüyaydı sanki. Hiçbir şeyi yaşamadığını düşündü aslında. Birazdan gözlerini açtığında güneşli bir güne uyanacak, annesinin o küçük, daracık balkonda hazırladığı kahvaltıya oturacak ve tavaya kırdığı bir çift sarı yumurtaya ekmek banacaktı sanki. Biraz daha uyumak istiyordu.

Birden göğsünde dayanılmaz bir acı hissetti. Sırtından soğuk ter boşaldı. Elini göğsüne götürdü, kalbi avucunun içindeydi…

Sağır Nahide sabah erkenden kalkıp çayı sobanın üzerine koydu… Oğlu Muzafferin açılmış üstünü örttü…

Sofrayı hazırlamaya başladı. Oğlunun o en çok sevdiği bol soğanlı turşu kavurmasını ısıtmak için ateşin üzerine koydu. Çayı demledikten sonra bir çift yumurtayı, bol ateşte kızdırdığı tereyağının üzerine kırdı. Yumurtalar kızgın yağ ile buluştuğu anda çığlık atar gibi cızırdamaya başladılar. Birkaç dakika sonra her şey hazır olacaktı. Sağır Nahide oğlunu uyandırmak için yanına gitti… Eğildi oğlunun uzun uzun kokladı, çocukluğunda yaptığı gibi yanağını öpüp uyandıracaktı onu. Yüzünü öptü.

Soğuktu.

Eliyle dokundu, birkaç kez ismini seslenerek sarstı.

Uyanmadı…

Uyandıramadı…

Polis Muzaffer 49 yaşındaydı…

ŞİİRLERİNDEN BİR ÖRNEK

İNADINA YAŞAMAK-1

Yüreğimiz kalın bir duvarın altında kalıyor, ansızın daracık sokaklarda vuruluyoruz anlımızdan.
Çamurlu sokaklara düşüyoruz sırt üstü.
Son nefeslerimizi verirken yüzümüz kirli, kızıla boyanıyordu kaldırımlar.

Bu zamanda, bu topraklarda yaşamak,
Gecenin ayazında cılız yanan çoban ateşiydi aslında.

İnadına, kırmızı alevler salıyorduk gece karanlığına.
Her an yaşadığımız dünyayı yakacakmışız gibi küçük kıvılcımlar sıçratıyorduk etrafa.
Kimi yürekleri tutuşturduğumuzda seviniyorduk içten içe.
Bende varım,
Nefes alıyor,
Yaşıyorum,
Gör bak,
Her şeye rağmen ayaktayım demenin en açıkça ifadesiydi bu.

İNADINA YAŞAMAK-2
Umutla başladığımız gün bittiğinde,
Yüreklerimizden ölü doğmuş çocuklar alıyorduk kucaklarımıza.
Henüz gözünü açamamış, kanı, pisliği temizlenmemiş morarmış çocuklar.
Ki;
O çocukları aynı gün toprağa veriyorduk.
O anlarda bir mezar kadar sessiz oluyordu odalarımız.
Demlediğimiz sıcak çaylar, içtiğimiz tütünün dumanlarında yaşamı irdeliyorduk umutsuzca.

İ**NADINA YAŞAMAK – 3**
Sırtımızda büyük kayalar taşımak zorunda kalıyorduk her daim.
Yara bere içinde kalan omuzlarımızdaki ağır taşları bacaklarımızı sürüyerek yürüyorduk yollarda.
Zamanla ağırlaşıyordu yükümüz.
Dermansız dizlerimiz, yorgun bacaklarımıza inat adım atmaya zorluyorduk kendimizi.
Ancak yürüdüğümüz yolda taşıdıkları taşların altında ezilmiş, un ufak olmuş bedenleri gördükçe umutsuzluğa düşüyorduk her an.
Kan revan içinde kalmış bedenlerin üzerindeki kayalar kan kırmızıydı.
Taşıdıkları yükün altında ezilip, bedel ödüyordu ölenler.

UĞUR GÜRSOY

1929 Ordu doğumludur. İlk ve orta tahsilini Ordu'da, lise tahsilini Trabzon'da tamamladı. Gazeteciliğe ailesine ait Takamül Gazetesi'nde başlayıp, Gürses ve Hareket gazetelerinde sürdürdü. 1964 yılında Ordu Belediyesi Karadeniz Tiyatrosunu kurdu. 1967 yılında "Anadolu'dan Cumhuriyet'e" en iyi spor haberi geçen muhabir ödülünü kazandı. Hürriyet, Milliyet, Cumhuriyet, Akşam, Son Havadis, Günaydın gazetelerinin Ordu muhabirliğini yaptı. 1972-1982 dönemi Hürriyet Gazetesi Karadeniz bölge şefliği yaptı. Basın konseyi üyeliği yaptı. Halen Ordu Tribün Gazetesi başyazarı olarak mesleğine devam etmektedir.

1964'te kurduğu OBKT'de sırasıyla; Hülleci, Buzlar Çözülmeden, Günün Adamı, İsyancılar, Çürük Elma, Keşanlı Ali Destanı, Yaşadığımız Devir, O Kadın, Hamdi Hamdi, Pusuda, Utanç Dünyası, Şerefiye, Taş Binada Oturanlar, Nalınlar, Hababam Sınıfı, Çatal Matal Oyunu, Mavi Yıldırım, Ana Babalar Okulu, Sarı Çizmeli, Resimli Osmanlı Tarihi adlı oyunlarda oyuncu, yönetmen yardımcısı ve yönetmen olarak görev almıştır. Gazetecilik ve tiyatro yönetmenliğini bir arada sürdüren sanatçı her iki alanda da birçok ödüle değer görülmüştür.

BAZI DÜŞÜNCELER

1- Ordu Bir Ocaktır

Aslında Ordu kültür ve sanat olayları yönünden bir ocaktır. Bunu tüm samimiyetimle söylüyorum… Gelip geçtiğim günlerin ve yılların tecrübesi içerisinde bu görüşümü vurguluyorum…

Bakınız… Şöyle bir başınızı çevirip, bakınız dünün yaşantısına… Ordu, o dünden kalan mirasıyla, bugün olanları bilirsiniz… Belki bugünkü yeni nesil bilmez… İhsan Bey'in Sineması'nda yalnız Ordu'ya gelen tiyatrolar mı temsil verirlerdi?... Şimdiki Halk Eğitimi binası Halkevi olarak niçin yapılmıştı? Böylesine bir tiyatro için yapılmış tiyatro binası Türkiye'nin kaç yerinde vardı?... Hep bunlar dünkü neslin başarısıdır… Alın teridir… Sevinçteki gözyaşıdır… Onun için o nesli hürmetle, saygıyla, sevgiyle anmak görevdir.

Eğer nesiller birbirlerine bu sevgi ve saygı mesajını sunamazlarsa, yapılan her iş, her hamle inkâr edilir… Ve bu bağlantısız nesiller bir yerde toplumun gücünü zaafa uğratır…

Düşünüyorum… Neden bende bu tiyatro hevesi bir volkan gibi parlamış ve daha çocuk yaşımda lavlar şeklinde oluşmuştur? Evimiz İhsan Bey'in Sineması'na yakın diye mi?.. Yalnız bizim ev mi yakındı sinemaya?... Yooo… Birçok evler vardı sinemanın yanında… Birçok kişiler vardı sinemanın içinde… Ama benim içimde, bir babanın ektiği tohum vardı… Bu tohum toprağını bulduğu an çiçek vermişti, sonra da meyve…

Mustafa Kemal Paşa Samsun'a çıkmış… Erzurum'a gitmiş, Sivas'a gelmiş… Parçalanan anayurdu kurtarmak istiyor… Türk milletinin var olduğunu dünyaya ilan etmek istiyor ve bir mücadeleye, bir savaşa girişmiş… "Ya istiklâl ya ölüm" demiş… Ve eklemiş… "Ölmek var, dönmek yok" diye…

Sevr antlaşması ile… Türkiye pay edilmiş… Karadeniz Bölgesi de Rumlara bırakılmış… "Pontus Devleti" kurulacak… Çatışmalar hızlanmış… Görüşmeler de başlamış… Hem de kimlerle?.. Bu vatanın olduğunu unutan satılmışlarla…

Trabzon'daki Rum Metrepolit'i Ordu'ya gelmiş… Bir müstemlekeye gelir gibi… İskelede onu karşılayanlar olmuş… Rumlar olsa isyan etmesin… Ya o kendi kanımızdan olanlara ne dersiniz?... Metropolit'in elini öpenler mi yok? Hakikat acıdır ama, olmuş bu olaylar… Ordu'da Rumlar şımarıklık içerisinde Pontus'u ha ilan ettiler ha edecekler… Bugün itfaiye ünitesinin olduğu bina bir Rum kilisesi… Bu kilisede hayallerle hakikatlere doğru gitmek

sevdası doğmuş…. Rumlar, Bizans'ı yaratmak veya ona ulaşmak için sahneye oyunlar koyuyorlar… "Büyük Jüstinyen" gibi…

Cephelerde babaları, ağabeyleri, kardeşleri, yakınları çarpışan Türk gençleri ne güne duruyor?... Pontus'a boyun mu bükecekler?... Memleketlerini Rumlara mı verecekler?... Hayır… Hayır… Binlerce, milyonlarca kere hayır. Ve onlar, Mustafa Kemal Paşa'nın yolunda milli bir ruhla işe koyuyorlar…

"Büyük Jüstinyen" piyesinin oynandığı ve Bizans propagandası yapılan kiliseyi bir gece basıyorlar… Dekorları kırıyorlar… Ve kendileri sahneye bir piyes koyuyorlar… "Yavuz Sultan Selim…"

Kim mi var bu ekibin içinde? Babam rahmetli gazeteci Ali Bey, öğretmen İsmail Hakkı Garipoğlu ve arkadaşları…

Biz tiyatroculuğa başladığımız bir dönemde babamdan dinlemiştim bu heyecanlı öyküyü…

Metropolit'in Ordu'ya gelişinden sonra, Ordu'da iki grup oluşmuş… Biri Pontus yanlıları, diğerleri ise Mustafa Kemalciler…

Ben onun için Ordu'da tiyatro çalışmalarını bölümlere ayırırken, bu bölüme "Milli Duyguların Tiyatrosu" diyorum…

Ve bu milli duyguları o günün zor şartlarına rağmen yaratanları minnetle, saygıyla, sevgiyle anıyor, manevi huzurlarında hürmetle eğiliyorum…

2- İhsan Bey Sineması

Eskiler bilir, gençler ise nereden bilecek İhsan Bey Sineması'nı… Şimdi yerinde yeller esiyor… Hani Düz mahallede itfaiye ünitesi var ya, işte o ünitenin içerisindeydi İhsan Bey Sineması… Üç katlı bir kâgir bina. Alt kat salon. Okul sıraları gibiydi oturma yerleri. Ön tarafta da açılır kapanır sandalyeler. İkinci kat ile üçüncü katı balkondu. Pek tahmin edemiyorum ama, herhalde 200-300 kişilik bir sinemaydı.

Ben İhsan Bey'i tanıyorum. Genç yaşta vefat etmiş. Galiba bahriyeli imiş. Viyana'ya gittiğinde orada opera binalarını görmüş. Aklına Ordu'da o tipte bir sinema açmayı koymuş. Gelmiş ve Viyana'daki opera binaları gibi bir sinema kurmuş. Elbet, Ordu'nun şartlarına göre…

İkinci kattaki locaları, "Büyük Adamlar" içindi. Bize öyle derlerdi. Hele ortadaki o cicili biçili loca Vali Bey'in imiş. Önünde renkli ampuller de vardı. Yanındaki localardan biri Belediye Reisi'ne diğeri de Cumhuriyet Savcısı'na -o yıllardaki deyimiyle Müdde-i Umumi'ye- ayrılırdı. Onlar gelmezse o localar şehrin ileri gelen ailelerine verilirdi.

Üçüncü kattaki localar ise halka açıktı. İsteyen ailesiyle o iki locayı tutardı.

Giriş kapısı, şimdi taksi durağı olan yöne açılırdı. Giriş kapısının yanında bir gişe vardı ve o gişenin içinde pamuk saçlı bir ihtiyar. Biz o ihtiyara "Bey Baba" derdik. Gayet şık giyinirdi. Beyaz kolalı gömleği ve kravatı ile fötr şapkası her zaman tertemizdi. Kaim paltosunun içinde sanki ezilirdi. "Bey Baba" sinemanın kurucusu İhsan Bey'in babası, Deniz Yolları'nın eski acentesiydi. Disiplinli bir insandı. Reklam tahtalarına bile fotoları, afişleri o çakardı… Öylesine muntazam bir reklam tahtası düzenlerdi ki, insan o tahtayı gördükten sonra sinemanın yolunu zorunlu olarak tutardı.

Ben bu sinemaya kaç yaşında gittim pek bilmiyorum ama, çok sessiz film seyrettiğimi hatırlıyorum. Filmler bazen kendiliğinden sessiz olurdu bazen de sinemanın motoru bozulduğu zaman. Elektrik fabrikası sinemanın yanındaydı, ama sinemanın motoru çalışmadığı takdirde filmler sessiz oynardı. Halen neden bu böyle olurdu bilmem.

Ama olurdu işte…

Biz heyecanla yerlerimize oturur, filmin başlamasını beklerdik… Motorun makinisti rahmetli Sefer Abi salondan şöyle bir geçer, seyirciler onun gözüne bakar, o ara kapıdan motor kısmına gider ve biraz sonra "Pan pan pan…" diye motorun sesi gelir, ışıklar yanar ve film başlardı..

Hah… Unutuyordum, eğer film makinesi makinisti Muammer Bey vapurdan gelmemişse filmin başlaması gecikirdi. O zaman alt kattaki büyük varil sobanın başında muhabbet başlar, özellikle ayakkabı tamircisi İbrahim Kurt, bahriye hatıralarını anlatırdı.

Aman Allah'ım o ne hatıralardı. Çocuktuk, heyecanla dinlerdik. Bir "Yavuz" varmış, ucu bucağı görünmezmiş… Binlerce kişi o gemide askerlik yaparmış da terhis olancaya kadar birbirlerini göremezlermiş. Yavuz'un bir topları varmış, bir atmaya bir şehri altüst edermiş. Yavuz bir kömür yakarmış bir kömür yakarmış ki hesabı yokmuş. En ağır görev de kömürcülükmüş. Ama Yavuz bir gidermiş, bir gidermiş ki denizi yara yara, ona türküler bile yakılmış.

Yavuz, yalnız bahriyeliler için değil, tüm Türk Milleti için bir semboldü… Öyle olmasaydı ona türküler yakar mıydık?...

"Yavuz geliyor Yavuz
Suları yara yara,

Kız ben seni alırım
Basma vura vura…"

Ya o köy kahvelerindeki taş basması tablolar? Hep Yavuz'a olan sevgimizin nişaneleriydi. Çocuklarımızın çoğuna bile onun adını vermiştik.

Böylesine içimize işlemiş bir harp gemisinde askerliğini yapmış o aslan yapılı İbrahim Ağabey'i kim dinlemezdi?.. Hele hele, bizim gibi Yavuz'u görmemiş çocuklar…

Bir alkış kopardı sonra. "Muammer Bey gelmiş" derlerdi. Işıklar kararınca, film başlardı. Aslan kovboy Kem Maynard, o beyaz atı da ondan aşağı kalmazdı. Çocuk beşiği bile sallardı. Tabancalar patlar, barlarda kavgalar başlar, yumrukların sesi hepimizde heyecan yaratırdı.

Sonra da ertesi gün biz mahallede olurduk birer kovboy. Duvarlardan atlar, tahta tabancalarımızla birbirimizi kovalar, sinemada gördüklerimizi sokakta tekrarlardık.

Ben nedense hep Ken Maynard olurdum bizim mahallede… Biz ona "Uşak" derdik. Öyle ağanın uşağı filan değil, kabadayı uşak. Vurduğunu deviren… Mıstık (Mustafa Demirkale). Adnan Anlar hep benim yardımcılarım olurdu. Bet Adam'ı ise bizim Kürt Ahmet (Ahmet Demirkale) oynardı. Ayhan Anlar da ekibimizin içindeydi. Gerisi nerede şimdi bilmiyorum… Dobi Yaşar, Durmuş Kul kardeşler de bizim kadrodaydı. Birinci zevkimiz top, ikinci zevkimiz ise kovboyluktu.

YAŞASIN
ORDU TİYATROSU!...

UĞUR GÜRSOY
Gazeteci- OBKT Kurucusu

45. yıl

Türk Tiyatrosu'nun "Banisi" Muhsin Ertuğrul Beyle hemen hemen bir ay önce İstanbul'da tanışmıştık...Ordu Tiyatrosu konusunda sohbet yapmıştık... Muhsin Bey'i yakından tanıyanlar, beni sevdiğini söylerlerdi...

Hoca, bu duygusunu bana ancak, bir yıl sonra "BUZLAR ÇÖZÜLMEDEN" oyunu için İstanbul Şehir Tiyatroları rejisörlerinden Tunç Yalman'ı Ordu'ya gönderirken, bana da bir mektup göndermişti :

"Oğlum Uğur" diye başlayan "yeşil" renkli mürekkeple yazılı mektubunda, bana sevgilerini iletiyor,başarılarımızı kutluyordu!...

Ve, şöyle diyordu : "Sana en iyi rejisörlerimden birini, Tunç Yalman'ı gönderiyorum. "BUZLAR ÇÖZÜLMEDEN" oyunuyla büyük bir başarı kazanacağınıza inanıyorum!..."

Hakkımızdaki duygularını öğrendiğim hocamız Muhsin Ertuğrul Bey beni,"Tiyatro Delisi" olarak tanımlıyordu!...

"Tiyatro Delisi" , gazeteci Uğur Gürsoy, "Şehir Kulübü'nde" verilen özel yemekte şöyle konuşmaya başlamıştı :

"Sayın Hocam!... Ordu'ya gelerek bizleri hem güçlendirdiniz, hem de şereflendirdiniz!... Başta Valimiz Safa Poyraz , Belediye Başkanımız Fazıl Sözer olmak üzere hepimize kıvanç verdiniz. Sizleri saygılarımızla selamlıyoruz!...

Burada konumuz, "Ordu şehir Tiyatrosu'dur"!... Valimiz Safa Poyraz ile Avukat Orhan Eroğlu'nun konuşmalarından sonra söz alan Muhsin Bey "Ordu Belediyesi'nin kuracağı tiyatronun "NAKDİ" gücü olması gerektiğini öne sürmüştü.

Doğrusunu söylemek gerekirdi ki, "Ordu Belediyesi" "İstanbul Belediyesi" gibi sanatçılara parasal yönden mutlu kılamazdı... Ordu'da kurulacak tiyatronun ilk hedefi para değil, "SANAT" olacak!...

İşte bu duygu ile söz aldım... Ve dedim ki : "Dediğiniz gibi farzediniz ki, para gücümüz var...! Maroken koltuklar döşemişiz...

Sahne pırıl pırıl... Bina da belediyenin... 24 bin nüfuslu Ordu da biz kaç gece oynayabiliriz?...

3-5 gecelik bir program için,bir oyun hazırlanabilir mi?...

Biz, Ordu Tiyatrosu'nu "Bölge Tiyatrosu" olarak kurmak istiyoruz.Büyük şehirlerden çok ilçelere,kasabalara, köylere giderek tiyatroyu halkımıza tanıtmak aşkındayız... Her şeyden önce halkımıza tiyatroyu sevdireceğiz...!

Yalnız Ordu Bölgesine değil , şimdilik Karadeniz Bölgesinde "Tiyatro gibi Tiyatro" yaratarak,Ordu'yu bir sanat merkezi yapmak istiyoruz!...

Biz köylerde, harmanlarda , okullarda halkımıza tiyatronun ne olduğunu göstererek, maddi gücü olmayan tiyatroları gönül gücüyle hedefe vardıracağız!...

Büyük şehirlerde çok ciddi tiyatro görmeyen köy ve kentlerin halkının ayağına kadar giderek, onlara "Tiyatro"nun manevi zevkini vereceğiz... Amacımız, devletin, belediyelerin bir türlü gerçekleştiremediği bölge tiyatrolarının önderi olarak ortaya çıkacağız!...

Başta, "Türk Tiyatrosu" nun babası Muhsin Ertuğrul Bey olmak üzere bu ziyafette bulunanlar beni tebessümleri ile alkışlıyorlardı...

Bu güçle, sayın Muhsin Beye bir soru iletttim :

Sayın hocam!... Türk Tiyatrosunun, dünya tiyatroları arasındaki yeri neresidir?

Muhsin Bey, hiç beklemediği bir soru ile karşılaşmıştır...

Bir süre düşündü ve sonra yanıtladı :

"Hayli geriyiz...Mısır'dan bile geriyiz!..."

Fırsatı yakalamıştım... Köşe başını tutmuştum...Ve, avantajla sözü aldım...

"Peki... Kimin veya kimlerin yüzünden?...

50 yıllık Türk Tiyatrosunun başındasınız, görülüyorki hep büyük şehirlere önem verilmiş... Anadolu illeri, kentler kasabalar, köyler unutulmuş!... Onlardan dilek gelse bile, yayanat verilmemiş, ya da bırakın köyleri kasabalar ve şehirler tiyatrodan garip bırakılmıştır.

Tiyatro aşkı ile yanan gençler,hiç dikkate alınmamış!... Halkevleri Tiyatroları da olmasa Türk Halkının çoğu,daha bu güne kadar tiyatroyu hiç bilmeyeceklerdi!...

Biz, yalnız Ordu'da değil, Karadeniz Bölgesine Türkiye genelinde tiyatro yaparak halkımızın bu büyük sanata davet edilmesini istiyoruz... Bunun için " Ordu Halkevi Tiyatrosu" Ordunun madde ve mana gücünü artırmıştır...

Tiyatro, İnsanoğlu'nun en büyük sanatıdır.

İnsanı, insan yapan da tiyatrolardır!...

Lütfen, tiyatrolara sahip çıkalım ve "Ordu Belediyesi değil", Ordu Belediyesi Karadeniz Bölge Tiyatrosu" diyelim. O zaman "Ordu Belediyesi Karadeniz Tiyatrosunun" sesini önce Karadeniz halkı duyar, sonra da sesimiz Türkiye'nin sınırları dışına çıkar...Ve çıkmıştır da!...

Bize muhterem hocamız, Türk Tiyatrosunun babası Muhsin Ertuğrul'un güç vermesini diliyoruz!...

Bir alkıştır koptu!...Orhan Eroğlu,Cavit Doğan ve diğer arkadaşlar Muhsin Bey'in dudaklarından çıkacak kararı sabırsızlıkla bekliyorlardı!...

O büyük Tiyatro Babası emri vermişti :

"ORDU TİYATROSU KURULACAK"...

Yıl : 1964'dü!

Ay : 18 Martdı!...

Yer : Ordu Şehir Kulübüydü...

Ve, Tiyatromuz 45 yaşında değil mi?...

Tiyatrolar dolup dolup taşmıyorlar mı?...

Bu mutluluk bana yeter de artar bile!...

Ben bana destek olan, " OBKT" yi var eden tüm sanatçı kardeşlerime arkadaşlarıma buvesile ile saygı ve sevgilerimi sunarım!... Kaybettiğim arkadaşlarımı da rahmet ve sevgi ile anarım...

5 www.obkt.org

UĞURCAN KÜÇÜKAĞAOĞLU

1965 yılında Ordu'da doğdu. İlk ve orta öğrenimini Atatürk İlkokulu, Hamdullah Suphi Tanrıöver Ortaokulu ve Ordu Lisesinde tamamladı. Üniversite öğrenimini Ankara Üniversitesi Ziraat Fakültesi Tarım Ekonomisi Bölümünden 1987 Şubat döneminde mezun olarak bitirdi. 201. Kısa Dönem olarak Askerlik görevini yaptı.

Çalışma hayatına 1987 yılında Türkiye Tarım Kredi Kooperatiflerinde başladı. Sırasıyla; Ordu, Akçatepe ve Salman Tarım Kredi Kooperatiflerinde, TKK Samsun Bölge Birliği Müdürlüğünde ve TKK Genel Müdürlüğünde ziraat mühendisi, birim müdürü ve uzman unvanları ile çalıştı ve eğitimci olarak görev aldı. Çalışma hayatında kuruma ait iştirak ve işletmelerde yönetim kurulu üyeliklerinde bulundu. 31.12.2015 tarihinde 28 yıllık çalışma hayatından emekli oldu.

Milli, sosyal ve kültürel birçok sivil toplum kuruluşunda kurucu üye ve yönetici olarak görev yaptı. Türk Ziraat Yüksek Mühendisleri Birliği, TMMOB Ziraat Mühendisleri Odası, Türk Kooperatifçilik Kurumu, Türk Ocakları ve Ordu Şairler, Yazarlar ve Sanatseverler Birliği Kültür Derneği aktif üyesidir.

Orta ve üniversite öğrenim dönemi ve daha sonrasında Türk müziği ve şiir gibi güzel sanatlarla hep yakından ilgilendi, birçok sosyal, kültürel ve sanat faaliyetinde aktif olarak görev aldı ve bağlama çalmaktadır.
İnsan ve Kişisel Gelişim Yolculukları konferanslarında söyleşilerde bulundu.

Ordu Boztepe Gazetesi'ni arkadaşlarıyla çıkardı. "İz Bırakanlar" köşe adı ile fikri, "Uzman Gözüyle" köşe adı ile mesleki yazılar yazdı. Ordu Vizyon Gazetesi'nde "Gönülden Dile" köşe adı ile haftalık, Tarım Kredi Gazetesi'nde aylık yazılar yazdı ve köşe yazarlığı yaptı. Karadenizin ve Karınca dergilerinde makale ve şiirleri yayımlandı. Halen yayıma hazır "Sevgi Yağmurları" adlı şiir kitabı bulunmaktadır.

TBMM milletvekilliği genel seçimlerinde 25. ve 26. dönem MHP Ordu milletvekili aday adayı olmuştur. 1998 yılından itibaren Ankara'da yaşamakta olup Ordu İli Kültür ve Kalkınma Vakfı genel sekreteridir. Aynı zamanda vakfa ait Türk Sanat Müziği Korosu'na devam etmektedir.

Evli ve iki çocuk babası olan Uğurcan Küçükağaoğlu, okuyucularına şu şekilde seslenmektedir: "Doğup büyüdüğüm ve bir sevda olan güzel şehrim ORDU ve insanına…"

ŞİİRLERİNDEN ÖRNEKLER

BENİM ŞEHRİM

Kurulmuştur eteklerine Boztepe'nin,
İnci bir gerdan gibi benim şehrim.
Bürünse de sessizliğe karanlığında gecenin,
Şems olup parıldayandır benim şehrim.

Sırrı Paşa ne de güzeldir sokağı,
Selimiye'de bir tarihtir Paşa Konağı.
Aziziye, Tabyabaşı, Güzelyalı, Keçiköy,
Dillerde söylenen bir türküdür benim şehrim.

Elmalı, Şarkiye, Düz mahalle, Bucak,
Sımsıcak insanıyla açar sana kucak.
Eskiden gelir Kemer köprüsüyle Bülbül deresi,
Akandır dereleri yukarı benim şehrim.

Çocukluğumun geçtiği Yeni mahallem,
Ne çok özlemişim onlar benim ailem.
Hatıralarım bugün gibi hep taze ve canlı,
Her kucaklaşman ayrı bir heyecandır benim şehrim.

Olmuş şimdi İsmet Paşa Yeni Fidangör,
Büyümüş şehrim, bir kalabalık, gel gör.
Yakışmış bu gerdana salkım gibi Teleferik,
Unutulmaz bir sevgidir benim şehrim.

Sahili, en güzel yeridir Karadeniz'in,
Buluşmuştur her tonu mavi ile yeşilin,
Cenneti olmaya adaydır şimdi turizmin,
Hayran bırakır baktığında Boztepe'den benim şehrim.

On dokuz Eylül karşılandığı gündür Ata'nın,
Zaferi Milli'sinde vardır bu vatanın.
Bir daha ayrılmaz sevgilidir düşenin yolu,
Bir bitmez aşktır benim şehrim Ordu.

MEMLEKET
Sürülür, işlenir, ekilir tohum nasırlı ellerle,
Terdir dökülen, öpen seccadeyi alnından.
Yeşerir, hayat bulur sevgiyle verilen emek,
Topraktır, sudur bize aştır bu memleket.

ÖZLEDİM
Özledim dağları taşları,
Özledim can bakışları.
İlmik ilmik dokunan nakışları,
Özledim ben!
Seninle aydınlanan karanlık akşamları.

Her çöküşünde akşamın karanlığı,
Seninle tattığım sevinç ve ayrılığı,
Hatırlarım, yaşarım, hasret duyar ve ağlarım.
Neredesin?
Özledim! Gel artık Baharım.

GÖLGEM
Koştum, koştu, yürüdüm yürüdü,
Durdum durdu, oturdum oturdu.
Sandım ki birden! Takipteyim,
Oysa ben kendi gölgemleyim.

Ne yana baksam, hareket etsem,
Eğilsem doğrulsam hep taklitte.
Bazen büyük, bazen küçük kendimden,
Yaşarız ben ve gölgem birlikte.

Kimse olmaz, derin bir sessizlikle,
Konuşuruz, halleşiriz biz bize.
Ufukta var olan net çizgi gibi,
Ayırır bastığım yer gölgemle bizi.

Ne yapsam odur, alır şeklimi,
Her nefes bilmeli bunun kıymetini.
Bürünürüm ben renk renk her desene,
Oysa kara bir renk kaplar hep gölgemi.

Çökünce karanlık kaybolur birden,
Ayrılık düşer bazen bilinmez neden.
Gün doğar buluşuruz yeniden,
Başlarız hayata birlikte gölgem ve ben.

SEVGİ YAĞMURLARI
Yağmurlar yağsın, kavuşsun toprak suya,
Yıkasın, karıştırsın kokularını rüzgâr her yana.

Güne, güneşle aralansın gökyüzü,
Dağıtsın bütün karamsar duygularla, hüznü.

Aksın, pınar olup sevgi yağmurları,
Getirsin günlere özlenen mutlulukları.

Haykırışla seslenir yürekten en yüceye,
Hasret kalan gönüller, sevgiliden sevgiliye.

GEÇERKEN GÜN
Geçerken gün, karşı koyulmaz bir hızla.
Gelir bir bir hep hatıralar akla.
Yaşanır o anlar yeniden dimağlarda,
Tadılan en güzel haliyle duygularda.

Geçerken gün, hepsi hayal gözlerimde,
Heyecanlar, sevinçler, kederler ve mutluluklar.
Bir hüzün kaplar beden ve gönülleri,
Alıp getirir ta ötelerden sevgileri.

Geçerken gün, kulağımda yankılanan seslerle.
Haykırışlar, fısıldayışlar yürekten sözlerle.
En masum haliyle yeniden canlanır sevgiler,
Tutuşur alev alev yanar, küllenen közler.

Geçerken gün, farkında olmadan hayatı,
İnsan; bilse bir gün bırakacak bu saltanatı.
Şimdi olmuş yürekler hep kaskatı,
Oysa yaradılışta vardır "sevmek" fıtratı.

ŞEKİL
Dost adlı bir yârin sevdalısıyım,
Gönüller fethinin delisi, aşığıyım.
İstemem mi mutluluk gülsün bana,
Meşakkat olmuş günler kaderim çile.

Bir akarsu gibiyim berrak ve temiz.
Olmadım asla duru göl gibi bulanık ve pis.
Fikirde, dilde, yürekte oldum hep net,
Şimdi yarlar çoğaldı, şekil ne imiş hayret!

"Memleketimin güzel bir beldesi Salman'a..."

SALMAN
Sen hiç uzaklarda kaldın mı tek başına!
Çıkıp da yaylalardan baktın mı Salman başına.
Düşenin dostu olmaz boşa dememişler,
Bir dirsek de dostlar vurur bakmaz gözün yaşına.

Hani nerede dost dost dediklerin!
Onlar için yanıp feveran ettiklerin.
Meğer boşa imiş, bunca mücadele günlerin,
Şimdi yaban oldu sana hep dost bildiklerin.

SANA SEVGİM
Bitmeyecek sanırdım, hiç can bakışları.
Bırakmazsın sanırdım, sımsıcak tutuşları.
Öyle bir korku kapladı ki tüm bedenimi,
Biliyorum; hiç bırakmayacaksın,
Sen olan yüreğimi.

Hasret olup kışlar yüreğimde sevdan.
Bakışların, tutuşların, sevişlerin öyle candan!
Uçarcasına koşuyor bedenimden önde yüreğim,
İnan; öyle büyük, öyle ulvi ve sonsuz ki,
Sana olan sevgim.

HASRET ÇEKERİM
Akıyorken gözümden damla damla yaşlar,
Hep böyle mi başlar tükenmez ayrılıklar.
Uzak değil size olduğum dağlar taşlar,
Hasret sancısı hep gönüllerde kışlar.

Sizlerden ayrı kalmak üzer hep beni,
Birlikte yaşanan günlerin hoş sohbeti.
Gönüllerde mana bulan sıcak muhabbeti,
Ocak ocak işte Türk'ün evi.

Hasretini çektiğim ey gönül dostlarım,
Dillerden düşmeyen manalı şarkılarım.
Tattıkça muhabbetini büyüyen sevgilerim,
Gönlüme mühürledim hasret çekerim.

Gönülleri birleşip hasret çekenler,
Ülkü yolunda gönül fethedenler.
Sevgi ile ayrılığı yenenler,
Mutluluğu bulur elbet sabredenler.

Çiledir, manadır beni yoğuran.
Ülkümdür gönlümden size yol bulan.
Sizlerden olsam da ben ayrılan,
Sevdamızdır gönlümüzde hep ebedi kalan.

ULVİ GÜNDOĞDU

1988 yılında İstanbul'da doğdu. Ünye Lisesinin ardından Anadolu Üniversitesi Medya ve İletişim Bölümünden mezun oldu. Bazı şiir ve denemeleri çeşitli ulusal/yerel dergi ve gazetelerde yayınlandı. 2014 yılında kendi çabalarıyla "Esintiler, Kırıntılar" adlı bir şiir kitapçığı yayımladı. Eline geçen her şiiri ama en çok da İkinci Yeni şairlerinin şiirlerini okuyan Gündoğdu, 7 yılı aşkın bir süredir Ünye'de yerel yayın yapmakta olan Okuyorum Gazetesi'nin yazı işleri müdürlüğünü yapmaktadır.

ŞİİRLERİNDEN ÖRNEKLER

ARAMIZDAKİ KAOS
Setleri aşamadık sevgimizde,
karanlığı söndüremedik,
dilleri tutuktu aşkımızın,
benzi soluk...

Eriyen umutlardı,
metal yorgunluğu gibi,
kanayan acılardı,
yalan gülüşlerimiz gibi...

İpleri bıraktık elimizden,
şehveti öldürdük,
birilerinde aradık kendimizi,
birilerinde döndürdük...

Kaos çıkacak aramızda,
küsüp ayrılacağım kendimden,
sonra bir liman sanıp seni,
sana sığınacağım yeniden...

GEÇ BENİ
Geç beni,
Bütün sirenleri geçer gibi,
Bütün kasırgalardan kopar gibi,
Bütün sokaklarda ağlar gibi,
Issız bir köyde bekler gibi…
Geç beni,
Tüm hayatlardan kayar gibi,
Tüm yağmurları koklar gibi,
Tüm dalgalardan atlar gibi,
Tüm ölüleri geçer gibi,
Artık sen de geç beni,
Benim seni geçtiğim gibi,
Kalbimizin atışı son bulur gibi…

HÜZÜN
Oysa kahrını yudumlamıştık yılların,
bu hüzün az geldi bugün bize,
ey hüznün tanrıçası,
hüzün kaç yıl sürer bu şehirde...
Oysa gidemediğimiz her yer bizim yine,
gün olur gideriz belki,
ihtimaller dursun cebimizde,
başarırsak değiştirir anlamı,
kalırsak eğer yörüngemizde,
acıya gebe saatler yine çalar kapımızı...

MELANKOLİ CİNAYETİ
İçimden intihar çığlıkları fışkırıyor,
Tüm gömdüklerimin öl üstünde düğü yerde..
Ölüler beni istiyor, aynalar kırılıyor elimde,
Cinnetler bana tuzak kuruyor.
İntikamları çoğaltırken ölüler,
İçimde bir ses beni hapsediyor,
Beş parasız kiralık bir katil,
Serseri bir şehvete kapılıyor.
Kalbimin orta yerinden acılı kanlar akıyor...
Tüm nefretlerin siyahlığı dökülüyor denize,
Denizin sersemliği,
Deniz ki ölüm sarhoşluğu gibi,
Ölüm sarhoşluğu ki biraz daha bana yürüyor...

AFORİZMA DENEMELERİ
Kelimelerim can evinden vuruldu,
cümlelerim yaralı,
ondandır bu suskun çığlıklarım…

"Bazıları hayal kuramaz" derler. Hoş biz kurduk da ne oldu?
İpe sapa gelmez hayallerimiz oldu hep bizim…

Anladım ki sığ sularda boğulmak,
bana göre değildi.
Ve sonra; ben de açık denizlere yelken açtım.

ÜNAL YILDIRIM

1945 Ordu doğumludur. Liseden sonra ilkokul öğretmeni olarak okul müdürlüğü yaptı. Bir yıllık hizmetten sonra ayrılarak, İstanbul'da yüksekokul tahsiline devam etti. Mezuniyet sonrası yedek subay olarak askere gitti. Terhisini takiben Ordu Belediyesinde memur olarak çalışmaya başladı. Fen İşleri Müdürlüğü görevinde bulundu. 27 yıllık hizmetten sonra 1995 yılı sonunda emekli oldu. Emekliliğinden sonra da 9 yıl özel sektörde çalıştı. Ünal Yıldırım şiir yazmaya lise yıllarında başlamasına rağmen şiirlerinin kitap haline dönüşmesi fiili emekliliği sonrasına denk gelmektedir. İş hayatına paralel olarak şiir çalışmalarına devam etmiş ve mütevazı bir hayat yaşamıştır. Halk Edebiyatına gönül vermiştir. Vezin, kafiye ve biçim bakımından yüreğini ortaya koymuştur. Şiirlerini dörtlüklerle kurulan koşma, mani ve semaî tipinde hece vezni ölçüsünde yazmaktadır. Fiili emekliliği sonrasında zamanının tamamını kültür ve sanat faaliyetlerine ayırmıştır. Eserleri çeşitli gazetelerde, dergilerde, internet sitelerinde ve radyolarda neşredilmiştir. Ayrıca TV programlarına ve değişik şiir etkinliklerine katılmıştır. 6 adet şiir kitabı yayınlanmıştır.

Ordu Şairler Yazarlar ve Sanatseverler Birliği (ORŞAYAB) Kültür Derneği kurucu üyesi ve yönetim kurulu üyesidir. İstanbul Musiki Eseri Sahipleri Grubu (MSG) Meslek Birliği üyesidir. Ankara genel merkezli Türkiye İlim ve Edebiyat Eseri Sahipleri Meslek Birliği (İLESAM) İstanbul Şubesi üyesidir. Bazı şiirleri Türk Sanat Müziği ve Türk Halk Müziği formunda bestelenmiştir. Turnalar Uçun adlı şiiri, şair ve çevirmen Mesut Şenol tarafından İngilizce'ye çevrilerek "Dört Mevsim Bir Aşk" adlı kitabında yayınlanmıştır. Ordu Belediyesinin 2008'de birincisini, 2009'da ikincisini düzenlemiş olduğu ulusal şiir etkinliğine katılmış ve son yaz bildirilerinde yer almıştır. Yine Ordu Belediyesinin 2010'da birincisini, 2011'de ikincisini, 2012'de üçüncüsünü ve 2013'te dördüncüsünü düzenlemiş olduğu Uluslararası Edebiyat Festivali'ne katılmış ve festival kitaplarında yer almıştır. Ordu Üniversitesi Fen Edebiyat Fakültesinden Yrd. Doç. Dr. Salih Okumuş tarafından hazırlanıp 2011 yılında kitap olarak yayımlanan "Cumhuriyet Dönemi Ordu Şairler Antolojisi'nde yer almıştır. Son olarak da yine aynı fakülteden Doç. Dr. Salim Küçük tarafından yapılan Ordulu Şairler Örnekleminde Özel İsimlerin Kültürler Arası Öğrenmeye Katkısı adlı akademik çalışmada Ünal Yıldırım'ın şiirlerine de yer verilerek atıfta bulunulmuştur.

ŞİİRLERİNDEN SEÇMELER

VARDIM GURBET ELLERE [16]

Vardım gurbet ellere, güzeller var burada
Sabah akşam geçiyor günümüz bir arada
Doktor bize neylesin eremedim murada
Yanarım bahtıma virân olan yıllara.

Ne kadermiş birtanem doyamadım gözüne
Karaları bağlayıp bakamadım yüzüne
Bu da geldi başıma, kandın eller sözüne
Yanarım bahtıma virân olan yıllara.

Nasıl gönül vermişim, bilmediğim zalime
Dünya bana gam yükü bakar mısın halime
Bundan sonra, boşuna gidiyorum talime
Yanarım bahtıma virân olan yıllara.

Kara sevda çekerken, seni aklım almadı
Aşkımızı mahvettin, sabra mecâl kalmadı
Bu yaptığın olmadı, be sevdiğim olmadı
Yanarım bahtıma virân olan yıllara.

16 - Bu şiir Türk Sanat Müziği formunda bestelenmiştir

BAĞA BOZUM OLMADAN
Yol görünür bağa bozum olmadan
Var git çiçekleri açıp solmadan
Gönlümüze kara hüzün dolmadan
Gidelim sevdiğim buyur gidelim.

Obada karıştık toprak ağalara
Alışmış olsak da yazın dağlara
İnelim fındıklık sıla bağlara
Gidelim güzelim yürü gidelim.

Gizemli yeryüzü sırdır yamandır
Gün olur fırtına çise dumandır
Dönelim yayladan güzün zamandır
Gidelim meleğim haydi gidelim.

Buz gibi sulara heves almadan
Gündüzü gecesi kırağ çalmadan
Kar yağar kapatır zorda kalmadan
Gidelim birtanem davran gidelim.

TURNALAR UÇUN
Turnaların tellisi katar katar havada
Yârim izler olurdu o şimdi yok burada
Bırakamam sılayı kaldım iki arada
Uçun turnalar uçun yâre selam uçurun.

Yarim turna göz selvi boylu ince bellidir
Olmaz olsun hasretlik çoktan gurbet ellidir
Rüyâsını görürüm başı hâlâ tellidir
Uçun turnalar uçun yâre selâm uçurun.

Bizi bize bağladı bu hanenin seyranı
Oluverdim gönülden ben o yarin hayranı
Yakmaz değil kül eder bu sevdanın devranı
Uçun turnalar uçun yare selam uçurun.

Uzakların duygusu gayet iner derine
Semada göç yolunda gidersiniz serine
Emaneti umarım verirsiniz yerine
Uçun turnalar uçun yare selâm uçurun.

ÂH BE FELEK!
Oluru olmazı bana yar ettin
Yalan dünyayı başıma dar ettin
Dokundun telime güya kâr ettin
Yakam paçam âh be felek neyine.

Sonucu sıfır ne yazar çığlığım
Saçıma ak düştü gitti sağlığım
Kendir çullarına döndü ağalığım
Cefâm sefam âh be felek neyine

Başıma gelmedik haller mi kaldı
Sevincimi kader duvara çaldı
Üç beş kuruş yaptım onu da aldı
Alıp vermek âh be felek neyine.

Kim kimin umrunda düştüğü derde
Perdeler kapandı yüreği nerde
Amca derler amma o saygı nerde
Gönül bağım âh be felek neyine

DİVANE GÖNÜL
Âşığa yer mi yok Bağdat sorulmaz
Durulmaz efkarlı gönül durulmaz
Aşılmaz dağları aşar yorulmaz
Durulmaz divane gönül durulmaz.

Bu devran vefasız düşürür dile
Kâh güldürür kah da çektirir çile
Sevdasız olur mu bir dakka bile
Durulmaz divane gönül durulmaz.

Bahcivan desteler gülü nergisi
Yârin baş köşede durur sevgisi
Sevgiden geçilmez Allah vergisi
Durulmaz divane gönül durulmaz.

İnce yol gider bir gözden bir göze
Duygular hitapsa ne hâcet söze
Buyurun ha dostlar düğün var güze
Durulmaz divane gönül durulmaz.

NE BAHARI NE KIŞI
Ne baharı ne kışı, fark etmedim yanında
Yandı yürek tutuştu, yıllar geçti aradan
Olmaz değil olur ya, bir gün ayrı düşersek
Hasretliğin zor gelir, ayırmasın yaradan

Yıldızların altında mehtabımsın sevdiğim
Bakışların mest eder hayal olur kederim
Hayatta bir daha mı geleceğiz dünyaya
Bu sevda bin hatıra sensiz nasıl ederim

NAZLI YARİ ÜZME GÖNÜL
Sen sen ol tatlı diline
Su döken olmaz eline
Dokunup da bam teline
Nazlı yari üzme gönül

Madem ki düştüm peşine
Gül olur adam eşine
Gölge edip güneşine
Nazlı yari üzme gönül

Sohbet eyle sefasına
Türlü çeşit cefasına
Aldırmayıp vefasına
Nazlı yari üzme gönül

Nazar değdirme nazına
Umut dolu dünyasına
Kabus olup rüyasına
Nazlı yari üzme gönül

Şımarma sakın servete
Cahillik etme hürmete
Engel olup mürüvvete
Nazlı yari üzme gönül

MECAL Mİ KALDI
Şu devr-i aleme geleli beri
Nerede bir güzel, gönlümde yeri
Neyi sevsem daha dönemem geri
Sevda çeke çeke mecal mi kaldı

Yüzüm yumşaklığı başım belası
Hoş olmuyor değil lafın cilası
Dost sanırım çıkar bir dik alâsı
Hatır çeke çeke mecal mi kaldı

Sılama yanarım bahtım karadır
Diyar-ı ellerde ciğer yaradır
Bizi esir alan kahpe paradır
Gurbet çeke çeke mecal mi kaldı

Nereye baş vursam sorarlar kimlik
Bu hayat sırada cefa çekimlik
Diyorlar dermanın Lokman Hekimlik
Derdi çeke çeke mecal mi kaldı

Kara haber gider kurşun hızıyla
Kalmışım kadere alın yasıyla
Herkesin hayatı kendi nazıyla
Sabır çeke çeke mecal mi kaldı

Dünya bir zalim ne gelir elimden
Şikayet mi haşa şükür halimden
Dualar dökülür ancak dilimden
Hüzün çeke çeke mecal mi kaldı

Ayrılık acısı zordur çekilmez
Ne uşaktan ne de yardan geçilmez
Sevilen kimseye paha biçilmez
Hicran çeke çeke mecal mi kaldı

Ünal Yıldırım'ım günü sayarım
Nerde civan çağım altın ayarım
Sanki saçımı ben beyaz boyarım
Ömür çeke çeke mecal mi kaldı

YANAR ÇEKERİM
Yine yeşillendi dağda meşeler
Yüreğimde dolu kıyı köşeler
Kimde var ki sende olan neşeler
Ah şekerim kara sevda çekerim

Güzelliğin âlâ saçların örme
Benziyorsun aya gözlerin sürme
Beni deli dolu el gibi görme
Ah şekerim derde düştüm çekerim

Bahçelerde açtı karanfil püskül
Yanağında gamze ne güzel bir gül
Gerdanında beni üç hilal virgül
Ah şekerim sevdim yanar çekerim

Sandalım çırpınır dalga boyuna
Gönlümün aşkına geldim oyuna
Kurban olurum kız senin huyuna
Ah şekerim aşka kürek çekerim

ÜNZİLE GÜLSEREN YAMAK

Ordu'nun Akkise Mahallesi'nde doğdu. İlköğrenimini Teyneli Köyü İlkokulunda yaptı. Beşikdüzü Kız İlk Öğretmen Okulunu kazandı. 1964-1965 döneminde mezun oldu. 1987-88 yıllarında Anadolu Üniversitesi Açık Öğretim Fakültesi ön lisans programını bitirdi. Mesleğinin otuzuncu yılında emekli oldu. Sonuç ne olursa olsun, her zaman haklının yanında olmayı, hoşgörülü olmayı ilke edinmiştir. Kitap okumayı ve seyahat etmeyi seven Ünzile Gülseren Yamak, resim, müzik ve el sanatları yaşamının parçalarıdır. Bunların yanında yazmayı da çok sever. 2013 yılında "Mavide Kal Benim İçin" adlı şiir kitabını çıkardı. 2009 yılında Ordu Halk Eğitim Merkezinin açtığı şiir yarışmasında "Rüzgarla Gel" isimli şiiriyle ikincilik ödülüne sahip oldu. Evli, üç çocuk ve dört torun sahibidir. Halen Ordu ilinde yaşamaktadır.

ŞİİRLERİNDEN ÖRNEKLER

KAKTÜS DİKENİ
Güne neşeli başlamak istiyorum gönül bahçemde,
Karanfiller, güller olmalı diyorum gönlümce,
Herkesten ayrıdır düşünce yapım
Ağustos ayında
Yüksek tepelerdeki karları bilir misiniz? Bilmem.
Boncuk boncuktur.
Güneşi görürsün her damla üzerinde renk renk,
Kar içinde meydan okuyan kardelenler ürkek ve nazlıdır.
Bazen onlara benzetirim kendimi
Zorluklar içinde dolu dolu yaşamaktır düşüncem.
Menekşe, gül, karanfil olurum
Bazen de acı bir kaktüs dikeni,
Böyleyim işte….

SU DAMLASI
Gözlerimde,
Göz bebeklerin dolaşır
Su damlası gibi
Sesini dinler kulağım
Eski bir senfoni eşliğinde.
Ellerim, ellerin olur
Sen olmadığın zamanlarda
Geceleri, sen ve ben olurum
Ay'da birleşen
Ilık rüzgâr
İpek giysini okşayıp
Saçlarını tel tel tarar
Sanırsın kırmızı gelincik
Veya bol bereketli buğday tarlası
Ellerim, ellerin olur
Sen olmadığın zamanlar
Seni böyle anımsadım
Bu gece

ÇIĞLIK
Koca dünya
Ne derdime çare
Ne sevincime ortak olursun
Tüm güzelliklerin yok olur
Bazen bende
Öbür dünyada güzellik ararım
Kendi kendimden korkarım
Çok zaman
Orası…
Uzun bir sessizlik
Sıkılırım.
Yaşama çığlık atmak istiyorum
Ölesiye bağırmak haksızlıklara
İnadına yaşamak özgürlükleri
İnadına seslenmek sağırlara
Vuran vurana kıran kırana
Büyüklerin küçükleri yuttuğu dünya
Bir porsiyonsun önüme
Kendi kazancım olsun
Zevkle bitirmeliyim
Yürümek için ayaklarıma
Görmek için gözlerime
Duymak için kulaklarıma
Yönetmek için beynime
Güç veren Tanrı'ya
Aldığım her nefes sonu şükrediyorum.

SIFIR ON BEŞ
Gecenin bu saatinde
Sevmek gelir aklıma.
Nevbahar olur duygularım.
Hazan olup,
Yaprak dökmez bağım o zaman
Yarınki gün başlamıştır artık
Saat sıfır on beş
Kim bilir?
Belki nisan yağmurlarının,
Cama vuruşuyla uyanırım.
Hangi ümitleri taşır
Yaşatır bana bilemem
Gökyüzünde ay gülümsüyor bize
Ama gönlüm küskün biraz
Gecenin bu saatinde
Düştün yine aklıma
Kor gibi yanan, çöl gibi kavuran
Buz gibi eriyen yüreğime
Kalburdan dökülen su tanesi gibisin
Gecenin bu saatinde
Sevmek gelir aklıma
İstediğim zaman sevemem ki
Öpemem, koklayamam ki
Dokunamam, hissedemem ki seni yasaktır
Gecenin bu saatinde
Sevmek gelir aklıma

VOLKAN ODABAŞ

1982 Ordu-Fatsa doğumludur. Ondokuz Mayıs Üniversitesi Türkçe Eğitimi Bölümü mezunudur. Ordu Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Türk Dili ve Edebiyatı Bölümünde yüksek lisans eğitimini tamamladı.
İlk şiiri Varlık'ta yayımlandı. 2006'dan bu yana şiir ve yazıları çeşitli dergilerde yayımlanıyor. Odabaş'ın 2010'da *"Gül Taştan Ağır"* adlı şiir, 2012'de *"Sözcüklerin Sonsuz Yası"* adlı deneme kitapları yayınlanmıştır.

ŞİİRLERİNDEN ÖRNEKLER

EN YAKIN
gözlerim üç kere mavi
gözlerim üç kere uzak
aynasız bir kasaba berberi gibi
yalnız bir yazı yaşıyor, gözlerim sonsuz
üç kere uzak

sabahtır dedim bu gürültü
uykuların rahminde doğurgan bir at
koşuyor işte ağustos gecelerinden
ellerimizden akarken sular
büyük ellerimizden
büyük ve yorgun

toprak delindi, gök bulutsuz
ayçiçekleri çok erken eğildi yollara
taşlar savruldu kıyılardan
yüksek gerilim hatları
ve kuşları eylülün

gözlerim üç kere
gitti geldi
gitti geldi dünyadan
bir öğle güneşi vurdu camlarıma
bak! incirler de olmadı henüz

sen gel, yine mavi kalsın gök
çarşılara gidelim
uzak ve yakın
ama en yakın

YENİ BİR EYLÜL
Yazda ölen Cemal Abi'lere

mavi bir kederi vardır ölümün
giyer elbisesini sardunyalar geceden
odalar bulaşan yas, ince ince kanar
taş değil toprak, kırmızı gül, ahşap ev
bir ad eskir yenilenirken eşikten
ve açılır kapılar, şaha gidilmez mi gidilir
bir incelik bir soylu kente taşınır
adı Cemal olan bütün çocuklar uyanır
sabah yemişini aşka çağırır, durgun göl bulanır
ve açılır kapılar, şaha gidilmez mi gidilir

hadi sen söyle önceki yazın anlamını
bir fındık dalına astığın mavi gömleği
ve bir ince bıçak taşıyarak döndüğün
gurbetin en yalnız kalbini
kaybolan seslerin çığlığını
denizi, rüzgârı, türküleri, asfaltını o köyün
susmak kendisiyle konuşmasıdır insanın
dönüp dönüp aynı bahçeye bakması
sen kızlarına çok şey öğrettin
ve ben de öğrendim ölümden
mavi bir keder çıkarmasını

yeni bir eylül başlıyor Cemal Abi!
yeni bir eylül
bir insana akıyor bir ırmak
ve açılıyor kapılar

hadi kalk şaha gidelim!

YAZ BİTTİ
yaz bitti!
çekildi suların hevesi göğümden

bir mavi güneş sardı ovayı
sesleri yankılandı dağlarda
gelip geçenlerin

yaşlı bir dünya bu yaşadığımız
bırakmıyor ki çocukları koşsunlar
bağlara

yaşamak sıradan şeylere bulaştı da
ıslak kilimler asıldı balkonlara
kurutmak için
verdiğim ödünç kederleri

“yaz bitti!” dedi karınca
sustu böyle içimdeki tüm kemanlar
ve akort edilmemiş bir hayat gibi
çekildi suların hevesi göğümden

YAŞAR ARGAN

Yayınlanmış kitaplarıyla Yunus Emre'ye ve Ünye'ye olan sevgisini gönüllere nakşetmeye çalışmaktadır.

Ben gelmedim dava için
Benim işim sevgi için
Dostun evi gönüllerdir
Gönüller yapmaya geldim
Gelin tanış olalım
İşi kolay kılalım
Sevelim sevilelim
Bu dünya kimseye kalmaz

1954 yılında Ünye'de doğan Yaşar Argan, ortaöğretimini Ünye'de tamamladı. Kaledere İlkokulu ve Ünye Merkez Ortaokulunun ardından Perşembe İlköğretmen Okulunu 1974'te bitirdi ve aynı yıl Van ili Başkale ilçesinde öğretmenlik vazifesine başladı. Burada vazifesine devam ederken Samsun Eğitim Enstitüsü Matematik Bölümü ve Ankara Üniversitesi Sosyal Bilimler Yüksekokulunu kazandı. Tercihini, Sosyal Bilimler Yüksekokulundan yana yapan Argan, burayı bitirerek tekrar öğretmenlik mesleğine döndü. Ordu ili Korgan ilçesi, Ünye'nin Saylan, Yüceler ve Yüceler Kayalar İlkokulunda öğretmenlik yaptı. Bu arada Anadolu Üniversitesi Eğitim Yüksekokulunu da bitirdi.

1988'de öğretmenlik vazifesinden ayrılarak Ünye'de bir grup arkadaşıyla Güven Pazarlama Kollektif Şirketini kurdu. 1992'de Ünkit A. Ş. 1999'da Özel Ünye Eğitim A.Ş'nin kurucuları arasında yer aldı. ÜNKİT A.Ş.'de de uzun süre genel müdürlük yaptı.

Ticaret hayatının yanında, siyasetten kültüre, sosyal faaliyetlerden spor aktivitelerine kadar birçok saha ile alakadar olan Yaşar Argan, Ünye Belediyesinde de üç buçuk yıl belediye başkan danışmanı olarak görev yaptı. Aynı dönemde Uluslararası Ünye Kültür Sanat ve Turizm Festivallerinin 11. ve 12. faaliyetlerini düzenleme komitesi başkanı olmak üzere 8 yıl festival çalışmalarında aktif görev aldı. Yine belediye bünyesinde birçok kitap yayını, kültürel organizasyon, turizm fuarları, televizyon tanıtımları gibi çalışmaların yapılmasında öncü oldu.

2004 yılında İpek Yolu ve Ünye adlı ilk belgesel nitelikli kitabını yayınlayan Argan; aynı zamanda 2006'da Osman Doğan ile birlikte Karadeniz'de Bir Boğaziçi Ünye adlı eserin yayınlanmasında büyük katkı sağladı, emek verdi. Son olarak da Bir Yunus Emre de Ünye'de adlı kitabı hazırladı. Mahalli ve bölgesel yayımlanan gazete ve dergilerde kültürel ve güncel yazılar yazan Argan; halen Ünye'de Yunus Emre Eğitim Kurumları Yönetim Kurulu Başkanlığı, Ünye Yunus Emre Külliyesi Koruma Yaşatma Kültür ve Sanat Derneği Başkanlığı ile Ünye Gazeteciler Cemiyeti Yönetim Kurulu Üyeliği yapmaktadır. Evli ve 5 çocuk babasıdır.

ÇALIŞMALARINDAN ÖRNEKLER

1- İpek Yolu ve Ünye

Ünye kazası, Trabzon'un fethinden sonra yapılan idari taksimatta Canik sancağına bağlı bir kazası olmuş ve bu özelliğini 1864 yılına kadar sürdürmüştür. Ancak 1864 yılında Sivas, Canik ve Bucak sancaklarından ayrılan Fatsa, Niksar, Erbaa, Bolaman ve Karaguş kazaları yeni teşkilatlandırılan Ünye sancağına bağlanmıştır. (Sayfa: 31). Ünye'nin sancak olduğu tarihlerde yapılan en büyük organizasyon, en büyük çalışma ve en büyük icraat, Ün-

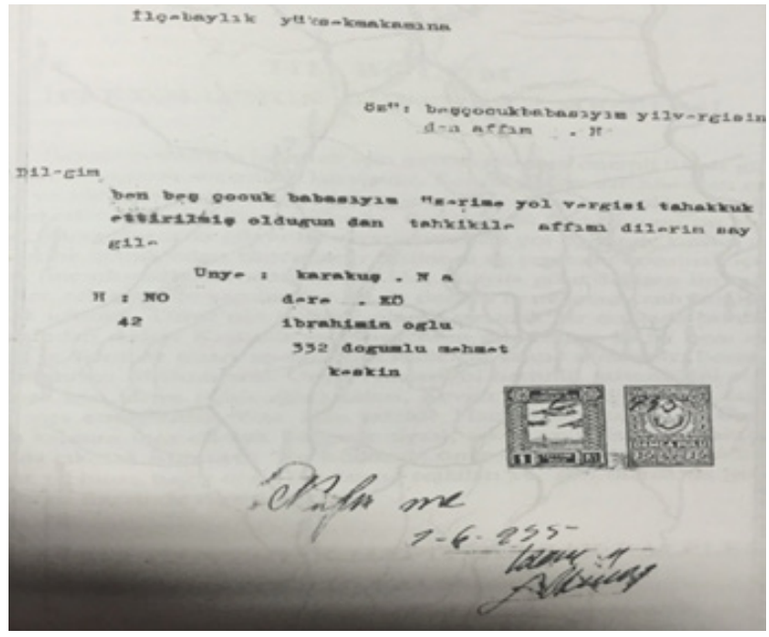
ye-Niksar yolunun tesviye edilip, genişletilmesi olmuştur. Tarihin ilk devirlerinden itibaren, Hitit-Kaşka mücadelesinin yaşandığı yıllardan beri kullanılan yol, Tokat-Niksar hattının Karadeniz'e açılan en kısa yolu olmasından dolayı çok büyük öneme haizdi. O tarihlerde Ünye sancağına bağlı olan Niksar, Erbaa, Fatsa, Bolaman ve Karaguş kazaları bu yolun açılması yolunda tarihte ender rastlanacak büyük bir fedakarlık örneği olmuştur.

Bu yol için 1 Ağustos 1864 tarihinde Kapaklıpınar mevkiinde vurulan ilk kazma ile başlanılıp bir buçuk ay gibi kısa bir sürede 15 Eylül tarihinde tamamen hizmete açılmıştır. İlk zahire arabaları 22 Eylül tarihinde Niksar'dan yola çıkmış, Ünye'nin Pirinçlik mevkiinden gelen araçlara muhteşem bir karşılama töreni yapılmıştır. (Sayfa: 35).

Bu yol çalışmalarında Ünye, Niksar, Fatsa, Erbaa, Karaguş, Bolaman halkı ve yöneticileri hiç durmadan, ücret almadan genci ile yaşlısı ile çalışarak imkânsızı başarmış, yolda günde ortalama 16.500'den az olmamak üzere insan çalışmıştır. "Yollar ve Geçitler Nizamnanesi"ne göre yol yapılan civarın halkı, o yolda ücretsiz belli bir müddet çalışma zorunluluğu vardı. Ancak bundan 60 yaştan yukarı kimseler muaf oldukları halde, bu yol esnasında 60 yaşın üzerinde olanlar bile kendi gönülleri ile çalışmaya gelmişlerdi. (Sayfa: 41).

Türkiye'de de 1929'da karayolu yapımı çalışmalarına girişilirken kural olarak 18-60 yaşlarındaki her Türk erkeği de, bedenen çalışmak ve kanunun gösterdiği yol parasını ödemek şeklinde bir yol mükellefiyetine bağlandı. Yıllık olan, yani her yıl yenilenen bu mükellefiyetten sakat olan fakirlerle, hayatta beş çocuğu olanlar, öğrenim görenler, silah altındaki ordu ve jandarma personeli, bu durumları süresince muaf sayıldı. Beş çocuğu olanların vergiden muaf tutulmasını iki gerekçe ile açıklayabiliriz; bunlardan biri beş çocuklu bir ailenin ekonomik olarak bu vergiyi kaldıramayacağı, ikincisi de Balkan Savaşı'ndan, milli mücadeleye kadar nüfusun savaşlarda devamlı azalması ve 1939 yılında II. Dünya Savaşı'nın patlak vermesiyle genç nüfusun askere alınması ile nüfusun duraklamaya geçmesi şeklinde açıklanabilir. (Sayfa: 69

1 Haziran 1945 günü Ünye Kaymakamlığına yazı gönderen Ünye ilçesi Karakuş nahiyesi Dere köyünden İbrahim oğlu 1332 doğumlu Mehmet Keskin beş çocuğu olduğunu ve bu yüzden yol vergisinin üzerinden kaldırılmasını istemektedir. İlgili belge aşağıdadır:

fiq-baylık yü'ce-kmakamına

Öz": b-ççocukbabasıyım yilv-rgisin
d-a affım . İ-

Dil-gim
ben beş çocuk babasıyım "z-rime yol v-rgisi tahakkuk
-ttirilmiş olduğun dan tahkikil- affını dil-rim say
gil-

Üny- : karakuş . N a
N : NO d-re . KÖ
42 ibrahimin oglu
1332 doğumlu m-hm-t
k-skin

7-6-945

2- Bir Yunus Emre'de Ünye'de

Eserin önsözünden alıntılar:

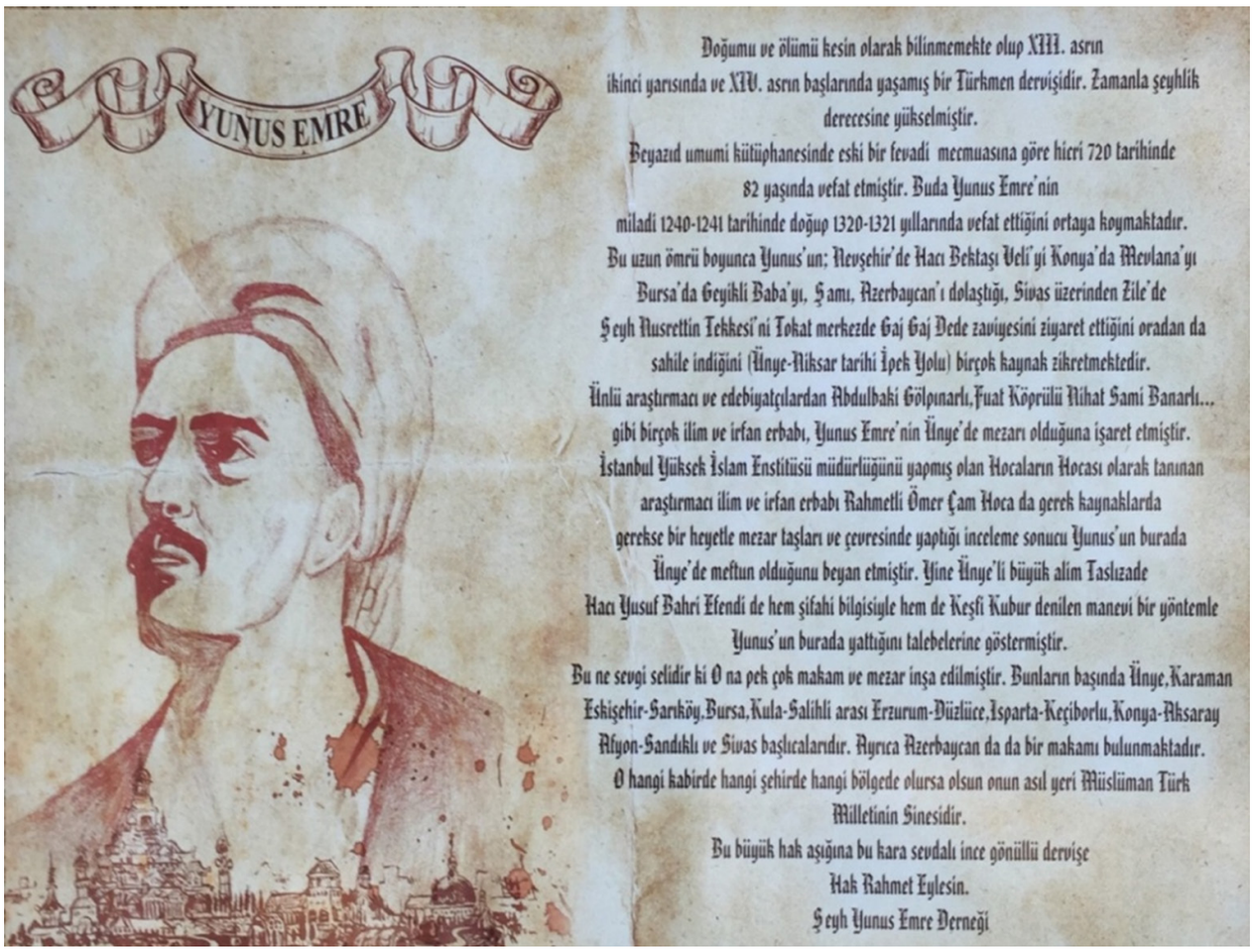
"Bir Yunus Emre de Ünye'de" adıyla yayınladığımız bu mütevazi eseri kaleme alırken pek çok araştırmacı-yazar dostumdan, dostça destek görüp teşvik edildim ve yardım aldım. Öyle ya Ünye'de bir tepe ve orada bir mezar ve makberde Yunus Emre (Şehnuz) var. Dilden dile gönülden gönüle menkıbelerden ibarettir. Tam olarak ne zaman doğduğu ve nerede öldüğü bile bilinmiyor, ama bilinen bir gerçek var o da Anadolu'yu doğudan Moğol saldırıları, batıdan ardı arkası kesilmeyen Haçlı Seferleri karşısında yorgun, düşkün ve biçare olan Anadolu insanına, Anadolu Selçuklu döneminde moral vermiş, destek olmuştur. Onların gönüllerine ve kalplerine girerek onlara yeni bir anlayış ve bakış açısı kazandırmıştır. Yunus'un dili, onların dili, Yunus'un dini de onların dini olmuştur.

13. yüzyılda Hz. Mevlana ve Hz. Yunus Emre öylesine kendilerini Hakk'ın rızası için insana ve insani değerlere adamışlar ki yıllar sonra bugün bile hala dünyayı etkilemekte ve etkilemeye de devam etmektedirler. Yaptığım bu araştırma ve çalışma esnasında Yunus Emre'nin beyitleri Mevlana Hazretlerinin beyitlerinden daha çok okunmasına ve bilinmesine rağmen; hatta Unesco tarafından 1971-72 yılı ile 1991-92 yıllarında iki defa dünyada Yunus Emre yılı ilan edilmesine rağmen ne yazık ki ülkemizde Hz. Mevlana'dan daha az tanınmaktadır. Hz. Mevlana'ya Konya ilimiz tam olarak sahip çıkarak eserlerini, insanlığa verdiği mesajları anlatabilmişken, Hz. Yunus Emre'nin yaklaşık 18 yerde mezarının ve makamının olması ve her yerde tanınması noktasında, ucundan ve kulağından tutulması sonucu ancak bu kadar etkili olunabilmektedir. Aslında bu Yunus Emre'nin felsefesinin tanıtımı için bir zenginlik olarak görülmeli, bir yerde anma töreni biterken bir başka yerde başlayarak adeta 12 ay Yunus Emre anılmalıdır. Bir yerde makam ve mezar varsa bırakın olsun. Aslında, "Yunus Emre'yi kim çok severse ve daha çok anarsa Yunus Emre oradadır." Bu mekanlar arası insani ilişkinin ve kardeşliğin gelişmesine vesile olsun, "Yunus Emre Şehirleri" olsun. Yunus sevgisi çoğalsın, Yunus sevgisi paylaştıkça katlanarak artsın.

Elinizdeki bu eser uzun, titiz bir çalışma ve araştırmanın ürünüdür. Yorucu, uykusuz nice seyahatlerin ve gecelerin ardından ancak tamamlanabilmiştir. Temennimiz bizden sonra daha da araştırmalar yapılarak dünyanın Yunus'u daha iyi anlayabilmesini, tanıyabilmesini sağlayan ve Yunusça konuşan nesiller yetiştirilmesidir.

Yedi bölümden meydana gelen çalışmamızın ilk bölümünde Yunus Emre'nin yaşadığı çağda Horasan erenleri tarafından Anadolu'nun Türkleştirilmesi ve İslamlaştırılması anlatılmaktadır. İkinci bölümde Yunus Emre'nin hayatı, eserleri, kabir ve makamları izah edilmekte, bu kabir ve makamlarla ilgili yazarların kabul veya retleri de yine onların diliyle anlatılmaktadır. Bizim tarafımızdan ise herhangi bir yoruma tabi tutulmamıştır. Üçüncü bölümde Yunus Emre'nin Ünye'deki kabri ile alakalı bilgi, belge, menkıbe gözlem ve hatıralar siz değerli okuyucularımıza sunulmuştur. Dördüncü bölümde muhtelif matbuatta Ünye'deki Yunus Emre ile alakalı yazı, bilgi, belge ve haberlere yer verilmiştir. Beşinci bölümde ise Yunus Emre Derneği'nin faaliyet ve etkinlikleri ele alınmıştır. Altıncı bölümde Ünye'de Yunus Emre ismini kullanan mekan ve kurumlar gösterilmiştir. Son bölümde ise Yunus Emre'nin nesilden nesile aktarılan ve zihnimizin derinliklerinde izler bırakan şiirlerinden örnekler sunulmuştur.

Şeyh Yunus Emre Türbesinde yazan bilgi notu:

YAŞAR KARADUMAN

Yaşar Karaduman 1946 yılında Ünye'de doğdu. İlk ve orta tahsilini Ünye'de, yüksek tahsilini 1970 yılında gittiği Almanya'da yaptı. 2005 yılında Türkiye'ye dönen Karaduman biri kız biri erkek olmak üzere iki çocuk sahibidir. Yaşamını Ünye'de gazeteci-yazar olarak sürdürmektedir.

ÇALIŞMALARINDAN ÖRNEKLER

ÜNYE VE BAHAR

"Kalmadı artık,/Dünkü, fırtınadan, kardan eser/Uzak kentlerden döndü kuşlar./Huzur içinde şimdi tüm,/Baharı arzulayan bakışlar…."

"Ve…/Bir gün, çiçekler müjdeledi/Dal uçlarında, baharın geldiğini./Şimdi artık yemyeşil, Ünye,/Bir sabah, tatlı cıvıltıları ile,/ Kuşlar,/Günaydın dediler penceremde..."

"Sevinci içinde tüm gönüller,/Bahara ermenin,/Papatyalardan bilezik yapıyorlar kızlar/Çiçek bayramını da yaptık./Ve, coştuğu mevsim bu/Kış boyunca üşüyen sevgilerin…"

"Güneş te farklı doğuyor artık, kıştan/Kalan ne ki dünkü soğuklardan?/Bu güne,/Koyunlar da kuzuladı, mini mini./Cennetten bir köşe sanki,/Bu bahar Ünye…"

SONBAHAR VE ÜNYE

"Gök gözlü kızlar terk etti plâjları.
Kumsallar bomboş öylesine…
Sandalyeler boş kır gazinolarında.
Bir hüzün, bir boşluk, bir yolculuktur çökmüş bu mevsim üstüne, her şeyinde, her yerinde hissediliyor./…."

ÜNYE'Yİ ÖZLEYENLER

"Dilimde tesellim adın/Ünye Ünye!/Yer etmiş hafızama Çamlık, Uzunkum…/Bilmem bu kadar ne var ki, sende?/Aşık olmuşum sana yürekten özlüyorum…/--Ne Samsun, ne İzmir ne de Konya,/Gideremez hasretimi içimden./Ana toprağım, baba yurdum, sevgilim Ünye!/Vurulmuşum bir kez sana gönülden…" diyor.

"Belli; çoktan gelmiş çatmış sonbahar. Rüzgârın sert esişinden, pardesülü insanlardan, denizin uğultusundan belli. Bulutlu gökyüzünden, su birikintilerinden, çile dolduran sarı yapraklardan belli geldiği sonbaharın…"

ÖLÜLER MEKTUP OKUYAMAZLAR

"Sevgilim/Biliyorum ölüler mektup okuyamazlar/Ama ben yine de yine de yazıyorum sana../Çakırtepe'den/Ünye'yi kuş bakısı, yıkık bir duvarın üzerinden../--Biraz önce Ünye sokaklarını dolaştım./Hava yağmurlu,/Ünye hüzünlü, kırgın ve yorgun/Silueti delik deşik ve derbeder/Ama sen hep;/'Buralarda yağmur fazla uzun sürmez,/bir bakarsın güneş çıkıverir!' derdin ya,/Güneşin çıkmasını bekliyorum bunları yazarken./--Görmeyeli ne çok değişmiş Ünye../İnsanlar ağır yaralı/Yenilmiş bir ordunun/Cepheden dönen yorgun savaşçıları gibi/Caddeler değişmiş yollar değişmiş/Sokakların isimleri değişmiş/--Sevgilim/Hani 'Bir gün eğer bunalırsan bu şehirde/Yalıkahvesi'ni takip et yüzyılı geç,/Deniz biraz lağım kokar burada ama aldırma/İleride Hasanbaba'yı göreceksin/Oradan fenere yürü'--Demiştin ya/Ben de öyle yaptım bugün/Tek tek kaybolan şeyleri sayarak bu güzergâhta/Ünye'nin yorgun, yaralı silueti eşlik etti bana../--Hatırlar mısın?/Eskiden yukarı mahallelerde futbol oynayan çocukları/Hatırlar mısın Rum Mahallesi'ndeki kiliseyi./İskeleye balık boşaltmak için yanaşan motorları/Dar sokakları/Bugün ne kilise kalmış/Ne de yukarı mahallelerde top oynayan çocuklar./Elma bahçelerini mezarlık yapıp satmışlar/Çakırtepe mezar taşlarıyla dolmuş şimdilerde../.--Biraz daha yürüdüm/Yüzyıl çay bah-

çesinin beton burnu çıktı karşıma/Bir zamanlar otantik Ünye evlerinin bulunduğu bu ada/Yağmalanmış, perişan ve çirkin/Bir taş gibi oturmuş Ünye'nin bağrıma../--Bu ruhundan ayrı düşmüş mağrur şehrin/Hergün bir yeri yağmalanan/Hergün bir tarafı kazılan doldurulan,/Sahipsiz hâli/Kahretti beni../--Hava soğuktu/Parkta bir banka oturdum/Sağımda ilerilerde çimentonun oyduğu dağ/Biraz yakınımda denizin ortasında/Bir manda boku gibi duran park dolgusu/Solumda yukarılarda yaralı Çakırtepe/Aşağıda hurda kayıkların oluşturduğu mezbelelik/ Oturdum da/Kalbi kırık bu şehre baktım durdum/Ne kadar oturdum bilmiyorum/Yağmurdan ıslanmışım./--Ne çok severdin bu şehri/Hiç aklına gelir miydi/ Sevgili şehrinin başına böyle bir felaket geleceği?/Senin için fotoğrafını çektim/Parkta otururken/Mutlu çocukluk yıllarımız geçti gözümün önünden/Hatırlar mısın bu yeri?/Çocukken/Uzun yıllar önce aynı yerde seninle yan yana otururduk/--Senin için fotoğrafını çektim/Baktığında bazı şeyleri göremeyeceksin/Nasıl bakacaksın ki/Ölüler fotoğraflara da bakamazlar./Ama boş ver tüm bunları şimdi./ Nihayet bulutlar aralandı ve/Güneş yüzünü göstermeye başladı./Birazdan kırmızıya boyalı balıkçı kayıkları dönerler/Seferden../--Rahat uyu!"

KAYBETTİĞİM ŞEHİR

"Biliyorum/Bu mektubu geç okuyacaksın/Ama ben yine de yazıyorum./Ünye'ye kuş bakışı bir yerden/ Çakırtepe'den/--Biraz önce/Ünye sokaklarını dolaştım./Çocukluğumuzun sokaklarını/Hava yağmurlu/Ünye hüzünlü, kırgın ve yorgun/Sen hep/'Buralarda/Yağmur fazla uzun sürmez,/Bir bakarsın güneş çıkıverir'/Derdin ya,/Güneşi bekliyorum/Bunları yazarken./--Ünye./Görmeyeli ne çok değişmiş/Caddeler yollar değişmiş/Sokakların isimleri değişmiş/Bizim çocuklardan/Aysel, Hami, Bahtiyar,/Hatice, Şefika ölmüşler/Nigar'ı gördüm yolda/Doktora gidiyorum dedi/Kaç gündür/Bir ağrı varmış bacağında/--Muhsin'den bir telefon/Bir sabah/Ahmet gitti dedi/Börekçi Ahmet'i de uğurladık/Ölmek ona hiç yakışmadı/Bir namazlık zaman vardı/Vedalaşmak için/ Musalla taşında/Nasıl birsiniz dedi hoca/Nasıl bilecektik Ahmet'i/Deli dolu arada bir içerdi/Diyemezdik ya/İyi bilirdik dedik./Hakkınızı helal ettiniz mi?/Diye sordu üç defa/Biz ettik, dedik/--Süheyla'nın/Sokağından geçtim dün/Hani o teneke kutularda/Çiçekler açan/Dantel perdeli ev vardı ya/Şimdi yok/Hani devamlı/Sokakta çocuklara bağıran/Naciye Hanım vardı ya/O da ölmüş/--Naciye Hanım/Süheyla'nın annesi olurdu/Bize bir gün olsun/ Çocukluğumuzu yaşatmadı/Sevgisiz, bir kadındı/İşi gücü/Süheyla'ya koca bulmaktı/Yıllar bir atlı geçip geçmişler/Ne Naciye Hanım kalmış/Ne Süheyla/Türbe Mahallesi'nde/Bir sabah okula başladığımız/Çocukların yarısı ölmüş/--Sevgilim,/Hani/'Bir gün bunalırsan şehirde/Yalıyı takip et, yüzüncü yılı geç,/Deniz biraz lağım kokar burada/Ama aldırma/İleride Hasanbaba'yı göreceksin/Oradan fenere yürü'/Demiştin ya/Ben de öyle yaptım bugün/Kaybolan şeylere bakarak/Bu güzergâhta/Ünye'nin yaralı ve kırgın/Silueti eşlik etti bana./--Hatırlar mısın?/ Yukarı mahalledeki çocukları/Yalı'daki kiliseyi./Hamsi boşaltan motorları/Sokaklarını bizim mahallenin/Bugün baktım da/Ne oynayan çocuklar kalmış/Ne mandalina bahçeleri/Çakırtepe'de/Fındık bahçelerini/Mezarlık yapmışlar./Biraz daha yürüdüm/Bir çay bahçesi çıktı karşıma/Otantik evlerle dolu bu ada/Şimdi bir taş gibi oturmuş/Ünye'nin bağrına../Bu mağrur şehrin/Bu betonlaşmış hali/Kahretti beni…/--Hava soğuktu/Parkta oturdum biraz/Sağımda oyulmuş bir dağ/Solumda yaralı Çakırtepe/Bu şehre baktım durdum/Ne kadar baktım bilmiyorum/Yağmurdan ıslanmışım./--Sen ne çok severdin bu şehri/Çocukluk yıllarımız/Geçti gözümün önünden/Uzun yıllar önce burada/Seninle otururduk/Elini tutardım/Utanırdık/Daha çocuktuk/Ellerinin sıcaklığını/Özlüyorum biliyor musun?/--Okulu kırınca Fener'e gelir/Mezarların arasında otururduk/Hep 'saat kaç' diye sorardın/Biliyor musun/Seni ilk defa burada öpmüştüm/--Darılmıştın bana/Günlerce konuşmamıştın/Bir öpücüktü hepsi çocukça/Ogün bugün/Ellerimi hiç tutan olmadı/-- Ben de yabancı gibiyim/Şimdi bu şehir de/Eski bir arkadaş dün/ Beni tanımadı/Burada kalan/Yalnız geçmişim/Anladım ki/Ben bu şehri/Seninle birlikte/Kaybetmişim."

ANNEANNEMİN SİMLİ HAMAM BOHÇASI
Hocakızı derlerdi anneanneme
Sessiz nur yüzlüydü
Askere uğurlarken dayımı
Zeytinlik sokağındaki evden
Sarılıp sarılıp oğluna
Hüngür hüngür ağladığı gitmez gözümden

Siyah kadife üstüne beyaz sim işlemeli
Hamam bohçası vardı anneannemin
Hamama giderken bir gün beraber düzmüştük
Dört yaşında mı idim beş yaşında mı
Gümüş hamam tası
Fildişi beyaz tarağı
Çeyiz sandığından çıkardığı
Hamam kesesi
Beyaz havlusu naftalin kokardı

En gizemli anıları saklardı sandığında
Açınca hemen koşar başına
İçindeki masal dünyasına dalardım

Düğünde giydiği şeyleri
Peştamalı eteği beyaz sim işlemeli yeleği
Kenarları iğne oyalı çemberi
Genç kızlığında hazırladığı çeyizleri
Köyünü doldurmuştu sandığa

Yüreğine sığdıramadığı özlemini
Çeyiz sandığına sığdırmıştı
Yeşil tepelerin çiçeklerini
Dumanlı yaylaları
Tepeleri sisli dağları

Ünye'ye bakarken Zeytinlik sokağından
Önde kırmızı kiremitli çatılar
Biraz aşağıda şehrin ayağına serilmiş deniz
Karşıda köyünün yeşil tepeleri görünürdü
Asarkaya'nın ardından

Ocak başında kahve yaparken dedeme
Ak düşmüş uzun saçlarını tarardı
Dedemin kahvesinden bana da artırır
Bıldır bu zamanda yerde kar vardı derdi

Zemheri soğuklarında
Başımızı bağlardı geceleri bizi yatırırken
Üşümeyelim diye
Soba yoktu yattığımız odada
Dedem sabaha kadar öksürürdü

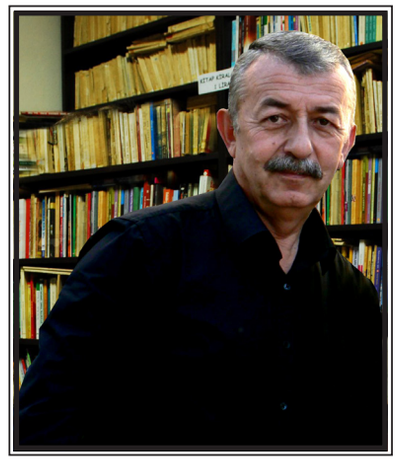
Beyaz çarşaflı yer yatakları hep serili dururdu
Bir masalın içinden gelmiş iyilik meleği gibi
Yaşadı anneannem
Tertemiz yüzü ve kalbiyle
Zeytinlik sokağındaki evi
Çocukluğumun Kaf dağındaki sarayıydı
İçinde sarnıcı
Akşamları dedemle kahve içtiğimiz ocak başı
Ve önündeki dut ağacı

Yedi numaralı gaz lambasının ışığında
Bize çorap örerdi
Ocak başında her akşam
Dedemin bir türlü göynümeyen töngelleri konuşulurdu
Ve bahçedeki Arap dedenin
Bir türlü üstü kapanmayan mezarı

"Hele bir Abrul-beşi geçsin
Seninle balcan ve tomatis dikeriz bahçeye
Türbeye annene de götürürsün fidelerden
Eşeğe binersin bahçeye gidersin dedenle" derdi
Dünyaya çocukların gözünden
Bakardı anneannem,

Her masal gibi bu da bitiverdi bir gün
Ne simli hamam bohçası kaldı
Ne gümüş hamam tası
Ne naftalin kokan havlusu
Ne de dünyasını sığdırdığı çeyiz sandığı
Yalnız burnumun direğini sızlatan
Anıları kaldı anneannemin

Şimdi tepe mezarlığında
Bir servi ağacının dibinde
Başucundaki taşta iki satır yazı
Bir yanında kızı
Bir yanında dedem
Ayanikola'nın serin rüzgârına karşı
Huzurla yatıyor anneannem

YAVUZ KALYONCU

1956'da Ordu'da doğdu. İlk, orta ve liseyi Ordu'da okuduktan sonra, Ankara Gazi Eğitim Enstitüsü Beden Eğitim Bölümünü bitirdi. Okurken on bir sporcu arkadaşı ile birlikte 1980 yılında Bayındırlık Bakanlığında memuriyete başladı. Öğretmenliği uzun yıllar yapmadı. Beş ayrı bakanlıkta farklı illerde görev yaptı. Daha sonra sırasıyla, Ordu Bayındırlık Müdürlüğünde teknisyenlik, Ordu Sağlık Meslek Lisesi Beden Eğitim Öğretmenliği, Ordu Sosyal Hizmetler Müdürlüğünde il müdürlüğü ve Utku Acun Ortaokulunda beden eğitim öğretmenliği yaptı. Ordu FM Radyosunu kurdu. İki dönem Avcılar Derneği başkanlığı yaptı. 2008 yılında memuriyetten emekli olduktan sonra, Ordu Hayat Gazetesi'nde köşe yazarlığına başladı. Bir Nesil Böyle Anıldı başlığı ile yazdığı Lakaplar Araştırması, Türkiye'deki Gürcülerin Türklüğü Araştırması, Ordudaki sülalelerle ilgili derlemeleri yayınladı. Üç yıldır köşesinde araştırıp yazdığı; Ordu Yaylaları yazısını bir kitapta toplayarak "Dünden Bugüne Ordu Yaylaları" başlığı ile kitaplaştırdı. Evli olup bir kız ve bir erkek iki çocuğu vardır.

ÇALIŞMALARINDAN ÖRNEKLER

1- Dünden Bugüne Ordu Yaylaları

Yaylacılık yapan bir aileye mensup olmanın farklılığı ile her yerini gezmiş bozkırlarında at koşturmuş, el avı ile alabalık yakalamış, tavşan, keklik avlamış, yağmurunda ıslanmış, sisinde dumanında kaybolmuş, odun ateşinde mantarını közlemiş, zirvelerde ayı çileğinden, çalı çileğinden, böğürtlenlerinden yemiş, çimeninde yalın ayak yürümüş biri olarak yaşadıklarımı, gördüklerimi öğrenip bildiklerimi benden sonrakilere, yaylayı öğrenmek isteyenlere anlatmak için bir yerden başlamak gerektiğini düşündüm. Gezip görüp yaşadıklarımı yazdım.

Her obada bir dost edindim, evlerinde misafir oldum, sofralarına oturdum. Almış olduğum notlarımla fotoğraflarımla birleştirdim. Okudukça hep ilave etme ihtiyacı duydum, her seferinde aynı yer için farklı öykülerle farklı yazılar ortaya çıktı. Baktım bu işin sonu yok ilk halini sizlere sunmaya karar verdim.

1956 doğumluyum, bir yaşımda iken babam, Çambaşı'nın Kayabaşı Obası'nda hayatını kaybetmiş. Benim gibi yayla sevdalısıymış. Bir başka deyişle ben onun gibi yayla sevdalısıyım. Belki de onun yapmak isteyip yapamadıklarını görmek isteyip göremediklerini gerçekleştiriyorum.

Ulaşım araçlarının az olduğu yıllarda önceleri kamyon sırtında, daha sonraları kendi rahvan atımla yüzlerce kez tadını çıkartarak yayla yollarında yolculuk yaptım. 1976 yılında kendi koyun sürümle yürüme olarak gidip geceyi yolda, eskilerin yaptığı gibi tarihi, Gargo Dayı'nın hanında geçirdim. Handa kalmanın farklılığını da yaşadım. Koç döğüşü, köpek dalaşı, at yarışı hepsine şahit oldum.

Yazılmayan Ordu'nun tarihine bir katkı olur düşüncesiyle yola çıkılan bir çalışma kartopunun yuvarlanarak büyümesi gibi, bu hale geldi. 1071 yılında Sultan Alparslan Anadolu kapılarını açtıktan sonra, Türklerin Orta Asya geleneğini yaşatmak için düzenli geldiği, bizden önce de medeniyetlerin yaşadığı yaylalar, anlatmakla bitmez. Her karış toprağında yeşillikli güzel görüntüler olan, dört bir tarafını, ince kollar gibi sarıp kucaklayan yolları, dereleri, yıkılmış viran evleri ve bacası tüten her ocağın ayrı bir hikâyesi vardır.

Nice insanlar, gördükleri güzellikleri, yaşadıkları tecrübeleri kendisinden sonrakilere aktaramadan ebediyete intikal etmişlerdir. Aynı hatayı yapmayıp, paylaşmayı tercih ettim.

Ne kadar yaşarsanız yaşayın. Dönüp geri baktığınızda hatırlayabildiğiniz fazla bir şeyiniz olmadığını görürsünüz. Ama yazarsanız yazdıkça daha çok yazma ihtiyacı hissedecek, neler yaşamışım diyeceksiniz.

Rehberiniz olur da, yaylaları gezerseniz bu kitapla, amacıma ulaşmış olmanın mutluluğunu yaşatırsınız bana."

2- Yaylaların Olmazsa Olmazı Çoban Köpeği. Bizim Olana Biz Sahip Çıkamadık, Şimdi Ona Kangal Diyorlar

"Yaylacılık ve koyunculuğu yaşatan bir ailenin mensubu olarak, çoban köpekleri ile ilgili bilinenlere bir ilave yapmak istiyorum. 1976 yılında 150 seçme damızlık koyun alıp, üniversiteye ara verdiğimde, yıllar sonra ailemin uzun yıllar yapıp da sonradan bıraktığı koyunculuğa tekrar başlamış oldum.

Köpeğiniz olmadan koyunculuk yapamazsınız. Saatte 65 km hızla koşabilen zeki kurtlar, sık sık sis çöken yaylada sessizce sürüye yaklaşır ve sizin aylarca baktığınız koyununuzu, kuzunuzu alır, emekleriniz heba olur, binlerce lira zarara uğrarsınız. İyi bir koyun köpeği sürü ile yatıp kalktığı için sürüye sadıktır, her koyunu tek tek tanır. Keskin koku alma duyusu ile ayıyı, kurdu hisseder. Canı pahasına onunla savaşır. Onun içindir ki sürü sahipleri, sürülerde özellikle birden fazla koyun köpeği beslerler. Biri mutlaka dişi olmak kaydı ile. Çünkü dişi sürü ile daha ilgilidir. 150 koyunu aldıktan sonra iyi bir koyun köpeği almak için araştırma yaptım."

3- Orta Oba

"Her fırsatta zirvelerine tırmanmaya, temiz havasını teneffüs etmeye, soğuk sularını içmeye, insanı ile sohbet etmeye, çimeninde çıplak ayak yürümeye, doğal böğürtlenini, çalı çileğini, alabalığını, mantarını yemeğe gittiğim yaylalar. Benim için aynı zamanda bir tıbbi kontrol oluyor. Yükseklere çıktıkça atmosfer basıncı düşüp, içindeki oksijen molekülleri seyrekleştiği için daha sık ve daha derin nefes almamız gerekir. Onun içindir ki kalp hastalığı olanlar mecbur kalmadıkça yüksek rakımlara çıkmamalılar. Yine de çıkarlarsa tecrübeyle sabit ellerinden su şişeleri eksik olmasın. Ben halen koşup yuvarlanabiliyorsam kalpten sınavı geçmiş olarak görüyorum kendimi."

4- Keşkaya Obası

"Sohbetimiz öyle güzeldi ki, Gavurbükü'nden Ertaş Balık Çiftliği'nin önüne gelmiştik, 'yolun üstündeki kilise yerini gösterdi. Eskiden Rumlar üç beş hane bile olsa hemen ibadet için kiliselerini yaparlardı,' dedi. Hayıflandı Durmuş Amca 'onlar kadar olamıyoruz' dedi. Hümmetli'de yaşayan Hayranolarını anlattı.

Şubat ayında yaylada hayvancılık yapan Müslüman aile Hayrano, otu tükenince Yukarı Semen Obası'nda stokta otu bol olan kilisenin papazından borç ot ister. Papaz '-tamam veririm otu ama bir şartla,' der. '-Kızını oğluma nikâhlarsan otu sana veririm', demiş.. Hayvanları açlıktan kırılan Hayrano kabul eder görünse de '-kızıma, eve bir danışayım' demiş. Eve dönüp, kızına ve hanımına olayı anlatır, kızı üzülür, ağlamaya başlar. Kızın ağlamasıyla dışarıda bir rüzgâr çıkar. Kız bu rüzgârı iyi bilmektedir. Vade rüzgârıdır bu. Aynı zamanda ilk cemrenin müjdecisi olan rüzgârdır. Ellerini semaya açar ve '-es vade yeli es Müslümanı Hristiyanın kapısından kes', diye dua eder. Rüzgâr sabaha kadar eser, karların altından otlar görünür hale gelir, hayvanlar açlıktan ölmekten, genç kız da papazın oğluna gelin gitmekten kurtulur."

5- Aşut Obası

"Aşut Obası görsel olarak zirve meraklılarının görmek isteyebileceği bir oba. Adrenalinin tavan yaptığı, soğuk suların bu kadar bol olduğu ikinci bir yer daha bulamazsınız. Tarihi yaşayın ve o soğuk sulardan için. Hızla ısınan dünyamızda suyun değeri gün geçtikçe daha da önem kazanırken, yer altından çıkarak 2500 m zirveden bize sunulan bu kaynak sularına kirli ellerin uzanmaması için dua etmekten öte bir şeyler yapmalı…

6-Karaoluk Obası

"Dumano Osman Amca'ya: 'Neden iki üç oba gezip en son Karaoluk Obası'nda karar kıldınız.' diye sordum.

'Yaylaya giderken Cenik'te dostunu seçersin, kimisi köylüsü ile bir oba kurar, kimisi akrabaları ile kimileri de arkadaşları ile. İnsanları tanıyamıyorsun, tanımak zaman alıyor. Kader birliği yapıp yaylaya beraber geldiğin insanlardan kalleşlik görünce 'Şeytan görsün suratını' deyip, evi barkı terk edip yeni bir yer arıyorsun. Kavun değil ki dibini koklayasın. Sonradan ortaya çıkıyor gerçek yüzü. Hep böyle olmuş çünkü. 6 ay gibi uzun bir süre kalıyorsun yaylada, canını, malını namusunu emanet ediyorsun. Neler gördüm, nelere şahit oldum. Bildiklerim bende kalsın ama şu kadarını söyleyeyim. Dost kolay bulunmuyor, dostluklar kolay kurulmuyor.' diye cevap verdi."

YEKTA AYDIN

1950 yılında Yeşilce'de doğan Yekta Aydın, ilk ve orta öğrenimini Yeşilce ve Mesudiye'de, öğretmen okulunu Perşembe'de, Gazi Eğitim Enstitüsü Sosyal Bilgiler Bölümünü Ankara'da, lisansını da Eskişehir Anadolu Üniversitesi Tarih Bölümünde bitirerek yüksek öğrenimini tamamladı.

Mesudiye'de lise ve ilçe milli eğitim müdürü iken 1984 yılında İstanbul Yeni Levent Lisesine, 1993 yılında yabancı dil ağırlıklı Şişli Çağlayan Lisesine müdür olarak atandı. Buradan 2000 yılında emekli olarak Beşiktaş Özel Yıldız Kolejinde müdürlük görevine başladı.

2004-2009 yılları arasında Yeşilce Belediye Başkanlığına, 2010-2012 yılları arasında da CHP İstanbul İl yönetimine seçildi. 2011 Genel seçimlerinde CHP İstanbul İkinci Bölgeden milletvekilliğine adaylığını koydu.

İstanbul ve Ordu'da çeşitli kooperatif, vakıf, platform ve derneklerden oluşan sivil toplum örgütlerinde yöneticilik yaptı. Gençliğinde futbol ve voleybol oynadı. Satranç ve briç müsabakalarına katıldı.

Halk müziği ile ilgilendi. Bağlama çalarak kendi beste çalışmalarını sürdürdü. Sözü ve müziği kendisine ait olan yorumlarını halk müziği sanatçısı olan kardeşi Hürdağ Aydın'ın yaptığı "Türkü Tadında" adlı ilk albümünü Çınar müzik aracılığı ile piyasaya çıkardı.

Yaklaşık 15 yıldır aralıksız Mesudiye'nin Sesi Gazetesi'nde köşe yazarlığı yapan Yekta Aydın, çeşitli uluslararası edebiyat festivallerine, yöresel şenliklere, radyo ve televizyon programlarına davetli olarak katıldı. Şiirlerinin bir kısmı çeşitli antoloji, gazete ve dergilerde yayımlandı, bestelendi, dereceye girdi ve yabancı dillere çevrildi.

Gül Dalı, Yayla Yeli, İnsan İlişkilerimiz, Işıksız Köyler, Gökten Sevgi Yağsın Yere, Dostun Yolu Uzun İnce adlı şiir kitapları ile Mesudiye-İstanbul, Ordudan Daha Yakın adlı değerlendirme ve Hayatıma Yön Veren Özlü Sözler ve Şiirler ile Göle Düşen Damla adlı dokuz tane kitabı yayımlanmıştır.

Yazar, İkbal Hanım'la evli olup, Özgür ve Ümit adlı iki oğlun babasıdır.

Yazar okuyucularına şu şekilde seslenmektedir: "Bilenlerin sustuğu ya da susturulduğu, bilmeyenlerin de konuştuğu ya da konuşturulduğu bir ortamda durumun bilincinde olarak yaşamanın güçlüğünü dizelerle yansıtmaya çalıştım. İnsan ilişkilerinde akıl, mantık, bilimsel yaklaşım ve etik duruştan uzaklaşıldıkça çarpık bir toplumsal yapının oluşmasının kaçınılmaz olduğunu kabullenmek durumundayız. Bilmeyenlerin konuşmaları ya da susmamaları ne kadar mahsurlu ise bilenlerin susmaları ya da konuşmamaları, halka doğruları anlatmamaları daha da mahsurlu, daha da düşündürücüdür."

ŞİİRLERİNDEN ÖRNEKLER

ANLATSIN

Bir şey anlamadım ben bu dünyadan,
Anlayan var ise gelsin anlatsın.
Bir damla suyunda boğuldum kaldım,
Derin deryalara dalsın anlatsın.

Nefes alamazken, gün beğenmeyen,
Şaşmış pusulası yön beğenmeyen,
Biri bulamazken bin beğenmeyen,
Ağlanır haline gülsün anlatsın.

Haksız paylaşımla dolu bir mazi,
Alır götürürler kalır bir azı,
Ölür şehit olur, kalırsa gazi,
Yaşarken bir huzur bulsun anlatsın.

Yüce dağ başında gazel dökmeyen,
Karanlık gecede şafak sökmeyen,
Bir yudum su olup damla akmayan,
Çağlayıp çağlayıp dolsun anlatsın.

Kader mi talih mi yazılan yazı?
Ülkemde huzur yok, içimde sızı,
Yekta Hoca, çıkıp elinde sazı,
Bir uçtan bir uca çalsın anlatsın.

BİLİNMEZ

Kolay değil şu dünyanın kahırı,
Baştan başa gezmeyince bilinmez.
Baldır diye ağu ile zehiri,
Eşin dostun, ezmeyince bilinmez.

Neresi başlangıç, neresi sondur?
Belki yarın, belki bugün, belki de dündür.
Hangi mevsim, hangi ay, hangi gündür?
Deryalarda yüzmeyince bilinmez.

Ayağında çizme midir, mest midir?
Altındaki minder midir, post mudur?
Yanındaki düşman mıdır, dost mudur?
Bir azıcık üzmeyince bilinmez.

Mutluluğun sayılıdır günleri,
Heder ettik bu günleri dünleri,
Ak gerdanda sıra sıra benleri,
Birer birer dizmeyince bilinmez.

Hak edene sevgilerle saygılar,
Sevda için tereddütler kaygılar,
Yekta Hoca, içten gelen duygular,
Sayfa sayfa yazmayınca bilinmez.

BU MEMLEKETTE

Beddua mı aldık, lanet mi yağdı?
Huzur bulamadık, bu memlekette.
Ne borcumuz bitti, ne de derdimiz,
Coşup gülemedik, bu memlekette.
Edirne, Hakkari, Ankara merkez,
Alevi, Sünni, Laz, Gürcü ve Çerkez,
Türk, Kürt, Acem, Arap kısaca herkes,
Yurttaş olamadık, bu memlekette.

Çok bildiğimizden danışamadık,
İnsana sevgiyle yanaşamadık,
Demokrasi ile tanışamadık,
Özgür kalamadık, bu memlekette.

Hakmış, adaletmiş, bunları geçin,
Nerde açıkgöz var, onları seçin,
Acılar yarışır, siyaset için,
Hiç ders alamadık, bu memlekette.

Yekta Hoca, umut en zor gününde,
Olanlar, bitenler gözler önünde,
Özgür düşünüp de, hakkın yanında,
Karar kılamadık, bu memlekette.

ELİMDEN DÜŞMANLIK GELMEZ

Sana değil hiç kimseye,
Elimden düşmanlık gelmez.
İncinecek söz mü duydun?
Dilimden düşmanlık gelmez.

Ne bekler ki rüzgâr eken?
Yüz güldürmez yürek yakan.
Nere gitsem sana çıkan,
Yolumdan düşmanlık gelmez.

Ne derdin biter ne tasan,
Canıma can katar busen.
Bazen püfür püfür esen,
Yelimden düşmanlık gelmez.

Uçup dalıma konduğun,
Ötüp deliye döndüğün,
Girip suyuma yunduğun,
Gölümden düşmanlık gelmez.

Yekta Hoca, sakındığım,
Zulme tavır takındığım,
Bağlamam da dokunduğum,
Telimden düşmanlık gelmez.

SEVİLMEK HOŞ DOĞRUSU
Sevmek, bedel ödetir,
Sevilmek, hoş doğrusu.
Şu yalancı dünyada,
Gerisi boş doğrusu.
Gönüle, sevgi dolsun,
Sevenler, huzur bulsun,
Seven, sevenin olsun,
Ne güzel iş doğrusu.
Sevgi, işler derine,
Çıkmak ister serine,
Ulaşmadı yerine,
Attığım taş doğrusu.
Sevdayla, yanarız biz,
Her söze kanarız biz,
Sevgisiz, donarız biz,
Önümüz kış doğrusu.
Yekta Hoca, yorduğum,
Sevdiğini sorduğum,
Yumruklayıp durduğum,
Akılsız baş doğrusu.

İNSANLIK ÖLMÜŞ
Sen bana bunları yaptıktan sonra,
Bu dünyanın sonu gelmiş demektir.
Zamanım gelmeden, günüm dolmadan,
Azrail, kapımı çalmış demektir.

Bilen vardır belki kim bilir niye?
İnsanoğlu kendi kendini yiye,
Boşuna sormayın öldü mü diye,
Sanırım insanlık ölmüş demektir.

Ne lezzetim kaldı, hem de ne tadım,
Muhannet elinden içmem bir yudum,
İleri gitmiyor attığım adım,
Tutulmuş dizlerim, kalmış demektir.

Huzur ortamında surat asarsa,
Konuşur konuşur sonra susarsa,
Âlemin işine ahkâm keserse,
Sorup öğrenmeden bilmiş demektir.

Kimin umurunda heder olduğum,
Hasta olmaz önlerine öldüğüm,
Yekta Hoca, hayret melek bildiğim,
Kör şeytandan öğüt almış demektir.

MELET ÇAYI
Bir göç dalgasıdır, otuz kırk yıldır,
Boşalmış yaylası, köyü Melet'in;
Terk edip gitmişler, ya bu ne haldir?
Geride kalmamış payı Melet'in.

Ak güvercin kanat açar, süzülür,
Yüreğim dayanmaz, bağrım ezilir,
Yaz bahar gelince buzlar çözülür,
Bulanır suları koyu Melet'in.

Kışın gelinliği giyer soyunur,
Bahar ile al yeşile boyanır,
Hitit'ten, Selçuklu Rum'a dayanır,
Aslı, asaleti, soyu Melet'in.

Doğusu batısı farklı farklıdır,
Kimi çağdaşlaşmış, kimi şarklıdır,
Yudum yudum içsen, yandan çarklıdır,
Kaynak sularıyla çayı Melet'in.

Yıllardır dolanı dolanı gelir,
Aktığı yerlerde dağlar yol olur,
Sisorta'dan çıkar Ordu'yu bulur,
Kelkit'ten kısadır boyu Melet'in.

Ölenlere rahmet olsun huyunca,
Kuşlar uçmaz, kervan geçmez boyunca,
Göletleri birer birer sayınca,
Sağı da solu da kıyı Melet'in.

Buğday ekmeğinden mısıra kaldı,
Halıdan kilime, hasıra kaldı;
Hizmet yarışında kusura kaldı,
İşe yaramadı oyu Melet'in.

Şu yalan dünyadan kaygısı vardır,
İçinde, güzellik duygusu vardır,
İnsan haklarına saygısı vardır,
Kimseye benzemez huyu Melet'in.

Özgür birey oldu artık kendisi,
Saraydan ileri gecekondusu,
Ne ağası kaldı, ne efendisi,
Tarihe karıştı beyi Melet'in.

Yekta Hoca, konan elbette göçer,
Dostların başına ne işler açar?
Bazen sevinç, bazen hüzünle geçer,
Senesi, mevsimi, ayı Melet'in.

OLMUŞTUR
Sevgisiz yaşayanların,
Kazançları kin olmuştur;
Münafık bezirgânların,
Sermayesi din olmuştur.

Her zaman kazanmaz alan,
Zulüm ile abat olan,
Ötekinden arda kalan,
Her dökülen kan olmuştur.

Dar günümde dost olanlar,
Hal hatır, gönül bilenler,
Yüreğimde yer alanlar,
Candan özge can olmuştur.

Zorla yoğrulmuş hamurum,
Kan almaya yok damarım,
Can yakanların umarım,
Gönülleri şen olmuştur.

Yekta Hoca, dert başında,
Hem baharın hem kışında,
Deli gönül dağ başında,
Sevenlere han olmuştur.

NEFES ALAMIYORUM
Ne kadar arasam yanımda yoksun
Nera kayıp oldun, bulamıyorum
Yemeden içmeden yaşıyorum da
Sen olmazsan nefes alamıyorum

Nefret taksim taksim sevgiyse peşin
Hiç farkı olmaz mı üç ile beşin
Aslında kolayı var her bir işin
İşin kolayını bilemiyorum

Adın gerçeğimde sevgin düşümde
Çoktan iflas ettim gönül işimde
Yüreğim seninle aklım başımda
Hem senle hem sensiz olamıyorum

Yekta Hoca deli, hem zır deliyim
Adım bazen Ali bazen Veli'yim
Ben senin sayende her gün ölüyüm
Ecel ölümüyle ölemiyorum

ÇALIŞMALARINDAN ÖRNEKLER

1-Sevgisizliğin Başımıza Açtığı Dertler

Orta Doğu cehennemine düşen ateş, ne yazık ki ülkemize de sıçradı. Güneydoğuda kentler boşaltıldı. Bazı ilçelerde sokağa çıkma yasağı ile nerdeyse hayat durdu. Canlı bombalar, ülkenin her tarafında cirit atmaya başladı.

Son zamanlarda hız kesmiş olsa bile Suriye'de cereyan eden vekâlet savaşlarının, ülkemizdeki olumsuz etkilerini sürdürmekte olduğunu görmek, çok da zor olmasa gerek. IŞİD ve PKK terör örgütlerinin İstanbul, Ankara ve diğer illerdeki katliamları toplumda huzurun kaçması, morallerin bozulması ve güven ortamının kaybolmasına neden oldu.

Son altı, yedi ay içersinde gerek terörist, gerek sivil vatandaş ve gerekse de güvenlik güçleri olmak üzere yaklaşık beş bin insanın heder olması oldukça düşündürücüdür. Bu kayıpların yaklaşık dört yüze yakını güvenlik mensuplarından oluşmaktadır. Acıların yarıştırılması, ölü sayılarının oranlamasını da oldukça anlamsız bulmaktayım. Çünkü hayatta hiçbir şey, ölümlere haklılık payı çıkaramaz.

Arap Baharı, açılım süreci ve barış, kardeşlik projesi gibi yaklaşımlar, tümüyle suya düşmüş gözükmektedir.

İslam dini hak dini, eşitlik ve kardeşlik dini diye tanımlanıyor. Ancak İslamiyet'in hüküm sürdüğü bölgelerde insanların birbirini boğazladığı, insan haklarının gasp edildiği, adaletsizliğin, zorbalığın, haram kazancın, ahlâksızlığın ve diğer melanetlerin kol gezdiği, dünyanın gözünün önünde alenen cereyan etmektedir. Ölen her on Müslümanın dokuzunu, diğer Müslümanların öldürdüğü gerçeği bu anlatılanları kanıtlamaya yetmektedir.

Günümüzde teknoloji sayesinde dünya küçülmüş, adeta büyükçe bir köye dönüşmüştür. Artık hiçbir şey gizlenememektedir. Bu durum da inanç sistemini çökerten, toplumsal yapıyı yozlaştıran, dinden nemalanan açıkgözlerin işlerini oldukça zora sokmaktadır.

İslam anlayışına göre "Allah'ın yarattığı canı yine Allah alır." denilmektedir. O zaman, "Allah'a kul lazımsa bir daha yaratsın." diyerek, Allah'ın yarattığı kulları Allah adına boğazlayan, korkutan, kandıran, istismar eden ve kendi siyasal iktidarlarını sürdürebilmek için dini siyasete ve dünyevi çıkarlarına alet eden din bezirgânlarının, Ortaçağ Avrupa'sındaki cennetin anahtarını satan Hristiyan din adamlarından ne farkı kaldı ki.

Evini barkını, yurdunu yuvasını terk eden Müslümanların, başka bir İslam ülkesi yerine yaşamlarını sürdürmek amacıyla Müslüman olmayan batılı Avrupa ülkelerini tercih etmiş olmaları, canları pahasına kendilerini oralara atmak istemeleri, nasıl açıklanabilir acaba. Hem de hiçbir ortak yönleri olmadığı, dini, dili, kültürel yaşamı oldukça farklı olduğu halde.

Yani elin gâvuru, bizim Müslüman kardeşlerimizden daha mı vicdan sahibi, daha mı merhametli, daha mı hoş görülü acaba? Bu soruları insanın kendi kendine sorası geliyor doğrusu. Peki, nerde kalıyor Müslümanların kardeşliği, Allah korkusu, Allah sevgisi, hak adalet duygusu?

Gelişmiş emperyalist ülkelerle onların işbirlikçilerinin pompalamış oldukları düşmanlık, etnik ve inançsal ayrımcılık, ötekileştirme ve sevgisizlik yüzünden her geçen gün dünya, umudunu, neşesini, sevincini ve heyecanını kaybetmektedir.

İçinde sevgi taşımayan siyaset, ticaret, eğitim, sağlık, spor, edebiyat, sanat, sosyal girişimler ve diğer etkinliklerin başarı olasılığı, oldukça düşük gözükmektedir. Yetki ve sorumluluk sahibi yöneticilerin, sevgi ortamını oluşturarak, demokratik bir yaşamı hayata geçirmek varken, onun yerine insanları korkutarak, baskı altına alarak ya da kandırarak sonuca gitme çabaları, bana göre beyhude çabalardır. Bu anlayışla kısa sürede sonuç alınacağı düşünülse bile uzun vadede olumlu sonuç alınacağı hiç de olanaklı gözükmemektedir.

Kurulan korku imparatorlukları sayesinde birey davranışları kontrol edilmektedir. Sevgisiz yapılan bütün etkinlikler olması gereken insani ruhtan yoksun olduğundan, korkutularak sonuca gidilmek istenilen işlerden eninde sonunda hüsrana uğranılacağı kaçınılmazdır. Topla, tüfekle, nükleer silahlarla, güç ve kuvvet göstererek zamanından önce çiçek, açar mı? Gonca, güle dönüşür mü?

Kaos ortamı yaratılmasının asıl nedeni, toplumda ayrımcılığın körüklenmesi, ötekilerin çoğaltılması ve hatların belirginleşmesine paralel olarak hoşgörü ortamının kaybolması ile doğrudan ilintilidir.

Bütün bu sorunların temelinde yatan asıl gerçeğin ise ben sevgisizlik olduğunu düşünüyorum. Bu nedenle birey ve toplum yaşamında bu kadar önem arz eden sevgi sözcüğü üzerinde durulmasında oldukça büyük yarar var sanıyorum.

Öyleyse bu kadar önemli olan sevgi nedir, ne değildir, bunun üzerinde duralım.

2- Sevgi Nedir, Ne Değildir?

İnsanı, diğer varlıklara ya da diğer insanlara yakın ilgi ve alaka göstermeye, onlara bağlanmaya yönelten duyguların bütününe sevgi diyebiliriz. Ancak bu tanımın, sevgiyi anlatmayı tam anlamıyla kapsamadığını düşünmekteyim.

Acaba sevgi için kısaca insanı, ilgi göstermeye yönelten duygudur desek yeterli olabilir mi? Bence yeterli olmaz. O zaman bu tanımları, anlam bütünlükleri kazandırarak zenginleştirmek de olası gözükmektedir.

Sevgi, anlamlı köprüler kurarak gönülleri birleştirmektir. Zamanı gelince sevdiği için her bir şeyden vazgeçebilmektir. Gerektiği zaman sevdiğini umutsuzca beklemek, gerektiğinde ise ona doğru gitmektir.

Sevgi, gönüllerde yaşamaktır. Sevginin nerde başlayacağı, nerde nasıl sonuçlanacağı ve ne zamana değin süreceği belli değildir. Belli bir sınırı yoktur. O nedenle sevgiye bir şekil vermek, biçim kazandırmak olası değildir.

Sevgi, huzura, iyiliğe ve mutluluğa yönelik bir duygudur. Sevgi ile acılar bal eylenir. Sevgi de sonsuzluk söz konusu olduğundan kayıt, şart, beklenti, ön yargı ve pişmanlık yoktur. Seven sevdiği için yok olmaya hazırdır.

Sevmek, kadir kıymet bilmek, hatırdan gönülden geçmemek, halden anlamak demektir. Sevmek, yaşama tutunmak demektir. Sevgi, yaşamın sürdürülmesinden mutluluk duymaktır. Sevmek, paylaşmak, artarak çoğalmak, büyümek, güçlenmek demektir. Sevgi, sevdiğine kayıtsız şartsız teslim olmak, karşılık beklememek demektir. Aynı anda, aynı şeyi düşünüp, aynı yere, aynı yöne bakmak ve yönelmek demektir.

Sevmek, yaşadıkça içten içe yanmak ama tütmemek, tutuşmak ve kül olup hiç sönmemektir. Çocuk, sevgi ortamında büyürse ancak sorunsuz insan olur. İnsanın, insan olma özelliği sevgi ile yakından ilişkilidir. Sevimli insanların taşıdığı en önemli yük sevgidir. Sevgi, acıma ve merhamet duygusunun kaynağıdır, paylaşıldıkça da artar.

Sevginin artarak gelişmesi, yaygınlaşarak kök salması için demokratik bir ortama gereksinim duyulmaktadır. Birey, hak ve özgürlüklerini ancak demokratik bir ortamda, güven duygusunu hissederek yerine getirebilir.

İnsanoğlu, sevginin ne anlama geldiği sorusuna yüzyıllarca yanıt aradı. Bazen bu sorunun yanıtını bulduğunu sandı. Zaman zamanda yanıldığını yaşayarak gördü. Sevginin, görülmeyen ama varlığı hissedilen, dokunulamayan ama yaşanılan, duyulmayan ama ağırlığı ve etkisi içtenlikle sezilip anlaşılan bir duygu olduğu artık geniş kitlelerce kabul görmektedir.

Yani, sevginin tanımında somut bir yaklaşımdan ziyade soyut bir yaklaşıma dayanılarak sonuca gidilmesi doğru olacaktır. Sevginin tanımının bu kadar karmaşık özellik göstermesi, onu oldukça anlamlı kılmaktadır. Bu nedenle aşağıdaki farklı tanımlarla da, sevgiye anlam kazandırabiliriz diye düşünmekteyim.

Sevgi, toplumsal barışın sağlanması, insanlar arasında iletişimin kolaylaşması için en önemli faktördür.

Sevmek için sevdiğimizin yanımızda olması gerekmez. Sevdiğimizi, uzağımızda olsa bile içimizde hissedebiliriz. İnsan, sevgisi sayesinde kendisini başkalarının yerine koyarak empati kurar. Irak olan yollar, sevgi sayesinde yakınlaşır.

Eğer toplumu oluşturan bireyler sevgi ortamında yetişmiş ise bu toplumda kavgadan, gürültüden, bencillikten, kıskançlıktan, üzüntüden, düşmanlıktan ve kötülükten söz edilmez. Bütün olumsuzluklar kayıp olur gider. Sevgi yoksa insan da yoktur. İnsanca yaşamın gereği sevgiyle açıklanabilir.

İnsan sevgi ile donanmışsa üstesinden gelemeyeceği bir iş yoktur. Çünkü, sevgisini almış olduğu sorumluluğa katacaktır. İnsan, sevgisiz yaşayamaz. İnsan davranışlarının olumlu yönde gelişmesi, sevgiye bağlıdır.

O zaman, “Gerçek sevgi, iyilik gördüğünde artmayan, kötülük gördüğünde de eksilmeyendir.” diyebiliriz. Sevgi ile beslenen insan hem ruhsal hem de bedenen sağlıklı bir özellik kazanır. Hoşgörü sevmeyi kolaylaştırır, ancak sevginin yerine geçemez.

YILMAZ DERE

1964 Ordu-Korgan doğumludur. Lise mezunudur. Evli ve 2 çocuk babasıdır. Ticaretle uğramış ve 1987 yılından bu yana yerel gazetelerde köşe yazarlığı yapmaktadır. 1989 yılında başbakanlık tarafından makale dalında yılın gazetecisi seçilmiştir. Basılı bir kitabı olan Yılmaz Dere şiir yazmaya devam etmektedir. Bir Dost Adımıza Yakışır adlı yayımlanmış bir kitabı vardır.

ŞİİRLERİNDEN ÖRNEKLER

BİR DOST
Büyür
Büyür de
Taşıyamazsan umutlarını

Sığmazsa sevincin
İçine

Veya
Boğarsa dertler seni

Darda kalır
Başına bir hal gelirse
Yani demem o ki
Paylaşacak neyin varsa

Lazımsa
Bir dost önce beni ara
Benim

Çiseleyen yağmura
Tut yüzünü

Gördüğün çiçekleri
Bir bir kokla

İşte o an
Yanağına düşen
Ciğerini kavuran benim

Sevincin de huzurlu
Umudun da bahtiyarım

Saçlarını rüzgâra ver
Dalgalansın dursun

Yüreğini güneşe tut
Kaynasın fokurdasın

İşte o an
Saçlarını okşayan
Yüreğinde dolanan benim

Sevinçlerin de huzurlu
Umudun da bahtiyarım

NEYDİ
Ney
Zindanda büyüttüğün
Koruduğun düşmandan
Kardeşten sakındığın
Kurbanlar olduğun
Neydi

Şimdi bedelini verdin
Değerini aldın
Cennetini kurdun
Gerek yok
Karanfiller dağıtmaya

Öyle ya
Cennet pazarında
Her masum figürandı

Sırat Köprüsü
Murat Köprüsü
Bedelini ödeyene

YILMAZ İMANLIK

1973 yılında Ordu'nun Kumru ilçesinde doğdu. İlkokulu Aşağı Damlalı İlkokulunda bitiren Yılmaz İmanlık, ortaokul ve liseyi Terme İmam-Hatip Lisesinde tamamladı (1987-1994). 1998 yılında Ondokuz Mayıs Üniversitesi Eğitim Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmenliği Bölümünden mezun oldu.

1998-99 öğretim yılında Salıpazarı Çok Programlı Lisesinde edebiyat öğretmeni olarak görev yapan Yılmaz İmanlık, 1999-2002 yılları arasında Salıpazarı-Muslubey İlköğretim Okulunda çalıştı. 2002 yılından 2010 yılına kadar Salıpazarı Gökçeli İlköğretim Okulunda Türkçe öğretmenliği yapan Yılmaz İmanlık, 2010'dan itibaren Terme Teknik ve Endüstri Meslek Lisesinde Türk Dili ve Edebiyatı öğretmeni olarak vazife yaptı. 2013 yılında ise Terme Mehmet Akif Ersoy Anadolu Lisesine atandı.

Yılmaz İmanlık'ın eserleri Türkiye Gazetesi ile Türk Dili, Bilim ve Aklın Aydınlığında Eğitim, Yenidünya, Yediveren, Erguvan, Yakamoz, Genç Adım, Şafak, Gökçe, Bilgi Pınarı gibi dergilerde yayımlandı. Halen Terme Bilgi Gazetesi'nde "Kristal Dünyalar" isimli köşesinde yazmaya devam etmektedir. Aynı zamanda Bilgi Pınarı Dergisi'nin yayın editörlüğünü yapmaktadır. Yılmaz İmanlık evli ve iki çocuk babasıdır.

Yayımlanmış eserleri şunlardır:

1- Bir Gül Diktim Yüreğime Senden (Şiir), Samsun, 1998.
2- İkindi Şarkılarını Sana Bıraktım (Şiir), İstanbul, 2002.
3- Solmayan Hayâller Ressamı (Hikâye), İstanbul, 2009. (2. Baskı: Uğur Tuna Yayınları, Konya, 2013).
4- Bir Yürek Dolusu Şiir Adadım Gözlerine (Şiir), Sokak Kitapları Yayınları, İstanbul, 2011.
5- Ballı Yumurta (Hikâye), Uğur Tuna Yayınları, Konya, 2015.
6- Terme'miz (İnceleme, Araştırma), Erol Ofset, Samsun, 2015, (TİYAD adına Şenol Yılmaz ile ortak çalışma).
7- Kır Çiçekleri (Roman), Hayat Yayınları, İstanbul, 2016.

Yayımlanmamış eserleri şunlardır:

1- Yüreğimin Yangın Yeri (Deneme).
2- Malatya İkinci Yuvamız (Gezi-Anı).
3- Seni Sevmiyorum Yarın (Şiir).
4- Mavi Yalnızlık (Şiir).
5- Saklambaç (Şiir).
6- Sen de Herkes Gibi Sevdin (Şiir).

ŞİİRLERİNDEN ÖRNEKLER

CEVİZ KOKULU BAYRAMLAR
Avuçlarımdan nasıl da kayıp gitti
O ceviz kokulu, en güzel bayramlar…
Koskoca rüya bir anda nasıl bitti?
Şimdi geceyi özlemiyor akşamlar.

Küçük Dere yine nazlı nazlı akar mı?
Kaybolan zamana ağıtlar yakar mı?
Küçük balıklar ürkek ürkek bakar mı?
Ceviz kokulu bayramlar hâlâ yaşar mı?

Gazoz kapaklarından kuleler yaptık
Tepesine rüyalarla dolu balonlar taktık.
Yıkmasın diye rüzgâr, gözümüz gibi baktık.
Rüzgâr yıkamadı ama zamana sattık…

Ey ruhumun derinliklerine akan dere!
Beton dökmüşler o güzelim çiçeklere.
Türkülerin ilham vermiyor kelebeklere.
Şimdi ağıtlar yakıyorsun minik yüreklere.

Çılgın insan seli senin boyunu aştı.
Bu kadar cılız kalmana kimler şaştı?
Çocuklar ezildi, bayrama büyükler koştu.
Küçük göller sinirinden kayalarla savaştı.

Nerede kaldı bayram sabahında heyecan?
Hani o güneş ki minik yüreklere can?
Eskiden böyle mi yaşanırdı bu destan?
Yıllar kurşunladı bizi, çıkamadık savaştan…

Şimdi hiç tat vermiyor ekmek arası üzüm.
Karpuz dilimleri nasıl yitirdi kırmızısını?
Meydanda dostları hemen seçerdi gözüm.
Şimdi kimler dindirir yüreğimin sızısını?

Hayallerime hâlâ aşık mı ceviz kokusu?
Beni yine özler mi şırıl şırıl akan berrak su?
Gözlerimin gittikçe ağırlaşan buğusu,
Çocukluğumla arama kurulmuş bir pusu.

Galiba bütün çocuklar, unuttuk o eski şarkıyı
Zaman ayrılıkların bestesini işledi kalbimize
Soğuk sular niyetine yıllarca yudumladık acıyı.
Hasret kokulu yılları katık yaptık ekmeğimize…

GÖZLERİMİ ESİR ALDI KARADENİZ
Gözlerimi esir aldı Karadeniz.
Hayallerime zincir vurup
Eski bir balıkçı kayığına sattı.

Dudaklarımdan acı bir ayrılık şarkısı akıyordu.
Kelimelerin ateşi damaklarımı yakıyordu.
Otobüsün tekeri bozuk bir plak gibi,
Durmadan bestelerimi sarıyordu…

Alevleri yüreğinde taşıyan insanlar gibi
Sürekli yollara kızıyordum.
Dostluklar bahara ermeden
Ayrılıklar neden!..
Geride kalan dostlarımı bulmak için
Gözlerimle dağları kazıyordum.

Kızgın kızgın yüzüme bakıyordu yol.
“Ben aslında yokum, yol senin içinde.” diyordu.
Kalp atışlarım bana yeni bir yol çiziyordu.

Hey mercan kayaları!
Hayallerimi satın alan balıkçıyı gördünüz mü?
Vurgun mu yedi dediniz dalgalardan?
Denizin yüzüne mi saçıldı umutlarım?
Ya yakamozlar… Nasıl sessiz kaldılar!

Sinsi sinsi cama yaklaşıyordu akşam.
Çaktırmadan saçlarıma asılıyordu deniz.
Yüzümü öpücük tarlasına çeviriyordu ay.
Ben gözlerine dalmıştım elimdeki kitabı bırakıp.

Işıkları sönmüştü otobüsün
Bütün sesler kesilmişti.
Hangi koltuğa baksam,
Herkes akşamı dinliyordu sessizce.

Bütün kederlerimi sırt çantama doldurup
Otobüsün bagajına koymuştum.
Yalnızlık sığmıyordu hiçbir çantaya.
Onu her zamanki gibi yüreğimde taşıyordum.
Kısık insan sesleri, yolunu kaybetmiş kuşlar gibi
Camlara vurup vurup düşüyordu.

Ordu’nun dereleri uzayıp gidiyordu.
Ordu’nun dereleri yukarı akmıyordu.
Karadeniz dalgalarla düet yapıyordu:
“Ordu’nun dereleri akmıyor yukarı, akmıyor
Verdim seni ellere, Ordu üstüme kalkmıyor.”
Tepelerin ardında bir vadide yatıyordu köyüm.
Taze ekmek kokusu geliyordu ocak başından.
Gözlerime bakıyordu ürkek ürkek,
Elindeki ekmeği saklayan kömür gözlü çocuk…

Gözlerim senin olsun ey Karadeniz!
Yol verin yükselen Canik Dağları!
Yol verin ki, o çocuğun yanına gideyim.
Yeniden o çocuk olayım…

MASAL BİTTİ...
BÜYÜDÜK (MÜ) ŞİMDİ?
Yıllara nasıl da kafa tutuyor saçımdaki aklar
Şimdi zaman mahkemesinde beni kimler aklar?

Bir an gibi yaşanıp giden o koskoca çağlar,
Kalbimin duvarını döver, damarlarımda çağlar.

Ruhuma çarpan her dalga, açar yeni yaralar
Akrebin kıskacı, şimdi beni daha çok yaralar.

Hayallerimde düğümlenmiş, nice katil ağlar.
Vurulan umutlarımın başında hangi katil ağlar?

Yeni ufuklara taşır mı beni bu yorgun kollar?
Bilmem, arkamdan dost mu düşman mı kollar.

Gözyaşlarım içime akar, yüreğim gizli kanar
Yüzüme bakanlar gözlerimdeki ışığa kanar.

Düş olarak kaldı, sepetime topladığım düşler
Kimin rüyasına girerim bu gece, beni kim düşler?

Hayallerimin kıyısında günahsız bir çocuk yüzer
Gerçeklerin girdabında zaman acıtarak tenimi yüzer.

Her gün batımında güneşe yârenlik eder parçalar
Toplayamam kendimi, birileri durmadan parçalar.

Zaman ifşâ eder, ortalığa saçılır bütün gizler
Avuçlarım gündüzün ortasında ne kadarını gizler?

Güneşi balçıkla sıvamaya yeter mi çabalar?
Yıldızları gökyüzüne tutturmak için kim çabalar?

Sanki eskisi kadar berrak akmıyor önümde sular
Kirli sularla gül bahçelerimi hangi bahçıvan sular?

Masallar bitince bir bir eğilir öne küçük başlar
Kalkınca ninenin dizinin dibinden gerçekler başlar.

Şimdi önümde sıra sıra geçit vermez yüce dağlar,
Zalim Bolu Beyi'nin cellâdı gibi gözlerimi dağlar.

Utana sıkıla saçlarımla vedalaşan gözü yaşlı karalar,
Kalemimin mürekkebine sinip ayrılık şiirleri karalar.

Avutamaz kalbimi umuda sevdalanmış tatlı sözler
Zaman kendime bırakmaz beni acı gerçeklerle sözler.

Masalcı nine çoktan göçtü, boşuna aramasın gözler
Masal bitti, ellerim hâlâ gökten düşen üç elma gözler...

SENİ SEVMİYORUM YARIN
Seni sevmiyorum yarın.
Her gelişinde,
Benden bir şeyler götürüyorsun.
Seni sevmiyorum yarın.
Her gülüşünde,
İçimde bir şeyler bitiriyorsun...

Seni sevmiyorum yarın.
Uzaklaş benden, olma yakın!
Yaşadığım güne dokunma sakın!
Uzaklaş benden, olma yakın!

Seni sevmiyorum yarın.
Gülerimi soldurdu baharın.
Ellerimi parçaladı hârın.
Artık âşığı değilim bu intizarın.

Bu gün başka güzeldi hayatım.
Sen geldin, kırıldı kolum kanadım.
Güneşi zincire vuramadı inadım.
Hangi coğrafyanın atlası şimdi suratım?

Şimdi saçlarımda beyazlar daha çok.
Saçlarımı dalgalandıran rüzgâr yok.
Al, boya kutularını gözüne sok!
Artık senin yalanlarına karnım tok!

Söylesene, hep kahır mı taşır gemilerin?
Hiç çalışmaz mı iyilik perilerin?
Neden yardımına koşmazsın birilerin?
Hadi git, seni sevmiyorum yarın...

Ben hep umut bekliyorum senden,
Sense hep dert getiriyorsun bana.
Ben ellerimi uzatıyorum sana,
Sen ellerimi de alıyorsun benden.

Seni sevmiyorum yarın.
Her gün bir tel daha çalıyorsun saçımdan.
Şimdi daha çok korkuyorum yaşımdan.
Seni sevmiyorum, git başımdan!

YUSUF NURETTİN İSMAİLÇELEBİOĞLU

01.01.1939 tarihinde Trabzon-Sürmene-Aşağı Ovalı köyünde doğdu. İlköğrenimini Trabzon-Araklı, Sürmene ve Yomra ilçelerinin merkez ve köylerinde, ortaöğrenimi Bayburt Ortaokulunda, lise öğrenimi ise Trabzon Lisesinde tamamladı. 03.07.1965 tarihinde Atatürk Üniversitesi Ziraat Fakültesi, Toprak Bölümüne Ziraat Yüksek Mühendisliği bitirerek Ziraat Yüksek Mühendisi oldu. Aynı fakütlede 30.09.1965 tarihinde asistan, 27.03.1969 tarihinde doktor asistan oldu. Askerlik dönüşü devam ettiği öğretim üyeliği kapsamında 01.06.1989 tarihinde Atatürk Üniversitesi Ziraat Fakültesi, Toprak Bölümünde profesör oldu. İngilizce bilmektedir.

1974-1976 yılları arasında ABD Cornell Üniversitesi Tarım ve Hayat Bilimleri, Toprak Mikrobiyolojisi Bölümünde Prof. Dr. Martin Alexander'in laboratuvarında "Toprak Mikrobiyolojisi ve Mikrobiyal Genetik" konularında bilimsel araştırmalar yaptı.

1982-1983 yılları arasında Federal Almanya Köln Üniversitesi Botanik Enstitüsünde Prof. Dr. Hermann Bothe'nin laboratuvarında araştırmalar yaptı.

1965-1972 yılları arasında öğrenci danışmanlığı, 1979-1983 yılları arasında ÖSYM Erzurum il sınav yöneticiliği ve öğrenci kayıt, 1985-1986 öğretim yılında Van Yüzüncü Yıl Üniversitesi Ziraat Fakültesinde öğretim üyeliği, 1985-1990 yılları arasında doktora yöneticiliği, 1986-1994 yılları arasında Ziraat Fakültesi Tarımsal Araştırma ve Yayım Merkezinde bilim kurulu üyeliği, 18.04.1994 yılından itibaren Karadeniz Teknik Üniversitesi Ordu Ziraat Fakültesi kurucu dekanlığı ve Toprak Bölümü başkanlığı, Karadeniz Teknik Üniversitesi yönetim kurulu ve senato üyeliği, 12.10.1998-25.08.1999 tarihleri arasında KTÜ Ordu Fen Edebiyat Fakültesi kurucu dekan vekilliği, 1995 yılından itibarken ÖSYM Ordu il sınav yöneticiliği, Anadolu Üniversitesi Açıköğretim Fakültesi Ordu il koordunatörlüğü, 01.06.2001-05.02.2002 tarihleri arasında KTÜ Ünye İİBF vekil dekanlığı, yapıp 02.01.2006 tarihinde dekan olarak, yaş haddinden emekli oldu.

Türk Ziraat Yüksek Mühendisleri Birliği, Türkiye Toprak İlmi Derneği, Türkiye Mikrobiyoloji Cemiyeti, Ankara Mikrobiyoloji Derneği, Çevre Koruma ve Araştırma Vakfı, TEMA Vakfı, Türkiye Yardım Sevenler Derneği Ordu Merkezi Üyesi, Kuzey Westfalia Eyaleti Türk Dernekleri Koordinasyon Kurulu ve Türk-Alman Dostluk Dernekleri Türkiye Fahri Başkanlığı üyesidir.

Toprak mikrobiyolojisi ve bitki beslemeye yönelik mikrobiyal genetik konusunda, hepsi yayımlanmış 8 özgün araştırması, 17 bilimsel bildirisi, 1 bilimsel makalesi ve çeşitli ders teknikleri ile 2 yabancı yayını vardır.

ŞİİRLERİNDEN ÖRNEKLER

HAFİFE ALAMAZSIN
Sevgi, senin bildiğin, basit bir olay değil
Onunla eğlenerek, hafife alamazsın
Hayat gerçeklerine, merak et biraz eğil
Seni saran sevgiye ilgisiz kalamazsın

Özgürlük sanıyorsun, sorumsuz yaşamayı
Bunda yanılıyorsun, a canım bana inan
Boşa geçmiş sayıver, bu kısır aşamayı
Kapanır tüm kapılar, mutluluğa açılan

Elinin arkasıyla, ittiğin mutluluğu
Avucunun içiyle artık toplayamazsın
Çok geç kalırsın yazık, ne büyük sevgileri
Ne de sevgilileri, sen asla bulamazsın

BAĞRIMA TAŞ BASARDIM
Ettiğin vaatlerin, arkasında durmayı
Devâ sunacak yerde, derde dert katıyorsun
Bu kadar değersiz mi sanıyorsun aşkı mı?
Kıymetimi bilmeyip, ucuza satıyorsun

Neden dürüst davranıp, sevmeyi seçmiyorsun?
Ateşe saldın beni, çekilmiş bakıyorsun
Bana kader biçtiğin, bu ateşten gömleği
Söndürmen gerekirken, durmadan yakıyorsun

Ne kadar anlatsam da, sana hiç kâr etmiyor?
Sen terk edip giderken, elemin terk etmiyor
Anlaşılan tadı yok, bu ümitsiz sevginin
Uzaklardan göz kırpan, sevgin bana yetmiyor

Baştan sezebilseydim, bu oyuna gelmezdim
O güzel bakışların, ardındaki yüreğin
Bu kadar da, duygusuz olduğunu bilseydim
Bağrıma taş basardım, seni asla sevmezdim

NİDEYİM
Çaresiz derde düştüm nideyim ah nideyim
Bu onulmaz dert ile nerelere gideyim
Gönül düştü bir kere bir vefasız dilbere
Kapıldı girdabına bundan nasıl geçeyim

Durmadan kaçıyorsun bilmem ki ne diyeyim
Göstermedin vefanı sevdiğini bileyim
Kaçma benden ceylanım yaklaş bana bir kere
Serhoş eden aşkını dudağından içeyim

ŞİİRLER YAZDIM
Şiirler yazdım hep, güzelliğine
Bu gerçek aşkımı, anlayamadın
Her sırrı açtım da, derinliğine
Kalbini, kalbime, bağlayamadım

Sana saadetler, güzel ceylanım
Kaçan mutluluklar, geri dönmezler
Hayat hep toz pembe, diye sananlar
Gerçeği anlayıp, hiç göremezler

Hep koştum ardından, anlamadın sen
Gayri tahammülüm, kalmadı gitti
Bir vefa ışığı, görmedim senden
Sanırım bu sevgi, burada bitti

BİR YOLCU
Bir yolcumuz var bugün, dönülmeyen sefere
Sonsuzun başlangıcı olan, o meşhur yere
Kollarımın üstünde, uçan bir melek gibi
Can evimden koparıp, uğurladım edebe

Derin volkan gibiyim, yanarım için için
Dumansız bir ateşin, bakma tütmediğime
Sensizlik yaktı beni, her an kavrulur içim
Günden güne tükendim, bakma bitmediğime.

Neden böyle erkenden, bırakıp gittin beni?
Nurla dolsun otağın, çok özledim ben seni
Acaba küskün müsün, eğer üzdümse seni?
Kerem eyle meleğim, lütfen bağışla beni

NAKIŞ NAKIŞ
Nakış nakış işlensin, sevgimiz sarmaş dolaş
Uyuyorken sabahın, sessizliğinde doğa

Rüzgâr gibi esiver, gecikme durma ulaş
Gizemli yosun gözlüm, atma beni yokluğa

Ümit sun bu kalbime, mutlu kıl yavaş yavaş
Leylası ol gönlümün, ruhumda aşkı ara

HANİ BEKLEMEK YOKTU
Yıllar geçti aradan haber çıkmadı senden
Gel de gör bu halimi nasıl perişanım ben
Sana bel bağlamıştım ve sevmiştim yürekten
Hani bekletmek yoktu söz vermiştik ezelden

ONLAR YALAN SÖYLEMEZ
Ellerle gezip tozup, başka dost tutunuyorsun
Bana sıra gelince, zamanım yok diyorsun
Ölümsüz bir sevgiyle sana bağlanan kalbin
Seni çok sevdiğini, nasıl unutuyorsun ?

Tereddüt yaşamaz sevgi ile sadakat
Şüphe dolu bir kalbe, sevgi asla giremez
Aşkıma kanmak için, gözlerime iyi bak
Gerçeği göreceksin, onlar yalan söylemez

Avcıların durağı, mekânın olmuş senin
Acaba oralarda kimleri arıyorsun?
Bu kadar zalim misin, acıman yok mu senin?
Aşkımı ihanetin zehriyle karıyorsun

ADALETSİZ OLMAZ MI ?
Çile kervanlarına yükledim gam yükünü
Satamadım kimseye, ihale bende kaldı
Metanet ve gücümün, sele gitti bütünü
Sabır sermayesini, elimden rüzgâr aldı

Ellere tebessümle, gonca güller sunarken
Bana dikenlerini bile, çok görüyorsun
Gönül kapılarını, yüzüme kapatarak
Kalbine giden yola engeller kuruyorsun

Sen ellerle zevk edip mutlu anlar yaşarken
Ben bu hasret içinde, sen de hakkım kalmaz mı ?
Hep ben mi yanmalıyım, bu aşkın ateşine?
Bu türlü bir paylaşma, adaletsiz olmaz mı?

SEN DEĞİL MİSİN?
Duydum, başkasına gönül vermişsin
Kalbimi dağlayan, sen değil misin?
İstesen, uğruna canım verirdim
Gönlüme, taht kuran sen değil misin ?

Sevgiden bahsedip, sebat etmeyen
Beni yolda koyan, sen değil misin?
Gönlümde dinmeyen fırtınaları
Çıkarıp, yan çizen, sen değil misin?

Sevgim bir pınarken, onu kurutan
Kerbela'ya sokan, sen değil misin?
Düşlerim, seninle dolup taşarken
Uykularım çelen, sen değil misin?

Bitmeyen hasretin, bir azap oldu
Sırattan geçiren, sen değil misin?
Leyla'yı arayan Mecnun misali
Çöllerde bırakan, sen değil misin?

Henüz bu dünyada yaşıyor iken
Ömrüme kast eden, sen değil misin?
Ayrılık zehrini bana içirtip
Aşkıyla öldüren, sen değil misin?

DELİ BALIM
Bir gonca gül dereyim, aşkın İrem bağından
Sarhoş eden aşkını, sunuver dudağından
Acımtırak bal veren, orman gülü gibisin
Kır, çiçeğim, menekşem, deli balım, belalım

Yakma beni ateşe, gel bu sevdadan vazgeç
Kanayan bir yaraya, neşter vurulur mu hiç?
Deşme onmaz yaramı, derdime devayı seç
Yosun gözlüm, nergisim, deli balım, sevdalım

Düğümlenen aşkını, yalnız çözemiyorum
Doğru ile yanlışı, inan seçemiyorum
Bir içimsu sevgilim, senden geçemiyorum
Ahu gözlüm, ceylanım, deli balım, çok nazlım

Kördüğüm aşkımızı, gel beraber çözelim
Kederin, ızdırabın, hesabını dürelim
Mutluluk ne demekmiş, ellere gösterelim?
Kardelenim, çiğdemim, deli balım, edalım

İçimden yanan ateş, asla sönmek bilmiyor
Sen olmazsan kalp ağrım, inan ki hiç dinmiyor
Ümitlerim, sonbahar yaprağı gibi söndü
Sarı gülüm, mimozam, deli balım, papatyam

Bu kısacık ömrümüz, neşeli mutlu olsun
Dikenli yollarımız, gonca güllerle dolsun
Gel beraber koşalım, bu hayat yarışında
Nar çiçeğim, sümbülüm, deli balım, elvanım

DESEM Kİ
Usandım nazından bitirdin beni
Desem ki aşk bitti unuttum seni
Artık sevemiyorum söylesem bile
Gerçek olduğunu inanma emi?

ZEKERİYA ERUZUN

Zekeriya Eruzun 1965 yılının nisan ayında dört kardeşten üçüncüsü olarak Ordu'nun Fatsa ilçesinde dünyaya geldi. İlköğrenimini Fatsa Sakarya İlkokulu, ortaokul ve liseyi Çorum'da tamamlayan Eruzun, lise yıllarında tiyatroyla tanıştı. Aynı yıllarda kendince şiirler yazmaya başladı. Hayata atıldığında birçok esnaflık denemeleri yapan Eruzun, 2008 yılında Fatsa'nın ilk özel tiyatrosu Fatsa Kıvılcım Tiyatrosunu kurdu. O güne kadar yine Fatsa'da amatör tiyatro çalışmalarında bulundu. 2006-2007 yıllarında Fatsa Belediyesi Konservatuarı bünyesinde kurulan tiyatro ekibine önderlik etti. 1996-2004 yılları arasında ailesiyle birlikte İstanbul'a taşınan Eruzun, Mask-Kara Tiyatrosu ve Beyaz Düşünce Tiyatrosunda uzun yıllar oyunculuk yaparken, bir yandan da dönemin bazı dizi filmlerinde rol aldı. Bunlardan bazıları: Çiçek Taksi, Gurbet Kadını, Savunma, Anne Babamla Evlensene, Tutku Çemberi'dir. Halen Fatsa Kıvılcım Tiyatrosunun kuruculuğunu yürüten Eruzun, aynı zamanda Fatsa'daki yerel gazetelerde köşe yazarlığı ve röportajlar yapmaktadır. Bunun yanı sıra uzun yıllar Fatsa ve Ordu'daki tv kanallarında haberciliğe ve gezi programlarına da imza atmıştır. Son dönemde, lise yıllarında başladığı şiire daha da yoğunlaşan Eruzun, özellikle hece ölçüsüyle şiir yazmayı tercih etmektedir. Şiirlerinde sosyal hiciv, aşk, memleket ve doğa sevgisini işlemeyi seven Eruzun'un, Cemal Safi ve Abdurrahim Karakoç gibi isimlerden etkilendiği görülmektedir. Eruzun, evli ve iki çocuk babasıdır.

ŞİİRLERİNDEN ÖRNEKLER

KÖR KUYULAR

Arayıp da sorma sakın kimseye
Dibinde bul beni kör kuyuların
Yokluğundu zaten sözde hediye
Dibinde bul beni kör kuyuların

Ulaşmak istersen yanılıp bir gün
Cevap vermeyecek aranan sürgün
Yok saydın, yok oldu işte o vurgun
Dibinde bul beni kör kuyuların

Ben beni unuttum, aramaz oldum
Vuslatın bağına varamaz oldum
Kuşlar kadar yuva kuramaz oldum
Dibinde bul beni kör kuyuların

Bir murat almadım koca cihanda
Ne heves, ne takat kaldı bu canda
Daha başlamadan, bitti sonunda
Dibinde bul beni kör kuyuların

Saatler dururdu koşup gelince
Gözlerim parlardı şöyle gülünce
Şimdi bırak artık kendi halince
Dibinde bul beni kör kuyuların

Gül dermesen bile, diken toplama
Kirpiklerin varken hançer saplama
Sevgi diyarında hiç yer kaplama
Dibinde bul beni kör kuyuların

Beni hayalimle akışına bırak
Can yakan gözlerin bakışına bırak
Yürek alev aldı yakışına bırak
Dibinde bul beni kör kuyuların

Varlığın azaptır, yokluğun huzur
Garibin çilesi ta dünden hazır
Sen varken kabrimi, başka kim kazar?
Dibinde bul beni kör kuyuların

SANA AĞLADIM
Geceye doğru sessizce inledim
Dün gece oturup sana ağladım
Hiç susmayan yüreğimi dinledim
Dün gece oturup sana ağladım

Kendimle ben dertleştim, sen bilmeden
Çözmek istedim, dert başa gelmeden
Rabbim çözer belki bize kalmadan
Dün gece oturup sana ağladım

Bu yol nereye gider büklüm büklüm?
Ne etmeli acep, ermedi aklım
Sorma hiçbir şey, yok ki gizlim saklım
Dün gece oturup sana ağladım

Düşündüm yokluğunu, acı geldi
Tam bir ömür sürecek sancı geldi
Sensiz hayat, birden yabancı geldi
Dün gece oturup sana ağladım

Bilirim gün yüzü görmediğini
Yine de kalbimi kırmadığını
"Neden böyle?" diye sormadığını
Dün gece oturup sana ağladım

Her bir şeyi herkesten önce duydum
Derdimin üstüne yeni dert koydum
Sanma ki; birtanem sana ben kıydım
Dün gece oturup sana ağladım

Daha doymadın körpe kuzulara
Kavuşamadık candan arzulara
Alışmak zormuş kara yazılara
Dün gece oturup sana ağladım

Dönüp durdum dün gece uyumadım
Kökünden kırıldı kolum kanadım
Yetsin artık, kanadıkça kanadım
Bir o yana, bir bu yana ağladım

ÂDEMOĞLU
Geldi geçti bir ömür hay huy ile
Dostluk yetmedi bir yudum çay ile
Giden var mı dünya malı pay ile?
Öyleyse bu hırs niye Âdemoğlu?

İdam urganını kendin yağladın
Nefsin için yürekleri dağladın
Sonsuz dururken sen sona ağladın
Bu emanet, hediye Âdemoğlu?

Saymadın ne insanı, ne hayvanı
Eksik etmedin sükseni, havanı
Şimdi kimler yesin söyle helvanı?
Dengi yükle kediye Âdemoğlu?

Uçurumu göremedin kibrinden
Şöyle bir düşün istersen derinden
Bil bakalım ne haber var kabrinden?
Çalımların ne diye Âdemoğlu?

Tevazudan nasibini almadın
Ziyan diye güldürmedin, gülmedin
Bir yetimin gözyaşını silmedin
Sende kalmaz tediye Âdemoğlu?

Ömrün olsa da, ha yetmiş ha seksen
Kalmayacaksın kötülük de eksen
Yalnız değilsin bu yolda bir tek sen
Sekiz inmez yediye Âdemoğlu?

GİTTİ
Bakıyorum da gözlerin gülüyor
Gaddar bakışın kalbimi deliyor
Umurunda mı? Bir yürek ölüyor
Koca ömür senin yoluna gitti.

Halimi görünce mutlu oldun mu?
Harap olup saçlarını yoldun mu?
Benden geçtin; mutluluğu buldun mu?
Hislerim yanağın alına gitti.

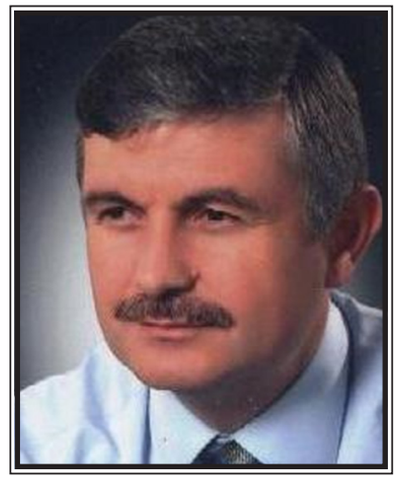
Çok sevdim diye seni ah vefasız
Dediler ki: "Bu çocuk bir kafasız"
Böyle geldi geçti hayat sefasız
Gururum dünyanın puluna gitti

Nasıl da sevmişim bakar kör gibi
Cehennemin dibine girer gibi
Kadir kıymet bilmedin nankör gibi
Yüreğim saçının teline gitti

Hesapsız sevginin delisi oldum
Çıkmaz sevdaların velisi oldum
Yürekten vuranın ölüsü oldum
Ömrüm bir yangının külüne gitti

Ben de bilmem; nerdeyim, firar mıyım?
Bekleme boşa, seni arar mıyım?
Gül varken dikenleri derer miyim?
Şu bedenim tahta salına gitti

Gözlerim ağır ağır dalar artık
Dudağım konuşmaya yılar artık
Sanadır bütün elvedalar artık
Bu ceset, kabrimin gülüne gitti

ZEKİ ORDU

1959 yılında Ordu'nun Perşembe ilçesinde doğdu. İlk, orta ve lise tahsilini aynı ilçede yaptı. Yüksekokulu 1980 yılında Edirne Eğitim Enstitüsünde bitirdi.

1982 yılında Giresun'un Tirebolu ilçesine Fen Bilgisi Öğretmeni olarak atandı. Aynı ilçede beş yıl görev yaptıktan sonra Bitlis Erkek Öğretmen Lisesine atandı. Üç yıl sonra da Ordu'nun Ünye ilçesinde Ünye İmam Hatip Lisesinde göreve başladı.

Ünye'de kaldığı süre içersinde muhtelif okullarda idarecilik ve öğretmenlik yaptı. 2011 yılında Ordu'nun Akkuş ilçesinde İMKB YİBO'da bir yıl idareci olarak çalıştıktan sonra 2012 yılında Terme'nin Hüseyinmesçit Orta-okuluna Fen Bilimleri Öğretmeni olarak atandı. Mesleğinin 18 yılını idareci olarak çalıştı.

Ordu Hayat, Fatsa Karadeniz Haber Postası, Ünye Hizmet, Ünye Haber, Terme Bilgi ve Çarşamba Haber Ekspres gazetelerinde köşe yazarlığı yaptı. Türkiye Gazetesi ve Berceste adlı dergide şiirleri yayımlandı.

Yaklaşık 10 yıldan beri aralıksız yazılar yazmakta olup, altı sayı devam eden Sükût adlı bir edebiyat dergisi çıkardı. Terme'de yayınlanan Bilgi Pınarı Dergisi'nde yayın kurulu üyeliği ve yazarlığı yapmaktadır. Muhtelif il, ilçe ve ülke genelinde yapılan yarışmalara katıldı.

Halen öğretmenlik görevine devam etmekte olan Zeki Ordu evli ve iki çocuk babasıdır.

ŞİİRLERİNDEN ÖRNEKLER

SEN AŞKSIN
Sendin
Mecnun'u bile tereddüde düşüren.
Sendin
Hayallerini dağıtan aşıkların.
Sendin
Rüyalardan uyandırıp, dünyaya yollayan.
Sendin ey aşk…

Mecnun'un adımları Leyla'ya, gönlü sana doğruydu
Ferhat'ın elindeki kazma Şirin için,
Kalbi ise senin için vuruyordu dağa.
Kerem zahiren Aslı'ya vurgun, batınen sana
Efsanelerin menşei,
Kıssaların membaı,
Sevdaların kaynağı sendin.
Sendin ey aşk…
Çöller seninle tanındı,
Dağlar seninle.
Senin için yazıldı bütün şiirler
Mecnun dilinden yazılınca gazeller,
Bir hoş oldu güzeller.
Ama gazellerde güzellerde senin içindi
Senin içindi ey aşk…

Ne yangınlar emsaldi içindeki ateşe
Ne buzullar söndürmeye kafi hararetini
Ne mısralar yetti izaha
Ne satırlar izhar eyledi sevdanı
Aslı'da, Şirin'de, Leyla'da yalandı
Yalandı işte…
Bir doğru vardı yalnızca.
Ve o doğru sendin ey aşk…

Ne bir sütun kaldı yerinde
Ne çöller kaldı geçilmedik.
Bir sen kaldın geriye.
Sen gönülde yangın, sen vurgun, sen sevdaydın
Sen bunların belki hiçbiri
Belki hepsiydin..
Sen aşktın ey aşk…

HAYALİ İSYAN
Umudum, Kaf Dağı'nın görünmez cenâhında,
Sevdâmın hudûduna asuman dar geliyor.
Neşe ile hüzünler saklıdır günâhımda
Sana meftûn gönlüme ayrılık zor geliyor.
Umudum, Kaf Dağı'nın görünmez cenahında.

Tenhâlara misâfir olduğum andan beri,
Cemiyet dedikleri: Gürûh, etten, kemikten.
Ruhum bedenden tecrit, nasıl bulayım seni?
Bitti artık takâtim, yıllarca aramaktan;
Tenhâlara misâfir olduğum günden beri.

Seyreyledim ruhumu yıllarca aynalarda
Ve zâhiren görünen, esrârlı sûretimi…
Bedenimdeki yangın gönlümün ortasında,
Yakarken fasılasız, yok etti tâkatimi;
Seyreyledim yıllarca, ruhumu aynalarda.

Karanlık kuyularda bir kervân bekliyorum
Feryâdımı kendimden başkası duyamıyor.
Birbirine benzeyen güne gün ekliyorum,
Çırpınışlar beyhûde, pek işe yaramıyor,
Karanlık kuyularda bir kervân bekliyorum

SULTANIM
Cemiyet tutarsız, insan başıboş;
Çoğunda yok idi, iz'ân sultanım.
Kalpler katılaşmış, ruhlar kararmış;
Sen oldun dertlere derman sultanım.

Analar çaresiz sızlar yürekler
Kuyular açmakta kazma, kürekler
Masumlar susarken zalimler kükrer
Seninle kurtuldu insan sultanım.

Hemen hemen yoktu müspet bir fiil
"Hak gelince batıl; olmuştu zail"
Bizlere sunduğun en büyük delil:
Elindeki kutsî, ferman sultanım.

Hile hakim idi bütün işlere
Karar verilmezdi hayra şerre
Tebliği yapınca bütün beşere
Değişti bir anda devran sultanım

Bıkmıştık tükenmez teranelerden
Kurtulduk iz'ansız divanelerden
Okundu sonunda minarelerden
Felâha çeviren ezân sultanım

İNTİZAR
Kendinden başkasına deva nedir bilmedin
Surete verdin kıymet kimya nedir bilmedin

İç içe âlemlerin varmadın ki farkına
O küçücük dünyanda feza nedir bilmedin

Bir ışığın huzmesi bize şems gibi gelir
Dünyası zindan için ziya nedir bilmedin

Âşıkların sen için her cefaya katlandı
Zevk ve sefa içinde eza nedir bilmedin

Bizler mutlu olurken küçücük şeyler ile
Daha fazla istedin rıza nedir bilmedin

Ne kusur ettin ise gönül seni affetti
Ne bir ikaz ne bir söz, ceza nedir bilmedin

Sadece sana ait bir mülkiyet gibiydi
Yar için hiçbir zaman sefa nedir bilmedin

Çekilen eziyetler ağyara ait sandın;
Neş'eler sana ait, cefa nedir bilmedin

Sana meftûn gönüller, varlığınla avundu
Ömründe bir an bile vefa nedir bilmedin

Yardan gelen her derde razıydı da bu gönül
Tebessümü çok gördün eda nedir bilmedin

O
Ağzından dökülen her harf her hece
Sevgi çiçeğinin balına benzer.
Goncaya benzeyen o gamzelerin
Gönül bahçesinin gülüne benzer.

Fasıla vermeden gönlüme dolan,
Karanlık dünyama bir ışık olan,
Halkalar halinde boynumu saran;
Siyah zülüflerin teline benzer.

Yanağın gamzeli, tılsımlı sesin,
Onulmaz sanılan, derde çaresin.
İçime işleyen ılık nefesin;
Sessiz esen seher yeline benzer

Yan yana olunca sessiz konuşan,
Bütün benliğimi gezip dolaşan,
Gönlümde yeşerip göğe ulaşan,
Sevda ağacının dalına benzer.

***

ORDULU ŞAİRLER VE YAZARLAR ANTOLOJİSİ; şimdiye dek birçok etkinlikte bulunarak Ordu'nun kültür ve sanatına,bilime hizmet eden/katkı sağlayan ORDU ŞAİRLER, YAZARLAR VE SANATSEVERLER BİRLİĞİ KÜLTÜR DERNEĞİ (ORŞAYAB)'nin kuruluş amaçları doğrultusunda yaptığı bir çalışmasıdır. Bu çalışma, her ne kadar yerel nitelikte olsa da ulusal kültür ve sanat dünyamıza artı değer katan bir belge niteliği taşıyacaktır.

"Biz, öncelikle yerel ve milli değerlerimizi korumalı,geliştirmeli ve yaşatmalıyız.Bu, bize öncelikle bir aydın sorumluluğudur. Bunu yaparken de bunun doğal sonucu olarak Ordu'nun değerlerini,Ordu'nun kültür sanat,edebiyat ve bilim insanlarını,bu alanlarda ortaya eser koyan,emek veren değerlerini ortaya çıkarmalı,onları sahiplenmeli ve onların eserlerini öncelikle Ordu ve Ordulular olmak üzere Türkiye'ye ve insanlığa tanıtmalıyız."

Yine de ifade etmekten memnuniyet duyacağımız husus şudur ki; bu çalışma bu zamana kadar yapılan her biri değerli benzer çalışmaların daha da ötesinde kapsayıcı ve geniş bir çalışmadır.Umuyorum ve inanıyorum ki gelecekte çok daha kapsayıcı,kucaklayıcı ve değerli olanları yapılacak ve gelecek nesillere aktarılmak üzere kültür tarihimizde yerlerini alacaklardır.

Daha nice çalışmalarda buluşmak ve daha nice kültür,sanat,edebiyat ve bilim eserleriyle karşınıza çıkmak dileğiyle...

***